

VELKÉ EVANGELIUM JANOVO

VNITŘNÍM SLOVEM OD OTCE SVĚTLA OBDRŽEL A NAPSAL

JAKOB LORBER

DÍL PÁTÝ

PŘEKLAD Z NĚMČINY PODLE ČTVRTÉHO VYDÁNÍ Z ROKU 1923
ZE SBÍRKY SPISŮ VYDANÝCH NOVOSALEMSKOU SPOLEČNOSTÍ

TRIGON

PRVÉ VYDÁNÍ – TISÍC VÝTISKŮ

02 – 1997

PŘIPRAVUJE KRUH PŘÁTEL NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA * BRNO

© TRIGON 1997
© PŘEKLAD: KRUH PŘÁTEL
NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA

ISBN 80 – 85320 – 88 – 6

- * VYDAVATEL, PŘÁTELÉ A CTITELÉ NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA DĚKUJÍ PANU ING. FRIEDRICHU ZLUHANOVÍ, ŘEDITELI NAKLADATELSTVÍ LORBER VERLAG V BIETIGHEIMU ZA VEŠKEROU POMOC PŘI PŘÍPRAVĚ A VYDÁNÍ TOHOTO DÍLA.
- * VDĚČÍ OBĚTAVÉMU A VE VÍŘE A LÁSCE PÁNU JEŽÍŠI ODDANÉMU PŘEKLADATELI A BRATRU PROF. ING. VINCENCI KROUŽILOVI ZA NEZIŠTNÉ POSKYTNUTÍ JÍM PŘELOŽENÝCH LORBEROVÝCH SPISŮ Z JAZYKA NĚMECKÉHO DO JAZYKA ČESKÉHO.
- * TAKÉ DĚKUJÍ VŠEM ZA NEZIŠTNOU SPOLUPRÁCI NA KOREKČÍCH PŘEKLADŮ V ČELE S BRATREM JUDR. MIROSLAVEM ŠTEFÁNKEM, JAKOŽ I, VŠEM TĚM, KTEŘÍ OPISOVALI VŠECHNY DO ČEŠTINY PŘELOŽENE LORBEROVY SPISY.
- * KONEČNÝ ČISTOPIS, GRAFICKÁ ÚPRAVA A OBÁLKA TOHOTO POPRVÉ KNIŽNĚ VYDÁVANÉHO PÁTÉHO DÍLU VELKÉHO EVANGELIA JANOVA ING. ARCH. ZDENĚK KŘÍŽ.

JEŽÍŠ V KRAJINĚ CESAREJE FILIPPI
MATOUŠ - KAPITOLA 16. (POKRAČOVÁNÍ)

1. ZÁZRAČNÝ OBĚD.

1) Pravím **JÁ** : „Nyní však je už hodina přes poledne, proto se postarej, Marku, o oběd; Můj Rafael ti pomůže! Po obědě pak uvidíme, co vše nám den ještě přinese. Sedněte si všichni ke stolům a ty, Rafaeli, odstraň s našeho stolu obě mozkové hromady, pak teprve pomoz Markovi!"

2) **RAFAEL** to okamžitě učinil a řekl pak Markovi: „Mám ti být nápomocen podle vašeho lidského způsobu anebo podle způsobu mého? Řekni, jak je ti to milejší! Méně pozornosti by to zřejmě budilo, kdybych ti pomáhal po lidsku, ale podle mého způsobu bychom ušetřili mnoho času a čas je přece něco velmi drahocenného! Učiním, co ty tedy chceš a nikde nebudeš mít co vytýkat, že by se něco zameškalo."

3) Praví **MAREK**: „Ano, příteli z nebes, tvůj způsob přinášet co nejrychleji pokrmy na stůl, byl by ovšem velmi výhodný - neboť přes pomoc služebnictva Cyreniova potrvá to přece jen hezky dlouho, nežli se donesou na stůl jídla pro tolik lidí -; ale zde to má jinou potíž! Jídla nejsou totiž v dostatečném množství ještě úplně hotova! Zmůže-li tu něco tvá nadpozemská obratnost, pak by tu zajisté byla na nejsprávnějším místě; jinak bude třeba ještě dobré půl hodiny, nežli bude vše připraveno k roznášení!"

4) Praví **RAFAEL** zcela dobromyslně Markovi: „To myslím také: co nejrychleji připravit a rovněž tak rychle opatřit stoly příslušnými pokrmy a nápoji! Já ti říkám, musí se jen chtít a pak jde všechno! Chceš-li, stojí mně to jen nejkratší okamžik a všechna jídla budou stát co nejlépe připravena také již před hosty na stolech!"

5) Praví **MAREK**: „Bylo by už vše v pořádku; ale potom to budou lidé považovat za nějaké nebeské kouzelnictví a snad dostanou z pokrmů zcela pochopitelný strach a sotva se odváží je požit, - zejména černoši, kteří tu beztoho dávají na všechno pozor, takže jim jistě nic neujde!"

6) Praví **RAFAEL**: „O, na ty to působí právě nejméně; neboť ti už jsou na zázraky zvyklí! Už je také pozdě a Pán zamýšlí po obědě asi něco velmi důležitého, co může vědět jen On jediný a tak je zřejmě lépe, učiníme-li to mou duchovní rychlostí a nikdo se tím nepohorší! Zároveň je to poslední oběd, který zde Pán požije a proto nic nevaď, bude-li vypadat poněkud zázračně! - Nejsi tu také ty stejného názoru?"

7) Praví **MAREK**: „Zcela úplně; neboť ty, jako prvý duch z nebes zajisté lépe víš a rozumíš nežli já, co je zde vhodnější a výhodnější! Proto čiň jen nyní zcela úplně podle svého dobrozdání!"

8) Když Marek sdělil toto Rafaelovi, odebrali se oba do kuchyně, v níž jako obyčejně Markova žena, jeho dcery a synové a ještě několik sluhů Cyreniových měli plné ruce práce a přece byl oběd pro tak mnohé jen teprve zpola hotový.

9) Tu pravil **MAREK**: „O, to bude trvat ještě hodinu, nežli bude vše hotovo!"

10) Praví jeho **žena**: „Ano, milý choti, my dva nemůžeme dělat zázraky a nedá se tu nic lámat přes koleno! Nezbyvá než trpělivě vyčkat, nežli se může vše připravit!"

11) Praví **MAREK**: „Víš co, zanech nyní i s dcerami kuchaření, vaření a pečení; Rafael jako pravý rychlý kuchař to brzy ukončí!"

12) Praví **žena**: „To by bylo jistě dobré; neboť všichni jsou už mnohou prací natolik unaveni!"

13) Poté všichni kuchaři a kuchařky ustoupili a **RAFAEL** pravil: Nyní můžete i vy jít ke svým stolům. Vše už je na stolech a všichni hosté již obědvají! Pojď, starý Marku a posad' se jako můj spolupracovník ke stolu a pojez z mé kuchyně a posuď, zda také dovedu vařit! Tvá žena a tvé děti a kuchaři Cyreniovi mají však beztoho vlastní stůl před domem, jenž je co nejlépe opatřen týmiž pokrmy a nápoji."

14) Nyní vychází všichni z kuchyně a když spatří na sta hostů obědvajících a popíjejících u stolů, praví **MAREK** nejvyšší užaslý nad tímto zjevem: „Ale, jakpak je to možné?! Ty jsi mně přece ani na okamžik neopustil a všechny stoly jsou plny a to jak vidět, ve velkém nadbytku! Také jsi přece nemohl ani jedno jídlo připravit a ještě méně dávat na stoly! Prosím tě, řekni mi přece jen aspoň tak trochu, jak jsi to provedl; neboť opravdu, vše spíše pochopím nežli tvou strašně nepochopitelnou rychlost, zejména v jednání, které přece je nutně vázáno na určitý časový a prostorový řád pro tuto Zemi! Prosím tě ještě jednou, abys mi dal jen malý pokyn o tom, jak jsi připravil ty pokrmy a odkud jsi je vzal! Neboť ze zpola připravených pokrmů v mé kuchyni nepři-

šlo na tyto mnohé stoly nic, protože jsem je tam právě viděl ještě zcela neporušené odpočívající a čekající na své určení!"

15) Praví **RAFAEL**: „Pak jsi dosti dobře neviděl; neboť tvá celá zásoba je vyčerpána! Po-
hled' jen, není-li tomu tak!"

16) **MAREK** se rychle podívá a shledává kuchyň a spíž úplně vyprázdněné. Nyní se ho zmocní ještě větší úžas a praví: „Ach, příteli, to už je to s tebou zhola k nevydržení! Věru, nevezmu po tři dny ani sousto do úst, nedáš-li mi nějaký pokyn, jak jsi to provedl!"

17) Praví **RAFAEL**: „Posaďme se nyní také my ke stolu; tam si o tom trochu pohovoříme!"

18) Poté se odebere Marek s Rafaelem k našemu stolu u něhož bylo velmi živo. Rafael se ihned pustí do jídla, položí také před Marka pěknou rybu a nutí ho, aby jedl. Marek ho sice upomíná o výklad o rychlém kuchaření a rovněž tak o rychlé obsluze; ale **RAFAEL** zcela vlídně praví: „Nyní, milý příteli, jez a pij! Až oba požehnaným pokrmem a nápojem dostaneme opět žádoucí posilu pro tělo, pak také promluvíme několik slovíček o mém rychlém kuchaření a rychlé obsluze!"

19) Marek poslechne konečně Rafaela a jí a pije velmi statečně.

2. JAK SE KONAJÍ ZÁZRKY.

1) Když byl asi za hodinu sněden oběd, praví **MAREK** ohledně onoho výkladu opět Rafaelovi: „Nuže, nebeský příteli, řekneš mi přece něco?!"

2) Praví **RAFAEL**: „Ano, hled' příteli, mohl bych ti to sice vysvětlit; ale zatím přes veškeré vysvětlování zůstane věc přece jen velmi zázračnou, dokud nebudeš také pokřtěn svatým Duchem z nebes! Až jednou Duch Páně zcela oživí tvou duši a sjednotí se s ní, pak to také vše bez jakéhokoli vysvětlování poznáš nad slunce jasně; nyní však sebe důkladnější vysvětlování ti bude moci dát pramálo světla! Neboť i ta nejdokonalejší duše o sobě nikdy nechápe to, co je čistě duchovní; jen duch v ní to může pochopit a duše konečně jejím duchem! Protože však nicméně chceš mít nějaký pokyn, ohlédni se trochu a řekni mi co jsi viděl!"

3) Marek zcela udiven se ohlíží na všechny strany a spatřuje u každého stolu mnoho Rafaelovi zcela podobných mladíků, kteří tu obsluhují a stále vším zásobují mnohé hosty a někteří přinášejí dokonce zcela čerstvé ryby z moře, spěchají s nimi do kuchyně a ihned opět již s připravenými ke stolům; neboť černoši mají velký hlad a mimoto je také ještě vábila dobrá chul jídel.

4) Nyní se tázal **RAFAEL** Marka: „Chápeš nyní, jak je mi leccos možné co nejrychleji a velmi snadno provést, zvláště když pomyslíš, že duch jako princip pronikající vše to; co je nejvnitřnější v bytostech a věcech může jak chce a dovede, veškerou hmotou také co nejúčinněji a vždy co nejzdařileji vládnout a nic mu nemůže v tom překážet?! Mimoto mám jako archanděl eony spoluslužebníků, kteří všichni v každém okamžiku závisí na mé vůli. Chci-li z Pána nejdříve něco já, pak tato vůle naplňuje také již nesčetné mně podřízené sluhy, kteří ihned vstoupí v nejúplnější činnost a žádaný skutek také snadno provedou rychlostí tobě sotva představitelnou! Já sám osobně nedělám takřka ovšem nic; ale mou železnou vůlí je jich eony ustanoveno z nejvnitřnějšího základu jsoucná k činnosti a tak se žádaný skutek provede snadno co nejrychleji a to tím jistěji, že Pánem a pak námi je už dávno vše předem k nějakému skutku předvídáno a připraveno, což potom v čas potřeby může být pro vás jako již dávno dokončené co nejrychleji přeneseno ve vnějšně viditelný skutek.

5) Viděl jsi přece, jak na oné hoře vznikla oslice; a hled', tak vzniká vše, když naše vůle vnitřně vyvolá z našich myšlenek vznikající prvotní přírodní duchy a přinutí je k určité tak či onak uspořádané činnosti A to jediné ať ti, příteli, poslouží k vysvětlení, které jsi si ode mne přál! Více ti nanejvýš omezenými slovy světa a jazyka říci nemohu! Také se dále netaž; neboť nestaneš-li se ve své duši sám duchem, nebudeš z toho všeho nikdy více rozumět nežli rozumíš nyní! Neboť do vědění a poznání čistého ducha nemůže žádný tvor o sobě nikdy vniknout! - Rozumíš tomu nyní trochu lépe?"

6) **MAREK** byl však s tímto vysvětlením zcela spokojen a řekl: „Děkuji ti za toto zcela dobré vysvětlení; neboť nyní, shrnu-li vše co jsem viděl a slyšel, tu přece jen k úplné spokojenosti chápu, kterak konáš, nejmilejší nebeský příteli, své zázraky a zejména co nejrychlejší provedení žádaných od tebe skutků. Nyní mohu zcela otevřeně tvrdit, že při každém zázraku se nicméně

postupuje tak trochu přirozeně a že vždy záleží na spojení sil, má-li se provést někde nějaký skutek buď velmi rychle anebo s časovým rozdělením. Ano, shledávám nyní mezi vašimi duchovními zázračnými skutky a mezi kouzly pozemských mágů jakousi malou podobnost, která záleží v tom, co jsi pojmenoval prozířetelností a přípravou!

7) Víš, nebeský příteli, mluvím nyní už jednou zcela přímo jak si to myslím! Tak zcela náhle beze vší přípravy a prozířetelnosti by také vám bylo asi rovněž tak těžko provést nějaký mimořádný zázračný čin, jako mágovi bez jakékoli přípravy a bez předchozího dorozumění s jinými lidmi, kteří musí mága podporovat. Ovšem všichni ostatní lidé nesmějí o tom nic vědět, jinak by to dopadalo s kouzelnictvím trochu bledě! Činím pro sebe tento jistě těžko vyvratitelný závěr: Pánu a vám skrze Něho jsou všechny věci možné, ale nikdy ne nepředvídané, nýbrž snad po věčnosti připravované a duchovně tedy již dávno periodicky k vykonání stanovené! Co se tedy zde nyní provádí jako vnější skutek bylo duchovně již dávno předvídáno a připraveno!

8) Proto nemůže Země jako je tato naše vejít v tak dokonalé jsoucní nějakým pouhým všemohoucím *Fiat!*(Staň se! vyd.), nýbrž teprve postupem doby po dlouhých předchozích přípravách, po nichž tato nynější Země, jakou nyní je a trvá, musela vejít v jsoucní jako nutný následek. Z téhož důvodu nemůže někde něco vejít v náhlé dokonání a držitelné bytí. Cokoli tedy někde rychle vzniká, to rovněž tak rychle zaniká. Blesk například rychle vzniká, ale rovněž také rychle zaniká. Ale jiný opačný následek je však potom také to, že je-li jednou něco v trvalém bytí, nemůže také již nějak náhle zaniknout, nýbrž jen periodicky, jak to vzniklo. Co nebylo ještě nikdy předvídáno a předem připraveno, nemůže tedy být nikdy nějakým i nejpevnějším vůlí podporovaným mocným výrokem uskutečněno, ani v případě vzniku, ani v případě rozkladu a zániku. Na vše tedy třeba pohlížet jen jako na dočasné zázračné dílo a každé dění je nutným následkem mnohých periodicky posloupných pochodů!

9) Hleď, příteli z nebes, jedině Pánu budiž všechna chvála; jak se mi však zdá, snad jsem vysvětlení, které jsi mi učinil, pochopil hlouběji, nežli jsi si to asi z počátku představoval! Ano, nejmilejší Rafaeli, staří Římané nejsou tak zcela na hlavu padlí, jak si tak mnozí myslí! No, co myslíš, příteli, nyní? Porozuměl jsem ti anebo ne?"

3. BOŽÍ PROZÍŘETELNOST A SVOBODA VŮLE LIDSKÉ.

1) Praví **RAFAEL** s úsměvem: „Jakési malé ponětí jsi sice dostal; ale s tvými „nutnými následky“ a s naším „nutným předvídaním“ a s „dlouho trvajícím přípravami“ jsi velmi na scestí, - o čemž tě ihned úplně přesvědčí několik makavých příkladů! Pohlédni tamto, urči mi místo a žádej ode mně zcela podle své nejsvobodnější libovůle, kde a jaký chceš mít jeden anebo i několik úplně vytvořených a úplně zralými plody co nejhojněji obsypaných stromů! Anebo chceš mít různé druhy? Krátce, vyslov se a budou také nepředvídaně a nepřipraveně na trvalo tu a ani tisíciletí nebude s to úplně zahladit stopy jejich existence! Vyslov se tedy co chceš a uvidíš ihned pravý zázrak, který ještě nikdy nebyl nějak připraven a předvídan!“

2) Praví **MAREK**: „Ano, ano, to by bylo, přítelíčku, již vše v pořádku, kdybys mně mohl zjednat úplně přesvědčení o tom, že mé chtění a žádání je nyní zcela v mé nejsvobodnější moci! To by však nakonec tobě samému snad připadalo ještě mnohem těžší nežli ty rozličné mnou požadované ovocné stromy na libovolném místě! Ty jsi mi nasadil do hlavy silného červa pochybnosti s ohledem na to, že ani vy, nejmocnější duchové nejste s to provést bez předvídaní a přípravy jaksi z ničeho nějaký čistý zázrak! Úplně popírat tuto věc zrovna nechci; ale soudě podle všeho toho, co kdy na této Zemi bylo, je a také bude, možno to ovšem velmi těžko přijmout, protože proti tomu již Boží vševědoucnost až příliš hlasitě pozvedá svůj hlas a nelze zajisté proti tomu přijít s nějakým jalovým tvrzením, že by Bůh schválně pro něco nechtěje a nevědomě napínal Svě všepoznání. Nemohl-li se však Bůh také v této věci udržet od věčností úplně nevědoucím, že v nějaké době Jeho anděl Rafael učiní zde podle přání člověka zázračně stromy, bude lze také rovněž těžko dokázat, že tento zázrak nebyl také již od věčností předvídan a připraven! Zcela duchovně předvídan byl však zajisté zcela jistě!“

3) Praví **RAFAEL**: „To však přece také nic nedělá, jen když není připraven až k hmotnému sebeuchopení! Mimoto je však přece vůle člověka tak svobodná, že ani Pán, ani my ji nikdy nijak nerušíme nějakým předvídaním a ještě méně nějakou přípravou. Můžeš tedy být úplně ubezpečen, že tvá nejvyšší svobodná vůle není svým způsobem ani předvídána a ještě méně

nějak připravena. Proto žádej a uvidíš, že ti Pán buď zcela Sám nebo skrze mně jako svého starého sluhu jistě beze vší přípravy natrvalo zázračně učiní tebou svobodně žádané ovocné stromy!"

4) Tu **MAREK** poněkud přemýšlí a po chvíli praví: „Přítelíčku, musí to být zrovna samé ovocné stromy? Mohl bych náhodou chtít také něco jiného?! Mohlo by také to být zázračně vykonáno?"

5) Praví **RAFAEL**: „Ó, ovšem, nám působí to i ono zcela stejnou námahu! Žádej co chceš a bude to tu!"

6) Po tomto ujištění **MAREK** ještě chvíli přemýšlí, zda by mu nenapadlo něco, čím by mohl uvést anděla tak trochu do rozpaků. Jelikož ho však již zrovna žádná námitka nenapadá, praví Rafaelovi: „Postav mi tedy lépe obyvatelný a pevnější dům, to jest zcela řádný hostinec pro cizí a domácí, dobře oplocenou zahradu, opatřenou všelikými ovocnými stromy s dobře požitelným ovocem a ať nechybí datle a v zahradě ať teče čerstvý studniční pramen!"

7) Praví anděl: „Ale příteli, nebude toho trochu příliš mnoho najednou?"

8) Praví **MAREK**: „Aha, poslyš, přítelíčku, už jsi se tak trochu chytil?! Ano, ano, bez předvádění a přípravy přece se to asi nedá řádně provést! Já tě však nicméně nechci k něčemu nutit; co nyní dovedeš zázračně učinit, to učiň, ostatní z toho co žádám vynechej!"

9) Praví anděl: „Provede se to zcela jak jsi si přál! A ve jménu Páně budiž tu vše, co jsi ode mne žádal! Jdi a ohlédni se po všem, co je tu a potom mi řekni, zda je ti vše tak vhod! Chceš-li někde něco vytknout, učiň tak; neboť nyní se může na tom ještě leccos změnit! Zítra by bylo příliš pozdě, protože tu jistě již nebudeme. Jdi tedy a na všechno se dobře podívej!"

4. NOVÁ USEDLOST MARKOVA ZÁZRAČNÝM DÍLEM RAFAELA.

1) Marek se ohlížel kolem a byl zcela zaražen pohledem na to, co vše tu vzniklo v jediném okamžiku. Napravo na severovýchod od starého rybářského domu tu stál zcela hotový krásný z pálených cihel vyzděný dům, který jihovýchodním průčelím sahal téměř úplně k moři. Měl jedno patro s pohodlnou chodbou kolem celého domu a v přízemí se skládal z prostranné kuchyně, z velké spižírny a ještě z 18 místností, z nichž bylo 5 obytných světnic a pak 13 velkých místností pro všelike hospodářské účely, jako všelike komory na obilí, maso, ovoce, zeleninu, luštěniny a kořenové plody. Jedna velká komora představovala vodní, bílým mramorem vyzděnou nádržku, která měřila dobrých 20 čtverečných sáhů a měla vcelku průměrnou hloubku vody 6 stop; voda však stála jen 4 1/2 stopy vysoko, což byla dostatečná hloubka na udržování ušlechtilých ryb.

2) **Tato** vnitřní nádržka na ryby dostávala nejčistší vodu ze zcela nového hojného pramene; pronikal zdola malými ale četnými otvory kamenné desky do nádržky až do určité výšky. Odtud vybíhala odpadní roura do moře, mohla se však zvenčí ucpat, chtěl-li by snad někdo mít nádržku plnou vody. Kolem vodní nádržky probíhalo velmi krásné prolamované, 2 1/2 stěvice vysoké zábradlí, zhotovené rovněž z bílého mramoru a na jedné straně byl zřízen pro případ, že by se nádržka napustila úplně vodou, velmi ozdobný odpadový kanál, jenž ovšem probíhal zdí domu a ústil rovněž nedaleko hlubší odpadové roury do moře. Stěny a podlaha byly obloženy rovněž bílým mramorem, strop však sestával z cedrového dřeva. Tato místnost byla osvětlována 5 okny s mramorovým orámováním a každé měřilo 5 stěviců výšky a 3 stěvice šířky. Okna byla opatřena nejvýš čistými křišťálovými tabulemi a zařízena k otvírání a zavírání, podobně jako také všechna okna celého domu.

3) Hlavní brána byla z lesknoucího se kovu, podobného zlatu, všechny dveře pokojů byly však z nejlepšího cedrového dřeva velmi ozdobně a čistě vypracované a dobrými závory a zámky co nejúčelněji opatřené. Prvé patro bylo však vesměs nejvýš vkusně obloženo cedrovým dřevem a každý pokoj působil přenádherným dojmem. Zároveň však byly veškeré pokoje jak v přízemí tak i v prvním patře zařízeny a zásobeny co nejbohatěji vším možným co vyžaduje nejlepší hostinec a obilní komora byla plna obilí, spiže naplněny vším možným co je potřeba v kuchyni. Krátce, toužebný dům byl nejen zcela co nejsolidněji zbudován podle Markovy ideje vzdušného zámku už dávno v jeho nitru chované, nýbrž co nejhojněji na léta vybaven veškerými potravinami a jinými zásobami.

4) Za domem byly ještě stáje pro všeliký dobytek a několik chat na rybářské náčiní bylo co nejvkusněji a zároveň co nejúčelněji postaveno a vším potřebným opatřeno a co nejhojněji zá-

sobeno a kolem těchto všech nových budov se prostírala 20 jiter velká, zcela hustě oplocená zahrada, dříve písčité step bez pána, nyní nejurodnější půda opatřená všelikými nejlepšími ovocnými stromy. Několik jiter bylo však opatřeno nejlepšími vinnými révami, které oplývaly nejkrásnějšími a nejvyšší šťavnatými a již úplně zralými hrozny. Také nechyběla zelenina.

5) Uprostřed zahrady byly zřízeny ještě mimoto nejlepší zdravotní lázně s mramorovým chrámem. Měly dva oddělené bazény: jeden pro léčení dnou trpících s velmi teplou pramenitou vodou a druhý na léčení malomocných opatřený vlažnými sirnatými a natronovými (sodnatými) prameny, které tam byly teprve z nitra země svedeny Rafaelovou mocí podle vůle Mé. Zároveň byl také spatřen mořský přístav, obložený samými kvádry a 5 velkými, co nejlépe konstruovaných lodí s plachtami a vesly ve velmi prostranném přístavu, jehož vchod, ačkoliv byl 6 sáhů široký, bylo možno za doby noční zcela uzavřít železným řetězem. Tento přístav byl přesně podle dávné ideje starého Marka, jenž si při spatření všeho toho, co tu zázračně vzniklo, protíral stále oči, neboť byl toho mínění, že spí a tyto věci vidí tedy ve snu.

6) Když byl s prohlídkou téměř hodinu trvajícím hotov, vrátil se (**MAREK**) téměř u vytržení zpět a pln úžasu pravil: „Ano, je to vše skutečnost, anebo vidím to vše jen v jakémsi oblažujícím snění? Ne, ne, to nemůže být skutečnost! Neboť takto jsem si již častěji ve své lenivé fantasii maloval hospodu a také již několikrát spatřil v ranních snech - a ty, přítelíčku z nebes, jsi mně uvedl do umělého spánku a já jsem nyní už zase ve snu ohledal své vlastní ideje!"

7) Praví **RAFAEL**: „Ty, malovměrný Římaně! Kdyby toto vše bylo vidění ve snu, nebylo by to možno nyní již vidět a přece tedy nebudeš chtít již tvrdit, že ještě spíš a zároveň sníš!? Pošli tam nyní svou ženu a své děti, aby se podívaly také ony, co vše tu je a ony pak přijdou a pomohou ti ze snu!"

8) Praví **MAREK** ohlížeje se ještě jednou po novém domě: „Ó, to není sen, to je hlasitě mluvící skutečnost! - Potrvá však?"

5. DĚTI SVĚTA A DĚTI PÁNĚ.

1) Praví **RAFAEL**: „Cožpak jsem ti neřekl, že toto vše, to jest. co je tu pevně zbudováno, nezahradí úplně ani jedno tisíciletí?! Jen různé ovocné stromy, ušlechtilé keře a rostliny, jakož i oněch 5 lodí nepotrvá tak dlouho; avšak zdivo potrvá dlouho, velmi dlouho! Také dokonce po 2000 letech bude ještě možno objevit jeho stopy; ale nikdo ovšem již nepomyslí na nadpozemské budovatele těchto zdí. Dokonce v nynější době nejbližší sousedé, podívají-li se na to vše řeknou, že toto vše vystavěli přítomní Římané, protože mnohé a silné ruce také vykonaly zázraky! Ty však nech světské lidi při tom; neboť žije-li v nějaké zemi desetkrát deset stotisíc lidí nynějšího druhu, setkáš se celkem se sotva 5000 lidmi, kteří by ti to po mnohém ujišťování rozumně uvěřili. Slepou víru bys však nemohl potřebovat ani ty a ještě méně my duchové nebeští. Také vůbec nezáleží na tom, zda tu věří mnozí anebo málokterí; neboť Pán přišel do světa jen kvůli Svým nemnohým dětem a nikoli kvůli lidem světským. A tak to zůstane až na konec tohoto světa a jeho časů!

2) Kdykoli Se tedy Pán na této Zemi opět zjeví, ať už jedině Slovem anebo někdy také na okamžik osobně, pak to učiní vždy jen Svým pravým dětem, které jsou shora! Svět a jeho děti stěží se s Ním pozdraví! Pro ně je věčnost dosti dlouhá, aby je přivedla k nějakému nanejvýš podřízenému světlu.

3) Nemyslí, že toto nejvyšší Světlo z nebes prostoupí kdy všechny lidi Země! Jen právě děti, vždy v nepatrném počtu budou jím čisté a co nejhojněji opatřeny a světské děti si budou jen ze svého neřádu stavět chrámy a domy bůžkům a ohrazovat je železnými zákony a slepými a hloupými pravidly, avšak proto přece nebudou moci nikdy nemnohým pravým dětem v ničem škodit; o to Se Pán vždy co nejvěrněji postará. Proto mezi světskými lidmi žádný Jeremiáš již nezanotuje své chvalozpěvy! - Jdi však nyní k Pánu a poděkuj za takový veliký dar!"

4) Tu přichází ke Mně Marek s okázalostí nejvybranějších slov a chce Mi začít děkovat.

5) **JÁ** však pravím jemu: „Uspoř námahu svému jazyku; neboť já jsem již slyšel dík tvého srdce a proto dík jazyka nepotřebuji! Zda není každý poctivý hospodský hoden mzdy své? Ty jsi také poctivý hospodský a neomrzele téměř po osm dní jsi nás co nejlépe pohostil; to přece nemůžeme žádat od tebe zadarmo! Tato hospoda připraví tobě a tvým pozdějším potomkům to nejlepší zaopatření! Pečuj však o to, aby na tomto místě, to jest u tvých potomků pevně zakotvi-

lo Mé jméno; neboť se ztrátou Mého jména z jejich srdcí by pak také brzy ztratili vše ostatní! Kdo by sice vše ztratil ve světě, nicméně by však podržel Mé jméno, ten by nikdy zcela nic neztratil, nýbrž vše jen získal; avšak kdo by ztratil ze svého srdce Mé jméno, ztratil by vše - a kdyby měl i všechny statky na Zemi!"

6. PÁN DÁVÁ HOSPODSKÉMU MARKOVI PŘIKÁZÁNÍ O CHOVÁNÍ.

1) (**PÁN** :) „Proto- budiž především pečováno o zachování Mého jména v srdci! Komu zůstane toto jméno, tomu zůstane vše; komu však nezůstane toto jméno, toho pak také opustilo vše!

2) Kdo však Mne opravdu miluje a svého bližního jako sama sebe, ten nosí Mé jméno opravdu a živě v srdci a v něm poklad, který mu ani všechny věčnosti nebudou s to vzít; neboť Boha vpravdě ve všelikém skutku milovat je více nežli být pánem všech pokladů nejen tohoto světa, nýbrž všech Světů v celé nekonečnosti!

3) Avšak nestačí Mne jen vyznávat podle moudrosti, nýbrž podle plně pravdivé lásky v srdci.

4) Přijdou k tobě všelijací ubožáci; co jim učiníš bez pozemské odplaty, to jsi učinil Mně a Má láska ti to odplatí.

5) Přijde-li k tobě někdo, jenž je nahý, obleč ho! Kdo k tobě přijde bez peněz, tomu je nezadržuj, potřebuje-li je ve světě!

6) Chtěl jsem sice, aby všichni lidé žili navzájem jako bratři bez tohoto zhoubného směnného prostředku; avšak protože jej jako svěťští lidé V tomto světě už od starodávna zavedli pro větší pohodlí všech svých obchodů, chci jej tedy také ponechat, - ale požehnání přinese lidem teprve skrze Mou lásku!

7) Nepřikládej mu nikdy jinou cenu nežli jen cenu Mé lásky, tak ti také přinese Mou lásku a Mé požehnání! Kdo potřebuje groš jeden, tomu dej dva, také tři a Má láska ti to na druhé straně vynahradí desateronásobně a třicateronásobně!

8) Krátce, v čemkoli někoho spatříš chudým a pomůžeš mu s radostným srdcem za Mou lásku, budeš moci počítat vždy s Mou odplatou, která nedá na sebe nikdy čekat!

9) Přijde-li například k tobě na venkov jinak zámožný člověk, jenž je však zatížen dnou, počítej mu útulek a stravu levně; ale lázeň mu dej zdarma!

10) Přijde-li však někdo do lázně jen pro zábavu, tomu počítej lázeň, útulek a stravu dráže nežli jinému! Chce-li však od tebe pravdu, dej mu ji zdarma; neboť v ní je chudý!

11) Přijde-li však nějaký světský chytrák a bude-li chtít slyšet od tebe pravdu, tomu ji zdarma nedávej, nýbrž dej si zaplatit za každé slovo groš; neboť pro takového pravdu hledajícího má pravda cenu teprve tehdy, přišel-li k ní mnoha penězi!

12) Přišel-li k tobě hladový chudšas, dej mu najíst a napít a nepouštěj ho jako chudšase; přijde-li však někdo, komu působí potěšení, že je u tebe u stolu, ať zaplatí také to, co vedle něho požil chudý!

13) Každou chudobu podporuj zadarmo a každé pouhé potěšení dej si zaplatit! - Porozuměl jsi Mi dobře?"

14) Praví **MAREK** radostí plakaje: „Ano, Pane!"

15) Pravím **JÁ**: „Jdi tedy a oznam vše svým!"

16) Marek odešel ke své nadmíru žasnoucí rodině a sdělil jí Můj pokyn a všichni šli rychlým krokem k novému domu a ovšem také do domu a vše si dopodrobna prohlíželi. Žena a děti samou blažeností a slastí zcela zeslábly a samou radostí nevěděly kudy kam. Ale všichni u stolu sedící se Mne však tázali, zda by se také oni směli podívat na toto zázračné, pozornost nanejvyšší budící dílo.

17) Pravím **JÁ** : „Milí přátelé! Toto dílo zůstane a budete pak moci ještě dost často si je prohlížet a obdivovat; Já však nezůstanu, leč láskou ve vašich srdcích.

18) Zůstaňte proto zde u Mne, protože Já ještě zůstanu u vás; neboť Já jsem přece více nežli ono zázračné dílo, jemuž podobných bych mohl v jednom okamžiku provést nescíslné množství!"

19) Práví všichni: „Ano, ano, ano, ó Pane, zůstaneme všichni u Tebe, ó Pane; neboť Ty Jediný jsi více nežli všechna celou nekonečnost vyplňující zázračná díla Tvé moci, moudrosti a dobroty!“

7. O ŘÍMSKÉM VELEKNĚZI. POSOUZENÍ POHANSKÉHO KNĚŽSTVÍ V ŘÍMĚ .

1) Práví **CYRENIUS**: „Pane, Ty znáš můj důležitý a těžký vládní úřad; avšak nyní mi to připadá tak, jakoby na něm zcela nic nezáleželo a jakoby šel sám sebou také beze mně a obstarával se sám sebou bez mého přičinění! Připadám si nyní již skutečně jako páté kolo u vozu; neboť vím, že Ty, ó Pane, nyní obstaráváš všechny záležitosti za mně a za mé vlády nebyl ještě nikdy větší pořádek nežli právě nyní, kdy Ty, ó Pane, pečuješ o mně!

2) Ó, šťastné císařství! Říme, můj otcovský dome, jak velice se můžeš potají radovat z toho, že Pán k tobě obrátil Své milostivé oko a chce Si také z tvých starých zdí, hradů a chat vychovat děti! Pane, já Ti ručím svým životem: Kdybys byl místo zde v Římě a kdybys byl vykonal takový div před Římany, nebylo by ani jednoho člověka, který by Ti nevzdal nejvyšší božskou poctu! Leč Ty znáš svůj plán a znáš Své cesty a proto je již tak nejlépe, jak jsi to uspořádal a určil Ty!“

3) Pravila konečně také Má **JARA**, která dosud mlčela jako hrob: „Co se týče Říma, buď, vznešený místodržiteli, zcela klidný! Právě Římany si ovšem dám ještě líbit; ale v Římě je také velmi mnoho modloslužebných kněží, kteří jsou všichni pod tak zvaným Pontifexem maximem! Tito kněží mají lid v pytli a svými tresty Hadesem. a dokonce Tartarusem, kterého poslední mají jen hned věčně dále v nejošklivějším způsobu trvat, drží lid za límec svědomí! Běda tomu, kdo by se odvážil píchnout do tohoto vosího hnízda! Věru, tomu by se jistě co nejdříve žalostně špatně dařilo! Myslím, že vaši kněží by byli ještě tisíckrát horší nežli naši templáři, kteří přece jen ještě nosí na zádech a prsou Mojžíše a proroky, ačkoliv většinou jen zevně. Vaši kněží nemají však ani zevně nic; veškeré jejich chování je největším sobectvím a nepřekonatelnou touhou hned jen nade vším vládnout.

4) Však mi jednou dva podřízení římských kněží u nás ubytovaní vyprávěli, že P. m. je tak vznešená bytost, že se dokonce Zeus sám, jenž každoročně zcela jistě navštíví P. m., jistě třikrát až sedmkrát před ním ukloní, nežli se odváží se svým nejvyšším zástupcem na Zemi promluvit slovo a dát mu v největší úctě nějaké nové zákony pro smrtelný lid Země. Ovšem Zeus nectí

P. m. zrovna kvůli němu samému, nýbrž kvůli hloupým smrtelníkům, kteří z toho mají poznat, jak nevýslovnou a nezměrnou výsostí a velebností se vyznačuje nejvyšší zástupce nejvyššího boha na Zemi.

5) On je pánem na Zemi nade všemi císaři, králi, knížaty, vojevůdci a mnohými jinými největšími vznešenostmi. Potom prý má všechny živly ve své výhradní moci. Dupne-li svou nejsvětější nohou hněvivě na Zemi, chvěje se Země hned bázní jako za nejuživější bouře listí osiky a hory Země začnou chrlit oheň a tak podporují rozhněvaného P. m., aby tím vydatněji zchladil svou vždy spravedlivou pomstu ve jménu Zeva!

6) Jedině na něm závisí dobré a špatné roky. Žehná-li Zemi, jsou hned na celé Zemi přebohaté žně; nežehná-li však Zemi, pak to dopadne se žněmi již velmi bledě, - a kdyby vyslovil nad Zemí dokonce kletbu, pak by bylo již po všem a na Zem by přišla válka, hlad, mor a ještě tisíc jiných nejvyš neslýchaných soužení! Mimo Zeva musí ho všichni ostatní bohové poslouchat; kdyby se zdráhali, mohl by je vyobcovat na sto let se Země, - což by se však nikdy nestalo a nestane, protože všichni bohové jsou až příliš a životně hluboce přesvědčeni o nejvyš nevýslovné výsostí P. m. .

7) Má tedy P. m. trojnásobnou hlavní moc: předně nade všemi bohy až na Zeva, s nímž je ovšem na zcela stejném stupni hodnosti, za druhé nad celou Zemí a jejími živly a konečně za třetí nade všemi lidmi, zvířaty a stromy, keři a rostlinami. Vedle toho však velí ještě všem Planetám a všem Hvězdám, má ve své ruce mraky, větry, blesky, hrom, déšť, krupobití a sníh a moře se neustále chvěje před jeho nekonečnou mocí!

8) A tak tímto způsobem mně ti dva římské kněží ještě mnoho vyprávěli o jejich P. m. Chvilí jsem myslela, že si dovolili se mnou jen nevhodný žert; ale žel až příliš brzy jsem se přesvědčila, že oba tito blázni to brali zcela vážně. Neboť když jsem jim poté začala hlásat jedině pravého

Boha Abrahama, Izáka a Jakoba a jeho skutky, jali se mně notně vysmívat a co nejživěji mě ujišťovali, že se úplně mýlím a že jsem na falešné cestě; neboť za jeden měli tisíc důkazů, že je tomu tak, jak mi to sdělili.

9) Ptala jsem se jich, nevědí-li, zda je P. m. smrtelný anebo nesmrtelný. Poté se jeden trochu ukvapeně podřekl a pravil, že P. m. je sice pro tuto Zemi ještě smrtelný; jakmile však zemře, vezme ho Zeus ihned do nejvyššího elysia, kde pak po sto let jí u stolu Zevova - a tím se konečně také v říši bohů sám stane skutečným božstvím. Toto vypravování nebylo tomu druhému nikterak vhod; neboť opravoval ihned takto: „Ty jsi zase žvanil germánskou botu! Od kterépak doby je P. m. smrtelný?! To, co jsi o něm vypověděl, platí přece jen o nás nižších kněžích, zejména když jsme si nedovedli úplně získat přízeň P. m.; P. m. nikdy neumírá a nemůže zemřít, protože mu Zeus propůjčil na všechny časy nesmrtelnost! Hle,“ pravil dále, „já znám nyní právě již čtvrtého a ze všech čtyř ještě žádný nikdy nezemřel a přece sedí vždy jeden nesmrtelník na trůně a nikoli čtyři, ačkoliv jsou všichni úplně nesmrtelní, jelikož žádný P. m. nemůže nikdy zemřít, aniž nikde na Zemi nejvyšší trůn ztratit!“

10) Pravila jsem konečně zase jednou já: „Ale to je přece zhora nemožné! Jak mohou být čtyři jeden a jeden čtyři?! To mi připadá tak jako germánská bota! Krátce“, řekla jsem, „váš

P. m. je vámi označen za světského blázna a jinak je právě tak nesmrtelný člověk jako našinec a jeho moc spočívá především ve zbraních císaře, ve velké hlouposti a slepotě nejvyšší zanedbaného lidu a konečně v jakémsi druhu nejhorších kouzel; neboť před velmi hloupými a duchovně slepými lidmi lze snadno konat zázraky! jděte, dejte mi pokoj s vašimi hloupostmi! Dost na tom, že vy jste hloupí jako pařezy! Proč se mám ještě já po vašem boku státi takovou?!”

11) Tím se oba na mně a také mezi sebou zcela rozzuřili a začali si brzy činit vzájemně nejtrpčí výčitky a konečně se vzájemně vypráskali ze dveří. Já však jsem se jich ptala ještě u okna, když se rvali jako dva psi, zda také toto nařídil P. m. nějakým novým Zevovým zákonem z elysia. Ale oni na štěstí můj hlas neslyšeli a vzájemně si pro a contra (pro a proti; vyd.) stále více dokazovali nesmrtelnost P. m., až je konečně několik našich domácích sluhů dostalo od sebe.

12) Nyní tě však, milý vznešený Cyrenie, prosím, jak by se Pán v Římě vyjímal při takovém nejhoupějším fanatismu lidu? Bez ohně a bez sírného deště jistě hůře než špatně! O, milý Pán věděl již od věčnosti, kde to bude v tomto jeho čase na Zemi ještě vždy nejlepší a nejúčelnější a proto také vstoupil právě sem a nikam jinam mezi Svě lidí do světa! Hle, takový je názor můj; jak zní naproti tomu asi názor tvůj? Co soudíš tedy ty anebo císař v Římě o tom tak zlověstném

P. m. ?”

8. NÁBOŽENSKÉ POMĚRY V ŘÍMĚ ZA ČASU JEŽÍŠOVA.

1) Praví **CYRENIUS**: „Mé děťátko, ty máš již zcela pravdu; vypadá to v Římě ovšem jen lidově s Pontifex maximus již tak a nedá se zatím také nic na tom měnit! Ale mohu tě také zcela dobře ujistit, že v to ještě zpola věří jen nejsprostší lid bez veškerého vyššího vzdělání; z lepší části lidu nevěří v to již nikdo a proto se dá s námi Římany vždy ještě něco dělat!

2) Šíření těchto nejčistších božských pravd přivodí budoucně u nejnižších vrstev lidu jistě mnohý nemilý boj, ale budou také vyznavači, kteří podle římského mravu nasadí za tuto nauku s radostí statek, krev i život! Neboť není snad nějaký národ na Zemi, který by se méně bál smrti nežli právě Římané! Jestliže se pravý Říman o něco zasadí, pak za to také vždy nasadí svůj život! To jiný národ nedělá, o tom můžeš být zcela ujištěna!

3) Naši kněží jsou právě nyní pátým kolem u vozu a jejich lidové slavnosti a kazatelé slouží už jen k obveselení lidu. Na obyčej již nikdo nedbá. O to se stará naše všeobší právní nauka, která je výtahem nejlepších a nejmoudřejších filosofů, kteří kdekoli a kdykoli vstoupili na tuto Zemi.

4) Stát P. m. udržuje jen kvůli nejsprostšímu lidu a byl ve svém někdejším svobodném působení velice omezen. Ano, as před staletími děly se tu ještě zcela zvláštní věci; tehdy byl P. m. mezi lidmi takřka jakýmsi bohem! O sobě to vždy byl a býti musel člověk věděním velmi bohatý, neboť jinak by nebyl mohl snadno dosáhnout tohoto nejvyššího úřadu. Musel se vyznat v mystériích egyptských a musel být úplně obeznámen se všemi věštinami a s jejich tajemstvím, také musel být dokonalým mágem, z čehož musel v nejtajnějším sboru před nejstaršími patricii Říma

skládat vždy tu nejpřísnější zkoušku. Měl-li všechny žádoucí vlastnosti, byl mu udělen pontifikát se všemi jeho právy, výhodami a nevýhodami.

5) Nyní mohl ovšem leccos proti lidu podnikat, ale potají musel mít k patriciům vždy náležitou úctu a musel také konat co si přáli. Chtěli-li válku, musel zařídít své prorocké věci vždy tak, že z toho lid viděl nutnost války z vůle bohů; ale vlastními bohy byli nicméně jen patriciové říše a s nimi první a nejvzdělanější občané, umělci a básníci, kteří vycházeli především z ideje, že třeba dát fantasii lidí sice bohatý, avšak nicméně určitý směr, aby byli uchováni před nejhanebnějším zblouděním.

6) Neboť každý člověk má jakousi přirozenou fantasii. Zanedbá-li se, může se jí z nejušlechtilejšího člověka stát nejdravější bestie; je-li však jeho fantasie řízena a sváděna do ušlechtilejších forem, pod nimiž zcela uspořádána, se začne pohybovat, pak začne také sama tvořit tvary ušlechtilejší, přecházet v čistší myšlení a snažení a oživovat vůli pro to nejlepší svých vnitřních tvoreb.

7) A tak tedy celá nauka o bozích není nic jiného nežli vždy víc a více uspořádaný výplod fantasie, vymyšlený k řízení všeobecně lidské fantasie a byl prakticky pokud možno všemi lidumilnými prostředky uveden ve zřejmé a působící dílo. Nám moudrým a zkušeným patriciům vkládala se však sama sebou snadno pochopitelná nutnost, že jsme se museli zdátí tím, čím jsme chtěli mít lid.

8) Jako však tomu bylo tehdy, tak je tomu ještě i nyní, jenže s tím rozdílem, že nyní také již proletariát je zasvěcen do mnohého, do čeho jsme byli dříve zasvěceni jen my patriciové a proto proklatě málo věří v celý ten pontifikát. Většina věří sice v nějakou vyšší božskou Bytost, mnozí však již nevěří ve zcela nic a vzdělanější část jich jsou platonikové, sokratovci a velmi často aristotelovci.

9) Oni kněží však, kteří ti popsali P. m., jsou dílem svým způsobem často skutečně tak hloupí, že věří na slovo všemu, co do nich bylo vtlačeno; často jsou to však prohnaní ničemové, kteří před lidem bijí strašně na poplach a dělají, jakoby hráli s bohy každý den na perské šachovnici! Ale sami nevěří ničemu, leč jen slovům Epikurovým, která znějí asi takto: Ede, bibe, lude! Post mortem nulla voluptas; mors enim est rerum linea¹⁾

10) Kdybys nás, má jinak nejmilejší, na tvůj věk obdivuhodně moudrá Jaro, hodnotila podle oněch dvou nižších kněží, pak bys nám velice křivdila; neboť my Římané jsme přesně takoví, jak jsem nás nyní popsal. Vše ostatní může být jen nepodařená výpověď laika, který zná stav Říma tak málo, jako jsi jej předtím znala ty, což jsem nyní jako spoluvládce Říma odhalil. Jelikož však nyní toto víš, musíš nás Římány již poněkud shovívavěji posuzovat a s námi zacházet! - Co myslíš, je můj požadavek na tebe spravedlivý anebo ne?"

9. PŘEDPOVĚĎ PÁNĚ O OSUDU ŘÍMA A JERUZALEMA.

Praví **JARA**: „To se zajisté rozumí samo sebou! Je-li tomu zřejmě jen tak, jak jsi mi to nyní zcela otevřeně odhalil, pak nemám také proti vám vůbec co namítat. Máte-li dobrou vůli, pak nemůže být ani její výsledek v podstatě špatný a to ani tehdy, nejeví-li se být výhodný před očima světa. Já se jistě nejméně dám oklamat zdáním; ale uznávám také to, že lze od přirozenosti mnohem spíše dospět ke zcela čestné dobré vůli nežli nějak k nejčistší pravdě, která se pak teprve stává dobré vůli pravou a nejučinnější svítilnou života. Dobrou vůli jste měli podle tvého sdělení neměnitelně vůbec již vždy; jednotlivá zachmuření mohla na celku pramálo změnit.

2) Nyní však dostáváte k vaší dobré vůli také ještě nejčistší světlo věčné pravdy, pomocí něhož musí vaše již od prvopočátku dobrá vůle obdržet také správné cesty a pravé prostředky k jistému dosažení nejlepších výsledků a pak se nedá od vás očekávat zřejmě nic jiného nežli jen to nejlepší! - Ó, Pane, požehnej těmto mým prostým slovům, aby se stala pro všechny časy pravdou trvalou!"

3) Pravím **JÁ**: „Ano, Má tisíckrát přemilá Jaro, tvá překrásná a velmi pravdivá slova budou požehnána!

4) Řím zůstane dlouho nejlepším místem pobytu Mé nauky a Mých zvláštních milostí a toto

¹ Jez, pij, hrej! Po smrti není zábava; neboť smrt je konec věcí. Vyd..

velké císařské město dosáhne ve světě stáří, jakého dosáhne jen velmi málo měst Egypta, ale ne tak neporušeně jako Řím. Vnější nepřítel málo kdy tomuto městu uškodí; zchátrá-li bude za to mít co děkovat jen době a svým ne mnohým vnitřním nepřítelům!

5) V budoucnu přejde žel také v tomto vládnoucím městě Má nauka v jakési modlářství; ale přesto bude Mé slovo a ještě vždy nejlepší smysl životních mravů vcelku v něm zachován.

6) Ve velmi pozdních dobách bude se tam duch této Mé nauky velice ztrácet a lidé budou hlodat na nejzevnější kůře a budou ji považovat za duchovní chléb života; avšak já už ji náležitými prostředky přivedu poněmáhlu zase zpět na správnou cestu! A kdyby páchala sebevíce nevěstkářství a cizoložství, já už ji v pravý čas zase očistím!

7) Ostatně však zůstane vždy hlasatelkou lásky, pokory a trpělivosti, proto se jí za všech dob mnoho promine a velcí Země se budou kol ní mnohonásobně shromažďovat a z jejich úst slova své spásy poslouchat.

8) Zcela čisté se však na této Zemi vůbec nikdy nic na dlouhou dobu neudrží, tedy ani Mé slovo ne; ale nejčistěji pro účel života a jako dějinná relikvie ještě vždy v Římě!

9) Toto ujištění dávám tobě, Můj nejmilejší příteli Cyrenie a nyní zde jako úplné a pravé požeňání nejkrásnějších a nejpravdivějších slov naší nejmilejší Jary!

10) Tisíciletí za tisíciletím ti ukáže a řekne, že tento Můj výrok, pokud se týče trvání a postavení Říma se splní úplně!

11) Jerusalema bude zničen tak, že již od nynějška se nebude vůbec vědět, kde kdysi stál. Pozdější lidé tu sice postaví malé město stejného jména; avšak jeho podoba a místo budou změněny! A i toto městečko zakusí od dalších nepřítelů mnoho zlého a napříště zůstane bez důstojnosti a významu hnízdem všeliké chátrý, která bude svůj nuzný život udržovat mechem kamení z doby nynější.

12) Ano, chtěl jsem sice to staré Boží město učinit prvním na Zemi; leč nepoznalo Mne, nýbrž zacházelo se Mnou jako se zlodějem a vrahem! Proto padne navždy a budoucně již nepovstane ze sutin staré náležitě zasloužené kletby, kterou si samo připravilo a vlastními ústy vyslovilo! - Jsi, Má tisíckrát přemilá Jaro, nyní spokojena s tímto Mým požeňáním?"

13) Praví **JARA** k slzám dojatá: „Ó, Pane, má zcela jediná lásko! Kdo by neměl být spokojen s tím, co Ty, ó Pane, vyslovuješ a zejména s tak velkým, do nejvzdálenějších dob daleko a hluboko sahajícím zaslíbením?! Také můj milý vznešený Cyrenius zdá se s tím být velmi spokojen a rovněž Kornelius, Faustus a náš Julius! Zda budou však s Tvými zaslíbeními, co se týče Jerusalema, také tak spokojeny děti z Jerusalema, jichž také několik sedí u tohoto stolu a ještě několik u ostatních stolů kolem nás, to se mi zdá být zcela jiná otázka; neboť z jejich tváří nevyzařuje taková veselost jako z tváří Římanů!"

14) Po této zcela případné poznámce povstali někteří, kteří byli z Jerusalema a pravili: „Nemá sice nikdo svému otcovskému domu přáti zánik, dokud se nestal přibýtkem zlodějů a lupičů; je-li však jednou tomu tak, pak také nemá již být ušetřen! Potomek má tu právo - beze strachu, že by se dopustil hříchu - zničit jej vlastní rukou nad hlavami v něm řádících zloduchů a navěky smazat každou stopu někdejší existence.

15) Není-li Jerusalema nyní podle našeho nejpřesnějšího vědění nic jiného nežli pouhé hnízdo loupežných vrahů, proč bychom truchlili, chce-li Pán dát a také jistě dá tomuto hnízdu již dávno zaslouženou odměnu?! Smutné na tom je jen to, že toto tak nanejvýš omilostněné město Boží přes všechny výstrahy to potřetí přivedlo tam, že bude Bohem Samým co nejcitelněji potrestáno! Ale Jeho známá shovívavost a trpělivost je nám také nejjistějším důkazem, jak velice si toto město zasloužilo nejpřísnější trest a proto se opravdu nemusí ani v nejmenším litovat anebo dokonce oplakávat.

16) „Volenti non fit iniuria! ^{2*}) Kdo se chce sám při všem sebejasnějším slunečním světle vrhnout do jámy, bude ho někdo litovat nebo oplakávat? My ne! S opravdovými nejhoupějšími osly a voly jsme nepocítili ještě nikdy soucit, zejména chtějí-li se přede vším světem stkvít jako nejmoudřejší; a nezasluhují soucit tím spíše, chce-li se jejich předstíraná velemoudrost, která je však v podstatě jen nejvyšší zřejmá oslovina, uplatňovat všelikou zlomyslností a nejprohnanější zchytralostí jako skutečná.

17) Je již zcela správné, že také nemocná lidská duše zasluhuje více soucitu nežli choré tělo nemocného člověka. Přejde-li však k nějakému tělesně nemocnému člověku, jenž je ještě při

² Chtějícímu se neděje bezpráví; to jest. Kdo to tak chce mít, tomu se to děje právem! Vyd..

nejúplnějším rozumem, skutečně moudrý a co nejlépe osvědčený lékař, nemoc dobře rozpozná a nemocnému by zcela jistě mohl pomoci a také pomohl, avšak nemocný, místo aby se vší radostí přijal prospěšnou radu lékaře; dá ho svými sluhy vyhodit ze dveří, - kdo, tážeme se, bude mít s takovou nemocnou duší také ještě soucit? My ne a jinak jistě také nikdo jiný ne! Takový čistý lidský dobytek ať si pak jen upadne do co možno nejtrpčí a nejbolestnější nemoci a ať se na před učí ze svých bolestí, jak byl hloupý, že vyhodil ze dveří nejobratnějšího lékaře!

18) Hloupost o sobě zasluhuje soucit, protože hlupák nemůže za to, že zůstal hlupákem již od kolébky; jsou však lidé, - jako většina veleknězů, farizeů a zákoníků, - kteří nejsou hloupí, ale dělají se úmyslně hloupými, aby pak mohli ubohé, jimi ohlupené lidstvo tím snáze užívat ke svým hanebným, v nejvyšší míře sobeckým účelům! Takoví lidé nemají nemocné duše, nýbrž jsou to jen zcela silní a zdraví vlci v kůžích beránčích a nezasluhují nic jiného než aby byli nejostřejšími šípy postřílení; neboť tu by byl každý soucit čirou hloupostí nějakého lidského srdce.

19) Komu na celé Zemi bylo by snad líto noci, které dá výhost vycházející Slunce?! Anebo který blázen bude plakat pro obtížnou zimu, pro zuřící bouři, pro ustavší mor a pro zmizelá špatná léta?! A my myslíme, že by bylo ještě mnohem větší hloupostí truchlit proto, že nám Pán zanedlouho chce prokázat jednu z největších Jeho milostí. Ano, je velmi smutné, že Jeruzalém nechce poznat a přijmout nejjasnější duchovní světlo; neboť to značí cele se přivtělit satanu světa! Kde však je to, tam jen oheň a síra s nebe! Sodoma a Gomora odpočívají dávno na dně Mrtvého moře; kdo by chtěl oplakávat proklaté?! A tak také nebudeme oplakávat Jeruzalém!

20) A ty jsi se, přespanilá Jaro, ve svém úsudku o nás tedy také trochu klamala! Hleď, zdání není vždy odleskem pravdy a tu a tam nás klame! Nemyslíš, že tomu tak je a nepochybně také navždy tak zůstane? Máme pravdu anebo ne?"

21) Praví **JARA**: „Ale Pane, Ty má lásko, proč se mi musí stávat, že posuzuji lidi vždy nesprávně a nejsem s to posuzovat je správně? To už je přímo téměř k zlosti! Dříve jsem dostávala od Cyrenia důtku, ovšem jen mírnou, avšak přece jen důtku, nyní však hned od celého zástupu! Mají všichni pravdu, - jen já zřejmě :ne, protože mají pravdu podle pravdy a já však ne. Ó, Pane, dej mi tedy nějaké lepší poznání, abych nebyla se svými úsudky neustále usazována!"

10. EVANGELIUM PRO ŽENSKÉ POHLAVÍ.

1) Pravím **JÁ** : „Jen hezky polehoučku, Má milá dceruško! Musíš být tedy jen více zdrženlivá a ne prostoreká vůči velmi zkušeným mužům! Potom si nesmíš nikdy podle zevnějšku tvořit ihned nějaký úsudek, nýbrž vždy hezky vyčkávat, co o té či oné zkušenosti napřed řeknou mužové zkušenosti světa!

2) Zmýlil-li se snad poněkud někdo, pak je teprve na čase, abys ho zcela něžně a jemně upozornila, jak a kde snad přestřelil, - ale ne dříve!

3) Neboť nebylo by nikterak pěkné, kdyby měla napřed děvčata učit zkušené muže znáti pravdu; odbočí-li však mužové tu a tam nemoudře od správné cesty, pak je ovšem vhodná chvíle, aby žena velmi něžně a jemně přistoupila a řekla: „Příteli, dej pozor; neboť jsi učinil nesprávný krok! Věc se má tak a tak!" To muže velmi potěší a rád uposlechne tohoto spanilého, něžného a jemného hlasu.

4) Ale s prostorekostí se nic nepořídí; muže to dělá snadno nevrlým a mrzutým a často potom vůbec nedbá krásného a jemného hlasu seabeměkcí ženušky.

5) Hle, to je také evangelium, avšak jen pro tvé pohlaví! Která žena ho bude dbát, té se vždy dobře povede na Zemi; která však nebude dbát tohoto evangelia, bude muset sama sobě přičíst, nebude-li muži vážena.

6) Správná žena je symbolem nejvyššího nebe - a nesprávná, svéhlavá a vládnout chtějící žena obrazem satana, který je tu již hned nejhorším, nejspodnějším a nejhlubším peklem.

7) Správná žínka se již vůbec nesmí nikdy na žádného muže zcela zlobit; neboť v ženské bytosti musí přece převládat největší trpělivost, jemnost a pokora. V ní teprve musí muž nacházet náležitý klid své bouřlivé mysle a sám se stávat jemným a trpělivým! Kdyby však žena dokonce začala před mužem hartusit, co by měl pak teprve dělat muž, u něhož to vypadá beztoho vždy spíše bouřlivě nežli pokojně?!

8) Proto nebuď jen nikdy prostoreká, Má jinak nejmilejší dceruško, - jinak by se ti ještě častěji stávalo, že bys se musela zlobit, kdyby tě zase někdo pokáral! - Rozuměla jsi Mi dobře?!

9) Praví **JARA**: „Rozuměla dobře, - avšak je mi nyní těžko u srdce proto, že jsem byla hloupá a prostořeká! Už jsem přece několik hodin mlčela a bylo to dobře; ale právě nyní se mi zachtělo také něco promluvit a bývalo by lépe, kdybych byla ještě dále mlčela! Avšak od nynějška dostane můj jazyk den odpočinku, jako žádný druhý jazyk v ženských ústech!"

10) Pravím **JÁ** : „Toho, Má milá dceruško, není zrovna také vůbec tak přísně třeba, nýbrž budeš mlčet, nebudeš-li vyzvána abys mluvila! Budeš-li však vyzvána abys mluvila a budeš mlčet, pak to bude muž považovat za hodně silnou svéhlavost, za zlomyslnost a zchytralost a odvrátí své srdce od tebe.

11) Tedy: v pravé době mluvit a v pravé době mlčet, vždy však plna jemnosti, lásky a oddanosti, toť nejkrásnější ozdoba ženy a přelíbezný životní plamének, zcela způsobilý, aby srdce každého muže oživil a učinil ho ihned jemným a měkkým!

12) Leč u mladých panen se projevuje často velmi křiklavě se vynořující nezpůsob, který se nazývá ješitnost, která není nic jiného nežli velmi zdravé semeno pýchy. Nechá-li nějaká slečna vypučet v sobě tomuto semeni, pak již pozbyla svou nebeskou ženskost a velice se přiblížila podobě satana. ješitná slečna je sotva hodna výsměchu, pyšná a vysokomyslná žena je však mezi lidmi zdechlinou a proto je právem každým hluboce opovrhována.

13) Proto také nebuď, Má dceruško, sebemeně ješitná a ještě méně pyšná a vysokomyslná, pak se budeš mezi mnohými lesknout jako nejkrásnější hvězda na vysokém nebi! - Pojmula a pochopila jsi to vše dobře ?"

14) Praví **JARA**: „Ó, ano; ale jen se na: mně nezlob, že jsem byla skutečně velmi hloupá!"

15) Pravím **JÁ** : „Buď jen klidná! - Nyní přichází opět Marek se svými a uvidíme, co oni nám budou všem vypravovat!"

16) Když se Jara upokojí a začne velmi přemýšlet zejména o ješitnosti, přichází Marek opět ke Mně se svou celou rodinou a jeho žena a děti začnou Mne nad veškerou míru chválit a velebit.

17) **JÁ** však jim žehnám, káži jim, aby vstali se země a pravím ženě a dětem: V čem záleží to, čím byste si mohli navždy zajistit Mé zaslíbení, jakož i Mou každou pomoc, budete-li ji někdy zvláště potřebovat víte a zejména Marek, který vás bude nadále ve všem poučovat.

18) Jelikož jste se však po celý čas dokonce tak neomrzele a nejvš snažně starali o hmotné blaho Mé a Mých učedníků, učinil jsem vám vše, co jste nyní viděli darem za váš dar a zařídil jsem vše tak, aby to posloužilo k vašemu velkému časnému a také věčnému prospěchu. Ale nyní si dejte také od Rafaela ukázat, jak toho všeho používat; neboť k takovému vlastnictví patří také vědění, aby se ho mohlo účelně používat!"

19) Tu povolávám Rafaela a pravím jemu: „Jdi tam s nimi a ukaž jim, jak všeho řádně používat; a ukaž také oběma synům, jak mají užívat těch pět plachetních lodí a jak mohou využívat také každý vítr! Tím se stanou také prvními a nejlepšími lodníky na tomto celém moři a podle jejich způsobu se pak brzy zařídí veškeré lodě na velkém moři, což dobře prospěje také Římanům." - Poté se stalo rychle, co jsem přikázal andělu.

20) Já jsem však pravil také Cyreniovi: „Nech několik svých nejpřímnějších sluhů jíti s sebou, aby se také oni něčemu naučili pro vaši světskou potřebu! Neboť chci, aby všichni, kteří Mne následují, byli ve všech věcech moudří a zdatní." - Poté dal Cyrenius podle Mé rady několika svým sluhům ihned rozkaz a nechal jít s sebou také chlapce Josoe, protože měl velkou zálibu v plavbě.

11. NÁZORY NUBIJCŮ O KONÁNÍ ZÁZRAKŮ.

1) Když bylo také toto v pořádku, přistoupil ke Mně **OUBRATOUVISHAR** a řekl: „Ty Jediný jsi zcela všemohoucí! Hle, já a moji bratři a sestry jsme nyní viděli štěstí všech lidí, kteří jsou poctivého srdce a dobré vůle, kteří hledí na vzdělávání srdce a myslí a nikoli na předčasné vzdělávání rozumu, který vlastně má být jen pravou rukou srdce. Toto je a zůstává jedině správnou cestou pravého života a jeho štěstí, což my všichni černí jako jeden probudilý muž dobře poznáváme a chápeme.

2) Avšak při vši naší zralosti života a poznání velmi nás souží tento zázrak a proto vzniklo mezi námi dohadování a někteří z nás se domnívají, že tento zázrak by mohl také Tvým duchem provést zcela dokonalý člověk. Jiní opět míní, že způsobit takové věci je navěky možné

jedině Bohu; neboť k tomu je třeba všemohoucí Boží vůle, kterou žádný stvořený duch nemůže nikdy o sobě mít, jelikož to není duch nekonečný, nýbrž jedině nanejvýš omezený.

3) Říkají dále a míní, že se to pozoruje již u tvorů této Země. Čím jsou větší, s tím větší silou a mocí vystupují a čím jsou menší, tím menší je také jejich síla. Vypravuje se u nás o někdejších obrovských slonech, vůči kterým sloni nyní na Zemi se vyskytující jsou jen malé opice! Tato zvířata měla prý takovou vnitřní sílu, že byla schopna svým rypákem velmi snadno vyvracet nejsilnější stromy. Když tedy však již na této Zemi nějaký tvor čím je větší s tím větší silou vystupuje, oč mnohem větší rozdíl musel by se pak teprve pozorovat u duchů, jako základní podmínce síly v rozmanitých tvorech! Co je tedy Tobě jako pravěčnému Duchu možné, protože Ty jediný máš přenekonečnou velikost, to není žádnému stvořenému duchu možné a proto také není možné dopravit sem z ničeho takový dům, takovou zahradu a takové nádherné lodí!

4) Mé mínění je tu samo poněkud rozštěpeno; neboť řekl jsem jim, přidržuje se mínění prvých: Vytvořit nějaké dílo v jediném okamžiku, které by však také lidé - byť s mnohou námahou a časem - provedli, bylo by Bohu přece jen snáze možné nežli nějaké dílo jiné, které zůstane a zůstat musí lidem navždy nemožné!

5) Tak mohou lidé časem provést velmi obdivuhodné nádherné a nadmíru velké budovy; ale všichni lidé Země nedovedou vytvořit ani jednu mechovou rostlinku, aby rostla, kvetla a nosila semena zcela způsobilá k dalšímu rozmnožování, neřku-li aby dovedli stvořit nějaký ovocný strom anebo dokonce zvíře, které by se mohlo pohybovat, svou potravu vyhledávat a plodit sobě rovné!

6) Takovéto věci stvořit z ničeho, jedině všemohoucí vůlí, bude těžko kdy možné sebedokonalejšímu člověku; neboť k tomu patří více než konečná síla nějakého jak co do času tak i prostoru konečného lidského ducha! Ale věci, které již jednou byť i namáhavě jednou stvořil jako konečné, mohl by zcela dokonalý duch člověka zcela dobře vyvolat v jediném okamžiku v jsoucno! Zbývala by jen ještě otázka, zda natrvalo anebo jen na několik málo okamžiků jedině pro příležitostný jev, kdy by se beze vší sebelásky usilovalo pouze o proslavení Tvého jména, aby se dalo slepým právě světlo!

7) Nechtěl bys mi, ó, Pane, dát na to zcela správnou odpověď? Mám pravdu já, anebo ti druzí? Nebyl bych Tě jistě obtěžoval touto otázkou, kdybych nebyl pozoroval, že je Ti nyní dopřána - ovšem zcela Tvou nanejvýš vlastní vůlí - malá volná chvíle. Kdyby Ti tedy dovolila Tvá svatá vůle, abys mi dal na mou otázku věčně platnou odpověď, byla by to pro nás všechny také převeliká milost, za kterou bychom Ti nemohli nikdy ani dost děkovat."

12. O OSOBIVOSTI.

1) Pravím **JÁ** : „Ano, Můj velmi milý příteli, tu Mně bude velmi těžko dát tobě a také tvým poněkud jinak soudícím druhům za pravdu! Neboť představ si kůl, který vězí poněkud viklavě v zemi; tento kůl má být několika ranami dřevěné palice pevněji zaražen do země, aby se pak mohlo něco na něj pevně navěsit. Přijdou však dva poněkud neobratní tesaři, ještě mladí učedníci svého umění a jeden, který se považuje za zdatnějšího, řekne svému druhovi: „Bratře, naše dovednost je sice stejná; ale dej mi nicméně palici, abych dal na hlavu kolu první ránu! Neboť mně je velmi snadno trefit správně!“ „Dobrá“, praví druhý, „ukáž, jak dovedeš správně trefovat!“ Poté vezme ten první palici a dá silnou ránu. Odře však jen po levé straně kůl, čímž se kůl vůbec neupevnil. Tomu se jeho soudruh zasměje a praví: „Dej jen zas palici mně; neboť s takovým opracováním hlavy nebude kůl jistě nikdy pevněji vězet v milé matce zemi nežli dřívě!“ Praví ten, který netrefil kůl na hlavu: „Na, vezmi palici a zkus ty své štěstí!“ Nyní také on dá co nejsilnější ránu palicí, avšak hlavu kolu také netrefí, nýbrž odře jej po pravé straně! A nyní se mezi oběma rozpřede spor o to, který z nich snad dal přece jen lepší ránu! Že se v tom oba snadno nesjednotí, je pochopitelné; neboť kde se začnou dva navzájem přít, tam se spor neukončí dřívě, dokud nepřijde silnější a cvičenější a oběma soupeřům správně neukáže, jak se správně trefí. Potom to také jde u obou; ale bez třetího by se oba ještě jistou dobu přeli pouze o to, kdo z nich dal lepší ránu, zda byla rána nalevo lepší nežli rána napravo.

2) A hled', právě tak je tomu s vaším sporem a já musím nakonec být tím třetím, jenž ukončí váš spor v moudrosti tím, že uhodí před vámi na hlavu kolu, jinak byste se mohli dostat do krva-

vého sporu a to vše proto, zda byla ta chybná rána nalevo lepší nežli rovněž tak chybná rána napravo.

3) Tedy ani ty, ani tvoji druhové jste nenašli pravdu v příčině vykonaného zázraku a zda by byl s to takový zázrak vykonat také duchovně zcela dokonalý člověk, nýbrž sotva jste se jen této pravdy nalevo a napravo dotkli.

4) Nuže, že já trefím dobře, to je určité a jisté; ale dříve nežli v tom dám pro vás jistou ránu, musíš jít ke svým druhům a říci jim, že nemá pravdu ani nalevo ani napravo mínící strana, nýbrž že každá strana se sotva dotkla pravdy. Musíte se napřed smířit s tím, že úplně nic nevíte a ničemu v této záležitosti nerozumíte. Potom teprve přijď a já ti sdělím, co tu v této věci pravdivě a správně vědět a myslet!"

5) S tím se vrací černý vůdce opět ke svým druhům a vše jim sdělí. Druhové však velmi chytře pravili: „Je zcela správné, prospěšné a dobré, že Pán vidoucně Sám nám dal tuto zřejmou odpověď; neboť hodí se nejen pro nynější, nýbrž pro všechny budoucí časy. Jak často se již mezi námi stalo, že jeden posuzoval věc tak a druhý jinak a třetí ještě různěji jinak! Kdo z oněch tří soudil podle plné pravdy správně? Vůbec nikdo netrefil kůl na hlavu, často sotva oň zavadil! Konečně muselo být všeobecnou radou a většinou hlasů rozhodnuto, kdo má pravdu v posuzování nějaké věci nebo nějakého jednání; a tu se jistě nezřídka stalo, že většinou hlasů bylo přiznáno právo právě tomu, kdo dal ránu nejdáleji od kůlu. Kdybychom byli již tehdy od někoho obdrželi takový nejvyšší moudrý pokyn, kolika nepotřebným hádkám by se tu bylo zabránilo! Avšak takto nemajíce tento svatý pokyn, dostali jsme se často do sporu a hádky pouze proto, že každý z nás chtěl být nejmoudřejší.

6) Ale mělo to přece jen také zase něco v sobě dobrého; nebo! toto věčné hašteření probouzelo stále víc a více naši žízeň po čisté pravdě. Bez této žízně bychom tě jistě, Oubratou-vishare, ne zvolili nikdy vůdcem; bez tebe bychom však nebyli nikdy přišli do Memfidy a bez Memfidy ještě méně kdy sem, kde nyní můžeme slyšet dokonce nejčistší pravdu z úst Toho, jenž je ten největší Prazáklad všeho života, všeho bytí a všech věcí. Jdi nyní a vyříd' náš nejvroucnější dík za ten všem nám daný božsky nejmoudřejší pokyn, který co nejživěji a co nejpravdivěji chceme a budeme ctít skutkem od potomků k potomkům! Proto žádný svár mezi zjevnými bratry!"

13. MOŽNOST KONAT VĚTŠÍ VĚCI NEŽLI PÁN.

1) S touto odpovědí přišel vůdce provázen svým sluhou ke Mně a chtěl Mi doslovně oznámit, co mu říkali jeho druhové.

2) **JÁ** jsem mu však pravil: Příteli, Ten, jenž zkouší srdce a ledví lidí to nepotřebuje! Já vím už vše, co ti tvoji druhové velmi chytře svěřili a nyní se můžeš dovědět z Mých úst, co tu je ve vaší sporné věci úplně správné. Viz, slyš a pochop!

3) Když se člověku dostane na této Zemi anebo také teprve na onom světě, jak se to stává většinou, nejvyššího duchovního životního zdokonalení, pak bude také s to konat pouze svou svobodnou vůlí nejen to, co já nyní konám před vašimi očima a co tu je a se děje ve všech sférách stvoření a dáti tomu všemu vznikat a trvat, nýbrž ještě mnoho většího! Neboť dokonalý člověk je předně jakožto Mé dítě jedno se Mnou ve všem a ne snad jen v jistých zvláštnostech a musí, jelikož se Má vůle stala zcela také vůlí jeho, zcela přirozeně být také s to konat vše to, co jsem s to konat Já Sám.

4) Zadruhé však neztrácí proto žádný sebedokonalejší člověk svou nejvyšší vlastní svobodnou vůli, i když se také již sjednotil s vůlí Mou a může tedy nejen vše chtít ze Mne, nýbrž také zcela nevázaně svobodně ze sebe a to bude pak přece zřejmé více nad Mou vůli.

5) Toto ti nyní zní sice trochu pohádkově a přece je tomu tak a zůstane tomu tak také navěky. Abys to však mohl zcela jasně poznat, učiním věc ještě poněkud jasnější upozorněním na věc, která ti z Memfidy není již úplně cizí.

6) Viděl jsi v Memfidě při vašem prvním pobytu tam a to u představeného moudrého Justa Platonika několik druhů zrcadel, z jejichž nejvyšší uhlazeného povrchu se odrážel tvůj obraz.

7) Představený ti pak nakonec také ukázal tak zvané magické zrcadlo, v němž jsi se všecek užaslý spatřoval mnohem větší, nežli jsi ve své přirozené velikosti.

8) Představený ti pak také ukázal ještě jinou vlastnost tohoto zrcadla. Nechal totiž svítit do

něho Slunce a zapálil pak v nadmíru světlém ohnisku, které bylo asi ve vzdálenosti dobré polovice výšky muže mimo se všech stran ke středu zahnutou plochu, všeliké hořlavé věci, což tě uvedlo do ještě většího úžasu.

9) Nyní se tě táži, jak tedy to bylo možné! Jakkpak to přišlo, že sluneční paprsek odražený od tak zvaného magického zrcadla způsobil mnohem větší účinek nežli Slunce se svými přírodními paprsky? A přece nebyl paprsek z magického zrcadla jiný nežli paprsek jednoho a téhož Slunce!

10) Zrcadlo zůstalo přitom jistě zcela studené! Ano, odkud pak vzal paprsek tento účinek předstihující tak daleko přirozené volné sluneční světlo? Ty přece leccos chápeš a budeš Mi moci také tady uvést nějaký důvod, aspoň potud, pokud ti tento důvod byl s to podat představený!"

11) Praví **vůdce**: „Ó, Pane, Ty víš vpravdě, vpravdě o všem! Ano, je pravda, představený v Memfidě ukázal nám taková zrcadla a také jejich rozmanitý účinek; ale s jeho výklady o tom byl jsem přímo řečeno nejvýš nespokojen! Zdálo se tu, že uhodil silně vedle Tvého kůlu, aniž jej zasáhl. Krátce, čím déle se snažil se vši horlivostí mi vysvětlit tu věc, tím temněji bylo u něho a u mě!

12) Jen jedno se mi zdálo být správné, že takové dovnitř zahnuté zrcadlo má vlastnost zhušťovat paprsky vycházející od Slunce a že to činilo ve stupni mnohem hustším a důkladnějším, nežli kdyby se mnoho zcela rovných zrcadel, která ukazují Slunce v jeho zcela přirozené velikosti jak se jeví našemu oku, postavilo tak, že by se všechny paprsky musely sejít na jednom a téměř místě, kterého místo by pak také mnohem jasněji svítilo nežli světelné místo vycházející jen z jediného rovného zrcadla. A to je tedy zřejmé zhuštění slunečního světelného paprsku a zkušenost ukazuje, že stupňování světla má též za následek stejné stupňování tepla a horka. Něco takového nedalo by se sice podle mínění představeného nikdy přesně vypočítat; ale nicméně to, co řekl, je podle mnohonásobné a dobře vyzkoušené zkušenosti jisté.

13) To je, ó, Pane, nyní však také již vše, co jsem slyšel jako lepší věc z úst představeného. Jaký bych však z toho měl anebo mohl činit další dobrý závěr, pro to je mohutnost poznávací mé duše příliš nepatrná a proto Tě opět prosím, abys mně, nemajícimu světlo, vlil do mé duše pravé zhuštěné světlo, jinak v ní bude právě tak temno, jako je tu skrz naskrz temná a černá kůže na mase mého špatného těla!"

---

14. KONÁNÍ DIVŮ DUCHOVNÍHO ČLOVĚKA, V BOŽÍ VŮLI VZEŠLÉHO.

1) Pravím **JÁ** : „Nuže, dobře tedy a tak Mne poslyš! Já jsem Slunce všech sluncí a všech duchovních světů a všelikých bytostí na nich.

2) Jako je však toto pozemské Slunce svým světlem a tímto světlem vzbuzeným teplem vlévá jen v určitém, nejvýš odměřeném pořádku do všech bytostí přebývajících na nějakém zemském tělese a tím zřejmě přirozeně oživuje toto celé zemské těleso, rovněž tak Se také Já vlévám ve věčně nejpřesnějším, nejodměřenějším a ze Mne nanejvýš neproměnitelném řádu do všeho, co je Mnou stvořeno; a proto tedy nemůže Země být a se stát více Zemí nežli jest, fík ne více nežli fíkem, lev ne více nežli lvem a tak až k člověku nahoru žádný tvor se nemůže stát více anebo také méně ve svém druhu nežli jakým je a čím je.

3) Jedině člověk se může duševně a duchovně ještě dál a dále, víc a více stávat člověkem, protože jsem mu udělil nezničitelnou schopnost přijímat a pro všechny věčnosti podržet vždy více Mého duchovního životního světla následováním Mé jemu oznámené vůle.

4) Nuže, žije-li člověk zcela řádně podle zákona, ale přitom se ani o něco zvlášť vyššího nesnaží, ale nedá se ze svého jednou přijatého řádu použít k něčemu nižšímu, je tedy pro svět zcela bezúhonný člověk, pak se podobá rovnému zrcadlu, jež na své hladké ploše obraz Slunce ani nezvětšuje ani nijak nezmenšuje. Proto také bude každou věc chápat zcela přirozeně a tím docílí ve všech věcech zcela obyčejný zdar.

5) Ale člověk, jenž pro trochu světla, které takřka přímo někde polapil, dělá mnoho hluku mezi těmi, kteří jsou v té či oné věci zcela beze světla a dělá jakoby byl již přímo on sám prvním vynálezcem pramoudrosti a všechny ostatní považuje za hloupé, přehloupé - takový člověk se nadýmá a podobá se kouli, jejíž povrch je velmi hladce leštěný a tím podává navenek vypouklou zrcadelnou plochu.

6) Na takové ploše spatříš sice také ještě zrcadlíci se obraz Slunce, ale zcela malý a z jeho tepla nebudeš již nic pozorovat. U tohoto odrážejícího se kmitavého světla se věčně nikdy nic nezapálí a kdyby to byl i nejsnáze zápalný naftový éter! To dělá pýcha duše, když si velmi mnoho zakládá na něčem pramálo významném. A čím více taková duše zvyšuje svou domýšlivost, tím více se do špičky zakulacuje její zrcadlo a tím menší je obraz duchovního Slunce na takové téměř do špičky zakulacené zrcadelné ploše poznání a vědění.

7) Tyto dva nyní označené druhy lidí se nebudou stávat stále více lidmi, nýbrž posledně označení jen stále méně.

8) Ale nyní přijde třetí, ovšem poněkud vzácným se stavší druh lidí! Je navenek nejvyšší laskavý, úslužný, trpělivý, mírný, skromný a pln pokory a lásky ke každému, kdo potřebuje jeho služby.

9) Tento druh se podobá našemu magickému vydutému zrcadlu. Když na takové duševní zrcadlo dopadne světlo života a poznání ze Mne, pak jeho světlo odrážející se do pozemského skutkového života rozpálí mysl a vlastní svobodnou vůli pro vše dobré, láskyplné, krásné, pravdivé a moudré a vše, co padne do ohniska mnohonásobně zhuštěného duchovního světla se nejvyšší jasně osvětluje a vysokým stavem životního tepla vnitřního života rychle v celém svém určení rozvíjí. A člověk s takovýmto duševním zrcadlem poznává pak brzy v největší a nejživější jasnosti věci, o nichž se nemůže obyčejnému člověku nikdy ani zdát.

10) Takový člověk se pak také stává vždy víc a více člověkem; a čím víc a více se stává člověkem, tím se také stává v sobě dokonalejší. A když se v náležitě době objem anebo průměr jeho životního zrcadla víc a více rozšířil a přibral na hloubce směrem k životnímu centru, pak jeho navenek působící a mnohem větším a osvětlenějším se stavší ohnisko bude také jistě konat mnohem větší věci nežli Mé pro veškeré tvorstvo co nejpřesněji omezené sluneční světlo, od něhož na cestě podle řádu a přirozenosti nelze nikdy očekávat něco mimořádnějšího a nelze předpokládat, že by kdy světlo slunce zcela přirozeně na tuto Zem dopadající roztavilo nějaký diamant, jako je to s to zhuštěným světelným paprskem z nějakého velkého tak zvaného magického zrcadla.

11) Právě tak je tomu však také s nejvyšším dokonalým člověkem, o němž jsem ti dříve řekl, že dokáže ještě větší věci nežli Já. Já provádím vše jen podle řádu od věčnosti co nejpřesněji odváženého a Země musí svou dráhu konat ve zcela určité vzdálenosti od Slunce, v níž celkem stojí stále pod stejným stupněm světla.

12) Já tedy zajisté pochopitelně nemohu nikdy Svou všemohoucností vůle kvůli vědění anebo snad dokonce ze žertu tuto nebo jinou Zem přisadit zcela těsně ke Slunci; neboť takový pokus by co nejdříve proměnil tuto celou Zemi v pouhou bledě modrou páru.

13) Ale vy lidé můžete takovým zrcadlem na této Zemi soustředit na jeden bod rozptýlené světlo Slunce a vyzkoušet na malých částech Země jeho sílu a tím již jen ze zcela přirozeného hlediska konáte se slunečním světlem víc a něco většího nežli Já, - oč mnohem více pak se světlem Mého Ducha z nejdokonalejšího dutého zrcadla pokory vaší duše! .

14) Ano, Mé pravé děti budou s to provádět věci a ve svých menších okrcích konat skutky, které budou muset být o sobě v poměru k Mým skutkům zřejmě větší, protože budou moci vedle dokonalého plnění Mé vůle jednat také podle své nejsvobodnější vůle, v níž se bude moci Mé světlo zhustit k nevýslovné potenci a tím budou s to v malém okruhu nejintenzivnější mocí Mého nejvnitřnějšího chtění konat skutky, které Já k zachování celého stvoření nikdy konat nesmím i kdybych to ovšem také mohl.

15) Krátce, Mé pravé děti budou si moci řádně pohrávat dokonce i s oněmi silami Mého srdce a Mé vůle, které jsem v nejužším vztahu dosud právě tak málo kdy skutečně použil, jako jsem kdy tuto Zemi zcela těsně nepřistrčil ke Slunci, abych žertem neroztavil jeho vám nevyslovitelným horkem několik horských vrcholů, což by nebylo možné, aniž by se ihned celá Země neproměnila ve starý éter. Co tedy nesmím učinit ve velkém a ještě méně v malém Já, to budou s to Mé děti vykonávat magickými zrcadly jednou již přirozeně a pak tím více duchovně!

16) Rozumíš, milý příteli, nyní zcela dobře, opravdově a správně, co jsem ti řekl na vysvětlenou těchto otázek? Jsi nyní spokojen anebo máš ještě někde nějakou pochybnost pod svou černou kůží?"

15. PÁN UTĚŠUJE NUBIJCE NEPOVOLANÉ K BOŽÍMU DĚTSTVÍ.

1) Praví **vůdce**: „Ano, Pane, nyní je mi vše jasné a má duše se cítí být nyní jakoby zcela ve všem úplně doma! Ale u Tvých učedníků pozoruji, že většinou jak se zdá, tento obraz o třech druzích zrcadel vůbec nechápou! Děkuji Ti co nejuvroucněji za toto Tvé objasnění, které odpovídá úplně všem mým životním pocitům; avšak jak bylo řečeno, je mi nemilé vidět, že toto vše asi nejméně chápou právě ti, kteří by tomu měli jako vlastně k dětství povolání rozumět nejlépe!”

2) Pravím **JÁ** : „O to se valně nestarej! Rozumíš-li tomu ty, proč se staráš dále?! Však oni tomu již porozumí, až bude pro ně čas; neboť budou ještě déle kolem Mne, zatím co vy se vypravíte zítra do své země!”

3) Je přece od starodávna u všech národů jistě dobrým obyčejem, že se na cizího hosta více pamatuje nežli na děti domu! Děti proto příliš zkrátka nepřijdou! Vám bylo zatím snadno učit tuto věc srozumitelnou, protože jste byli již velmi obeznámeni s podstatou zrcadla; ale u Mých pravých učeníků a dětí neviděl ještě nikdy jiného zrcadlo nežli toliko zrcadlo klidné hladiny vodní. Kdybych jim však chtěl vysvětlovat tuto věc podrobněji, pak bych Si kvůli snazšímu porozumění dovedl opatřit rovněž tak snadno dotyčná zrcadla, jako jsem Si dovedl opatřit lidský mozek a jako jsem dovedl opatřit starému Markovi tento nový dům se vším příslušenstvím.

4) Proto buď beze strachu o Mé učedníky a o Mé pravé děti; neboť Já Sám ti dávám ujištění, že žádný z nich nepřijde zkrátka. Neboť cizinci přicházejí a odcházejí; ale děti zůstávají v domě! - Porozuměl jsi také tomu?”

5) Praví **vůdce**: „Rozuměl jsem tomu sice - ale proto se má duše nestala veselejší; neboť z Tvých úst znělo příliš vzdáleně být pojmenován „cizincem“! Leč my věčně nebudeme moci změnit, co Ty jsi od věčnosti již jednou takto určil a jsme Ti jako cizinci přece jen v nejuvřeletší lásce vděčni za všechny tyto také nikdy nezasloužené převeliké milosti, které jsi nám nyní prokázal!”

6) Tu vstoupí vůdci, jakož i jeho sluhovi slzy do očí a **JARA** Mně zcela potají praví Pane a Otče všech lidí, hled, oba černoši pláčící!”

7) **JÁ** však pravím: „To nic nevadí, Má nejmilejší dceruško; neboť právě tím se stávají dětmi Mých dětí, které také nebudou vystrčeny z dědova domu!”

8) Když oba černoši uslyšeli tato slova z Mých úst, padli přede Mnou na kolena a hlasitě vzlykali, avšak jen radostí.

9) A po chvíli zvolal hlasitě **vůdce**: „Ó, Bože, plný spravedlnosti, moudrosti, lásky, moci a slitování, s největší zkrouteností své celé bytosti děkuji Tobě jménem svým a svého národa, že se smíme nazývat aspoň dětmi Tvých dětí!”

10) Pravím **JÁ** : „Buď klidný, Můj příteli! Koho přijmu Já, ten Mně již není cizincem! Ty vidíš Zemi jak je plná hor a jsou mezi nimi vysoké a nízké. Vysoké hory jsou sice první a vlastní prasy-nové Země a nízké povstaly teprve poněnáhu jako usazeniny vysokých, - a hle, zatím co nejprvnější a nejvyšší zdobí své hlavy věčným sněhem a ledem, sají nízcí potomci ustavičně mléko lásky z prsou velké matky!”

11) Plavím vám: Kdo má lásku a uplatňuje lásku, ten je Mým dítětem, Mým synem, Mou dcerou, Mým přítelem a Mým bratrem; kdo však nemá lásku a rovněž také podle ní nejedná, ten je cizincem a jedná se s ním jako s cizincem! Nazývám-li tě však Svým přítelem, pak už nejsi cizincem, nýbrž náležíš Mému domu skrze Mé slovo, které jsi přijal do srdce. Jdi tedy nyní s klidnou myslí, a zvěstuj toto vše svým bratřím!”

12) **Vůdce** se nyní ubírá se svým sluhou ke svým druhům a zvěstuje jim vše, co nyní uslyšel ode Mne a všichni začali radostí přímo jásat nad takovou pro ně tak přepotěšitelnou zprávou. Nyní je přenecháváme jejich spravedlivé radosti. Ale **CYRENIUS**, jenž právě také nepochopil zrovna jasné výklad o zrcadlech, ačkoliv měl zcela dobrý pojem o různých druzích zrcadel, tázal se Mne, zda bych mu o tom nechtěl říci něco podrobnějšího. **JÁ** jsem mu však odpověděl, aby měl trochu strpení, ježto budeme mít ihned co dělat s poněkud smutně vypadajícím poselstvem z Cesareje Filippi. A Cyrenius se s tím spokojil.

16. DEPUTACE Z CESAREJE PŘED CYRENIEM.

1) Sotvaže jsem toto vyslovil, přicházelo sem už dvanáct mužů zahnuvších kolem starého domu; bylo to šest Židů a šest Řeků. Cesarejci utáboření nyní v několika chatách dostali totiž od svých pastýřů a rybářů zprávu, že římský místodržitel daroval starému rybáři Markovi do úplného vlastnictví velký díl pozemku, obehnaný zcela hustým (živým) plotem. Cesarejci však považovali veškeren pozemek daleko a široko kolem města za obecní majetek a chtěli se nyní od Cyrenia dovědět, jakým právem mohl sáhnout na vlastnictví města, když město zapravovalo z něho vždy poplatek jak Římanům tak i Jeruzalému. Já jsem však Cyreniovi již předtím dal tajně do srdce pokyn a on tedy také věděl, oč se tu bude jednat, ještě dříve nežli někdo z poselstva otevřel ústa a byl proto také dostatečně připraven na to, co odpovídá tomuto nejvyš neskromně smutnému poselství.

2) Po všech učiněných poklonách přistoupil k Cyreniovi zchytralý Řek jménem **ROKLUS**, otevřel ústa a pravil: „Nejspravedlivější, nejpřísnější a nejjasnější pane, pane, pane! Přicházíme k tobě³) proto, že starému bojovníku a nyní rybáři Markovi byl tvou štědrostí odevzdán do ohrazeného vlastnictví značný díl našich obecních pozemků, zatížených velkým poplatkem. Před hodinou jsme se to dověděli od našich pastýřů krásný kus země zesmutnělých pastýřů k našemu ještě většímu zarmocení.

3) Jaké neštěstí nás jinak tak zámožné Cesarejce stihlo, o tom svědčí tu a tam ještě kouřící zříceniny. Jsme nyní v plném smyslu slova nejubožejšími žebráky na světě. Blaze tomu, kdo při mocném požáru mohl něco zachránit ze svého majetku! Nám ubohým faunům nebylo možné takové štěstí; neboť oheň zasáhl kolem sebe tak rychle, že my a ještě mnozí z nás musíme být bohům ještě velmi vděční, že jsme vyvázli holým životem. Naším celým majetkem je nyní trochu dobytka, stali jsme se nyní opět nomády (kočovníky); ale jak sami udržíme tento poslední majetek, když tvá štědrost k domorodým Římanům nám bere naše nejlepší pozemky a ohrazuje je jako úplné nedotknutelné vlastnictví těm, kdož mají to štěstí, že jsou v tvé vysoké přízni!

4) Chceme se tě tedy jen s prosbou otázat, zda nám dá Marek nyní tak velice obšťastněný nějaké odškodnění anebo ne! Takové odnětí zcela bez odškodnění bylo_by v tomto našem nejvyš stisněném postavení zajisté něčím, co dějiny lidstva stěží někde a někdy vykazovaly. Nejvyšší pane, co je nám ubohým očekávat?"

5) Praví **CYRENIUS**: „Co mluvíte a co chcete vy nestoudní pololidé?! Tento pozemek patřil již po 500 let k této hoře a k této rybářské chatrči a byl úplně bezcenný, protože byl pouhou písčovou a štěrkovou stepí. Patřilo sem však ještě dvacet jiter půdy, která nebyla ohrazená a byla tedy ponechána městské obci ke svobodnému a volnému užívání. Mimoto jste se nyní u mne uvedli jako úplní chudáci a žebráci, kteří přišli o všechno své j mění! Co mám však nyní říci na tuto vaši zlomyslnou prolhanost?! Já vím dobře, že také vaše městské domy byly ohněm zničeny a vím přesně, jak velká je vaše škoda; avšak vím také o vašich velkých usedlostech v Tyru a Sidonu a vím, že právě ty, Rokle, máš tam tolik pokladů, že bys se mohl se mnou beze všeho měřit! A rovněž tak ostatních jedenáct, kteří sem přišli nyní s tebou!

6) Vás dvanáct máte ještě tolik pokladů a bohatství, že byste mohli sami ohněm zničené město aspoň desetkrát znovu postavit; a přece přicházíte právě vy, naříkáte si na chudobu a chcete mne obviňovat z bezpráví proto, že bylo starému Markovi, jenž je v každém vláknu svého života čestným mužem, jeho čisté a řádné vlastnictví odděleno od vašeho. Řekněte, jak vás mám pojmenovat!

7) Jděte a ohleďte pozemek, který je ještě jako úplné vlastnictví Markovo nad zahradním ohrazením! Je to ještě dobře přes dvacet jiter půdy. Prodám vám jej za deset stříbrných grošů. Shledáte-li, že má tu cenu, pak vyplatte deset grošů a pozemek patří vám! Špatnější půda mimo Saharu v Africe není na milé šíře Zemi; neboť mimo písek a jalový oblázek a tu a tam zakrnělé bodláčí nic nenajdete!

8) Vy však jste bohatí lidé, můžete sem dát dopravit zdaleka půdu a pokrýt jí tuto malou pustinu a učinit úrodnou zemí. Také můžete sem zdaleka vést velmi drahocenný vodovod, aby takto kultivovaný kus země mohl být náležitě zavodňován v létech, která jsou zde obyčejně suchá a tím přivedete velmi výnosný kus země do vašeho řádného vlastnictví! Ale s těmito vašimi nejvyš neodůvodněnými výroky nepořídíte u mne věčně nic a já vám skutečně dokážu, že podle

³ Část věty „Přicházíme k tobě“ je námi doplněna. Vyd..

vaší nyní nejvyšší nespravedlivé žádosti má vždy jen mocnější právo pro sebe! - Co chcete nyní učinit?"

9) Praví **ROKLUS** silně postrašen energickou řečí vrchního místodržitele: „Pane, pane, pane! My nejsme sami, kteří tu hledali právo pro sebe, nýbrž jsme jen představiteli těch, kteří ve zničeném městě skutečně jen živoří! Mnoho jsme pro ně již učinili a celá nyní zcela zchudlá městská obec odevzdala nám jen z vděčnosti všechny okolní pozemky do úplného vlastnictví a řekla nám, že také tyto pozemky u moře jsou jejím obecním vlastnictvím!

10) Je-li tomu tak, pomysleli jsme si, pak nám nemůže být zcela lhostejné, vezme-li si někdo z toho neoprávněně díl, obdělává jej a obdělaný díl dá hned ohradit nezdolnou nejvyšší pevnou zdí a to opravdu kouzelnou rychlostí, - což ovšem může být možné vám vojensky nejvyvíčenějším Římanům, protože vy v poli dovedete nezřídka v několika málo okamžicích zřídit tábor pro 100.000 mužů!

11. Má-li se však nyní věc zcela jinak, pak ustoupíme zcela prostě od svého požadavku a půjdeme domů! Zbývajících ještě dvacet jiter půdy mimo ohrazení. může si ten starý poctivec také ještě k tomu dát ohradit a my tímto prohlašujeme nyní, že nebude ve svém svobodném vlastnictví nikdy rušen ani námi, ani městskou obcí. Avšak přece jen myslíme, že by měl za své výlučné právo rybářské budoucně odvádět městu starodávný desátek!"

12) Praví **CYRENIUS**: „Ó, ano, avšak museli byste dokázat, v které době nabylo město tohoto práva! Mně v tom směru není znám žádný dokument, jelikož jsem za své zdejší nyní již as 35 let dlouhé služební doby nikdy nic takového neviděl. Neboť teprve za mně byl tento dřívější městys povýšen na město a to na počest mého bratra, který vládl Římu přes čtyřicet let. Mně jsou tedy zcela dobře známy všechny sebemenší poměry tohoto vašeho města! O nějakém rybářském desátku, který by mohlo město právně požadovat, nic nevím; zato však vím, že tento desátek byl městem protiprávně požadován a že můj Marek byl nucen vám jej vždy zapravovat, za což by mohl, kdyby byl tak špatný, požadovat zcela platné vrácení což však neučiní, protože je příliš čestný a příliš dobrý člověk. Že však vám budoucně nebude takový zcela protiprávní desátek zapravovat, za to vám ručím!

13) Místo abych vám dal nyní nějaké právo, oznamuji vám poslancům tohoto města, že podle své od císaře vycházející moci ustanovuji starého Marka, vyzbrojeného vši mně samému vlastní mocí, představeným města a jeho rozsáhlého okolí a že budoucně on sám bude mít úplné právo nad vámi a všemi vašimi záležitostmi a vy všichni budete jemu odvádět povinný poplatek! To pravím vám nyní ústně, on však se vám zcela zákonitě vykáže spisem, holí a mečem a zlatými vahami spravedlnosti! Jen ve zcela zvláštních případech bude přípustné odvolání na mně, jinak bude však on sám úplně vše pořádat. - Jste s tím spokojeni?"

---

17. MOUDRÉ ZÁKONODÁRSTVÍ V MATHAELOVĚ KRÁLOVSTVÍ NA PONTU.

1) Praví **ROKLUS**: „Spokojeni, nespokojeni, - co můžeme proti vaší moci?! Bezmocným červům musí být vše vhod neboť běda jim, začnou-li se ve svém prachu nicotnosti trochu hýbat, tu jsou ihned veselými ptáky ze vzduchu zpozorováni, chyceni a sežráni! Slabý musí jistě poslouchat mocného, chce-li žít a tak budeme muset také my nyní pána, pana Marka poslouchat; nebudeme-li chtít býti sežráni. Ale příjemné - abychom mluvili zcela upřímně - nám nikterak není, že tento starý příkrý bojovník nám bude rozkazovat; neboť to je nejbezohlednější člověk, s jakým jsme se kdy setkali. Řádný je, to nemůže nikdo upřít a podle svých mnohých zkušeností má také vždy zcela zdravý a správný úsudek; ale jinak je to člověk nejvyšší nespolečenský a o nějaké humanitě není u něho vůbec řeči! No, no, můžeme si gratulovat, že se stal naším úřadem! Opravdu, to budeme moci my, naše děti a vnukové vypravovat o dobrých časech! Nejlépe by tu bylo vystěhovat se - ale kam?"

2) Tu povstane **MATHAEL** a praví: „Dobrá, chcete-li se vystěhovat, pak se vystěhujte do nynější mé říše, která se rozkládá přes Malou Asii u dalekého Pontu! Je to velká říše, ohraničená dvěma velkými moři, na západě Pontem a na východě Mare Caspicum (Moře kaspické; vyd.) Tam budete moci žít pod mými ovšem však nejpřísnějšími zákony zcela jistě a velmi klidně. Jen to vám pravím, že v mé říši se nesmí ukázat ani zdání nějakého nespravedlivého jednání a každá lež se trestá nejostřeji a nejbezohledněji; ale úplně poctivý, pravdu milující a vši sobeckosti prostý občan bude mít pod mým železným žezlem ten nejlepší život!

3) Nikdo nebude u mě zproštěn poplatku; neboť kdo má sílu k té či oné práci, ať jen pracuje a něco si vydělá! Kdo si však něco vydělá, může také odvádět poplatek králi, jemuž je vždy pečovat o blaho celé říše a proto musí být vždy opatřen mnohými a velkými poklady, aby udržel dosti silnou brannou moc, aby mohla čelit nějakému drzému nepříteli.

4) On, mocný král, musí udržovat školy a káznice a musí hranice říše silnými nezdolnými pevnostmi, které žádný nepřítel moci tak snadno překonat, - na což však bude třeba velmi peněz.

5) Z toho vidíte, kterak král musí velmi přísně hledět na to, aby mu každý člověk zaplatil povinnou daň; a tak se můžete již nyní odstěhovat do mé říše, jsou-li vám vhod závazky, které budu od každého poddaného požadovat se vši neúprosnou přísností! Mé svolení máte; mělo-li by vás římské jho příliš tížit pod správou starého Marka, pak víte už nyní, kam se vystěhovat!

6) Abych vás však co nejvšeobecněji seznámil se všemi svými zřízeními, pravím vám ještě to, že u mně není nikdy nikomu dáno neomezené výdělečné právo. Každému je sice volno nashromáždit si jmění; avšak nesmí nikdy přestoupit 10.000 liber, dokonce pod trestem smrti. Vše, co by kdy někdo vydělal nad to, musel by co nejsvědomitěji odvést všeobecné státní pokladně; v opačném případě, který se podle mého názoru dá co nejrychleji zjistit a dokázat, bude přestupitel tohoto pro všeobecné státní blaho všech mých národů tak nadmíru prospěšného zákona, prohlášen za zbavena svého celého jmění a k tomu ještě bude postižen jinými nejostřejšími tresty.

7) Mimoto nebude také nikomu dovoleno vyzískat v příliš krátké době dovolených 10.000 liber; neboť je až příliš jasné, že takovýto zisk v době příliš krátké není myslitelný bez všelikých podvodů a jiného násilného vydírání, leč darem nebo dědictvím anebo snad nálezem.

8) Při všelikých věnováních, dědictvích a nálezech je však v mé říši následující nejvyšší moudré ustanovení, že z toho vždy třeba odevzdat polovinu státní pokladně, z níž se především vychovávají a vyživují nedospělé děti, jakož i také jiní chudí, pro jakoukoli práci nezpůsobilí lidé. Krátce, v mé říši je ustanovení, že v ní nemá nikdo trpět nouzi, ale také nikdo nemá mít zbytečný nadbytek! Jen zcela mimořádně dobrý, moudrý a nejvyšší poctivý člověk může také vládnout více než 20.000 librami, - ale větším penízem nad to již nikdo v mé celé říši mimo mně a mé nejdůvěrnější úředníky a vojevůdce!

9) Jste-li s tímto mým státním zřízením spokojeni, seberte své věci a přesídlíte do mé říše!"

10) Praví **ROKLUS**: „Ó, ty ušlechtilý králi Pontu a Mare Caspicum, my ti přejeme velmi mnoho štěstí v tvé říši, leč tvého chvalitebného návrhu přece jen nepoužijeme! Zůstaneme raději římskými otroky, nežli tvými nejprvnějšími říšskými poddanými! Ne, o takové státní zřízení věru nestojíme! Ti černoši tamto mají zřízení jistě lidštější! Je snad ještě zde nějaký král, jenž by nám učinil tak nádherný návrh?!

11) Tvá vláda může sice být velmi dobrá, když si na ni člověk jednou zvykl jako vůl na své jařmo; ale nyní?! Poslyš, ať i tu spíše ještě shoří deset měst nad našimi hlavami a ať je nad námi ustanoveno třeba dvacet Marků! Žij blaze, moudrý králi, ledově šedého severu!"

18. PRÁVNÍ SPOR MEZI CYRENIEM A ROKLEM.

1) Poté se obrací **ROKLUS** opět k Cyreniovi a praví: „Pane, pane, pane, kde je nyní Marek, náš pán a velitel, abychom mu holdovali?“

2) Praví **CYRENIUS**: „Toho není třeba; neboť holdováním plným prázdných slov se mu neposlouží a jiné poklady nepotřebuje, protože je jimi opatřen více než dostatečně.“

3) Nejlepším holdováním mu však bude, přijdete-li k němu vždy s poctivým a otevřeným srdcem a přednesete mu svou prosbu; tu vás také vyslechne a zjedná vám plné právo! Ale každou lež, kterou okamžitě objeví jeho ostrovtip, potrestá co nejpřísněji a nejbezohledněji! Neboť císařovou a také mou nejvážnější vůlí je vyhostit z celé říše lež a podvod a aby zavládla jedině čistá pravda, sdružená rovněž s čistou a nezištnou láskou mezi všemi lidmi, kteří daleko a široko náleží Římu; neboť jen pod žezlem pravdy a lásky mohou národové opravdu žít šťastně. A kdo ví, zda se mně nezalíbí zavést nadmíru moudré vládní zásady nordického krále také v říši římské; neboť shledal jsem je pro opravdový bratrský zdar lidí velké říše nadmíru moudré a účelné.

4) Takovými moudrými omezeními ve státě se musí stát pravda a láska člověku druhou

pravou a lepší přirozeností! Neboť podle mého nynějšího názoru neposiluje nic tak velice lež, podvod a sobectví jako neomezený výdělek. Moudré omezení tohoto pravého otce lži, podvodu, sobectví, pýchy, vládychtivosti a nejlakotnější zatvrzelosti nelze věru žádným zlatem zaplatit a tento názor pošlu co nejdříve císaři, aby jej vyzkoušel. Zatím však tento nordický způsob vlády zavedu, jakmile to bude možné aspoň v mém neomezeném vládním obvodu; neboť je věru moudrý, jakoby byl dán od Boha!"

5) Práví **ROKLUS**: „Nemoudrý zrovna není kde již, i když jen přibližně, trvá několik století; ale chtít jej zavést nyní zde v těchto zemích pronajatých všelikým knížatům a čtyř-knížatům, to nepůjde tak snadno. S absolutní mocí se může sice velmi mnoho poříditi, leč vše nicméně dávno ne, protože císař přece také nemůže z dneška do zítřka zvrátit smlouvy, které byl uzavřel také ne se zcela bezmocnými knížaty, nýbrž musí se jako právo od něho vycházející a pevně stanovené respektovat než uplyne jejich pevně stanovená doba anebo když kontrahenti (smluvní strany) nedodrželi sjednané závazky buď zlomyslně anebo byly nezpůsobilí je dodržet, což podle způsobu učiněné a uzavřené smlouvy, smlouvu buď ruší zcela anebo aspoň částečně! Dokud tedy císař pronajal země určitým knížatům, která ve svých zemích mají také právo dávat svým poddaným zákony, protože to právo dosti draho platí, dotud musí císař také stanovené právo respektovat. My sice žijeme všichni v jistém směru pod římskými zákony, dopustíme-li se nějakého zločinu proti státu, což se u nás opravdu neděje; ve všem ostatním jsme však pod zákony dočasného nájemního knížete, jenž nás ve smluvené nájemní době vzal v úplnou ochranu proti libovolným zásahům císařovým.

6) Víš, vysoký pane, pane, pane, my známe přesně stanovisko na kterém stojíme a nepotřebujeme v tomto případě žádný výklad! Známe své povinnosti k Římu i k našim knížatům. Dříve nežli hledáme právo u vás, jdeme k našemu knížeti. Teprve když nás kníže odkáže na Řím, přicházíme k vám. Proto myslíme, že by ti zatím asi přece jen nebylo příliš snadno zavést zde v celé Palestině moudrou vládní normu krále nordického. "

7) Práví **CYRENIUS**, nyní již poněkud jaksí dopálen: „Máš sice dílem pravdu, že třeba dodržovat smluvní body; ale na jednu věc jsi nepomyslel, že si totiž císař v každé nájemné zemské smlouvě vždy moudře vyhradil bezpodmínečné a okamžité zrušení smlouvy, kdyby je podle jeho názoru považoval ve prospěch vlády za nutné. Nájemci je v takovém případě prosit pouze za jednorozhodnou náhradu od císaře a císaři připadá od okamžiku oznámení této jeho vůle správa dříve pronajaté země a každý se. musí podrobit jeho zákonům. Nájemci sice náleží co nejmilostivěji mu udělené právo učinit císaři námitku v tom smyslu, že se při jemu ponechaném nájmu zříká každého práva vydávati od sebe vycházející zákony, nýbrž bude zcela podle daného císařského zákona vésti vládu dále, načež, bude-li císař chtít, prohlásí mu pak ovšem nájemní smlouvu jako dále platnou; avšak nějaké donucení je tu nemyslitelné, za to však čistá nejsvobodnější milost samovládce.

8) V Palestině jsem dokonce opatřen týmiž plnými mocemi vůči každému nájemci a mohu každý nájem ihned úplně zrušit! jsi tedy velice na omylu, myslíš-li, že se císař vzdá nějakého práva a tak si sám zaváže ruce. Ó, natolik moudrý je jistě každý vládce, aby neudělil nikomu ve své říši právo, které by nemohl podle okolností pouze svým slovem již v nejbližším okamžiku zcela zrušit!

9) Císař může provést vše co chce! Jen zázraky nemůže ovšem konat a žádný Svět stvořit; jinak může však již provést vše, staré zákony zavrhnout a nové za ně tvořit, - ano, on může dokonce staré bohy i s jejich mnohými chrámy zničit a zato postavit jednomu pravému Bohu nový a nejnádhernější chrám a nikdo mu nebude smět říci: „Pane, pane, pane co činíš?!" A tak může již zítra ve své celé říši vyhlásit zákony onoho moudrého krále. Kdo bude chtít a bude s to se jim protivit, aniž by byl postižen hněvem mocného císaře?!"

19. VLASTNÍ ÚMYSL ROKLŮV A JEHO DRUHŮ.

1) Práví **ROKLUS**: „Já ovšem neříkám, že zákony nordického krále jsou nemoudré anebo dokonce nespravedlivé a kruté; jen pro našince by byly nyní přece jen trochu nepohodlné! A proto tedy myslím, že se Římu, tobě a starému Markovi neučiní žádná nečest, tvrdím-li zcela pevně, že nynější římské zákony jsou mi mnohem milejší nežli jistě ne nemoudré zákony nordického krále, jehož říše podle jedné staré pověsti sahá prý až na konec světa a je tedy asi také

největší říší světa. Zda mu však bude možné jeho moudré zákony všem národům jeho nejrozsaáhlejší říše jen vyhlásit, to je zcela jiná otázka! Blaze jemu a jeho národům, bude-li to s to! - Nyní mně však ještě dovol zcela prostou poznámku; neboť když už jednou musím být otevřený, pak jsem rád zcela otevřený a ošklivím si každou zastřenost!

2) Ty, vysoký pane, pane, pane, jsi učinil předtím poznámku, že by císař nedovedl konat zázraky a stvořit nějaký Svět; avšak zdá se, aspoň mně, že tomu tak úplně není. Neboť tento nový nádherný dům starého Marka, velká zahradní zeď, kterou by muselo 100 nejlepších zedníků stavět aspoň plných 5 roků, vezme-li se v úvahu opracování nejkrásnějších žulových kvádrů a jejich doprava a konečně i uvedení tak velké zahrady do nejuplněnějšího kulturního stavu a nakonec ještě, jak pozoruji teprve nyní, zbudování velmi velkého a jistého přístavu a několika zcela nových velkých plachetních lodí, což podle našeho přesného pozorování s městského pahorku vše tu stálo najednou úplně hotové jako úderem kouzelného proutku, - ano, když tomu se neříká konat zázraky, pak se zříkám všeho, co u mě sluje člověk a chci být krokodýlem!

3) A protože jsem se tedy nyní již bez ztroskotání dotkl tohoto sice malého avšak nicméně velmi choulostivého bodu, musím nyní již ve jménu svých jedenácti druhů otevřeně doznat, že má celá dřívější pošetilá žádost byla vlastně jen pouhou lstí, abych pomocí ní došel a se dověděl tajemství, jak něco takového bylo možné! Neboť přirozenou cestou nemohlo vše to vzniknout! A tak říkám ti teprve nyní pravdu, že nás sem přitáhla zvědavost na život a na smrt! My všichni jsme souhlasně mysleli, když jsme to vše viděli bleskurychle vznikat: Tu musí být přítomen buď nějaký bůh anebo nějaký prazemský velký mág, neboť něco takového nelze provést přirozenými lidskými silami! Také jsme se tedy rychle rozhodli, že sem přispěcháme pod nějakou záminkou, abychom přišli na ten zázrak a jeho Mistra.

4) Všechna naše dříve předstíraná právní záležitost je pouhou nulou, čistá nicotná lest, abychom měli aspoň nějaký podklad, který se zcela těsně točí kolem tohoto vzniklého zázraku. A hle, ta lest byla dobrá, protože jsme jí dospěli k vlastnímu důvodu našeho příchodu sem! Pro to tě nyní tedy co nejsnažněji prosíme, abys nám podal o tom malé vysvětlení, - ať to stojí co stojí! My nejenže nechceme dobrému boдрému Markovi nic vzít, nýbrž mimoto se ještě zavazujeme, že mu na naše útraty uvedem do nejlepšího kulturního stavu ostatní ještě ladem ležící část pozemku - i kdybychom sem museli dopravit půdu z Evropy; jen nám však dej nahlédnout za toto zázračné tajemství!"

5) Praví **CYRENIUS**: „Ano, to má nyní s vámi ovšem zcela jinou tvářnost, při níž zřejmě pochodíte lépe nežli s vaším dřívějším, nejvyšším nespravedlivým požadavkem, s nímž byste u mne pochodili věru špatně!"

6) Praví rychle **ROKLUS**: „To jsem věděl a my všichni velmi dobře a to z mnohé zkušenosti! Ty jsi nyní již hodně přes 30 roků naším nejspravedlivějším a zároveň nejdobrotivějším velitelem a my známe tebe i všechny tvé slabé stránky. Tebe musí vždy napřed někdo uvést v jistou horlivost, chce-li se od tebe dovědět něco mimořádného a tak tomu bylo tedy také zde, což nám jistě rád kvůli dobré věci odpustíš!"

7) Praví **CYRENIUS**: „Ano, ale o co opíráte své tvrzení, že toto vše vzniklo zázračným způsobem? Vy jste to ovšem dnes objevili jako hotové, ale po sedm dní jste bezpochyby pramálo dbali na to, kterak na tom pracovali moji vojáci a bojovníci!"

8) Praví **ROKLUS**: „Pane, pane, pane, nechme toho! Od té doby, co se zde, jak je nám dobře známo, zdržuješ pod značnou válečnou mocí, neopustili jsme jistě dnem i nocí náš pahorek, abychom vyzkoumali zdáli, co vše odtud, vy Římané asi podniknete. Dnes nás proto dříve vylákalo ven přenádherné jitro. Naše pohledy byly ovšem neustále obráceny na tuto krajinu. Ještě před hodinkou jsme neviděli nic jiného nežli to, co bylo možno vidět od té doby, co známe tuto krajinu; avšak jak řečeno, před hodinkou povstal tu dům, zahrada, přístav a lodě, jakoby spadly přímo s nebe! A poslyš, - to by neměl být zázrak?"

9) Viděli jsme přece před třemi hodinami táhnout sem celý zástup černochoů, kdo ví kolik jich bylo a také jsme zpozorovali, že jste dnes ráno sestoupili s hory; neboť máme dosti bystré oči! Toto je tedy nepopíratelně nejvelkolepější zázrak a rádi bychom tedy měli jen zcela malé vysvětlení o tom, jak a kým bylo toto vykonáno!"

10) Praví **CYRENIUS**: „Nuže tedy, - víte-li to lépe nežli já, zůstaňte tedy při zázraku! Avšak „jak" a „kým" nepotřebujete vůbec vědět; neboť k tomu se vyžaduje více nežli pouze sem přispěchat a chytře nakouknout za takové tajemství!"

11) Kdyby nějaký chytrý státník chtěl tak jako všechen svět se svými vlastními tajemstvími

na trh, pak by se svou politikou daleko nepříšel a jeho poddaní by ho až příliš brzy vodili za nos napravo a nalevo! Protože však státník musí již většinou politikou spravovat svou říši a své poddané, ježto oni, jakožto každý o sobě samostatně nejsou s to poznávat všeobecné blaho státu a národů a jednotlivé stavy, které mimo sebe nikoho nevidí a neznají, sotva by se k tomu propůjčily, tím by bylo o nějaký ubohý národ špatně postaráno.

12) Správný vládce musí tudíž mít náležitou moc, vědomosti ve všech věcech a velmi jemnou chytrost, - a tak je teprve pravým pánem, velitelem a vůdcem mnoha tisíckrát tisíc slepých lidí, kteří vůbec nejsou s to ocenit, jak velkým dobrodincem je jim správný vládce! Že správný vládce nemůže z velmi moudrých důvodů dávat vždy nahlížet do karet svým poddaným a tak předčasně prozrazovat svůj dobrý plán, je zcela jasné a velmi pochopitelné a tak bude také vám velmi jasné a zcela pochopitelné, proč vám nyní neodhaluji blíže toto tajemství; neboť zajisté uznáte, že vládce musí být sto vykonat více nežli jiný člověk, jinak by to byl jistě slabý vládce! Jakou úctu by pak měli před ním jeho poddaní, kdyby vůči nim v čas potřeby nebyl také tak trochu všemohoucí?! Jděte tedy a prohlédněte si své zázračné dílo blíže a teprve potom přijďte; snad se dá potom s vámi promluvit trochu rozumnější slovíčko! Ale pro nyníšek jsme hotovi!"

20. ROKLUS PROHLÍŽÍ ZÁZRAČNOU STAVBU.

1) Poté spěchá oněch dvanáct co nejradostněji do zahrady a prohlížejí si s největším obdivem vše v zahradě a Markem samým jsou také vedeni do domu, kde ohledávají vše s největším obdivem! Leč Marek jim říká tak jako Cyrenius málo co podrobnějšího přes veškeré jejich všeliké dotazování; neboť Já jsem vnukl Cyreniovi, jako také předtím Mathaelovi vše co měli mluvit a tak byla zde ražena dráha k tomu, aby k pravdě ducha byli obráceni také tito arcikulichové, kteří za půl hodiny přicházejí opět plni zvědavosti s Markem nyní k nám.

2) Když přišel Marek s Rafaelem - jenž mu ukázal účelnost všeho co bylo v domě - a s oněmi 12 posly k Mému stolu, řekl mu tajně **RAFAEL**: „Ušetři si tentokrát hlasitou ústní chválu Pána, jenž ji beztoho dosti hlasitě slyší z tvého srdce; neboť jde nyní o to, aby bylo pokud možno obráceno k Pánu také těchto 12 Esejců, kteří vlastně nemají vůbec víru, nýbrž jsou naprostými atheisty z krásné školy Epikurovy, jednoho z hlavních zakladatelů milého sboru Esejců!

3) Je to 6 Řeků a 6 Židů, kteří však jsou všichni úplně jedné myslí a jednoho názoru a patří tajně k řádu milých Esejců. Krátce, Je to 12 pravých čertových chlapíků, s nimiž vůbec nebude možno snadno jednat. Jsou velmi bohatí a mají nesmírné pozemské poklady a proto také tak zcela ledabyle mluví s Cyreniem, jakoby se mu rodem rovnali.

4) Bude těžko je obrátit! Ale podaří-li se, - ne tak velice nějakými nápadnými zázraky jako spíše slovy - přivést je k pravdě, získá se tím velmi mnoho; neboť z těchto dvanácti má každý jako pán k volnému použití dobře přes 100.000 lidí.

5) Pán jim zatím nesmí být vůbec prozrazen. Středem zůstává nyní Cyrenius a po něm, bylo by toho třeba, přijdeš ty; a když to dobře půjde, pak přijdu teprve já a nakonec teprve Pán Sám! Zůstaň však nyní jen zde; neboť bude to jeden z hlavních lovů! Avšak nyní ticho!"

6) Táže se **CYRENIUS** Rokla: „Nuže, jak se vám líbila moje zázračná stavba? Mohli byste provést také podobnou stavbu?"

7) Praví **ROKLUS**: „Přestaň mi se zázračnou stavbou, jakoby z tvé ruky vycházející! Ty jsi sice nejmocnější pán, pán, pán velkým počtem svých vojáků a jejich ostrých mečů; ale dům, zahradu a přístav a velké lodě jsi právě tak nestavěl jako my!

8) Mohl bys je sice postavit s mnohými stavebními dělníky v 5 - 10 letech, to ti velmi rád přiznávám; neboť moc meče a peněz je v tomto světě velká. Jeden z vašich velmi slavných mudrců, kterého jsem četl, praví o lidech: „Nic není smrtelníkům příliš těžké; dokonce do nebe se chce člověk vyšplhat ve své pošetilosti!" (Horatius; vyd.) A tak je tomu s člověkem, s tímto nahým červem prachu! Dají-li se mu prostředky, moc a čas, začne přenášet brzy celé hory a vysušovat moře a jezera a řekám vykáže nové řečiště! To však tedy všechno dohromady není žádný zázrak, nýbrž zcela přirozené jednání lidí spojenými silami k jednomu a témuž cíli!

9) Avšak dům zde, zahrada a její nejbujnější stav kultury, teď ji obklopující a chránící, která tu stojí jako ulita a vypadá jakoby byla z jednoho kusu mramoru, rovněž tak velká a vysoká po březní zed', která může mít tu a tam hloubku 10 - 20 mužských výšek a dokonce 5 velkých korouhevních lodí s mnohým lanovím! Můj jinak velmi moudrý a nejmocnější velitel, to sem nepři-

čaruje v okamžiku odvážlivé lidstvo, jako ono „Stolečku prostři se!“ perských kouzelníků, jak to zde před námi bylo, je a také jistě zůstane; neboť to není žádný morganický smyslový klam způsobený prázdnými a nicotnými obrazy vzdušnými, nýbrž naprostá pravda, kterou tu pocítí každý, kdyby se mu zachtělo prorazit hlavou tyto zdi!

10) Já jsem ještě neviděl u všech těch stovek mágů, které jsem kdy spatřil, že by některé z jejich děl zůstalo na trvalo! Děje se sice něco o čem se neví jak a jakými prostředky a také se vždy něco uvidí; leč brzy to zanikne jako pěnová bublina na vodě a je-li to jednou pryč, pak to již žádný mág nevyvolá znovu v jsoucnu! Rád bych však viděl kouzelníka, který by -mi mohl také tato díla beze všech okolků odfouknout! U tebe bych mohl beze všeho dalšího vsadit celé jmění na to, že by se ti nikdy nepodařilo vše to pouze pomlčkou odfouknout!"

21. ROKLOVO ATHEISTICKÉ VYZNÁNÍ VÍRY.

1) (**ROKLUS:**) „Proto je nyní má myšlenka takováto: Já jsem sice již v žádné Božství nevěřil, nýbrž v jakousi skrytou čistě duchovní všesílu přírody, která se všude zcela vážně a přitom nicméně vlídně ukazuje a podle zákonů, které jí slouží za základ, působí stále v určitém řádu a jistě se nikdy nestará o to, co dělají pomíjející lidé. Nezná žádné dobro a žádné zlo; neboť to způsobují jen zlí lidé mezi sebou. Velká, svatá příroda nic o tom neví!

2) Je velkým neštěstím pro člověka být otrokem; ale kdo ho učinil otrokem? Velká svatá příroda jistě ne, nýbrž jen náhodou silnější člověk z pouhé touhy po nejvyšším vlastním nic neděláním a nicméně přitom po dobrém a pohodlném životě učinil slabšího svým soumarem a ve stejné míře také dobytek. Kdo vrhl na šiji vola tvrdé a těžké jho, kdo obtížil osla, velblouda a zmužilého koně a kdo postavil dokonce věže na hřbetě trpělivého slona? Kdo vynalezl meč, kdo řetězy, žaláře a dokonce nejpotupnější kříž, na který vy Římané pevně přivazujete nejneposlušnější a nejtvrdošijnější lidi, kteří by také chtěli vládnout a vraždit a necháváte je za největších bolestí snášeti smrt? - Všechna, všechna ta bída pochází od člověka!

3) Ve velké přírodě je všechno svobodné; jen člověk je jako kletbou sobě a veškerým ostatním svobodným dílům velké mistrně přírody. Leniví lidé si začali kdysi stavět letohrady a vynalezli nicotné bohy, které si představovali zcela podle sebe vyzbrojené všemi lidskými zlými vášněmi a také je tak vytvářeli. Těmito bohy vybudoval si tedy člověk nové trýznitele, kteří by o sobě jistě nikdy neublížili člověku; ale člověk zbudoval těmito svým vynalezeným bohům, kteří ve skutečnosti nikdy nebyli a také nikdy nikde nebudou, chrámy a posvětil se sám na jejich zástupce, opatřené všelikými pohánějícími, zastrášujícími a soudícími prostředky a tím zavedl vedle své vlády nad slabým lidstvem také nejneúprošnější tyranii neviditelných jím vynalezených bytostí, které ve skutečnosti nikdy neexistovaly. Existují nyní dál a dále pro trápení ubohého lidstva, zato však tím více k užítku a ku prospěchu mocných, protože tito svým předstíraným mocným vlivným působením udržují lidstvo mnohem snáze ve slepé poslušnosti nežli pouze mečem. A tak ať myslíme přirozeně správně čistým rozumem jakkoli, stojí tu všude silný a mocný člověk za vším, cokoli se může někde vyskytnout a vládne hned jako král náležitě opatřený mečem a kopím a hned vedle toho však také jako již nejvyšším všemohoucím zástupcem bohů! Běda tomu, kdo by se tu jako nezasvěcený člověk osmělil pohlédnout za závoj Isidin! Ó, běda, ó, běda, ó, běda, - toho by bohové pěkně zřídili!

4) To byla dosud má svobodná víra, která však nyní tímto zjevem dostala zcela žalostné rýpnutí do žeber a já tedy nyní začínám zcela slabounce věřit v nějakou božskou Bytost, protože jen až příliš nápadně poznávám, že takové dílo žádný člověk není s to dokázat svými známými silami a také nikdy nedokáže. To může tedy být jen dílo boha, který sice může být také jen jakýmsi druhem člověka, ale člověk, kterého síly velké přírody snadno a vždy jistě tak poslouchají, jako poslouchají obyčejní bojovníci osvědčeného uznaného vojevůdce, o němž dobře vědí, že ještě nikdy žádnou bitvu neztratil.

5) Ale tohoto bohočlověka bych zde nyní rád poznal! Ty, vznešený Cyrenie, jím nejsi v žádném případě! Neboť kdyby ti to bylo možné, pak by bylo velké římské císařství již dávno obklopeno zdí jako hory vysokou, přes níž by se sám orel musel hrozit létat! Podej nám o tom, vznešený pane, pane, pane, jen nějakou zprávu a my se pak odtud zcela klidně vrátíme domů!"

6) Praví **CYRENIUS**: „To vše by bylo již v pořádku, kdyby to mohlo jít tak beze všech okolků; leč tomu není tak, jak vy si to snad představujete! Vy se můžete sice ptáti polního hlídače na

dobu a on vám, svítí-li slunce, přesně a bez nesnáze oznámí podle svého do země zaraženého kúlu denní hodinu, načež mu pak dáte stater; ale zde to hned tak nejde! Mějte strpení, snad z toho nakonec přece jen něco vyjde najevo; ale to bude již stát něco více nežli stater polnímu hlídači!"

7) Práví **ROKLUS**: „Nuže, za něco takového můžeme dát v sázku také libru zlata a deset liber stříbra, ba i ještě více!"

8) Práví **CYRENIUS**: „Ano, kdyby se něco takového mohlo koupit za mnoho zlata a stříbra, pak by to bylo ovšem něco jiného! Ale mohu vám dát v tomto případě nejurčitější ujištění, že toho nelze dosáhnout za žádné poklady celého světa! Zač to však může být dosaženo, o tom byste museli být napřed poučeni a ještě leckterými zkouškami ze sebe očistěni! Největší nevírou v jednoho osobního Boha a v jiné osobní Bohu podobné bytosti prostoupeni a v ní přímo vychování, chcete, abyste se nám všem pak mohli, až budete sami, řádně vysmát, nyní hned mít ode mně sdělení o Tom, jemuž bylo možné pouze Svou všemohoucí vůlí v nejrychlejších okamžiku vše vyvolat! Tu pravím vám: Zadržte, moji milí, uvidíme nejprve, zde jste schopni nějaké víry! Nemůže-li k vám již vůbec žádná víra nalézt vstup, pak vám také nemůže být učiněno sdělení, které žádáte ode mně! Je-li však u vás ještě možná nějaká víra, pak budete sto s jedním oživením obdržet také vše ostatní! - Rozuměli jste mi dobře?"

9) Práví **ROKLUS**: „Rozuměli jsme zcela jistě; neboť nikdo z nás nemá zabeđený mozek! Ale tvá žádost je pro nás zatím zcela nemožná, o čemž jsme ti dnem již podali důvody a přeješ-li si je slyšet ještě rozsáhleji, chceme a můžeme ti je podat!"

10) Práví **CYRENIUS**, povzbuzen Mým slovem vloženým mu na jazyk: „Učiňme tak a já z toho usoudím, jak dalece jste se vzdálili od cesty pravdy! Povězte tedy své důvody a z nich zcela dobře seznám, zda jste schopni opravdového duchovního vzdělání a zda bude možné vyhovět vašemu přání! Neboť nejste-li již schopni žádného čistě duchovního opravdového vzdělání, pak můžete opět v pokoji odtud odejít a žít podle nauk vašeho Epikura, který je pro mě jedním z nejposlednějších světských mudrců!"

11) Ano, podle Epikura lze bohatému a také fysicky jako buk zdravému člověku vyjít s tímto světem co nejlépe; neboť zásada: „člověk budiž kvůli sobě samému čestný a s každým dobře se snášejší - avšak vždy vůči sobě samému nejčestnější!", Dá se sice poslouchat světskýma ušima, ale duše člověka božským dechem probuzená se toho hrozí, protože takový Epikurejec je přece vždy prohnaný egoista anebo se stará jen o svou vlastní kůži! Co mu je do všech ostatních lidí?! Nemůže-li mít z nich prospěch, mohou být všichni bleskem usmrceni.

12) Takové jsou hlavní rysy Epikurejce! Kolik duchovního je v takovém kamenném srdci, to může zajisté, jak se lze domnívat již dokonce každý slepec rukama nahmatat! Ano, ke zbohatnutí na této Zemi se hodí nauky Epikurovy co nejlépe, zvláště jsou-li protkány stoickým cynismem, jak je tomu u vás; ale k duchovnímu obohacení se nejméně hodí, protože vylučují úplně čistou lásku k Bohu a k chudému bližnímu! Tolik k vašemu sebeosvětlení! A nyní povězte své důvody pro váš čistě esejský ateismus (popírání Boha; vyd.)!"

22. ROKLUS DOKAZUJE SVŮJ ATHEISMUS.

1) Práví **ROKLUS**: „Máš pravdu, jsme vše to, jak jsi právě vylíčil pravého epikurejce a máme se přitom na této Zemi zcela dobře! Pro náš ateismus máme však tolik nejpádnějších důkazů, že bychom jimi mohli vyplnit celé velké moře. Já ti jen k těm, které jsem již oznámil, připojím ještě další a doufám, že jich budeš mít dost a budeš nám pak muset dát chtě nechtě za pravdu! A tak mně tedy co nejlaskavěji vyslechni!"

2) Hleď, vše co má nějaké jakkoli způsobené bytí, projevuje se vždy časem všem lidem bez výjimky cítitelným způsobem! Je-li jsoucí tu bytost nadána nějakým rozumem, pak je tento rozum velmi snadno a brzy patrný z jejích skutků; není-li však nějaká věc, jako na př. Socha vůbec žádným rozumem nadána, nebude možno spatřit od ní buď vůbec žádné skutky anebo jen takové, které na této věci provedla anebo na ní způsobila zcela slepá náhoda. Kde je tedy nějaká, byť sebe omezenější inteligence, tam se také co nejdříve projeví řádnými od vnitřní inteligence vycházejícími zjevy.

3) Například: Sebe prostší mechová rostlina si opatřuje sama zcela řádný tvar a vytváří pro něj také svůj organismus, z něhož si pak v dalším průběhu opatřuje květ, semeno a s ním způ-

sobilost k dalšímu rozmnožování. U rostlin na vyšším stupni stojících je podle určitého pořadí větší a rozhodnější inteligence již mnohem zřejmější a znatelnější.

4) Zcela rozhodně vyniká vnitřní inteligence u zvířat, jejichž díla, i když jsou co do počtu a změny ještě velmi omezená, předstihují v rozmanitém směru díla člověka. Díla člověka svědčí ovšem o jeho nejvýše obsáhlé inteligenci; ale nikde není zřejmá nějaká z nitra vycházející dokonalost něčeho, co nelze naprosto nikdy nikde upřít zvířatům. Tak jsou také vnější díla zvířete úžeji spjata s jeho podstatou a povahou, nežli tomu je u člověka, tohoto boha Země.

5) Díla člověka jsou vlastně jen opičením a skládají se z neohrabaných pouze vnějších útvarů, postrádajících jakékoli vlastní vnitřní skutečné hodnoty. Člověk dovede sice ze všech možných poddajných látek napodobit voskové včelí buňky, ano dovede je také nakreslit a namalovat, - ale jaká tu vládne neohrabanost, nehledíc k látce, z níž staví včela své buňky! Zdá se vůbec, že si příroda dovolila s člověkem téměř rukama hmatatelný žert! Má sice v sobě zřejmě nejvyšší obsáhlou inteligenci a rovněž také smysl pro opravdovou dokonalost; ale ať tu činí cokoli, přece jí nikdy a nikdy nedosahuje!

6) Předpokládáme-li tedy, že všechny organické bytosti jsou také oduševněny a že duše je všude principem jednajícím - zda více či méně dokonale, to je zde zcela jedno - pak může být tento předpoklad povýšen na zřejmou pravdu tím, že se logicky správně z účinku soudí na příčinu anebo z děl na sílu, kterou tedy pojmenujeme „duše“. Podle stupně dokonalosti a řádu děl nějaké duše soudíme tedy také důsledně předně na její inteligenci a za druhé na její dovednost. Shledáme-li se však někde s chaotickou, divoce a bez vzájemného pořádku jsoucí směsicí, která je bez hnutí a pohybu, tedy beze všech stop jakéhokoli života, pomyslíme si a řekneme: Tu vládne sama sebe zcela nevědomá smrt, která kráčí k úplnému zničení - zjev, který můžeme pozorovat na podzim u velmi mnohých stromů a keřů, s nichž dříve tak krásné a co nejlépe uspořádané listovní stromové duše opadá v nejdivočejším nepořádku, schne a v zimě se téměř úplně ničí.

7) Kdo je však onen jemnocitný, jenž by chtěl v neúplnějším nepořádku také ještě spatřovat nějakou působící duši?! Unikání a zanikání téže - to ano - ale žádné nové a snad dokonce nějaké dokonalejší vznikání! Půda zemská se sice stává zetlelým listovým tučnější a způsobilejší pro přijímání vlhkosti ze vzduchu a tím způsobilejší pro výživu rostoucích na ní rostlin; ale opadlé listy nikdy již nepovstane jako jedno a totéž, protože jeho duše tu již vůbec není.

8) Podle toho lze tedy příhodně stanovit větu, že se řekne: Čím je nějaké dílo uspořádanější a dokonalejší, tím dokonalejší je také síla, která je vytváří a kterou nazýváme „duše“ anebo „duch“. Lze tedy zcela důsledně soudit z výplodů anebo děl na jsoucnost duše anebo ducha a na jejich zdatnost.

9) Kde však nacházíme ona díla a onen řád v nich, z nichž by bylo možno s jakousi pravděpodobností soudit na nějakou nejvyšší, nejmoudřejší a zároveň všemohoucí Bytost Božství?! Je až příliš známa poučka všech theistů a theosofů (bohověřících a bohomoudrých; vyd.): „Pohled na Zem, na její hory, pole, moře, jezera a řeky a na všechny nescíslné tvory, kteří ji obývají! Vše to ukazuje na jsoucnost vyšší božské Bytosti!“, - anebo jak se praví u slepých Židů na jen jednoho Boha, což v podstatě je o chlup rozumnější a zároveň tedy přece také pohodlnější, nežli dokonce mít tak mnoho neviditelných pánů, při čemž si jistě zřejmě musíme znepřátelit jednoho, holdujeme-li a obětujeme-li druhému. Rád bych znal toho, který by dobře vycházel s Junou a zároveň. s Venuší, anebo s Martem a Janusem, anebo s Apolonem a Plutonem!

10) Také tu jsou Židé opět o chlup na tom lépe; neboť mají jednoho Jehovu, jenž je také pánem nad jejich Plutonem, kterého nazývají „Satanem“. Jenže Pluto Židů je nejvyšší hloupý neřád, protože místo, aby vyznamenával a odměňoval své sluhy, nakládá s nimi velmi zle a špatně; a proto žádného poctivého Žida nezabolí hlava z toho, když všemožně co nejhlouběji pohrdá svým panem Plutonem a Jehova se pak objevuje tím milejší, s čím větší energií opovrhne židovským Plutonem a jedná proti jeho vůli, což bych žádnému pravému Římanu a Řeku neradil! Kdo by dělal toto, ten by pak přišel vhod nejvyšší zlomyslným kněžím Plutonovým. Tu třeba přinášet oběti tak dobře Plutonovi jako Zevovi, jinak sedí milý Pluto v týlu ubohému hříšníku a Zeus tu po právu nemůže nic učinit a nic pořádit proti Plutonovi; neboť Cuique suum⁴) stojí jako věta v popředí fatumu, (osudu) proti které nemůže ani Zeus vynést rozsudek, aniž by se nevystavil nebezpečí, že se octne v rozporu se všemi ostatními bohy."

⁴ Každému to jeho (co mu patří); vyd..

23. NÁZORY ROKLOVY O BOŽÍCH A KNĚZECH.

1) **(ROKLUS:)** „Několika malými odskoky máme nyní dva pojmy o Božství, jimiž je jen někud probudilý lidský rozum donucen dočista k smíchu. U Egyptanů, Řeků a Římanů se to hemží velkými, malými, dobrými a zlými bohy; u Židů sedí na trůně jen jeden, jenž je velmi vážný a přísně spravedlivý, ale přitom nicméně dobrý a časem milosrdný. Ale Židé, které nazývá svým národem, nesmí ho také zlobit; neboť dojde-li mu jednou trpělivost, pak s ním načisto přestál všechn žert. Potom ponoří hned celé lidstvo na rok do vody a když pak voda bůhví kam - opadne, pak jsou miliony uzdraveny a jistě již nepocítí bolení hlavy! Anebo nechá hned na neřestný nárudek půl měsíce pršet oheň blesků, síry a smůly a nárudek nechá zmizet i s nepravostí se Země! Také, co se týče moru a jiných nemocí, je tento jeden Bůh Židů velmi štědrý; a začne-li jednou nad nárudkem mávat metlou, pak o nějakém brzkém ukončení není již vůbec ani řeči! U Židů přichází tedy vše dobré a zlé od jednoho a téhož Boha, kdežto u nás Řeků mají to či ono na starosti četní bohové. Kdo je tedy lépe na tom se svými bohy, těžko tu bude asi rozhodnout!

2) Ale což teprve bohové v nebi anebo v orku a v tartaru! To je vše modrá mlhová pára! Leniví a práce se štítící kněží jsou bohové a jednobůh Židů je velekněz v Jeruzalému! Tito lidé jsou vyzbrojeni rozmanitými zkušenostmi a vědami, z nichž zajisté moudře nenechávají nic přejít na zaslepený a nadále všemožným násilím ve slepotě udržovaný lid, jen v jejich zlomyslné kastě se uchovávají často velmi rozsáhlé zkušenosti mnohých staletí a to jako vždy nedotknutelná posvátná tajemství. Tím provádí pustou nevázanou hru s lidmi, kteří jim za to musí velmi mnoho obětovat, aby je pak mohli tím snáze co nejvíce oklamávat a po všech stránkách života špatně s nimi nakládat. Celé své jmění, ano i poslední jiskru svého života za to tomu, kdo mě bude moci skutečně dokázat opak!

3) Tu a tam byli asi v pradávných dobách čestnější a poctivější lidé, kteří byli od narození vyzbrojeni zvláštní bystrostí ducha a časem obohaceni rozmanitými a mnohými zkušenostmi, rádi a se vši láskou sdělovali své duchovní vymoženosti se svými ne tak vysoce probudilými spolubližními a nakonec také spatřovali na svých bratrech požehnání provázené nejlepšími a nejtrvanlivějšími výsledky. jistě že se asi velmi nádherně lidu žilo v obci, kde žádný člověk před druhým neskrýval nijaké sobecké tajemství a všichni byli ke svému prospěchu zasvěceni do všeho, co mezi nimi věděl ten nejzkušenější! Ale jak dlouho mohl takový šťastný stav trvat?

4) Takového předního dobrodince bližních nosili jistě na rukou a neméně i jeho nástupce! To probudilo u leckterých, zahálku milujících, závist a touhu, aby byli též na rukou nošeni bližními. Snažili se také obohatit se zkušenostmi toho či onoho druhu, začali se však s nimi již stále víc a více tajit, aby se tím učinili u svých spolubližních důležitými. Tu pravil jeden, který se odhodlal delší čas být němý jako ryba, ale přitom si se vznešenou tváří vykračovat, byv přirozeně mnohými zvědavci co nejnaléhavěji dotazován, proč kráčí vždy tak zamklý a zádumčivý: „Kdybyste věděli co vím já kdybyste viděli, slyšeli a se dověděli co já jsem viděl, slyšel a se dověděl, pak byste ze samého vnitřního úžasu chodili ještě zamklější a zádumčivější nežli já!

5) Když ještě zcela prostí, touhou po novotě a vědychtivosti prahnoucí lidé uslyší něco takového od nějakého lstivého šejdíře. a zahaleče, nedají mu již vůbec pokoj na tak dlouho, dokud jim nezačne činit podmínky, za kterých by jim chtěl jen něco málo sdělit ze své nekonečné zásoby! Na podmínky se co nejochotněji přistoupí a úskočný šejdíř se tím posune vzhůru na proroka a kněze mezi svými bližními, jimž pak začne namlouvat všeliké mystické věci, kterým nerozumí a rozumět nemůže ani on a ještě méně někdo jiný, protože nejsou nikde jinde nežli jen ve fantasií bohatém mozku našeho šejdíře, který takovýmto lstným podvodem umlčí nakonec všechny skutečné staré, poctivé přírodní mudrce a to hlavně tím, že k sobě přitáhne lid a dá mu na srozuměnou, že jedině on ví a rozumí více nežli 10.000 jejich starých mudrců.

6) Aby však svým klamným naukám zjednal u lidu nejúplnější a nejtrvalejší přijetí, potřebuje připojit jen několik kouzelných kousků a ubohý dobrý lid se tímto necitelným a nesvědomitým šejdířem dá ihned tisíci bystrozrakými, bystroslychými a obyčejně všemohoucími bohy co nejpevněji zabeďnit!

7) A běda čestnému a dobře smýšlejícímu poctivci, jenž by z opravdového poznání a z čisté nezištné lásky řekl lidu: „Nevěřte tomuto falešnému proroku; neboť každé slovo z jeho úst je

hrubá lež, z níž nevyzírá nic jiného nežli nejpalcivější sebeláska a velice tyranská vládychtivost, která přiloží na vaše nyní ještě svobodné údy co nejdříve nejtěžší řetězy! Uloží vám nesnesitelné zákony pod názvem „vůle bohů“ a na jejich přestoupení určí nejtěžší tresty, ba dokonce mučednickou smrt! Pak budete vy a vaše děti pod nejmocnějším tlakem tohoto falešného učitele vzdychat a naříkat a budete hlasitě volat o pomoc! Leč vaše volání bude úplně marné; neboť proti moci tyрана, jenž nemá ani srdce ani jakoukoli humánní lásku k bližnímu, dá se těžko něco pořídit!“

8) Proti takovému poučení, které se jistě často vyskytne v počátcích zotročení národů, nemůže přece žádný poctivý a zdravý rozum lidský nic mít?! Ale lid se dal několika zázraky přelstít, uvěřil buď v jednoho anebo dokonce v množství všelikých bohů a nechal se jejich nejvyšší pyšnými a vysokomyslnými a nanejvýš ukrutně vládychtivými a zjištnými zástupci raději co nejnemilosrdněji týrat, místo aby sám začal přemýšlet a vrátil se ke starému, přirozeně čistému lidskému rozumu! Zná-li někdo tak jako já a mých jedenáct druhů tuto věc dosti přesně, pak snad pochopí, proč jsem atheistou!“

24. ROKLUS SE SNAŽÍ ODŮVODNIT SVŮJ ATEIZMUS JAKO PRAVÝ NÁZOR SVĚTOVÝ.

1) **(ROKLUS:)** „Když nyní tímto těžko vyvratitelným způsobem je více než makavě vyloženo, kterak jistě vznikli všichni bohové a kterak se jejich kněží ponenáhlu stali vlastně nejmocnějšími pány na životem a smrtí svých bratrů, pak také, vysoký pane, pane, pane, pochopíš, jak a proč jsme se stali atheisty! Hleď, my nemnozí jsme našli jasnou cestu ke starému čistému lidskému rozumu a vrátili jsme se opět k velké a svaté matce přírodě, která je nám viditelným a stále stejně v nejkrásnějším řádu zázračně působícím Božstvím, zatím co všechna ostatní ústy nějakého člověka najevo vycházející božstva nejsou ničím jiným nežli fantasií nějakého na mozek churavého a práce se štítícího lenocha, který se naučil od někoho anebo sám vynalezl několik magických kousků, aby se nabídl slepým jako bohem zvolený nástroj a oznamoval jim jeho vůli.

2) Příroda ještě nikdy nepotřebovala nějakého zástupce a Slunci také ještě nikdy asi nepřišlo na mysl, aby si zvolilo z počtu ubohých lidí nějakého zástupce; působí samo, osvětluje a otepluje vše nedostížným způsobem! Krátce, v celé velké přírodě je vše v pořádku až na člověka; také člověk, tento největší a nejdokonalejší druh opic, nemá, co se týče jeho přirozenosti a tvaru, čeho by si bylo ještě přát!

3) Ale člověk, lépe řečeno slova schopné, vzpříma chodící, tedy nejdokonalejší zvíře, má přece také intelekt a z něho se svobodně vyvinující rozum. Tímto rozumem může a má vládnout nad veškerou jemu podřízenou řadou bytostí. Leč tato přednost přírodou člověku udělená mu nestačí; v domnění, že je podoben Bohu, chce pošlapávat i sobě rovné! A tu je pak ten kritický bod, kdy člověk překračuje své hranice a činí se bohem. Jelikož se však dále žádný člověk, není-li hluchoněmý anebo dokonce úplně šílený, přece jen nemůže sám, jsa v těle jako stejně tělesný se všemi ostatními tělesnými lidmi, učinit bezprostředně nějakým samobohem - což by také jistě učinil, kdyby se nebál, že se mu proto celý národ vysměje a dokonce ho potrestá - spokojuje se pouhým Božím zastupitelstvím na této Zemi; neboť bylo-li toto jen dosti chytře započato a postaveno na pevné půdě, stojí pevně po mnohá století.

4) Přidejme ke zřízení nějakého Božího zastupitelství také jen některá zřejmě moudrá a občansky prospěšná nařízení a s lidským od přirozenosti vždy dětsky dobrým a mírným pokolením to vyhrajeme na tisíciletí! Na jeden moudrý zákon se pak může pověřivým navěsit tisíc nejnesmyslnějších lží a hloupostí a úslužné, avšak přitom velmi slepé ubohé lidstvo je přijme s neuctivější ochotou. O porozumění nemůže tu být ovšem ani řeči, protože taková divinativní (věštecká) mysteria nemohou být jako přízraky nějakého chytráka nikdy pochopena! Ale to právě nic nedělá; neboť lidstvo uvažuje vždy nejraději o tom, co je mu nejnejasnější, nejnepochopitelnější a nejcizejší.

5) Kdo chce lidstvo nudit, ať mu přednáší jen velmi dobré, známé a lehce pochopitelné pravdy a ručím za to, že zbude velmi brzy na místě sám! Dovede-li však notně lhát a ze své fantasmie vypravovat, že například v daleké Indii viděl zvířata, která jako hory velká si vykračují, mají sto hlav, z nichž je každá úplně podobná jinému zvířeti a uprostřed sta nejružnějších druhů hlav se tyčí také ohromná hlava lidská sedící na dlouhém a tlustém krku, která zcela zřetelně,

avšak jen hromovým hlasem mluví všemi jazyky světa a lidem dokonce předpisuje zákony, jak se mají chovat k celému ostatnímu velkému množství jeho zvířecích hlav! - Ano, může lidem co nejpozorněji ho poslouchajícím zcela směle vyprávět, že na velkém hřbetě těchto podivných převelikých zvířat jsou založeny nejkrásnější města a zahrady, v nichž přebývají lidé a zvířata a vedou velmi příjemný život, když přesně uplatňují zákony lidské střední hlavy na tomto nejobrovitějším zvířeti; prohřešují-li se však, pak jsou tygří hlavou tohoto zvířete ihned sežrány! K této jistě nejnesmyslnější lži může přivěsit ještě spoustu (dalších) a všem se pevně uvěří; a běda tomu, kdo by nyní řekl: „Ale co posloucháte tohoto arcilháře?! Já jsem byl přece sám několikrát v Indii a nikdy jsem ani zdaleka nic podobného neviděl, ani neslyšel.“ To vše nic nepomůže! Bude jako utrhač této zázračné věci přiveden ke zdravému pro něho mlčení a arcilhář, který Indii nikdy neviděl, uhájí své postavení! Sám jsem častokrát zakusil, kterak lidé mnohem spíše přijmou sebe kolosálnější hloupost a jí také uvěří nežli sebevíce prokázané užitečné pravdě.

6) A je se potom při těchto známých vlastnostech lidí čemu divit, že jsme nyní již samými bohy řádně nasoleni a nabalzamováni?! A není spíše velice se co divit, že mezi tak mnohými nejhoupějšími lidmi mohou být i lidé mého druhu?! A můžeš se ty, vysoký pane, pane, pane, divit, že nás dvanáct velmi zkušených Řeků a Židů musí být nutně atheisty a to ze zcela prostého důvodu, že přece zřejmě nemůže být podle takového lidsky hloupého způsobu uzpůsobený bůh, jenž by od lidí ke své poctě, pravím, žádal často nejsměšnější věci, také nákup chrámového hnoje a lejna k požehnání polí, rolí, zahrad a luk a k tomu ještě tisíce horších nesmyslností, což vše ten ještě vždy moudřejší židovský jednobůh požaduje, - nemluvě ani o nejvyšších hloupých a nejvyšších nechutných lidskou důstojnost nejvyšších zneuctívajících věcech, obětech, mravech a obyčejích, které žádá a někdy dokonce přísně přikazuje našich dobrých asi 10.000 řeckých bohů?!

7) O, běda, běda, běda tomu, kdo by se odvážil i jen nejneopatrnějším dřevěným božstvím dáti po nose! Ten by si jako sacrilegus maledictus (prokletý hanobitel chrámu; vyd.) velmi zle posloužil u zástupců božích! Zničení anebo také jen způsobená urážka nějaké do dřeva vyřezávané lži se dosud ještě vždy co nejpřísněji trestá mečem jako nejvyšší, nejneodpustitelnější zločin; ale když tisíce práce se štítících podvodníků lidu pošlapávají každou sebečistší pravdu a pravou čest lidstva, všude ji pronásledují a každé někde klíčící dobro vší mocí a nejkrutějšími prostředky potlačují, pak je to úplně správné a, dico (pravím; vyd.) moudrým a všemohoucím bohům ve vysoké míře milé! Á, tu se opravdové lidstvo za všechny ty bohy a božstva co nejposlušněji poděkuje! Můžeš mi, jako známý opravdu moudrý pán a vládce národů zazlívat, že se mi až k plivání oškliví, zavání-li něco i jen sebeslaběji nějak bohem?!

8) Když jsem jako obchodník přišel po třetí do Indie, setkal jsem se s velmi mnohými moudrými a dobrými věcmi, ale vedle toho také opět s tak děsnými hloupostmi, že by se člověk z toho přímo sám ukřižoval, jen aby již nikdy nepřišel do styku s tak ohromnými hloupostmi co se týče Božství. Podle toho, co jsem tam slyšel z jejich theosofie, prokazuje nejvyšší bůh Lama, jenž má též příjmení Delaih, každoročně jednou svému nejvyššímu zástupci, jenž je také nesmrtelný, nejvyšší poctu a ukazuje se mu a také jeho velekněžům, avšak jen na jednom vysokém horském vrcholu! Tu se pak musí zástupce na rozkaz nejvyššího boha vykálet na nejčistší plátno, výkal pak usušit a poté jej přeměnit v prach. Tento „boží prach“, jak jej Indové nazývají, se pak vkládá po gránech do dřevěných, velmi malých krabiček a dobře uschovaný se posílá za velké výkupné hlavám národů a tyto vysoké hlavy musí pak po předepsaném účinném pokání tento dar božího výkalu co nejuctivěji požit. To a ještě velmi mnoho jiných nejnesmyslnějších hloupostí jsou skutečnosti, o nichž se může každý kdo tam cestuje sám přesvědčit.

9) Co však tomu má říci střízlivý člověk, mající čistou rozvahu a zdravý rozum, slyší-li o indickém nejvyšším bohu takové pravé svinstvo, kterým chce být nejvyšší uctíván?! Ano, tu by člověk hned z kůže vyletěl zlostí nad takovou kolosální hloupostí lidí, na niž lpí snad už několik tisíc let tělem a životem a od níž je nelze odvrátit již žádnou rozumnou představou!

10) Ano, nech mně sejít se jednou s nějakým rozumným bohem a já přestanu být atheistou, k čemuž by mně tato obdivuhodná skutečnost, která se přihodila před mýma očima, mohla velmi mocně podnítit a přivést na víru, že přes veškerá lidmi vymyšlená nejhoupější božstva může být přece jen ještě nějaké pravé a nejčistšímu rozumu odpovídající Božství, což by byla veliká a nejkrásnější myšlenka člověka! Kdyby však bylo nakonec toto božství také nějak tak nabubřelé, jako tomu dosud vždy bylo se všemi mně známými božstvími, pak by mně mohlo konat před nosem ještě tisíc takových zázraků a já mu neprokáži věru žádnou čest!

11) Tu mne máš nyní celého jak jsem, myslím a jednám! A tak mi nyní už můžeš něco svě-

řit, víš-li něco ještě lepšího a opravdovějšího a já to jistě nepřijmu s nevděkem! - Jak tedy vzniklo to nové obydlí starého Marka? Kdo je povolal v existenci?"

25. POVAHA ROKLOVA OSVĚTLENA PÁNEM.

1) **CYRENIUS** po všem tom, co nyní uslyšel od Rokla se velmi zamyslí a naprosto neví, co by mu měl na to odpovědět. Proto se obrací na Mne a polohlasitě praví: „Pane, nepravdu tento člověk vcelku nemá a zdá se mi, že přes svůj ateismus má jistě asi zcela dobré srdce pro pravé lidství! Bylo-li by ho možno pohnout k pravému theismu, byl by při své nesmírné bystrosti rozumové a svými nejvyšš mnohostrannými zkušenostmi přímo zlatou perlou pro Tvou čistě božskou věc! Protože však má právě tolik zkušeností a k tomu bystrost v úsudcích, jako tu bystrý musí být pohled orla, je těžké, aspoň pro mne, dáti mu odpověď, od níž by bylo možno u něho očekávat nejlepší výsledek! Což kdybys Ty Sám ho vzal nyní do práce?! Ty bys mu mohl několika málo slovy jistě více říci nežli já! Pane, učiň to na tomto člověku; neboť jeho názory se mi zdají být úplně zdravé!"

2) Pravím **JÁ** : „Posoudil jsi toho člověka zcela správně a je to s ním takové; neboť tolik přirozeně zdravé zkušenosti o světě nemá jistě nikdo z vás všech jako tento Roklus a jím také jeho jedenáct druhů. Poněvadž však v této době a často na základě svých značných pozemských pokladů přišel na samou lest a podvod a Božství našel zastoupené všude největšími a nejprohnanějšími podvodníky, nelze se tedy také naprosto divit tomu, že nakonec nouzí dohnán musel jednat bez soudnosti.

3) Hledal ovšem Boha velmi horlivě a konal proto také velké cesty. Ale čím přicházel dále, tím nacházel více nesmyslu, bláznovství a rukama makavého podvodu. Posléze se dal zasvětit dokonce u Esejců a našel na nich zalíbení proto, že Esejci sestavili svůj divinační podvod k vydatnému užítku lidstva a přitom mezi sebou jsou-to velmi dobří a moudří lidé,-u nichž je jeden druhému otevřeným bratrem a v ničem nechce být před svým bližním ve výhodě; neboť zásadou této sekty jest: „Stejně mnoho vědět, stejně mnoho mít, stejně mnoho být a žádnému laikovi neprozrazovat tajemství vysokých a silných zdí, z nichž pro žádného člověka na Zemi nemá vzejít neštěstí, nýbrž jen nejvyš možné štěstí!"

4) To je o sobě jistě zcela chvalitebné, ale s vírou v Boha je nesmírná potíže; neboť u nich je naprosto hotovou věcí, že mimo skrytých sil v přírodě věčně nikde Boha není a být nemůže. A proto je těžko takového pravého Esejce obrátit na víru v Boha. Třeba mu dříve ještě poskytnout mnohem více příležitosti, aby se zcela podle chuti svého srdce ode všeho a zcela svobodně oprostil. Teprve až se před tebou zcela odhalí, bude s ním už možno něco zvláštního udělat. Ale nyní k tomu není ještě zralý, protože v něm vězí ještě mnoho, s čím se pro nedůvěru k tvé římské péči o spravedlnost mečem, dávno ještě nevytasil.

5) Dokud si však člověk netroufá pojmout k někomu úplnou důvěru, nebude také nikdy jeho pravým přítelem. Dokud se však nestane pravým, nejdůvěrnějším přítelem někoho, dotud se mu také úplně neotevře. Když se však někomu úplně neotevře, padne nutně samo sebou ono úplné oproštění. Musíš se tedy snažit, abys si tohoto Rokla učinil nejdůvěrnějším přítelem a on ti pak sdělí zcela zvláštní věci, nad kterými úplně užasneš.

6) Ale svou vysoce soudcovskou římskou tvář a ctnost musíš před ním přeměnit v tvář pravého přítele a to pokud možno otevřeně a upřímně, jinak s ním nic nepořídíš! Když jsi ho však tak dalece získal, pak bude možno s ním snadno jednat a potom teprve budu moci Já s ním začít mluvit o dalším; ale nyní by Mně při úplném ponechání jeho svobodné vůle ani neodpovídal, nýbrž zcela prostě by Mně řekl: „Příteli, já znám jen místodržitele a mám jen s ním co jednat; neboť tebe neznám a proto také nevím, nakolik se ti mohu svěřit!" A Já bych mu zatím nemohl naproti tomu nic jiného odpovědět nežli: „Příteli, soudil jsi zcela správně a dobře!" Snaž se ho proto především ty co nejlídněji získat a teprve potom ho zaveď ke Mně a pak celou věc brzy vyřídíme!"

7) Praví **CYRENIUS**: „Pokusím se o to; ale myslím, že se mi mé předsevzetí podle mého přání zrovna příliš nepodaří!"

8) Pravím **JÁ** : „Uchop se toho jen na pravém místě, pak už to půjde zcela dobře!"

26. CYRENIOVA VLÍDNÁ ODPOVĚĎ ROKLOVI. PŘÍČINY ÚPADKU KNĚŽSTVA.

1) Poté se obrací **CYRENIUS** opět k Roklovi a praví: „Nuže, slyš, příteli, o všem tom, co jsem od tebe slyšel, jsem zrale přemýšlel a všestranně uvažoval a shledal jsem tvé důvody sice velmi pravdivé a pádné a nemohu ti neřici, že máš v mnohém ohledu pravdu, - ale zcela ve všem přece jen ne, neboť při všech svých zdravých názorech máš chybu přehnané horlivosti, házíš vše do jednoho koše, své úsudky řídíš podle přítomnosti a stavíš budovu, která nemá pevný základ, na písku a snadno může být bouřemi zničena.

2) Je sice pravda, že kněží, zejména vysocí, jsou většinou nejvyšší vládychtiví a proto také většinou bezcitní lidé a že nižší kněží musí většinou tancovat podle jejich píšťalky, zejména ti, kteří musí vykonávat svůj úřad v bezprostřední blízkosti velkých a vysokých; ale zcela tak prázdné a naprostým podvodem přece jen ty věci tu nejsou, jak si to představuješ a myslíš!

3) Uvaž jen rozdíl v řeči nynější a řeči dávnověku! Před tisíci roky se mluvilo v samých obzorech a podobenstvích. Celá řeč byla pravou poesíí, pročez staří psali vše ve verších a také všeobecně tak spolu mluvili, neboť tak zvaná ubohá próza se objevila teprve tehdy, když se lidé v základu zkazili a přešli do čistě nejhmotnějšího tělesného života.

4) Staří proroci a věštcí mohli tedy popsat a ukázat lidem vždy opravdového a pravého Boha a první lidé jim také jistě lépe rozuměli, nežli jim rozumíme nyní my; ale tehdy přesným následováním známých nejmoudřejších Božích přikázání přišli již nejmladší potomci k velikému blahobytu. Tento blahobyt je učinil brzy zpupnými, smyslnými a sprostými. Tací lidé neměli až příliš brzy již co dělat s obraznou duševní řečí a co nejdříve poté řeči starých proroků a věštců již vůbec nerozuměli.

5) Začalo se ulpívat na smyslu litery, který neoživuje, nýbrž jen usmrcuje a tak se přišlo až příliš brzy o světlé jádro pravdy. My všichni, jak jsme tu, až na dva mezi námi, jsme vesměs nic nevěděli o nějakém vnitřním duchovním smyslu pravdy a jevílo se nám tak jako tobě, naprostou pošetilostí vše, co jsme slyšeli ode všech věštců a věštíren. Ale ti dva, kteří jsou také mezi námi a zejména ten jeden, nás poučili o něčem lepším a ukázali nám, jak zcela a dokonce strašně mylně jsme chápali všechny ty staré věštce a proroky.

6) Z tohoto mylného chápání musely nakonec vyrůst také zcela zvrácené životní zásady a z nich nesčíslný počet jiných pošetilostí a božské nauky nemohly nakonec mít také žádnou jinou tvářnost nežli vše ostatní co člověk konal a prováděl.

7) Protože však lidstvo ve své vnitřní duchovní sféře života se tak velice zakalilo a muselo se cítit jako úplně opuštěné od vyššího božského duchovního vlivu, začalo se stupňovat sobectví, opancérovalo se, věřilo všude nepřátele a ozbrojovalo se proti jejich případnému útoku samými vnějšími zbraněmi, podobně jako člověk, kterého v hustém lese překvapila noc a který ze strachu před nepřátelskými tvory vynakládá vše možné, aby si opatřil ochranu proti svým domnělým, na něho vypadnouti chtějícím nepřítelům.

8) Ano, mnohý to žene se svým strachem tak daleko, že vylučuje zcela možnost bytí nějaké jemu nepřátelské bytosti, proti každému se uzavírá a je nejdokonalejším lakomcem, jenž uchvacuje vše k svému zajištění a nikoho vedle sebe nenechá povstat! Svůj dům ohradí vysokými a tlustými zdmi, své poklady uzavře v kovových truhlách a mimoto je často zahrabává do země, obyčejně na místě, na které stěží kdy vstoupí lidé.

9) V tomto stavu se pak člověk stává také velmi vládychtivým, obklopuje se všelikou mocí a snaží se pak nejnešetrnějším způsobem osvojit si vše z bázně, aby někdy neměl příliš málo.

10) Jdi a zeptej se takového opravdového lakomce, pro koho to vše tak uchvacuje, když přece pro svou vlastní osobu nebude moci ani za tisíc let strávit, co si naskrblil. Tu tě pak bude ihned považovat za svého úhlavního nepřítele a jistě ti nedá žádnou odpověď. A takoví jsou nyní v duchovním ohledu zejména především kněží.

11) Jsou sice ve vnějším vlastnictví starých prorockých podání a čtou a rozjímají také o nich nejvíce; ale právě tím se také ocitají především a většinou v nejhustším lese plném temnoty a pochybností, v nichž se nemohou nikdy vyznat. Protože však jsou již jednou knězi, musí před lidem všelikou vnější okázalostí budit zdání, jakoby něco věděli a něčemu rozuměli; nevědí však nic a nerozumí ničemu, leč - avšak jen co nejtajněji u sebe - že zcela nic nevědí, ničemu nerozumí a nic neznají!

12) Používají tudíž svého času jen k tomu, jak by vždy účinněji skryli před lidem svou naprostou nevědomost a jak by jej notně nabalamutili, což není zrovna příliš těžký úkol pro ty, kteří

to svým myšlením přivedli tak daleko, že zholá nic nevědí u sebe samých - k čemuž patří už velmi mnoho.

13) Mnozí potom přicházejí ovšem často mimoděk k nějakému pravému světlu; leč nemožnou nyní budovu jednou postavenou, žel plnou klamu a lži, již kvůli jednou zatemnělému lidu zvrátit, musí nyní plouti s proudem dále a nejvýš zcela potají podržet u sebe lepší přesvědčení.

14) Věř mi jistě, že mezi knězi jakékoli Boží nauky jsou muži, kteří až příliš dobře znají své úplně falešné vnější učení a mají zcela správné poznatky o pravém a jediném Bohu, k němuž také v srdci úplně lnou; leč oni jednou provždy nemohou na staré klamné budově nic měnit! Přenechávají to zcela trpělivě Tomu, jenž má tu moc, aby převrhl chrám podvodu kdy se Mu zlíbí a kdy to uzná za dobré. Neboť On také již nejlépe ví, proč dopustil stavět chrámy všelijakým klamným bohům a bůžkům a zdmi a meči je opevňovat!

15) Když to nyní náležitě zrale uvážíš, musí ti pak již začít být poněkud jasněji aspoň v tom, že při vši tvé rozumové bystrosti a při všech tvých mnohých zkušenostech úplného atheisty rozhodně nemáš ve všech svých uvedených důvodech pravdu a čisté vnitřní pravdě jsi ještě velice vzdálen.

16) Nyní je opět řada na tobě, abys se ospravedlnil jak můžeš a dovedeš; neboť teď stojíme naproti sobě jako přátelé a je ti dovoleno nanejvýš svobodné slovo bez nejmenšího soudcovského trestu! Můžeš se nyní vyslovit zcela otevřeně, jak je ti u srdce a já se pak vynasnažím, abych tě přivedl na pravou cestu slovem, radou a skutkem ne jako přední nositel moci Říma, ne jako nejvyšší soudce, nýbrž jako člověk a bratr! Nechceš-li však, pak se můžeš podle své nejvyšší svobodné vůle zcela nerušeně odtud odebrat a jít tam, kam můžeš a chceš! Bude mi sice velice líto nechat tě odtud odejít v tvém zaslepení; ale přesto již kvůli tvé rozumové bystrosti, kterou si dovedu vážit, nepocítíš ode mně ani to nejmenší nucení. - Mluv tedy nyní dále se mnou, svým přítelem, zcela svobodně a otevřeně!"

27. UMĚLÁ SVATYNĚ V CHRÁMU JERUZALEMSKÉM. INDICKÁ OHAVNOST POKÁNÍ.

1) Praví **ROKLUS** : „Pane, pane, pane, zcela dobrá a moudrá byla tvá odpověď, kterou jsem od slabiky ke slabice co nejzraleji uvážil a velmi dobře rozvážil! Nalezl jsem v ní leccos pravdivého a dobrého, jakož i to, že jsi, což je mi sotva pochopitelné, zcela dokonalý pravý kosmopolita (světoobčan; vyd.), jakých žel zejména v tvém vysokém postavení je nyní již proklatě málo.

2) Idea o jediném nejmoudřejším, avšak přitom také nejhumánnějším (nejlidštějším) Bohu by byla velmi krásná a nejvýš chvalitebná; leč kde jinde existuje takové Božství nežli právě v krásné ideji básnicky probudilé mysli člověka?! Neboť kdyby byla někde jinde božská realita (skutečnost), musela by se přece projevit něčím obzvláštním! Leč tu se může již dělat co kdo chce a hledat a bádát s největší pílí světa a se vši nejintenzivnější pozorností a rozumovou bystrostí a to vždy s tou nejlepší vůlí světa, přece to vše nic nepomáhá!

3) Všude, kamkoli se člověk hledaje obrátí, stojí v popředí zakuklený muž, tak jako stojí v chrámu jeruzalémském před drahocennou záclonou strážcové, aby žádný laik nemohl nikdy vstoupit za tajuplnou oponu. Našinec však přišel pomocí zlata, aniž by byl Žid, také za tento závoj Isidin a neshledal za ním nic jiného, nežli co vyrobily ruce lidské: Skříň podobnou sarkofágu z černého a hnědého dřeva a uprostřed této skříně byla upevněna kovová nádržka, v níž hořela nafta v jasném a vysokém plameni představujícím přítomnost nejvyššího Boha!

4) Já se však tážím, jak mnoho slepoty a hlouposti tu třeba, aby tomu bylo možno uvěřit! Kde tu je ten bůh a ne člověk, jenž vše to sestavil ke klamání svých spolubližních, jimž zadržuje na život a na smrt všeliké znalosti, aby zůstali- pokud možno stále tak hloupí a slepí a s krvácejícíma rukama dnem i nocí pracovali, aby se mohli práce se štítící zástupci Boží řádně vykrmovat na účet chudých, hloupých faunů. Co by se lidsko-božská výsost starala o život milionů?! Ti musí, aby si neuvázali na krk všechny běsy, být každým okamžikem připraveni dát svůj život všanc, aby uchovali svého nezničitelného, Boží místo zastupujícího trapiče, jenž je vlastně jejich největším zlem!

5) Příteli, smím-li tě tak nazvat, jdi do Indie a prohlédni tamní lidstvo a budou ti vstávat vlasy na hlavě! Setkáš se tu s kajícími, o nichž se tvé fantasii nemohlo ještě nikdy ani zdát! Zde mají na zločince tresty, které jsou soudci vyhlášovány a soudními vykonavateli však v nejhorším pří-

padě nejdéle za den na prohřešivších se proti zákonu vykonávány; tam trvá nejlehčí trest; pokání nejméně 1 - 2 roky, který musí hříšník na sobě samém bez vší milosti co nejurčitěji provést a tu je však i nejlehčí pokání tak ukruté, že římské křížování není proti tomu skutečně ničím. Sdělím ti jen několik nejlehčích příkladů a jistě ti úplně postačí!

6) Já jsem viděl jednoho takového lehkého kajícíka! Měl protažená lýtka třemi kovovými hřebíky, musel však nicméně táhnout kolem stromu značné břemeno. Chtěl-li své tělo unavit, vzal bič opatřený kovovými špicemi a zasazoval si sám nejmocnější rány. Jeho denní kajícícký pokrm se skládal ze 7 fíků a džbánu vody. Tento kajícík se kál již druhý rok a byl ještě na živu.

7) Jiného, také lehkého kajícíka jsem viděl pokrytého na celém těle ostny podobnými ostnům dikobrazu, jenže s tím rozdílem, že u dikobrazu jsou ostré špičky obráceny navenek, kdežto u tohoto kajícíka byly obráceny dovnitř a vězely nejméně dva palce hluboko v těle. Tyto ostny, buď z tvrdého dřeva, z tvrdé kosti anebo z kovu si musí kajícík podle předpisu nejvládnějšího proroka, vyhlášeujícího pokání, zarážet do těla sám a to každého dne o jeden více po celou dvouletou dobu pokání, takže na konec své proklaté doby pokání má v těle a mase tolik zaražených svatých ostnů, kolik dní obsahují dva plné roky. Vyzábl-li kajícík ještě životem z tohoto pokání, začíná pak teprve dobrovolné dodatečné pokání pro zásluhu před vševídecím Lamou; neboť prvá část pokání z povinnosti byla tu jen proto, aby bylo dosaženo od Lamy odpuštění hříchů. Teprve dodatečným pokáním si může hříšník vydobýt před Lamou zásluhu.

8) Tázal jsem se jinak velmi vlídného hlasatele pokání, v čem bude záležet dodatečné pokání tohoto ostnatého kajícíka. A on pravil: „Ve dvojí, také ve trojí věci! Buď podrží ostny v těle vězící až do konce svého života, což je spojeno s velmi mnohým nepohodlím, zejména za nočního odpočinku; neboť takoví kajícíci mohou pak odpočívat jen na syčkém písku anebo ve vodě s přivázanými měchy, které musí být naplněny vzduchem. Za druhé mohou si však ostny již opět z těla vytáhnout; ale za jeden den ne více nežli jen jeden a tak mají pak s vytahováním právě tak dlouho co činit jako dříve se zarážením. Mohou si však zatřetí dát také všechny ostny najednou vytáhnout a potom vzít balzámovou lázeň. Ta hojí rány nejrychleji a kajícík je potom ihned zase potřebným a práce schopným člověkem; ale zato musí buď přinést řádnou oběť Lamovi, anebo po 4 roky být otrokem knězovým a obdělávat jeho role, louky a zahrady, při čemž se však musí žít ze zcela vlastních prostředků. Že se mu přitom zrovna nejlépe nedaří, lze si zajisté domyslet!“

9) To mi sdělil jeden vlídný kněz, hlasatel pokání, načež jsem se ho tázal, čeho se ten hříšník dopustil, že se mu může ukládat takové mučednické pokání. A hlasatel pokání pravil: „K tomu není často třeba vůbec žádného zvláštního zločinu, nýbrž to vše spočívá v moudré, nikdy nezbadatelné libovůli věčného Lamy! On oznamuje svou svatou vůli jedině svému nejvyššímu knězi na Zemi. Ten ji pak oznamuje nám nižším kněžím a my potom teprve poučujeme lid, který nás pak musí zcela slepě poslouchat. Neboť i když jsme nekonečně malí a nekonečně málo před nejvyšším knězem Lamovým, jsme nicméně nekonečně mnoho a velcí a ve vůli mocní před lidem! Slovo z našich úst je člověku z lidu nezměnitelným zákonem, protože lid dobře ví, že slovo Lamy a slovo naše je jedno!“

10) Tázal jsem se ho, zda Lama nikdy neudá důvod, proč vyhlášeuje nad nějakým člověkem tak strašně kruté pokání. Kněz pravil opět s nejvládnější a nejpokornější tváří: „Říká kdy Lama také nějakému člověku, jak, kdy a proč ho postihuje nejbolestnější nemocí?! Lama je nejvyšší moudrý, všemocný a spravedlivý. Koná co chce a netáže se nikdy nikoho na radu a úsudek lidí je mu ošklivostí! Kdo však se může protivit vůli Lamy, jenž je všemohoucí?! Bylo by nejstrašnější strašného a nejhroznější hrozného, dokonce ho rozhněvat! Proto je člověku prospěšnější způsobit si všeliká utrpení na tomto světě, kde má vše svůj konec, nežli se v druhém světě věčně v nejstrašnější ohni Lamova hněvu pálit!“

11) Poté jsem se tázal tohoto vlídného muže - jenž s největším a nejvyšším zbožně vypadajícím klidem myslil dovedl po léta přihlížet k tomu, kterak na sto kajícíků trýznili a umrtvovali své tělo podle oznámené jim vůle Lamovy - proč není mezi kajícíky žádná mladá žena, ještě méně děvče a rovněž také ne zcela žádný kněz. Bylo vidět pouze letitější lidi, většinou černochoy a zcela staré, obyčejně velmi ošklivé ženy! Na to zbožný kněz neodpověděl nic jiného nežli: „Milý zvědavý cizince, každé vysvětlení spočívá v onom „Lama tomu tak chce!“ Ví-li se to, pak je každé další dotazování zbytečné!“

28. INDICKÁ KNĚŽSKÁ VĚDA.

1) (ROKLUS:) „Tato odpověď mně, římského občana, rozzlobila, i řekl jsem jemu: „Příteli, odpověděl bys mi také tak tehdy, kdybych byl tuto otázku položil s nejpřísnější tváří na život a na smrt vcele desetkrát stotisícům bojovníků a kdybych ti přikázal, abys všechny tyto ubohé kajícnické fauny okamžitě zprostil jejich pokání?“ Zde se zbožný muž poněkud zarazil, pohlédl na mně s velmi tázavým pohledem a zdálo se, že velmi přemýšlí, co by mně odpověděl na tuto otázku.

2) Já jsem mu však řekl se zcela vážnou tváří: „Ano, ano, povšimni si mně jen, abys mně pak tím spíše a snadněji poznal později v čele nejmocnějšího vojska, až napadnu a zničím zlý a pevný hrad vašeho přeukrutného boha a jeho velekněze!“ Tu se můj dříve tak velice přívětivý duševní pastýř vzchopil, udělal zlostný obličej a řekl mi: „Šílený smrtelníku, spíše zničíš Měsíc nežli nejpevnější Lamův hrad! Kde však stojí tvé vojsko?“

3) Pravil jsem já: „To ti nepovėsím na nos! Ale je třeba jen jediného mého pokynu a ty zlý člověče se pak již také ještě dosti záhy dovíš, kde se postavilo mé vojsko! Říkám tobě: jestliže mně nyní v nejplnější pravdě nesdělíš nic o Lamovi a jeho veleknězi a o vašem spojení s ním a o důvodu tohoto nejhanebnějšího lidského zlého nakládání, pak tě dám uchopit a po 20 let trápit vším, co mně vnukne má fantazie, abys také ty ochutnal, jak musí být těmto ubohým kajícníkům za takového neslychaného trýznění a mučení!“

4) Nyní zbožný muž viděl, že se mnou nejsou žerty a začal, ačkoli zřejmě nerad, s pravdou ven, ovšem však s předchozí poznámkou a prosbou, že pak odejde se mnou, neboť jinak by nebyl jist svým životem, což jsem mu také přislíbil, načež začal ihned vykládat takto:

5) „U nás sice existuje Písmo, které prý pochází ještě od praotců této Země. Jeho zhotovitelé jsou prý podle příkazu nejvyššího Boha, jehož pravé jméno zná jen velekněz, jistí Kenan, Jared a Henoch. Také od Nohaia a Mihihala jsou po ruce rozsáhlé zprávy ve velké světové knize knih; leč neznáme jejich obsah a také nemůžeme do nich nikdy nahlédnout, protože je na to stanoven nejmučivější trest smrti.

6) Z nás nižších kněží neviděl nikdy ani jeden Lamu! Možno mluvit již o velmi velké milosti a štěstí, když někdo v životě jen jednou spatřil Lamova velekněze. O Lamovi samém není již vůbec ani řeči! Velekněz zná životní poměry všech svých poddaných a všech jemu podřízených knížat, jimž velí tak, jako pán svým sluhům. Musí ho ve všem co chce poslouchat, jinak ho to stojí pouze slovo jeho národům, kteří v něho slepě a co nejpevněji věří a veškeré dobro a zlo očekávají jedině od něho a oni povstanou a s největší radostí pobijí všechna světská knížata, protože si tím získají největší zalíbení Lamovo. To knížata zcela přesně vědí a proto ve vlastním zájmu prokazují veleknězi všemožné pocty, obětují mu ročně velké částky zlata a stříbra a mimoto ho ještě obohacují nejkrásnějšími stády.

7) Diktuje-li tomu či onomu tělesné pokání, z něhož není vyňat ani jeden kníže, mohou se knížata vykoupit z tohoto pokání buď zlatem a nejdrahocennějšími drahokamy a perlami, anebo mohou poprosit o svolení, podle něhož může pak někdo jiný, je-li to zcela zbožný člověk a nebylo mu ještě nikdy uloženo konat pokání, převzít, chce-li, za nějakého knížete platný výkon pokání; neboť to je ponecháno zcela svobodně vůli zbožného člověka, jakož i také určení poplatku za zastupování, který při takových příležitostech nebývá nikdy příliš nepatrný. Neboť podobní zbožní zástupci se jistě již předem poradí u oznamovatelů pokání a mohou přeměnit nejbolestnější výkon knížeti diktovaný v libovolně snadný, který bývá veleknězem Lamou přijat jako za knížete platný, zapravil-li za něj zástupci pokání náležitě velkou částku, z níž musí dočasný zástupce odevzdat dvě třetiny nám kněžím.

8) Při vyhlašování pokání je vůbec zachovávat v tajnosti udržovanou normu, že pokání se nejvýš zřídka vyhlašují nad chudými lidmi; a vyhlašují-li se již, bývají to vždy nejlehčí druhy pokání. Velká a těžká pokání se ukládají obyčejně jen bohatým a zámožným, kteří se mohou, chtějí-li, buď dílem anebo také zcela vykoupit od výkonu pokání. Zcela se však mimo knížete již zřídka kdo vykoupí, protože úplný takový výkup by ho oloupil o jeho celé jmění. Lakomec vykonává pak již pokání sám a spíše si způsobí největší muka, nežli by vydal své zlato a stříbro. Má-li snad ten, komu bylo pokání diktováno, krásnou dceru anebo také velmi krásného a velmi vzdělaného syna, pak je může obětovat veleknězi místo zlata a stříbra, ovšem s malým věnem a pěkně vyzdobené a co nejbohatěji oděné; neboť těch může velekněz a jeho nesčetně mnozí sluhové také dobře potřebovat a pro všelijaké služby použít. Neboť má pro sebe nesmírně velké

pozemky většinou v horách a na výšinách, které mají takový rozsah, že by člověk musel léta obcházet, aby viděl všechny pozemky, které patří veleknězi jako dar Lamův."

29. SÍDLO VELEKNĚZE LAMY.

1) **(ROKLUS:)** „Město, v němž sídlí, nemá jméno, je velmi velké a pevně pro věčnost stavěné. Je obklopeno samými nepřekročitelnými nejvyššími pohořími, na vysoké hoře, přes jejíž skalní stěny by asi, nikdo nebyl s to se vyšplhat, i kdyby se také mohl přiblížit k rozsáhlé hoře, což se však stává holou nemožností tím, že celá velká hora, na níž je postaveno ono bezejmenné město, stojí na velmi rozsáhlé vysočině obepnuté trojí okružní zdí, kterou neprochází nikde žádná brána; přes zdi se lze dostat jen pomocí shora spuštěných provazových žebříků.

2) I když člověk takovýmto způsobem přešel šťastně přes tři mocné zdi, stojí nyní u holých skalních stěn hory. Chodí potom pilně celý den a dobrého půl dne kolem hory a hledá marně možný výstup, který však nenajde, protože ho zvenku není. Jen strážcové třetí okružní zdi mohou otevřít bránu do skály, k níž se však zase dostane jen spuštěným provazovým žebříkem. Je-li člověk konečně nahoře na skalním výstupku, který je od země dobře 12 mužských výšek, tu nedosáhl ještě ničeho, jestliže strážcové tohoto výstupku, který má nahoře plochu dobrých dvou jiter, neotevřou bránu a s pochodňovým světlem ho nezavedou dlouhou podzemní chodbou na výšinu hory.

3) Dostal-li se někdo po dobré hodině po podzemních schodištích na úplnou výšinu hory, nemůže se jeho oko dosyta vynadívát na velké přírodní nádheru, které tu spatřuje. Horní rozloha je několik set jiter veliká a má nejvyšší bujné sady. Uprostřed náhorní plochy je také asi dvě jitra velké jezero, které sice není velmi hluboké, avšak obsahuje nejčistší a nejchutnější vodu a svým nejvyšším nepostradatelným živlem zásobuje co nejlépe všechny obyvatele tohoto velkého a nejsvětějšího horského města.

4) Pak se obchází celé hodiny vysoká horská plocha a nepozorují se ani stopy po nějakém městě. Chce-li se přijít do města, musí se napřed projít dosti rozsáhlým lesem, pak se přijde opět k okružní velmi rozsáhlé zdi, kterou se pak lze dále dostat branami a spouštěcími mosty. Přijde-li se takto po mnohých námáhách a obtížích do velkého města, lze tu spatřit nádheru, o níž si žádný smrtelník nedovede učinit ani pojem. Lze tu vidět vše až na palác veleknězův.

5) Tento palác stojí uprostřed velkého města na ještě vyšší skále, která má obvod dobrých 3000 kroků a ční ještě as 30 mužských výšek nad ostatní budovy velkého města. Do tohoto nejsvětějšího paláce lze se dostat také jen podzemními schodišti. Jak to však vypadá v něm, nemohu ti říci, protože jsem tam předně sám nikdy nebyl a také mi to nikdo nikdy nepopsal; neboť mimo vysoké sluhy veleknězovy nesmí se nikdo nikdy pod trestem smrti odvážít ke vstupní bráně se ani přiblížit.

6) Velekněz je sice povinen častěji sestoupit v přestrojení do města, také se v zahradách procházet a s ostatními knězi jako jedinými obyvateli tohoto města si pohovořit; nikdo ho však nesmí poznat anebo dokonce jako velekněze pozdravit. Kdo by to z kněží učinil, ten by se vystavil velmi povážlivým nepříjemnostem. Jen čtyřikrát za rok je určen den, v němž se v nejlepším ornátě ukazuje obyvatelům města. To jsou však potom také největší svátky. Tři noci předtím a tři noci potom září celá hora nescíslnými světly, takže se tím všechna okolní pohoří široko daleko jeví jako žhoucí, což poskytuje vždy velmi krásný pohled.

7) K této vysočině, v jejímž středu je popsána hora se svatým městem, nelze se však také tak snadno dostat, jak si to snad představuješ; neboť musí se předtím celé dny cestovat horami, údolními, příkopy a slujemi. Nakonec přijde ještě průsmyk, jaký již nemůže být nikde na světě! Aby se konečně dospělo na vysočinu, třeba stoupat po žebřících, bez nichž by nebylo možné dostat se na vysočinu. Tu nemůžeš vši svou mocí proniknout kupředu; neboť tyto přírodní pevnosti nejsou dobyté žádnými pozemskými válečnými mocmi ani obležením, ani jakýmikoliv jinými násilnými prostředky. Můžeš sice národy na určitou dobu od jejich Lamova velekněze odříznout, - ale nikdy odvrátit! Neboť o to již pečují jeho mocná knížata, z nichž může každý zdvojnásobit svou válečnou moc. Proto ti tedy neradím, abys sáhl na velkou Indii; neboť dařilo by se ti přitom velmi špatně!“ - Potom opět umkl a já jsem měl čas, abych si mohl pomyslet svůj nejkrásnější díl. Že indický bůh je zase jen člověkem a že se dovedl velmi dobře opevnit, to jsem z toho poznal a nyní jsem věděl právě to, co jsem chtěl vědět."

---

30. ROKLUS POSUZUJE INDICKOU A ŽIDOVSKOU SOUSTAVU NÁBOŽENSKOU.

1) (**ROKLUS:**) „Ano, já jsem se dříve vyslovil v tom smyslu, že idea lidí o jednom jediném Bohu, v Němž byla již od věčnosti stále největší inteligence, nejjasnější rozum, nejvyšší moudrost a nejlepší a nejvyšší mocná vůle, se může zajisté počítat k nejkrásnějším a člověka nejdůstojnějším! Ale pojem o nějaké nadmíru dokonalé božské Bytosti musel by být přiměřeně k této Bytosti též nejvyšší čistý, a! už by již byla v nejduchovnějším transcendentálním (nadsmyslovém; vyd.) pozadí nějaká realita anebo ne! Ale pod jakými všelijakými nejhoupějšími a nejvyšší materiálními pojmy se stává taková boží Bytost známou a s jakou všelikou Istí a často nejukrutnějším násilím se tato bytost vnucuje ostatním ještě střízlivým přirozeným lidem ke vzývání a k nejhlubšímu uctívání!

2) Praví se tu, když se někdo vzpírá proti tomu jako zkušený myslitel: Bůh musí být, ať už dělá jakýkoli obličej; zda Boha důstojný anebo zda sebe pitvorněji hloupý, to bylo úplně slepému člověku vůbec vždy jedno! Může to však být jedno také vzdělanému čistému rozumu? Já myslím že ne; neboť čistý rozum spočívá na matematicky správném logickém řádu a při všem nucení si nedovede nikdy představit, že by byl nějaký mistr, - jehož nejumělečtější a nejuspořádanější díla by svědčila o tom, jak mnohé vědomosti a nejznamenitější zkušenosti musí mít, aby takováto nejvelkolepější a nejuspořádanější umělecká díla vyvolal v bytí, - ještě mnohem hloupější a omezenější, nežli ta nejhoupější ryba ve vodě!

3) Odkud však, řekne se, mohl bych se domnívat, že by bylo Božství, miliony lidí nejhloběji uctívané, tak hloupé?! Ne, poslyš, vznešený příteli, k tomu věru příliš tolik netřeba! Mluvím nyní zcela otevřeně, jak mi to také zcela otevřeně leží ze srdce v ústech. Projděme přikázání známých nám božstev a zkoumejme jejich nám jediné viditelné obrazné představy a máme dost! Více o tom netřeba vůbec říkat!"

4) Praví zde **CYRENIUS:** „No, proti mojžíšskému u Židů nebudeš snad mít co namítat?!"

5) Praví **ROKLUS:** „To je ovšem ještě nejlepší ze všech přikázání, s kterými jsem se setkal jakoby od bohů pocházejících. Jedinost Boha má o sobě mnoho a zákony, i když ne zevrubné, jsou nejvyšší lidumilné a podobají se velice zákonům starého Egypta; jen jeden velmi moudrý zákon starých Egyptanů nepodal! Je velmi krásné a chvalitebné, že Mojžíšovo Božství dává zákon dětem, jak se mají chovat k rodičům; ale Isis Egyptanů dala také velmi moudrý zákon rodičům, jak oni se mají chovat ke svým dětem, protože také děti jsou lidé a od svých ploditelů mohou vším právem žádat, co jim náleží; neboť ony se samy do tohoto světa nezpłodily a nebyly dříve tázány, zda jim bude vhod, aby byly uvedeny do tohoto světa často za velmi trpkých podmínek. Krátce, malí, slabí lidští prvňáci mají sice u Mojžíše zákon o chování se k rodičům; ale rodiče nemají žádný zákon vůči dětem a tak jsou děti před svými rodiči bezprávné jako otroci vůči svým pánům. Byla sice Mojžíšem dána také z tohoto důvodu pozdější, dodatečná ustanovení; ale v počátečním zákoně, který dal na hoře Bůh, nic o tom není!"

---

31. ROKLUS VELEBÍ BEZBOŽNOST A NEBYTÍ.

1) (**ROKLUS:**) „Mnoho jsem se stýkal s Židy a znám všechny jejich zákony snad lépe nežli leckterý z nich; neboť záleželo mně na tom, abych je poznal co nejpřesněji. Staré přísloví sice praví: „Kdo hledá, nalézá!“ - avšak u mě se tento výrok nechtěl dosud ještě potvrdit; neboť já jsem nacházel vždy jen to, co jsem nehledal. Hledal jsem čisté a pravé Božství a to velmi pilně a s mnohými peněžními obětmi, s všelikou námahou a trampotami a to také vždy se střízlivým duchem a rozumem, - leč nenalezl jsem nic, zcela nic nežli jen všeliký podvod, kde nevyzírало z pravého Božství ani to nejmenší. Všude jsem nacházel v nejlepším případě buď patriarchální víru v autoritu, zahalenou vždy však v celý prales mystiky, anebo v horším případě nejlehkomyslnější pověru anebo ve zcela nejhorším případě nejpošetilejší víru z politicky otrockého přinucení, pod jehož ochranou nakonec i duchu obdařenému od přírody nejjasnějšími vlohami se již znemožňuje udržet se nad bahnem nejvyšší křiklavých hloupostí. Také on se stává pokrytcem a obludou ve svých nejvyšších vlastních očích; neboť neznám nic ošklivějšího a ničernějšího vůči vysoké důstojnosti lidského ducha, nežli například muset přijmout se strany mocného tyra

sankcionovaný zákon, že ve dne svítí a způsobuje den jen stále Měsíc a v noci Slunce; a kdo tomu nevěří, tomu budou oči vypíchnuty, uřezány uši a nos a vytržen jazyk z úst.

2) To je první stupeň trestu za nevěru. Nevěří-li ani potom takto zmrzačený člověk co se mu předkládá věřit, pak je nevěřící - pravím – zcela nahý přibit na rukou a nohou na nejhrubší kříž, potom je mu na kříži rozpáráno břicho a pak jsou připuštěni vyhladovělí psi, kteří nevěřícímu ještě za úplně živého těla vytrhnou a sežerou střeva a vnitřnosti! Kdo by tomu snad nemohl věřit, ať cestuje do Indie a setká se nejen s tím, nýbrž ještě s něčím tisíckrát horším, co si lidé musí udělat sami. A kdyby se někdo zdráhal jako kajicník sám si způsobit ta nejošklivější muka, tomu běda, běda, běda, - tomu se tisícerymi přísahami přísahá smrt, ovšem nejukrutnějšího a nejzoufalejšího druhu! A, příteli, za tím by se mělo skrývat nějaké nejmoudřejší, nejlepší, nej-spravedlivější a nejmocnější Božství?! Kdybych byl desateronásobným bláznem, bylo by mi nemožné přijmout něco takového!

3) Proto mi přestaňte se vším božstvem! Lidé věčně nepotřebují žádného boha, zato však pravé lidumilné filosofie a na rozumových zásadách založenou humanitu a tím se stanou sami zcela dokonalými bohy. S čistým rozumem a s probudilým badavým duchem vyposlechnou brzy bystře vidoucí a jemně citící lidé velmi mnohá a důležitá tajemství velké tvůrkyne přírody a provedou divuplné skutky, o nichž se žádnému z nás ještě nikdy ani nezdálo a lidé budou bez starých hloupých bohů nadmíru šťastně spolu žít a fyzická smrt, za níž nebudou ve své čisté fantasmii vidět a očekávat ani elysium, tím méně nějaký nejvyšší nesmyslný tartarus (podsvětí; vyd.) bude jim působit jistě mnohem nepatrnější úzkost, nežli když je teprve po odležení těla očekává pravá a nejošklivější pohroma trvající navěky.

4) Já nebyl věčností; cítím snad nějaký smutek proto, že jsem nebyl?! Pro toto pošetilé bytí budu tedy ve stavu svého opětného a úplného nebytí pociťovat jistě ještě méně obtížného smutku. Já považuji úplné nebytí za nejšťastnější stav nějakého jednou tu byvšího člověka; cítění svého bytí je i v nejšťastnějších stavech již o sobě horší, protože s nejšťastnějším bytím je tu také strach, že je velmi snadno možné dostat se buď do nějakého nešťastného bytí anebo že smrtí se musí jednou nejvyšší šťastný stav přece jen zcela zřejmě a jistě ztratit.

5) Úplné nebytí nemá ani štěstí užívat, ani již předem naříkat pro jeho jistou příští ztrátu. Opravdového filosofa mého druhu nebude tudíž děsit smrt, kterou dává příroda, ale zajisté smrt mučednická! Neboť milá příroda přece nevytvořila člověka z nějaké ve své zemské prsti zplazené látky snad proto, aby se nechal mučit od sobě rovných!? Krátce, já vidím v působení přírody velmi mnoho moudrého, ačkoliv zrovna také nepovažuji každé působení hrubé síly přírodní za bezpodmínečně nejmoudřejší a nejúčelnější; ale proto nebudu nikdy podávat žalobu."

32. ROKLOVA PŘÍRODNÍ FILOSOFIE.

1) (**ROKLUS:**) „Hrubé a přitom nicméně nejmocnější síly přírodní nemohou jinak nežli působit jen nejvyšší hrubě a jejich takto utvářené působení je nutné; neboť jejich bouřlivé působení vyvolává v život malé síly a ty se vytvářejí v něco teprve tehdy, jsou-li jaksi povolány v život nejmocnějším působením velkých hrubých sil. Teprve vzájemným přitahováním a odpuzováním se tyto malé síly stávají tvárnými a začínají vytvářet předpokládané tvary, vstupují tedy v pociťované jsoucno, které podržují tak dlouho, dokud jsou s to ve své odloučenosti vzdorovat nějaké jiné, mocněji na ně působící síle. Přemohla-li tato síla sílu malou, pak je s odloučenou malou silou úplný konec. S ní se tu ihned rozkládá tvar a vše je opět pohlceno velesilou, jak to také jistě velmi případně ukazuje jedním mudrcem pravěku vymyšlený obraz Krona, kterak tento Kronos jako genitor (roditel; vyd.) bohů pohlcuje opět své děti. Čas a síly v něm působící jsou právě onen zmíněný mytický (bájeslovný) prabůh Kronos. Čas způsobuje vše; plodí neustále smějící se nivy a zároveň suchá stniště. Vznikání a zanikání, život a smrt, bytí a nebytí kráčí vždy současně pospolu. Žádný klid, žádný odpočinek; jedna vlna vyvolává v bytí sousedku, - ale mezi nimi kráčí také hned brázda, hrob! Co tu chová pečeť života, to chová na rubu také pečeť smrti.

2) To vše je však pro bedlivého pozorovatele, jak věci přicházejí a odcházejí, nutný následek stálého vzájemného působení různých jednotlivých a zvláštních sil ve velké přírodě. Vzájemně se stále probouzejí a bojující rovněž se zase ruší, jako se povolaly bojující v bytí. Vidím všude neustálou hru vln a ony často báječné útvary ve vysokém vzduchu se vznášejících mraků

podávají nám zcela makavý důkaz o tom, do jakých nejvyšších různých tvarů se vzájemně působící síly vtěsnávají. Hned se objevuje lev, hned drak, hned pták, ryba, pes, ano velmi často dokonce lidská hlava, mnohdy dokonce celý zpitvořený člověk! Avšak jak dlouho trvají tyto často velmi krásně vytvořené tvary? Tak dlouho, dokud je žádná silněji na ně působící síla nepřipravila o krásný tvar a konečně dokonce o bytí!

3) Je to však s naším tvarem a s naší existencí snad o mnoho jiné? Naprosto ne! Jak velice se mění tento tvar u člověka od narození až do jeho stáří, dosáhne-li ho! A kde je onen pyšný člověk, jenž si před tisíci lety předsevzal, že dobude celou Zemi? Tam, kde dlí ona sněhová vločka, která se, se svými miliony sester a bratří snažila proměnit celou Zemi v led! Kde je ona vichřice, které ještě včera stály v cestě nejsilnější cedry a která hrozila skončit úplně jejich existenci? Mocnější protisíla ji pohltila, jako Kronos své děti! Jen v naší také jen dočasné vzpomínce trvá duchovně velmi mdle ještě dále; ve skutečnosti však přestala zuřit pro celou věčnost!

4) Když jsem cestoval Persií, byl jsem svědkem nejvyššího zvláštního přírodního zjevu. Byl palčivě horký den, takže jsme s naší karavanou museli před příliš palčivě horkými slunečními paprsky vyhledat ochranu pod velkými stinnými stromy. Asi několik hodin před západem Slunce jsme zpozorovali vystupovat od východu silný, jako uhlí černý mrak a táhnout se k nám. Naši vůdcové nám prorokovali mocnou bouři a radili nám, abychom neopouštěli les dříve, dokud nepřejde bouře. Učinili jsme tak a za půl hodiny byla bouře úplně nad našimi hlavami. Rachotilo to a burácelo strašně ve stromech a mnohá silná větev to zaplatila svým životem a ubohé listí stromů utrpělo nejmocnější poruchu. Začalo pršet, ale ne právě příliš mnoho; zatemňovalo se však víc a více. Když však déšť na několik minut ustal, začalo za stále hojněji padajících dešťových kapek padat s deštěm z mraků na zem také miliony úplně vytvořených ropuch. Ropuchy, které padly do vody, zcela dobře plavaly, kdežto jen nemnohé z těch, které padly na tvrdou půdu, vyvázly životem na několik okamžiků. Obdivuhodné bylo, že několik okamžiků po této zvláštní bouři, která trvala silnou čtvrt hodinu, když Slunce chýlící se k západu vyslalo na Zemi opět své horké paprsky; zmizely také naše ropuchy a nezbylo z nich nic jiného, nežli hlenovitá plíseň a to také jen tu a tam.

5) Nyní se táži, odkud přišly tyto nescíslné mnohé ropuchy a kdo je tedy vytvořil! Kdo jiný nežli síly přírodní, které se setkaly náhodou takovým způsobem, že z jejich vzájemné snahy musely vzniknout právě ropuchy?! Ropuchy, které přišly do vody našly ve svém hlavním živlu zamlouvající se potravu a mohlo se jich mnoho zachovati ale ty, které padly na žhoucí půdu, narazily na živel jejich životu nepřátelský a na síly proti nim velice směřující a následek toho byl úplný rozklad jejich existence pro krátkost jejich bytí ještě příliš málo zdařilé! Příroda působí, jak lze z velmi mnohých zjevů velmi zřetelně zjistit, vždy slepě bez jakéhokoli hospodářského výpočtu; plodí věci toho či onoho druhu vždy v nescíslném počtu, z něhož obyčejně sotva stý díl dospěje k nějaké zdárné a trvalé existenci. Pozorujme jen strom, jenž na jaře nasazuje květy! Kdo by chtěl anebo mohl spočítat tisíckrát tisíc květů?! Jdeme však jen osm dní po odkvětu pod strom a najdeme tu na zemi již velké množství spadlých květů i s živnými stonky poté však pokračuje opadávání příliš mnohé násady dále až k úplnému dozrání toho, co zůstalo na stromě."

33. BŮH PŘÍRODNÍCH FILOSOFŮ.

1) **(ROKLUS:)** „Kdyby tedy byl tvůrcem stromu a násady jeho plodů nějaký nejvyšší moudrý bůh, pak by jistě přistoupil hospodárněji k dílu, protože moudré hospodářství patří přece také do sféry moudrosti! Ale z počáteční, často nejvyšší nevhodné násady věcí vyplývá již více nežli jasně to, že věci vycházející z hrubých přírodních sil v jejich vzájemném, většinou týmž způsobem stále se opakujícím boji jsou nasazovány v nescíslném počtu, z něhož pak jich dospěje ke zdokonalení jen tolik, na kolik se zápasící síly nedaly vzájemně umlčeti neboť s takovým umlčením přestává působící příčina vznikání a uchování a s ní nutně vyvolané dílo samo. Pokud se však boj jednou započatý ještě dále udržuje a dále trvá, bude také jeho dílo s ním dále trvat, prospívat a dospívat k určité zralosti.

2) Mohlo by nějaké samo sebe a všech svých jednání co nejjasněji vědomé Božství se vši moudrostí a se vši nanejvyšší vytrvalou pevností vůle také takto jednat? Já říkám: Ne, to by mu muselo být ještě mnohem nemožnější, než kdybych si snad představil nějakého velmi moudrého vládce, jenž by s největší pílí a nákladem stavěl města a paláce, aby je potom opět hodil na

hromadu a tak to prováděl dál a dále! Byl by snad ještě nějaký sebe hloupější člověk na Zemi, jemuž by napadlo nazvat ho moudrým?! Nuže, má tedy myslící a velmi zkušený člověk nazvat moudrým boha, jenž činí totéž ještě v mnohem složitější míře, jenž povolává v bytí díla nejvyššího vnitřního organického zdokonalení větším dílem proto, aby je hned opět zahubil a zničil? Ne, to ať si představuje ten, kdo si ve velké omezenosti svých poznatků a zkušeností dovede něco takového představit ve své velké slepotě; mně je to nemožné!

3) U nejvyššího moudrého boha musí dvě a dvě dát tak dobře součet čtyři jako u člověka v počtech obeznaného! Řekl-li by však někde existující bůh: „Milý člověče, u mě je dvě a dvě pět, také sedm!“, pak bych řekl sám tomuto bohu: „Budťo jsi blázen, anebo se ti líbí mít mne za blázna; neboť s takovými počty dá se tebou stěžít nějaký celý Svět stvořit a udržovat! Spíše se stane slepec jedním z nejslavnějších malířů, než abys mně s takovouto tvou moudrostí vyloudil i nejšpatnější houbu ze země!“ My Řekové jsme měli malíře jménem Apelles, jenž maloval lidi a zvířata tak přirozeně věrně, že málem předstihl přírodu! Nuže, tento slavný malíř neudělal jistě ani jeden tah nadarmo, nýbrž každý velmi dobře vypočítal; kolik tahů nadarmo však dělá takový domněle nejmoudřejší bůh, u něhož ze zcela zvláštních moudrých důvodů dvě a dvě může anebo dokonce musí být také sedm!

4) Jak často vypadá na jaře vše tak krásně a nadějně! Lidé se již těší na dobrou žeň, aby byli odměněni za svou práci a námahu a děkují již předem neviditelné Bytosti, ke které se podle své od dětství jim vštěpované víry modlí jako k všemohoucímu Bohu, anebo také jako k několika bohům; leč právě několik týdnů před žněmi přijde mocná bouře a zpusť celou zemi tak, že dobří lidé nedostanou z nadějných žně ani co by vlezlo za nehet! To je zjev, který se po všechna léta pravidelně brzo tu a brzo tam opakuje v nejrůznějších krajích na Zemi, pokud ji známe.

5) A tu pak spěchají slepé pověrečné lidské ovce ke svým bezedně hrabivým kněžím a ptají se jich, čím se asi před Bohem anebo bohy provinili, že je tak krutě navštívili! Je-li kněžím dobře známý lid takový, že tito zákonodárci na místě božím nemají vůbec co namítat proti zákonitému a tedy bohy požadovanému způsobu života, pak se kněží tváří zcela dobromyslně a soucitně a těší ubohé ovce jak jen mohou a dovedou a napomínají je velmi mírnými slovy k trpělivosti, vysvětlují jim také co nejdůtklivěji, že Bůh tím vystavil pouze jejich trpělivost, sílu jejich víry a spokojenosti, naplněnou odevzdaností do jeho vůle kvůli nim samým, zkoušce věčného života po smrti těla!

6) Plačícím Židům bývá při takových příležitostech vždy uváděn silně mytický Job, což je velmi dobrá bajka; a pro pohany je v jejich náboženských knihách také mnoho takových anekdotek na potření smutku ubohých národů. S takovými útěchami se vrací pak národové opět zcela uklidnění a jaksí potěšení domů a oddávají se úplně naději na lepší časy a že je bůh přece tedy nenechá zničit úplně!"

34. ROKLUS POROVNÁVÁ SKUTKY LIDSKÉ SE SKUTKY BOŽÍMI.

1) (**ROKLUS:**) „Táži se zde však pouze, co by učinily světské soudy s člověkem, který by si s několika náhončími dovolil špatný žert tím, že by v noci pokud možno zpusťil požehnaná pole i jen malé krajiny! Já myslím, kdyby Římané dopadli takového svévolného zlosyna, že by ho aspoň desetkrát ukřižovali, nebo by ho po případném lékařském nálezu dali doživotně do blázince. Ale lidé se za to ještě modlí k Bohu a považují ho za nekonečně moudrého! Také to není špatné, jen když se přitom cítí šťastni! Vždyť nejvyšší moudrost bohů má nepopíratelnou výsadu provádět v celém stvoření ty nejpošetilejší kousky; ona může podle dobrozdání loupit, vraždit a hubit a nikoho nenapadne ani jen pomyslet, že by tu provedla nějaký pošetilý kousek. Jen to se však pověreční lidé přece odvažují myslet, že předem sjednané zpusťení osení nebylo zrovna nic dobrého; neboť kdyby to bylo něco dobrého, pak by si tito ubozí dobří lidé jistě uspořili cestu k zástupcům bohů.“

2) A co se stane člověku, jenž druhému zapálí dům a tím mu zničí nejen dům, nýbrž také vše, co v něm bylo uschováno a tak udělá ze zámožného občana žebráka? Pokud vím, patří lhář podle zákona na kříž; když však pán bůh Zeus svrhne na dům někoho zhoubný blesk a tím mu zpusťí ohněm vše, pak je to nemyslitelně jiné nežli jen nejvyšší dobré a nejvyšší moudré! Běda tomu, kdo by to tak nebral a skálopevně v to nevěřil; pak by dal Pontifex maximus pocítit hněv boha Zeva způsobem, proti němuž by se muselo vyhoření domu považovat za nesmírné

dobrodiní! Já však jsem tak smělý, že zde kladu otázku a říkám: Považují-li lidé zastupující boha skutek vyhoření domu jakožto od Zeva vycházející za tak moudrý a nejvyšší dobrý a spravedlivý, proč potom považují stejný skutek, nějakým člověkem spáchaný za nanejvýš zvrácený a špatný, takže shledávají za nutné potrestat ho zato nanejvýš mučednickou smrtí?

3) Soudím tu ovšem takto a říkám: Opravdu dobrá a opravdu moudrá věc musí zůstat věčně dobrou a moudrou ať ji koná kdokoli a proto nezasluhuje trest! Protože však vychytralí, bohy na Zemi zastupující lidé skrytě u sebe dobře vědí, tak jako my dobromyslní Esejci, že není bohů, nýbrž jen prahrubá všeobecná síla přírodní, jejíž působení je čistě náhodné a teprve v dalším průběhu a v nejrozmanitějších rozvětveních přechází v nutně ušlechtilé tvary, proto zástupci boží ve své fantazii alegoricky zosobnili přírodní sílu jako boha a ostatním lidem, kteří sami nikdy nic nemysleli, obyčejně obrazně představili k uctívání a klanění.

4) Takto vylihnutý bůh musel se tedy také začít hýbat a to ovšem co nejméně! Postřehl-li lid jednu boha na základě rozmanitých zázraků, musel si také brzy dát od něho líbit přísné zákony. Běda těm, kdož je přestupují! Aby však lidstvo ve své slepé a hloupé bázni před jedním nepochybně přijatým zázračně činným bohem nepřešlo po nějakém snadno dopustitelném hříchu do úplného zoufalství, vymysleli si tedy vychytralí zástupci boží prostředek na opětné usmíření uraženého božství a tak vynalezli oběti a jiné trapné způsoby pokání, kterými může hříšník dosáhnout opět přátelství svého uraženého boha. A tak jsou nyní již všude na milé Zemi vedle občanských zákonů zemských také zákony vycházející od toho či onoho boha, které jsou tak sestaveny, že se musí člověk ve všem sebe cudnější a ctnostnější beze všeho denně nejméně desetkrát prohřešit, čímž se činí milosti a zalíbení svého boha poněkud nehodným. Musí se večer, ještě před západem slunce předepsanými prostředky očišťovat, jinak může ihned upadnout do většího zla.

5) Nemohu a nechci to nazvat veskrze špatné; neboť neškodí, má-li lidstvo citlivé svědomí a určitá mytí a udržování těla v čistotě ještě nikdy neuškodila žádnému člověku. Ale mně a mně rovným se nesmí ukládat jako nařízení nějakého boha, který nikde neexistuje! Já a moji druhové víme co víme a nikdo nám nemůže říci, že jsme kdy pro naše vědění získávali učedníky. Ale bude nám snad přece aspoň potají dovoleno, abychom snad nemuseli X považovat za U?! My nikdy nikomu neubližujeme, protože jsme vesměs lidumilové ale také prosíme, abychom byli ponecháni na pokoji také my. Proč kněží jeruzalémská ustavičně nyní ryjí do nás Esejců? Ať zůstanou co oni jsou a my, co jsme my; neboť před fórem čistého rozumu nejsou oni ani o chlup lepší nežli my, - my v podstatě také nejsme lepší nežli oni. My je však neproklínáme, nýbrž je jen litujeme pro jejich hrubou slepotu. Kdo však jim dává právo nás proklínat, když jsme si přece sami vytkli těžký úkol nikdy člověka nesoudit a neničit, nýbrž každému jen radou a skutkem pomáhat?!

6) Konáme-li však také falešné zázraky - neboť pravé nikdy nebyly - děje se to proto, abychom slepému a slepým zůstat chtějícímu lidstvu tím snáze pomáhali, poněvadž mu na jasné, čistě lidské cestě nelze již pomoci. To by tedy měli tací kněží, kteří se nazývají zákoníky a musí přece také vědět, jak na tom jsou, přece jen také uznat! Měli by se s námi spojit a s námi společně působit a v nemnoha letech by to již s lidstvem vypadalo zcela jinak nežli nyní."

35. ROKLUS POUKAZUJE NA SRDCE JAKO SÍDLO PRAVÉHO BOŽSTVÍ.

1) (**ROKLUS:**) „Avšak tito boží zástupci v Jeruzalémě jsou předně hloupí jako noční sovy za dne, přitom hltaví jako vlci a vládychtiví a žárliví jako červený kohout, přitom však nicméně hrubí, neohrabaní a nesnesitelní jako divocí kanci! Kdo tu může žít v míru a jednotě s takovými sousedy?! Kdo by za takovýchto okolností nesvědčil ve spravedlivém roztrpčení proti nim? Vůči takovým vyvrhelům lidstva se musí tu a tam přede všemi lidmi vystoupit s čistou pravdou a v dobrém úmyslu jim ukázat, s jakými nejhanebnějšími darebáky mají co dělat! Tím zajisté nebereme lidstvu nic jiného nežli jejich starou slepotu!

2) Že to těmto starým na srdci a duši zkamenělým mazlíčkům Abrahamovým není právě velmi příjemné, lze si zcela dobře představit; avšak my zato věru nemůžeme a bylo by zajisté již nyní velice na čase, aby se konečně tento starý Augiášův chlév vyčistil. Tito chlapi nás rozkřikují jako bezbožné a nazývají nás rouhači svatyně. Kdepak je ten jejich bůh, kterému bychom se rouhali a co je ta jejich svatyně?! Snad jejich chrám, opona v něm, anebo polokovová a po-

lodřevěná truhla s naftovým plamenem anebo druhdy se sloupem kouře, který ovšem bylo poněkud nesnadněji pořídit nežli plamen naftový?! Či představují snad svatyni obrovští tak zvaní cherubové, anebo stará mana v truhle, hůl Aronova, anebo staré pozouny z volských rohů, jejichž zvukem se zřítily zdi Jericha, zlatá harfa Davidova a jeho koruna anebo veškeré tak zvané svaté Písmo, které farizeové již nečtou, nýbrž smí se mu pouze klanět?! Krátce, já bych chtěl vidět Boha Židů a jeho svatyni přece jen jednou někde jinde anebo postřehoval v něčem jiném nežli v takovém starodávném haraburdí, v němž nelze spatřovat a postřehovat nic jiného, nežli starou egyptsky typickou neohrabanost lidských uměleckých rukou, která je však od něčeho čistě božského mnohem vzdálenější nežli modř oblohy od Země! Jestliže se však někdo rouhá tomu, co o sobě není nic jiného nežli stará nejvyšší hanebná lež, - co se tu pak činí zlého?!

3) Či má snad člověk takovému starému a ztupělému lidskému podvodu dělat dokonce ještě chvalořečníka, aby prokázal příjemnou službu židovskému božství, které je tak jako římský Zeus pouhou nulou?! Ne, něco takového čestný Esejec zajisté nikdy neučiní! My známe jinou svatyni a tou je poctivé a šlechtné lidské srdce! V něm je sídlo pravého Božství! Toto Božství má uznávat každý opravdový a čestný člověk v sobě, jakož i ve svém bližním! Činí-li to, pak si váží

své lidské důstojnosti také ve svém bližním; nečiní-li to však pak si dává sám zcela žalostně špatné vysvědčení a snižuje se pod nejnerozumnější zvíře. Ano, může existovat Bůh; ale toho najde člověk jen v pravé hlubině života svého vlastního srdce a jméno tohoto pravého Boha je „Láska“! To je to jediné a pravé Božství; mimo toto Božství není věčně nikde žádného! Kdo toto Božství řádně našel, ten našel princip života a s tímto principem najde pak ještě více, snad dokonce věčný nezničitelný život!

4) Shromažďujte v sobě láskou lásku a čiňte ji tím mocnější a mocnější! Takovou koncentrovanou (soustředěnou) životní silou budeme moci snad zcela snadno a jistě s úspěchem čelit nepřátelským silám jiným a budeme si tím moci jako vítěz navěky zajistit další trvání svého života uprostřed tisíce nepřátelských, slepě na něj působících sil, i když ne tělesně, tak zajisté jaksí duchovně, jako vítěz, jímž o sobě původně každá síla je a být musí; neboť co už jednou spatřujeme, není již působící síla sama, nýbrž jen to, co způsobila. Zkoumáme-li však pozorným pohledem díla všeobecné přírodní síly, tu velmi brzy a snadno shledáme, že se jakékoli síly musejí jako části všeobecné prasíly za podmínek jaksí sebou samými vynalezených konsolidovat (upevnit), jinak by jako stále stejné tu jsoucí nebyly s to podávat na denní světlo světa stále stejné účinky. Stejně účinky předpokládají také stále stejné příčiny. Ale síla, která se ze stále neměnně stejných účinků projevuje jako právě také neměnně tu jsoucí, musí v sobě mít úplné vědomí a pro své působení zcela dostatečnou a jasnou inteligenci, již se pokud možno opatřuje příslušnými zbraněmi, pomocí nichž může vždy vítězně vyjít a také vyjde z boje s jinými ještě hrubšími silami; neboť kdyby mohla být nějak přemožena anebo úplně rozložena, pak by se to, co bylo jejím působením vyvoláno, také jistě nikdy a nikdy neobjevilo. Předpokládáme-li, že jejím působením vzniká například fík a že by mohl být jinými silami nějak rozložen, pak by se již také fíky nikde neobjevily!

5) Musíme-li však již takovýmto pozorováním poznávat nesčíslné množství sil v jejich různých účincích stále stejného druhu jako nutně nezrušitelně konsolidované a vidíme-li také, kterak se i my lidé co do formy a původních vlastností stále obrozujeme, můžeme také zcela určitě předpokládat, že se i ona síla, z níž jsme vzešli, sama nutně jako trvalý životní princip navěky zkonsolidovala. Zachovala-li se však tato síla, pak se také může každý lidský život, našel-li opravdu a správnými prostředky zkultivoval svůj životní princip, o sobě zkonsolidovat a potom duchovně navždy a věčně dále trvat. Neboť i já myslím, že když se jednou sama sebe vědomá a myslící životní síla řádně našla, sebe a také své okolí zcela poznává, nebude jí nikdy zrovna příliš těžko vynalézt prostředky, jimiž může nějaké přemocné, avšak jen hrubě a slepě působící síle věčně co nejrozhodněji vzdorovat, jak to také ukazují lidé na tomto světě. Pustťte všechny orkány (zhoubné vichry) a celý milion blesků na pyramidy Egypta; budou snad

s to nějak uškodit lidem prodlévajícím v jejich nejvnitřnějších katakombách?! Krátce již na tomto světě ukazují lidé, že se dovedou před nejvyšší hrubě a neblaze působícími silami zcela dobře uchránit! Kdo je tomu učil? Zkušenost, jejich bystrý rozum a nezbytnost!

6) Dovede-li to vcelku ještě velmi málo vzdělaný člověk, oč mnohem spíše to dovede jako konsolidovaný život duchovní! Tak máme i na vědeckém poli odůvodněnou naději na další trvání života ducha člověka po odpadnutí těla a nepotřebujeme k tomu ani nějakého Zeva, ani něja-

kého Lamu Indů a Jehovu Židů; čistý rozum podává nám v nejčistším a nejjasnějším světle totéž.

7) A tak jsem ti nyní, vznešený příteli, ukázal důvody mého dosavadního ateismu a také to, že mé důvody nejsou jistě vycucány z prstů, nýbrž stojí na pevné půdě mnohých zkušeností! Tím jsem se však nikterak nechtěl navždy zprostit theismu! Ukaž mi jiné důvody a já budu theistou! Jak je to nyní s tímto zázračně vzniklým domem pro Marka a jeho rodinu? Dej mi o tom jen několik pokynů; neboť nyní zajisté mně již zcela znáš!"

36. ROKLUS JE ODKÁZÁN NA RAFAELA.

1) Cyrenius všecek udiven Roklovými zkušenostmi a jeho správným posuzováním jevů - jak v oblasti mravně politických životních poměrů národů,*⁵) jejich rozmanitých zvyků a způsobů života, jejich náboženských kultů, tak i v ještě rozsáhlejší oblasti všelikých zjevů přírodních nevěděl, co by se na to nyní dalo odpovědět nějakým udržitelným důvodem; neboť všechna Roklova líčení spočívala na pevném základě zkušeností, proti nimž se přesně vzato nedalo nic namítat. Kněžstvo znal Cyrenius až příliš dobře a věděl, na jakém základě provádělo svou temnou činnost. Mimoto poznával v Roklovi ještě dobrého a nejvyšší nezištného člověka, jenž se stal Esejcem jen proto, aby vždy a všude pomáhal trpícímu lidstvu každým prostředkem, který není v rozporu s humanitou a s opravdovou láskou k bližnímu vůči všem bez svého zavinení slepým lidem. Krátce, Cyrenius jevil o Rokla stále větší a větší zájem.

2) Také všichni ostatní přítomní hosté se nemohli dost vynadivit rozumové bystrosti tohoto Esejce a stále jen litovali, že se Roklus ještě neseznámil se Mnou. Všichni byli nyní již v nejvyšší míře napjati, co konečně všemu tomu řeknu Já. Leč pro Mne nebylo stále ještě na čase pustit se s Roklem do jakéhosi jednání, protože skrýval ve svém srdci přece ještě leccos, co při této velmi otevřené záležitosti ještě nevystavil na denní světlo; ale pro další postup by byl Cyrenius Roklovi přece jen již nestačil.

3) Proto jsem povolal tajně Rafaela a také Cyreniovi jsem dal pokyn, aby od této chvíle představil Roklovi Rafaela a řekl mu, že o tom dalším bude s ním jednat nyní tento jinoch, protože on (Cyrenius) se považuje za příliš slabého a příliš málo zkušeného, než aby mohl učinit naproti Roklovi zajisté nejvyšší vyzrálé rozumové bystrosti námitky, které by zmařily ateismus takového bystrého myslitele; že však tento jinoch bude již s to podat jemu, totiž Roklovi, nejvyšší odůvodněné námitky, o tom může být zcela ujištěn.

4) Cyrenius se tedy proto obrátil nyní opět k Roklovi a oznámil to.

5) **ROKLUS** však pravil poté ihned Cyreniovi: „Nejmilejší vznešený příteli, když ty se jako moudrý stařec královského původu, jenž tak dlouho již vládneš, neodvažuješ s velkým bohatstvím svých mnohých zkušeností a poznatků mně odpovídat, co si potom se mnou počne tento něžný jinoch, jemuž zřejmě není ještě ani 20 let?! Či považuješ mé důvody za příliš slabé a nicotné, než abys mi dal na ně nějakou odpověď?"

6) Praví **CYRENIUS**: „Ne, ne, to naprosto ne, nýbrž věc se má přesně tak, jak jsem ti ji oznámil! Ale napřed to s jinochem zkus a potom sud!"

7) Praví **ROKLUS**: „Nuže, uvidíme, na kterém místě nalezl kámen mudrců!"

8) Poté se obrátil Roklus na vedle již stojícího Rafaela řka: „Nuže, pověz tedy, co dovedeš! Můžeš-li obrátit nazmar mé zkušenosti anebo ranit můj rozum slepotou, pak můžeš na mně nalézt slabou třtinu, která se všelikými větry snadno na všechny libovolné strany ohýbá; necháš-li mně však jakým jsem, pak se ti těžko podaří svými zkušenostmi mně přetvořit! Neboť ty jsi asi sotva mohl vidět více nežli Řím a to. co vše tě na cestě sem potkalo! Jistě jsi nebyl ještě nikdy v Egyptě, zemi staré moudrosti a dávno ještě jsi nepoznal ze zkušenosti, kolik druhů víry v jednoho aneb v několik bohů a bohyň mají různí národové a chceš se s námi dvanácti obry měřit ve věcech zkušeností? Nuže dobře, nemám zrovna také nic proti tomu; uvidíme jak silně jsi obrněn! Vzchop se tedy a vyvráť mé atheistické důvody a ukaž mi Boha, jenž se snáší s čistým rozumem člověka a s jeho nejvnitřnějším životním principem, jenž je zřejmě láska! Ale s nějakým jiným bohem nám nechod; neboť ten bude již předem zavržen, protože žádného jiného být nemůže a nikde nebude! Je-li mu to vhod, nechť začne u nás vymetat!"

⁵ „národů“ je námi doplněno; vyd..

---

37. RAFAEL LÍČÍ PODSTATU BOHA.

1) Praví **RAFAEL**: „Milý příteli, ty jsi se poněkud příliš záhy vůči mně zbytečně rozhorlil! Nech dříve také mně několik slov s tebou promluvit a potom se již ukáže, zda na tě postačím!

2) Poslyš, ty jsi mi hned předem přímo zakázal, abych ti nepřicházel se žádným jiným bohem nežli jedině s takovým, jakého schválí tvůj rozum! A hle, já sám neznám opravdu také žádného jiného Boha nežli jen Toho, Kterého jsi našel svým rozumem! Rozdíl mezi námi oběma je jen ten, že ty si přeješ takového Boha, jakého já mám tu nejvyšší čest vpravdě již osobně znát a zároveň také mám ještě tu největší čest, že jsem jeho vždy nejochotnějším sluhou.

3) Tento jedině pravý Bůh je čistá láska, z lásky teprve nejuplněnější moudrost a touto moudrostí všemohoucí.

4) Tento Bůh je zároveň nejvyšší Řád, Pravda, Spravedlnost a veškeré Světlo a Život Sám a veškeré bytosti a věci na této Zemi - i Země se všemi svými duchy a živly, Měsíc, Slunce a všechny nespočetné mnohé jiné Hvězdy, které nejsou ničím jiným nežli právě též nesmírná světová tělesa, mnohá nevysovně mnohokrát větší nežli tato Země, která je právě tak koule, jako jsi Měsíc a Slunce nikdy neviděl jinak nežli jako koule, z nichž tato koule, totiž Slunce, je milionkrát větší nežli tato Země - vše to jsou díla jednoho a téhož Boha, Který je ve Svě nejvlastnější podstatě zcela takový, jak si Ho představuje tvůj vpravdě velmi vytříbený rozum!

5) On ví o všech špatných a falešných představách o Něm a probouzí také stále lidi, kteří o Něm dostávají správný pojem; avšak tito lidé nejsou na tomto světě obyčejně nikdy náležitě chápáni lenivými a slepými lidmi, kteří zůstávají při svých starých navyklých pošetilostech.

6) Ty jsi ovšem myslel, že nějaký takový skutečný Bůh by se přece nemohl tak dlouho dívat na hanebnost lidí a je trpět! Jemu, jako všemohoucímu Veliteli, muselo by přece být zajisté dobře možné vymýt veškeré zlé a falešné věci! Tu nemáš v podstatě nikterak nepravdu.

7) Cítím a myslím, tu právě tak jako ty a je mi přitom tím tížeji, protože také já, jako již dávno úplně konsolidovaná bytost duchovního života mám docela moc, abych svou vůlí, kdyby šlo o to, v jediném okamžiku přeměnil pro tvé smysly v pouhé nic všechny ony hory, které tamto ční nad mořem; neboť být něco s to a nesmět, je jistě trpět, nežli něco chtít a nebýt s to!

8) Že se však vzdor moci, kterou někdo má, nesmí do toho udeřit i když by se někomu sebevíc zachtělo, pochází odtud, že na tomto světě jde u každého člověka o to - jak jsi zcela dobře poznamenal nad Cyreniem aby se totiž řádný člověk sám našel a jako konkrétní životní síla konsolidoval, jinak by se nemohl proti stálému a nepřátelskému působení velemocných sil udržet jako svobodná a samostatná bytost pro věčné trvání! I když jsi se zrovna nevyjádřil těmito mými slovy, vložil jsi nicméně do nich týž smysl.

9) Nyní již uznáš, že u člověka zde na této Zemi, kde má konsolidovat svůj nejnuitnější životní princip bez jakéhokoli cizího násilného přispění, nýbrž naprosto sám, podle svých poznatků a zcela podle své nejsvobodnější vůle, nelze do toho mlátit nejtlustšími klacky. Jestliže někde lidé vynalezli ze sebe takový životní řád, za něhož je myslitelná jak mravní tak i fyzická existence, ponechávají se v něm tak dlouho, dokud se příliš nezvrhnou. Stane-li se to však u některého národa, je tu vždy Pán nebe a Země, aby uvedl zvrhlý národ opět do správného životního řádu, jako je tomu právě u národa židovského. "

---

38. ÚČEL POKÁNÍ V INDII.

1) (**RAFAEL**:) „Ty jsi byl v Indii a viděl jsi leckteré zlozvyky, zejména silná pokání. Něco takového je pro čistého rozumového člověka zřejmě bláznovství, spojené aspoň se zdánlivě krutou libovůlí tamní kněžské kasty. A přece tomu není zcela tak, jak se to zrovna zdá. Tento národ žije v krajině, která má na Zemi největší vegetační způsobilost jak pro rostliny tak i pro zvířata a lidi. Jdi v této zemi do horských lesů a budeš muset celé dny chodit, abys našel na nějakém sebestarším stromě jen jedinou suchou větévku; a ulomíš-li nějakou haluz se stromu a položíš ji zcela volně a otevřeně někde dokonce na písčitou půdu, pak můžeš přijít za rok a shledáš se jistě již se zcela zelenou haluzí, ba velmi často dokonce s nově do půdy zapuštěnými kořeny.

2) Převeliká je tedy životní schopnost, zejména ve středních horských oblastech, jak u rostlin tak u zvířat. Tam je možno zvířeti anebo také člověku způsobit i značnou ránu a tato rána nevyvolá zrovna velké bolesti, protože tam již vzduch ránu pokrývající působí léčivěji nežli zde nejléčivější náplast. Zasadí-li ti zde někdo ránu holí anebo prutem, bude tě to bolet několik dní; tam si můžeš dát tisíc šlehů prutem a pocítíš sotva jeden šleh ke druhému. Zkusíš-li zde zabodnout si hřebík do těla, pocítíš již nesnesitelnou bolest! Otečeš, může se přidat k tomu nejpálčivější zánět, ba dokonce smrtelný zápal, anebo rána začne hnisat a způsobí ti nevýslovné bolesti; Ve zmíněných krajích Indie však vůbec ne! Léta můžeš chodit s hřebíkem zaraženým do těla a brzy po zaražení nebudeš pocítovat již žádnou bolest, protože vzduch je tam tak balzamicky léčivý, že při poranění nemůže téměř vůbec nikdy vzniknout zánět. Nevznikne-li však zánět, pak není o nějaké bolesti, nejméně o nějaké nesnesitelné bolesti, již vůbec ani řeči.

3) Zároveň jsou tam však lidé, poněvadž jsou až příliš oživeni přírodními životními prvky, vždy velmi rozčilení a přešli by zejména ve sféře pohlavního pudu ve zvrácenosti, jimž by nebylo rovných na Zemi. Přísné pokání je většinou od toho zdržuje. Silným trýzněním se jejich tělo jaksi umrtvuje a k tomu je pudí silně jim vštípený strach z ohně pekla, který se jim knězi líčí pokud možno tak živě, že je již popisem začíná notně pálit; neboť ohně se bojí Ind nejvíce, protože mu oheň způsobuje již zde největší bolest, kterou je s to pocítovat jeho tělo. Přísným pokáním, které Pán Bůh dosud a Ještě nadále dopouští a trpí u Indů, udržuje se duše těchto lidí ve svém životním lidském tvaru a je pak pro věčné záhrobí způsobilá přejít do vyššího životního zdokonalení.

4) Ty mně naproti tomu ovšem namítneš a řekneš: „Ať se tento lid jen nechá náležitě vědecky vzdělat a pak snad jistě nepřejde do všemožných zvrhlostí smilstva!“ - To nepomůže, nejdražší příteli, přes tvůj sebečistší rozum! Národům, u nichž je fantasmie od přirozenosti příliš probuzena, je věda pravým jedem života. Kdyby fantastičtí a silně obrazotvorní Indové měli vědy Řecka, Říma a Alexandrie, pak by celá Země nebyla před nimi jista! Jim by veškeré umění a vědy daly do rukou jen prostředky, aby se stali jedním z nejstrašnějších a nejzvrácenějších národů Země; neboť brzy by se objevili s věcmi, které by v nejvyšší míře předstihly vše, co kdysi vykonal Babylon, Ninive, celý Egypt, Athény a Řím. Hory by musely ustoupit jejich svévoli, postavili by města, která by sahala hned přes celé nejurodnější země, řeky a veletoky by zahradili, aby pak vznikla nesmírná jezera. Krátce a dobře, do všech věd zasvěcení Indové by se stali nejstrašnějším národem veškeré Zemi, i když nyní jsou sebestmírnější myslí a tváře'

39. NEBEZPEČÍ VYSOKÉHO VĚDECKÉHO VZDĚLÁNÍ.

1) (RAFAEL:) „Ostatně však národ, jenž má velkou fantasmii, nebude již také nikdy příliš hluboko vědecky vzdělán proto, že tomu vždy překáží příliš mocná obrazotvornost a prýšticí z ní fantasmie. Těmto lidem se lépe zamlouvá zřít ve své fantasmii všeliké pošetilé obrazy, než aby logicky správně o tom či onom zjevu přemýšleli; ostatně přísná pokání, která jsi viděl, se nevyskytují zrovna tak často jak si to myslíš a jak ti bylo řečeno. Neboť boháč se také vykoupí a chudý je k tomu povolán ten tehdy, když se skutečně již značně provinil proti trvajícím zákonům. V Indii tedy dodnes ještě trvá patriarchální řád, do kterého se nemůže již hned bít bleskem a ohněm z nebes. Je tu sice nesmírná spousta nejpošetilejší pověry, které by se mělo čelit; ježto však tato pověra je vždy jistě nejhojnějším plodem u všech oněch národů, které mají velmi čilou fantasmii, nelze do ní také hned bít nejsilnějšími klacky!

2) Neboť je vždy ještě lépe ponechat ten národ v pověře, nežli jej zasvěcovat do všech věd; neboť pověra váže Inda k jeho půdě, zatím co by ho věda až příliš brzy opatřila orlími křídly, aby se hned zhoubně rozšířil po celé Zemi. Ano, kdyby bylo možno celý indický národ rázem uvést do nejčistší vědy bez jeho námahy, žasl by za chvíli nad tím, jak mohl tak dlouho nechat nad sebou vládnout velkou a nesmyslnou pošetilst! Brzy poté by však vzplanul hněvem a zuřivostí proti svým kněžím a rovněž proti veškerým osobnostem jiných národů tak, že by je všechny dal co nejukrutněji usmrtit. Pustil by se do takového čištění, že by jím byla celá Země co nejdříve krví zbrocena. A co by se tím nakonec získalo? Hloupá část lidstva by byla ovšem porubána a z lidí vědecky probudilých by vzešli samí krvelační tygrové!

3) Že by se toto tak stalo, dokazuješ ty jako čistě rozumný člověk svou velkou zlostí na veškerá božství a zejména na jejich tak zvané zástupce. Kdybys tak měl mou moc! Ó, běda, jak

rychle bys učinil konec veškerému kněžstvu na celé Zemi! Ale co potom s ostatními lidmi, kteří lpí tělem i duší na svých kněžích a nechávají se jimi všestranně vést jako jehňata svými pastýři?! Mohl bys je snad také všechny nějakým mocným výrokem přesadit do svého čistého rozumu? Pravím tobě: To by byl těžký úkol! Neboť kdyby pak každý stejně mnoho věděl, musel by také každý mít stejně mnoho hmotných prostředků, kdyby nechtěl umřít hladem! Neboť kdyby přišel ke svému sousedovi a nabídl by mu své služby a řekl: „Já rozumím nyní tomu a tomu!“, řekl by souseď: „Tomu rozumím já také, již dávno jsem se podle toho zařídil a nepotřebuji od nikoho nic! Každý ať se nyní stará sám o sebe!“

4) Kdyby otec řekl svým dětem: „Čiňte to a ono a uče se tomu a onomu!“, řekly by děti: „Co máme ještě dělat a čemu se učit?! Vždyť dovedeme vše a rozumíme přece všemu co dovedeš a čemu rozumíš ty a podle toho děláme! Co žádáš dalšího od nás?“

5) Kdybys potřeboval ve stáří, kdy bývá každý člověk slabší a vadnější, sluhu a řekl bys prvnímu, kdo se namane, jenž by ti mohl něco učinit: „Hle, zeslábl jsem a potřebuji tvou pomoc, kterou ti dobře chci zaplatit a zaplatím; zemřu-li, učiním tě svým dědicem!“ - víš co by oslovený tomuto pomoc potřebujícímu řekl? Slyš, řekl by mu právě to, co bys ty sám někomu řekl, kdyby tě požádalo stálou tělesnou službu! Řekl bys: „Příteli, mně není třeba dělat někomu otroka a sluhu; neboť jsem tak zámožný jako ty a nepotřebuji brát službu, abych si v potu tváře vydělával živobytí! Kdo to potřebuje, ať se moří pro svého bližního; já toho pěkně nechám!“ - Hle, to co ti nyní říkám, stávalo se po mnoho set let ve starém Egyptě! Lidé se stali všichni nadměru moudrými a každý byl bohatý.“

---

40. VZNIK OTROCTVÍ.

1) (RAFAEL:) „A jaký to mělo následek? Poslyš: „Nikdo již nechtěl být sluhou svého bližního, každý pracoval a žil nakonec pro sebe a ve prospěch bližního nebylo možno nikoho za žádnou cenu získat. Nakonec však lidé seznali, že takový zaopatřený život je v podstatě přece jen hodně ubohý. A starší v národě poznali tento zlý stav nejdříve, neboť především oni potřebovali službu, i radili se, jak by jim bylo pomoci. Nejmoudřejší mezi nimi řekl: „Země je veliká; pojdme a zkusme, zda nejsou někde lidé, kteří jsou chudí a rádi by nám sloužili za dobrou mzdu!“ Šli do Asie a brzy našli co hledali. Sousední asijské národy brzy však upozorovali, čeho se nedostávalo přebohatým Egyptanům, odebrali se dále do asijských zemí a nakupovali sluhy, aby je pak draze prodali do Egypta. A hled, tak vzniklo otroctví a obchod s otroky, který žel je dnes již téměř všude běžný! Můžeš velebit takové dobré ovoce někdejší převysoké všeobecné moudrosti starých Egyptanů?!

2) Ale vlastně staří moudří Egyptané byli přitom ze zkušenosti chytrí a za žádnou cenu nezavěšili sluhy do své hluboké moudrosti; neboť ona by byla z jejich sluhů učinila brzy bohaté lidi, jimž by pak služba a práce už nevoněla a staří mudrci by pak neměli opět nikoho, kdo by je zcela věrně a podle přání obsluhoval a pro ně pracoval.

3) Viděl jsi však také v Indii otroky, to jest nakoupené? Jistě ne! Jsou sice otroky vlastní pověry, což je také zlé, avšak přece ne tak zlé jako otroctví kupované! S prodanými a nakoupenými otroky se jednalo pouze jako se soumary a byli dlouho vzdalováni jakéhokoli duchovního vzdělání. jejich věcí je: slepě poslouchat, němě snášet a nadzvířecky trpět, v opačném případě libovolné, největší a žádnému světskému soudu neodpovědné špatné nakládání! Ba ani usmrcení otroka, vychází-li od jeho pána, nepodléhá žádnému zákonitému trestu! Jen kdyby ti tvůj soused usmrtil otroka, je ti povinen dát odškodné!

4) A hle, tato bída lidstva je a trvá stále ještě jako následek onoho údobí Egypta, v němž bylo lidstvo všeobecně ve vysokém stupni moudré a velmi zámožné a nikdo nemusel za nějaký spáchaný hřích vytrpět trest, protože nikdo opravdu neměl ani ten nejmenší důvod prohřešovat se proti svému sousedu, protože každý měl sám všeho tolik, čeho mu bylo k životu třeba a k svému sousedu nepotřeboval léta pro nic chodit! Když však nastalo otroctví, vynašly se zákony, podle nichž se nemohl majitel otroků nikdy prohřešit proti svým otrokům ani při vši své ukrutnosti. Kde se však nemohou páchat hříchy, k čemu tu potom mají být skutky pokání?“

41. EGOISTICKÁ DOMÁCNOST STARÝCH EGYPTANŮ A JEJÍ NEBLAHÝ STAV.

1) (RAFAEL:) „Když se však později prací otroků páni země stali různě bohatí, takže někteří se stali velmi značně bohatšími nežli ostatní, tu se hlásily brzy závist, svár a hádka a tehdy se teprve shledalo nutným navrhnout občanské zákony, kterým se musel každý podrobit nevyjímajíc ani vara (faraona = pastýře). Tehdy začali pak také vzdělávat otroky tím, že -jim vštěpovali pojmy o Božství, ovšem velmi zastřené a tudíž pro každé jednotlivé od Boha vycházející a zřejmé působení se pak ihned ustanovila nějaká alegorická (jinotajná) osobnost, kterou bylo otrokům uctívat jako božství. Tím se otroci, kteří časem zmohutněli, stali krotčími a mírnějšími a snášeli svůj osud s větší trpělivostí; neboť se velice báli neviditelných držitelů moci, protože skrytým uměním Egyptanů dospěli k jakémusi přesvědčení, že takoví bohové skutečně jsou a že s nimi nelze žertovat.

2) Kdyby se, jak už poznamenáno, nebyli stali otroci mocnými - jak svým rozmnožením, tak ročně dvakrát obnovovanými nákupy, - nebyli by je staří Egyptané nikdy učili nějakým falešným ještě méně nějakým opravdovějším bohům; jen bázeň před hrubou fysickou mocí a silou otroků nutila staré pramoudré Egyptany, aby vštěpovali otrokům nějaké pojmy o božstvech.

3) Nyní si tedy představ sám postavení starých moudrých Egyptanů! Byli moudří a bohatí; co měl a čemu rozuměl jeden, tomu rozuměl také každý druhý, měl také totéž bohatství a nebylo mu tedy vůbec třeba, aby sloužil za chléb u souseda; každý většinou obstarával jen své vlastnictví se svými dětmi. Dokud lidé byli ještě mladší a silnější, šlo to s takovouto sobecky moudrou domácností dobře; když však lidé zestárlí, zeslábli a ochuravěli, probudila se v nich touha po obsluze. Kdo však je měl obsluhovat? Ty pravíš: „Jejich děti!“ To by bylo vše správné; ale v oné době dávno ještě Mojžíš neoznámil lidem přikázání Boží. Podle jejich přirozeně moudrých zákonů nebyly však děti vůči svým rodičům také ničím jiným nežli každý jiný svobodný člověk. Děti sloužily a poslouchaly rodiče jen do své dospělosti. Po ní se staly svobodnými a neměly ke svým rodičům již žádné povinnosti; neboť jejich čistý rozum jim stanovil moudrou zásadu, podle níž děti jako díla svých rodičů jsou jim právě tak málo povinovány jako je tu něčím povinován dům svému staviteli, až na to, že se v něm bydlí, jak, to je věc stavitele a stavebníka. Je-li dům dobře stavěn, dá se v něm také dobře a příjemně bydlet; je-li však dům vybudován špatně a nedbale, bude také špatný pro bydlení, čímž pak není vinen dům, nýbrž stavitel sám.

4) Nuže, rodiče by byli ovšem rádi vychovali děti tak, aby jim pak po celý život sloužily; ale děti obdržely také pět smyslů vyučováním svých rodičů, často více praktickým nežli teoretickým a tak se staly jako rodičové moudrými sobci a rodiče tím byli přinuceni, aby se poohlédli po cizích služebnících. Tito přišli a sloužili; a čistý rozum starých mudrců jim řekl: „Chceme-li, aby tito lidé zůstali našimi stálými sluhy, nesmějí se dovědět z naší moudrosti ani to nejmenší, jinak by byli nakonec takoví jako naše děti, které nám také nechtějí sloužit, protože jsou zasvěceni do veškeré naší moudrosti!“

5) Otroci zůstali tedy dlouho velice hloupí a nedostalo se jim žádné jiné vyučování nežli to, co mají dělat jako sluhové a pacholci. Ale otroci se velice množili a začali poznávat svou sílu, které se staří mudrci začali potají velmi obávat! Tu pravil čistý mudrcům: „Učiňte z nich brzy lidi, jinak vás roztrhají jako velká stáda nejdravějších zvířat!“ Teprve potom vynalezli pro obávané otroky známé božstvo a nechali bohy konat před tváří otroků všelike zázraky. Tím byli otroci zstrašeni a sloužili nyní starým Egyptanům jako zvláštní kasta lidí dobrovolně s dvojnásobnou pílí. Tím se teprve stal Egypt v nejvyšší míře kvetoucí, lákal mnohé cizince, mezi nimiž byli také někdy závistníci a zrádci, jimiž byli v pozdějších dobách přivedeni do velkých rozpaků.

6) Hle, to jsou samá díla lidského čistého rozumu, který mi připadá jako člověk, jenž se rozběhl s vysoké a příkré hory a nemůže běh, je-li už jednou hodně v něm, zastavit! Následek toho si dovedeš snadno představit.“

---

42. STÁTNÍ ŘÁD STARÝCH INDŮ.

1) (RAFAEL:) „Indové zařídili věc mnohem moudřeji! Lid zůstává při své o sobě bezstarostné pověře, věří však přitom nicméně v nejvyšší božskou Bytost a v její světské zástupce, kteří se pro udržení starého stereotypního (nezměněného) řádu starají vždy co nejlépe o to, aby se nic nového nepřidávalo, ale aby se také z obsahu starých knih nic neubíralo. A tak bude Ind

za tisíc let také ještě zcela tím, čím je nyní a čím byl již před několika tisíci lety. Nejhorší u něho jsou jeho pokání a to, že si musí sám dělat soudce.

2) Vůči sobě samému může být nad veškeré lidské pojmy přísný, protože svobodně chtějícímu se křivda neděje; ale zato je tam dobré opět to, že u nich není špatná pověst a zrádce. Nikdo svého bližního neobžalovává a mezi mnoha miliony lidí není ani jednoho škodolibého! V tom však je také důvod, pro který se Indové stali svým způsobem tak starým národem a ještě starším se stanou. Přijdou-li snad k nim časem cizí národové a vštípí jim jiné náboženství, jiné mravy a obyčeje, pak se stanou také neklidnější a nespokojenější, nebudou se sami již soudit a kát; ale zato je budou jiní soudit, pronásledovat a ukládat jim nejtěžší pokání. Stanou se brzy takovými jako farizeové v Jeruzalémě, kteří svým věřícím také ukládají nejnepohodlnější břemena a každého soudí; ale nad sebou nestrpí ovšem žádného soudce a nedotknou se žádného břemene a tíže ani špičkou malíčku! - Shledáváš to dobré anebo lepší nežli to, co jsi našel u nejbezstarostnějších Indů?"

43. NÁBOŽENSKÝ SVAZEK INDIE S ČÍNOU.

1) (**RAFAEL:**) „Hleď, za Indií, za nejvyššími horami této Země, je ještě velmi veliké císařství, které čítá aspoň pětkrát tolik lidí nežli císařství římské! Všichni tito lidé mají téměř tutéž znalost o bohu jako Indové! Žijí v největším klidu a pořádku, jsou velmi mírní, střízliví, spokojují se málem, pracovití, neúnavní a plní nejvyšší slepé poslušnosti k svým učitelům a vůdcům a jejich císař je jejich úplný pán a pečuje co nejděleji o to, aby nikde nevníkl do jeho velké země cizinec! Za tím účelem je také jeho celá země, kde má plošší ohraničení, odříznuta od sousedních zemí obrovskou zdí, přes kterou nemůže vniknout nepřátelské vojsko. Tato zeď je také opatřena vesměs věžemi, uvnitř kterých stále hlídá stráž, která je dosti silná, aby co nejrozhodněji odkázala každé cizí přiblížení se.

2) Jenom sluha Bramahův (Brau ma = právo má) z vysoké Indie má přiznané právo přejít každoročně přes tuto zeď do země, protože on, doručovatel pochvaly anebo také pohany od Lamy, musí ji sám v těžké zlaté schránce bezprostředně odevzdat císaři. Přichází sice s velkou a nejskvělejší družinou v určité době na určité místo až ke zdi a začne dole dělat velký povyk. Poté je přes vysokou zeď spuštěn dolů koš. Jen posel sám smí vstoupit do koše, v němž je pak vytažen nahoru; jeho družina musí však potom čekat, dokud se posel nevrátí.

3) Posel je pak asi 20 dní cesty nesen v nosítkách, z nichž nemůže vidět nic jiného nežli jen oblohu. Teprve ve velkém císařském městě, které má více obyvatel nežli celá Palestina, je postaven na svobodnou nohu a se všemi poctami veden k císaři. Tam odevzdá zlatou schránku s obsahem a oznámí císaři přání velkého Lamy, načež je císařem skvěle obdarován a v milosti propuštěn. Poté počíná ihned jeho zpáteční cesta, která se podobá vždy navlas dřívější cestě sem.

4) Při takovéto cestě božího posla k císaři a od císaře opět domů proudí vždy velké množství lidí k silnici, na níž je boží posel, kterého ovšem mimo důvěrné nosiče při vstupu a výstupu nikdo neuvidí, nesen s nepopsatelně velkým obřadem k císaři.

5) Tážeš-li se lidu, proč nemůže nikdy vidět božího posla a ještě méně s ním mluvit, odpoví ti lid pln největší pokory taková žádost byla by již nikdy neodpustitelným hříchem je již beztoho největším nadbytkem milosti velkého Boha vidět z dálky nést svatého posla velkého Boha, čímž každý něco takového vidoucí dochází tolika viděními, že s ním nadměrně na deset let vystačí ještě pro desetkrát sto tisíc jiných lidí velké říše, o níž se domnívají, že je zrovna uprostřed světa. Nuže, to se tedy vštěpuje pokojnému lidu a on tomu skálopevně věří.

6) Posel sám ví sice o této víře také; ale ví ještě něco jiného, totiž, že pod trestem smrti nesmí vůbec vidět zemi a její zřízení, aby ji nějakým způsobem nezradil. Neboť zemězrada je v této zemi největším zločinem, který se i pro sotva patrnou maličkost ihned co nejpřísněji trestá. Lid této říše je však při vši své hlouposti nicméně velmi věrný, pravdomluvný a velice poslušný. Můžeš se tu pohoršovat nad tím, když je lid udržován a vychováván vůdci v hlouposti a přitom je zcela šťastný, třebaže císař a jeho první sluhové vědí pro sebe něco zcela jiného?! Či nepodobá se to vše vašemu řádu Esejců?! Je potom Bůh nemoudrý a nespravedlivý, jestliže toto vše dopouští a trpí, dokud lid jaksi zůstává pln trpělivosti a pokory a že také trpí vás a chlípné Esejce?! - Mluv tedy, příteli, máš-li mně nyní co namítat!"

44. ROKLUS VYPRAVUJE O KOUZLECH JEDNOHO INDICKÉHO MÁGA.

1) **ROKLUS**, který vyvaloval oči stále více, čím déle poslouchal domnělého jinocha, zvolal ve velmi podivném rozčilení na Rafaela: „Ale poslyš, mladíku! Tobě je sotva 16 let a přicházíš mi se znalostmi a zkušenostmi, jaké by si jiný čestný člověk při vši pili osvojit sotva v, 60 letech! Nechci nyní mluvit o tom, že jsi mně skutečně obrátil k přijetí pravého Boha, jenž vypadá právě tak, jak si ho mé srdce již dávno skrytě přálo a že tedy nemám zcela nic, co bych ti proti tomu namítal, nýbrž chci mluvit jen o tom, jak a kdy jsi přišel k takovým vědomostem a zkušenostem.

2) Ty znáš říši ještě za Indií, o níž jsem sotva dvakrát slyšel mluvit nesmysly a to jen v Indii; jeden Ind mi totiž o tom zcela prostosrdčně vyprávěl tak podivné věci, že jsem se přitom mohl sotva zdržet smíchu. Teprve nyní tvými ústy přicházím ke správné představě o této pohádkové říši, jejíž obyvatelé mají prý snad největší kulturu pokud se týče průmyslu, umění a řemesel. Ano, ty máš ovšem vesměs pravdu a jsi také, jak se zdá neobyčejně zběhlý v magii všech národů; neboť jinak by jsi se byl jistě nikdy nezmiňovalo jisté vlastní své všemohoucnosti!

3) Nyní poznávám, ač ještě poněkud temně, že Božství z opravdu nejvyšší moudrých důvodů nechává vše na Zemi být a se dít jak je to nyní, neboť jemu jde jen o vzdělání duše a nikoli o blahobyt lidských těl. Ale nyní se tu také naprosto nejedná o mé úplné poznání anebo nepoznání v této věci, také se jednou ranou žádný starý cedr Libanonu neporazí, nýbrž nyní jde o to, co mně zcela prostě a jediné a nejvíce zajímá, jak jsi k tomu všemu přišel!

4) Také mi nemusíš nyní vůbec již vyprávět, jak vznikl starého Marka nový palácový dům i se zahradou a s přístavem a jeho zcela novými loděmi; neboť stojíš přede mnou. zřejmě jako kouzelný stavitel a již jsi se přede mnou jako takový prozradil, bezpochyby úmyslně, abys mně vyzkoušel, zda nejsem přes svůj probudilý rozum příliš hloupý, než abych porozuměl těmto tvým prohozeným slovům!

5) Pole magie je nesmírné a neomezené a i ten největší mistr v ní není a nezůstává ničím jiným nežli žákovským začátečníkem. My Esejci, mezi námi řečeno, se v ní jistě vyznáme, protože máme najaté perské a egyptské mágy, kteří jsou s to konat divy, před nimiž našince jímá dočista závrať, ačkoliv také já sám nejsem v této sféře laikem; ale nehledě k tomu viděl jsem v Indii mágy, kteří konali věci, naproti nimž je celá naše magie pouhou dětskou hrou! Byl bych dal tisíc liber zlata za to, kdyby mne královský mág z Thiby naučil jen několika svým nepředstížitelným kouzlům; ale nebylo možné pohnouti ho k tomu za žádné peníze.

6) A tak můžeš být rovněž zasvěcen do tajemství, o nichž se mně ještě nikdy ani nezdálo a můžeš podle libosti použít svých neviditelných náhončích a služebních přírodních duchů a je ti tedy snadno celou horu a tím snáze takový dům atd. postavit v jediném okamžiku! Neboť viděl jsem předtím zmíněného mága z Thiby, kterak v jediném okamžiku vytvořil z krajiny před námi daleko se prostírající jezero, z něhož vyčnívalo několik ostrovů a na jehož povrchu plulo několik lodí. Jezero bylo vidět několik okamžiků; poté mág pokynul a dřívější krajina se objevila opět neporušena.

7) Ovšem, zavedl nás za tím účelem do zcela temného kabinetu a nechal nás dívat se oknem na krajinu, která byla zcela táž, jak ji bylo možno volně vidět mimo kabinet. Poté zavřel okno, učinil několik znamení, okno potom opět otevřel a po dřívější přirozené krajině nebylo již ani stopy, nýbrž viděli jsme dříve popsanou daleko a široko se prostírající jezerní krajinu a to vše bylo tak přirozené, jak jen může být něco přirozeného. jen jsem pozoroval přitom zvláštní stažení v očích, jehož důvod spočíval zřejmě ve velkém překvapení.

8) Mág potom pravil, že by nám mohl jedním a týmž oknem vykouzlit ještě mnoho nejpodivnějších krajin, - ale něco takového by nás stálo mnoho zlata; proto jsme si dali další zvědavost zajít. Ptal jsem se ho, zda by mohl takovou krajinu také ustálit aby zůstala. Přisvědčil a pak se náhle skryl. Když jsme potom vyšli ven, nebylo po jezerní krajině již ani stopy.

9) Já se táži, jak je to možné, odpovídám si však na otázku sám v tom smyslu, že onen mág z Thiby byl se skrytými silami přírody zřejmě ještě mnohem obeznalejší. Jak by jinak bylo možné jedním a týmž oknem, kterým jsem dříve zcela dobře viděl krajinu skutečnou, vykouzlit krajinu jezerní a dřívější krajinu přírodní nechat zmizet?! On dal potom ovšem opět zmizet krajině jezerní a vzniknout opět prvě krajině přírodní; ale byl by mohl také ponechat provždy krajinu jezerní, - což však nechtěl, protože dřívější krajina náležela již velmi dlouho k jedné z nejúrod-

nějších a tak krásná pole, louky a zahrady jsou přece jen lidstvu zřejmě k většímu užitku nežli moři podobné a nedozírné daleko se prostírající jezero s několika ostrovy a loděmi.

10) Za tento kouzelný kousek bych mu dal rád 200 liber zlata; ale nechtěl o tom nic slyšet a vědět. Jeho dům byl jistě zcela plný všelikých nejmocnějších přírodních duchů, bez jejichž přispění by byl mág nikdy neuskutečnil zmíněnou jezerní krajinu!

11) A tak jsi tedy také ty, mladý kouzelníku, provedl to, jehož náhlé vynoření nás vlastně přivábilo sem! Je to zcela podobný kouzelný kousek, jaký jsme já a těchto jedenáct druhů viděli v Thibě, jehož tajemství bych zaplatil mnoha zlatem; ale vím, že to nemáš právě tak na prodej jako onen mág z Thiby. Neboť jsi ještě mlád a vyděláš si tím mnoho peněz a jiných pokladů.

12) Z toho také nyní jistě poznáváš, že já nechci na tobě vylákat to tajemství; jen jedno bych se však rád dověděl z tvých úst, jak, kde a kdy jsi dosáhl takové moudrosti a takového magického umění! Přivedl jsi mně a mé druhy k přijetí právě nejvyšší božské Bytosti a nebude tě tedy také nikterak přivádět do rozpaků, řekneš-li mi aspoň jen to, kde jsi k tomu všemu přišel v tak ranném mládí!"

---

45. RAFAEL VYSVĚTLUJE KOUZLA INDICKÉHO MÁGA.

1) Práví **RAFAEL**: „Ale ty jsi přece jen zvláštní člověk! Tvé mnohé zkušenosti ti popletly hlavu tak, že nyní nedovedeš ani rozeznávat falešné od skutečně pravdivého! Kdybys byl onoho v Thibě meškajícího mága vyzval, aby ti vykouzli nějakou jezerní krajinu bez komory a oken, nebyl by ti to učinil ani za celý svět plný zlata, protože by mu něco takového bylo zcela nemožné; ale v té komoře byl by ti mohl určitým oknem vykouzlit ještě několik jiných krajin!

2) Ať jen onen mág vykouzlí přímo venku v holé přírodě ihned takový pevný trvalý, vším opatřený dům! Do toho by se však, jak bylo řečeno, nepustil! Proto je toto, otevřeně řečeno, dílo Boží, - a ono jen dílo člověka, jenž je v podstatě jen přírody znalým strojníkem a nikterak tak zvaným mágem.

3) Je-li však toto dílo Boží, pak je takovou i má moudrost! Vše co na mně objevuješ, je z Boha! Proto se také již netaž, jak, kde a kdy jsem ke všemu tomu přišel!

4) Pro oko lidí mohou jistě také lidé provádět věci podobné zázrakům; leč to nejsou vůbec zázraky, nýbrž věci provedené zcela přirozenými prostředky a také zcela přirozeně, které se laikovi jeví jako zázraky jen proto, že nemá tušení ani o prostředcích, ani o způsobu jak použít těchto prostředků k určitému účelu. Oznámi-li se mu však prostředky a jejich použití s plynoucími z toho výsledky, bude s to ihned vykonat týž div jako onen mág, kterého dříve považoval za divotvůrce."

5) Práví **ROKLUS**: „Také vykouzlení krajiny onoho thibského mága?"

6) Práví **RAFAEL**: „Ovšem, ale prostředky k tomu lze poněkud těžko obdržet; neboť onen mág sám vynalezl prostředek a také to ostatní. On to však nedá najevo a tak je ti již zatěžko vykonat totéž, co tam koná on a čím si dodává vážnost předního mága.

7) Kdybys však dovedl roztavit čistý křemen a připravit z něho čisté sklo a konečně toto sklo brousit a leštit, jako se brousí a leští drahokamy - práce zcela dobře známá Indům, - pak bys brzy a zcela jasně poznal tento div a to tím zcela jasněji, kdybys byl k tomu ještě takovým Apellem, jemuž bylo možné namalovat vodu barvami tak šalebně, že tím dokonce klamal ptáky.

8) Tvůj mág je proslulý brusič drahokamů, dovede udělat z křemene sklo a brousit je a leštit a mimoto je ještě jedním z nejlepších malířů celé Indie, zejména v kreslení a malování krajin ovšem ve velmi zmenšeném měřítku. Sestrojil si zvláštní přístroj, aby dával nahlížet na své malované krajiny tímto zvlášť broušeným sklem a tím se způsobuje zrakový klam, jak jsi jej sám viděl se svou jezerní krajinou.

9) To je nyní zcela tajná věda, kterou objevili Féničané a jimi také Egypťané a kterou používali, udržující ji v neobyčejné tajnosti pro svá nejvyšší mimořádná kouzla. Ve dvou tisíciletích se o tom dostane všem národům nejjasnější poznání; pak již také nebude však člověka, jenž by obdařen čistým rozumem, považoval takový zjev za zázrak a to i dokonce za nanejvýš mimořádný."

46. KNĚŽSTVO NEPŘÍTELEM SVĚTLA.

1)- (RAFAEL:) „Pravím ti, že dojde k tomu, že budou lidé jezdit na železnicích tak rychle, jak rychle letí vystřelený šíp a budou mluvit bleskovým jazykem od jednoho konce světa ke druhému a budou létat ve vzduchu jako ptáci daleko přes moře, země, - a přece je nebude nikdo považovat za mágy a ještě méně za bohy! Kněžstvo vždycky trvajícím bude vždy všemožně usilovat o to, aby zabránilo u lidu takové osvětě; ale jeho úsilí bude také vždy zcela marné!

2) Čím více bude mít v úmyslu vésti lid do noci a veškeré temnoty, tím k větší protičinnosti bude vždy budít přítomné duchy světla a tím se bude vždy mezi lidem šířit větší a silnější světlo, až nakonec kněžstvo samo bude nuceno kousnout do nejvyšší kyselého jablka světla a státi se apoštoly světla; ale k tomu bude třeba mnoho boje.

3) Dojde k tomu, že mágové budou nejvyšší pronásledováni a zárodek k těmto pronásledováním je dílem již ve farizejství, které je velmi nepříznivé mágům a to většinou však u vás Esejců, kteří jste skoupili nyní kouzelnictví všeho světa. Vy se díváte nyní již potají velmi žárlivými očima na každého divotvárně, zejména provede-li snad nějaký div, který jste již zařadili a uzavřeli do vašich zdí pro vaši lid oklamávající živnost.

4) Nyní se však Pánu Bohu zalíbilo, že nechává poněkud činit ne kněžím, nýbrž zcela nepatrným lidem zcela mimořádné vynálezy, jimiž jsou lidé uváděni v mimořádný kulturní stav.

5) Proti tomu začne kněžstvo ovšem přehlasitě a dokonce ohněm a mečem horlit, leč to vše mu nic nepomůže; neboť čím prudčeji začne proti tomu bojovat, tím ve větší nahotě bude vystavovat své sobecké a vládychtivé zlé choutky před očima lidu, čímž přijde o všechnu víru a důvěru.

6) Neboť u koho se jen jednou zpozorovalo, že chtěl někoho oklamat, tomu se budoucně již nedůvěřuje, ba dokonce ani tehdy ne, kdyby přišel se zcela skutečnou a opravdovou záležitostí; neboť každý se pak bojí nějakého špatného, na zlé číhané v pozadí vězícího úmyslu. Proto kněžstvo, které se až příliš odhalilo se zlou horlivostí, vezme nejen částečně, nýbrž zcela za své.

7) Pán Bůh ze Svého řádu zařídil to však již provždy tak, že vše špatné a falešné se vždy samo zničí; a čím více toto začne bažít po samovládě, tím dříve se samo zničí.

8) Veškeré zlé počínání lidí této Země se podobá uvolněnému stroji, jenž se stává tím dříve zcela nepotřebný, čím nepřetržitěji a horlivěji se ho používá. Také tělo člověka se opotřebuje a zničí tím dříve, čím vášnivěji se stává činným ve svém chtivém snažení.

9) Má tedy pravý životní filosof vždy důvod, aby nevěřil v žádného pravého Boha proto, že vidí všechno kněžstvo konat zlo a dopouštět se věcí, nad nimiž by se jeho rozum zcela převrátil. Ale vše to Pán tak dopouští: předně, že se stává přitom pravý čistý rozum tím probudilejší k pravé činnosti a zadruhé, že se tím zlo spíše samo zničí a uvede úplně v záhubu.

10) Ve dne nehledá nikdo světlo a neváží si ani jeho pravé hodnoty; neboť nikde ho netlačí břímě noci. Ve dne se dá dobře chodit, protože je možné vyhnout se každému příkopu, každému kamenu na silnici a každé propasti, protože to vše se může již vidět zdaleka. Ale v úplně tmavé noci je tomu zcela jinak; tu lze přijít vpřed jen namáhavě a nejvyšší opatrně!

11) Jak vítaným je zde poutníku i jen malý plamínek světla, který mu z nouze aspoň na několik kroků osvětlí stezku a s jakou touhou bude světlamilovný poutník očekávat na poušti nastávající jitro!

12) A hle, právě tak se daří duchovním přátelům světla uprostřed duchovní noci, kterou většinou mrzká hrabivost a panovačnost kněží přinesla mezi často až příliš lehkověrné lidi; avšak čím více se zatemňuje, tím více se také vždy postřehuje nedostatek světla a tím výše se cení úplná hodnota duchovního světla.

13) Lidé, kteří jsou výchovou již od kolébky úplně zatemněni, nepozorují ovšem nedostatek světla a cítí se zcela spokojenými pod slepými útechami svých kněží, kteří jim dovedou vyprávět a to s nejsvěžejším zbarvením vždy mnoho povznášejících historek o lidech sice již dávno zemřelých, ale kdysi podle ustanovení kněží zbožně a věrně žijících. To zcela uspokojuje úplně slepé; často přitom samým pohnutím pláčou a jsou velmi dobromyslně naladěni, což ovšem nepřináší kněžím nikdy škodu.

14) Tací lidé, jak řečeno, pocítují tlak své duchovní noci právě tak málo, jako slepý od narození nepocítí nikdy sebetmavější noc; jemu Slunce nikdy nevychází ani nezapadá! Ale zcela

jinak tlačí noc toho, jenž byl zvyklý ustavičně kráčet ve světle věčného dne pravdy a pak jako nejlepší. zpěvák musí začít s vlky výt, chce-li si zachovat zdravou kůži!

15) Představ si postavení, v němž by bylo několik málo vidoucích v obci, v níž by byl každý slepý! Jeden z vidoucích by začal popisovat velkou nádheru světla a jeho nejnádhernější hru barev. Slepci by mu však přikázali ihned mlčet a spílali by mu drzých a zlomyslných lhářů, kdežto on by byl více než makavě přesvědčen o nejjasnější pravdě! Řekni anebo představ si, jak by muselo být vidoucím poněmhu u srdce, zejména, kdyby měli nejlepší prostředky, aby mnohé slepé celé obce učinili vidoucími, jen kdyby slepí chtěli! jak by tu bylo tobě u srdce s tvým čistým rozumem?"

47. PLODY NOCI A PLODY DUCHOVNÍHO SVĚTLA.

1) Práví **ROKLUS**: „To by byl nejvyš zoufalý stav a ještě k tomu pro vidoucího lékaře! Tu by bylo tisíckrát lépe již vůbec nebýt, nežli žít jako vidoucí mezi slepými, kteří jsou plni nedůvěry, domýšlivosti a pýchy! Ale máš pravdu, milý vele a vysoce moudrý mladíku! Už je tomu ve světě jednou tak a ne jinak; proto je lépe podle mého mínění slepé opustit a každému setkání s nimi se pokud možno vyhnout. Budou-li poté bez jakéhokoli vidoucího vůdce, pak se všichni brzy či také poněkud později musí konečně dostat ke kraji propasti, která je všechny nevyhnutelně pohltí. Jejich konec je sice smutný, avšak jistý a nikdo je nemůže před ním uchránit!"

2) Práví **RAFAEL**: „Nyní jsi zcela dobře soudil a hle, tak jedná Pán také stále s lidmi podle Svého řádu! Kdykoli se nějaká lidská společnost anebo také celý národ stává svobodně a zlomyslně nepřitelem Pravdě a Světlu z nebes, pak také Pán dopouští, že takový národ přejde v nejuplněnější životní tmu. V této tmě se pak dopouští brzy jedné křiklavé nemoudrosti za druhou a zjevuje tím všem jen poněkud vidoucím vlastní zlou slepotu a lež ve všem chtění, snažení a jednání. Takový nevléčitelný národ musí pak přijít konečně na okraj propasti, která jej beze vší milosti a slitování pohltí. Potom se však začnou šířit vidoucí a žehnat svým světlem půdu zemskou duchovně i tělesně.

3) Ale Pán zajisté nenechá na okraj propasti dojít národ, dokud má v sobě jen zcela nepatrný záblesk pravého Světla, protože v tomto záblesku je přece jen ještě varovné tušení před záhubou.

4) Kde však u nějakého národa nastoupilo jednou zřejmé nenávidění Světla pravdy a národ a jeho kněží začínají všemožným způsobem na vidoucí nevrážit a je pronásledovat jako je to nyní, pravím tobě, právě již po dlouhou dobu u Židů, pak dojde nakonec trpělivost také Pánu a takový národ neujde nikdy svému zániku.

5) Tu pak přichází Pán Sám z nebes na Zem a koná soud nad zlými slepými bezbožníky, jako je tomu nyní právě také na Zemi a to v nejkrásnější zemi Židů, u někdejšího národa Božího!

6) Pán však shromáždí ještě nyní kolem Sebe nemnohé věrné a vidoucí a dá jim úplné Světlo z nebes; ale vedle tohoto Světla nebude moci obstát nic co nemá Světlo, nýbrž bude hnáno na samý okraj nevyhnutelné propasti. Pak ti již nepomůže žádný falešný zázrak před vidoucími, nýbrž jen takový, který co nejopravdověji vychází ze síly Boží, kterou Bůh vložil do srdce každého pravdu vidoucího člověka.

7) Neboť jako se falešná a slepá víra, která je vlastně jen pověrou, až příliš brzy prokazuje všelikou lži a podvody a stále stoupající neláskou, tak se pravá živá víra prokazuje nejuplněnější pravdou ve všech věcech bez jakéhokoli zatajování a stále stoupající láskou mezi lidmi a k Bohu a z této pravdy a lásky v oné Boží síle a moci, kterou Bůh vložil do srdce každého pravdu vidoucího člověka.

8) Co potom prospěje člověku všechno jeho skryté umění a věda, když nakonec i vidoucí vrabci se střech před celým světem zvolají k falešnému proroku: „Ty jsi stále zistný, zlý podvodník a děláš tak a tak své divy před slepými! Ale právě vidoucí děti Boží nikdy neoklameš; neboť ony dovedou z Boží síly ve svém srdci, která je duchem věčné lásky něco jiného a co nejpřesněji prohlédnou tvou ubohou slátaninu a tvůj hanebný úmysl! Proto si tedy seber své staré prostředky na oklamávání a staň se v právě Boží síle vidoucím člověkem, - anebo my vrabci tě ještě oloupíme o trochu toho záblesku, který máš!" - Pravím! Mohl bys se proto hněvat na vrab-

ce? Pro podvodníka není jistě nic mrzutějšího, nežli jde-li se mu vstříc s úplným světlem pravdy; ale nakonec ji přece jen musí na milost a nemilost doznat!

9) Pohled' na ono nepopíratelné zázračné dílo, vzešlé z pravé síly Boží! - Ty jsi Esejec a k tomu čelný mág tohoto řádu. Oživuješ mrtvé, Měsíc stahuješ duchovně slepým žasnoucím lidem takřka přímo k nosu, dáváš mluvit stromům a trávě, vodě, skalám a zdem. Co bys tomu řekl, kdyby ti tito lidští vrabci všech ras a tříd začali nyní zcela hlasitě vysvětlovat, kterak vy - ty a tvoji pomahači, - když vás volá vaše služební doba do kláštera, probouzíte mrtvé a kterak dáváte mluvit stromům, trávě, vodě, skalám a zdem a kdyby ti pak přinesli mrtvého a požádali tě, abys ho povolal znovu v život? Co by tomu řekla tvá čistá rozvaha a tvůj bystrý rozum?"

48. ROKLUS OBHAJUJE ESEJSTVÍ A JEHO FALEŠNÉ ZÁZRKY.

1) Praví **ROKLUS**: „Musel bych si to jistě beze vší odmluvy dát líbit; neboť pravda zůstává pravdou, ať mně škodí nebo prospívá! Víím však nyní, co mně tím vlastně chceš snad říci a záleželo by to asi v tom, že také náš řád je něčím špatným a že konečně neujde svému zániku, jakmile čisté Boží Světlo z nebes prosvětlí srdce lidí. Příteli, to je sice pravda, proti níž se nedá nic namítat - neboť budou-li všichni lidé anebo aspoň jen velká jejich část zasvěcena do všech našich tajemství, pak bude ovšem s naší živností provždy konec; ale nebude se o nás aspoň nikdy moci říkat, že jsme toto vše činili i jen s jedinou jiskrou nějaké sobecké zlé vůle, ježto nám v této nejvyšší ponuré době neleželo na srdci nic jiného nežli jen aspoň pozemské všestranné blaho lidí a náš klášter není o sobě nic jiného nežli jen ústav pro osvědčování lásky a přátelství. Nevोलili jsme k tomu také ani jediný špatný prostředek!

2) Ovšem mohlo by se říci: Každý podvod je již špatným prostředkem! Ale tu také zcela rozhodně odpovídám Bohu a pravím: Ano, podvod je jistě vždy špatným prostředkem, spojují-li s ním nějaký sebenepatrnější zlý úmysl z jakéhokoli sobeckého důvodu! Vidím-li však, že člověka nelze žádným jiným způsobem vyléčit nežli jen zřejmým podvodem a já se pak z pouhé lásky k trpícímu bratru chápu také tohoto jediného prostředku a člověku tím nepochybně pomáhám, pak není ani ten největší podvod prostředkem špatným, nýbrž jen nejvyšším dobrým a spravedlivým, proti němuž mi nebude s to ani Bůh nic namítat! K potvrzení toho sdělím jen příklad ze své esejské životní zkušenosti a budeš mi muset dát za pravdu: a kdybys byl i desateronásobný Bůh!

3) Přišel ke mně s pláčem muž, jemuž onemocněla jeho milá mladá a nejvyšší hodná žena tak, že z této nemoci mohla být vyléčena jen a jedinec matematicky jistě mně dobře známým prostředkem. Každý jiný lék by byl zřejmě přivodil smrt a byl by učinil manžela nejnešťastnějším člověkem na světě. Žena však měla proti onomu známému prostředku takový odpor, že chtěla raději desetkrát umřít, nežli by použila tohoto léku pro své jisté uzdravení. Veškeré domlouvání nepomáhalo a muž upadal ze zoufalství do zoufalství! Já však, který jsem při takových příležitostech nebyl ještě nikdy v rozpacích o dobrý nápad, řekl jsem ihned zcela vážně a rozhodně před mužem ženě: „Ó, buď zcela klidná, já víím ještě na sta jiných prostředků, které takové nemoci mnohem spíše a jistěji vyléčí nežli onen známý prostředek!“ Tím jsem však již vlastně dočista lhal; neboť nevěděl jsem skutečně za všechny poklady Země, pro ni jiný lék. Tato opravdová kardinální lež byla tedy již prvním podvodem ve prospěch nemocné.

4) Druhá a tedy ještě větší lež záležela poté nutně v tom, že jsem dal onomu známému prostředku jiné jméno, přimísil jsem do něho něco indiferentního a tím jsem mu změnil podobu, barvu a trochu také chuť a dodal jsem jej také za velmi značný peníz. Tři libry zlata změnilly velmi silně věc. Žena přijala lék s velkou radostí a byla potom v několika hodinách nejen úplně zachráněna, nýbrž ihned svěží, veselá a také úplně zdravá! Já sám jsem se nad tímto dobrým úskokem mohl sotva udržet smíchy a do této chvíle se ani žena ani muž nedozvěděli ani slůvko o tomto mém oběma prospěšném podvodu!

5) Nyní se tě táži, zda byl tento podvod o sobě dobrý anebo špatný! - Ty mlčíš a nemůžeš mně tu nic namítnout! Uvedu ti však ještě jiný příklad a potom tě požádám o tvůj úsudek.

6) Hled', před rokem se stalo, že jistým vysoce váženým a velmi zámožným rodičům zemřela jejich jediná třináctiletá dcera na těžké malomocenství. Dostal jsem o tom náhodou zprávu a spěchal jsem rychle do domu velkého smutku. Otec a matka byli pro tuto ztrátu neutěšitelní. Ohledal jsem přesně úplně mrtvé ležící zde děvče a shledal jsem, že bylo velice podobné jed-

nomu děvčeti v našem velkém ústavu pro chov a pěstování lidí a pomyslel jsem si: „Tomuto truchlícímu páru může být a bude pomozeno!“

7) Povolal jsem k sobě ihned otce a řekl jsem mu: „Netruchli! Já jsem pravý Esejec a říkám ti, že tuto spící mohu svým arkánem v klášteře znovu oživit! Dej ji tam dopravit se vším co kdy měla a podej mi přesný popis její celé povahy, jejích sympatií a antipatií, krátce všeho, co ji kdy obklopovalo a ručím ti za to, že ti tuto tvou nyní úplně mrtvou dceru vrátím nejdéle za dva měsíce do tvé náruče.“

8) Že se při mé vážnosti oba rodičové dlouho nerozmýšleli, rozumí se samo sebou, protože mně již předem považovali za zcela neschopného jakéhokoli podvodu. Co tudíž patřilo děvčeti od kolébky až do její smrti, muselo být přineseno do kláštera. Protože jsem ve své služební době přicházel velmi často do tohoto domu a děvče velmi dobře znal a dříve již zmíněná chovanka byla zemřelé velice podobná a zároveň velmi schopná, byla zde výměna velmi snadno možná. Po uplynulé době několika měsíců stala se již chovanka zcela znovuprobuzenou dcerou obou rodičů, důvěřivě čekajících na její návrat.

9) Já sám jsem dopravil probuzenou do rodného domu. Když mně oba rodičové již zdaleka spatřili a dobře poznali, běželi mně s radostně zdviženými rukama naproti a nepravá dcera učinila na můj příkaz a na mé dřívější poučení, jak se má chovat totéž. Kdybys byl býval svědkem blaženosti obou rodičů, byl bys i se mnou zaplakal radostí!

10) Tímto zajisté nejvyšš zdvořilým, ale přitom nicméně obrovským podvodem se stali tři lidé úplně šťastnými; oba truchlící, otec a matka, měli nepochybně zase svou ztracenou dceru a děvče jinak nejvyš chudé přišlo k dvojici dobrodinců, jaké si jen kdy mohlo jeho srdce přát. A co já jsem z toho měl? Pravím ti tak pravdivě, jako zde stojím: Nic, nežli příjemné vědomí, že jsem učinil tři lidi zcela šťastnými!

11) Nyní se tě táži, zda se tento podvod může nazvat také špatným! Ano, já sám nazývám špatným každý podvod, jenž byl spáchán nějakým člověkem ze sobectví a mrzké zističnosti vůči jeho prostoduchým spolublížním; ale uchýlím-li se k nějakému slušnému podvodu teprve tehdy, když jsem nabyl úplné přesvědčení, že jiným způsobem nelze nějakého velmi nešťastného vyléčit, pak je sebevětší podvod něco velmi dobrého a nemůže být žádným rozumným a moudrým bohem označen za špatný a musíme být ještě mimoto nejvyš vděční vynalézavému duchu člověka, jenž v našem řádu vymyslel všeliké prostředky, které by učinily trpící lidstvo šťastným a zdravým!

12) Či nepoužil také váš Bůh podle vašeho Písma vůči starému a slepému otci Izákovi zřejmého podvodu, aby dal svému národu v Jakobovi lepšího praotce nežli byl prvorozený, hrubý Esau?! Souhlasím s tebou v tom, že každý špatný podvod, dosáhl-li jednou vrcholu, musí se sám zničit, ale podvod pro dobro lidstva jistě sám sebou nikdy, - leč jen nějakým svévolně zlým zrádcem! Ale tu je pak přece přítel pravdy prozrazující náš dobrý podvod zřej mě tisíckrát špatnější nežli nejšpatnější podvodník lidu našeho řádu! - Poraz mně, můžeš-li! Jsem ochoten v tomto ohledu podstoupit s tebou každý boj."

49. ROZDÍL MEZI ŽIVOTNÍ MOUDROSTI A PODVODEM.

1) Praví **RAFAEL**: „Milý příteli, musím ti otevřeně doznat, že s tebou je věru trochu těžko mluvit; neboť vycházíš ze zásady, že každý prostředek je posvěcován jen úmyslem a účelem a já ti na to nemohu říci nic jiného, nežli že se při vší dobré vůli a při vší rozumové bystrosti mýlíš a že jsi dosud ze všeho toho, co jsem ti řekl, se vším svým sebe čistším rozumem skoro ještě docela nic nepochopil!“

2) Ty vidíš jen pozemské výhody a pozemské štěstí lidí, protože o duchovních poměrech nemáš vlastně ještě ani potuchy.

3) Na tomto světě lze sice člověka učinit všelijakými klamy zcela šťastným; ale tím se mu pro jeho duši a pro jeho ducha neprokázalo naprosto nic dobrého, nýbrž až příliš často jen skutečně něco velmi špatného.

4) Vyprávěl jsi mi dva příklady ze svého života, kde u prvního příkladu nemám zrovna co namítat; nebol ošetřování nemocného nebyl v podstatě podvod, nýbrž jen životní moudrost.

5) Za podvod platí u Boha každé zastřené jednání a svádění lidí, kteří se pak nutně musí ocitnout ve fyzické a mravní škodě. Zastíráš-li však nějakou řeč, svádění anebo jednání jen

proto, abys tímto způsobem nepochybně fysicky a mravně pomohl svému bratru, jenž je často stížen všelikými slabostmi a jemuž lze přímou cestou těžko, ačli vůbec přispět, pak je to jen dobrá a doporučení velmi vhodná životní moudrost a není to nikterak podvodem.

6) Spojuješ-li vždy s nějakým jednáním, řečí anebo sváděním opravdu ušlechtilý úmysl, pak jsi neuváděl v praxi nic nežli životní moudrost, za kterou tě odměna z nebes nemine. A do této třídy patří prvý příklad; neboť touto chytrostí jsi nechtěl žádným způsobem dosáhnout nic jiného nežli to, co jsi poznal pro onu nemocnou jako dokonale dobré a užitečné.

7) Ale druhý příklad, ačkoliv se zdá být také stejně dobromyslný, je zcela jiného druhu. Jím je na dlouhé příští doby podán lidstvu falešný důkaz o zázračné síle tohoto vašeho klášteřa, kterým si tento ústav při všeobecné slepotě lidí otevřel všechny zlaté prameny celé Země a v nepříteli dlouhé době musí dospět k báječnému bohatství.

8) Co však činí pozemské bohatství a co stále plodí? Činí lidi hrdými a vládychtivými a plodí zatvrzelost srdce, nelásku a nejvyšší páchnoucí pýchu a tím opovrhování, nenávisť a pronásledování spolublížních.

9) Ty jsi se již velmi nechvalně vyjádřil Cyreniovi o veškerých kněžstvech a ukázal, kterak jako zástupci jednoho Boha trápí nezdědka nejnelidštějším způsobem ubohé lidstvo, dává za sebe pracovat a samo nepěstuje nic jiného nežli jen nejvyšší zřejmou zahálku, zato však duchovními a tělesnými mučidly nutí laické lidstvo, aby pro ně žilo, pracovalo a umíralo! Ty jsi náležitě osvětlil tyto životní poměry a vystavil na jasné denní světlo jejich hanobnost.

10) Já ti však říkám zcela bez obalu, že veškerá nyní všude ještě trávající kněžstva stojí na mnohem čistších nohou nežli váš klášter; neboť jejich základem byla pevná a čistá božská pravda z nebes, ale byla lidmi tak zvrácena, že nyní nemůžeš spatřovat nic jiného nežli lež a všeliký podvod. Co se potom může teprve stát z vašeho ústavu, který nyní zásadně není již na ničem jiném vybudován nežli na samé lži a klamu?!

11) Myslíš, že se vaši nástupci budou držet vždy zcela přesně vašich nynějších ustanovených norem?! Již za padesát let dostane v nich vše zcela jinou tvářnost! Podvody a všeliké kouzelnictví budou ještě zvětšeny a vytrřibeny. Odvážíte se také na znovuožívání starých osob, v čemž budou mít někteří více, jiní méně úspěchu.

12) Na prozrazení vašich tajemství ustanovíte nejukrutnější a nejneúprosnější tresty; ano, prohlásíte dokonce otázku, jak ten či onen z vašich zázraků je možný, za trestnou! Váš výrok bude: „Ty, lide, nemáš se na nic co ptát; jen nepochybná víra je tvou věcí! Chybí-li ti něco, přijď a bude ti pomoheno za oběť podle předpisu zapravenou! O vše další se věčně nestarej!“

13) Tím se však zvědavé mysle potají roztrpčí, podniknou všelijaká bádání a vniknou zvenčí za vaše tajemství. To vás naplní skrytým vztekem a zločincům na vaši svatyni bude přísahána a pokud možno také bezohledně co nejuplněji provedena nejstrašnější pomsta."

50. NEBEZPEČÍ KLAMNÝCH ZÁZRAKŮ ŘÁDU ESEJCŮ.

1) (**RAFAEL:**) „Ty jsi se pozastavoval nad kajícími skutky Indů! Vy však již za padesát let zavedete ještě desetkrát horší; neboť jestliže jste to snad přivedli jen tak daleko, že větší počet lidu pevně lpí na vás ve své víře, k níž ho lze zcela snadno přivést vašimi falešnými zázraky, pak ať přijde cokoli, lid se hned a beze vší odmluvy všemu podrobí! Neboť ve své hlouposti vás nemůže považovat na Zemi za nic jiného nežli za sluhy bohů, kteří jsou vyzbrojeni všelikými skrytými božskými silami všemohoucnosti, proti nimž žádná pozemská vůle a žádná světská lidská moc nebude moci nic pořídít.

2) Takovými zázraky můžete dostat lid zcela jistě do nejuplnějši bezuzdné moci. Stalo-li se však jednou to, pak budete moci říci tomu či onomu člověku: „zlý hříšník! Co zlého jsi myslel, chtěl a také již téměř učinil, my, ano my již v tvém srdci vidíme klíčit zlé myšlenky a žádosti, které budeš teprve příštího roku vědomě myslet, čímž si na svou lehkomyšlnou hlavu přivodíš úplnou kletbu a hněv bohů! Napomínáme tě, abys se budoucně vzdal všech zlých myšlenek a přání a abys tentokrát na usmíření bohů předně k našim nohám složil co největší oběť a vedle toho, abys se ještě po celá tři léta denně po holých zádech téměř do krvava mrskal provazem! Běda ti navěky, neprovedeš-li toto pokání přesně!“

3) Ubožák, jenž vlastně nikdy nedal v sobě vzkličít nějaké zlé myšlenky a ještě méně kdy zlé vůli, vám uvěří zcela bez odmluvy, že je velkým a všeho prokletí hodným hříšníkem a že se

musí co nejochotněji podrobit všemu tomu, co jste mu uložili jako všemohoucí a vševědoucí sluhové Boží. - Já se tě však táži na úsudek tvého čistého rozumu, zda je tento konečný cíl, který nakonec musíte přece dosáhnout, dobrý a spravedlivý a zda se také posvěcuje prostředek takovým jistě následujícím konečným cílem?!"

4) Práví **ROKLUS**: „Tento úmysl nikdo z nás ještě nikdy neměl, nýbrž vždy jen úmysl prospívající ubohému politování hodnému lidstvu, - a proto také stále ještě zcela náležitě nenahlížím, jak může být špatný můj prostředek, který záležel ve falešném znovuoživení zemřelého děvčete! Neboť co ty míníš, že bychom tím museli dosáhnout a že nakonec naše veškeré snažení, i když nyní ještě sebezastřenější směřuje k tomu, abychom toho dosáhli, o tom si nedovedu při všem svém sebečistším rozumu učinit naprosto žádnou představu! Neboť třeba mít přece nějakou vůli pro něco špatného, chce-li se toho dosáhnout. U nás všech je, pokud vím, přímo naprostý opak! Odkud by mělo do našeho ústavu přijít to nejšpatnější ze špatného?"

5) Práví **RAFAEL**: „Příteli, vezmi nejčistší pšenici a zasej ji na sebečistší pole a když vzejde, setkáš se vždy ještě v ní s velkým množstvím plevele! No a ty a tvoji druhové nezaséváte do země nic jiného nežli jen všelijaká semena plevele, jak tu chcete sklízet pšenici?!"

6) Za všech dob a ve všech krajích Země byla původně kázána lidem o Bohu nejčistší pravda ústy duchem Božím proniknutých proroků. Pohled nyní asi po dvou tisících pozemských letech na tyto pravdy! Co jsou? Z největší části plevel, lidská ustanovení, lži a všeliké pusté podvody! Vy však jste svůj ústav nezaložili na ničem jiném nežli na lži a tím míníte v srdcích lidí probudit pravdu?! Kam se světem?!"

7) Co ti prospěje, uděláš-li na veřejné silnici velkou a hlubokou jámu do země, nemaje přitom ani nejvzdálenější úmysl, aby do ní nikdy nespádl nějaký člověk?! Když potom však půjdou v noci lidé po této silnici, řekni, nezřítí se do této jámy a nezahynou v ní právě tak, jako kdybyste udělali do země jámu v úmyslu, aby do ní lidé padli a zahynuli?!"

8) Anebo přijde k tobě nemocný, jehož nemoc nerozpoznáš při všem svém sebečistším rozumu a dáš mu pak prostředek, který pro jeho stav je přímo jedem! Pak po něm zahyne! Může tu být prostředek nazván dobrým, i když jsi měl přitom jako lékař nejlepší úmysl?!"

9) Ti, kdož udělali na silnici, kde je hodně bahna, jámu nebo hluboký odpadní příkop, neopatřivě most přes něj vedoucí dobrým zábradlím, měli také dokonce dobrý úmysl, totiž vysušit silnici; ale jejich krátkozrakost jim neposkytla tolik předvídavosti, podle níž by museli přece nepochybně poznat, že by taková jáma anebo příkop musel být velmi nebezpečný těm, kteří by šli v noci po této cestě.

10) Prostředek na vysušení silnice byl tedy také při nejlepším úmyslu špatný, protože ti, kdož měli dobrý úmysl, naprosto nepočítali s tím, že jáma anebo příkop budou za noční doby cestujícím zřejmě přece nejvýš nebezpečné. Á, kdyby byli opravovatelé cest vyplnili bahno kameny a dřevem a takto silnici vysušili, anebo kdyby aspoň postavili přes příkop dobrý pevný most, pak by byl prostředek i s úmyslem dobrý. Protože však jen mysleli: „No, za dne beztoho každý cestující jámu anebo příkop dosti záhy zpozoruje a jim se vyhne, - za noci však nemá nikdo cestovat!“ Byl tedy prostředek špatný a nemůže být posvěcen nějakým domněle dobrým úmyslem!

11) A rovněž tak je váš ústav falešných zázraků ve prospěch lidstva zcela špatným prostředkem, protože jste při jeho zřizování vůbec nepočítali s tím, jaké naprosto nevyslovitelné nevýhody musí z toho vzejít pro lidstvo. Co ti prospěje nepravé oživení dcery tvého přítele, kdyby se dověděl od někoho, jemuž by mohl plně důvěřovat, že jeho vlastní dcera byla zcela dobře pohřbena a že místo své domněle znovu oživené dcery dostal do opatrování úplně cizí dítě. Myslíš, že se tvůj přítel také nadále spokojí s tímto podvodem?! Či nedovedeš si představit, že taková zrada vrhne na váš celý ústav obzvláště zhoubné světlo a že jej připraví o veškerou víru a důvěru?!"

12) Rozvaž si oboustranné následky takové zrady a pak začneš již chápat, zda při vážné úvaze mohou být špatné prostředky neuváženým úplně slepým dobrým úmyslem a dosažením pouze jen zdánlivě dobrého účelu považovány za dobré a posvěcené před forem svatého soudcovského úřadu pravé a jedině spravedlivé moudrosti Boha a jeho světlých duchů!

13) Či neznamená to chtít opravdovou sílu Božího Ducha, kterým byli nezřídka naplněni lidé na této Zemi, oslabovat anebo dokonce ničit, dílem ze zcela falešné ctižádostivosti a dílem ze závisti a velké žárlivosti a z obavy před zmenšením výdělku anebo dokonce před úplným jeho zánikem?! Jak musí být takovému zcela zarytému Esejci u srdce, když náležitě ohledá tento

zřejmý zázrak, jenž zde byl učiněn za jasného dne před očima všech lidí a nakonec si musí sám v úplné pravdě potají myslet: „Hle, vykonat něco takového budeš navěky neschopen! Jak se tu vyjímají zázraky Esejců proti tomuto zázraku?!”

51. PRAVÍ A FALEŠNÍ DIVOTVORCI.

1) Praví **ROKLUS**: „Pro nás myslitele lze tu ovšem objevit nekonečný odstup, ale pro laika je hned leccos dobré! Jestliže nás nějaký divotvůrce ze své vnitřní duchovní sny před lidem nevyzve a neobjeví lidu naši zcela přirozenou magii, pak podle mého mínění můžeme my, přirození mágové, vedle pravého mága z jeho vnitřní Boží duchovní sny dobře obstát a on vedle nás, nesouží-li ho žárlivost!”

2) Praví **RAFAEL**: „No a jinak nemáš žádné bolesti ve svých útrokách?! Myslíš tedy, že pravý divotvůrce z Boží síly v něm se také ohlíží na nějakou světskou čest a na nějaký pozemský výdělek?! Cožpak není pro člověka vyššího a určitějšího určení nežli je světské co nejlepší zaopatření těla a osobní čest vůči této hmotné Zemi?! Slyš a vnímej!”

3) Každý člověk má nesmrtelnou duši a v duši ještě nesmrtelnějšího ducha. Aby se však duše jakožto z hmoty se vyvinující duch úplně sjednotila s Praduchem Božím, jenž je „Láska”, musí duše veškeré své snažení samočinně obrátit k tomu, předně, aby se osvobodila od hmoty a jejích jakkoli vypadajících požadavků a obracela veškeré své snažení, činnost a působnost jedině k čistě duchovnímu a zadruhé, aby ustavičně pečovala jedině o to, aby se sjednotila s Duchem čisté Boží Lásky v ní dlícím, neboť Bůh Sám je ve Svě prazákladní podstatě nejčistší Láska.

4) Jak se však může člověk dovědět, že se jeho duše sjednotila s opravdovým Božím Duchem v ní? - To se doví velice snadno ze sebe sama! Nebudeš-li v sobě pociťovat pýchu, zbytečnou ctižádostivost, slávychtivost, závist, hrabivost a leskuchtivost, sebelásku, ale zato budeš živě a pravdivě pociťovat tím více lásky k bližnímu a k Bohu a způsobí-li ti opravdovou hluboce jímající srdeční radost, že jsi v čas potřeby rozdělil všechno své jmění chudým a velmi nuzným bratřím a sestrám, ano, pocítíš-li v srdci opravdovou bolest, že jsi nemohl pomoci nějakému chudému člověku, bude-li ti Bůh vším a celá Země se svými poklady a poklady ničím, pak je tvá duše již úplně jedno s Duchem Božím v ní, dosáhla dokonalého věčného života, je moudrá a kde toho třeba, svým čistým chtěním zázračně činná!

5) Aby se však duše lidské k tomu přiměly, je leckteré zbožné, v sobě a s Bohem sjednotivší se duši Bohem propůjčena ve zvláště vysokém stupni právě božská zázračně činná síla, aby byla slabým a malověrným svědkem toho, k čemu jsou lidé Bohem určeni, jak mají žít a jednat, aby toto určení přivedli k nejuplnější pravdě v sobě samých.

6) A pravý divotvůrce nekoná jistě nějaký div proto, aby se dal hloupým a slepým světem obdivovat anebo aby dokonce získal něco, na co klade váhu jen hmotný svět, nýbrž aby ukázal svým vrstevníkům pravou životní cestu, dodal jim odvalu a důvěru k boji se světem v jeho zlých vášních, aby jim ukázal pravou podstatu, hodnotu a účel života a aby je tímto způsobem zcela krátkou cestou přivedl k tomu, k čemu jsou všichni povoláni Bohem, totiž k pravému věčnému životu a k jeho největší blaženosti.

7) Zeptej se nyní sebe a svého celého ústavu, zda jste kdy konali své falešné zázraky také s tímto úmyslem! Vy jste sice světsky moudří a odjakživa ne zrovna zlí lidé; ale při vaší honbě za statky tohoto světa jste sami zcela oslepli ve vnitřní sféře života. Svět a jeho blaženost je vám vším. A aby ji bylo možno co možno úplně dosáhnout, je především nutné zjednat si vhodnými a jistě účinnými prostředky co možno největší vážnost! S mečem v ruce nejde to vždy nejlépe; ale zjednat si jakési bohopodobné vážnosti všelijakým kouzelnictvím nejde právě těžko, protože všichni lidé od přirozenosti touží mnohem spíše po zázracích nežli po válce. K tomu pak jen patří ještě to, aby pomocí takových falešných zázraků vyzískal pro ty, kteří dychtí po podívané, nějaký hmotný, i když také jen zdánlivý prospěch a je vyhráno!

8) Váš úmysl není tedy žádný jiný, nežli takový jak ti jej nyní podám: „My lidé, znalí všeho světa, jsme učinili tu zkušenost, že člověk mimo tento pozemský život již nemá a nemůže mít zcela žádný život. Protože se však na světě již jednou musí žít, ať se tedy každý snaží aspoň co možno dobře žít! Aby to mohl, ať něco vynalezne, čím by se mohl učinit lidu nepostradatelný a zdánlivě nejlépeším způsobem a s nejmenší námahou užitečný. Pak lid sám za nás vykoná

všechnu těžkou práci, my přitom budeme velmi dobře žít a lid úplně nás zásobující bude přitom toho mínění, že prokazuje libou službu Bohu tím, že koná všechno a všechno pro nás a za nás! My se však zato představíme lidu následkem naší schopnosti konat zázraky jako stálí a nezrušitelní zástupci bohů na Zemi a zato také budeme žít jako bohové! Ale jen věčně žádného zrádce! Budeme-li se moci udržet beze zrady jen 50 let, budou se knížata i se svými národy v prachu před námi plazit samou pokorou!

9) Abychom však učinili věc pokud možno účinnou, nesmíme se z počátku vyhýbat výloham, aby se zařídilo vše tak, jak jen si to lze neúčinněji myslet. Pak se musíme před lidem ukazovat vždy jako lidé nejvýš plni lásky a účasti a vpravdě bohy nadchnutí a lid nás bude nosit na ruku! Staří zakladatelé náboženství byli sice moudří v tom, že si lid připravovali tak, jak ho mohli nejlépe potřebovat; ale my zkušenostmi nejvýš bohatí Esejci zřídíme náboženství, k němuž nakonec budou muset přijít všechny národy a se svými vládci! Neboť jak to téměř všude jinde dopadá to víme a budoucně ještě více zvíme a se dovíme a náš nejzdařenější ústav budeme stále zlepšovat a vším možným, co je nám prospěšné v nejvyšším stupni obohacovat a tak jej pro všechny časy časů postavíme jako úplně nezničitelný vůči všem našim nepřátelům!"

10) No, kdyby se snad také ještě s vámi chtěli spojit opravdoví divotvůrci z Ducha Božího, pak by byl váš lid podvádějící ústav ovšem něčím úplně nepřemožitelným a vy byste mohli brzy vládnout nade všemi světskými poklady; leč praví divotvůrci jsou, jako vždy byli a také budoucně vždy zůstanou největšími nepřáteli všeho podvodu a vši lži a proto se nikdy s vámi nespojí, nýbrž všude vás odhalí a národům ukáží všechna zařízení vašeho, s vašeho hlediska velmi chvalitebného ústavu! Tím vaše dokonce tak krásně zeleně vypadající naděje až příliš brzy uvadnou a nebudou již mít před nikým žádnou cenu. Budeš také potom ještě tvrdit, že by se mohl váš ústav falešných zázraků tak zcela mírumilovně a svolně snášet vedle opravdových divotvůrců z Boha? Hle, já sám bych byl zcela s to váš ústav jediným zázrakem již tak oslabit, že by se k vám budoucně jistě již neutíkal žádný pomoc hledající člověk! - Věříš mi to anebo mi to nevěříš?"

52. POCHYBNOST ROKLOVA O MOCI RAFAELOVĚ.

1) Praví **ROKLUS**: „Jsi-li také tak mocen skutku jako slova, pak by ti ovšem mohlo být něco možno; ale já jsem dosud u všech lidí učinil vždy tu skutečnost, že mudrci nejsilnější ve slově byli vždy nejslabší ve skutku. Podle toho se ti otevřeně přiznávám, že z tvé poněkud vychloubavé moci ve skutku nemám zrovna příliš zvláštní strach! Možné jsou zajisté velmi mnohé věci, i když ne vždy pravděpodobné!

2) Jdi k oněm rodičům a řekni jim, že dcera ze smrti znovu probuzená není pravá, nýbrž pro velkou podobnost jen podstrčená a uvidíš zda dojdeš víry! Ano, ukážou ti dveře, avšak nikdy ti to neuvěří a kdybys i přišel s druhou, ještě podobnější kopií. Neboť probuzení skutečné dcery by se ti přece jen asi nepodařilo; neboť předně ti bude asi sotva známo kde je pohřbena a za druhé její tělo bude červy již dosti rozhlodáno!

3) To by byl dle mého mínění ještě jediný prostředek, kterým by byli oba rodiče aspoň na nějakou dobu zaraženi; v nejkrajnějším případě by oni dobří rodiče přijali skutečně znovu probuzenou dceru pro velkou podobnost jako schovanku. Avšak zanechme nyní všechnu tuto bezvýznamnou výměnu slova obraťme se k něčemu jinému!

4) Ty jsi také jedním z této společnosti? Jaký je vlastně účel vaší přítomnosti zde? Uděluje zde snad vrchní místodržitel lidu, jak už se častěji stávalo, veřejné audience, přijímá prosby a vyslýchá všeliké stížnosti lidu a jeho zástupců, anebo koná zde snad jakýsi soud anebo válečnou radu? Neboť já zde pozoruji lidi se všech koutů a míst známé mi Zemi. Dokonce nejčernější černoši, tak černí jaké jsem předtím ještě nikdy neviděl, jsou zde nejvýš čestně zastoupeni; nechybí ani Peršané, Arménci, Taurové, Řekové, Římané a Egyptané!

5) Proto bych ze skromnosti a z náležité vysoké úcty k moudrému a starému Cyreniovi nikdy nepřišel s touto otázkou na denní světlo; protože jsme však spolu nyní již dobře asi po dvě hodiny vyměňovali slova, dodal jsem si odvahu a řekl jsem nyní před tebou tu otázku nahlas! Řekni mi něco o tom, je-li ti libo a řekni mi také něco o tom, jak tedy vlastně povstal tento dům se zahradou, přístavem a loděmi! Víím sice co jsi mi na to již řekl; ale pouhou silou Božího Ducha v člověku to přece nemůže tak zcela být! Tato síla může sice člověku oznámit nejvhodnější

prostředky k vytvoření takového díla; ale bez těchto prostředků z pouhého vzduchu se to asi nedá provést! Poslyš, milý moudrý, mladý příteli, řekni mi přece upřímně co o tom víš!"

6) Práví **RAFAEL**: „Měj jen ještě trochu strpení; neboť nejsme ještě zcela u konce s dřívějším jednáním a proč zde jsou tito národové shromážděni, nesmím předčasně prozradit! Později se již leccos dovíš; zatím však zůstaňme jen hezky přítom, zda bych nebyl sám s to zasadit vašemu ústavu zcela vražednou ránu do žeber, aniž bych musel odněkud opatřovat druhou kopii falešným zázrakem probuzené dcery! Ty pochybuješ o tom a nicméně bych ti mohl okamžitě zjednat přesvědčení, z kterého by ti vstávaly vlasy na hlavě! - Co bys potom řekl?"

53. ROKLUS OSPRAVEDLŇUJE ZALOŽENÍ ŘÁDU ESEJCŮ.

1) Práví **ROKLUS** poněkud dotčen: „Příteli, žádný byť jakýkoli zločin netísni mé svědomí! Žil jsem vždy přísně podle zákona; proč by mi měly vstávat vlasy na hlavě? Je-li však náš ústav již takovou ošklivostí v očích Boha lidem nikdy neviditelného, jehož jsoucnost nemohu po všem tom co jsem od tebe slyšel, nyní ovšem již popírat, pak by měl vševědoucí, vševidoucí a všemohoucí nanejvyšší pramoudrý bůh přece jen mít nějaký prostředek, kterým by mohl zakládání podobných ústavů zcela snadno zabránit! My a vlastně naši předkové však nepocítili ani před, ani při a ani po založení tohoto ústavu vůbec se žádné strany nijaké překážky; také stát, kterému byl plán otevřeně předložen, povolil se vší ochotou založení tohoto ústavu, jenž se mu zdál být nanejvyšší užitečný a co nejvěrněji nám slíbil na všechny časy mlčenlivost a také přislíbil, že v případě potřeby nás bude chránit a ochraňovat zbraněmi. Také lid, pro jehož blaho byl ústav zřejmě zřízen, nic nenamítal. Se žádné strany, ani se strany božské, ani se strany státní a občanské se tedy při zřizování tohoto ústavu nevyskytla žádná námitka a bylo tedy zhora nemožné při zřizování tohoto ústavu se prohřešit proti vůli někoho a my členové tohoto ústavu můžeme tedy se zcela klidným svědomím předstoupit před oči každého, také i Boha a proto bych věru nevěděl, čím ty bys mně měl dohnat právem k tomu, že by mi vstávaly vlasy na hlavě.

2) Máš sice podle svých slov zvláštní moc, nakonec jsi sám právě ten, jenž vykonal tento zázrak, dovedeš snad také pouze slovem a vůlí probouzet mrtvé, jako nyní přišla do našeho města pověst o jednom Nazarejci, jenž to před očima všeho světa snad dokonce dovedl, o čemž také nikterak ani zdaleka nepochybuji; neboť lidé jsou vnitřně duchové velmi různých velikostí a tu hned vynalezne jeden buď ze sebe anebo náhodou něco, o čemž miliony před ním a miliony s ním a po něm nemají vůbec potuchy a on to provede a tím uvede často půl zemského okruhu do největšího úžasu. A tu právě nelze žádným zlatem zaplatit náš ústav, který právě takové vynálezce vyhledává a vynakládá veškeré úsilí, aby si je získal a jejich ojedinělé vynálezy učinil společným majetkem lidstva!

3) My Esejci nebudeme nikdy pronásledovat nějakého neobyčejného člověka anebo mu klást na jeho cestách překážky, nýbrž všemožně mu napomáhat a hledíme ho pokud možno získat pro sebe, což se nám již nejednou podařilo. Že se mu pak nevede u nás špatně, za to nám ručí celý ústav jako jeden muž! Hleď, tak myslíme, takovými jsme a tak také jednáme, bez ohledu na jakoukoli odměnu ani v tomto ani na onom světě! Konáme to, co podle všeobecné rady uznáváme za dobré pro dobro samé! Před kterým soudcem máme se tu snad ještě chvět?

4) Jsi naposledy dokonce ty sám oním zázračným Nazarejcem? Také dobře a vlastně ještě lépe; neboť tu nakonec přece jen sami poznáme muže nebo jinocha, o němž jsme již tak mnoho a nadmíru mimořádného slyšeli! Jen vypadáš trochu příliš mlád na Nazarejce, jemuž podle popisu má být nejméně 30 let! Ale to nevadí, také ani nemusíš být oním proslaveným Nazarejcem; neboť ty máš zajisté také velmi čilého a snaživého ducha, byl jsi daleko a široko a mohl jsi si nashromáždit všeliké zkušenosti. Proč bys tím také nemohl dospět ke schopnostem, o jejichž velikosti nemohu mít vůbec ani ponětí?! Ó, já nejsem ani v nejmenším snad žárlivý na tebe! Také nepopírám, že vedle našich zázraků zdánlivých mohly by být také pravé; neboť zázrakům zdánlivým musely vždy předcházet zázraky pravé, jinak by nemohli lidé tak snadno vynalézt zázraky falešné. Ale jen jednu věc ti nemohu přiznat, že bychom kdy chtěli úmyslně našimi zdánlivými zázraky dosáhnout vlastně něco uznaně zlého.

5) Ovšem, nevěděli jsme zajisté, že takovými klamnými zázraky musí být mravní duševní sféra lidí uvedena úplně v záhubu, což je pro člověka velkým zlem; ale byli jsme vesměs atheisty a nemohli jsme před sebou mít žádnou jinou sféru životního štěstí lidí nežli sféru pozem-

skou, protože jsme nevěřili v život po smrti těla, aspoň ne v život vědomý sebe sama! Co však nás odvrátilo od jsoucnosti nějaké božské bytosti a přivedlo k nejúplnějšimu ateismu, to jsem ti už co nejrozumněji názorným způsobem per longum et latum⁶⁾ vylíčil a nyní myslím, že tu před tebou stojím pokud možno čistý a kdybys byl i Sám Bůh.

6) Nějaké skrytě udržované nemocné místo svědomí není v mých útrobach a tak stojím zde naproti tobě zcela zmužile! Smrti se nebojím, ačkoliv nejsem přítelem bolestí a utrpení. Čím bys ostatně mohl muže, jenž také může o sobě říci: „Si totus illabatur orbis, impavidum ferient ruinae!“⁷⁾, dohnat k tomu, že by mu úzkostí vstávaly vlasy na hlavě?! Zůstaňme nyní raději dobrými přáteli a podporujme se ve všem dobrém a pravdivém, což musí jistě beztak všem lidem prospívat a pak po mém mínění nebude nám vůbec třeba vzájemně se dohánět k tomu, aby nám vstávaly vlasy na hlavě! Ostatně můžeš však dělat co chceš, svět přece jen nebude nikdy lepší nežli je nyní a také vždy byl!

7) Mně by však nyní bylo nejmilejší, vzdálit se opět se svými druhy! Neboť právě jsem zde pozoroval několik farizeů a - odpusť mi, příteli - velmi nerad se s nimi někde setkávám, jsou ex diametro (přímo; vyd.) proti každému pokroku. Já ti odpustím všechny další výklady a námahy! Nyní vím na čem jsem a jak se mám duchovně zařídit, abych dosáhl věčného života z Boha; více zatím nepotřebuji a další výklad tohoto zázraku s domem ti také promíjím, ačkoliv bych jej rád slyšel od základu! Ale někteří farizeové, dokonce onen opravdu býkonohý představený z Cesareje Filippi je tu také?! Ó, tu hned zmizíme!“

8) Práví **RAFAEL**: „Ó, pro ně již můžete zůstat; neboť jsou již tak málo farizeji, jako jsi jím ty! Kdokoli zde kráčí, je čistým člověkem až na jednoho, který je zatím trpěn kvůli Písmu. Přítomných zde farizeů se tedy již bát nemusíš! Ale ty chceš něco slyšet o zázračném Nazarejci? Vypravuj mi něco o tom a já ustoupím od toho, abych tě doháněl k tomu, že by ti vstávaly vlasy na hlavě. - Chceš?“

9) Práví **ROKLUS**: „Proč ne?! Mnoho sice nevím; ale co vím, to má hlavu a patu a zasluhuje veškerou víru! Jen zcela malou trpělivost si vyprošuji ke svému uklidnění!“

54. ROKLOVY ZKUŠENOSTI A NÁZORY O NAZAREJCI.

1) Po krátké přestávce praví **ROKLUS** Rafaelovi: „Nejmilejší, mladý, vpravdě moudrý příteli! jsem nyní úplně připraven, abych ti vypravoval, co jsem nedávno slyšel od několika obchodníků z Nazaretu a Kafarnaum, jimž jsem bezpodmínečně vzhledem ke skutečnostem opravdu úplně uvěřil, protože jsou to mužové, kterým lze věřit. Více však ovšem nevím také ani o slůvko, nežli jen to, co jsem právě věrně a pravdivě slyšel od těchto svých obchodních přátel, - a tak ráčiž mne vyslechnout!“

2) V městečku Nazaretu, ležícím na horním Jordánu, nikoli v městečku stejného jména v horách, žil tesař a zplodil se svou druhou ženou syna, kterého pojmenoval „Ježíš“. Tento Ježíš byl až do svého 30 roku také tesařem a byl to vždy tichý mnoho myslící, ale málo mluvící člověk. jinak to byl nejvyšší umravněný muž; nebylo ho slyšet nikdy se vadit a také nikdy vidět holtovat nějaké půvabné Venuši a rovněž ne Bakchovi.⁸⁾

3) Stálá a nanejvyšší skromná střízlivost byla převládajícím povahovým rysem jeho života. Vedle toho byl vždy velmi pokorný a milosrdný k chudým a za svou vždy znamenitou tesařskou práci požadoval jen zcela malou mzdu, kterou vždy nejvyšší svědomitě odváděl svým rodičům. Když mu však bylo přesně 30 let, odložil veškeré náčiní a nedotknul se již ani sekery, ani pily.

4) Jeho bratři a jeho snad ještě žijící matka, všichni zcela poctiví lidé se ho tázali na důvod a on prý jim dal tuto nejvyšší mysticky znějící odpověď: „Nadešla hodina, již počínaje musím na sobě splnit vůli mého Otce v nebi, proto jsem tedy také přišel do tohoto světa!“

5) Poté opustil brzy dům rodičů, šel na malou poušť nedaleko výtoku Jordánu z jezera, u něhož právě jsme, přijímal tam učedníky a učil milovat Boha a bližního a varoval je před starým zákvasem farizeů, něco, co mně učinilo tohoto muže velmi váženým, ačkoliv jsem ještě neměl

⁶⁾ z dlouha a široka; vyd..

⁷⁾ Zhrouť-li se celý svět, trosky poneseu neohroženého! Vyd..

⁸⁾ Bakchus – bůh vína a hodů.

to štěstí sejít se s ním někde osobně; neboť odpůrce farizeů je vždy naším přítelem a může od nás mít každou podporu.

6) S touto jeho nejvyšší cennou naukou spojuje asi báječnou magickou sílu vůle a koná divy, o nichž se dosud ještě žádnému smrtelníku ani nezdálo. Povolává například pryč každého mrtvého bez jakýchkoli pozemských prostředků pouze jen slovem a vůlí opět v život; jakkoli to zní neuvěřitelně a báječně, je pryč to nicméně úplně pravda! Krátce, chodí pryč od obce k obci, učí lidi zcela pochopitelným způsobem poznávat sebe a Boha a každý krok je provázen nejvyšší mimořádnými zázraky!

7) Jeho asi už velmi četní a stále s ním chodící učedníci považují ho za Boha, protože skutečný Bůh i se všemi svými zázračnými vlastnostmi by nebyl sto nikdy vykonat více. Leč nechme toho; neboť bůh, jak my si ho pod všelikými tvary a podobami představujeme, není beztoho nic jiného nežli nejvyšší lehkomyšlný výplod lidské fantazie se samými vybájenými schopnostmi, které ničím nejsou, tak jako jejich nicotný nositel, totiž vybásněný bůh!

8) Je-li však tomu tak se zázračným mužem z Nazareta, o čemž vůbec nepochybuji, pak naprosto nenahlížím, proč by nemohl anebo neměl být považován za boha! Já si tu myslím takto: Tento člověk svým přirozeným nadáním jistě schopnější nežli byl kdy nějaký jiný na celé Zemi, našel svou životní horlivostí středisko svého života lásky v sobě, toto středisko co nejpečlivěji pěstoval, živil, sílil a vytvářel.

9) S tímto pravým životem, který jej jako úplně vytvářeného zcela proniká, uvádí se ve spojení s všeobecnou životní silou přírody a jeho vůle musí pak řídit nejen jeho vlastní životní ústrojí, nýbrž všechny ústroje ve veškeré přírodě, protože svým životem spojuje v sobě vedoucí vlákna všeho ostatního dílčího života v bytostech a tím může podle své libosti vládnout všemi bytostmi.

10) Již jsem ti dříve jako ještě úplný ateista učinil poznámku, že a jak to člověk může jen nalezením životního principu v sobě přivést ke skutečnému Bohu a k věčnému životu, snad již to někteří v pravěku tak daleko přivedli a v budoucnu to ještě někteří tak daleko přivedou; a tu máme muže z Nazareta, jenž není žádnou bajkou a jenž úplně opravňuje mé tvrzení! Na toho jsem tedy také myslel, když jsem ti učinil poznámku. Nevím, co bych za to dal, kdybych ho tak mohl někde nalézt! Já sám bych se stal jeho učedníkem a má-li se s ním vše tak, jak jsem to slyšel od několika svých kolegů, považoval bych ho dokonce beze všech dalších pochybností za pravého Boha a ze všech svých životních sil bych ho miloval a vzýval a i kdybys mně naproti němu stavěl tisíc židovských Jehovů a stotisíc egyptských Zevů!

11) Pravím tobě: Veškerí Jehovové a veškerí egyptští, řečtí a římské Zevové a všichni Athmové a Lamové Indů jsou nuly naproti tomuto jedinému Nazarejci, jenž je opravdový zázračný muž a kterého se my Ezejci vůbec nebojíme, neboť jsou dokonce někteří z nás mezi jeho učedníky a již několikrát nám podali písemnou zprávu, jaký je to muž, čemu učí a co vše činí! Ano, kdyby byl tento muž snad náhodou zde, pak bych se tě vůbec netázal jak povstal tento zázračný dům; neboť tehdy bych ti řekl: „Hle, to je právě dílo Boží!“

12) Bohu je možné také zde stvořit nový Svět; neboť má v sobě vlákna ústředního života, jimiž má zajisté veškeré bytosti a veškeré prvky celé přírody úplně ve své moci. Třeba jen, aby něco pevně chtěl a musí se to podle jeho nejjasnější a nejdokonalejší inteligence utvořit. Archimed, velký mudřec, jenž byl obeznámen s velmi mnohými silami, řekl: „Dejte mi pevný bod nad Zemí a vyzdvihnu vám celou Zemi z jejích stěžejí!“ - To bylo sice smělé, ale jen přece velké slovo; se svými šroubovými pákami byl by měl co dělat, aby vyzvedl celou Zemi z jejích stěžejí.

13) Ten Nazarejec však nepotřebuje žádné hmotné šroubové páky, nýbrž tahu vůle a celý svět i s námi bude před námi rozložen v atomy, to jest pokud si po rozložení můžeme také ještě myslet nějaké bytí!

14) Teprve Nazarejec našel pravou páku a nepotřebuje žádný pevný bod mimo Zemi, nýbrž jen pouhou vůli a veškerá viditelná příroda přestane existovat! A hle, tento Nazarejec náleží jaksi také k našemu ústavu, to jest k ústavu pravé nezištné lásky k bližnímu a proto se nemusíme obávat žádného většího a ještě opravdovějšího divotvůrce, neboť jsme přesvědčeni, že se na této Zemi s ním jistě nikdo měřit nebude.

15) Či měl bys snad chuť se s ním měřit ty, jenž jsi mě chtěl dohnat k tomu, že by mi vstávaly vlasy na hlavě?! Hle, nejmilejší a jinak velmi ctihodný mladíku, buď jen vždy hezky skromný! Můžeš sice velmi mnoho dokázat, ale všechno hezky dávno ještě ne; ale Nazarejec dokáže vůbec všechno! S tím bys měl velmi pernou práci, můj milý! Já se však s tím Nazarejcem již

někde setkám a představím tě mu; dej však potom pozor, jak před ním obstojíš! - No, znáš nyní zázračného muže z Nazareta?"

16) Praví **RAFAEL**: „No, měl bych ho znát já?! Vždyť jsem. již velmi dlouhý čas v jeho službách!"

55. ZÁZRAK RAFAELŮV POŽADOVANÝ ROKLEM.

1) Praví **ROKLUS** s úsměvem: „Ó, ty arcizvástale! jestliže jsi ještě nikdy nemluvil nepravdu, pak jsi to učinil nyní! Ten mladý výrostek si dá ode mně napřed velmi jasně popsat nádherného Nazarejce a nyní řekne, že je již dlouhý čas v jeho službách! To se povedlo, velmi povedlo! Napřed o něm ještě nic neví a nyní je dokonce jeho sluhou! Ne, nyní tě však vyzývám, abys mi to dokázal, jinak způsobím, že ti budou tvé plavé kadeře stát na hlavě! Rozuměl jsi mi? Tak jen sem s důkazem!"

2) Praví **RAFAEL**: Ano, milý příteli, s tímto svým vyzváním mně do úzkých nepřivedeš a já budu s to vše ti udělat, začkoli jen požádáš, předpokládaje, že budeš žádat něco rozumného a myslitelně možného; neboť pro něco hloupého a nemožného nemám sílu ani moc. Dej mi tedy rychle nějaký úkol k důkazu a já jej také rovněž tak rychle provedu!"

3) Tu **ROKLUS** pohlédl Rafaelovi ostře do tváře a pravil: „Nuže dobře tedy, milý mladý příteli, zvedl jsem se země 5 liber těžký kámen. Je to hnědá žula, která nemá příbuzenství se žádným mně známým kovem. Udělej z ní zlato avšak o téže váze.

4) Praví **RAFAEL**: „Krátkozraký člověče, stane-li se z něho zlato, bude ta hrouda třikrát těžší! Váha tedy nemůže zůstat táž, nesmí-li se tvar a velikost změnit! Co tedy chceš, aby tu bylo změněno?"

5) Praví **ROKLUS**: Nechme tedy tvar a podobu a nechť se změní váha ve prospěch zázraku!"

6) Praví **RAFAEL**: „Drž nyní pevně kámen, aby ti hrouda zlata stavší se více než třikrát těžší nevypadla z ruky; neboť náhlé zvýšení váhy je vždy téměř tak citelné, jakoby ti padl as 10 liber těžký kámen ze vzduchu do rukou! Mohl bys se tedy zcela snadno svalit i s celou zlatou hroudou!"

7) Praví **ROKLUS**: „Toto neštěstí mne bezpochyby nepostihne!"

8) Toto Roklus řekl jen z jakési pochybnosti o zdatu důkazu. Avšak v témž okamžiku proměnil Rafael kámen ve zlato. Kámen se také stává okamžitě zcela zlatem a náhlým zvětšením váhy strhne Rokla k zemi a to tak prudce, že si Roklus způsobil velkou bolest a sotva se mohl vzchopit, aby opět povstal.

9) Když stál (**ROKLUS**) opět na nohou, jal se hanět Rafaelovu svévoli a řekl: „Poslyš, obdivuhodný svévolný mladíku, 10 takových hrud zlata nestojí za to, aby si dal člověk kvůli nim líbit takovou bolest! Cožpak jsi mi nemohl říci: „Nyní se děje proměna!" ?! Narazil jsem hlavou a rukama na zem tak silně, jako bych byl spadl s nějakého vysokého stromu! Bolí mě ještě velmi silně hlava! Ó, ty svévolný zázračný mladíku, vyléči mně nyní také k většímu důkazu pro pravdu tvé výpovědi z mého velmi prudkého bolení hlavy!"

10) Tu foukl Rafael na Rokla a v tom okamžiku Roklus nepocítil již ani jiskru bolesti a

RAFAEL řekl jemu: „Pozvedni nyní také hroudu zlata se země a ohledej ji, zda to není zcela ryzí zlato!"

11) **ROKLUS** to učinil, zároveň však přivolal také svých jedenáct druhů a řekl: „Podívejte se a posuďte sami!"

56. DOMNĚNKY ESEJCŮ O OSOBE RAFAELOVĚ.

1) Všichni přišli a pravili: „Příteli, to je nejčistší zlato a celá hrouda má takměř nevýslovnou cenu! A to vykonal tento nepopsatelně překrásný mladík pouze svou vůlí že se z hnědého zmi-tého kamene stala nyní právě tak velká hrouda zlata?! To nedovede žádný mág! To je tedy čistý zázrak jen Bohu možný, - což jsme všichni dosud sice považovali za bajku, ale tato skutečnost praví nám zřejmě něco jiného! Tento přenádherný mladík je Bůh a jinak nic více a nic méně!

Tomu se musíme klanět a musíme mu obětovat co jen můžeme, aby se na nás nezlobil a dokonce nás neopustil!"

2) Praví **ROKLUS**: „Tvrdí o sobě, že je jen učedník a sluha stále proslulejším se stávajícího Nazarejce! Není to tedy Bůh; ale tím jasněji zde vstupuje do popředí nepopíratelné Božství Nazarejce! Také jste předtím viděli prudkost mého pádu, který mi způsobil velmi prudké bolesti hlavy, jež zcela slabým dechem z úst mladíkových byly doslovně odfouknuty! Je tedy tento jinoch podle své vlastní výpovědi jen učedníkem a sluhou Nazarejce; zasluhuje sice všechnu naši úctu, ale ne klanění a oběti! Ježto však on tedy je nepochybně tem, pátrejme nyní po Nazarejci samém; máme-li jeho, pak máme vše!"

3) Praví druhové: „Nakonec je však právě tento jinoch sám Nazarejec?"

4) Praví **ROKLUS**: „Ne, ne, není jim! Předně chybí mu věk; 30 let co si myslíte?! Mladíku je sotva šestnáct! A zadruhé přichází nejvyš vlastní doznání jinocha! Tento svévolný jinoch je sice trochu zlý; ale po lži není u něho ani stopy, za to vám ručím! Ani stopy po lži u něho; neboť já jsem ho tak dalece dobře poznal! Pravdomluvný je beze všeho, ale někdy také poněkud zlý, což velmi rádi promineme jeho mládí, tím spíše, že je to tak krásný jinoch, jakého jsem v životě ještě neviděl! Přímo by se mohlo myslet, že to je přestrojené nejkrásnější děvče; ale někdy vypadá příliš vážný, proto ho také přes jeho nejvyš ženskou krásu musím považovat za něco mužského! Také je na děvče příliš moudrý; neboť děvčata sebekrásnější jsou vždy poněkud hloupá a nikdy se nemohou povznést k moudrosti muže! Ale v něm vězí zcela zvláštní moudrost, s níž se našinec nemůže měřit! To vše však také dokazuje, že on sám není Nazarejec, nýbrž jen jeho pravý sluha! Ať nás nějak dovede k Nazarejci!"

5) Poté se obrátí **ROKLUS** opět k Rafaelovi a praví: „Poslyš, nejmilejší, ačkoliv poněkud svévolný sluha Nazarejce! My dva jsme spolu hotovi a já a moji druhové tě nyní žádáme pouze o to, abys nám pověděl, kde můžeme nalézt a zastihnout onoho nejvyš proslulého Nazarejce!"

6) Praví **RAFAEL**: „Ano, nyní ti již mohu a smím říci něco dalšího, totiž, že onen nejproslulejší Nazarejec je právě zde! Pravou osobu si můžeš svou rozumovou bystrostí již sám z několika set hostů vyhledat! Hle, kdybys byl neměl tak velice bystrý rozum, byl bych ti také oznámil osobu Nazarejce; ale tvá rozumová bystrost mně v tom brání. Proto jdi a nejprve hledej a snad najdeš to pravé!"

7) Praví **ROKLUS**: „Jen uštěpačně, - nic nevadí; mým rozumem přece jen nelze pohrdat! Co nemůže a nedovede nalézt rozum, nalezne mé srdce; neboť mé srdce nepatří zrovna také k posledním na tomto světě. Nestarej se o mně, mladý velemoudrý příteli, já dlouho hledat nebudu a ihned najdu a budu mít to pravé!"

57. ROKLOVA ŘEČ O DŮLEŽITOSTI VYSPĚLÉHO ROZUMU.

1) Tu napomíná Rafael Rokla, aby se dříve postaral o drahocennou hroudu zlata, s kterou (Rafael) učinil (Roklovi) dar.

2) Praví **ROKLUS** poněkud popuzen: „Příteli zabývám se hledáním nejvyššího dobra lidí, pak si nevšímám nejnebezpečnějšího neřádu tohoto světa! Rozumíš nyní již poněkud prostořeký mladý příteli?! Mohu ti dát nejopravdovější ujištění, že se této hromady bláta již ani prstem nedotknu a můžeš ji ke svému soukromému potěšení obrátit opět v to, čem byla dříve!"

3) Myslíš, že bažím po zlatě, protože jsem Řek a Esejec?! O, pak se silně mýlíš! Předně mám jako dědičný statek doma stokrát tolik žlutého zemského bláta nežli je tu tato nemotorná hrouda a proto již mohu postrádat tuto novopečenou hroudu a zadruhé mé srdce ještě nikdy na tom nelpělo; neboť kdybych byl kdy lačnil po statcích pozemských, nebyl bych dospěl nikdy ke své rozumové bystrosti, která i když sama nemůže chápat to nejvyšší, přece jen je kousek cesty k němu a proto také má sama již tisíckrát větší cenu nežli stotisíc takových hrud zlata.

4) Víím sice nyní, že člověk při bádání nejvyšších duchovních věcí nevystačí nikdy s pouhým rozumem, i kdyby byl sebečistší a bystřejší; ale při úplném nedostatku tohoto duševního světla dospěje člověk ještě nesnadněji k výše a hlouběji ležícím pravdám života! Náležitě vzdělaný rozum člověka je podle mého názoru vždy zcela řádný kus cesty k věčné a nepomíjející plnosti životní pravdy z Boha a již z tohoto hlediska má tedy jistě také velmi vysokou hodnotu a proto není naprosto správné, že ty, mladý příteli, mluvíš tak dost uštěpačně o mé rozumové bystrosti!

5) Pohled, ve vyhořelém městě bloudí ještě velmi mnozí lidé, na jejichž rozumovou bystrost bys si jistě nikdy nestěžoval; proč tyto ovce a jehňata nepřijdou tedy sem, aby hledaly hlubší pravdy života? Dívali se sem všichni a mohli také objevit tento nový zázrak; ale jim je to jedno!

6) Co může u člověka dočista neschopného myšlení vyloučit nějaký zájem? Pravím: Vůbec nic, leda že jeho snad hladový žaludek bude co nejhorlivěji pádit za nasycujícím jej soustem! Předlož těmto stále hladovým lidským soumarům pokrmu a konej vedle nich ty nejvelkolepější zázraky - a tito nerozumní budou žrát a ani v nejmenším si nepovšimnou tvých zázraků! A když naplní žaludky, stanou se leniví a ospalí a opět si nepovšimnou tvých zázraků! Něco takového napadne jen vzdělanému rozumu a tento rozum začne myslet a činit všelijaká přirovnání a neuklidní se, dokud se nedostane k nějakému vysvětlení zázraku!

7) Má-li se tedy ta věc nepopíratelně tak, proč tedy vždy činíš proti mé rozumové bystrosti pichlavé poznámky?! Hleď, ty jsi přes veškerou svou zázračnou sílu na největším omylu!

8) Chci-li Boha vpravdě poznat, musím přitom a to především také myslet a pak teprve cítit! Co mně však má probudit lepší a duchovní pocit v srdci, stojím-li tu jako nějaký nerozumný vůl?! Ty jsi mně odkázal na to, abych hledal a našel božského Nazarejce jen svou rozumovou bystrostí; já to však také učiním, abych ti ukázal, že správný rozum je také k něčemu dobrý! Krátce a dobře a znamenitě, jsem ti velmi mnohým díkem zavázán a mám tě velmi rád - neboť naučil jsi mně znát pravého Boha a proto jsi mi dal nezměrný poklad, který nevyváží celé zlaté hory - ; ale že stále ještě máš něco, čím bys si tropil úštěpky z mého rozumu, to se mi od tebe nelíbí!

9) Neboť i ta nejvyšší moudrost Boha musí mně schválit a přiznat, že rozum je člověku pro poznání jeho já a hlavně pro poznání Boha, jež plyne z poznání vlastního člověka já, právě tak nutný, jako jsou nutné oči aby viděl! Já dobře vím, že člověk svým sebedobudilejším rozumem nemůže pochopit a nepochopí nesmírně mnoho toho, co vše božská nejvyšší moudrost uspořádala, čemu dala vzniknout a co tu vždy je a se děje; leč bez určité rozumové bystrosti, která dovede zkoušet a rozeznávat, nepochopí člověk věčně nic!

10) Říká. se, že jen víra je svítilnou člověka! Ó, ty milé nebe, co je víra bez rozumu?! Je to kolébková moudrost nemluvnat, která sahají po Měsíci snad v domnění, že je to okrouhlý kus chleba s medem! A jsou skutečně na této milé Zemi dospělí lidé, kteří považují Měsíc za nějaký ve vzduchu plovoucí bochník chleba, jenž je každého měsíce sežrán rajkami (tropickými ptáky; př.), ale potom ihned zase začíná znovu růst! Ano, příteli, mluv, v čem se pomůže tobě, mně a nějakému bohu s takovou vírou? Není lépe a lidského a božího ducha v člověku důstojnější přemýšlet a časem shledat, že Měsíc přece jen musí být něco jiného nežli bochník chleba pro potravu rajek?!

11) Mou zásadou je: Vše zkoumat a z toho co je dobré a pravdě aspoň nejbližší, podržet na tak dlouho, dokud se o tom nedostane odněkud lepší a silnější světlo! V úplně temné noci je zajisté svítící červíček lepší nežli zcela žádné světlo; a tak je jiskérka duše - zvaná rozum - přece tedy také lepší nežli nejtemnější, jakékoli sebevzdálenější pravděpodobnosti prostá pověra!

12) Předpokládám však případ, že mám uvěřit nejuplněnější předem mně vypravované pravdě, aniž se však mohu i jen v nejmenším přesvědčit, že je to skutečně pravda, protože k tomu chybí rozum a příslušné k němu zkušenosti. Co jiného je pak taková víra nežli jen nejvyšší slepá pověra?! Neboť co mně může prospět uvěřená pravda, nerozumím-li jí, ba nemohu se ani přesvědčit, že je pravdou? K čemu by prospělo zlato, kdyby je lidský rozum nedovedl rozeznat od jiného obyčejného a bezcenného kovu?! Věří-li tedy člověk něčemu, musí tomu přece věřit s nějakým rozumem, jinak budou u něho lež a pravda úplně jedno!

13) Řekneš-li mně: „Daleko za oněmi modrými horami je město, které je postaveno ze samých nejdrahocennějších drahokamů a lidé v něm bydlící jsou samí obři!“, pak ti, budu-li dosti slepý a hloupý uvěřím na slovo a dokonce se v tom utvrdím; přijde-li však potom někdo jiný a řekne mně: „Ty, za oněmi modrými horami není vůbec žádné město a ještě méně nějaký obrovsky velcí lidé!“ Co učiním potom jako nerozumný hloupý zatemnělec? Zůstanu u toho prvního, ačkoliv je to nanejvýš křiklavá lež a drzým posměchem odmítnu pravdu toho druhého! Může to však být jedno nejvyšší moudrému Bohu?!

14) Je-li Nazarejec Bůh plný nejvyšší moudrosti, o čemž nyní již nepochybuji, protože to poznávám svým rozumem, bylo by přece přímo od něho hloupé, kdyby učil lidi poznávat lež a její faleš a zato přijímat světlo pravdy a její dobro bez jakékoli rozumové bystrosti!

15) Vidíš, že v tom si na mě nepřijdeš ani s tisícerými konanými zázraky; proto budoucně si již neráčíš dělat vtipy na můj rozum, nýbrž ponech jej tím, čím je a zato mi jen ukaž, kde je asi nyní božský Nazarejec, abych před ním, jak se sluší, padl na kolena a též se jemu klaněl.

58. VLIV LÁSKY NA ROZUM.

1) Praví **RAFAEL**: „Ale příteli, ty se jaksi pozastavuješ nad něčím, co mi jen podkládáš; jak si můžeš o mně myslet, že jsem odpůrcem správného lidského rozumu?! Pravím-li ti, abys zde nyní vyhledal Nazarejce se svou rozumovou bystrostí, chtěl jsem ti tím jen naznačit, že tu ani sebejasnější rozum zdaleka nestačí nýbrž že záležitost vyhledání a poznání Toho, jenž je Sám nejvyšší a nejčistší Láska, musí převzít především srdce, tedy láska! Rozum tu ovšem nesmí chybět, ale napřed musí být láska! Bez ní tu pouhý rozum o sobě nic nepořídí!

2) Na osobě Nazarejce dávno nic nezáleží, tak jako ne na tom, že Ho činíš ve svém nadšení jako mág bohem, nýbrž vše záleží na tom, co tomu říká tvé srdce!

3) Kdybys měl k tomu a proto pravý stupeň tepla, byl bys Nazarejce již poznal a nebylo by ti třeba, abys se mně na Něho dotazoval; neboť láska najde lásku brzy a snadno. Ale u tebe dosud stále ještě převládal chladný, byť zcela střízlivý rozum a tak se stále ještě musíš ptát na Toho, jenž je ti tak blízko! Myslíš, že tím chci říci jedno slovo slepé pověře, kterou vy Esejci nyní právě co nejvíce pěstujete? Ó, jak hrubě se ve mně mýlíš!

4) Pravím-li, že tu pouhý světský rozum nestačí, je tím řečeno jen tolik, že ke světskému rozumu i v jeho nejčistší sféře, musí přistoupit mnohem výše stojící čistě duchovní poznání, aby se mohlo poznati to Nejvyšší. Chtěl-li jsem ti to však rukama hmatatelně naznačit, jak mně můžeš jako jasný myslitel činit výtku, že jsem odpůrcem rozumu a že pro vyšší poznání považuji být schopné jen opravdové osly a voly?! Nepozoruješ, jak opět daleko se chybil cíle tvůj čistý světský rozum ?!

5) Hle, ve všech důležitých občanských životních poměrech. vynalezli a také schválili druhdy lidé velmi moudré zákony; mezi nimi však jsou také některé, které mají velmi nelidskou tvářnost, jako například mnohé trestní zákony.

6) Nějaký jednotlivec přestoupí většinou z nevědomosti takový zákon. Rameno soudu ho uchopí a vede před přísnou stolicí soudce dobře znalého všechny zákony. Soudí-li pak tento soudce podle pouhého světského rozumu, odsoudí bez milosti obžalovaného podle Codex poenitentiarum (trestního zákoníka; vyd.) k smrti!

7) Má-li však soudce vedle svého probudilého rozumu světa a zákona také láskou vřelé cítilí srdce, bude toto srdce činit chladnému světskému rozumu následující námitku a řekne: Zákona, snad spíše z tyranicky panovnické vášně tak zcela bezohledně stanoveného, nemůže zde přece být úplně použito!? Zde se musí vzít ohled na prokazatelně úplnou neznalost nějakého trvajících zákona!

8) Neboť stojí-li na střeše člověk a spatří dole na zemi ležet jiného člověka a zlovlně na něho seskočí, aby ho usmrtil anebo mu aspoň způsobil velkou škodu na těle, pak se má takový člověk za jeho zlou svévoli se vší přísností potrestat. Spadne-li však člověk se střechy pouze z neopatrnosti, ale přitom také smrtelně poraní na zemi ležícího anebo náhodou kolem jdoucího člověka, je při takovém neštěstí zajisté úplně nevinný a je tu věcí soudce, aby rozeznal, které okolnosti tu byly pákou, že byl člověk shledán vinný!

9) Když nějaký cizinec úplně neznalý našeho písma, naší řeči a našich zákonů se brzy a snadno proviní hned při vstupu do našich zemí proti některému z našich zákonů, máme ho zadržet a pomocí tlumočnicka ho seznámit s našimi zákony. Teprve když se potom opět proviní proti oznámeným mu zákonům, může pak být zato také již náležitě potrestán. Je tu nehezké říkat, že neznalost zákona, jenž je jednou v zemi schválen, nikoho neomlouvá; neboť jak má někdo zachovávat zákon, o kterém, jak lze dokázat, ještě nikdy nic neslyšel?!

10) Hled a sud' nyní sám: Který z obou soudců tu soudil podle práva a pravdy, - ten první, jenž svým chladným rozumem vzal za směrnici pouze literu zákona, anebo ten druhý, jenž v srdci jako člověk choval přiměřené slitování s hříšníkem a tím vystavil na denní světlo zřejmě nedostatek a hloupost zákona?"

11) Praví **ROKLUS**: „Zřejmě ten druhý!"

12) Práví **RAFAEL**: „Dobrá! Co však zvýšilo poznání a rozumovou bystrost druhého soudce?“

13) Práví **ROKLUS**: „Zřejmě láska v jeho srdci, která ho probudila, aby se slitoval nad hříšníkem! Nechtěl hříšníka odsoudit, proto začal tedy také vše ostřeji zkoušet a tím přišel na množství okolností které přispěly hříšníkovi k dobru!“

14) Práví **RAFAEL**: „Dobře a správně řečeno! Co jiného však z toho nyní pro každého člověka vyplývá, nežli to, že rozum velmi již probudilý všelikými vědami a zkušenostmi dostává ve všech věcech, poměrech a směrech bystrý pohled teprve tehdy, je-li láskou v srdci ohříván a planoucím plamenem lásky také stále jasněji osvětčován! Dělal jsem tu tedy odpůrce rozumu, když jsem tě jen určitými pokyny upozornil na to, že tvému bystrému rozumu ještě velmi značně chybí skutečná bystrost a že ji můžeš zvýšit pravou láskou k Tomu, Kterého teprve nyní hledáš a Kterého jsi dříve zrovna tak velice nehledal, jak jsi nyní předstíral?!“

59. RAFAEL ODHALUJE NEJVNITŘNĚJŠÍ ROKLOVY MYŠLENKY O PÁNU.

1) (**RAFAEL**:) „Je sice pravda, že jsi o onom proslulém Nazarejci slyšel leccos, co se ti zdálo neuvěřitelné a že bys se byl s Ním rád sešel, kdyby to mohlo být bez mnohé námahy; ale nehledal jsi a pomyslel: „Však jsme k Němu vyslali několik bratří a ti nám již podají zprávu o tom, čemu učí a co koná!“ Ale někteří se pak od vás úplně odloučili a stali se Jeho učedníky a nepřinesli vám o Něm vůbec žádné zprávy a to vás tu a tam naplnilo obavami a teprve tím jste se stali den ze dne zvědavějšími a chtěli jste poznat Nazarejce osobně.

2) Ale, příteli, taková pouhá zvědavost není dávno ještě láska! Pak doznej jen sám, zda se nyní tvá láska k Nazarejci nepodobá asi lásce, kdy poražený bojovník z pouhé, v sobě poznané slabosti co nejlídněji vzdává svému vítězi, aby na něm vítěz neprováděl žádné další důkazy síly! Ty máš vlastně z Nazarejce potají zcela zvláštní strach a děláš jen tak, jako bys se s Ním chtěl co nejtoužebněji sejít; ale já vidím v tvé mysli vanout jiný vítr! A víš, jak mluví tento do slov oděný vítr? Poslyš, já ti jej budu tlumočit!

3) Tento vítr zní takto: „Ó, ty zcela prokletý Nazarejče! Právě nyní jsi se musel vynořit! Věc našeho znamenitého ústavu byla nyní již v nejlepším chodu! Nyní sem musela ta veteš přinést zrovna Nazarejce, který - kdo ví jak?! - Koná nyní zázraky, proti nimž jsou všechny naše skutky pouze popelem a jenž je bude moci ještě co nejdříve podezírat a znehodnocovat! Přišel nám jen jako pravá veš do kožichu, kterou nebude možno již vymýtit! Nyní však třeba k nejhorší hře co nejspokojeněji se tvářit! Musí se vynaložit vše, aby se k nám nestavěl nepřátelsky! Neboť stane-li se nám nepřítelem, bude s naším celým ústavem rázem konec! Co potom! Kam a co začít? Porazit ho nikdy nelze; proto zde třeba jít chytře k dílu a ani z největší dálky nedávat mu najevo nic nevlídného, nýbrž jednat s ním vždy s největší pozorností a ukázat se mu, pokud jen možno laskavým a ochotným a tak snad tento dobrý člověk jistě proti nám nikdy nepozvedne meč a dá nám aspoň pokoj!“

4) Hle, příteli, to a ještě leccos jiného obsahuje váš vnitřní vítr života, proti čemuž mně můžeš asi sotva něco jiného namítnout nežli jen, že prohlásíš vše, co jsem nyní řekl, za lež, což však nepůjde, protože bych se ihned postavil proti tobě s dokumenty tvou rukou psanými, jejichž velmi nebezpečný obsah by zde vzbudil opravdu velmi mnoho pozornosti! A to by byl právě kousek, který by tě mohl dohnat k tomu, že by ti vstávaly na hlavě tvé již dosti šedivé vlasy! Měl jsem nyní pravdu, když jsem ti řekl, abys se jen pokusil s tímto svým bystrým rozumem hledat proslulého Nazarejce? Co říkáš nyní ke všemu tomu?“

5) Práví **ROKLUS** zcela dotčen: „Ano, příteli, jsi-li s to také číst mé nejnvnitřnější city, pak přestal s tebou každý další rozhovor a já musím nyní se vši vážností před tebou, jinochu, pokleknout a prosit tě za odpuštění všeho, cokoli jsem proti tobě promluvil!“

6) Práví **RAFAEL**: „Hleď, také to muselo z tebe a teprve nyní jsi způsobilý, abys byl představen Nazarejci a tak tedy pojď za mnou!“

7) Práví **ROKLUS** slovy velmi silně rozpačitě znějícími: „Ano, příteli, to vše je velmi krásné a velmi vznešené! Ano, ano, je velkou - jak to jen hned řeknu?! - ano, ano, je velkou zásluhou a dokonce nadlidsky velkou ctí být představen nejmocnějšímu a nejvznešenějšímu Člověku celé Země! Ano, ano, je to takové! Ale má-li takový úplně božský ke všem svým nevýstižným záračným silám také zvláštní schopnost našince skrz naskrz prohlédat a člověku, jakým jsem já,

hned vyprávět přede vším světem jeho celý běh života, - potom bližší známost s takovým bohočlověkem není vůbec nic příjemného! A já bych nyní raději odtud utekl, než abych se tu ještě zdržoval déle! Mimoto se již značně přiblížil večer a máme všichni ještě dnes vyřídit doma leckteré záležitosti - a proto nás již omluvíš, jestliže nyní tvůj jinak mně velmi cenný návrh odmítnu, to jest nemusí-li to zrovna být, abychom se seznámili s Nejslavnějším všech nejslavnějších! Ovšem, považuješ-li to však za něco pro nás dobrého a nutného a přeješ-li si to, pak se rozumí samo sebou, že ti jako našemu duchovně největšímu dobrodinci jistě nebudeme odpovídat; ale upřímně řečeno, nyní mi skutečně není velmi příjemné být zrovna zcela tělesně postaven před tvář tak nesmírné velikosti lidské moci a moudrosti, protože se člověk vedle ní začíná až příliš cítit pouhým nic! Člověk se stává tisícíroznou nickou, zatím co se druhá strana svým nezbadatelným „vše ve všem“ jen stále víc a více zmocňuje v takovéto své všejournosti. Takový pocit nicotnosti bolí a srdci působí žal; proto také nyní již nemám obzvláštní radost z toho, abych byl postaven před tvář toho proslulého Nazarejce."

8) Práví **RAFAEL**: „Nepoznáte-li jeho, pak ztratíte věčný život svých duší! Mimoto jsi předtím přece sám zcela dobře poznamenal, že, abys měl vše, třeba jen, abys měl jediného Nazarejce! Nyní je k tomu ještě příležitost, avšak už jen do rána; časně ráno je jeho odchod odtud nezměnitelně pevně stanoven. Kam, neví mimo Něj zcela nikdo! Proto, chcete-li žít navěky, nesmíte nic promeškat!"

9) Práví **ROKLUS**: „Nuže, veď nás tedy k Němu! Za takových okolností nás přece snad nespovodí se světa?!"

10) Práví **RAFAEL**: „Pravý život vám dáti to učiní, - ale v tomto vašem nynějším zdánlivém životě vám ani vlas na hlavě nezkříví! Proto mně následuj, jak jsem ti již dříve navrhl!"

60. O PODSTATĚ LÁSKY.

1) Teprve nyní se odhodlal Roklus následovat Rafaela ke Mně a učinit zmužile as 30 kroků. Protože jsem však seděl jako předtím za stolem u Cyrenia a rozmlouval s ním o leckterých vládních opatřeních a Rafael vedl Rokla směrem k Cyreniovi, pravil (**ROKLUS**) po vykonaných as 20 krocích: „Ano, nyní mne opět vedeš zrovna k místodržiteli, s nímž jsem vše vyřídil již dříve?! Snad není až příliš mně známý Cyrenius oním hledaným Nazarejcem?"

2) Práví **RAFAEL**: „To jistě ne; ale je to ten Muž zcela prostě vypadající, těsně vedle něho po pravici sedící! Nyní Ho znáš a můžeš se nyní již sám k Němu odebrat!"

3) Práví **ROKLUS**: „To by bylo snadné - už jen asi 10 kroků a budu stát těsně u Něho! Ale co potom řeknu, jak ho mám oslovit?"

4) Práví **RAFAEL**: „Ale, s tvým rozumem, s tvými vědomostmi a zkušenostmi být ještě ve zmatku?! To se stává nakonec mně samému trochu nejasné! Jdi a řekni: „Pane a Mistře, zde před Tebou stojí hladový a žíznivý; nasyť jeho duši!", a dostaneš na to již hned náležitou odpověď!"

5) Roklus učinil tak s velkou vnitřní tísní a **JÁ** jsem Se k němu obrátil s vážnou a vlídnou tváří a řekl: „Příteli, z Tyru a Sidonu do Cesareje Filippi a odtamtud až sem je zřejmě blíže nežli odtud až do Zadní Indie, kde Sihinité nejvýchodnějších zemí postavili daleko za nejvyšším pohořím Indie mohutnou zeď! Hledal jsi tam pravdu - a opět ne pravdu; neboť i kdybys byl pravdu našel, přece bys byl pravdu nepoznal! Kdybys ji však byl poznal, nebyla by ti vůbec příjemná; neboť není-li pravda sjednocena úplně s láskou, pak se podobá slunečnímu světlu na severu. Ono také osvětluje Zemi; ale ježto je to světlo bez tepla, neoživuje půdu a vše je ztuhlé jako ve smrti!"

6) Soudce hledá podle zákona také úplnou pravdu. Zločinec je všemi prostředky donucován k přiznání úplné pravdy a svědkové jsou bráni do nejpřísnější přísahy. Nakonec se ukáže úplná pravda; ale komu ku prospěchu a užitku? To je také pravda bez lásky, tedy světlo bez tepla a vyzní k usmrcení! A hle, takovou pravdu jsi také ty hledal a větším dílem také našel, - ovšem ne k tvému vnitřnímu oživení, nýbrž k usmrcení tvého ducha, kterýmž je láska v srdci každého člověka!

7) Protože však tvůj duch byl spoustou ztuhlých a hmotných pravd na smrt utlačován, musel jsi nutně ztratit každou stopu Boží jsoucnosti, protože Bůh ve Svém Prazákladu je také jen pouhá láska a může být pochopen zase jen láskou!

8) Ty jsi sice dobře věděl v temném tušení, že láska je základním živlem všech bytostí a věd; ale co je to ta láska o sobě, to jsi nevěděl a také jsi to vědět nemohl, protože tvůj pocit a smysly tvé duše nebyly nikdy podníceny láskou.

9) Tvé vědění o podstatě lásky se podobalo vědění, jaké máš o podstatě Hvězd. Hvězdy svítí, ale jejich světlo neprodí teplo a ty se nemůžeš ničím, co je známo jen tvému rozumu, dovědět, zda jejich světlo pochází snad také od nějakého ohně.

10) U Slunce však cítíš teplo a soudíš, že Slunce musí být oheň a to nesmírně mocný, protože může ještě velmi značně oteplovat Zemi z nadmíru velké tobě ne zcela neznámé vzdálenosti.

11) O Měsíci tvrdíš naprostý opak, protože jsi od této Hvězdy ještě nikdy nepocítil nějaké teplo. O jiných Hvězdách již netvrdíš zcela nic, protože jsi z jejich vlivu ještě nikdy nepocítil nic jiného nežli jen jejich skrovné světlo.

12) Protože jsi tedy od Hvězd, které se ti zdají být malé, obdržel tak málo pro schopnost tvého vnímání, nebyl jsi také nikdy z oblasti svého života jaksi vyzván přemýšlet o tom, co asi Hvězdy jsou a zda jejich svícení⁹) oheň či ne, anebo zda to jsou tělesa anebo pouze jen tak nějaké světlé, tepla a váhy prosté body.

13) Abychom však přišli od věci k nějaké představě, musíme o ní začít nutně jednou přemýšlet. Abychom však mohli o nějaké věci s určitou horlivostí přemýšlet, musí být toho hodna; její hodnocení však závisí vždy na lásce, kterou jsme k ní pojalí.“

---

61. SÍLA POZNÁNÍ LÁSKY. NEDOSTATEČNOST SMYSLU ROZUMOVÉHO.

1) (PÁN :) „Láska je však opět důsledek vzruchu vnitřního života, na který nějaká věc zapůsobila.

2) Vnitřní život je láska, tedy oheň se vsí teplotou. Je-li tento oheň živěn působením věci, která sama má v sobě oheň, podobně jako oheň v krbu příkládáním dobrého palivového dřeva, pak začne hořet živěji a stává se stále životně teplejší a čilejší pro samu hořlavou věc. Plameny houstnou, jejich světlo se zjasňuje a duše obdrží hned mnoho světla o věci dříve jí zcela neznámé. Tím se však stává láska k té věci stále větší a větší a od věci se již neupouští, dokud se nestane veskrze známou a není úplně jasno, co je na věci a co vše je obsaženo v ní. To se však děje jen tehdy, stává-li se láska k věci stále větší a intenzivnější.

3) Není-li však život nějakou věcí vůbec povzbuzen, zůstává chladný a nestará se ani v nejmenším o celou o sobě a v sobě sebe pamětihodnější věc, stejně jako se také plamen netáhne za oněmi poleny dřeva, která jsou od něho příliš daleko.

4) Člověk musí tedy být něčím povzbuzován, aby se tím octl v životně teplých myšlenkách. Chladnou pravdou, která je svícením dalekých Hvězd, nemůže být vnitřní život nikdy povzbuzen, protože jeho vnitřní teplo nedochází přitom žádného zvýšení, nýbrž jen snížení.

5) Ty jsi však dosud vše hledal s ledově chladným rozumem a pákou pro tvé hledání byl tvůj rovněž chladný rozum, který nepřijal za pravdivé nic, co se nedalo smyslově postřehnout.

6) Tak jsi hledal Boha s početní tabulkou v ruce, usiloval jsi nalézt A, leč nenašel jsi ani základní čáry k tomuto významnému písmenu. Hledal jsi na sněhových a ledových pláních rostliny, nenašel jsi však nic, ačkoliv svícení sněhu tě téměř oslepilo!

7) Sněhovými a ledovými pláněmi míním zde chladně usuzující a ještě chladněji počítající rozum, který nemůže být schopen žádného vnitřního duchovního zření, protože jako hrubohmotný se nemohl dát vzrušit něčím čistě duchovním.

8) Bylo ti leccos nápadného, jako na příklad návrat stále stejných tvarů v přírodě, která se ti zdála být tvůrčí. Myslel jsi na jakousi stálou konsolidaci (upevnění; vyd.) nějaké sebevědomé a zmocňované inteligentní životní síly, která mohouc vše pronikat a uchvacovat, vykouzluje z hrubých sil pak opět stále stejné tvary. Celou Zemi, Měsíc, Slunce a také Hvězdy jsi považoval za chrám, v němž nakonec již hospodaří sami neviditelní mágové. Indie ti dala k tomu ještě leckteré zdánlivé potvrzení a z toho důvodu jsi se pak stal hlavním zařizovatelem vašich kouzelných komor v Eseji.

9) Protože jsi však konal vše s chladným rozumem a přitom jsi nenechal nikdy probudit své

---

⁹ Slovo „svícení“ je námi doplněno. Vyd..

srdce, proto jsi také nenašel základ života, ačkoliv jsi k němu přišel svým rozumem tak blízko a ponořil jsi se opět do chladné a mrtvé hmoty, hledal jsi v ní štěstí a chtěl jsi v ní také odůvodněně spatřovat štěstí všech ostatních lidí.

10) Tvá věc šla nyní již značnou dobu kupředu s rozhodnými úspěchy; neboť byl jsi a doposud jsi hlavou tohoto ústavu, který je zcela způsobilý k tomu, aby ponořil laické lidstvo do nejtemnější pověry a lepší a myslící lidstvo do největšího a nejtuzšího materialismu. Zničil jsi sice již velmi mnohý živý modlářský chrám, ale na jeho místo jsi nepostavil nic lepšího. V tobě byla smrt a ty jsi v ní našel dokonce vítaného hosta; neboť nebytí šlo u tebe nebetyčně vysoko nad veškeré veličiny života.

11) Proč se však s tebou vše to takto stalo? Protože jsi ve svém srdci nikdy nedal vzklíčit nějaké lásce! Ty jsi v sobě nerozdmýchal vnitřní životní oheň ani jen v mírný plamen! Protože jsi však ještě nikdy ve větší činnosti nevedl dokonce ani vnější plochy svého srdce, jak bys byl potom teprve mohl uvést vnitřní a dokonce nejvnitřnější životní prvky duchovní části srdce v nějaké vzrušení, z něhož by bylo hned celé srdce v plameni pravého života rychleji bušilo a osvítilo tvé vědomí k jasnému poznání sebe sama a z tohoto poznání k poznání Boha?!"

62. LÁSKA A JEJÍ SVĚTLO POZNÁNÍ.

1) (**PÁN** :) „Z toho budeš moci nyní zajisté vyrozumět, že člověk se svým pouhým a sebejasnějším bystřejším rozumem nemůže ze všeho toho, co je duchovní, nic pojmout. Nemůže pochopit život a jeho původní konečný cíl; neboť rozum a vnímavost mají své hlavní sídlo v mozku a v krvi, která udržuje mozek v určitém činném napětí, čímž mozek podržuje schopnost přijímat dojmy a obrazy hmotného vnějšího světa, porovnávat je v jejich tvarech a účincích a konečně si z toho tvořit okruh všelikých závěrů.

2) Ale vše to jsou věci a obrazy hmoty, v níž smysly hlavy nejsou s to nikdy objevit něco duchovního. Protože však život může být jen něco duchovního, může také být jen v sobě a sebou samým chápán.

3) Musí tedy být v člověku ještě jiné smysly, jimiž může v sobě také duchovní živel života pociťovat a spatřovat a tedy poněmáhu také ve všech jeho hlubinách, spojeních a vztazích chápat.

4) Co to však jsou tyto vnitřní smysly? - Hleď a slyš! Je tu vlastně jen jediný smysl a ten je láska, která přebývá v srdci. Tento smysl musí být především posilován, cvičen a třiben a vše co člověk koná, co chce, co myslí a o čem soudí, musí být osvětleno a prosvětleno před životně vřelým plamenem světla a z ohně čisté lásky, aby se všichni duchové probudili zrána nastávajícího životního dne v srdci člověka.

5) Probudí-li se všichni životní duchové v myšlenkách;- slovech, skutcích a dílech bdělí, začnou se hýbat a člověk pln vnitřního duchovního světla je brzy a snadno postřehne, protože se již v prvním počátku svých hnutí začínají projevovat pod všelijakými tvary. Tyto tvary nejsou však náhodné a prázdné, nýbrž všechny odpovídají nějaké viditelné duchovní činnosti ze sféry řádu z Boha.

6) Toto však nemůže člověk svým rozumem a svým prázdným smyslem nikdy spatřovat, nýbrž jen životně planoucíma očima svého ducha, jenž je láska.

7) Proto to můžeš přijmout jako pevnou normu a podle ní říci: žádný vnější světský rozum nemůže nikdy vystihnout a uzříti, co je v člověku; to může jedině jen duch v člověku. A proto také nemůže nikdo Boha poznat, nežli jen probuzený a úplně činným se stavší Boží Duch v lidském srdci, jenž je stejně jako Bůh Sám nejčistší láskou a věčnou sobotou v lidském srdci.

8) Hle, ty jsi ještě nikdy nepěstoval tuto nejušlechtilejší část ve svém srdci a neměl jsi také tušení o její hodnotě a proto je velice pochopitelné, že jsi se stal nejurputnějším neznabožem a přes veškeré své hledání jsi nemohl nikdy přijít na stopu věčnému, vše stvořivšímu, vše pronikajícímu a udržujícímu Božství!

9) Nyní však nebude také jen tak snadné, abys tak zcela ze základu poznal Božství v Jeho pravém bytí a řízení, protože tvůj mozek se všemi svými útvary je již příliš zatvrdlý. Musel bys teprve roznítit velmi mocný oheň lásky ve svém srdci, vzdáti se zcela svého esejství a ve všech svých životních sférách a poměrech se pokořit a státi se zcela novým člověkem; neboť všechny tvé dosavadní životní teorie a názory jsou co do vnitřní a jediné pravdy v základu mylné a faleš-

né, takže se s nimi v sobě nedostaneš nikdy ani do předsíně nejnvnitřnějšího Božího života!

10) Ale ještě není u tebe vše ztraceno, ano mohl bys dokonce ještě dosáhnout něčeho velkého; musel by jsi se však stát ze své nejvyšší svobodné vůli jakožto sám činný a zcela sám chtějící novým člověkem a ze svého vnitřního přesvědčení podle svých sil přispět k tomu, aby přestala nezřízená činnost vašeho ústavu, jinak by ti bylo nemožné kdy dospět k pravému životu tvého vnitřního duchovního člověka. Neboť nejnvnitřnější život v člověku je nejvyšší pravda, do níž musíš zcela přejít; této pravdě se však nemůže nikdy a nikdy dařit, je-li živena činnostmi lži a nejhrubšího podvodu.

11) Každý tvůj krok musí být provázen nejvyšší a nejhlubší pravdou v myšlení, chtění, mluvení a jednání, má-li se stát pravý nejnvnitřnější život v tobě samém nejsvětější pravdou; není-li však tomu od alfa až po Omega tak, pak je, zapamatuj si to dobře, nejnvnitřnější život v tobě samém pouhou lží!

12) Nyní tak asi víš, jak je to s tvým čistým smyslem bystrým rozumem! Na tobě je nyní svobodně volit, zda chceš věčný život anebo věčnou smrt! Já však jsem Ten, Který ti mohu dát věčný život, ale také ti ponechat věčnou smrt!

13) Ale z toho, co jsem ti nyní řekl, nebude nikdy vynechán ani háček! Tato Země a toto viditelné nebe v této podobě, tvaru a v této bytnosti zaniknou, - tato Má slova však věčně nikdy! Čiň nyní co chceš! Jsem tu ještě na krátký čas!"

63. ROKLUS A JEHO DRUHOVÉ SE RADÍ

1) Roklus a všech jeho jedenáct druhů se silně poškrábou za ušima a nevědí, co by Mně odpověděli.

2) **ROKLUS** odchází a rozmlouvá s nimi takto řka: „Já jsem si již předem myslel, nežli mně ten jinoch poslal k Nazarejci, že se především vrhne na zničení našeho ústavu pro blaho národů; tento ústav překáží jak se zdá zázračně činnému Nazarejci především nejvíce! Ale on nás tak příliš snadno nezastraší se všemi svými theosofickými frázemi!

3) V jeho slovech zdá se ovšem být velmi mnoho pravdivého; ale náš dobře zařízený ústav tak snadno nepřivede k pádu! Ale tím vám nechci nic předpisovat; můžete dělat co chcete, - neboť jste pány věci tak dobře jako já!"

4) Praví jiný, jenž sem také zatím přišel z Cesareje Filippi: „Příteli Rokle, já jsem od počátku až do této chvíle poslouchal s nejpozornější myslí celé jednání a přesně pozoroval vše, co se tu přihodilo a musím ti nyní otevřeně doznat, že ve všech svých tvrzeních nemáš pravdu a pro tvou duchovní slepotu je to s tebou k zbláznění! Mluvíš otevřeně tak a potají však myslíš zcela jinak! Vůči jinochovi zbožňuješ proslulého Nazarejce a u sebe ho považuješ za mága nejstarší a nejtajnější egyptské školy! Víme přece nyní, na jakých nohách stojí všichni mágové a výroky téměř všech nám známých věštíren!

5) Přemýšlej dobře, zda znáš nějaké kouzlo, kterým lze v jediném okamžiku přeměnit žulový kámen v nejčistší zlato! Tento jediný zázrak ruší všechny naše zázraky, které nespočívají na ničem jiném nežli na nejčistším podvodu! Pozoruj mimoto tento nový nádherný dům, zahradu s její rozsáhlou okružní zdí, přístav s jeho loděmi, pohled na množství nejnádhernejších ovocných stromů v zahradě, na révoví plné nejvzácnějších hroznů! Před 4 hodinami bylo toto místo ještě pustinou a v téže době jsem na ně vstoupil, nežli jsem měl co dělat na jezeře. Pozoruj nyní tuto pustinu! Jaká bujnost, jaké požehnání!

6) Je to s to provést člověk nějakou veskrze nám známou magií? Já ti říkám: tu přestává vše dosud nám známé; naše veškeré vědění je lež a podvod, nehodí se již k ničemu! Budeme-li chtít budoucně obstát vedle těchto bohodů, budeme muset patrně dělat to, co ti ve vsí vlídnosti radil Nazarejec!

7) Já sice nepatřím k vaší tajné radě a přišel jsem k vám teprve před několika hodinami; ale z toho, co jsem přesně pozoroval, mohu vám říci, že jsme s naším ušlechtilým ústavem lži a klamu dočista pohořeli! Za takovýchto okolností bylo by zde největší pošetilostí tomu Bohu z Nazaretu vzdorovat!

8) Mimoto jsme přece všichni s neotevřenějšíma očima viděli, že všichni římstí nositelé velkého důstojenství a moci jsou jeho nejdůvěrnějšími přáteli! Potřebuje jen říci: „Odstraňte mi tento ústav!“ a budeme na všechny časy časů ochromeni! Co však potom s námi?! Proto jsem zde

dokonce velmi rozhodujícího mínění, abychom přijali a následovali to, co ti ve vsí vlídnosti radil tento bohočlověk z Nazaretu!

9) Ostatně je to velmi špatná domněnka od tebe - říkám ti to zcela otevřeně a bez nějakého ostychu do očí, - že jsi chtěl tomu rukama hmatatelnému Bohočlověku před námi přičítat, že tě tak zkřesal jen proto, že snad náš ústav považoval za překážku na cestě pro věc svého podniku! To je přece jen směšné, více než směšné! Jemu že bude náš mizerný ústav překážkou na jeho cestách?!

10) Říkám tobě a vám všem: Jako nejsme s to rušit Měsíc v jeho východu, i kdybychom naň sebe mocněji foukali a křičeli, právě tak nebude náš vzdušný ústav překážkou cestám tohoto všemohoucího bohočlověka! On nemusí ani foukat, nýbrž jen tak trochu chtít a všechny naše věci, jako budovy, zdi, katakomby a všechny naše kouzelné přístroje se stanou vzduchem! Co potom s námi? Proto je nyní nejvyšší čas, abyste přemýšleli o něčem lepším!

11) Jdi tedy k němu a řekni - avšak věrně a pravdivě - že ty a my všichni pevně chceme to, co ti radil! Neboť zařídíme-li náš ústav zcela tak, jak je to jemu milé, pak nemůžeme při této výměně nic ztratit tím se pak stane on pánem a Mistrem našeho ústavu a my se staneme a budeme jeho nejvěrnějšími učedníky. - Jste s tím srozuměni?"

12) Praví většina: „Úplně, - jen aby nás za své učedníky přijal! “

13) Praví onen dobrý řečník jménem **RUBAN**: „To učiní; za to mi ručí jeho nadměru vlídná tvář! - Co tedy soudíš ty, Rokle, jenž chceš vždy ještě obmyslet něco hodně hloupého?"

64. RUBAN MLUVÍ U SVÝCH DRUHŮ PRO PÁNA.

1) Praví **ROKLUS**: „Ano, ano, máš pravdu, také já jsem toho mínění! Ale kdyby nám toto učinil snad jen pod podmínkou, že budeme nakonec muset zjevit lidu všechny naše zřejmé lži a nahradit mu leckterou pozemskou škodu, kterou jsme mu způsobili naším kouzelným podvodem?! Kdo z vás má chuť a lásku kousnout do tohoto ořechu, ať kousne; já mám zatím ještě velmi málo chuti k tomu, abych se dal potom od lidu notně roztrhat! To je věc velmi choulostivá!

2) Dříve však chci slyšet, co bude od nás v tomto ohledu vlastně žádat! A proto tedy půjdu k němu ještě jednou, abych viděl a slyšel, co bude v té věci od nás všech požadovat; neboť o nějakém odkrytí hlouposti před lidem nemůže být s naší strany ani řeči!"

3) Praví **RUBAN**: „To od nás nebude jistě žádat; neboť on sám to jistě lépe ví nežli my všichni! Nic nestrpí přílišný skok; jedno musí vycházet z druhého v celé nám známé přírodě! Že jsme s našimi podvodnými prostředky dělali mnohdy skoky, z toho nevyplývá, že také on tak bude jednat s námi! Jdi tam tedy jen a učiň zcela otevřeně, co jsem ti poradil!"

4) Praví **ROKLUS**: „Ano, já to však učiním jen proto, že tomu já chci, nikoli že to chcete vy ostatní a že ty jsi mi to, Rubane, poradil!"

5) Praví **RUBAN**: „Mně je jedno, z jakých pohnutek něco činíš, jen když činíš správně! Ale víš, ty první podřediteli a správce zahraničních záležitostí ústavu, ty máš stále ještě svůj starý, pyšně znějící způsob řeči a jednání, že při nejlepší radě, kterou ti udělil jiný říkáváš: „O, to jsem již dávno uznal, abych se, se sebou poradil a proto to také nyní učiním, protože chci tomu tak sám!“ Zda s tím božský Nazarejec také bude provždy spokojen, věru nevím; neboť zdá se být úhlavním nepřítelem také již jen zdání pýchy! Já jsem se, rozumíš, otevřeně řečeno, ještě nikdy nepyšnil svým rozumem a zvláštní jeho bystrostí; ale mám ve své mysli to dobré, že se rychle vyznám u nějakého člověka, jakého je smýšlení a myšlení.

6) A tak se nyní také vyznám v božském Nazarejci zcela dobře, jaký je ve svém chtění a žádání. Dává, jak se zdá, především přednost pokoře, bez níž nelze opravdu myslet ani na lásku a ještě méně na úplnou pravdu. My však stojíme na stanovisku, s něhož je a podle našich řádových pravidel také být musí každý pohled, krok, každé slovo a každé jednání vůči našim bližním nejhrubším podvodem a nejprohnanější lží, protože naše heslo zní, že máme všechn svět podvádět a obelhávat proto že tomu tak sám chce.

7) To však také není zásada božského Nazarejce. U něho platí jistě jen: „Nejdokonalejší a nejčistší pravda a její spravedlnost za každou cenu, také za cenu trvání celého světa!“ Proto se vzchop; neboť stojíš před soudcem, jehož zraková síla sahá až k tvým nejnvtitnějším myšlenkám! Proto se seber ve všem, jinak se pochybí velmi mnoho!"

8) Praví **ROKLUS**: „Ano, protože se, můj dobrý bratře Rubane, tak dobře vyznáš, jdi tedy ty

místo mě k Nazarejci a vyříd' s ním vše podle svého dobrozdání a nám všem bude pak také muset být všechno vhod; neboť proti tak mocnému proudu se nedá plavat! Jdi a učiň tak a já ti budu dokonce mimoto ještě velmi vděčen!"

9) Praví **RUBAN**: „Proč ne? Když mně všichni k tomu zplnomocníte, vyhovím vám velmi rád, - ano mnohem raději, nežli být ještě déle nechutným podvodníkem lidu!"

10) Praví **všech dvanáct**: „Ano, zplnomocňujeme tě k tomu a bude nám úplně vhod, co ujednáš s Nazarejcem; neboť náš Roklus je sice zcela znamenitý ředitel našich zahraničních záležitostí! klamu a mamu a obratným politikem; ale světlé sféry pravdy nebyly nikdy jeho věcí, pohyboval by se v nich velmi neobratně. Proto je lépe, půjdeš-li místo něj ty a vše dobře a účelně vyřídíš s božským Nazarejcem!"

---

65. ŘEČ RUBANOVA K PÁNU.

1) Po této udělené plné moci kráčí nyní **RUBAN** ke Mně a přišed až ke Mně, praví: „Pane a Mistře, plný pravé Boží síly jelikož si Roklus k Tobě netroufal z důvodů Tobě jistě neznámých a rovněž také žádný z jeho jedenácti druhů, zplnomocnili mne, abych já ujednal s Tebou, Nejpravdivějším, vše, co se týče našeho velmi nechvalného ústavu. Pak se jistě stane vše, cokoli jen vždy budeš chtít a my bychom dokonce chtěli dát celý ústav k Tvému volnému použití a státi se vesměs Tvými učedníky! Vyslov tedy nyní milostivě slovo Své, nám všem jistě svatě vůle a my budeme přesně podle toho jednat! Chceš-li však tento ústav zcela zrušit, vyslov Se také o tom; neboť my všichni jsme se také shodli v tom, aby byl ústav zcela zrušen, budeš-li si to přát!"

2) Pravím **JÁ** : „Ty jsi poctivá duše, proto tvůj dům zůstal také ušetřen plamenů! Ale hled', kdybych byl chtěl váš ústav zrušit, pak bych byl mohl s ním právě tak učinit, jako s onou značnou skalou v jezeře, o níž se za bouře roztránila již leckterá loď. Vidíš ještě tu skálu?"

3) Praví **RUBAN**: „Ano, Pane, vidím ji a znám ji žel až příliš dobře; neboť málem by mně samého postihlo u jejích stěn neštěstí!"

4) Plavím **JÁ** : „Budiž zničena a příště již žádnému lodníku nebud' nebezpečna!"

5) V tom okamžiku byla skála obsahující celkem přes 10.000 krychlových sáhů až na dno jezera tak rozložena, že z ní nezbyla ani stopa a také se na tomto velkém místě nezpozorovalo ani zakalení vody; za to však na tomto místě zpozorovali všichni s převelikým úžasem silné vlnobití, které vzniklo přirozeně tím, že se voda dříve velkou skálu obklopující řítila do dutého prostoru a od té chvíle tvořila pak souvislou masu vodní.

6) Když to náš **RUBAN** spatřil, byl pln úzkosti a pravil chvějícím se hlasem: „Je to již právě tak, jak jsem to řekl Roklovi! Tu přestává veškerá magie a na její místo nastupuje holá pravda! To, co jsi, Pane a Mistře, učinil nyní s neblahou skalou, mohl bys asi právě tak snadno učinit s celou Zemí a tím jistěji s naším špatným ústavem! Proto nemohu nyní říci nic jiného nežli: Pane a Mistře. děj se vůle Tvá! Neboť Ty nejsi člověk, nýbrž v Tobě přebývá ve vší úplnosti Duch Boží! Bud' nám všem ubohým hříšníkům milostivý a velmi milosrdný! Ty Jediný jsi vše ve všem a Ty Jediný vše zmůžeš, Tobě není nic nemožného!"

---

66. RADA A ŘEČ PÁNĚ K ESEJCŮM.

1) (**RUBAN**:) „Co však máme učinit s naším ústavem klamu a mamu ?"

2) Pravím **JÁ** : „Naplnit jej láskou a pravdou, věřit ve jméno Mé a následovat Mou nauku! Neboť budete-li to zcela vážně konat, budete moci být užiteční světu ne již podvodem a lží, nýbrž vší pravdou a pravou láskou ale všechny nástroje klamné magie musíte zavrhnout. Je-li však mezi tím to či ono, co se, jsouc o sobě lepšího druhu - jako elektrofony (nosiči elektřiny; vyd.) a jiné podobné stroje, - ukáže být přirozeně užitečné, nepoužívejte toho zvráceně, nýbrž správně a podle povahy věci přiměřeně a poučujte lid co to je a jak stroj přirozeně působí, jak je sestaven, tak budete tím s to vykonat opravdu mnoho dobrého!"

3) Nikdy však nedbejte na úsudek světa; neboť svět je a zůstává zlomyslný a zlý a lež, klam a pýcha jsou jeho hlavní živly!

4) Pravím vám, že ve jménu Mému budete moci s to přemísťovat hory a konat ještě větší vě-

ci nežli konám nyní Já Sám; ale ať nevznikne ve vás nikdy myšlenka, že byste byli něco učinili ze své síly a moci; neboť ta na tomto světě není! Jen silou Božího Ducha budou vám možné všechny věci, které mohou prospět vašim bližním!

5) Každá síla bude vlastní srdci opravdu Bohu oddanému a to na tak dlouho, dokud přitom někdo nepřebere, bude-li však někdo zato ze zlištnosti přijímat čest a odměnu, pak také v tom též okamžiku ztratí v sobě bohoduchovní vlastnost úplně!

6) Ničemu se však nevyhýbejte více nežli bohatství světa citelů; neboť na celé Zemi není špatnějšího člověka nežli je jenž touží a lační po pozemských pokladech; neboť ten proklíná lásku a veškerou pravdu srdce, která tu přichází z Boha.

7) Přijdou-li k vám tací lidé, ukažte jim dveře a dejte jim najevo, že slovo Boží a jeho síla se nemá nikdy házet hrubým vepřům Země k marnému žrádlu! Neklňte jim sice proto a také jim nezlořečte - neboť veškeren hněv a veškerá pomsta je nedůstojná Božího Ducha; ale budou dostatečně potrestáni tím, když jim vážně ukážete dveře a odmítnete přátelství!

8) Přijdou-li k vám v neštěstí, které je postihlo, nevyslyšte je; neboť pomoc nepolepší jejich srdce - naopak; budou pak pro své pytle zlata jednat ještě opatrněji a chytřeji; vám se však budou vysmívat a posmívat a vaši pomoc prohlásí za prázdné chvástání a vykřičí vás jako líné tlučhuby a podvodníky! Toho však buďte daleci; neboť Boží síla z vás přijde jak ve slovech tak i ve skutcích k dobru jedině těm, kteří se jí ve vši pokoře svých srdcí učinili hodnými!

9) Abyste však věděli, co všechno máte budoucně ve jménu Mém znát a konat, jděte k onomu jinochovi; on vám dá knihu, v níž najdete vše potřebné! - Nyní však ať přijde ke Mně ještě Roklus; neboť musím Si s ním ještě o leccčems promluvit! Jdi a sděl mu tuto Mou vůli!"

10) Roklus se sice velmi kysele tvářil, když mu Ruban sděloval přání Mnou vyslovené. Nicméně však šel, přišel a co nehlouběji se Mi poklonil.

11) **JÁ** jsem však co nejlídněji pohlédl na něho a řekl jsem mu tázajícím se tónem: „Nuže, Můj rozumově bystrý příteli, jak soudíš o Mně nyní? Co na Mně shledává tvůj bystrý rozum a co cítí vedle toho tvé srdce? Vždyť jsi se přece dříve, když jsi Mne ještě hledal, přiznal jinochovi, že Já jsem ten pravý Bůh, že Mne také beze vši osobní známosti miluješ a že v sobě stále živěji pociťuješ životní touhu padnout přede Mnou na kolena a dokonce se Mi jako pravému Bohu ve vši vážnosti klanět!

12) Nyní Mne znáš osobně a také asi nepochybuješ, že Já jsem ten proslulý Nazarejec - jak jsi se v nejúplnějši pravdě vyslovil! Ale ještě jsi přede Mnou nepoklekl - což bych od tebe také nikdy nežádal,- a tvé srdce pociťuje, jak se zdá, ještě velmi málo lásky ke Mně! Proč jsi tedy, velký příteli pravdy, mluvil takto k jinochovi, když to není pravda?"

67. ROKLUS SE SNAŽÍ OSPRAVEDLNIT PŘED PÁNEM SVOU NEPRAVDIVOST.

1) Práví **ROKLUS**: „Nejvznešenější nejvznešenějších! Dokud jsem nemohl věřit v Boha, bylo odbytou věcí, které doposud ještě holdoval všechen rozumový svět a tato věc, která vlastně o sobě není žádnou věcí, kterou se však dělá většina světových dějin, je politika, státní moudrost. Tato politika a státní moudrost vyžaduje, aby se člověku, kterého přesně neznáme, nevěšelo hned na nos vše, co máme v úmyslu uvnitř. Přitom však nemusíme mít naprosto nic zlého v úmyslu s někým, s kým se uvádíme v nějaké spojení a proto je vždy radno zůstat s čistou pravdou v pozadí, protože se po mnohých zkušenostech již až příliš často ukázalo, že s holou pravdou se způsobilo u lidí více neštěstí nežli štěstí.

2) Člověka třeba vždy na všelikých postranních cestách napřed skrz naskrz poznat - což není úloha a práce snadná, - nežli jej uvedeme do vši pravdy; neboť nelze zajisté vědět, kde je u něho stránka, na které je pro pravdu přístupný! Neboť žádný člověk není, zejména vůči sobě samému zvláštním přítelem světlé pravdy. Temnota kol něho rozšířená je mu mnohem milejší a v tom také spočívá důvod, proč jsem se, se svou vnitřní pravdou držel u jinocha poněkud zpět. Ostatně je v celém světě známou věcí, že děti jsou teprve všelikými nepravdami přiváděny k pravdě a to je také moudrost rodičů; neboť kdyby rodiče začli dětem hlásat hned pravdu, pak by z nich vychovali málo dobrého a mravného.

3) Je pravda, že jsem se jinochovi ukázal jinak, nežli jsem byl; ale tím jsem mu neuškodil a také nemohl uškodit, protože jsem nepojal pro to nikdy vůli a tak myslím, že jsem se tím nedopustil ničeho zlého. Hřešil-li jsem však tím, pak hřeší vůči svým dětem všichni rodiče, kteří jim s

jistou vážností dokonce pevně tvrdí, že na dalekých a vysokých horách jsou určité stromy, na nichž kvetou a rostou děti podobně jako švestky. Tam prý jsou určití shromažďovatelé těchto plodů a nosí je pak na prodej do celého světa. Občas prý připlavaly tyto plody také v potocích a řekách, které vznikají v oněch vysokých horách, načež byly pak také pochyťány!

4) To je přece tak ohromná lež, že si velkolepější a hloupější nelze ani představit; ale rodiče mají přitom jistě tu nejlepší vůli, aby takovými čistě ze vzduchu uchopenými básněmi uchránili své děti přede všemi necudnými myšlenkami a tak je přivedli svěží a zdravé na těle a na duši do dospělého věku a to přece snad není nic nesprávného?! A tak jsem tedy též toho mínění, že lež, v jejímž základu není ani nejmenší stopa špatného úmyslu, nýbrž často jen podle naší lidské schopnosti poznávání nějaká zcela nejlepší snaha, se má považovat spíše za ctnost nežli za nějaký hřích!

5) A tak je náš ústav v základu sice plný lži a klamu; ale dosud jsme s tím nespojili naprosto žádný zlý a skutečně vládychtivý úmysl to jest pokud jsme vystačovali s našimi poznatky. Co vše se však může z toho vyvinout v pozdějších dobách, k tomu nám chybí prorocký způsob výpočtu a nemůžeme se za to zaručit, protože naši potomci budou právě tak lidé svobodné vůle, jako jsme nyní my.

6) Dokonce tvrdím, že všichni zakladatelé nějakého náboženství, jehož zakladatelem je lepší umravení toho či onoho národa, mysleli to se svým národem zcela dobře a poctivě; ale pozdější potomci a zejména nepovolání samozvaní kněží, směšně špatní zástupci bohů na této Zemi, začali falešně vykládat poučky, kterým nikdy dobře neporozuměli, připojili ve svůj sobecký a vládychtivý prospěch poučky nové a pod názvem „vůle bohů“, „slovo bohů“ je přísně vyhlášovali, často jimi ubohé lidstvo co nejstrašněji sužovali, jak nás o tom dokonce i nyní ještě až příliš makavě přesvědčují velmi mnohé příklady!

7) Pohlédněme jen do velmi dobře mi známých dějin chrámu jeruzalémského a hned vedle toho chrámu římského a máme nadbytek důkazů, kam to došlo s Mojžíšem a dále ještě se vši prvotní moudrostí Egypta! A nechci dělat žádného zlého proroka - ale troufám si před tebou tvrdit, že tvá nejčistší a nejbožštější nauka, jejíž hlavní body odevzdal jinoch zázračně rychle mým druhům, i co nádherného jsem slyšel z ní, bude mít již v několika stoletích zcela jinou tvářnost!

8) Z tvých učedníků se stanou poslové a šiřitelé této tvé božské nauky. Všude nebudou moci přijít; budou opět volit učedníky a učiní je učiteli a někdy duchovními představiteli tvé nauky a tím je položen základ ke kněžství a tím k všelijaké pověře, na co bych vsadil tisíc proti jedné!

9) Bude-li však tomu časem všude tak, proč by měl zrovna náš ústav dělat výjimku?! Všude vládnou lidé. Stojí-li v jejich čele pravý poučující a vedoucí Bůh, zůstanou ovšem v řádu; vystaví-li je však nutné zkoušky svobody, budou ihned opět pohotově se zlatým teletem jako staří Izraelité na poušti, když se Mojžíš odebral od nich na horu Sinai aby přinesl přikázání Nejvyššího.“

---

68. KNĚŽSTVO NEJSILNĚJŠÍ PŘEKÁŽKOU ŠÍŘENÍ NAUKY PÁNĚ.

1) (**ROKLUS:**) „Ty jako nejdokonalejší, všemi božskými duchy nejvyšš naplněný Prorok a nadaný vši mocí a silou jako ještě nikdy žádný člověk na Zemi, jistě to také předvídáš! Ale kdo za to může? Je tomu nyní jednou tak, bylo tomu ještě vždy tak a bude tomu také tak a my tu věc nezměníme!

2) Dokud se lidem ponechává tělo a svobodná vůle, dotud také všeobecně zůstanou tím, čím jsou a všeličím se opatří podle klimatických poměrů kraje. Čím dále od nás, tím hůře, jak jsem o tom nabyt na svých mnohých cestách až příliš často neúplnějších zkušeností! Čím více jsem se vzdaloval od tohoto nyní jediného duchovního světlého místa, tím jsem také sledoval lidi slepější a hloupější již dříve ve svém ateismu, a jistě bych se byl setkal s tím ještě nápadněji, kdybych věděl vše co vím nyní.

3) Je sice velká pravda, že nemůže být temnota, která by nemohla být příslušným světlem okamžitě zničena. V přírodě je tomu zcela jistě tak; zda také duchovní světlo může také tak náhle zahnat duchovní noc, to je ovšem zcela jiná otázka! V jistém směru nebylo možno nazvat mou duchovní noc ne jistě nepatrnou a jinoch ji zaplašil několika málo slovy světla; ale on měl

ve mně také člověka, kterého nelze v leckteré vědecké sféře počítat ke zcela posledním a jenž nabyl ve světě velmi mnohé zkušenosti.

4) Představme si nějaký národ ponořený do nejnesmyslnější a nejtemnější pověry! U něho několik slov sebevětší jasnosti, ano i několik sebenápadnějších znamení způsobí sotva nějaký světlý účinek! Takový národ se stane pak ještě temnější, hněvivý a ukáže se být zrovna v přítomnosti světla jeho největším nepřítelem, načež pak u takového bestiálního národa bude teprve notně temno.

5) Nemusíme tu chodit ani příliš daleko. Pohlédněme jen na chrám jeruzalémský a pozorujme tu domácí i přespolní farizejství a máme před sebou tolik duchovní noci, že budeme muset nad tím nejvýš žasnout! Pokus se tu však přijít s pravým vnitřním duchovním světlem jen asi tak, jako předtím přišel ke mně onen jinoch a zakrátko bude synem smrti!

6) Co vše již tito praví pacholci a sluhové nejtemnější noci podnikli proti našemu ústavu! Kdybychom nebyli v každém směru opatření a kdyby s nějaké strany mohli na nás, dávno by nás již nebylo! Měli by nyní Mojžíš a Aron vstát a učit pravdě tak, jak ji svého času učili a budou ihned uchopeni a ukamenováni, anebo jim dají jako odpůrcům pít prokletou vodu a to zcela jistě tu pravou; neboť mají dvojí vodu, totiž pravou, která má vzápětí jistou a nevyhnutelnou smrt a nepravou, která nikomu nemůže uškodit, protože jed vůbec neobsahuje.

7) Chtějí-li tedy být nějakému hříšníkovi vůči nim anebo spíše vůči jejich chrámovému hospodářství z nějaké tajné příčiny přízniví, dají mu pít nepravou prokletou vodu; kdo však proti nim vystoupil nějak příliš mocně, ten může při nejbližší a nejlepší příležitosti uhasit žízeň na všechny časy pravou prokletou vodou. Že toto farizeové v Jerusalemě, jakož i v jiných obcích konají, je nyní přece již mezi všemi jen poněkud vzdělanými lidmi věcí tak známou, že téměř již nikoho neuvádí v úžas. Ale já se tážím, jak potom může pravé světlo pravdy osvětlit tak farizejskou noc?

8) A jako je to mezi farizeji a s farizeji, tak je to všude, kde je nějaké kněžstvo. Když někde přijmou všichni lidé pravé světlo, protože brzy a snadno poznají jeho dobrodiní, bude se mu nicméně kněžstvo všemi prostředky a silami vzpírat a nepřijme ho, protože pro samou pýchu a vládychtivost je tak hloupé a slepé, že vůbec není s to poznat dobrodiní čistého světla pravdy.

9) Dokud však Bůh jakož i světské vlády trpí kněžstvo, dotud je to se vším duchovním světlem téměř tak jakoby ho nebylo! Neboť tento vždy nejvýš sobecký a vládychtivý druh lidí bude vždy usilovně podezřívát veškeré vyšší světlo a vlastní starý neřád velebit a lidem jim podřízeným vnucovat jako čisté zlato.

10) Proto je můj v této věci dokonce rozhodný názor, že se musí především úplně odstranit vše, co jen trochu zavání kněžstvím, tedy vyčistit starý Augiášův chlév a teprve pak nade všemi národy zároveň dát vyjít opravdovému Slunci; jinak odumře každé sebelepší símě nežli ještě bude moci do půdy života zapustit jen zpola pevné kořeny.

11) Já poznávám v Tobě, vznešený Mistře, úplnou Boží sílu, bez níž by Ti bylo úplně nemožné konat díla, která jsou jedině Bohu možná, protože v něm se všechny ty nescíslné zvláštní síly spojují a mají svůj věčný opěrný bod, z něhož jsou jedině určitého účinku schopny. A poněvadž jsem to našel v Tobě, je zajisté také jisté, že si Tě zcela neomezeně vážím a že Tě miluji, což Ty očima Svého Ducha spatřuješ v mém srdci a mozku jistě ještě jasněji nežli tamten jinoch.

12) Ale nicméně bez jakéhokoli ostychu pravím, že toto Tvé úsilí a jistě velké obětování je dočista marné a lidem přinese málo požehnaní, dokud jen bude noha nějakého kněze šlapat půdu Země! Musel bys tedy jen Svou všemohoucností všechny lidi a rovněž i veškeré kněze na Zemi náhle přeměnit jako onu starou skálu v moři, pak by snad mohlo být jednou zcela chvalitebně na Zemi! Věčná škoda Tvé námahy a práce! Kdybys ještě s pilou a sekyrou tesařil, pak by Tě farizeové jistě netrápili; ale takto Tě budou přes veškerou Tvou božskost, o níž nepochybují, nenávidět a na všech Tvých cestách zuřivě a v žhoucím hněvu pronásledovat! Také se budou snažit zničit nejnádhemější símě, které nyní rozséváš, všemi jim po ruce jsoucími prostředky.

13) Neboť sotva kdo zná národ farizeů pozemsky lépe nežli právě já, který jsem s nimi musel bojovat kvůli našemu ústavu nejvíce! My jsme je nyní sice úplně porazili a přemohli a oni nemohou vši svou zuřivostí již nic proti nám pořídít; neboť naše okružní zdi jsou silnější nežli zdi kolem jejich chrámu a všichni nemocní z široka a daleka hledají nyní uzdravení u nás, protože my léčíme lidi skutečnými léky, zatím co templáři léčí nicotnými výroky a mystickými znameními a všelijakými - bůhví odkud relikviemi, ale nemocní přitom žádné zlepšení nepocítují.

14) To je nyní mé holé vyznání před Tebou, ó, Pane a Mistře; Ty však nyní učiníš co je Ti libo, - jen nezboř náš ústav dříve nežli chrám jeruzalémský! To je nyní má nejsnažnější prosba Tobě; nejmilejší by však nám všem bylo, kdybys Se stal zcela podle Své moudrosti naším představeným a správcem!"

---

69. PRAVÁ CESTA ŽIVOTA.

1) Pravím **JÁ** : „Máte Mé slovo i Mou nauku; číňte a jednejte podle toho, pak jsem vaším Mistrem a představeným!

2) Ve zdech vašeho kláštera netřeba vůbec Mé osoby, nýbrž třeba jedině Mého slova a Mého jména - ale ne snad jen suše psaného a chladnými lhostejnými ústy vyslovovaného, nýbrž ve skutku plném víry a plném lásky k Bohu a k bližnímu - tehdy budu uprostřed vás a co budete ve jménu mém chtít, to se také stane a tak budete konat ještě větší věci nežli Já.

3) Co Já konám, to konám před vašima očima, abych podalo Sobě Samém platné svědectví, abyste vy lidé mohli z něho poznat, že Já jsem totiž od věčnosti od Otce vycházející Týž, Kterého všichni mudrci a patriarchové prorokovali.

4) Vy máte a budete svědčit o Mně veškerému stvoření, které je slepé a hluché a budete za tím účelem potřebovat více nežli Já Sám nyní před vámi, kteří přece máte bystrý zrak a dobrý sluch!

5) Ale vaše klamné zázraky musí být z vašeho ústavu úplně vymýceny; neboť každý klam je více méně ponoukání satana a proto nemůže nikdy vést k něčemu, co by se mohlo nazvat opravdu dobré! Dokud se však v léčebném ústavě používá nějakého klamného prostředku, pak se nemůže vedle něho podařit žádný zázrak ve jménu mém!

6) Chcete-li však působit ve jménu mém, pak také musím být ve vší úplnosti pravdy láskou a nejvyšší živou vírou zcela ve vás.

7) Jste-li však to, pak můžete říci oné hoře: „Zvedni se a vrhni se do moře!" - a stane se podle vaší vůle! Ale dobře si pamatujte, beze Mne nic nesvedete!

8) Já však budu u vás stále a stále, dokud budete co nejvěrněji zachovávat Mé slovo, Mou lásku a nejživější víru ve Mne a kráčet bez falše ve své duši! - Řekni, zda jsi Mi nyní dobře porozuměl!"

9) Praví **ROKLUS**: „Abych se Ti zcela upřímně přiznal, ne zcela; neboť slyšel jsem něco o ponoukání satana! To je týž nejvyšší zlý duch, který podle židovské nauky je prý stále neviditelným původcem všeho zlého a zhojbného na Zemi. Já jsem to dosud považoval za alegorii (obrazné vyjádření; vyd.) Židů a nyní se nemohu dost vynadivit, že slyším toto jméno z Tvých úst!

10) Věřu, já Tě považuji za nejmoudřejšího ze všech lidí a nyní také pevně věřím, že je nejmoudřejší a nejmocnější Bůh, Jenž stvořil vše, co obsahuje nekonečný prostor a že Ty jsi nyní hlavním nositelem Ducha Božího; ale že mi nyní přicházíš se starou židovskou bajkou o satanovi a nakonec ještě i s všelikými ďábly a snad také s židovským peklem, tomu se velice divím! Copak je satan nebo ďábel anebo peklo skutečně něco? O tom si věru vyprošuji podrobnější vysvětlení!!"

---

70. PODSTATA SATANA A HMOTY.

1) Pravím **JÁ** : „Jak rozumět všemu tomu, tobě nyní ještě nesrozumitelnému, najdeš v knize, kterou ti dal Rubanem jinoch; ostatně protivy jako: duch a hmota, život a smrt, láska a nenávisť, pravda a lež ti přece již naznačují, že vše to musí mít nějaký důvod vzniku, jinak by to nikdy nemohlo přijít v nějakou citelnou zjevnost.

2) Kdyby zlo nemělo nějaké příčiny vzniku, odkud by pak mělo přijít na mysl člověka? Z toho snad přece začneš při své cvičené síle myšlenkové postřehovat, že nelze vše - jako je: pravda a lež a podobných protiv více - svalovat na nejvyšší a nejlepší Boží Bytosti!

3) Či můžeš předpokládat, že by Bůh jako nejvyšší, nejhlubší Pravda Sama vložil člověku do srdce lživou mysl, aby pak hřešil proti Božímu řádu a byl nečistý ve všech svých řečech a jednáních? Ó, zdaleka ne! Bůh stvořil člověka duchovně podle Svého obrazu, tedy čistého, pravdivého a dobrého.

4) Protože však duchovnímu člověku bylo pro jeho další existenci podmíněně také projít cestou těla, musel si podle ustanovení nejvyššího Ducha Božího vypůjčit toto tělo z hmoty této Země; a do tohoto těla je pro ducha člověka vložena zkoušející jej protiváha a ta se nazývá pokušení!

5) Toto pokušení vězí však nejen v těle člověka, nýbrž ve vší hmotě; a protože hmota není tím, čím se ti jeví být, je vůči člověku sebe sama zkoušejícímu lží a klamem, tedy zdánlivým duchem, kterýž tu je a není. Je tu, protože je tu svádějící hmota pro tělo člověka; také tu však není, protože hmota není, čím se býti zdá.

6) A hled' a pochop dobře! Tento klamný duch, v sobě. samém skrz naskrz lež, je právě duchem hmoty všeho světa a právě tím, co se tu nazývá „satan“ anebo „nejvyšší všech ďáblů“. „Dáblové“ jsou však zvláštní zloduchové z všeobecného tobě nyní ukázaného zloducha.

7) Člověk, který se tedy chápe s láskou všeliké hmoty a v ní se činně zařizuje, hřeší proti Božímu řádu, který mu dočasně do jeho bytí vložil hmotu jen proto, aby s ní bojoval a používáním zcela svobodné vůle se posiloval k nesmrtelnosti. A následek hříchu je smrt aneb zničení všeho toho, co si duše člověka osvojila z hmoty, protože veškerá hmota, jak jsem ti ukázal, není v tom, čím se jeví být, ničím.

8) Miluješ-li tedy svět a jeho ruch a chceš-li se obohatit jeho poklady, podobáš se bláznů, kterému je vážně představena dobře zdobená nevěsta, kterou však nechce a po níž také netouží; zato ve však vrhá vším žárem nejvyšší slepého fanatika na stín nevěsty a nade vší míru jej celuje! Opustí-li však poté nevěsta tohoto blázna, půjde s ní zajisté také její stín! Co však zůstane potom bláznovi? Patrně nic!

9) Jak bude potom blázen bédovat, že ztratil to, co tak velice miloval! Avšak tu se mu řekne: „Slepý pošetilče, pročpak jsi se nechopil úplné pravdy místo jejího stínu, který přece zřejmě ničím nebyl?!“ Co také jiného může být stín nežli nedostatek světla, který musí dávat každý hutný tvar na opačnou stranu světla, protože světelný paprsek nemůže pronikat pevným a hutným tělem?!

10) Čím však je tvůj stín vůči tobě, stojíš-li anebo jdeš-li někde ve světle, tímtež je veškerá hmota a její poklady vůči duchu! Je nutným klamem a v sobě samé lží, protože není tím, čím se jeví smyslům těla.

11) Soud lži a klamu spočívá pak právě v tom, že hmota před očima ducha se musí jevit jako něco pomíjejícího a jen jako vnější, přiměřený stínový obraz vnitřní hluboké pravdy, zatím co by hmota podle slepé světské lásky duše zůstávala raději v realitě (ve skutečnosti) to, co se býti zdá.11

71. OSUD ZHMOTNĚLÉ DUŠE NA ONOM SVĚTĚ.

1) (**PÁN** :) „Je-li však tomu tak, co potom prospívá duši, kdyby pro tělesného člověka získala všechny poklady Země a ponořila se tedy do těla a do jeho sprosté zvířecké žádostivosti, avšak ve své duchovní sféře by pak utrpěla škodu a ztratila realitu pravého života?! Odkud potom vezme na onom světě něco, aby se potom stala opravdové něco, stala-li se nicotou hmoty sama nicotou?!

2) Ano, příteli, kdo má, tomu je každý dar ziskem, takže má potom vždy ještě více! Ale zcela jinak je tomu s tím, co o sobě nic není a nic nemá! Jak se tedy má dát něco tomu, co se předtím dalo chytit a zničit lží?!

3) Či můžeš vpravit tekutinu do nádoby, která je pouze v tvé ideji a jinak nikde jinde, anebo do nádoby, která tu sice je, ale má na všechny strany tolik děr, že by se daly sotva spočítat?! Podrží snad i jen jedinou kapku?!

4) Ach, kdyby byla hmota o sobě jakou je, trvalá a neměnitelná realita (skutečnost) - což však je nemožné - byla by jako taková co jest pravdou a kdo by ji získal a ji vlastnil, byl by pak ve vlastnictví pravdy; a kdyby duše přešla do hmoty, stala by se opravdovou a trvalou realitou!

5) Protože však hmota je jen soudem duchovna, kterýž nemůže a nesmí trvat, leč jen tak dlouho, pokud se v něm shromažďuje duchovní praživel, sebe poznává a pak při určitém přiměřeném nabytí síly rozloží hmotu kolem sebe a promění v příslušné duchovno, musí tedy světská a zhmotnělá duše sdílet nakonec osud hmoty.

6) Rozkládá-li se hmota, děje se to také s duší. Rozkládá se, aspoň většinou, v substanciální psychoéterické atomy prasilý a vlastní duši po odpadnutí těla nezbyvá přítom nic jiného nežli snad ten či onen základní typ zvířecí kostry beze světla a často téměř úplně bez života, jenž nemá ani nejmenší podobu s bytostí lidskou.

7) Taková duše je pak ve stavu, který praarciotcové nadaní duchovním zrakem nazvali a také velmi pravdivě a správně označili She oul a (peklo = žízeň po životě).

8) Podle toho je tedy také celá Země a krátce vše, cokoli jsi jen s to svými hmotnými smysly vnímat, pravá Sheoula. Je to pro duši, která je anebo spíše se má stát duchem, smrt; neboť kdokoli přestal být jako to co byl, je také jako to co byl, úplně mrtvý.

9) Také duše je pak po odpadnutí těla mrtva, jestliže z předem popsanych důvodů téměř úplně ztratila to své lidsky podstatné a zbyla z ní nejvyšší zvířecí kostra. Musí opět uplynout tobě nepředstavitelná časová údobí, nežli se taková do veškeré hmoty ponořivší se duše stane bytostí podobnou člověku a dlouho to potrvá, nežli se z takovéto duše stane úplný člověk!

10) Ty si nyní ovšem pomyslíš, že u Boha musí být také toto vše v jediném okamžiku možné. Já ti však na to pravím, že u Boha jsou ovšem všechny věci možné. Chce-li Bůh mít loutky a automaty, stačí jediný okamžik pro to, aby jimi naplnil celý viditelný prostor!

11) Ale všechny tyto bytosti nebudou mít žádnou vlastní a svobodnou vůli a žádný vlastní, o sobě tu jsou, samostatně jednající život. Budou se hýbat a pohybovat jen podle Boží jimi proudící vůle. Jejich zrak bude zrakem Boha a jejich myšlenky budou myšlenkami Boha. Taci tvorové budou jako jednotlivé údy tvého těla, které bez tvého poznání a chtění nebudou o sobě s to vůbec se pohybovat a být činny.

12) Není však tomu zcela jinak s tvými dětmi, které vzešly také z tvého těla a krve?! Tyto děti již nečekají na tvou vůli; mají úplně vlastní život, poznání a chtění. Budou tě sice poslouchat a přijmou od tebe poučení a příkazy, avšak nicméně ne podle tvé, nýbrž vždy jen podle své nejvyšší vlastní vůle, bez níž bys je mohl v čemkoli právě tak málo poučit, jako nějakou vytesanou sochu anebo kámen!

13) A hle, tvorové se svobodným poznáváním a chtěním, kteří se mají sami určovat a zdokonalovat, aby tím pak také zůstali navěky svobodnými a sebe určujícími bytostmi, musí být také Bohem tak stvořeni, aby jim bylo možno toho dosáhnout !

14) Bohem smí tu být stvořeno jen jaksi jakoby ve schráně uzavřené všemi možnými životními schopnostmi opatřené sítě; další svobodný životní vývoj a výcvik musí být přenechán semeni samému. Musí začít také na venek kol něho proudící život. z Boha samo k sobě přitahovat a tvořit z něho vlastní, o sobě tu jsou, život.

15) A hled, něco takového nejde tak rychle jak si myslíš, protože zárodečný život o sobě nemůže být tak mocný a účinný jako od věčnosti{ nejdokonalejší život v Bohu!

16) A protože každá sebezkaženější duše má vždy stejné určení, nemůže se jí ani na onom světě k jejímu životnímu štěstí pomoci jinak, nežli že si s nemnohými, ještě jí k službám jsoucími prostředky může a podle věčného Božího řádu také musí pomoci sama.

17) Nyní jsem ti nepochybně jasně a zřetelně vysvětlil, co je vlastně satan a co peklo a co vlastní věčná smrt a zbude ti nyní asi sotva již nějaká otázka o něčem, co by ti nebylo dostatečně jasné! Mělo-li by ti však být ještě něco nejasné, taž se; neboť hle, Slunce se sklání k západu a my potom povečeříme!"

72. VYSVĚTLENÍ SLOVA „SHEOULA“ (PEKLA). O JASNOVIDSTVÍ.

1) Praví **ROKLUS**: „Pane a Mistře, nyní jsem viděl, že Tvá moudrost a nejsprávnější úsudek o všech věcech má nikdy nevystižnou hloubku a musím zde otevřeně doznat, že toto bys nemohl jako pouhý člověk vědět a znát, kdybys neměl svým Duchem největší podíl na veškerém stvoření a mně se nyní osvětlilo. a nejvyšší objasnilo velmi mnohé, co bych si byl nikdy předtím nemohl ani pomyslet! ježto jsi však byl již tak laskav, že jsi mi vysvětlil věci tak mimořádné, žádám tě, abys mi ještě poněkud podrobněji vysvětlil výraz „sheoula“ a říkám, věčnou smrt; neboť v tom mi ještě není úplně jasno. To jest, já sice věci jakž takž rozumím; ale abych mohl tvrdit, že jsem v tom již tak zcela doma, to bych si sám nalhával! Vysvětlí mi tedy tyto zmíněné dvě věci poněkud podrobněji!“

2) Pravím **JÁ** : „Nuže poslyš! „She“, také „shej“ anebo „shea“ značí: „žizní“; „oul“ také „voul“

značí: „v sobě samém opuštěný člověk“, mohlo by se říci: „zvířecí člověk“ (vůl)j „a“: podle konsistence (stálosti) toho, co tu tvoří vnitřní moudrost a poznání!

3) Že pod písmenem A je však toto rozumět, dokazuje tvar starých egyptských pyramid, které jsou ve velkém měřítku napodobením mozkových pyramid a jejichž určením bylo sloužit lidem jako školy moudrosti, o čemž svědčí ještě dnes jejich jméno a jejich vnitřní zařízení. Neboť „Pira mi dai“ značí patrně: „Moudrost mi dej!“ A vnitřní zřízení bylo také takové, že člověk od vnějšího světa v nich zcela uzavřený, musel začít zřít do svého nitra a takto nalézt své nejvnitřnější životní světlo. Proto v rozsáhlých vnitřních chodbách takové pyramidy byla vždy naprostá tma a nebylo dříve jasno, dokud člověk nezačal vše osvětlovat svým životním světlem.

4) Toto ti zní ovšem poněkud zvláštně; nicméně je však všemu tomu tak! Neboť otevře-li se takovému člověku vnitřní zrak myslí, není pro něho na Zemi již žádná noc a žádná temnota. Takřka makavý důkaz poskytují všichni velmi sensitivní a ve vytržení se ocitající lidé. Tito lidé vidí s úplně zavřenými očima mnohem více nežli jinak tisíc lidí s nejlepšími, nejzdravějšími a nejbystřejšími očima; neboť vidí skrze sebe pevnější a neprůhlednější hmotu, vidí snadno skrze celou Zemi a ani Hvězdy nejsou tak daleko, aby je v silném vytržení jsoucí (magnetičtí) lidé nemohli zcela prohlédnout.

5) Jak mohou však lidé přijít do blaženého stavu vytržení - a to nakonec kdy a jak často chtějí - tomu se právě učilo a hlavně velmi účinně cvičilo v pyramidách.

6) Protože tedy pyramidy sloužily k tomu, dávalo se jim také velmi správné a vše označující jméno „She oul a“. Odtud vzal starý Hebrejec své zkrácené „Sheol“, Řek své „Scole“, Říman „Schola“ a Peršan a Ind své „Schehol“¹⁰⁾

7) Protože však staří mudrci ve svých viděních u vytržení zcela dobře věděli, do jak velmi politování hodného stavu přicházejí velmi hmotné, svět a sebe nadmíru milující duše na onom světě po odpadnutí těla, proto právě nazvali tento politování hodný stav také „She oul a“, peklo!

8) Že takovýto stav byl naproti životnímu stavu pravého mudrce v řádu Božím označen výrazem „smrt“, je přece jisté zcela podle pravdy. A protože je to věčně vždy a nutně stejná a trvalá vlastnost všeho toho, co se nazývá „svět“ a „hmota“, bude také jasné, proč něco takového bylo nazváno „věčná smrt“!

9) Dokud tedy nějaká duše zde anebo na onom světě trvá v takovémto stavu, je také zřejmé ve stavu věčné smrti, z níž se vyprostit je jistě nejvyšším těžkým životním úkolem! Mnohá duše by měla jistě stáří světů co dělat, nežli by ze sebe samé k něčemu opět přišla! - Řekni Mi nyní, zda je ti to jasné!”

10) Praví **ROKLUS**: „Ano, Pane a Mistře, nadevšecko, nyní je mi také to opravdu úplně jasné; ale měl bych ještě jednu malou otázku a ta záleží v tom, jak se totiž může člověk uvést do stavu vytržení, do stavu vševidoucího! Kdybych věděl ještě to, aspoň cestu k tomu, vynaložil bych všemožné, abych se také sám občas uvedl do takového jistě nejvyššího oblažujícího stavu! Pane a Mistře nade všemi věcmi, buď tak laskav a dej mi také o tom několik dobrých pokynů!”

11) Pravím **JÁ**: „Školy egyptské zanikly a v tomto způsobu již dávno netrvají; neboť za dob Mojžíšových začalo to s nimi váznout. již tehdy se začalo udílet jen vyučování vnější a Plato a Sokrates byli již z posledních, kteří měli ještě slabý pojem o vnitřní škole životní.

12) Já jsem však nyní přišel do těla tohoto světa proto, abych vám lidem dal ještě lepší životní předpis, podle něhož se může uvést každý do nejvyšší životní moudrosti. A tento předpis zní zcela krátce: „Miluj“ Boha ze všech svých sil nadevšecko a svého bližního „jako sebe samého!“ Kdo se v tom cvičí a hojně to koná, ten je jako Já a právě tím bude také uveden do veškeré moudrosti a její síly a moci!

13) Neboť kdo je pln lásky k Bohu, v tom je také Bůh se Svou nekonečnou a neomezenou láskou a s jejím nejvyšším světlem přítomen. Duše a její duch oplývají pak vším světlem moudrosti z Boha a duše musí pak také zřít a poznávat vše to, co vidí a poznává světlo Boha. A protože veškerá věčná všemohoucnost a všesíla Boha je právě v Jeho neomezené a nekonečné lásce, může duše v takové božské lásce s vůlí vládnoucí v ní lásky Božího Ducha jen chtít a musí se stát, co tato duše chce! – To je tak jasné a pravdivé, jak jen může být v tomto světě něco jasného a pravdivého.

---

¹⁰⁾ Moje poznámka: Jistě také Němec své „Schule“!? Jakob Lorber.

14) Ale toto jen vědět a sebeživěji věřit, dávno ještě nestačí, nýbrž musí se to hojně za všech sebe těžších poměrů životních poměrů konat a v každé době se v tom cvičit; neboť jen ustavičně pilné cvičení dělá teprve z učedníka mistra.

---

73. JAK BOHA NADEVŠECKO MILOVAT. PRAVÁ BOHULIBÁ PRÁCE ČLOVĚKA.

1) Praví **ROKLUS**: „Pane a Mistře, jak mohu však docílit toho, abych Boha, věčného neviditelného Ducha ze všech životních sil nadevšecko miloval? Neboť zdá se mi, že srdce člověka je příliš malé a příliš nezpůsobivé, než aby bylo s to nadevšecko milovat nekonečného a věčného Ducha Božího, o Němž si nelze učinit nějakou představu.

2) S láskou k bližnímu je to snadné; ale s láskou k Bohu až do nekonečna to přece jistě pro nás velmi malé lidi nanejvýš pokulhává! Jak to tedy provést, aby mohl být Bůh nadevšecko milován?“

3) Pravím **JÁ** : „Není dozajista v celém světě nic lehčího! Pozorujte Boží díla, jeho dobrotu a moudrost a zachovávejte svědomitě jeho přikázání, milujte své chudé bližní jako sebe a tím už také milujete Boha nadevšecko!

4) Nemůžeš-li si však učinit o Bohu žádný tebe uchvacující pojem, pohlédni nyní na Mne a máš pak také před sebou onen navěky platný a trvajících tvar, pod nímž jedině si můžeš představovat svého Boha a Tvůrce! Neboť Bůh je také Člověk, ale v Sobě a ze Sebe věčně nejdokonalější! Vidíš-li Mne, pak vidíš také vše! - Porozuměl jsi Mi nyní také v tom dobře?“

5) Praví **ROKLUS**: „Pane a Mistře nade všemi věcmi, nyní mám vše a chci býti Tvým sluhou! Ale nyní mně nech v pokoji odejít! Neboť nejsem hoden déle u Tebe prodlévat!“

6) Pravím **JÁ** : „Kdo má vnitřní pokoj, může jít kamkoli chce a jde v pokoji! Ty však jsi nyní dosáhl vnitřního pokoje a tak kamkoli jdeš, jdeš v pokoji. Ale nyní můžeš se svými druhy ještě chvíli zůstat zde, kde uslyšíš s nimi ještě leccos pro poučení vás všech!

7) Je nyní sice již silně na sklonku dne a Slunce, které za dne nezkaleně osvětlovalo Zemi, dosáhlo již okraje hor a v několika okamžicích nebude ho již vidět a my můžeme všichni říci, že tento den byl dobře stráven. Pracovali jsme zdatně a vykonali jsme za hodiny více nežli by pouhé lidské ruce byly s to učinit za roky! Kdo však pracuje, má také jíst a posilovat své údy! Vy jste také pracovali a proto také budete s námi jíst! Proto také můžete zde zůstat a povečeřet s námi!“

8) Praví **ROKLUS**: „Pane a Mistře nade všemi věcmi! Co jsem zde se svými druhy nyní vykonal, aby se to mohlo nazvat prací? Mluvit a vyměňovat mínění a zkušenosti je vše, co jsme zde, ostatně zcela zahálčivě stojíce učinili - a to snad přece nelze nazývat prací!“

9) Pravím **JÁ** : „Kdekoli a kdykoli člověk opravdově pracoval pro spásu své duše, tam a tehdy také co nejvíce a opravdově a nejnezištněji pracoval; neboť pravá činnost pro blaho a spásu vlastní duše vylučuje přece beztoho úplně veškerou jinou zništnou činnost, protože sobectví a sebeláska vylučuje úplně lásku k Bohu a bližnímu.

10) Kdo se pozemsky stará o své tělo, ten vyhledává poklady tohoto světa, rýpe se ve hmotě a tak zakopává svou duši do soudu a do smrti. Pracoval-li takový člověk také po celý den na poli pluhem a motykou s takovou horlivostí, že se večer dočista koupal ve vlastním potu, byl naproti tomu, co já nazývám prací, nicméně povalečem, líným sluhou pro pole Království Božího.

11) Neboť kdo nepracuje v duchu podle práva a náležitosti v řádu Božím pro pravý, Bohem mu vytýčený cíl, ten jistě také nepracuje k časnému a věčnému blahu svého bližního a Boha hledat a podrobněji poznat neshledává hodným námahy. Kdo však nevynakládá žádnou námahu, aby Boha našel a vpravdě poznal, ten vynakládá ještě méně náležitou námahu pro blaho svého bližního a učiní-li už něco pro něho, činí to jen kvůli sobě, aby se stal bližní nějak způsobily prospět mu několikanásobně za .to, co on mu dobrého učinil pouze jedenkrát.

12) Ty jsi však nyní hledal Boha a sama sebe - a našel jsi Boha a sebe; a hle, to byla tvá správná činnost a já pravím tobě, že jsi nyní v několika hodinách učinil více, nežli jinak za celý svůj život! A proto tu můžeš nyní také již-zůstat, náležitě si odpočinout a s námi povečeřet!“

74. OTÁZKY TÝKAJÍCÍ SE NEMOCÍ A JEJICH LÉČENÍ.

1) Praví **ROKLUS**: „Pane a Mistře všech věcí! Každé slovo z Tvých úst je více nežli nejčistší zlato a jedna pravda posilňuje druhou! Také žádné z Tvých slov světla a života nepadlo u mě na neúrodnou půdu a já nyní cítím v sobě, že z toho jistě vzrostou nejvyšší požehnané plody pro stodoly pravého života; protože však mám nyní již milost mluvit s Tebou, chtěl bych tedy mít od Tebe také vysvětlení o tom, zda máme budoucně uzdravovat nemocné našimi přirozenými léky anebo jen pokud možno v nejpevnější důvěře v Tvé jméno! Neboť nyní mi napadlo, že by asi nebylo vždy podle Tvé božské vůle uzdravit zrovna každého nemocného, jsou zajisté mezi nimi někteří, na které totiž Tvá božská láska a moudrost dopustila tělesnou anebo také nějakou duševní nemoc pro polepšení jejich duše.

2) Je až příliš známo, že často tělesně nejzdravější lidé nejsou zrovna mravně nejctnostnější. Ano, tělesné zdraví dělá člověka velmi často svévolným, světachtivým a požitkářským, zatím co nemocní, zejména chronickou (vleklou) nemocí trpící a obyčejně trpěliví, mírní a do vůle Boží oddaní, chřadnou; zřídka je slyšíme naříkat, jsou plni pokory a nemají závistivé srdce! Nezměnila by se snad jejich dobrá duševní povaha, kdybychom je najednou zcela uzdravili?

3) Pak přijde však ještě něco: Jistě je každému člověku určeno jednou tělesně zemřít, - a kdyby tomu tak nebylo, museli by lidé ještě tělesně žít od dob Adamových! Jestliže my však všechny staré i mladé, kteří jsou u nás jako nemocní, ano smrtelně nemocní přijati, ihned opět úplně uzdravíme a vzájemně také samy sebe, pak se ponenáhlu stane umírání na tomto světě skutečně poněkud řidké, zejména, stanou-li se Tvou naukou časem snad zbytečné také války!

4) Nebudeme-li léčit toho, kdo u nás hledal pomoc, bude se nám spílat krutých a bezcitných lidí; nepřipustíš-li však jednou, aby byl někdo, koho jsme již častěji uzdravili, snad po desáté přes naši vůli a snahu opět uzdraven, pak se stane buď síla Tvého jména anebo naše vlastní důvěra v ně podezřelou a neúplnou a víra lidu ztroskotá! Neboť lidi jednou ve hmotě žijící nepřivedeme tak daleko, aby si k získání vyššího života ve velkém záhrobí začali tohoto pozemského života tak málo vážit, že by v případech onemocnění nic pro něj již nečinili!

5) I stařec stoletý ano i starší sáhne k prodloužení svého života dokonce tehdy ještě k léku, kdyby i věděl, že odložení jeho zpuchřelého těla by bylo spojeno s tím nejvyšším půvabem! Že touha lidí žít na tomto prašivém světě ve zdraví a co nejdéle, často i ve zcela špatných poměrech, je nenasytná, o tom nás všeobecně poučuje více než tisíciletá zkušenost; a budou-li lidé všeobecněji vědět, že každá jejich nemoc bude moci být jedině mocí Tvého jména vyléčena, ano že v čas potřeby budou moci být dokonce zemřelí povoláni znovu v život, pak nám bude přestát jedno obležení lidu za druhým!

6) Podle mého mínění jistě by nebylo podrobnější poučení o tom pro nás a také pro kohokoli jiného zbytečné! Či zrušil jsi snad od nynějška starou smrt těla pro ty lidi, kteří budou žít úplně v tvém řádu, takže od nynějška budou lidé již s proměněnými těly ihned nadále žít, zatím co smrt těla zůstane jen údělem hříšníků proti Tvé nauce a proti Tvým zákonům?

7) Pane a Mistře všech věcí! Hleď paprsky zapadajícího Slunce pozlacují již velmi mocně večerní oblohu a srp Měsíce a Večernice řádně zápasí o to, aby nahradily světlo zacházející matky dne! Jak přenádherný je pohled na Tvá svítící díla, ó, Pane; ale nekonečně nádhernější je pocit vnitřního světla, které z Tvých úst osvětluje naše temné kouty života! Jelikož je tedy ještě pokdy, vysvětli mi před večeří ještě to, co si nejsem nikdy s to sám vysvětlit!"

75. BOLEST, NEMOC A SMRT.

1) Pravím **JÁ** : „Příteli, zde pátráš po něčem, čeho vlastně netřeba vědět ani tobě, aniž komu jinému, protože je to zcela Moje věc, což značí tolik jako: To je věc věčného Otce v nebi, tedy rád, od něhož, pokud se týče těla, nesmím, nemohu a nebudu ani Já Sám činit výjimky.

2) Co obléklo tělo, to bude muset také opět svléci, ať už nyní s bolestí anebo bez ní, to je věcí zcela lhostejnou; neboť po odloučení všechna bolest tohoto světa přestala. Neboť vzduch, který bude vdechovat duše člověka v druhém světě bude zcela jiný nežli vzduch tohoto hmotného světa zde. Kde již není smrti, tam také není žádné zvláštní bolesti, protože bolest těla je vždy jen následek částečného odloupení duše od těla.

3) Tím však není nikterak řečeno, že by snad duše ve svém čistém stavu byla bez citu a

pocitu - neboť bez toho by byla duše zřejmě mrtvá; ale ve světě přiměřeném její přirozenosti se neshledá s ničím, co by ji tísnilo, tlačilo, hryzalo a utiskovalo a tím plodilo bolestný pocit a tak také nebude nikdy pociťovat bolesti.

4) Či není úplně zdravý člověk ve svém těle vnímavý pro pocit bolesti proto, že neměl ještě nikdy neštěstí být nemocen a ještě nikdy od nikoho nebyl uhozen anebo bodnut?! Chyběla mu tedy jen příčina vzbuzující bolest.

5) Hlavní příčina nějaké bolesti, kterou pociťuje vždy jen duše, nikdy však tělo, spočívá tedy v tlaku, který vykonává nějaké příliš lenivým a tím také příliš těžkým se stavší tělo na nějakou životní část duše.

6) Lze proto na čas vyléčit každou nemoc, dovedeme-li odlehčit tělesnou hmotu; ale pro stáří těla není již ulehčení, ačkoliv člověk v dobrém řádu žijící bude moci i do svého vysokého věku celkem málo vyprávět o nějaké bolesti. Jeho tělo zůstane až do poslední hodiny ještě zcela poddajné a ohebné a duše se bude moci poněmáhle zcela lehce odpoutávat od těla ve vlastním, nejlepším a pravém řádu. Také si sice nebude přát dokonce ani v nejvyšším pozemském věku odloučit se od těla; uslyší-li však dobře jí slyšitelné, nejvyšší oblažující zvolání z nebes: „Pojď ze svého žaláře do nejvyšší svobodného, věčného, pravého života!“ Pak nebude však také ani vteřinu meškat a opustí svůj zpuchřelý pozemský dům, aby vystoupila ven do světelných niv pravého věčného života.

7) Nuže, tomu nebudete s to žádnou bylinkovou šťávou a také ne mocí Mého Jména nikdy zabránit, protože to nemůže být vůlí Mého Ducha. Silou Mého jména budete však s to jen podle Mé, ve vašich srdcích co nejjasněji poznatelné vůle a nikdy proti ní opravdu konat zázraky. Proto si také musíte především úplně osvojit Mou vůli, která Je pravá vůle Boží a pak vám bude nemožné, aby se vám nepodařilo, co budete ze Mne a tedy z Mého věčného řádu chtít.

8) Nemůže tudíž být řeči o tom, že by snad kdy nemohl někdo zemřít následkem propůjčené vám léčivé síly ve jménu mém a mým jménem. Nezadržujte ovšem uzdravení nikomu, kde vám Můj. Duch řekne v srdci: „Tomu budiž pomozeno!“; řekne-li však tento Duch: „Toho ponech v souzení jeho těla, aby se jeho duše nabažila otročení choutkám těla!“, pak ho nechte a z Jeho nemoci těla neuzdravujte, - neboť má to vytrpět ke spáse jeho duše!

9) A tak tedy věz, že tvá starost byla trochu marnivá! Vejdí tedy do Mého pravého řádu a pak se ti stane vše již jasné! Máš-li snad ještě nějakou pochybnost, pak mluv, nežli náš hospodský přijde z nové kuchyně s večeří!"

76. SVOBODA LIDSKÉ VŮLE.

1) Praví **ROKLUS**: „Ano, Pane a Mistře všech věd, budeme-li moci jako zázrak uskutečnit jen to, co jedlině Ty chceš a to vše v Tvém celém prvo-světovém přirozeném věčném řádu, pak nám naše vlastní svobodná vůle není dočista k ničemu a se zázraky tu a tam velmi nutnými, jako nejlepšími a nejúčinnějšími důkazy pro moc a sílu Tvého jména, začne to pak na Zemi vypadat velmi bledě!

2) Zázraky Tvé vůle se ostatně dějí den co den, ať chceme nebo ne a naše vůle je naproti Tvé vůli pouhým prázdným ořechem. Slunce. Měsíc a Hvězdy vycházejí a zapadají bez naší vůle; a rovněž tak se zelená Země a přináší své plody; mraky táhnou a větry si pohrávají vlnami moře; nastává zima a léto a časy zanikají a nikdy se již nevracejí zcela bez naší vůle! Ať tomu chceme či ne, to je jedno! Ale jak to pak vypadá se zvláštními často také nutnými zázraky?"

3) Pravím **JA** : „Ano, milý Rokle, s tebou je stále ještě poněkud těžko souhlasit, protože v tvé mysli vládou ještě příliš mnohé pozemské náhledy a ohledy!

4) Hleď, kdo své ruce přiloží k pluhu a přitom se dívá dozadu, nehodí se ještě pro Království Boží! Cožpak ty myslíš, že Bůh ve Svém nejjasnějším myšlení a chtění je snad také tak jednotvárný a jednozvučný jako tuhý led severu?"

5) Ó, člověče, poznej napřed náležitě Boha a Jeho všemohoucí vůli a pak již také poznáš, zda člověk, jehož srdce je naplněno Duchem z Boha nemůže již nic jiného chtít a konat nežli pouze jen tak zcela mlčky a trpělivě nechávat s věčnou vůlí Boží den za dnem vznikat a zanikat a zcela blaženě přihlížet jak různé byliny rostou a kvetou a pak opět vadnou!

6) Kdyby bylo Bohu šlo s lidmi jen o to, pak by byl nikdy nepotřeboval dávat jim nějakou vlastní vůli, nýbrž byl by je mohl nechat vyrůstat jen jako mořské polypy, i když také ve formě

lidské, jako houby ze země se sacími a živnými v půdě zemské vězícími kořeny; mohli by pak hned ve dne v noci přihlížet, kterak Hvězdy podle vůle Boží vycházejí a zapadají aspoň podle zdání a jak krásně kolem nich roste tráva! Volný pohyb se změnou místa by jim nebyl vůbec třeba; neboť vlastní vůli by beztoho neměli a stále stejnou a stereotypní (nezměněnou) vůli Boží by mohli jako sochy ještě mnohem lépe nechat skrze sebe procházet a vládnout nežli nějaký sebe zbožnější a Bohu sebe oddanější člověk se svou vůlí!

7) Neboť člověku, který má vždy ještě vlastní vůli a svobodný pohyb, může přece ještě při vší jeho estetice (vědě o kráse a umění) jednou napadnout udělat několik kroků přes krásný trávník; a jak nevyhnutelně musí tu podle vůle a podle věčného Božího řádu přitlačit k zemi vzpříma rostoucí a stojící travu a vedle toho ještě leckterému roztoči předčasně sfouknout světlo života! - Pozoruješ nyní již tak trochu pošetilost tvé obavy!

8) Nyní si však teprve pomysli, že člověk svobodné vůle pro svou fyzickou potravu drtí svými zuby nejen všeliké nádherné, semeny dobře opatřené plody a pak je jako pokrm pro své tělo beze vší milosti a ohledu polyká, nýbrž pouští se dokonce do všelikých zvířat, zabíjí je a konečně také s pravou lačností požívá jejich pečené maso! Tu a tam si vyhledává velká místa, na nichž předtím v nejkrásnějším a ve zcela nerušeném řádu Božím rostla po mnohá tisíciletí nejkrásnější tráva, léčivé byliny, keře a stromy a staví pak na nich mrtvé domy a města! Ano, příteli, může to být podle řádu Božího, jak ty si jej představuješ správné?

9) Anebo zkracuješ-li si své časem příliš povyrostité nehty, vous a vlasy, nejednáš tu proti Božímu řádu, podle jehož stereotypní vůle chtějí nehty, vous a vlasy hned zase dále růsti a nechtějí zůstat v té míře krátké, jakou jsi jim předepsal nůžkami?!

10) Kdyby tedy Bůh vůbec nechtěl, aby nějaká svobodně myslící a svobodně chtějící bytost jednala proti stereotypu Jeho tvůrčí vůle a činila ničivé zásahy proti trvajícím, stále neměnitelně stejnému řádu jak ve velkém tak i v malém, byl by tedy jednal moudře, když stvořil bytosti, které již pro svou existenci jsou nuceny konat všeliké ničivé zásahy do prvotního řádu stvoření, které je přece také dílem téhož všemohoucího a nejvyššího moudrého Boha?!

11) Dopouští-li však Bůh, Pán a Tvůrce všech věcí a bytostí, aby Mu žijící bytosti a to zejména svobodně myslící, svobodnou vůlí nadaní lidé ničili lesy, káceli stromy, stavěli z nich chýše a domy a největší část jich spálili, aby Mu krásnou travu pošlapávali, žali a senem krmili krávy, voly, osly, ovce a kozy a také nikoho neudeřil přes ruku při nesčíslně mnohých jiných zásazích do Jeho stereotypního řádu, oč mnohem méně bude Svou všemohoucí vůlí zabraňovat tam, kde jde o to, aby se nejmenší svoboda vůle člověka přiblížila k největší svobodě vůle božské!

12) Cožpak jsi neviděl, kterak předtím jinoch, jenž je v podstatě také jen tvor Boží, přeměnil proti stereotypu prabohské vůle kámen ve zlato?! Pohnal ho někdo k odpovídání za to, že učinil tak mocný zásah do základního řádu Božího?! Naopak, dokázala to jen vůle božská spojená s vůlí jinochovou!

13) Zachovááš-li snadná přikázání Boží a Boha vpravdě nadevšecko miluješ, pak budeš přece zřejmě stále jednotnější s Božím poznáním a chtěním. Budeš tedy moudřejší a moudřejší a ve stejné míře také ve svém chtění mocnější a rozumnější. Tvé vnitřní světlo z Boha se povznesse k vševidoucnosti, již budeš moci ještě v životních temnotách nejen cítit, nýbrž také zřít působící životní síly a maje nejsvobodnější vůli Boží budeš také moci určovat, aby byly tak či onak činny. Právě tím však, že zvláště a osobitě poznáš a užiješ nesčíslně mnohé, z Boha vždy vycházející síly, budeš je moci jako vlastník Boží vůle uchopit a také je přimět a spojit k nějakému moudrému účelu a ony budou ihned také právě tak činny, jako kdyby je bezprostředně Bůh Sám přiměl k nějaké činnosti.

14) Neboť všechny, celou nekonečností od Boha proudící síly, jsou jako nesčíslně mnohé paže jednoho a téhož všemohoucího Boha a nemohou se stát a být činné jinak nežli jedině z popudu božské vůle, protože v podstatě nejsou nic jiného nežli pouhá vyzařování božské vůle.

15) Spojí-li pak člověk svou pranepatrnou svobodu vůle s nekonečně velkou vůlí božskou, řekni Mně, zda je tu jen myslitelné, dělat jen pouhého němého diváka čistě božské vůle, anebo zda člověk stavší se takto dobrovolně velkým nebude s to leccos provést s takovou svobodou vůle z Boha!"

77. O PRAVÉ A NEPRAVÉ HORLIVOSTI.

1) Práví **ROKLUS**: „Ano, Pane a Mistře všech bytostí a věcí, nyní tímto Tvým nejmilostivějším vysvětlením dostalo vše u mě ovšem jiné světlo a je mi nyní leckterá dříve nerozmotatelná záhada úplně rozřešena! Ano, nyní začínám také tak trochu chápat co je vlastně člověk a co má v tomto světě hledat a čeho má dosáhnout a podle Tvého slova také může a vlastně musí dosáhnout! Ano, nyní je pak ovšem nejvyšší blaživě snadné zachovávat Tvá přikázání a plnit do slovně Tvou vůli; neboť nyní vidíme a můžeme dokonce rukama nahmatat, co se musí od Tebe nutně obdržet! Neboť vidím-li nějaké místo sebedále před sebou a pustím se v nejpřímějším směru k němu, musím je konečně přece jednou dosáhnout!

2) Nyní však nemohu dělat nic jiného, nežli především Ti za tuto Tvou námahu se mnou ze všech svých životních sil děkovat a Tě ujistit, že budu a zůstanu Tvým nejsvědomitějším učedníkem. Také Tě co nejuplněji ujišťuji, že vynaložím vše, abych očistil náš ústav od všeho starého světského a lživého škváru a budoucně se v něm nebude již nic jiného podnikat nežli jediné to, co se dá, ó, Pane a Mistře, sjednotit s Tvou naukou!

3) Již nyní cítím v sobě dříve nikdy nepocitěnou sílu, před níž by musely v pevné důvěře v Tebe ustoupit všechny hory a kterou by všichni mrtví museli vstát ze svých hrobů! Co - teprve potom bude následovat z toho, bude-li můj příští život zcela Tvá vůle a k jaké síle se povznesou náš ústav, když všichni jeho členové budou jedné mysli a jedné vůle?!

4) Proto nyní již žádné prodlévání! Vzhůru a všechny ruce k činnosti pro toto - nové z Boha založené dílo! Kdo mešká, dopouští se nejhrubšího hříchu na spáse veškerého lidstva celé Země!“

5) Pravím **JA** : „Tvá horlivost je nyní již správná a ty také to, co jsi si předsevzal, provedeš; ale tato tvá nynější horlivost se ještě velice podobá ohni slámy, která také hned vzplane velmi mocným plamenem, takže by se myslelo: půjde-li to tak dále, shoří v několika okamžicích již hned celá půda zemská! Ale v několika málo okamžicích je to s velkým ohněm slámy u konce a pak se sotva již zpozoruje, kde ta načechraná velká hromada slámy shořela!

6) Prává horlivost se stupňuje jako světlo a teplo vycházejícího Slunce. Kdyby se světlo a teplo:slunce hned zrána vynořilo s africkým poledním žářem, působilo by velmi zhoubně na všechny rostliny a zvířata, což může každý dobrý denní hospodář již seznat z tak zvaných zářivých pohledů.

7) Zářivým pohledem se nazývá to, když při nějaké bouři je obloha pokryta hustě mraky a také již prší; náhle se však mraky, právě když jsou ochlazené země a její plody roztrhnou nějakým vzdušným proudem a světlo a teplo Slunce padne náhle na rostliny a stromy a na všeliká něžná zvířata a hle, škoda tím způsobená je pak větší, nežli kdyby po celou hodinu silně padaly kroupy! - Uvedl jsem ti tento příklad jen proto, abych ti prakticky ukázal, jak jaksi nevčasná horlivost často mnohem více poškodí nežli nějak prospěje.

8) Proto nechtěj nyní ve vašem ústavu všechny staré a velmi zpuchřelé stromy přímo jednou ranou vykácet, nýbrž s počtivou horlivostí zcela poněnáhu jakoby nepozorovaně a pak teprve rozšíříš ve svém ústavu právě požehnání! Ale jednou ranou, příteli, to nejde! K tomu je třeba ještě mnohých rozhovorů mezi vámi samými a po nich následujících důkazů nových zářků ve jménu Mém! A teprve až budou všichni, nikoli ty sám, uvedeni do tohoto nového světa, pak se dá vše staré s nejlepším výsledkem vyplet.

9) Když nějaký opravdu moudrý rolník zpozoruje, že vzchází plevel s čistou pšenicí, nechá to přijít až ke žnám. Teprve při sečení dá se oddělit plevel od pšenice a tím mu zbude zdravá pšenice a plevel se na poli usuší a spálí a půda se jím pohnojí. Hle, tomu říkám Já Sám jednat moudře a podle pravdy!

10) Věř Mně, že Já bych byl s celým Jerusalemem a s jeho farizeji právě tak rychle hotov jako předtím s onou skalou v moři; ale tato horlivost by Mně přinesla špatné plody! Tím by Mně pak ovšem připadli všichni, kdo by se dověděli, že jsem způsobil Svou božskou všemohoucností tuto zkázu, ale jistě ne cestou vnitřního přesvědčení, nýbrž cestou vlastního soudu. Z bázně a váhání by se nikdo již neodvažoval ani pohnouti každý by strojově dělal to, co bych od něho žádal!

11) Bylo by to však potom utváření svobodné vůle jako hlavního statku každé lidské duše a povznesení této vůle k nejvyšší potenci božské nejsvobodnější vůle, v níž jedině je a být může nejvyšší životní blaženost?! "

78. VÝCVIK SVOBODNÉ VŮLE. NEVÝHODY PŘEHNANÉ HORLIVOSTI.

1) (**PÁN** :) „Že však nejvyšší blaženost života spočívá právě ve vlastnictví nejnevázanější svobody vůle a její vždy nejúspěšnější skutečné působnosti, toho nejpádnějším důkazem jsou všichni sobci a vládyčtí lidé již na této Zemi!

2) Aby měl někdo aspoň trochu moci, na to vynaloží rád všechno své jmění! Kdo nenávidí snad korunu, trůn a žezlo, zvláště může-li se sám vyšvihnout nahoru?!

3) Proč však mají tito tři o sobě skuteční vládcové v očích lidí tak nevyslovitelnou hodnotu? Odpověď je zcela nasnadě a zcela v povaze věci. Protože ten, kdo sedí na trůně, smí a může mezi miliony lidí co nejsvobodněji a ve světě co nejúčinněji používat své vůle!

4) Po tom však, kdo sedí na trůně, bude pak ještě nadmíru šťasten každý, kdo bude vládcem pověřen jen nějakým úřadem, v němž si pak také, byť i jen ve jménu vládcově může hrát na menšího vládce a trochu více popustit uzdu své vůli prahnoucí po svobodě. Potlačuje sice co nejsilněji svou v podstatě svobodnou vůli a zato činí vůli vládcovu úplně vůli svou, i když s ní také často není příliš srozuměn; to vše však činí proto, aby mohl aspoň tak trochu také spoluvládnout a nějak uplatnit svou vůli. Neboť při zvlášť vysoce postavených státních úřednících se přece vždy naskytne tu a tam příležitost k použití zcela vlastní svobodné vůle a to je pro člověka již na této Zemi největší blažeností.

5) Čím však může být proti oné blaženosti, která vyplývá a pro celou nekonečnost a věčnost vyplývat musí ze sjednocení lidské zde vždy nejvyšší omezené vůle s vůlí Boží?!

6) Ale dříve nežli toto může nastat, uznáš sám, že k tomu třeba nejvyšší vážné, všemi životními stavy nejvyšší moudře vedené zvláštní vzdělávání lidské vůle, jinak by bylo jistě nejvyšší nebezpečné vybavit člověkovu svobodnou vůli skutečnou všemohoucností!

7) Aby však bylo možné učinit vůli člověka k tomu způsobitou, třeba působit k tomu, aby se člověk úplně dobrovolně odebral na cesty světla a na nich se, se vší láskou a se světským sebezapíráním tak dlouho dále pohyboval, dokud svou vlastní činností a dokonalým sebeurčením nedosáhl pravého cíle.

8) Tomu však neposlouží ani vnější ani vnitřní nátlak, neboť obé je soudem, kterým se nemůže nikdy žádný lidský duch stát ve své vůli svobodný; dokud však to nemůže, pak nemůže být také věčně ani řeči o spojení jeho vůle s nejsvobodnější vůlí v Bohu!

9) Proto třeba především vést lidi jen tím nejmoudřejším vyučováním k opravdovému poznání sama sebe a jedině pravé božské Bytosti a to všemožnou dobrotou, trpělivostí a největší jemností; jen tvrdošíjně vzpurné povahy, u nichž vězí v pozadí o sobě téměř zcela bezúčelná zlá svévole a opravdu ďábelská škodolibost, třeba zkrotit světským vnějším trestným soudem, ale ne tak hned nějakým trestajícím je činem zázračným.

10) Neboť přitom se nesmí nikdy pouštět se zřetele, že ten, který se má trestat, je také člověk, jenž má být rovněž veden ke správnému používání své svobodné vůle a že snadno nějaký potměšilý a pomstychtivý démon (zloduch) tak a tak ovládne jeho tělo a tak z člověka jinak snad zcela pokojného učiní pravou obludu!

11) Proto musí být každá přehnaná horlivost i v nejlepší věci tak dlouho zdržována, dokud nedosáhla oné skromné zralosti, která se snaží nezastavitelně a vytrvale provádět vše s klidnou a láskyplnou rozvahou a s moudrým výpočtem prostředky, které má po ruce a to se stálým zřetelem na onu živou bytost ve všech jejích stavech a poměrech, s níž má co dělat.

12) Že se Mi váš ústav, jakým nyní ještě je, jistě nemůže líbit, to zajisté nyní ze všech kořenů životních poznáváš! Ale i kdyby stál na stokrát horších zásadách nežli stojí nyní, bylo by právě tak nemoudré náhle jej uvést v podezření a zničit, jako kdyby se nyní náhle se Země odstranil Jeruzalém anebo mnohonásobně zlý pohanský Řím.

13) Usiluj tedy od nynějška jen o to, aby se ponenáhlu, jak se věc jaksi sama sebou ukáže, odstranilo z vašeho ústavu vše falešné, tak bude ponenáhlu ústava lpící na něm lid v úplné pravdě polepšen! Kdybys však chtěl nyní se svými druhy ihned to nejhořejší obrátit v nejdolejší a to nejdolejší v nejhořejší, prohlásili by tě velmi mnozí druhové ústavu za šíleného a zpozdilého

ho a snažili by se tě všemožným způsobem učinit neškodným ústavu, který považují za nejvyšš účelně zařízený a tím by ti byla vzata jakákoli příležitost, abys mohl zcela tiše a nepozorovaně odstranit z ústavu vše falešné a místo toho dát nejuplněnější pravdu. "

79. NARÁŽKY PÁNĚ NA JEHO POSLEDNÍ VEČERI A NA JEHO SMRT NA KŘÍŽI.

1) (**PÁN** :) „Na Mně Samém máš nejvýmluvnější příklad! Znáš nyní Mne, Mou nauku a její pravou životní snahu. Znáš také Mou moc, s níž bych byl s to tuto celou Zemi právě tak rychle a tak snadno v niveč obrátit, jako předtím onu tobě dobře známou starou skálu v moři! Leč tu bych musel nakonec Sám k Sobě zvolat: „Nechtěl-li jsi místo světa, plného Tvých srdečných dětí, jimž jsi dal jejich přirozenost a povahu, mítí nic, pak jsi neměl raději hned z počátku vyvolávat v jsoucno vůbec žádnou Zemi!“ Ale Země a lidé jsou nyní jednou tu a tak třeba udržovat a vést vše se vší láskou a trpělivostí podle moudrosti z Boha, aby se neztratil ani sluneční prášek z toho, cokoli tato Země nosí a v sobě samé obsahuje!

2) Ano, pravím tobě: Mně nejprotivnější a jistě nejhorší lidé na celé Zemi jsou zřejmě jeruzalémští farizeové a zákoníci ale nežli bych je dal soudit a pověsit na kříž, dám Si totéž učinit jimi na Sobě Samém!"

3) Tu **ROKLUS** prudce vyskočí a praví: „Ne, ne, Pane a Mistře! To by znamenalo až příliš napínat trpělivost! Kvůli hrstce darebáků v Jeruzalémě - a kdyby také měli být všichni v niveč rozloženi – neutrpí Království Boží ani na této Zemi a ještě méně na onom světě nikdy nějakou poruchu proto pryč s dračí havěťí a Ty zůstaneš!“

4) Pravím **JÁ** : „Jak ty nyní této věci rozumíš, tak také mluvíš! Ale od nynějška asi za tři roky poučí tě tvůj vlastní duch o něčem jiném a lepším; proto nechme toho nyní a připravme se k večeři! Tento stůl bude o něco prodloužen a vy, počtem s Rubanem nyní 13, budete mít u něho zcela dobře místo a budete představovat obraz příští večere, která bude mít příslušnou podobnost s Mou poslední večeří na této Zemi!"

5) Praví **ROKLUS**: „Pane a Mistře! Ty se stáváš nyní pojednou mystickým a záhadným; odkud a proč to?“

6) Pravím **JÁ** : „Přátelé, měl bych vám ještě velmi mnoho říci, leč nemohli byste to nyní ještě snést! Až však po oné poslední večeři vstoupí svatý Duch do vašich srdcí, povede vás do vší hojnosti nejživější pravdy a pak teprve zcela porozumíš tomu, co jsem ti nyní řekl. Nyní však již přichází Marek s mísami; proto zasedněme k radostné večeři! Váš stůl je již připraven a pokryt."

7) Při těchto Mých slovech se Mně **ROKLUS** hluboce pokloní, odchází pak ke svým přátelům a druhům a praví: „O odchodu není nyní řeči, musíme napřed spolu povečeřet; právě se večeře přináší a to tamto u stolu Páně! Pán a Mistr chce to tak mít a tu nelze odmítat! Proto pojdte nyní rychle se mnou a posaďte se u volné části stolu tam, kde sedí pánové již dávno!"

8) Praví **RUBAN**: „Ó, to se zrovna nebude nějak zvláště dobře pro nás vyjimat! My nicotově vedle Velepána všech pánů Země!"

9) Praví **ROKLUS**: „Ať vypadá věc jakkoliv! Pán a Mistr všech věcí jednou to tak chce a my přitom nemáme nic jiného co činit, nežli poslouchat a to s nejradostnějším srdcem! Proto pojdme, aby tu na nás nikdo nečekal! Zároveň však mám také již skutečně notný hlad a těším se opravdu ze srdce na velmi bohatou a velmi dobře připravenou večeři! Na stole s pokrmy vidím také džbány a velké poháry naplněné vínem a spanilý jinoch se, jak se zdá náležitě postaral zejména o náš stůl; proto pojdme tam jen rychle!“

80. RAFAEL JEDLÍK.

1) Po tomto oslovení Roklově se odeberou všichni ke stolu pro ně určenému, třikrát se vznešené společnosti ukloní a Rafael vykáže každému ihned místo a nakonec přisedne k nim k novému stolu jako čtrnáctý. Roklus spatřuje před sebou právě ono jídlo, které mu bylo mezi všemi jídly v životě nejmilejší; bylo to pečené jehně a příkrmem, skládajícím se z nejlepších a nejzralejších pomerančů. Nemohl se tu dost vynadivit kterak mohli v kuchyni tak přesně uhodnout jeho chuť. Brzy se však vzbouřil a uvážil v jaké je společnosti a to mu vysvětlilo vše. Také každý z třinácti hostů obdržel právě to, co nazýval vším právem svým zamilovaným pokrmem;

jen Rafael měl před sebou na velké míse 8 velkých a velmi dobře připravených ryb, s nimiž, jak známo, mnoho okolků nedělal, což bylo velice nápadné oněm třinácti.

2) Roklus se nemohl zdržet, aby se domnělého jinocha sice zcela přátelsky, ale přitom velmi udiven neotázal, jak mu jen bylo možné osm tak velkých ryb tak chvatně a rychle požit a zda by mohl ještě nyní něco jíst.

3) A **RAFAEL** odpověděl zcela vlídně se usmívaje: „Ó, jen sem ještě desetkrát tolik a budu s nimi zcela snadno a bez námahy hotov; ale nyní jsem také těmito rybami zcela dobře a úplně nasycen!"

4) Praví **ROKLUS**: „Tvůj žaludek býval asi v tvém dětství přecpáván, jinak bych si to nedovedl vysvětlit! Můžeš mně snad pomoci také mé jehně sníst? Nebof hle, mám osminu více nežli dost!"

5) Praví **RAFAEL**: „Jen sem s tím, se 7/8 budu zcela snadno hotov!"

6) Roklus, jenž si nyní vzal k jídlu jen zadní část nohy, dal vše ostatní Rafaelovi, který byl s masem a kostmi hotov v jediném okamžiku.

7) To bylo nyní **ROKLOVI** přece jen trochu příliš mnoho a s tváří zcela zaraženou pravil: „Ne, můj jinak nejspanilejší a nejmoudřejší jinochu, to není u tebe nikterak přirozené! O tom sněžení masa bych již celkem nic neřikal; že jsi však byl nad vlka rychle hotov také s kostmi, které jinak žádný člověk nepožívá, - víš, to mně již nejde na rozum a musíš mi nyní ještě také tuto věc podrobněji vysvětlit!"

8) Praví **RAFAEL**: „Nuže, dej mi tedy kámen a uvidíš také tu zázrak!"

9) Roklus zvedl rychle se země velký kámen a dal jej Rafaelovi.

10) **RAFAEL** však pravil: „Pohleď nyní sem, také tento kámen sním jako nejlepší kus chleba!"

11) Poté vzal Rafael kámen, přiložil k ústům a jak se kámen dotkl Rafaelových úst, zmizel také z pozemského jsoucná!

12) Když to viděli Roklus a jeho druhové, zhrozili se a **ROKLUS** pravil: „Ne, mladý příteli, s tebou není být dobře hostem; nebof nakonec bys se mohl pustit i do svých spoluhostů! Dovol mi zcela jemnou poznámku, kterou ti nechci nic jiného sdělit nežli: Chceš-li sežrat také nás, učíš tak raději rychle, abychom na svůj zánik nemuseli dlouho úzkostlivě čekat! Ne, už bych nic neřikal na těch osm ryb největšího druhu, jaké má moře Galilejské, také ne na těch mých 7/8 jehněte i s kostmi, ačkoliv to je již - dovol - strašná abnormita ve žraní; ale sněžení nejméně as deset liber těžkého kamene je něco, co nás musí všechny jímat pravou hrůzou! Kam povede tato věc nakonec? Nás se to sice týká pramálo; avšak, můžeš si ve jménu všech bohů shlítnout třeba všechny hory Země, my nicméně nechceme být zrovna svědky tvé nesmírné žravosti! Rozumíš, milý mladý žroute?"

81. RAFAELOVA OSOBA A POVAHA NA ROZDÍL OD LIDÍ ZEMĚ.

1) Praví **RAFAEL**: „Příteli, ty musíš takto mluvit, protože mně neznáš; kdybys mně znal, pak bys shledával vše tak přirozené, jako shledáváš přirozeným to, že jsi podle svého hladu snědl sotva jen osminu jehněte!

2) Já jsem sice také člověk jako ty a zatím mně nechybí žádný smysl a žádný úd ani co do těla; ale mé tělo je zcela jiné nežli tvé; tvé tělo je ještě smrtelné, moje ne! Ty jako duše a duch nemůžeš své tělo svléci kdy chceš, rozložit je a okamžitě proměnit ve svůj duchovní živel; já to však mohu a dovedu. Já jsem totiž vlastně pouhý duch přes toto mé zdánlivé tělo; ty jsi však ještě téměř pouhé tělo a budeš muset ještě velmi mnoho pro sebe vykonat, nežli se začneš ve svém těle cítit jako zralá a svobodná duše.

3) Snědl-li jsi něco, vyžaduje to čas, nežli se to stane v tvém těle krví a masem a nikdy a nikdy nevíš, jak se v tobě tato proměna děje. Ty neznáš do nejmenší části organickou stavbu tvého těla; mně však je co nejjasněji znám každý atom mého a také tvého těla tak, že v celém světě nemůže být nic jasnějšího! Neboť já si musím toto své nynější tělo od atomu k atomu, od nervu k nervu, od vlákna k vlákně a od údu k údu sám tvořit a udržovat; ty však od počátku nevíš, z čeho se skládá tvé tělo a kdo je neustále tvoří a udržuje.

4) Tvé tělo je tělo zplozené, zrozené a proti tvému poznání a proti tvé vůli vyrostlé, - mé tělo je stvořené podle mého poznání a chtění! Vědomí o tvém bytí je ještě spánek a tvé vědění, po-

znání a chtění je snění v tvém bytí ve spánku; já však jsem v nejjasnějším a nejopravdovějším životě nejdokonalejšího věčného dne života. Víím co mluvím a konám a znám pravý a nejhlubší důvod toho, - a ty ani nevíš jak, čím a proč v tobě vznikají všelijaké myšlenky! A tak tedy také víím, proč mohu a musím, dokud kráčím mezi smrtelníky, požívat mnohem větší množství pokrmů nežli ty a všichni tvoji druhové dohromady. Ano, důvod toho ti nyní ještě nemohu zcela objasnit, protože bys ho vůbec nepochopil se svými nynějšími poznatky; ale později již přijde čas, v němž velmi dobře pojmeš a pochopíš vše to, co jsem ti nyní jen tak nahodil.

5) Ale že mi přisuzuješ to, že bych se pro svou příliš velkou žravost pustil jako nějaká hyena anebo vlk nakonec i do vás, to je od tebe trochu dětinské! Myslím, že mé duchovní vzdělání a má vám zřejmá moudrost měly by vás poučit přec jen o něčem lepším! Já mohu nejen sníst kámen, jak jste se nyní přesvědčili; tento výkon bych mohl také s celými horami a světovými tělesy provést, na což bych měl dostatečnou sílu! Ale kdybych byl nemoudrý a měl moc kterou mám, pak bych jednal podle nějaké slepé vášně a vy byste po mém boku nebyli pak ovšem jisti svým bytím a životem! Ale odvěká Boží moudrost, z níž je vlastně vytvořena celá má bytost, mně především přikazuje zachování všech silou a všemohoucností Boží stvořených věcí, z nichž se věčně ztratit nesmí a také ztratit nemůže ani atom, protože vůle Boží a Jeho vševidoucí světlé oko proniká a protkává od největšího do nejmenšího celý věčný a nekonečný prostor; a tak je tvůj strach z mé pro vás domnělé žravosti úplně marnivý! - Pochopil jsi, Rokle, aspoň jen trochu tato slova?"

6) Práví **ROKLUS**: „O nějakém skutečném pochopení nemůže tu být ani řeči; avšak vyrozumívám z toho tolik, že po tvém boku se nemusíme nikterak obávat o svou existenci a to je zatím pro nás již velmi mnoho! Ale kam pohlcuješ takové spousty? Cožpak máš žaludek pštrosa, který, pokud víím, stráví také nejtvrďší kameny? Dokonce nejtvrďší kovy jsou prý mu velmi oblíbenou potravou. Ale ať už je tomu jakkoli, - ty jednou jsi a zůstáváš zázračnou bytostí!

7) Židé mluví o jistých prvostvořených poslech nebeských andělích, my Řekové a Římané máme své genie a tak zvané polobohy; snad jsi nějaký zakuklený anděl anebo nejméně nějaký genius anebo polobůh! Na pozemského člověka mně připadá také tvůj celý vzhled příliš něžný a subtilní; neboť žádná sebecudnější vestalka (kněžka; vyd.) by nesnesla s tebou co do tělesné něžnosti a krásy porovnání. Ty jsi mi byl již dříve velmi nápadný a nemýlil jsem se, když jsem tě potají stále považoval za jakýsi kouzelný fantom (přízrak)! Zdálo se mi vždy, že jsi na jedné straně přece jen něco, na druhé straně však nic jiného nežli jen mluvící světelný obraz nějaké nejvyšší božské bytosti, která ti jen na určitý čas propůjčuje tvar, trvání a nutnou moudrost a moc. Nejsi-li jí však již potřebný, pak je však s tebou úplně veta! - Tak aspoň jsem to v sobě myslel, cítil a pociťoval."

8) Práví **RAFAEL**: „Až na to úplně veta se mnou přiblížil jsi se dosti blízko pravdě! Jen s úplným veta se mnou to má nesmírně silnou potíž; neboť hled, dávno tobě nepochopitelně předtím, nežli se kdy ještě začal vznášet a svítit nějaký Svět v nekonečném prostoru, byl jsem již zcela dokonalým sluhou nejvyššího Božího Ducha! Jsem jím dosud a zůstanu jím také navěky, byl snad poněkud změněn podle míry Pána, po níž nyní všichni sebedokonalejší duchové touží a nadále budou toužit. Ale proto přece jen zůstanu vždy to, co jsem, jenže v míře ještě dokonalejší, z kteréhož důvodu jsem se tedy nyní také milostí Páně odebral do této přípravy hmotného života. Ale pro nynějšek zůstávám ještě kdo, jak a co jsem! - Porozuměl jsi mi nyní již poněkud lépe?"

9) Práví **ROKLUS** vyvalujíc oči; „Á, tak, no ano, jak jsem si to myslel! Ty jsi tedy - jak se říká - jen ad interim (zatím; vyd.) zdánlivě vtělený duch a to z nebes zde, abys na čas Pánu sloužil a uskutečňoval Jeho vůli?! Ano, tak, aha, ano, pak je ovšem nesmírný rozdíl mezi námi a s tebou vlastně nelze již promluvit pozemské slovo!"

10) Práví rychle **RAFAEL**: „A pročpak ne?"

11) Práví **ROKLUS**, tváříc se nyní zcela vážně: „Přisuzuji tvé jistě neomezené moudrosti, že znáš lépe nežli já tento důvod také bez mého málo významného vysvětlení; protože však vy tajuplné duchovní bytosti žádáte již od nás ubohých smrtelných lidí vždy nějaké prohlášení, musím ti to tedy říci, - přesto, že beztoho již předem víš každé slovo, které vyslovím! A tak mne tedy poslyš:

12) Jsou také na této Zemi určité poměry a stavy, které se vedle sebe nikdy chvalitebně nevyjímají. Tak je na příklad krčící kopeček (krtina) vedle vysokého Araratu jistě velmi směšně pochybný poměr, svinský chlěvek vedle císařského paláce v Římě, muší dům vedle egyptské py-

ramidy, komár vedle slona, kapka vody vedle velkého světového moře! Ale tyto poměry se vyjmají ještě o mnoho lépe nežli je poměr mezi námi a tebou; také noční třpytající světluška by se vyjmala vedle Slunce zřejmě lépe a mileji! Co je má řeč před tebou? Nejhloupější mlácení zcela nejprázdnější slámy; neboť co ti nyní říkám, věděl jsi již od slova ke slovu před celou věčností! Ale já tu nemluvím kvůli tobě, nýbrž kvůli sobě a svým druhům, aby se dověděli nahlas, jak nyní smýšlím v tomto našem postavení! Stejně se hodí ke stejnému: obyčejný člověk k obyčejnému a vznešený a mocný k vznešenému a mocnému.

13) Váha nám zde podává nejsprávnější míru. Sluneční prášek má jistě také ještě nějakou váhu, jinak by nepadl časem k zemi. Ale nezasmál by se dokonce i skutečný vůl, kdyby někdo položil na váhu před jeho očima sluneční prášek, naproti 10.000 librám, aby viděl, že je tento prášek lehčí nežli velká váha 10.000 liber?! A tak také ty se k naší společnosti právě tak málo hodíš, jako my ke společnosti tvé.

14) Ty jsi podle Písma Židů jedním z největších v nebi a my stojíme na této Zemi ještě sotva na kraji života v kolébce a ještě se nám strašně mnoho nedostává, nežli dosáhneme na této Zemi duchovního mužného věku! Proto tě prosíme, abys nám nyní prominul, že se musíme po tvém boku až příliš za nic považovat! Ty u nás nemůžeš jistě nic získat a my u tebe v poměru co jsi a co jsi s to dokázat, také tolik jako nic!"

82. ZÁZRAČNÉ PŮSOBNÍ RAFAELOYO.

1) Praví **RAFAEL**: „Že jsem ve vaší společnosti, není má, nýbrž vůle Páně a tuto vůli my musíme právě tak dobře poslouchat jako vy a všechny stvořené bytosti, ať jsou druhu jakéhokoli. Malý rozdíl je jen v tom, že my neposloucháme vůli Páně jako slepci, nýbrž jako vidoucí, kdežto všechno ostatní stvoření musí poslouchat vůli Páně zcela slepě.

2) A mezi mnou a vámi je však ten rozdíl, že já jako duch rovněž nejsvobodnější vůlí obdařený jsem učinil vůli Páně zcela jako svou nejvyšší vlastní vůli; vy však jste dosud sotva ještě poznali, že nějaký Pán jest. O poznání jeho vůle nemůže nyní být ještě ani řeči; neboť tuto vůli poznáte zevrubněji teprve z onoho spisu, který jsem vám dříve podle vůle Páně sepsal a odevzdal.

3) Jestliže jste z něho vůli Páně úplně poznali a přijali do svých srdcí a budete pak jedině podle této nové vůle v sobě činni, nebude mezi vámi a mnou pak také zcela žádný rozdíl; naopak budete s to konat ještě větší věci, protože jste již prožili cestu těla, zatím co mně očekává ještě jednou ji prožít, budu-li chtít svou nynější čistou bohoslužebnost zaměnit za dětství Boží. Chtěl bych nyní být raději již tím, čím jste vy; avšak záleží tu jedině na vůli Páně, jak, co a kdy to chce On!

4) Já však to nežádám, ačkoliv si to přeji; neboť jsem také takto o sobě nejvyšší šťasten a nemohu nic jiného nežli zpívat „Svatý, svatý, svatý!“ Tomu, jenž se nyní stal člověkem s tělem, aby všechny lidi této Země a všechny obyvatele nebes přetvořil ve Svě děti, - to jest, jestliže to obyvatelé nebes chtějí a prosí o to Pána ve svém srdci! Neboť také v nebesích tlukou Pánu Bohu vstříc nesčíslná srdce plná nejvřelejší lásky a také se vždy vyhovuje jejich prosbám.

5) Především si však velmi dobře pamatuj: Čím více jsi přijal poznanou čistě božskou vůli do svého srdce jako stálou směrnicí tvého života - dobře rozuměj, do svého srdce - tím podivuhodně mocnějšími se stávají účinky tvé vůle z Boha!

6) Vědění, poznání a chválení poznané božské vůle ti zcela nic neprospívá; neboť to vše je prázdné zalíbení ve všem velkolepém a podivuhodném dění před tvými očima. Ty v tom poznáváš dobré, krásné a vznešené a víš zcela dobře, že to vychází z poznání a chtění umělce. Předpokládejme však, že bys měl také znalosti toho, ale ne ovšem vůli umělce k tomu, dokázal bys něco pouhým poznáním? Anebo měl bys sice jakž takž vůli umělce, ale neměl bys jeho poznání a úsilím a pílí vydobytou dovednost, byl bys tu pak také s to něco dokázat?

7) Já ti říkám: Tu musí být nejopravdovější poznání, z Boha vycházející pevná vůle a velká dovednost v jejím používání! Pak ovšem můžeš říci té či oné hoře: „Zvedni se a vrhni do moře, kde je nejhlubší!“, - a nepochybně se stane, co jsi chtěl!

8) Ale pouhým poznáním a pevným chtěním se nepořídí nic anebo jen velmi málo! Dovedností v používání vůle Boží ve vlastním srdci se však dosáhne jedině mocí čisté lásky k Bohu a

tím k bližnímu; neboť jedině takováto pravá láska zjednává v duši živou víru a neochvějnou nejvyšší pevnou důvěru, bez níž ani ten nejčistší nic nesvede nebo jen málo.“

83. ŽIVOTNÍ ZDOKONALENÍ A ZÁZRAČNÁ SÍLA LÁSKOU K BOHU A K BLIŽNÍMU. PRAVÍ A FALEŠNÍ PROROCI.

1) (RAFAEL:) „Dejme tomu, že bys chtěl silou božské vůle v sobě vrátit nějakému slepci zrak, ale vedle toho bys přece jen trochu zapochyboval ve zdar, to by již bylo velkou chybou; neboť slepý pak svůj zrak neobdrží. Jestliže se však v lásce k Bohu co nejmocněji rozechvěješ, pak tento nejvyšší oheň lásky a života - oživí co nejmocněji nejen tvou duši samu, nýbrž s neodolatelnou všemocí pronikne duchovně daleko přes sféru tvé formy a bude zcela koncentrovaně (soustředěně) působit tam, kde tvá božská vůle něco uchopila ovšem se vší moudrostí a chytrostí. Bude-li tu potom slepý uchopen tvou božskou vůlí ihned postaven do ohniska všemohoucí lásky Boží, již je tvá duše plná, pak tu také okamžitě musí stát jako dokonale vidoucí; neboť v nejvyšším světle lásky a života a ohně z Boha musí ustoupit každá smrt, i smrt světlu odumřelého oka, které je ovšem bez světla právě tak mrtvé, jako celé tělo bez dechu a tepu. Tím je pak také okamžitě umožněno probuzení mrtvého; neboť není-li božská, tvé srdce naplňující vůle a její moudrost proti znovuprobuzení nějakého zemřelého, třeba jen, abys postavil mrtvého pod ohnisko své lásky k Pánu Bohu a on opět úplně ožije!

2) K tomu však je vám lidem třeba silného úsilí a vytrvalého cvičení; neboť srdce musí být v nejvyšší míře tak ohebné, aby se mohlo v každém okamžiku podle libosti vrhnout do nejvyšší plné míry lásky k Bohu. Dovede-li to, pak je člověk jako člověk také dokonalý a musí se tu stát, co z Boha chce! Chceš-li takto vyzbrojen stvořit nějaký svět, musí tu být podle tvé Boží vůle a podle moci božské lásky, jejíž plná míra uvede tvé srdce do nejvyššího životního ohně a tvou vnější životní sféru do nejvyššího, daleko svítícího a působícího životního světla. Co tu tvé z Boha moudré poznání tvé vůli naznačí, to se ze substance tvého co nejmocněji vylévajícího se světla životní lásky ihned také vpraví do tvaru tebou napřed promyšleného a dobře poznaného a v několika málo okamžicích máš pak před sebou takto utvářený celý svět, který pak můžeš dokonce ustálit a udržet, jsi-li v nejčistším plném vlastnictví božské vůle a božské lásky.

3) Ovšem nemůžeš však již hned v prvopočátku dospět v plnému vlastnictví božské vůle, jestliže jsi napřed ve vší úplnosti nepřijal do svého srdce Boha čistou pravdivou vše ostatní vylučující láskou; neboť není-li Bůh v tobě úplně, nemůže také v tobě úplně, chtít.

4) Ale Boha nadevšecko ze všech životních sil milovat není zrovna tak snadné, jak si to představuješ. K tomu je třeba především dokonale čistého života podle zákonů Mojžíšových. Kde byl tento život všelijakými chybami nepořádného života (hříchy) zničen, tam nutně utrpěly všechny k životu potřebné síly, které se tím zhmotňují a tím jakoby úplně umrtvují.

5) Člověk takovýmto způsobem životně zmrzačený nemůže pak Boha ze všech svých řádných životních sil nadevšecko milovat, protože tyto síly jsou často již více nežli ze dvou třetin mrtvé. Takovýto člověk musí pak co nejhorlivějším často několik let trvajícím sebezapíráním všech svých starých vášní a zvyků znovu oživit v sobě odumřelé životní síly a tak teprve poneáhlu přejít do nejvyšší možné lásky k Bohu, což ovšem pro člověka již velmi zesvětštělého není úkol snadný!

6) Neboť jestliže se již zcela zdravý člověk při stoupaní na nějaké vysoké pohoří velice unaví a zdá se mu to být velmi obtížné, oč mnohem více dnou stíženému, jenž je sotva již schopen vléci se na rovině o berlích! Kdyby však dnou trpící člověk přesto velmi vážně chtěl vystoupit na vysokou horu, musel by se především ohlédnout po velmi zdravém a silném vůdci, který by ho mohl náležitě uchopit podpaží; dnou trpící by pak výstup na vysokou horu jistě vykonal s mnohým prospěchem.

7) Potil by se přitom sice silně a to čím výše, tím silněji; ale tím by zbavil své staré údy pakostnicové látky, oživil opět odumřelé části a tak by se nakonec vyšplhal na nejvyšší vrchol hory, ovšem po několikadenní namáhavé cestě úplně již zdrav. Ale jakého báječného odhodlání dnou trpícího bylo by třeba k tomu, aby se na příklad odebral na nejvyšší vrchol Araratu. Toto však by bylo vždy ještě lehčí, nežli velmi zesvětštělému člověku výstup na duchovní pohoří, které sluje: dokonalá pokora a úplné sebezapírání !

8) Ty tu ovšem vyvaluješ oči a říkáš si u sebe: „No, no, při takových vyhlídkách dosáhnou asi jen velmi málokterí lidé vrcholu pravé životní dokonalosti na této Zemi a se zázraky to nepůjde budoucně jen tak snadno!“ Ano, ano, nemáš zrovna zcela nepravdu; ale v této době jsou po ruce nejvyšší životně zdatní vůdcové, s jejichž pomocí není nyní zrovna pro trpícího duševní dnou tak příliš těžký úkol, aby se dal jsa co nejdůkladněji podporován vésti a dovésti na nejvyšší životní vrchol duchovního Araratu.

9) Nyní se snadno každému, kdo je jen trochu dobré vůle, vpravit se do veškeré životní dokonalosti; neboť zalíbilo se Pánu, že v této době povolal na tuto Zemi z nebes nejen životně velmi silné vůdce, aby jimi dal připravovat, vést a řídit lidi, nýbrž On Sám vzal na Sebe tělo a přišel, aby vás, dnou trpící lidi uzdravil a ukázal vám Svou nejvyšší čistou božskou vůli, aby učil vás Boha nadevšecko a bližního jako sebe samého milovat.

10) Od nynějška nemůže již nikdo být v nejistotě v tom, aby poznal zcela čistou vůli Boží a také se dověděl, jak má Boha nadevšecko milovat a jak lze k takové lásce pozvednout své srdce. Nyní jsou ukazovány cesty nejčistěji a kdo chce po nich kráčet, nemůže nyní zbloudit. Ale v pozdějších letech a stoletích bude pak již zase obtížnější spřátelit se, se zcela nejčistší vůlí Páně; neboť vedle pravých proroků povstanou také mnozí proroci falešní, kteří budou vašim dosavadním způsobem konat divy a velmi mnohým budou dokonce násilím vštěpovat zcela falešné pojmy o Bohu a o Jeho nejčistší vůli. Tu pak vzniknou mezi lidmi této Země velké útrapy a nikdo nebude moci druhému sloužit za spolehlivého vůdce, protože jeden řekne a bude učit: „Hle, zde je pravda a druhý: „Hle, tu anebo tam je!“ Ale všichni, kteří budou takto křičet, nebudou v pravdě, nýbrž až přespříliš ve falši!

11) Ale přesto Pán ještě vždy čas od času probudí sluhy, kteří těm, kdož jsou dobré vůle, budou oznamovat čistou vůli Boží tak, jak vám ji nyní oznamujeme my. Blaze těm, kdož se úplně podle toho zařídí; neboť tím dosáhnou právě to, co můžete nyní přesnadno dosáhnout vy! Jen se zázračnou činností to bude vypadat trochu bledě; neboť Duch Páně bude učit Své, aby s ní byli opatrní, by tím proti sobě nepošťvali celý zástup dočista falešných proroků a nemuseli pak mečem bojovat s peklem.

12) Opravdové proroky pravdy probudí Pán vždy zcela ve vší tichosti a, jako zcela tiché vody nebudou ve světě dělat nikdy povyk, ani nějaký citelný hluk; v těch však, kteří budou dělat nějaký hluk a povyk nebude pravda a slovo ducha.

13) Opravdoví, Bohem probuzení proroci budou ve vší tichosti ovšem také velmi dobře s to konat zázraky; ale svět je nebude pozorovat, nýbrž jedině občas praví přátelé Boží pro svou vlastní tichou útěchu.

14) Nyní se dějí zázraky kvůli zatvrzelým Židům a pohanům, aby pak nikdo nemohl nakonec říci, že se při zjevení této nyní zcela nové nauky neudála žádná ověřovací znamení z nebes; v pozdějších dobách se však budou lidé spíše tázat na úplnou pravdu a ne tak již velice na zázračná ověřovací znamení, o nichž moudří říknou, že jim bílé za černé malovat nemohou a že pravda i bez zázračných znamení zůstane pravdou.

15) Z toho, co bylo nyní řečeno zajisté vyrozumíváš, že přes své jedliectví nejsem nicméně bytost, jíž by se bylo tak příliš obávat a že mezi námi není zrovna tak velký rozdíl, jak jsi si jej předtím představoval, nýbrž že nyní stojíme již na dosti stejném stupni, ano, že ty jako nyní již člověk v těle máš přede mnou velmi značný náskok! Řekni mi nyní, zda se vedle tebe ještě vyjímám jako slon ve společnosti komára! Mám vás již, jako tobě protivný, opustit nebo mám jako čtrnáctý ještě snad zůstat jako učitel mezi vámi?"

84. VÝZNAM DĚTSTVÍ BOŽÍHO NA TĚTO ZEMI.

1) Praví **ROKLUS**, jenž si nyní opět zcela mimořádně zamiloval Rafaela: „Ó, zůstaň, zůstaň! Nyní můžeš před námi Svět pohlítnout a naše láska k tobě nebude proto nepatrnější a náš strach z tebe nebude větší; neboť nyní víme, kdo jsi a co v tobě máme.“

2) Ale nyní něco jiného! Víím sice, že beztoho budeš vědět, co ti nyní řeknu; leč moji. druho- vé to nevědí a jedině kvůli nim ti přednáším věc hlasitě, aby také oni zvěděli, co bych chtěl mít od tebe! - Řekni mi, zda by ti nebylo vůbec možné, státi se též členem našeho ústavu, aspoň na

tak dlouho, dokud nedospějeme k takové životní dokonalosti, která by nám dala onu sílu lásky¹¹), kterou bychom tak nutně potřebovali pro pravé štěstí lidstva!“

3) Práví **RAFAEL**: „To zatím nemůže být, protože mám nyní ještě jiné povinnosti k Pánu a lidem! Ale bude-li někdy třeba, budu vždy jako na zavolanou mezi vámi. Ostatně máte zaslíbení Páně působit v Jeho jménu, - a On Sám je mocnější nežli nescíslné myriády mně rovných! Tohoto jména, které sluje: Ježíš = Boží síla, se držte a hory budou muset před vámi ustoupit a bouře a vichřice umlknout, předpokládajíc, že váš způsob života je takový, že budete hodni tohoto jména! Neboť toto je Boží nejoprávněnější jméno v Jeho lásce od věčnosti, před Nímž se sklání vše v nebi, na Zemi i pod Zemí!“

4) Nemíním zde snad: pod půdou této hmotné Země, která je v celku koulí jako jiná Planeta a pod níž, tedy přímo proti nám jsou právě tak země, hory, jezera a moře jako zde; také nemíním nitro Země, které je velkolepým zvířecky utvářeným organismem pro vývoj přirozeného života potřebného pro celé světové těleso; nýbrž výrazem „pod Zemí“ označuji životně mravní stav všech instinktivně rozumných na nescíslně mnohých ostatních světových tělesech, na nichž jsou též lidé; ale tito lidé mají naproti vám lidem této Země jen velmi omezené určení.

5) Patří též k tomu nekonečně velkému celku a představují jaksi články jednoho řetězce; ale vy jste stěžeje, a jste jako pravé děti Boží určení nésti s Bohem a s námi celé nekonečné Boží stvoření od toho nejmenšího do největšího! A proto vás na této Zemi anebo nad touto Zemí kladu¹²) hned po nás, dosavadních obyvatelích Božích nebes.

6) Rozumíte-li nyní řádně také tomu, pak si tedy také tím více musíte vážit jména Nejvyššího od věčnosti, neboť nyní z toho můžete zcela dobře vyrozumět, že Bůh je vaším Otcem a vy jeho dětmi; a kdybyste nebyli, byl by snad sestoupil k vám dolů z nebes a Sám vás vychovával pro Svě věčné největší úmysly, které s vámi, Svými dětmi, měl již od věčnosti?!

7) Proto tedy jásejte nyní všichni nadevší míru, že On, Otec od věčnosti, Sám přišel k vám, aby vás učinil zcela tím, pro co vás sem povolal a určil již od věčnosti.

8) Jelikož jste však nepopíratelně jeho dětmi a On přišel k vám, aniž byl vámi nedospělými volán, proto od nynějška tím spíše a jistěji k vám přijde, kdykoli Ho budete v plné lásce svých srdcí volat říkajíc: „Abba, milý Otče, přijď, potřebujeme Tě!“ Vy jste však obdrželi zaslíbení z úst a srdce Samého Otce a proto nemusím a tedy také nebudu činit žádné druhé zaslíbení již toto jedno zaslíbení zůstane navěky pravdivé a proto mně můžete pro váš ústav zcela snadno postrádat; neboť kde působí Pán Sám, tam jsou jeho nebeští poslové zcela dobře postradatelní.

9) Ostatně, budete-li mně chtít mít občas mezi sebou jako přítele, stačí, abyste jen zavolali a já budu ihned u vás, budete-li zůstat v lásce a řádu Páně! Kdybyste však někdy řád Otce z jakýchkoli špinavých pozemských ohledů opustili, pak ovšem bych k vám ani na tisícero násobné volání nepřišel a také všemohoucí jméno Otcovo by se ukázalo prázdné a účinku prosté! Máte-li nyní ještě něco na srdci, předněte to a bude vám udělena rada!“

---

85 PŘECHODY V ŘÍŠI PŘÍRODNÍCH DUCHŮ.

1) V okamžiku, kdy Rafael udílí Roklovi jakož i jeho druhům další svolení, aby se ho, mají-li něco na srdci, dále ještě tázali, zvedne Se náhle od moře silný vítr a zkouší svou sílu zejména na nádherných, poblíž moře stojících stanech dosud mezi námi dlícího Ourana. Také je slyšet křik hejna jeřábů, kteří divoce a ve velkém zmatku poletují ve vzduchu.

2) Nové lodi v novém přístavu začínají též velmi mocně skřípat; neboť vítr je při jinak nejvyšším jasném počasí stále prudčí a prudčí, takže Mi **CYRENIUS** praví: „Pane, bouře od minuty k minutě přibývá a půjde-li to tak dále. Budeme i my nuceni změnit stanoviště!“

Divoce poletující jeřábi neznamenaají také nic potěšitelného. Zvířata se asi něčeho velice ulekla, jinak by nebyla opustila místo svého nočního odpočinku! Ne, ne, to již brzo nebude možno vydržet! Vítr se stává vždy mocnější a je také citelně zcela studený! Máme se snad odebrat do pokojů nového domu?“

3) Právím **JÁ** : „Dokud Já jsem u vás, nemusíte se bát ani větru ani jeho chladu a také žádných křičících zvířat! Ve vzduchu, jako v zemi a ve vodě je mnoho nevykvašených přírodních

---

¹¹ Slova „sílu lásky“ jsme doplnili my, jelikož v Lorberově originálu chybí na tomto místě slovo. Vyd..

¹² „kladu“ (anebo „stavím“) je doplněno námi. Vyd..

duchů; tito duchové mají svá údobí a doby, aby se svým způsobem prokázali činnými, a tím byli s to vstoupit do nové a vyšší sféry činnosti.

4) Taková přirozeně duchovní přechodná údobí vypadají pak vždy poněkud přirozeně bouřlivě; to vše je rovněž nutné k udržování a rozmnožování celku, jako je tobě v nejvyšším stupni nutné dýchání k udržení tvého tělesného přirozeného života. Šel-li jsi rychle a uvedl jsi tím duchy tvého těla a krve do většího rozčilení, pak se tito duchové spojují a tím již vstupují do vyššího stupně jsoucna; zato jsou však spodní stupně činnosti jaksi bez pracovníků a kdyby nebyly již v nejbližším okamžiku obsazeny pracovníky novými, sklesl bys ihned jako zcela omdlelý a v rychle pokračujícím a také se velmi rychle množícím stavu nečinnosti spodních stupňů přirozeného života bys také co nejdříve ztratil všechn tělesný život.

5) Hle, denním světlem a horkem přešly nesčíslné myriády přírodních, z hmoty uvolněných duchů ve světě rostlin a zvířat do stupně vyššího bytí a při velmi vysokých denních teplotách přešlo jich často více, nežli jich mohlo být uvolněno z hrubé hmoty nejnižších stupňů přírodních duchů! A ty ihned upozoruješ, jak se přitom stává vše tak líné, tak bez chuti k životu a rostlinný svět vadne a často zcela usychá. Příčina je v tom, že tu přešlo do vyššího stupně života mnohem více přírodních životních duchů, nežli mohla být v činné vlastnictví obsazena jejich místa zdola.

6) Věc se má asi tak jako při řece, která není nic jiného nežli tekoucí nahromadění vody mnoha tisíců malých pramenů. Kdybys tedy mohl 500.000 pramenů Eufratu vysušit, pak bys zcela vyprázdnil a v krátké době úplně vysušil jeho řečiště. Vyráží se tu skutečně klín klínem a teprve v dokonalém člověku dosáhli všichni zcela vystupující duchové přírodního života svého konečného určení, to jest. co se týče duše a ducha člověka; ale tělo je a zůstává ještě dlouho hmotou a rozpadá se nakonec ve všelike životní tvary, které konečně vystupují opět až tam, kde je jim ustanoven cíl.

7) Když to nyní poněkud rozvážíš a uvážíš, pak tě tento nyní dosti prudce vanoucí vítr nebude nikterak udivovat a také ne křik jeřábů, kteří stojí jako ptáci na vyšším stupni inteligence a postřehují nejdříve, vstupuje-li do nich zdola příliš málo základních duchů přirozeného života.

8) Velmi značné denní horko dopravilo velmi mnohé duchy přírodního života vzhůru a zdola nastal všeobecně značný a citelný nedostatek, a to v této krajině Země; zato však na severovýchodě Země se uvolnil právě dnešním a také již včerejším a předvčerejším dnem z nejspodnějších stavů hmoty pravý nadbytek přírodních duchů. Na místě vzniku a uvolnění nemohou očekávat zaopatření a proto táhnou anebo se vylévají do krajin, které pocítují jejich značný nedostatek. Stěhovaví ptáci a zejména jeřábi mají v tomto ohledu neobyčejně cituplný a krajně nedůtklivý život, první mezi zvířaty postřehují jak nadbytek tak i nedostatek zmíněných nejspodnějších přírodních duchů, stávají se neklidní, vzlétají a každý hledá ve vzduchu vrstvy, v nichž nalézá nějaké plus (více; vyd.) toho, co tu chybí, pilným vdechováním si to pak osvojí a křikem dává najevo, že našel co mu chybí; tento křik jeřábů je tedy znamením libosti, ale ovšem také nelibosti.

9) Tento vítr vane nyní právě od severovýchodu a je veskrze úplně nasycen oněmi na tomto místě již velmi chybícími prvními a nejspodnějšími přírodními duchy, kterým lékárníci říkají kyslík. jeho chlad proto není zatím nikomu škodlivý, neboť jen oživuje a sílí a velmi mile osvěžuje naše již velmi ochablé údy. Tento vítr potrvá však asi hodinu a pak se utiší a vy všichni budete veselí a čilí a víno a chléb bude vám chutnat.

86. O PODSTATĚ DIAMANTU A RUBÍNU (THUMMIM A URIM).

1) Cyrenius byl s tímto výkladem úplně spokojen a tázal se Mne nyní na černochoy, kteří mu již před hodinou zmizeli s očí a které také neviděl u žádného stolu večeřet.

2) **JÁ** jsem pravil: „Negři, vším nutným opatření odtud odcestovali již před více než hodinou a jsou nyní již dobré tři hodiny cesty odtud! Tento tichý odchod¹³) jsem dopustil kvůli Esejcům, protože Esejci jsou až příliš chtiví zázraků a byli by si hned některé objednali do svého ústavu, čímž by mohlo být dobro, které s tímto ústavem zamýšlím značně pokazeno. Místo toho či onoho negra, s kterým by ve světě velmi zběhlý Roklus jistě brzy navázal styky, ustanovil jsem Ra-

¹³ „tichý odchod“ je námi doplněno. Vyd..

faela, který dovedl jistě tohoto ostrovtipného muže zaměstnat a také ho stále ještě zaměstnává v jeho prospěch, ve prospěch známého ústavu a ve prospěch nešťastného lidstva."

3) Praví **CYRENIUS**: „Ach, mně je opravdu velmi líto Oubratouvishara; neboť to byl skutečně vzor lidské přirozené moudrosti! Chtěl bych jen být přítom a vidět Justa Platonika, až Oubratouvishar přijde k němu do Memfidy a jistě přesně mu sdělí, co tu vše prožil!"

4) Pravím **JÁ** : „No, pak bys navlas správně a přesně uslyšel znovu vyprávět vše to, co se tu přihodilo v několika hodinách přítomnosti negrů! Neboť tito lidé mají předně velmi silnou paměť a zadruhé - co je velkou hlavní věcí - neznají lež a nejsou záłudní; proto také představenému Memfidy nic nezatají. Ostatně máš od nich stálou velmi krásnou a předrahocennou památku, totiž velký diamant, jenž má pro tento svět neocenitelnou hodnotu.

5) Poněvadž. jsem se však již zmínil o diamantu, musím ti také sdělit něco o zvláštní vlastnosti tohoto kamene. ježto tento kámen má povrch jako zrcadlo velice hladký, vyvíjí se na tomto povrchu také neustále jakýsi elektromagnetický oheň, anebo tobě nyní srozumitelněji řečeno: kolem jeho převelice hladkých ploch si neustále hraje množství nejušlechtlejších přírodních duchů. Houfně se k němu tlačí, se všech stran jej obléhají a svou stálou činností způsobují také známé zvláštní světélkování jeho ploch, což v očích lidí dodává tomuto kameni obzvláštní cenu.

6) Téměř stejnou cenu má však také urim (rubín), jenž je také odrůdou diamantu; jenže diamant je těžko dělitelný, neklamný svazek eonu přírodních duchů moudrosti, odtud pochází také jeho převeliká tvrdost, - kdežto urim je svazek přírodních duchů lásky, proto je také červený, poněkud měkčí a kol jeho ploch, zejména je-li velmi dobře a velmi jemně uhlazen, se kupí stále velké množství přírodních duchů lásky, což propůjčuje tomuto kameni též zcela zvláštní světelný lesk, který je nezřídka i tělesnému oku v úplně temné noci viditelný jako mdlý žár.

7) Pověšíš-li tedy zmíněné dva druhy kamene na prsa, uvedeš tím množství přírodních duchů lásky a moudrosti mechanicky do nejbližšího spojení se svou duševní sférou vnějšího života; tito duchové se tvou duševní životní vůní rozněčují, stávají se velmi činnými a tím vyvolávají v tvé duši větší světlo, v němž zvláštní inteligence přírodních duchů tvoří pak také v duši zrcadelný reflex (odraz), čímž duše musí okamžitě přejít do vyššího a hlubšího vědění a takovým způsobem se stává jasnovidnější nežli jinak ve svém normálním pozemském stavu.

8) Z toho důvodu doporučil tedy také již Mojžíš svým bratrem Aronem veleknězi, aby nosil na prsou tabulky thummimu a urimu a to v době svého úřadování, kdy byl pak také s to prorokovat.

9) Ale od nynějška místo zmíněných tabulek způsobí totéž pravá láska k Bohu a její moudrost a to v míře mnohem vyšší a životnější; ale přesto vše jsem ti pouze kvůli tvému vědění sdělil tuto zvláštní vlastnost obou zmíněných druhů drahokamů."

87. O OZDOBÁCH ZE ZLATA A DRAHOKAMŮ U VLÁDCŮ.

1) (**PÁN**): „Takové vlastnosti a takového účinku by se mohlo docílit také u jiných těles, kdyby mohla být tak neobyčejně uhlazena; protože toho však u jiných těles nelze pro jejich příliš nepatrnou tvrdost docílit, může být k tomu použito jen thummimu a urimu. To staří Egypťané zcela dobře věděli a proto také k tomuto účelu používali těchto dvou druhů kamene; staří mudrci a faraóni nosili tedy tyto kameny vždy na prsou a ve zlaté obroučce také na hlavě.

2) Kdo tedy v oněch dobách nosil tyto. kameny, toho považoval lid vždy za patriarchu a za mudrce. Měla tudíž tehdy královská ozdoba věcný a pravý důvod; v této době není však ničím jiným nežli jen marnivým vývěsním štítem pozemského bohatství, pýchy, jakož i nádhery milovnosti, sobectví a nadevše proklaté vládychtivosti. Bývají sice ještě císařové, králové a knížata a vojevůdci zdobeni těmito starými odznaky moudrosti; ale kde je onen starý pravý důvod?! - Proto, co bylo kdysi u starověkých národů vládnoucí ctností, to se nyní stalo vládnoucí neřestí!

3) Také panování bylo za starých časů vládnoucí ctností; neboť předně nebylo v zemi zrovna nikdy příliš mnoho opravdu moudrých a zkušenostmi bohatých lidí a ten, na něhož se přeneslo břímě veškerého vedení lidu, měl vždy trpké postavení a musel být vždy učitelem a rádčem tisíců!

4) O takové postavení se nikdo nedral. Lid, přesvědčený o nutnosti moudrého správce, stavěl mu nejnádhernější příbytek a zdobil komnaty všelikými drahokamy, zlatem, perlami a drahocennými mušlemi a opatřoval správce vším, co jen k příjemnému životu potřeboval a každé slo-

vo bylo lidu zákonem. Na tom se zakládá ještě dodnes velká vážnost vládců, - leč s tímto velkým rozdílem:

5) Tehdy vládce nepotřeboval zbraně; jeho slovo bylo již vše ve všem. Co radil a chtěl mít, bylo skutečně spojenými silami a to s velkou láskou a radostí. Kdo našel nějaký poklad anebo vytvořil jinak něco zvlášť uměleckého, to přinesl správci lidu. Neboť u starých bývalo moudrým zvykem usuzovat takto: „Cokoli může posloužit ke zvýšení moudrosti správce, musí mu být dáno; neboť moudrost správce je pořádkem a štěstím národů!“

6) Avšak nyní je to vše pohřbeno a na místo staré ctnosti nastoupil pravý hřích hříchů lidstva. Kde jsou patriarchové? Ó, Babeli, ty velká nevěstko světa, ty jsi morem nakazila Zemi! Avšak proto jsem nyní přišel, abych osvobodil lidi od starého dědičného zla, abych zlořečil všem drahocennostem Země a žehnal srdcím, která jsou dobré vůle.

7) Od nynějška bude prvním drahokamem člověku Mé slovo a pravým a nejčistším zlatem Má nauka a pravým živoucím palácem a chrámem každé lidské srdce, které bude naplněno čistou láskou k Bohu a z této lásky k bližnímu a v Mé Říši bude králem ten, jehož srdce bude nejvíce naplněno láskou!

8) Proto: žádný zvučný kov a žádný leštěný diamant nebude vám již sloužit za korunu života, nýbrž Mé slovo a jednání podle toho slova! Neboť od nynějška nebude již mít žádná hmota cenu pro vaše srdce, nýbrž jedině Mé slovo a svobodné dobrovolné jednání podle Mého slova.

9) Ať se císařové a králové vedle toho zdobí starou ozdobou; ale chtějí-li být moudřími a mocnými, nesmí jim nicméně přikládat žádnou cenu, nýbrž jedině Mému slovu! Ti, kdož to učiní, budou také brzy obleženi mnohými nepřáteli!

10) Kdo však již přisuzuje nějakou hodnotu drahokamům a zlatu, ať ji přisuzuje zvláštním, na jejich přirozenosti založeným vlastnostem, které jsou pravou realitou, nikdy však domnělé hodnotě, která je lží!

11) Kdyby dal nějaký kníže obložit svou obytnou komnatu vesměs stkvoucími a dobře hlazenými zlatými tabulemi proto, aby v ní působením čistších přírodních duchů, kteří se stále v největším počtu shromažďují na zlatě, které pochází ze světla a zejména na jeho lesklé ploše, přišel do prorocky jasnovidného stavu, v němž by mohl spatřit ve svém těžkém povolání vedení národů leccos, co mu jinak žádný, ani sebe zchytralejší vyzvědač nemůže povědět, učinil by tím dobře; neboť čisté zlato má zcela jistě takový účinek a hodnota tohoto kovu spočívá také jen a jedině v tom.

12) Ale takové zřízení by se ovšem muselo zakládat na čistém a rozumném poznání, nikdy však na pouhém doslechu, tedy na úplné pověře; neboť člověk dostal od Boha rozum proto, aby vše napřed zkoušel a dobře poznal pravý důvod a pak teprve to dobré a účelné podržel ve vždy nejlepším úmyslu jak pro jednotlivost, tak i pro všeobecnost. Kdo to činí, ten jedná správně v Mém řádu a neoctne se na scestí v žádném odvětví své činnosti.

13) Činí-li však někdo takové opatření pouze z doslechu a ze slepé víry, která je vlastně pověrou, tu i kdyby z toho také pocítil některé účinky a nevěděl však, odkud pocházejí, jaký mají okruh přirozené působnosti, jak daleko sahá tento okruh a nutně má své hranice, pak takový člověk, jenž má následkem svého prvotního základního životního utváření také velmi snadno citlivost pro takové jemné působení, bude snadno považovat své všeliké pošetilé hmotné fantazie a domněnky za působení přirozeně duchovních dojmů a tím se bude povyšovat na ošklivě falešného proroka a způsobí velmi mnoho zla, zejména má-li dokonce jako mocný kníže ve svých rukou násilné prostředky; a tu je pak také možno na tisíc nejtemnějších scestí."

88. VÍRA A ROZUM.

1) (**PÁN** :) „Proto pravý učedník Mé nauky nemá nikdy nic lehkomyšlně přijímat bez předchozího přesného zkoumání. Teprve když si o všem, co se v tom vyskytuje zjednal důkladné poznání a přesvědčení, má pak to dobré a pravdivé jako životně pravdivé přijmout a potom chytře a moudře podle toho jednat; a tím dospěje zcela jistě k oněm výsledkům, které lze vším právem velebit jako z nebes požehnané.“

2) Já jsem přece Pán a Mistr od věčnosti a vy Mne nyní poznáváte úplně jako takového. Mohl bych vám nyní říci to a ono, křivé nebo přímé, bílé nebo černé a vy byste Mně uvěřili, protože jste nyní životně co nejvnitřněji přesvědčeni Kdo jsem. Tu by byla tedy jistě na místě tak

zvaná víra v autoritu!? Ale kdo z vás může říci, že Já takovouto víru od někoho požaduji anebo že jsem ji kdy požadoval?! Ano, Já žádám víru ale ne slepou a ne mrtvou nýbrž úplně živou! Já vás učím pravdám, z nichž světu nikdy nic nepřišlo na mysl; ale neříkám při tom: „Věříš tomu?, nýbrž „Rozuměl jsi tomu dobře?“ A řekne-li „Pane, to a ono je mi přitom ještě nejasné!“, tu ti vysvětluji věc všemi po ruce Mi jsoucími prostředky tak dlouho, dokud jsi to z nejhlubšího základu úplně nepochopil a teprve pak jdu zase o krok dále.

3) Já bych sice mohl každému hned z počátku dáti takové vysvětlení, že by musel ihned úplně pochopit Mnou nově přednášenou nauku; ale Já také vím, co a kolik je kdo schopen najednou snést a dávám tedy najednou jen tolik, kolik je kdo z vás s to nésti a nechávám semení čas, aby vzklíčilo a zapustilo kořeny a Sám se váží tím, abych nepřinášel nic nového, dokud se to jedno do základu nepochopilo. Nechávám vám čas k vyzkoušení toho, co se předneslo a ukázalo!

4) Já Sám vám říkávám: „zkoušejte vše a to dobré a tedy také pravdivé podržte!“ Konám-li to však Já Sám, oč mnohem více třeba to konat vám, kteří nejste s to nikdy prohlédat myšlenky lidí tak jako Já!

5) Nežádejte od nikoho slepou víru, nýbrž ukažte každému základ! A kdyby nebyl schopen pochopit jej svým rozumem, nelitujte námahu, abyste ho se vši láskou a trpělivostí uvedli od stupně ke stupni do tohoto základu, až se stane schopný chápat vaši dobrou nauku od základu; neboť s temným rozumem nebudiž nikdo vaším učedníkem ve jménu Mém! Neboť Já vám dávám jasné Světlo a Život a proto nebudte apoštoly temnoty a smrti!

6) Kdo hledá, ať najde; kdo prosí a se táže, tomu budiž dána správná odpověď a kdo tluče na zavřenou bránu, tomu budiž úplně otevřena!

7) Není nic neužitečnějšího nežli poloviční odpověď na danou otázku; tu je mnohem lépe neodpovídat vůbec! A není nic nepraktičtějšího nežli poloviční vysvětlení věci, jejíž přesné poznání má často velkou životní důležitost.

8) Proto kdo chce být učitelem, má velmi důkladně ve všech hlubinách kořene a prazárrodu znát vše to, čemu chce učit svého bratra, jinak vede slepý slepého a přijdou-li k příkopu, padnou pak oba do něho, vůdce i vedený.“

---

89. NEBEZPEČÍ ZLATA.

1) (**PÁN** :) „Nyní znáš pravou hodnotu zlata a drahokamů; užívej je také tak, jak jsem ti nyní oznámil, tak budeš stát zcela v Mém řádu jako patriarcha pravěku!

2) Také patriarchové pravěku znali zlato a používali ho správně a řádně; ti však, kdo ho začali užívat podle domnělé hodnoty, přišli také co nejdříve do velikého neštěstí. Neboť z domnělé ceny zlata, perel a drahokamů povstali nejprve zloději a lupiči a jeden král se stal nepřitelem druhému, jakmile se dověděl, že snad jeho soused nahromadil příliš mnoho žlutého kovu.

3) Jen tedy bláznovství lidí plodí vzájemná pronásledování! Z bláznovství vznikají nakonec všemožné nepravosti jako: závist, lakota, hrabivost, pýcha, vysokomyslnost, vládychtivost, hltavost, obžerství, smilstvo a všeliké nevěstkářství, - a nakonec zabíjení, vražda a všechny ukrutnosti, které si lidé navzájem připravují. A co je hlavní vina toho? Většinou úplně zneužívání zlata a mnohých drahokamů a perel! Lidé se začali od sebe rozeznávat podle míry majetku zlata! Silnější nahromadil mnoho a slabší vyšel naprázdno. Na zlato bohatý měl na jedné straně brzy značný počet interesovaných přátel a chudý byl ihned považován přinejmenším za polovičního zloděje, kterému se nesmí důvěřovat a proto se jím opovrhovalo! Jaký div, stal-li se při takovém nařčení co nejdříve skutečným zlodějem?!

4) Já však nebudu nyní sledovat tuto mrzutou věc dále, neboť ty si, příteli Cyrenie, dovedeš vše další sám zcela a velmi snadno představit! Ale dokládám ještě toto: Chcete-li být časem osvobozeni od všech nepřátel, zlodějů, lupičů a vrahů, pak oceňujte zlato a všechny drahokamy podle hodnoty jejich vlastností a tím velmi značně zmenšíte počet svých nepřátel; neboť vaší moudrostí se pak stanou mnozí sami moudřími a poznají ve všech věcech řád Boží! A stanou-li se takovými, pak se také stanou ušlechtilými a milými lidmi, jichž se nebudete muset obávat.

5) Ale začnete-li vy anebo aspoň vaši potomci přikládat zlatu, stříbru a drahokamům opět domnělou hodnotu, vstoupíte opět do starých nepřátelských poměrů, v nichž jste nyní. Pravím tobě: Za jistých správných poměrů je na Zemi vše dobré a správným používáním přináší po-

žehnání tělu, duši i duchu a čistému je vše čisté a pro toho, kdo se stal sám světlem, nemůže již být noc, ale hloupým, zvráceným a tedy řádu se přičícím používáním se musí nakonec stát i to nejlepší špatným a přinášet místo požehnání a štěstí - kletbu a neštěstí!

6) Ty víš, že voda má nejrozmanitější a nejlepší vlastnosti a že je nejvýš nepostradatelným živlem pro fyzický život lidí, zvířat a rostlin; avšak chtěl-li by si člověk zřídit příbytek v hlubině moře, aby tam bydlel s rybami, našel by v tomto příbytku rychle smrt svého těla. - Rovněž oheň stejně jako voda je nejvýš nutný živel pro život; kdo by se však vrhl do ohně v domnění, že si v něm osvojí ještě větší hojnost života, ten nebude brzy jako popel mít již žádné jiskry přirozeného života!

7) A tak to jde šmahem se všemi věcmi! Ano i nejedovatější rostliny a zvířata mají své velké požehnání pro tuto Zemi; neboť sají do sebe zlou jedovatou látku ze vzduchu; jejich přirozenost je tedy zařízena tak, že jim jed, který záleží ve zcela nevykvašených duchách života přírodního, nemůže způsobit žádnou škodu na přirozeném životě.“

---

90. HLAVNÍ ÚKOL ČLOVĚKA: STÁTI SE DOKONALÝM OBRAZEM BOŽÍM.

1) (**PÁN**.) „Nechte proto tyto věci v jejich pro Zemi užitečných oblastech nedotčené; snažte se především státi se dokonalými lidmi, - ano, staňte se dokonalými jako je dokonalý váš Otec, tak vám žádný jed rostlin a zvířat nebude moci uškodit!

2) Staňte se k čemu jste povoláni, staňte se zase jednou tím, čím byli praotcové, které poslouchalo veškeré stvoření; staňte se zachováváním Mé nauky pány stvoření vašeho Otce v jeho řádu, jak vám o tom malý důkaz podali negrové a za takovýchto okolností nebude již nepřátelství ani mezi vámi, ani mezi vámi a vám podřízenými tvory! Vystoupíte-li však z tohoto řádu, budete si muset dát opět líbit starou kletbu a nepokoj.

3) V této době bude sice Mé Království na této Zemi vyžadovat mnoho násilí a kdo si je neosvojí násilím, nedostanou ho do svého vlastnictví. Později to však půjde snáze; ale bez určitého boje, aspoň se sebou samým, se Mé Království na této Zemi již nedá získat. Neboť je-li již tento pozemský život jen boj, oč mnohem více pravý duchovní život onoho světa, zejména má-li se jako žádoucí (jeho) občan projevit již v tomto světě. Avšak nicméně bude boj pro toho, kdo Boha opravdu miluje, vždy a všude snažší! Neboť každému z Mých pravých přátel budiž řečeno, že Mé jho je sladké a Mé břímě lehké!

4) Že ty a vy všichni jste tomu všemu zcela dobře porozuměli, to vidím a proto vám tedy nyní také pravím, že jste již dobře zaopatřeni vším, čeho vám třeba k dalšímu šíření Mého slova a Mé vůle. Podle proroctví proroka Isaiáše bylo tu nyní v několika dnech vše splněno a tak by zde nyní bylo denní dílo dokonáno.

5) Kdo toto vše poznává a přesně toho dbá, ten dosáhne nepochybně dokonalosti života a nikdy smrti nepocítí, aniž jakýmkoli způsobem postřehne; neboť kdo si již v těle probudil věčný život ducha, ten nezpozoruje v odpadnutí těla v úplné pravdě a co nejsprávněji nic jiného nežli nadevše ho oblažující osvobození v nejvýš jasném vědomí svého nejdokonalejšího bytí a okruh jeho vidění se rozšíří do nekonečna.

6) Ale nedokonalým se bude v okamžiku smrti ovšem trochu jinak dařit! Těm bude předně v jejich těle snášet velké bolesti, které se ovšem většinou stupňují až do okamžiku, který se nazývá okamžikem odloučení. Vedle těchto nevyhnutelných bolestí těla budou se však také v duši ohlašovat bázeň, úzkost a nakonec i jakési zoufalství a budou duši ještě více trýznit nežli sebe-palčivější bolesti těla. A až se duše uvolní od svého těla, bude mít na onom světě podle počítání času tohoto světa nezřídka mnoho let co dělat, aby dospěla jen poněkud k lidskému vědomí; o nějakém úplném zduchovnění nebude však řeči snad ani za eony roků této Země.

7) Proto učiníte na svých bratřech velké dobro, dáte-li si s nimi také tutěž práci a trpělivost, jakou jsem Si dal já Sám nyní s vámi.

8) Blaze vám a vašim bratrům, budete-li moci také vy na konci této námahy bratrovi říci: „Bratře, já jsem dokonal na tobě svůj denní úkol, jedne nyní podle toho a zdokonaluj se sám podle tobě ukázaného řádu Boha, Pána všeho života a jsoucna od věčnosti!“

91. VŠE MÁ SVŮJ ČAS.

1) (**PÁN** :) „Já jsem však přidal u vás celý den přes Svůj čas pro vaši spásu a k tomu Mne přiměla Má velká láska k vám.

2) Buďte a zůstaňte však dobře pamětliví toho a čiňte taktéž, řekne-li vám nějaký bratr: „Osvícený posle Páně, zůstaň ještě u mně; neboť mé srdce nachází mocnou útěchu a velkou oblažující posilu z tvé přítomnosti!“ Tu se také zdržte a i kdyby to bylo o mnoho více nad duchem vám předepsaný čas! Neboť vpravdě pravím vám: Takový dobrovolný skutek lásky k bližnímu ocením vysoko!

3) Rozumí se samo sebou, že se to může učinit nějakému příteli jen jednou, dvakrát, třikrát; poprosí-li však potom opět o delší prodlévání, potěšte ho ujištěním brzkého shledání a povzbudte ho k neomrzelé činnosti podle této Mé vám všem nyní dané nauky, požehnejte mu pak ve jménu Mém a jděte svou cestou dále podle odvolání ducha, jenž nyní přebývá ve vás ze Mne jako živé slovo a vede a řídí vás samé k věčnému životu!"

4) Praví **CYRENIUS**: „Pane, jakpak je to nyní? Ty jsi řekl včera v noci, že po tomto dni odtud odcestuješ! Máme to přijmout již za zcela nezměnitelně určité? Nebylo by možné, kdybys nám, ó Pane, věnoval ještě den?"

5) Pravím **JÁ**: „Moudrý Šalomoun kdysi pravil: Vše má svůj čas!“, a tak mám také Já Svůj dobře a přesně rozdělený čas a proto tentokráte nebudu moci vyhovět tvé žádosti; neboť hled, ve velké zemi židovské je velmi mnoho měst, městeček a vesnic, které jsou všude obývány lidmi! Většina jich neví ještě o Mně nic, jsou to také Mé dívky a čekají již velmi na příchod. Otce z nebes a budou také mít převelikou radost, až Ho poznají jako nyní vy! Ale zcela naprázdno se svou žádostí, Můj nejupřímnější příteli, nevyjdeš! A ježto Mne tedy již tak velice milujete, prodílím ještě tuto celou noc a tři hodiny zítřejšího dne mezi vámi, neboť také Mně je mezi vámi slastně u srdce; ale přes ty tři hodiny to již nebude ani okamžik více! Neboť jak bylo řečeno: Na tomto světě má vše svůj čas a svůj řád!“

6) Praví **CYRENIUS**: „Ty však jsi také Pánem času a můžeš jej dokonce zadržet anebo zcela zničit!“

7) Pravím **JÁ**: „Tu jsi promluvil řádně a správně! Ale třeba k tomu jen poznamenat, že právě proto, že jsem Pánem času a že jsem rozdělil a určil čas ze Sebe, jsem v jistém směru čas vlastně Sám, neboť tento čas není nic jiného nežli Můj nejvyšší vlastní, neměnitelný řád, proti němuž jednat je Mně Samému téměř zcela nemožné; neboť kdybych Já Sám jednal proti Svému řádu, pak bys vbrzku spatřil velmi málo oněch tvorů, jejichž jsoucno je podmíněno Mým věčně neměnitelným řádem.

8) Vezmi jen na okamžik tuto podmínku a v témž okamžiku zanikne také ono podmíněné! Anebo představ si pevný hrad na skále z nejpevnějšího kamene! Řekneš, že tento hrad je postaven jako pro věčnost. Kdybych však dopustil, aby mocná skála změkla jako máslo, udržel by se pak také pevný hrad?! Anebo jel bys na nějaké dobré a pevné lodi přes moře; prospěla by ti něco tvá loď a dokonce i nejlepší vítr, kdybych nechal vodu vyschnout až na dno?! Že by Mně to bylo zajisté možné, nebudeš pochybovat! A je tedy jisté, že s podmínkou padá také ono podmíněné.

9) Já upravuji všude čas a jsem věčný soud v něm; ale ve svaté sféře lásky není vlastně již času a Já mohu lásce samé vždy něco přidat. Ale zůstane přesně přítom, co jsem nyní řekl! Nyní však nám, Marku, dones více vína, abychom snáze snesli chlad noci; neboť zůstaneme také tuto noc pod širým nebem!"

---

92. POHORŠENÍ A NEVOLE FARÍZEŮ NAD VESELOU VEČEŘÍ PÁNĚ.

1) Jakmile Marek jen tak zdáli zaslechl, že jsem žádal víno, spěchal již jako pravý hospodský do sklepa a přinesl se svými dvěma syny ihned několik džbánů plných nejlepší révové šťávy. Naše poháry byly vrchovatě naplněny; všichni pili na zdárné prospívání nové nauky z nebes a nemohli ani dost chválit, vychvalovat a velebit dobrou jakost vína.

2) Že Roklus a jeho druhové, kteří seděli takřka u našeho stolu totiž u nově připojené napříč stojící části - dostali také totéž víno, rozumí se samo sebou; my všichni jsme se chápali statečně pohárů a také se přítom nešetřilo dobrým chlebem.

3) Ale padesát farizeů se svým hlavním řečníkem Florianem a představeným Staharem z Cesareje Filippi, kteří seděli u stolu stojícího nejbližše našemu, postřehli, že také já Sám jsem holdoval jak vínu tak chlebu.

4) A **STAHAR** učinil Florianovi dosti hlasitou poznámku řka: „Koukej, jaký chlastoun a notný žrout je tento domněle Duchem Božím naplněný prorok! Také se nezdá být ani nepřitelem ženského pohlaví; neboť jistá, velmi půvabná děva sedí mu stále tak pevně u těla jako obě uši na hlavě! Uvažme naproti tomu naše mravní ustanovení, která pocházejí od Mojžíše, co vše znečišťuje člověka! je-li skutečně naplněn Duchem Všemohoucího; pak přece nemůže nyní sám skutkem odporovat tomu Duchu, jímž byl též Mojžíš naplněn? Hm, hm, to je divné!

5) Jeho učení a skutky svědčí zřejmě o tom, že mu Bůh propůjčil vyšší schopnost nežli kdy byla nějakému člověku propůjčena a kdo žije podle jeho nauky, nemůže být před Bohem ztracen; ale kdo chlastá a jí jako on, ten jednou těžko po soudném dni vejde do ráje, o němž prorokoval Daniel! Neboť psáno jest: „Smilníci a chlastouni nevejdou do Království Božího!“ Co ty o tom soudíš, můj vždy vysoce vážený Florane?“

6) Práví **FLORAN** krče rameny: „Nynější notná pitka se mi zdá být také poněkud zvláštní! Celá ta věc mi připadá málem tak, jako bych tak trochu začínal čuchat jakési zcela dobře zastřené ďábelství! Zdá se, že tu nejde o zcela čistě božské věci! Hm, hm, pohleď, už si zase naplnil pohár! Á, á, to je vskutku něco již více než zvláštní! A nyní ten kus chleba po napití! No, no, uvidíme, až bude hodně opilý, jakou nauku bude potom dávat svým učedníkům!“

7) Práví **STAHAR**: „Tvá poznámka, zejména o čuchání ďábelství se mi zdála být velmi případná a celá tato komedie se mi zdá být nyní velmi zvláštní! My jsme se sice všichni dali přetvořit v jeho učeníky; ale za takovýchto okolností bylo by podle mého mínění velmi na čase, abychom se takové cti opět se vší energií zřekli, neboť nyní mně připadá již vše jako nějaká dobře vypočítaná šalba satanova! Práví přece jasně a zřetelně Daniel že v jistém čase vystoupí mezi lidmi mocný Boží odpůrce a bude konat znamení, kterými by mohli být svedeni dokonce i vyvolení andělé, kdyby Bůh dopustil něco takového! Nakonec je právě nyní on tím popsáním Božím odpůrcem!? Přátelé, je-li tomu tak, pak by bylo velmi záhodno, abychom co možno rychle zmizeli, jinak nás snad již v nejbližší hodině sebere ten živý satan s kůží i chlupy!“

8) Takovými řečmi a obrazy se bavilo padesát farizeů již od okamžiku, kdy jsem vypil první pohár vína. To však upozoruje Roklus a jeho druhové, kteří beztoho nemohli farizeje vystát.

93. OSTRÁ ŘEČ ROKLOVA K FARIZEŮM.

1) **ROKLUS**, jenž se byl dokonale přesvědčil o Mé božskosti, nemohl již trpělivě poslouchat tyto zlé řeči; vstal, vyzbrojen také již velmi značnou odvahou z vína a hlasitě pravil: „V tak nejvyšší vzácné společnosti na Zemi, kde jako bratři pospolu táboří Bůh, andělé a my, jeho rozumní tvorové, nemají mít vepří stůl a místo! Jsou sice také vepří Boží tvorové, jenže nepatří do společnosti lidské! Jaké to pošetilé, nejvyšší nesmyslné blábolení! Začínají-li někde chrochtat hladovějící vepří, je v tom jistě skryto mnohem více moudrosti nežli v takové řeči! Krátce a dobře, to nejhoupější, nejošklivější a přitom nejpanovačnější a nejzlomyslnější byl, jest a zůstane farizeus, zejména takový představený a nejhanebnější zákoník Židů!“

2) Tito necitové větrí všude ďábla! Shledávají a dokonce učí, že ďáblové konají vždy na Zemi potají jako slídící psi honbu na všechny lidské duše a že každý, kdo nenosí při sobě posvěcené amulety z chrámu a každoročně aspoň dvakrát je obnovuje, je bezpodmínečně ďáblův a ztracen; ale nepozorují, že právě oni jsou ti právě ďáblové na tomto světě! Proto by se také neměli vůbec divit, pociťují-li mezi sebou ve svých nozdrách něco z ďábelského zápachu; neboť bylo by teprve hodně ďábelské, kdyby byl někdo opravdovým vtěleným ďáblem a občas nepociťoval, že je skutečně ďáblem!

3) Ty jsi přece jinochu (Rafaeli) dříve sprovodil se světa kámen, - nebylo by ti tedy také možné, sprovodit se světa těchto padesát prašivých vepřů?! Považ, co se tito darebáci odvážili hlasitě vyslovit! On, jediný Stvořitel vína a chleba, nyní hřeší, protože Sám pije víno a protože po jeho boku sedí jistě nejnevinější dívčí andílek! Ó, dovol mi dokud jsem tu já, jenž poznal Pána, to tak zde naprosto nepůjde! Musí pryč! Tolik slyšeli a viděli, - a nyní hlasitě říkají: „To vše by mohla být šalba satana!“ Příteli z nebes, já jsem jen z této Země; ale ani za cenu svého

života nestrpím, aby takoví vepři svou nejvyšší špinavou a páchnoucí slinou tak hanebně potřísňovali Nejsvětějšího vši svatosti! Pryč s nimi!"

4) Teprve nyní bylo oněch padesát upozorněno na výbuchy Roklovy a představený **STARHAR** se zvedl a s vážnou tváří se tázal Rokla: „Příteli Rokle, platí snad tvé slovo nám?“

5) Praví **ROKLUS**: „Komu jinému? Vy právě jste satanova černá havěť a proto nemůžete snést Světlo! Jak se můžete opovážit svou starou přeošklivou slinou tak hanebně potřísňovat Pána a Mistra od věčnosti, jenž vám proto slovem a skutkem podal již tolik zcela mimořádných důkazů?! Copak se nebojíte, že se zato na vás pomstí dokonce půda zemská?! Kdo může být Ten, jenž zvolá k hoře v moři: „Zanikni a budiž zničena!“, a hora v témž okamžiku zanikne?! Může kdy ďábel – podle vašeho pojmu – hlásat pokoru a nejvyšší lásku k bohu a k bližnímu?! Ó, vy přenesmírní volové a zároveň oslové, jak strašně pustě a zmateně to musí vypadat ve vašem mozku, když nepoznáváte, že ďábel byl-li kdy podle vašich pojmů, jistě je vůči Pánu Bohu nejvyšší bezmocná a proto nejvyšší ubohá bytost, čím více je vzdálen úplného Božího řádu!

6) Záleží-li tedy podle nejmoudřejšího a nejpravdivějšího slova Páně všechna síla a moc jen v lásce k Pánu Bohu, jakou sílu a moc má tedy potom váš belzebub, jenž je plný nejtrpčí nenávisť k Bohu, z takovéto své nejhanebnější vlastnosti? Jsme-li však již my lidé z nedostatku správného a opravdového poznání Boha a jen tím také jistě z nedostatku pravé a výlučné lásky k Němu slabí a nic nemohoucí bytosti, oč mnohem více pak teprve vaši ďáblové, kteří prý Boha sice velmi dobře znají, ale přitom přece Ho nade vši nám pochopitelnou míru nenávidí! No - , jak je možné, že bytost Boha úplně poznávající, přece Ho nadevše nenávidí, - věru, aby se to pochopilo a strávilo, k tomu je třeba bez okolků farizejského prasečího žaludku! Takový žaludek nepřijímá sice vepřové maso; ale důvod spočívá asi v tom, že vepř vepře nežere!

7) Já miluji nyní Pána Boha více nežli vše ve světě, kde jsem Ho teprve jen zcela málo poznal a cítím, kterak má láska k Všemohoucímu vzrůstá s mým stále přibývajícím poznáním a cítím v sobě co nejživěji, jak se tím také síla mé vůle stává účinně mocnější. Jak tu nyní jsem, pustím se zcela sám v zápas s tisíci tisíci legiemi farizejských ďáblů! Všichni dohromady mi neodnesou s místa ani travné stéblo, - a tito chlapi tvrdí, že tento Svatý Nejsvětějších Božích provádí Svá d{la za pomoci jejich domnělého ďábla!? Ó, nešťastná holoto, já již z vás vyženu vašeho domnělého ďábla! To je právě dobře, že mi ti chlapi přišli do cesty, jak jsem si to již dávno přál!"

94. RAFAEL VYSVĚTLUJE ROKLOVI POJMY „SATAN“ A „ĎÁBEL“.

1) Praví **RAFAEL**: „Nejmilejší příteli Rokle, mírni se; neboť oni sice byli zarytí farizeové, ale nyní se stali našimi učedníky a poznají svůj omyl! A pokud jde o ďáblů, máš právě ještě příliš nepatrné poznání, než abys pravdivě a platně mluvil o jejich vlivu na lidi. Teprve až to podrobněji poznáš, budeš také moci o tom mluvit!

2) To, co se nazývá „satan“ a „ďábel“ je svět se vši svou svůdnou nádherou. Je ovšem sice veškerá hmota, z níž se skládá svět, také jen dílem Božím a je v ní skryto božské; ale vedle toho je v ní také lež, klam a svádění, z čehož pak vzniká závist, lakota, nenávisť, pýcha, pronásledování a z toho všeliké nesčíslné a nezměrné nepravosti.

3) A právě toto falešné, lež a klam je duchovně vzato „satan“ a všechny jednotlivé nutně z toho vyplývající nepravosti jsou právě to; co se nazývá „ďábel“; a každá duše, která je v základu oddána nějaké z nesčíslně mnohých nepravostí, je ďáblem v osobě a činným výrazem toho či onoho špatného a zlého a taková duše má těžko uhasitelný pud konat stále jen zlo tím způsobem, v němž si zařídila život v době svého tělesného bytí.

4) Jelikož však každá duše žije dále také po smrti těla a zdržuje se v oblasti této Země, není zrovna právě nic zvláštního, že se taková duše odebere také do sfér vnějšího života lidí a jimi se snaží nějakou svou zlou žádostivostí probudit zlo¹⁴) také. v onom člověku, v jehož životní sféře nachází zcela vítanou potravu tím, že člověk dosud v těle kráčející chová v tomto těle neopatrnou přirozenou přichylnost a náklonnost k podobné neřesti, obyčejně následkem špatné a zanedbané základní výchovy.

5) Takové duše se častěji zmocňují dokonce těla lidí a tu a tam tím trápí slabou duši a Pán

¹⁴ „zlo“ jsme doplnili. Vyd..

to však dopouští, aby se právě u této duše spravila taková trhlina; neboť teprve tím dostává soužená duše opravdovou a živou nechuť k mrzké slabosti svého těla a nakonec vynaloží veškerou činnost na to, aby se stala silnou, v čem byla dříve slabá, k čemuž jí také zavčas přichází na pomoc milost Páně.

6) Hle, to je rozumově správné a pravdivé, - co by měl Žid velmi ovšem vzdálený pravdy skutečného stavu věci rozumět výrazem „satan“ a „dábel“; protože tomu však nerozumí, má „satana“ a „dábla“ za duchovně zosobnělou zlou moc vůle, která nachází největší zalíbení v tom, aby lidi odvrátila od cesty po níž kráčí v řádu Božím.

7) Ale tyto zvrácené duše nemají přitom naprosto žádné Bohu se protivící úmysly; neboť „předně Boha ani z největší dálky neznají a zadruhé jsou příliš slepé, hloupé a blbé, než aby mohly pojmout nějaký úmysl. Mimo sebe neznají vůbec žádnou potřebu a jednají jen z pouhého sobectví. Strhují na sebe jen to, co otročí jejich sobectví a jsou mezi sebou nejvyš nedůvěřivé; proto u nich není vůbec nikdy myslitelná společná síla a máš tedy zcela pravdu, že jejich síla je nula a nicotná.

8) Ano, je nula a nicotná pro lidi, kteří jednou vešli úplně do lásky a vůle Páně; ale pro lidi, kteří jsou ještě zpola zde, zpola tam, anebo položíš-li jejich duchovno a jejich hmotno na misky váhy a nezpovrhneš na žádné straně převahu, tu pak dává v nějaké věci duševní vášně přídavek démona, vězícího v podobné vášni na hmotnou stranu mravních vah již velmi dobře viditelnou převahu a duše se pak již obtížněji sama od sebe vymotá z hmotna do duchovna.

9) Prodlévá-li však duše v hmotnu, přivěsí se pak také poněmáhlu k hmotné misce životních vah vždy několik stejně smýšlejících démonů a převaha se stává stále viditelnější, hmotno se tedy stává pak stále těžší a duchovno ovšem nepatrnější. A hle, tu se pak ukazuje, že „dáblové“ Židů aneb „démoni“ Řeků mohou nakonec přece jen způsobit velmi značnou škodu duši v době jejího sebevzdělávání, aniž měli vlastní vůli jí škodit!“

95. NÁMITKY ROKLOVY.

1) Praví **ROKLUS**: „Jak může nějaká inteligentní bytost škodit někomu bez (vlastní) vůle?! Démon musí přece mít vždy aspoň ještě tolik sebecitu a sebevědomí, že ví co chce; ví-li to však, pak je trestný za zlou vůli!¹⁵⁾ A dopuštění takových skrytých našeptávání zlých démonů pokojné lidské duši neshledávám také zcela v nejlepší pořádku; jsou-li však již z nějakého skrytého moudrého důvodu dopuštěna, pak přece nemůže mít ubohá duše vinu na, tom, je-li zkažena pány ďábly!

2) Nemají-li však ďáblové inteligenci a proto ještě méně nějakou svobodnou vůli, pak také nemohou duši škodit - a škodí-li jí přece, pak to není nikterak vinna ani duše, která byla poškozena, ani dábel prostý intelligence a vůle; vina by pak padla pouze na toho, kdo dopustil něco takového! Tak tu soudím zcela svobodně od plic já a nikterak se neostýchám vyslovit toto zde veřejně!

3) Mají-li však ďáblové, jak se říká, dokonce velmi pronikavou inteligenci - jak se lze domnívat z toho, že u nějaké ubohé duše ihned vyčuchají, kde je slabá v hmotné sféře - , pak mají také vůli, aby jí uškodili; v tomto případě zůstává zase duše bez viny a jedině ďáblové a ten, kdo je dopustil, mají tu opět vinu!

4) Dej mi zbraně a ukaž mi nepřitele a já pak již jistě zabráním, aby mně nepřišel tak lehce na tělo! Neznám-li¹⁶⁾ však nepřitele, jenž mi může způsobit tu největší škodu, neboť mě může zcela skrytě a neviditelně svádět k nejošklivějším neřestem a k tomu potom musím však také ještě nésti vinu toho i s jejími velmi zlými následky, - ah, pak se poděkuji za takový život!

5) To potom znamená vystavit slabého nahého člověka stádu hladových vlků, hyen, lvů, tygrů a pardálů; dá-li se od nich roztrhat a sežrat, nese pak také ještě vinu a proto musí být k tomu ještě odsouzen soudcem, jelikož se jako úplně bezbranná slabá bytost předně musel dát vlčím ozbrojenými nervově silnými dráby ven do pustiny a zadruhé, protože pak byl roztrhán a sežrán divokými šelmami!

6) Jak se líbí tvé nebeské moudrosti například takováto spravedlnost?! Příteli, je-li tomu s

¹⁵⁾ „vůli“ jsme doplnili. Vyd..

¹⁶⁾ „Neznám-li“ jsme doplnili. Vyd..

démony aneb s ďáblů tak a ubohá nešťastná lidská duše zůstává tu jediná nositelkou viny a následků hubících ji ďáblů s inteligencí a vůlí anebo bez nich, - pak není moudrého a v lásce spravedlivého Boha, nýbrž snad je tu jen nějaká kouzelně slepě všemohoucí bytost, tedy jakýsi osud (fatum), který má vždy, podobně jako vznešení Římané největší radost z všelikých zvířecích štvanic a z nejuživějších býčích zápasů a proti němuž se může člověk prohřešit jen tehdy, když se sám náležitými prostředky přičiňoval o moudrost.

7) Vpravdě pravím tobě: Mají-li tvá slova nepochybnou skutečnost, pak mají farizeové skoro pravdu! Já jsem však slyšel Pána Samého mluvit o leččems a mohu, opíraje se o to říci, že jsi se tentokrát, krásný posle nebes Božích, tak trochu blamoval; a zůstávám přitom, že já sám se svou nynější láskou k Pánu úplně na hlavu porazím dříve vyslovený počet farizejských ďáblů!“

96. DÉMONI A JEJICH VLIV.

1) Praví **RAFAEL** mírně se usmívaje: „Poslyš, příteli, také ty již máš tři plné poháry vína v hlavě, to značí ducha z něho a proto jsi ve svém rozumu kritičtější nežli předtím! Máš svým dílem zcela pravdu, tvrdíš-li, že sebevětší počet démonů není vůbec s to vykonávat žádnou moc nad člověkem, jenž je úplně v lásce k Bohu; neboť o nějaké obecné síle nemůže u nich být ani řeči, ježto každý z nich je v největším sobectví a sebelásce a proto nikomu na mysl nepřipadne, aby svého souseda v něčem podporoval z bázně, že by mohl soused potají a zcela zakukleně získat opět výhodu, která by mu pak jistě vynutila marnou lítost.

2) Vyjdou-li spolu jaksi na lup, neprozradí druh druhu svůj nejvyš utajovaný úmysl a sejdou-li se nahodile na místě lupu, pak je mezi nimi často i nejtrpčí vojna. Neboť prvý, jenž se vrhá na kořist, je nepřitelem každého, kdo se také vedle něho vrhne na kořist a snaží se jej zapudit. Třetí použije škodolibě této příležitosti a krade pak pro sebe; a začne-li čtvrtý vedle něho krást také pro sebe, pak se také tito dva porvou a pátý krade pak zcela klidně opět pro sebe. Přijde-li k tomu šestý, vzniká ihned nový boj a sedmý může pak opět tak dlouho dobře krást, dokud nepřijde osmý do jeho blízkosti. Všichni nyní bojují a žádný si nedá vzít od druhého místo lupu a lup již učiněný.

3) Vidíš, že tu jistě ďábel ďáblu v ničem nepomáhá; ale svým nejvyš sobeckým náparem zvětšují nicméně váhu všeobecné kořisti a dopadá to pak asi tak, jako kdybys vložil dvě zcela stejná závaží do misek váhy, která se vzájemně vyvažují. Potřeš-li však jedno závaží i jen nejvyš nepatrnou kapkou medu, tu sladká vůně ihned přivábí tisíce včel; tyto včely si pak usednou na závaží a ihned zcela bezděčně způsobí převahu.

4) Můžeš obviňovat Boha z nemoudrosti proto, že dal včelám čich a touhu po medu a medu samému vonnou a vůbící sladkost?! Či je Pán nemoudrý, že stvořil Svě tvory nejen nejvyš účelně, nýbrž i nejvyš krásně, každého svým způsobem?! Je snad od Něho nemoudré, že dal panně onen nejvyš půvabný a přitažlivý tvar, takže má před smysly hrubšího muže na tomto světě cenu tak velkou, že on opustí otce i matku a s největším potěšením se přidrží své něžné a milé ženy?!

5) Jako však již ve světě vnějším lze poznat, že jedna bytost přitahuje v něčem bytost druhou, oč více je tomu teprve ve světě duchů; a kdyby tomu tak nebylo, jak by tu trvala Země, Měsíc, Slunce a jak nescíslně mnohá jiná světová tělesa v nezměrném tvůrčím prostoru?! Atom má sympatie se svým sousedem; oba se přitahují. Co činí tyto dva, to činí pak nescíslné eony, přitahují vše stejné a stejné a z toho nakonec vzniká svět, jak to Pán minulé noci velmi makavě ukázal všem Svým učedníkům a jak to také najdeš úplně popsáno ve velké vám odevzdané knize.

6) Je-li však tomu tak, je to pak od Pána nemoudré, ponechává-li nanejvyš nutně každé duši naprosto bezpodmínečnou svobodu vůle a svobodu poznávání a vedle toho ovšem také plynoucí z toho následky?! Či mohl bys Boha jako nejvyš moudrého velebit tehdy, kdyby chtěl někdo cestovat odtud do Jeruzaléma a také by pro to uvedl nohy do pohybu, ale při vši své vůli a při nejlepší znalosti cesty by přece nepřišel do Jeruzaléma, protože Bůh nechtěl, aby se někomu dostalo příslušného následku jeho chtění a dovednosti, nýbrž aby člověk přišel místo do Jeruzaléma, kde mu bylo vyřídit důležité záležitosti, do Damašku, kde neměl naprosto co dělat?! Řekni mně, zda bys takové božské zřízení shledával moudrým! Anebo shledáváš nesmy-

slným, když tě za dne včely, vosy, sršni a všeliké mouchy důkladně pokryjí a sežerou, odeberš-li se medem zcela pomazán do přírody?!

7) Šíří-li tedy tvá duše do sféry svého vnějšího života nějakou hříšnou vůni vášně a duše těla již zbavené ale ještě v podobné zamilované vůli jsoucí cítí ji jaksí ve sféře tvého vnějšího života, vrhnou se konečně na tebe a z tvého přebytku se nasycují, aniž by vlastně věděly co činí, nýbrž shromažďují se stále četněji kolem tebe prostě jen proto, že nacházejí v tvé sféře žádoucí potravu, pak to zajisté není nemoudré od Tvůrce, jenž věčně nic tak nerespektuje jako naprosto bezpodmínečnou svobodu každé duše. Každá duše má zajisté, v rukou vždy, dost prostředků, aby se kdykoli chce, zbavila nezvaných hostů!

8) Nechceš-li být v přírodě obtěžován bodajícím hmyzem, umyj a očisti se od pošetilého medového nátěru a budeš mít pokoj; a nechceš-li míti ve sféře svého vnějšího života žádné, tvou duši oslabující a obtěžující demony, pak si zvol za svou hlavní životní zásadu známý tobě řád Páně a ručím ti zato, že do blízkosti tvé životní sféry žádný démon nepřijde!

9) Věř mi, že nepřivábíš-li a nepřitáhneš-li demony svou v tobě a z tebe samého vznikající zvráceností života, pak tě nebudou přitahovat, vábit a svádět; přitáhl-li jsi je však, pak si musíš sobě přičíst, utvrdí-li svým náparem ještě více tvou duši v jedné a téže vášni, aniž by to vlastně chtěli."

97. SVOBODNÁ VŮLE ČLOVĚKA. POMOC BOŽSKÉ MILOSTI.

1) (**RAFAEL:**) „Říkám ti: Každý člověk se stává především ze sebe sama špatným a odpadá od božského řádu. K tomu Je ovšem většinou připravován zcela a zvrácenou výchovou a tak se ocitá ve všelikých neblahých vášních a z nich ve všelijakých opravdových hříších. Těmito hříchy otvírá však potom také dveře všem zlým cizím vlivům a může se tedy v základě duševního života státi a také zůstat zkažený, - vždy však jen, chce-li tomu sám.

2) Chce-li se změnit, Pán mu nepřekáží; neboť projeví-li v sobě sklíčený i jen nejslabší přání poskytuje se mu ihned pomoc. Cítí-li se však ve své zlomyslnosti zcela dobře a spokojen a neprojevuje-li ze sebe a v sobě nikdy žádné lepší přání, pak se mu ovšem v jeho vůli zvláštní hanoba nečiní.

3) Ozývá se sice v senzoriu (v citové oblasti) jeho srdce to, čemu se říká „svědomí“ a dostává občas od nás velmi důtklivá napomenutí. Obrátí-li se jen poněkud podle toho, pak o ztracení a zahubení není již řeči. Tu pak přichází neustále skrytá pomoc shora a propůjčuje duši stále poznání a sílu, aby se víc a více vyprostovala z velkého zmatku; a třeba k tomu pak jen trochu dobré vůle a jde to pak již velmi hbitě kupředu, - aspoň až potud, kdy je člověk způsobilý k vyššímu zjevení, aby byl Samým Duchem Božím uchopen a v pravém životním Světle dále veden.

4) Jestliže se však člověk ve svém hrubém zaslepení a světském opojení po velmi jemných a tichých od nás vycházejících a v srdci se oznamujících napomenutích ani v nejmenším vůbec neobráť, nýbrž dokonce dělá, jako by on byl pánem celého světa, - ano, tehdy pak nemá ovšem nikdo jiný vinu na nepolepšitelném stavu vlastní duše nežli právě nejvyšší vlastní duše sama!

5) Věř mi a zapamatuj si dobře, co ti nyní říkám! V celém přirozeném a duchovním světě nejsou žádní tak zvaní praděblové, nýbrž jsou jen tací, kteří již dříve jako nepolepšitelně špatní a neřestní lidé žili jednou na světě a již zde jako skuteční vtělení ďáblové nejen sváděli jiné lidi k všelijakým neřestem a hanebnostem, nýbrž také k nim nutili všelikými po ruce jim jsoucími donucovacími prostředky, - čímž si však v sobě samých způsobují tím větší zatracení, z něhož se těžko kdy zcela vyprostí. Mysli zde nyní jak myslí, nebude ti možné, abys mohl přikládat Pánu i jen nejmenší vinu.

6) Že však potom také na onom světě dopouští Pán podle řádu vše možné, aby uzdravil zkaženou duši; dovedeš si zajisté představit; neboť Pán nestvořil žádnou duši k záhubě, nýbrž jen, k nejvyššímu možnému životnímu zdokonalení. Ale můžeš si také zapamatovat, že v celém nezměrném tvůrčím prostoru nemůže ani jediná duše dospět k životní dokonalosti nějakým nezprostředkovaným zcela nepodmíněným slitováním, nýbrž jen svou nejvyšší vlastní vůlí! Pán sice dává člověku do rukou všelijaké pomůcky; ale potom je na člověku, aby je poznal jako takové, vlastní vůlí se jich chopil a sám je používal jako zcela svou mocí!

7) Ano, když pak člověk svobodně ze sebe zvolá a ve svém srdci řekne: „Pane, jsem příliš slab, než abych si pomohl prostředky Tebou mně poskytnutými; pomoz Ty mně Svým rame-nem!“, - ah, tu člověk sám vlastní vůlí a z vlastního poznání a pozorování nedostatečné síly žádá vyšší pomoc! Tu pak může Pán také ihned vši potřebnou mocí a silou zapůsobit a slabé duši pomoci okamžitě.

8) Ale tu musí být vůle člověka jakož i jeho poznání a důvěra provázeny venkoncem nejúpl-nější rozhodností. Neboť jinak zůstane při tom řádu, podle něhož si každá duše s poskytnutými prostředky musí pomoci sama, protože každé cizí vměšování do domácího živlu vlastní vůle muselo by mít za nutný následek zřejmý rozklad podstaty duše. Neboť musí-li se duše podle věčně nutného ustanovení Páně sama vzdělávat, pak se také musí sama poskytnutými pro-středky vzdělávat a zdokonalovat, jako si také musí každý člověk na Zemi sám pro tělo potravu hledat, ji poznávat a požívat, chce-li uhájit svůj pozemský život.

9) Tu nesestupuje žádný Bůh a žádný anděl na Zemi a neříká všude: „Hle, to a ono jezte, lačníte-li!“, nýbrž: přijde-li hlad, pak ochutnává člověk svým ponebím všude rostoucí plody; a které mu chutnají, těch se chápe a zcela pohodlně jimi utiňuje hlad. Žízň-li, spěchá k čerstvému prameni a je-li mu zima, uplete si brzy z všelikých nejjemnějších látek, které nedráždí a nepí-chají jeho kůži v čas potřeby pokrývku a takto chrání kůži před zimou a povětrím. A chce-li být uchráněn před deštěm a divokými zvířaty, pak bude také hned hotov s nějakou chatrčí; neboť má k tomu po ruce všeliké prostředky, Kamkoli se jen obrátí, nachází hned množství darů, které může jako takové snadno poznat a také je silami k tomu propůjčenými snadno použít."

98. SEBEURČENÍ DUŠE.

1) (RAFAEL:) „Nechává-li však Pán člověka samého se starat již o vnější životní potřeby, aby cvičil duši v sebepoznání a ve vlastní činnosti, oč mnohem více je to pak nutné pro duši samou!

2) Dokonce i duším zvířecím je jakoby vštípen zcela do vlastnictví daný pud (instinkt), podle něhož každé zvíře jedná svým způsobem. Bylo by zcela mylné předpokládat, že tito tvorové zdánlivě bez řeči a bez rozumu jednají jako nějakou vnější silou oživované stroje. Kdyby tomu tak bylo, nemohlo by být ani nejlepší domácí zvíře vycvičeno pro nějakou sebejednodušší práci a jistě by neuposlechlo volání člověka.

3) Poněvadž však také každé zvíře má vlastní duši, která má svou pro sebe uzavřenou sílu životní, z níž zvířecí duše podle své libosti uvádí v pohyb vlastní tělesný organismus, lze také zvíře různě vycvičit. Bytost oživená pouze zvenčí nemá ani paměť, ani jakékoli usuzování. Její celý život je mechanický a její snažení je tak odměřené a řízené, že o zušlechťování nějakým vyučováním nemůže být vůbec řeči; toto se musí dít také jen mechanicky zvenčí.

4) Můžeš stromu tisíc let předříkávat, že má tak či onak stát a přinášet ušlechtlejší plody, - bude vše to marné! Tu musíš uvést v pohyb nůž a pilu, pláněti musíš odebrat větve, opatrně rozštěpit dřívky, vstrčit do nich ušlechtlejší čerstvé rouby a pak je s planými rozštěpenými dřívky spojit a potom ti takto čistě mechanicky zušlechťovaný strom časem přinese také ušlechtlejší plo-dy.

5) Zvíře však můžeš již slovy a určitými hmaty vycvičit a bude ti pak podle potřeby příleži-tostně sloužit a podle tvé vůle se zcela řídit. Toto ti však dává neklamné svědectví; že i zvířata mají jakousi svobodu vůle, bez níž by tě právě tak nemohla poslouchat a tobě sloužit jako ká-men anebo strom.

6) Mají-li však již zvířata zřejmě o sobě uzavřenou duši, nadanou jakýmsi poznáním a svo-bodu vůle, která musí podle jí zvláštního způsobu života sama sebe určovat, oč mnohem více a oč mnohem výlučněji musí tomu pak teprve býti u duše lidské! Tu nemůže být zatím o nějakých zvenčí přicházejících cizích vlivech ani dobrých a ještě méně o špatných již vůbec řeči.

7) Duše má ostatně vše, čeho je jí pro prvý rozmach života nějak zapotřebí. Uvedla-li se v sobě samé svou nejvyšší vlastní silou vůle a dobrovolnou láskou k Bohu v mocnější životní svět-lo, pak také brzy pozná, co vše jí ještě chybí, bude se pak tedy také dobrovolně ze všech svých životních sil snažit, aby dosáhla toho, co jí právě ještě chybělo a velmi dobře pozná cesty a pro-středky, bude si je také svou nejvyšší vlastní vůlí žádat, bude se jich chápat a poklady stále vyš-šího duchovnějšiho a dokonalejšiho života se obohacovat.

8) Co si tedy duše touto cestou, která je pravou cestou podle řádu Božího vydobude, to je a zůstává pak úplně jejím vlastnictvím a žádný čas a žádná věčnost nemůže jí to již vyrvat. Co si však duše nemohla svou vůlí a svým poznáním nikdy vydobýt sama, jako například vnější organické tělo a s ním leckteré vnější pozemské výhody, to jí také nemůže zůstat, nýbrž bude jí to vzato, jak jí to bylo dáno.

9) Je-li však tomu všemu tak, jak učí každého člověka denní zkušenost, pak také nemůže být ani zdaleka řeči o nějakých duši táhnoucích a určujících zlých démonických násilných činech; neboť vše závisí na vůli a poznávání a konečně na lásce duše. Jak ty tomu chceš, poznáváš a miluješ, rovněž tak se ti stává - a není myslitelné, že by kdy bylo jinak!

10) Chceš-li, poznáváš-li a miluješ-li co je správné podle řádu Božího, dojdeš touto cestou také vždy k realitě (skutečnosti); chceš-li, poznáváš-li a miluješ-li však proti takovému řádu, v němž jedině je příkazem skutečnost a podstata, pak se podobáš člověku, jenž chce sklízet na poli, na němž nebylo nikdy zaseto obilí a musíš si nakonec jen sobě přičíst, stala-li se sklizeň tvého života nulou. - Řekni mi nyní, zda je ti to nyní jasné!"

99. FLORAN VYTÝKÁ FARIZEŮM JEJICH BEZCITNOU KRITIKU PÁNA.

1) Praví **ROKLUS**: „Zajisté; neboť “ ty jsi mi to přece vše tak makavě jasně vyložil, že jsem v tomto ohledu v celém svém životě ještě neslyšel nic jasnějšího! Ale nyní se teprve ještě více zlobím tam na ony farizeje, kteří se stávají opět zcela starými obyčejnými farizeji, čím častěji vidí Pána bráti do ruky pohár a čím srdečněji rozmlouvá Pán s Cyreniem a Korneliem! Nevidíš a neslyšíš, jak je těmto černým chlapům nyní již ošklivostí vše, cokoli Pán nyní koná a mluví?! Viděli přece taková znamení, jedí nyní u Jeho stolu a chválí a velebí Ho jazykem hadím! - No, co tomu říkáš!"

2) Praví **RAFAEL**: „Nech toho; neboť věř mi, že Pánu to nikterak neujde! On Sám je v pravé době již náležitě pokárán a pokárání od Pána je vždy obzvláště trpké pro toho, komu se ho vždy nejvýš zaslouženě dostává. Hleď, také Cyrenius a Kornelius a Julius a Faustus pozorují co pozoruješ ty a co jsem já již dlouho pozoroval! Ale vůle Páně mně skrytě napomínala k trpělivosti a tak také dělám, jako bych nepozoroval, co oněch padesát mezi sebou projednává. Leč oni nyní brzy dospějí tam, kde se jim bude čelit! Proto buď nyní ještě zcela krátký čas úplně klidný!"

3) Roklus se nyní utišil a očekával co přijde. Avšak oněch padesát farizeů nečekalo, nýbrž pokračovalo ve svých poradách.

4) **FLORAN**, jejich známý hlavní řečník, nebyl však srozuměn s velmi lehkomyšlnými názory představeného Stahara a pravil: „Jedení a pití Mistrovo není mi ještě důkazem proti Jeho božskosti! Spíše mi připadá jeho celé chování jako nějaká němá otázka, zda nebudem kolísat ve víře, zpozorujeme-li na Něm to či ono.

5) Je-li On Davidem tak nádherně předem opěvovaný Mesiáš Jehova Cebaot, pak může činit co chce a je to již vždy dobře učiněno; neboť jak můžeme chtít my ubozí, malomocní, smrtelní lidé předpisovat pravidla o chování Tomu - když přece jen na Něm záleží, že jsme a žijeme - Jenž učinil nebe a Zemi a všem zvířatům a lidem stvořil, zařídil a dal údy a různé životní ústroje! Tu jsi ty, Stahare a vy všichni na zcela nejšpinavější a dokonce životu nejnebezpečnější cestě!

6) Co je nám do toho, že nyní poněkud více pije víno a jí chléb?! Vždyť je přece oběho Tvůrcem! Opravdu, to mne ani v nejmenším nemýlí; naopak mne jen obzvláště těší, že Se také On, Nejvyšší a Nejmoudřejší pohybuje po našem lidském způsobu!

7) Musím otevřeně doznat, že je od vás v nejvyšší míře nemoudré, že se zde před tváří nejvyššího panstva světa chováte tak, jakoby jeho spása závisela na vaší blahovůli! Co a kdo vy vlastně jste? Nic jiného nežli ubozí plazící se červi Země před mocí Člověka, Který přikazuje žvlům, - a ony poslouchají jeho vůli!

8) Víno rozpálilo také vaši mysl a zamlžilo váš rozum; proto také vynášíte nyní najevo úsudky, které bych pro převelikou hloupost nazval přímo klasickými. Co tím chcete docílit?! Či můžete dokázat z Mojžíše, že je zakázáno občas poněkud hojnější pití vína?! Můžete tvrdit, že Noe zhřešil, když požil poněkud příliš mnoho hroznové šťávy?! Ano, syn, jenž otce vystavil všanc výsměchu zhřešil a učinil se hodným zlořečení; onen syn však, který pokryl otcovo přirození, byl naplněn požehnáním!

9) Proto pravím vám: Co Pán činí, vždy a věčně správně činí! A kdyby požil i několik měchů vína, nic nám do toho není; a kdyby Ho 1000 panen ať jakéhokoli stavu a pověsti obléhalo, ani do toho nám zhola nic není; neboť On je právě tak jejich Stvořitelem a Udržovatelem jako naším! Co je nám do toho, blíží-li Se k Svým jakýmkoli tvorům a uzdravuje co je na nich snad vadného a nemocného?! Buďte přece pro Jehovu slušní a ve svých úsudcích vděčně skromní!"

100. POŽEHNÁNÍ ŘÍMSKÉHO PANSTVÍ PRO NÁROD ŽIDOVSKÝ.

1) Praví **STAHAR**: „Ty tedy, jak se mi zdá, pevně věříš v jeho Božství?"

2) Odpovídá **FLORAN**: „Co mně má v tom mýlit?! Konal Bůh snad velká znamení za dob Mojžíšových?! Koná-li však zde člověk, vyzbrojený nejvyšší moudrostí, nikdy neslýchaná znamení, která může konat jediné božská všemohoucnost, - co mně má potom zdržovat, abych nepohlížel na takového člověka jako na člověka nejvyš naplněného pravým Duchem Božím a abych ho nepovažoval bezprostředně za jediné pravého Boha?! Můj názor, můj předpoklad a má na tom založená víra stojí tu pevněji nežli nepamětně staré egyptské pyramidy!

3) Nyní však nejen věřím že je tomu tak a ne jinak, nýbrž jsem o tom až do svého nejvnitřnějšího životního vlákna přesvědčen a v tomto mém nejživějším přesvědčení nemůže mně již nic zvíkat a nejméně již ty, vrtkavý Stahare!

4) V tomto ohledu mohu také zvolat s nejlepším svědomím a římskými hrdiny: Si totus illabatur orbis, impavidum ferient ruinae!¹⁷) Neboť vím, co vidím a čemu věřím a nejsem nějaká větrná korouhev a třtina v rybníku plném bahna a močálu. Spíše jsem se stal mramorovou skálou v moři, o jejíž tvrdé čelo se musí vichřice a příboje vln dočista roztříštit!"

5) Praví **STAHAR**: „Také Boží soudy chrámu jeruzalémského?"

6) Praví **FLORAN**: „Kdo má za štít tohoto Pána a Mistra a pány Říma, ten se nebojí tak zvaných soudů Božích, které Bůh nikdy neustanovil. Věru, ani nejmenší strach z největších hrozeb Jeruzaléma by mně nemohl zachvátit, - také veškeré hromové kletby veleknězovy přešly by kolem mých uší beze stopy! Neboť kdo kráčí za dne, nemusí se bát podle mého názoru hrůz noci a tak také já nemám strach z chrámu jeruzalémského!

7) Srovná-li se tato nad Slunce jasná nauka s chrámovými mně až příliš dobře známými ustanoveními, pozná se přece na prvý pohled, že v duchu této nauky vládne nejvyšší den a v duchu chrámu nejhlubší noc. Ano, ti kdož ještě náleží noci, budou se muset ještě mnoho obávat a zejména smrti svých duší; mně však očekává nejvyš smrt těla, která vlastně není vůbec smrtí!

8) Věčný život mé duše nemůže mi však již nikdo uloupit; neboť vidím a cítím jej již co nejživěji v sobě a také pociťuji věčně nespočitatelné přednosti tohoto života. Necítím-li však v sobě ani nejmenší strach z odpadnutí těla, kterak bych měl v sobě pociťovat nějaký strach z tak zvaných božích soudů chrámu?! Proto pravím a zůstávám co nejživěji pevně při tomto: Kdo kráčí za dne, ten se nemusí bát hrůz noci!"

9) Praví **STAHAR** s významnou, notně templářsky zakaboněnou tváří: „Proč a jak můžeš nazývat nocí ono místo, kde se vyučuje lid Písmu a slovu Božímu?!"

10) Praví **FLORAN**: „Písmo, kterému my dva jako - pravím zákoníci rozumíme právě tak málo jako někdo, kdo je ještě nikdy nespatriil a domnělé slovo boží, sestavené ze samých. nízkých lidských zájmů, znám až příliš dobře! Proto se mně již o tom nezmiňuj ani slůvkem! Jaké zázraky jsme kdy vykonali pomocí domněle všemohoucího slova Božího?! Čím jiným se můžeme s dobrým svědomím vykázat nežli jen tím, že jsme dobrovolnými, taxou vyměřenými a násilně vynucenými oběťmi naplnili naše sáčky a pokladny a všemi prostředky, mezi nimiž ani ten nejšpatnější nebyl shledán příliš špatný, jsme se co nejhorlivěji snažili udusit každou jiskérku lepšího světla?!"

11) Není to do nebe volající hanba, že jsme si museli jako starý Boží národ dát předepisovat moudré zákony a státní normy pohany?! A kdyby byli nepřišli pohané, aby u nás zavedli nějaké lidštější a lepší konání spravedlnosti, byl by náš národ nyní v takovém nepořádku, že by mizernější nemohl být ani mezi nejdivočejšími zvířaty!

12) Co bylo naše právo před Římany? Nic nežli nejvyš slepá libovůle každého, kdo si jakýmkoli způsobem osvojil nějakou moc!

¹⁷ Kdyby se celá Země proměnila v trosky, padly by na mne jako neohroženého. Poznámka J. Lorbera.

13) Takový boháč včera něco poručil, dnes toho však litoval, protože podle jeho mínění nedal příkaz, který by byl pro něho velmi výhodný. Rozhněval se nad tím, potrestal nejprve svého rádce a potom všechny ty, kdo dbali včerejšího zákona; neboť měli přijít, vrhnout se před zákonodárcem do prachu a upozornit ho, že daný zákon byl sestaven spíše k jejich nežli k jeho prospěchu! Kdo však řekl mocnému: „Poslyš, mocný a přemoudrý veliteli, daný zákon se nemůže zachovávat! A zachová-li se, pak zahyneš tím ty i všichni tvoji poddaní; neboť tento zákon pochází od zrádného a lstivého rádce, jenž byl jistě jedním z tvých závistivých sousedů k tomu podplacen!“ - Co se nyní stalo? Ten, kdo upozornil zákonodárce na takový nedostatek anebo chybu zákona, byl pro nestydatou drzost těžce potrestán; zlý rádce byl také potrestán a ti, kdož jak známo zachovávali špatný zákon, byli také pohnáni k odpovědnosti a to často ještě dříve, nežli byl nový zákon ohlášen. - Jak se vám líbí taková právní soustava?

14) Před Římany měla však velká země židovská mnoho takovýchto malých pánů, z nichž byl každý hotovým tyranem svých nemnohých, v největší fyzické a duchovní nouzi úpících náruček, které den ze dne šval podle svých rozmarů a podle své zcela nikomu nezodpovědné libovůle. Nebyli Římané jako pohané pravými nebeskými posly, když přišli s velkou mocí a zahnali všechny ty stovky nejvyšší nesvědomitých malých tyranů?! Dali pak rozumné a trvalé zákony, podle nichž byl každý člověk zcela dobře pánem svého statku; zaplatil si své mírné daně a mohl pak nerušeně žít jak se mu jen líbilo, - rozumí se samo sebou cestou zákonitého práva.

15) Že chrám nebyl a není přítelem Římanů víme a také důvod nám není neznám; neboť mocní Římané požadovali také od chrámu daň, zatím co dříve malí tyranové odváděli chrámu daň, aby jeho kněží udržovali lid v temnotě a kázali mu vždy nejbezpodmínečnější poslušnost.

16) Ó, kdy kdo již slyšel Žida kázat o bezpodmínečné poslušnosti římskému panství?! Říká se sice lidu, že Římané jsou metlou v ruce Boha, kterou si musí dát líbit; ale oněch s to nejošklivějších tyranů, kteří neustále trýznili ubohý lid hůře nežli ďáblové, nebylo Boží metlou, nýbrž to byli sami Bohem objednaní zkušební andělé. Kdo se jim protivil, byl ihned prohlášen za odpůrce Jehovy a zatracen.

17) Ó, to byly pro chrám ovšem šťastné doby, před nimiž kéž Pán budoucně vždy uchrání ubohé lidstvo! Boží soudy chrámu jsou již malé, ale ještě dostatečně zlý zbytek, z něhož však nyní nemám - Pánu jedinému budiž za to všechna chvála! - zcela žádný strach; neboť nyní patří Pánu a Římu a to stačí, abych se nemusel nikdy chvět před hrozbami chrámu! - jsi spokojen s tímto vysvětlením?"

---

101. ROKLUS A FLORAM V ROZHLOUVĚ O STAHAROVĚ.

1) Stahar se nad tím zachmuří a neříká na to ani slovo; neboť slova Floranova přivedla tohoto starce přece zase trochu na skrytější myšlenky.

2) Ale **ROKLUS**, jenž s nejnepatější pozorností naslouchal tomuto rozhovoru, se zvedl a spěchal přímo k Floranovi, zaklepal mu na ramena a pravil: „Chválím tě! Jsi zcela mým mužem! Přijímám tě do našeho ústavu, který tu nyní stojí pod pravou Boží ochranou a pod ochranou Říma. To, co jsi nyní mluvil, ti vnukl Pán; bylo to jakoby z mé duše mluveno! Á, tato slova dělají mému srdci, které chce pro lidi jen dobro, nadmíru dobře! Jen nechápu, jak může Stahar, jenž, jak je mi dobře známo, není přece také zrovna padlý na hlavu, při tak mimořádných skutcích, které viděl a při naukách Pána, které slyšel a jimž rozuměl, dát ve svých prsou vzklíčit ještě nějakým pochybnostem?!

3) Pro mně, který zde nyní dlím jen několik hodin, je to, co jsem dosud viděl a slyšel, příliš mnoho, - a Stahar tolik viděl a slyšel a přece mu mohlo připadnout na mysl vinit Pána celé nekonečnosti z ďábelství! Víno sem, víno tam, já jsem také požil víno a velmi v sobě postřehuji, že také značně stoupla má odvaha; ale má jednou pojatá přesvědčení nekolísají a také by nezakolísala ani tehdy, kdyby začaly poněkud kolísat i mé údy. Ale při staré bílé hlavě Staharově rád bych užil starého římského úsloví: „In vino veritas!“¹⁸.) ; neboť víno má ten zvláštní účinek, že často u lidí odkrývá temný závoj politiky a člověku otvírá jazyk proti sobě samému. A při takových příležitostech jsme se již často dověděli leccos, co by jinak z velmi dobře vypočítaných, sobeckých chytrých důvodů vzal člověk do hrobu.

---

¹⁸ „Ve víně pravda!“ Vyd..

4) Stahar byl předtím jistě, přes své diamantově pevné farizejství, silně vehnán do úzkých: Viděl se, se svými námitkami ztracen a konečně naleznuv otevřenou díru kudy by unikl, se vzdal; ale v hloubi svého nitra zůstal zcela pro sebe vždy ještě oním starým, diamantově pevným farizejem. Nyní se však dopustil velké nemoudrosti tím, že požil trochu příliš mnoho ušlechtilé réвовé šťávy, která vytáhla starého zatvrzelého farizea z jeho nejvnitřnějšího úkrytu a dala mu mluvit ze sebe sama. Až se z tohoto starce vykouří vinný výpar, pak mu bude jistě velmi líto, že se sám tak pěkně prozradil.

5) Ne nadarmo básnili lidé o bakchantkách¹⁹), že nezřídka lidem prorokovaly budoucí věci a příhody a mnoho se dalo na jejich výpovědi. Také na ně mělo víno zázračný účinek. Také o velkém židovském králi Davidovi se vypráví, že mnohé z jeho žalmů napsal a sám prozpěvoval po požitém víně.

6) Má-li tedy víno tak zvláštní účinek, pak lze zcela jistě předpokládat, že se starý představený farizeu nyní sám k našemu všeobecnému prospěchu a přes své dříve předstírané úplné obrácení přece jen opět projevil jako stále stejný a nezměnitelný pravý farizeus, druh to lidí, před nimiž mají náležitou úctu i nejdívější lesní šelmy, neřku-li nějaký pod jejich jhem jsoucí ubohý hříšník! - Mám pravdu anebo ne?"

7) Praví **FLORAN**: „Ano, nejmilejší příteli, máš v jistém směru zcela pravdu; ale je přitom ještě jedna věc, která zde může být vzata v úvahu! Hle, chceš-li ohnout mladý strom který narostl křivě bude tvá námaha požehnána brzy úspěchem; pustíš-li se však do zestárlého křivého stromu, budeš muset předně užívat všelikých přístrojů, abys napřímil starší, již velmi ztuhlý strom a zadruhé nesmí ti chybět náležitá trpělivost! Jen den za dnem budeš smět vykonávat zcela malý tlak a to po tak dlouho, dokud se strom zcela nenarovnal; kdybys ho však chtěl vši silou najednou narovnat, pak bys strom zlomil a tedy usmrtil, což by jistě nebyl žádný požehnaný úspěch tvé velké námahy. - Toho při této příležitosti také asi dbá láska a moudrost Páně.

8) Náš Stahar bude nyní uveden do postavení, v němž se bude ve své starožidovské horlivosti pro Jehovu cítit velmi pohoršený. Co vše ještě jeho pověra považuje za hřích, co podle čistého rozumu nemůže být nikdy hříchem ani před lidmi a ještě méně před Bohem! K tomu podle jeho morálky patří také hojnější požívání vína a rozhovor s pannou, která podle jeho ideje by nemohla být ještě úplně zralou! Nuže, je-li zcela střízlivý, pak zřejmě přejde přes takové maličkosti; ale on sám zdolal několik pohárů vína a přírodní duchové vína našli nyní v jeho útrokách ještě velmi staré zatvrdlé zbytky starého zcela slepého farizejství, oživilo je a přimělo k určitému povstání. Ale celý zjev je v podstatě sotva hoden, abychom se o něm zmiňovali!

9) Já jsem však starci již beztoho velmi srozumitelným způsobem řekl své zcela odůvodněné mínění a on o něm nyní přemýšlí v polospánku. Zítra bude jistě zcela jiný člověk - a kdyby tomu nebylo jak jsem ti to nyní pověděl, pak by mu již Pán Sám řekl něco proti tomu; leč Pán, dobře věda co je na tom, nevšímá si toho jak se zdá ani dost málo. Jestliže tedy Pán a vysoké hlavy Říma to vše úplně ignorovali, pak můžeme také my dva být úplně ujištěni, že na tomto zjevu nezáleželo více nežli jak jsem ti jej právě nyní vylíčil. Mimoto ti však musím za tvůj velmi vlídný návrh z celého srdce poděkovat a to pro mne s velmi občerstvujícím ujištěním, že ho zcela bezpodmínečně použiji.

10) Neboť co více oblažujícího může být pro čestného člověka na této Zemi, nežli žít a působit v opravdové lidské společnosti, jejímž heslem je „láska a pravda“, kde se vzájemně uznává lidská hodnota člověka za nejsvětější záruku našeho bytí a tedy úplně za to, čím z Boha jest a kde všichni údové jako z jednoho srdce Pána co nejživěji poznávají, Ho milují, Jemu jedinému všechnu čest vzdávají a také jako z jedněch úst říkají: „Pán jediný je vše ve všem a my však jsme mezi sebou bratři, z nichž se žádný ani zdálky nedomnívá, že je více a znamenitější nežli jeho bližní; a mají-li již být ve společnosti nějaké rozdílů, nechť spočívají jen v tom, že se druh druhu snaží být větším přítelem a že spojenými silami usiluje v nejúplnější pravdě prospívat všem lidem!"

11) Ano, příteli Rokle, toto je nejopravdovější a vlastní nebeské povolání člověka na této Zemi: všem utiskovaným a nuzným fysicky a duchovně pomáhat, kdekoli je pomoc ještě nějak možná! A taková je také přejasně vyslovená vůle lásky Páně; kdo jí věrně následuje, ten jistě také naprázdno nevyjde! - Nejsi také ty úplně mého mínění?"

---

¹⁹ bakchantka = kněžka Bakchova, boha vína a hodů; překladatel.

102. ROKLUS OSVĚTLUJE FARIZEJSTVÍ.

1) Praví **ROKLUS**: „Celým svým životem, srdcem, cítěním, stálým myšlením a snažením a celou svou vůlí již odjakživa - a nyní tím více, protože jsem poznal Pána a celou Jeho podstatu navždy a navěky pojal do svého srdce a svého chtění! Také co se týče starého Stahara jsem nyní naladěn mnohem mírněji mluvit a soudit; neboť člověku kráčejičímu ve světle je snadné mluvit o noci. Za dne je sice také stín; ale pod každým stromem je o mnoho jasněji nežli v sebejasnější noci. Jako však v přírodě, tak také v duchu! U koho se v srdci a v duši rozednívá, tomu se dobře zlobí nad nocí svého bližního; neboť jeho myšlenky nejtemnějšího tartaru jsou vždy ještě jasným světlem proti noci nejsvětější nebeské myšlenky pravého farizea.

2) Neboť víš u nás Řeků je již odedávna úsloví o člověku, jenž mluvil anebo provedl něco velmi hloupého: „Ten je ještě hloupější nežli židovský farizeus!“ Tím však nechci nikterak říci, že by byla zrovna většina anebo dokonce všichni farizeové hloupí; ale velmi mnozí z jejich velkého počtu jsou takovými v každém případě. Ale já nechci zrovna tak mnoho mluvit o hlouposti; že však většina farizeů jsou lidé nanejvýš zlí a nesmiřitelně pomstychtiví, to je jistá pravda, která dochází až příliš nezvratného potvrzení nesčetnou řadou nejsmutnějších a nejtrpčích zkušeností. A jedině proto jsem vlastně úhlavním nepřitelem těchto lidí; neboť s nimi načisto přestává každé společenství a každé jednání tedy se nedá dělat nic, již nic!

3) A, se Samaritány se dá dobře mluvit a dobře jednat, ač také oni žijí podle nauky Mojžíšovy! Také se Saduceji není to úplně ztraceno; ale s arcižidy, jak se nazývají farizeové, nelze vůbec nic začínat! Oni si člověka váží jen tehdy, dal-li se od nich vždy nejvýš mimořádně napálit. Dej vše co máš farizeům a zemři potom před jejich tučnými dveřmi hlady a tehdy jsi pravým Božím dítětem a farizeji zván svatým a vysoko váženým člověkem! Běda tomu, u koho pozorují jen trochu rozumu, - na toho budou pohlížet již vždy závistivým okem a nedojde u těchto žárlivců nikdy nějaké vážnosti, leč by jim přinesl velkou oběť a dal se pak použít se svým jasným rozumem k nejnižším účelům pro blaho farizeů!

4) Jakou informaci to vše úhrnem vzato podává badateli světla a pravdy o arcižidech, majících úřední titul „farizeové“? Žádnou jinou nežli tu, kterou jsem jednou zcela nepozorován na vlastní uši slyšel od dvou spolu se loudajících a velmi vykrmených farizeů! Označím je jen pro rozlišení v řeči písmeny A a B.

5) A pravil k B poněkud zahleněným drsným hlasem: „Poslouchej, ta hloupá bajka o Mojžíšovi, který nikdy nebyl, není nikterak špatná! Po nějaké pravdě není v ní ovšem ani stopy a Jehova je prázdná vybájená myšlenka a vše co se v našem Písmu přikazuje, je dílo lidí jako jsou oni sami dílem přírody, která ustavičně tvoří a opět ničí!

6) Bůh a bohové jsou však jen tí lidé, kteří mají dost síly a energie, aby se jimi učinili sami. K tomu je jen počátek těžký; je-li věc jednou po mnohých letech náležitě vycvičena a procvičena, je potom vše jen hračkou. Několika zdánlivými zázraky se dá celý svět napálit. Ať se pak jen hezky brzy postaví jako hory velké chrámy a ozdobí zvenčí a obzvláště uvnitř všelikými mystickými nicotnými věcmi a ať se slepé lidstvo učí znát nějakého někde jsoucího všemohoucího boha, jehož sluhy a vykonavatelé vůle nesmí ovšem být nikdo jiný nežli my kněží!

7) K zachování větší vážnosti se musí lidstvo také zatížit všelikými těžce anebo také nemožně zachovatelnými jakoby bohem co nejpřísněji vyhlášenými zákony a musí se vždy bezohledně trestat ti, kdož je přestupují! Tím se vytváří a udržuje poslušnost, bázeň a slabost lidu; a když se to jednou prosadilo, pak je možné všude dobře být pánem bohem.

8) Ale třeba přitom nicméně vždy obrátit největší pozornost k tomu, aby se v lidu neuskutečnilo žádné další vysvětlení nežli pouze natolik, aby člověk v případě potřeby mohl mluvit jen tolik, že rozumí našim slovům. Stačí jít jen o krok dále a vyskytnou se ihned tazatelé, kteří se budou na všelicos dotazovat! Jakmile se však lidé začínají tázat, dokazuje to, že také již začali myslet; kněží a jimi mravně ovládaný myslící lid se však k sobě věčně nikdy nehodí!

9) Lidé nesmí mít o mnoho více ducha nežli vycvičený vůl anebo poslušný osel; přestoupí-li se tyto hranice, pak se vážnost kněží podobá brzy prasknuvší lodi! Lid nesmí mít nikdy ani tušení o našem vnitřním vědění; neboť jakmile se to stane, pak bude s naším vlastním bytím brzy konec.

10) Proto je třeba, zejména v této době, v níž se začínají objevovat všelijací proklatí osvětlovatelé lidu, aby se přihlíželo především k tomu, aby byli smeteni se Země! Ačkoliv tu jedna

vlaštovka dávno ještě nepřináší úplné léto, je však přece jen znamením, že ji bude co nejdříve několik následovat. Ale ať přijde vlaštovek sebevíce, mohou se stát nebezpečnými nejvýš vrabčům; ale poučovatelé se stávají nebezpečnými nám - proto jen ihned s každým pryč!"

11) To byla chvalitebná řeč osoby **A** a **B**, malý chlapík s buclatými tvářemi dal osobě **A** úplně za pravdu; jen přitom krčil rameny a ujišťoval: Toto by nyní šlo asi velmi těžko pro velmi probudilé Římány, jimiž byli naši Židé neuvěřitelně pro nás již zkažení! A k dovršení všeho musel nám ještě pravý satan posadit na nos nadmíru obtížné Esejce a k tomu ještě jsoucí pod ochranou Říma! Nezalichotíme-li se nyní znovu lidu nejvýš zchytralým a uhlazeným podváděním, budeme brzy ztraceni.

12) Musíme se nyní vyzbrojit konáním všelikých zázraků, poněvadž jimi může být i člověk již osvícený nevhodněji napálen; ale zázraky musí být zcela vybrané, zcela nové a ne ty, které tu snadno kdy byly, jinak sedneme na lep a proklatí mágové proudící se všech stran do Jeruzalému, učiní nás podezřelými a nakonec zcela směšnými, - zejména nyní, kdy konají před našima očima v největším nadbytku zázraky také Esejci, až je to zřejmá ostuda a kdy ještě v Galileji vystoupil nový, zcela mimořádný divotvůrce a se vši energií táhne snad přímo proti nám do pole a chce nás za každou cenu zničit! Toho však musíme my za každou cenu zničit, jako také musí být zničen známý křtítel u Jordánu; neboť ten nám již nesmírně uškodil! Krátce, tací poučovatelé musí být zničeni, jinak přijde naše staré podvádění lidu na denní světlo ve vši své nahotě a s námi a s naším pohodlným životem bude navždy konec. - Co o tom soudíš?"

13) Privil opět **A** : „Jsem s tebou zcela srozuměn, kdyby chtěli až příliš vlažní, přitom však nadmíru lakotnými se stavší představení chrámu ze svých do nezměrná jdoucích pokladů část obětovat! Leč oni si myslí: „My máme své; ať se nyní děje co děje, my obстоjíme zcela dobře všude se svými poklady! Dokud kráva dává mléko, budeme ji dojit; nedá-li již jednou mléko, porazíme ji raději hned sami a z jejího masa si nakonec ještě opatříme velmi chutnou pečení! Nechali přijít věci již příliš daleko a nyní bude těžko obalamutit lidi tak, aby uvěřili jedině nám.“

14) Ano, kdybychom měli na naší straně Římány, bylo by to snadné; ale takto máme z jednotné politiky pouze Herodesa poněkud pro nás! S Pilátem nelze promluvit slovo; neboť má tu největší římskou pýchu a nepřipustí k sobě nikoho ani ze sebevyššího židovského stavu, leč jen v nejvážnějších římských právních věcech, - a i tu Žid vůči Římanu vždy špatně pochodí!“

15) Takovýmto způsobem rozmlouvali ti dva, za nimiž jsem krácel ještě chvíli dále a od té doby uplynuly asi tři týdny, co jsem náhodou naslouchal tomuto chvalnému rozhovoru a to v blízkosti Betléma, kde jsem tehdy měl co dělat. A tato rozmluva mně posílila ještě více v mém atheismu; neboť jsem z ní vyrozuměl, že i ti, u nichž jsem předpokládal ještě nejvíce víry v Boha, neměli ani jiskru víry v nějakou vyšší božskou Bytost. Shledal jsem tu dokonale potvrzeno své dávno předtím pojaté mínění, že veškeré Boží nauky nejsou nic jiného nežli nejvýš nechutný a zlomyslný podvod."

103. ROKLUS SE ROZHORLUJE NAD STAHAROVOU DUCHOVNÍ SLEPOTOU.

1) (**ROKLUS**:) „Teprve zde jsem opět poznal pravého Boha v dokonalém, nejlepším a nejmoudřejším člověku a Tento Jediný to je a mimo Něj již nikdo; neboť jedině v Něm nacházím sjednoceny všechny ony vlastnosti, které podle úsudku čistého rozumu musí mít Bůh, jinak nemůže být Bohem. To jsem poznal a poznávám nyní jako pohan a jako dřívější ateista co nejživěji dokonale v sobě - a tento starý, přísný židovský sluha Boží nemůže toto poznat! Proč to však nepoznává? Protože nehledal nikdy ani pravdu a ještě méně kdy pravého Boha!

2) Já jsem procestoval téměř polovici Země, abych našel pravdu a pokud možno pravého Boha; ale všechny mé velké oběti byly marné! Vzdal jsem se všeho dalšího hledání a vrhl jsem se do náruče světské moudrosti a při svém hrdinném duchu jsem v ní našel brzy uspokojení a ve spisech Sokratových, Platonových, Aristotelových tolik vnitřního, vždy velmi cenného světla, že jsem z toho začal postřehovat, že teprve vnitřní láskou a moudrostí si může člověk vytvořit život transcendentální, který budoucně nebude tak snadno zničitelny jako život skrz naskrz zpuchřelého těla.

3) Zde jsem uslyšel z úst Pána všeho života tutéž nauku, nyní nejjasnějším životním světlem skrz naskrz prosvícenou! Pán Sám přišel mně tak dlouho marně hledajícímu vstříc a dal

mně tedy zde v nejbližší blízkosti mé vlastní domoviny vše to, co jsem tak dlouho s mnohými oběťmi a námahami marně hledal v celém světě!

4) Mohl-li jsem však onu věčnou a nejživější pravdu tak rychle zde nalézt a jako takovou poznat já, proč ne ten starý židovský sluha Boží? Protože, jak jsem se až příliš jasně dověděl nejen z rozmluvy oněch dvou spolu kráčejiících farizeů, nýbrž u tisíce jiných, on nikdy nehledal ani pravdu pro sebe a ještě mnohem méně pro někoho jiného!

5) On byl z nejvyšš sobeckých a vládychtivých úmyslů vždy největším nepřítelem vši pravdy a jakékoli osvěty lidu, přišel však nyní také sem a ocitl se hned v pravém oceánu nejvyšších a nejhlubších pravd. Jeho kůže se tomu nemohla vzpírat; ale jeho duch nyní výparem vína poněkud probuzený ze staré lethargie (otupělosti; vyd.), ukázal nám nyní všem jasně a zřetelně, že je v sobě ještě zcela zarytým farizejem!

6) Ovšem, je to již starý křivě rostlý strom, který se dá nesnadněji narovnat nežli mladý; ale u něho bude také pomalé a se vši obezřetností předsevzaté narovnávání asi úplně marnou prací! Tím však ti nechci, milý příteli Florane, upírat, že nakonec bude tento starý křivý kmen přímý! Ale vína se bude muset rozhodně zdržovat, jinak se s narovnáváním jeho arcizidovského kme ne mnoho prospěšného nedocílí!"

104. STAHAROVO VLASTNÍ DOZNÁNÍ A JEHO ŽIVOTNÍ ZKUŠENOSTI.

1) **STAHAR** se nyní zvedne a praví poněkud nevrle Roklovi: „Ty jsi sice vcelku neposuzoval nynější farizejství zrovna nesprávně; ale co se týče tvého úsudku o mně, zmýlil jsi se velice! Neboť já jsem potají právě tak jako ty zřejmě hledal pravdu života a také jsem ji teprve nyní zde v nadbytku našel a nikomu nečinila lépe nežli mně - a snad také nikdo z vás neměl potají z toho tak velkou radost jako právě já sám! Pro mne byla a je neocenitelným drahokamem, který bych budoucně nevyměnil ani za celou Zemi!

2) Byl jsem a ještě jsem přeblašněný v tomto životním světle; ale mou mysl zastřel mráček, když jsem viděl Pána chopit se velmi statně poháru. Proč? To již víte a Floran mi svým životním větrem zcela odvanul tento černý mráček a tím na mně vykonal velmi dobré dílo, začez ho nemine odměna; ale ty jsi mně, příteli Rokle, zcela bezohledně a v podstatě také poněkud falešně posoudil!

3) Abys však viděl, že jsem nyní a také nikdy dříve nenáležel tak zcela k oněm farizeům, z nichž jsi předtím nechal dva vystoupit, to ti dokáži tím, že ti předně z celého srdce odpouštím tvůj nade mnou vyslovený zcela falešný úsudek a zadruhé ti dávám přátelský návrh, abys mně i s Floranem přijal do vašeho ústavu!

4) Při této příležitosti ti pak také oznamuji, že jsem častokrát v radě jeruzalémské proti vašemu ústavu dokonce předsedal a že mně ústav má mnoho co děkovat! Neboť podle starého přísloví, že mnoho psů je zajícova smrt, byl by také ústav zničen, kdybychom byli uvedli všechny prostředky v činnost; ale mé jistě velmi řádné domluvě se konečně podařilo trpět váš ústav v naší blízkosti. Neboť učinil jsem templářům pochopitelným, že ústav je věci chrámu spíše na prospěch nežli na překážku, neboť tím mnozí, kdo již dávno ztratili veškerou víru v chrám, obrátí opět své oči právě zázraky vašeho ústavu ke starým cimbuřím chrámu, o němž z Písma a ústního podání ještě velmi dobře vědí, co vše mimořádného se přihodilo v chrámu a mimo chrám.

5) Já jsem to také byl, jenž zrazoval chrám, aby netáhl do pole proti zázrakům vašeho ústavu, protože by tím uvedl do podezření své vlastní zázraky. A hle, mou radu chrám ještě dosud vždy velmi respektoval a nemůžeš tvrdit, že by byl chrám podnikl někdy něco podstatného proti vám! Jestliže jsem se však choval takto vůči vám ještě jako arcizid, nebudu zajisté ani jako váš člen proti vám a to nyní tím méně, když jsme zde všichni našli největší životní pravdu a jednoho a téhož Pána a Mistra od věčnosti! Je-li ti můj návrh milý, potvrď to a já jsem i se všemi svými ne nepatrnými poklady ve jménu Páně váš!"

6) Tu **ROKLUS** zcela dojat podal Staharovi ruku a pravil: „Budiž mi tisíckrát vítán, bratře Stahare! Povedeš po mém boku ústav!"

7) Praví **STAHAR**: „Ano, co je v mých silách, to také nepochybně učiním; ale jak ty sám zcela dobře asi pozoruješ, mé síly již daleko nesahají, - neboť při věku kol 70 let se již domy nepřevrací! Jsem sice jinak ještě zcela statný a cítím se ještě mladistvě hodně silný, zejména za krásných jasných dnů; ale s mladistvou pružností starce je tomu asi tak jako s trváním půva-

bu krásného a teplého dne pozdního podzimu. Několik hodin mu nechybí nic; ale hned poté se zvedne hrozně studený vítr a s půvabem dne je konec!

8) Tak je tomu i se mnou. Dnes se cítím silný jako mladý lev a zítra tu mohu stát hned tak ubohý a slabý, jako kdyby mně byli upíři vysáli každou kapku krve! A proto si od mé pomoci nesmíš zrovna příliš mnoho slibovat.

9) Ale mé mnohé zkušenosti i s mými pozemskými poklady budou tvým vlastnictvím! Budeš je moci ještě dlouho velmi dobře potřebovat, jelikož tobě je teprve nějakých 50 let, které lze na-proti mým letům nazvat pravým věkem jinocha. Všelikých zkušeností však mně opravdu nechybí a snad ti svými mnohými a velmi důležitými zkušenostmi odkáží větší a pro život cennější poklad nežli svým mnohým zlatem, drahokamy a perlami!

10) Také já jsem byl z počátku horlivým hledačem pravdy; také já jsem procestoval mnohé země a města a hledal jsem pravdu a lidi a musím otevřeně doznat, že mé hledání nebylo zrovna zcela bezvýsledné. Pozoroval jsem v sobě často zcela jasné okamžiky. Ale jak se lidem daří již v tomto světě, tak se dařilo i mně. Dnes je člověku zcela jasno, zítra se však dostaví všeliké hloupé pozemské starosti, zatemní naprosto mysl člověka a tu nepomůže žádné soustředování se v duchu.

11) Svět nešetrně a bez ohledu doráží na naši mysl a ničí nezřídka každou stopu vyššího a vnitřního životního světla. A zkouáme-li se po takových všelikých světských bouřích, vypadá to pak v srdci právě tak, jako na celé velké poušti Sahaře v Africe; veškeren vyšší život leží jako mrtvý a začneme-li jím opět třást a jej pozdvihovat, zdá se přitom jako bychom chtěli na nějaké pusté stepi zakládat role, zahrady a louky!

12) Ano, nepatří sice zrovna k nemožným věcem učinit na světě také z písčité stepi úrodnou zemi; ale k tomu je třeba mnoho práce a trpělivosti! Nejprve by se musely vykopat dobré studny, potom by se musela zdaleka přinést cizí a dobrá půda, aby se jí dostatečně daleko široko a dosti hluboko pokryl písek; pak by se musely ze studní vést na všechny strany vodovody a půda nad pískem by se musela pilně zavodňovat, čímž by se dřívější písčaná step jistě brzy proměnila v ráj. Ale kdo by měl pro takovou práci náležitý čas a chuť a žádoucí k tomu prostředky?!

13) A, příteli, právě tak je tomu u člověka, jenž se stal rozmanitými světskými bouřemi pravou písčnou stepí života! Nechybí zrovna možnosti státi se úplným člověkem světla; ale kde má člověk sílu, trpělivost a potřebné k tomu prostředky, zejména když tu stojí téměř zcela sám o sobě?! Ano, zde při této mimořádné, ještě nikdy tu nebývalé příležitosti se ovšem stává snadno sebepustější písčaná step nejvyšším kvetoucím rájem fysicky i duchovně. To činí všemohoucnost Páně, která z vody může udělat nejlepší víno a z kamenů nejchutnější chléb!

14) Já jsem však 50 let na sobě pilně pracoval a přece jsem tím dosud nic nedosáhl; nyní jsem však již nic nepracoval a také jsem nechtěl již o žádné práci nikdy nic slyšet a právě nyní v mém zahálčivém stavu dal mi Pán více, nežli jsem kdy hledal! Tím se z mé staré životní písčané stepi stala nyní nejbujnější životní zahrada; leč tu jsem nespolupůsobil já, nýbrž to učinil dobrovolně Pán! A jak je tomu nyní zde se mnou a 49 druhy, tak tomu bylo také s mnohými jinými, z nichž ani ty sám nečiníš výjimku!

15) Já jsem se velmi často přesvědčil, že lidé právě to, co často nejhorlivěji hledají, nejvyšší zřídka nalézají a zejména vůbec nejvyšší zřídka již tehdy, kdy to právě hledají. Když člověk něco na cestě ztratil a vrací se a se vši pílí hledá co ztratil, nachází jistě spíše vše jiné nežli právě to co byl ztratil. Zcela cizí člověk, jenž jde později toutéž cestou, nachází zcela náhodou snadno ztrátu svého předchůdce jemu jistě zcela neznámého. Proč našel ztracenou věc někdo, kdo ji jistě nikdy nehledal a proč ne ten, kdo ji ztratil a poté hned se vši pílí hledal? Tu mají pohané asi zcela pravdu, když takové zjevy nazvali „potměšilostí osudu.“

105. NEPOCHOPITELNÉ CESTY PROZŘETELNOSTI. DŮVODY STA HAROVY PRO JEHO POCHYBNÉ CHOVÁNÍ SE K PÁNU.

1) (STA HAR:) „Tak si hledá mladý člověk nevěstu. Zatuká tu a tam a nenachází nic jiného nežli odmítnutí za odmítnutím. Nad tím se zcela rozzlobí a řekne: „Ne, nyní jsem toho syt! Zůstanu svobodným a povedu pokud to jen půjde své hospodářství sám!“ Jakmile nyní se zcela vážnou vůlí upustí od všech námluv, nabude věc náhle jinou tvářnost! Nyní přicházejí nevěsty

po tuctech, na každý prst deset, jen kdyby je mohl opatřit! Ano, proč tedy nyní a proč ne dříve, když hledal nevěstu?

2) Třetí jde lovit ryby právě v době, kdy potřebuje ryby na trh. Všelikými úskoky a jinými umělými obraty pro rybolov co nejlépe vyzbrojen, celou noc se namáhá, ale jeho sítě zůstávají prázdné. Ráno celý mrzutý zanechá nadobro rybolovu a jen tak žertem vrhne nicméně ještě jednou sítě a to s úplným přesvědčením, že nechytí ani jednu rybu. A hle, vržené sítě se začínají trhat množstvím chycených nejkrásnějších a nejušlechtilejších ryb! Ano, proč tedy nyní na jednu tolik a dříve po celou noc nic?

3) Tak strádali lidé po několik tisíciletí pod jhem největší temnoty všeliké pověry. Tisíce tisíců jich hledalo opravdové světlo života. Co však našli? Právě to, co jsme dosud nenašli my dva, totiž - nic! Co zbylo nakonec mně a tobě a tedy také mnohým tisícům? Nic, než politicky zůstat hezky pěkně u toho co jsme měli a co jsme si všelikými zkušenostmi osvojili! Nyní na sklonku pozemských dnů našeho života jsme již nic nehledali a hle, brána Božího světla se jakoby kouzelným úderem otevřela a my nyní vdechujeme proudy světla! Proč tedy nyní a proč ne dříve? - Hle, tak to ve světě chodí a tak tomu zřejmě chce Pán! Proč je však právě tak a nemůže být jinak, to ví asi také Pán zcela Sám!

4) Tamto dole u stolu Páně sedí jeho hlavní učedníci. Kdopak to jsou? Já je znám všechny! Jsou to rybáři, z nichž sotva někteří dovedou číst a psát, - jinak jsou to poctiví a snaživí lidé! Z nich jistě nikdo nikdy nehledal tak jako my dva nějakou vyšší a hlubší životní pravdu - a hle, obdrželi světlo před námi všemi, kteří jsme hledali po celý svůj život! Věř mi, naše jména zaniknou jako světlo nějakého meteoru a jako světlo blesku; ale jejich světlo a jejich jména se budou lesknout až na konec všech časů a po všechnu věčnost! - Kdo je tedy na tom lépe, ten, jenž jako zcela poctivý člověk na Zemi žil a jednal anebo ten, kdo svůj celý život zasvětil bádání o vnitřních hlubokých pravdách života?

5) Domácí řád Páně je a zůstává smrtelnému člověku stále nerozřešitelnou záhadou! Ale co tu jiného může malomocný člověk činit, nežli brát věc se vši trpělivostí tak jak přichází; neboť my tu nemůžeme nic určovat a měnit! Či můžeme nyní aneb kdy dříve za to, že jsme se nyní tak naprostou náhodou dostali k nejvyšší velikolepému a intenzivnímu Světlu života?! Hledali jsme dosti dlouho se všemi svítilnami, abychom si zjednali o pravém Bohu aspoň tak dalece pojem, bychom mohli s úplným a přesvědčujícím poznáním předpokládat, že tu musí být nějaký Bůh, jenž vše řídí a ovládá. Leč marně!

6) Co jsme hledali, ustupovalo vždy hlouběji a hlouběji do nicotného základu a brzy jsme pak podle plné pravdy stáli na širé Zemi zcela bez Boha. Ty jsi se stal Esejcem a jako takový in optima forma²⁰ mágem. Já jsem však naproti tomu zůstal navenek kovaným farizejem a jako takový jsem konal před slepým lidem řádné divy zdánlivé zbožnosti. A tak jsme tedy oba žili drahý čas zcela pokojně.

7) Cestu sem ke starému rybáři Markovi jsme konali oba velmi často pro potěšení. Měli jsme však kdy i jen nejmenší tušení o tom, že nám oběma zde vzejde jednou největší světlo života, že právě zde poznáme jedině pravého Boha - o Němž jsme předtím nemohli přes veškeré hledání nabýt ani nejslabší ponětí - a to nejen pojmově, nýbrž *incredibile dictu*²¹) dokonce úplně osobně a to způsobem, který nezanechává žádné ani sebemenší pochybnosti?! Hleď, tak to jde se všemi věcmi od Boha! Když člověk vlastně již vůbec nic nehledá, tehdy nalézá často tisíckrát více nežli hledal!

8) Ty Jsi se sice předtím pozastavoval nade mnou, když jsem učinil určité projevy, které uváděly v pochybnost nejvyšší nepochybné Božství. Mně se potají tvá vážnost líbila a kdybych to byl mínil se svou předstíranou pochybností vážně, - věř mi, že bych ti byl také již něco odpověděl! Ale já jsem měl potají pravou radost z tebe; neboť pomyslel jsem si: „Kdybys věděl, proč jsem vlastně vyslovil pochybnost, byl bys musel v srdci jásat!“ Divil jsem se jen, že jsi přitom přehlédl jasný klid mysli Páně a že jsi Rafaelova k tobě promluvená slova až příliš málo pochopil v jejich opravdové hloubce. Proto říkám ti nyní ještě jednou, že mé mnohé učiněné zkušenosti mají velkou cenu! Příteli, kdo viděl pobřeží Albionu (Anglie; vyd.), ten jistě již leccos zkusil!

9) Zvol si jen 20 sebeosvědčenějších a sebeupřímnějších přátel a můžeš počítat s tím, že

²⁰ „v nejlepší formě“. Vyd..

²¹ „neuvěřitelné říci! Vyd..

mezi nimi číhá jistě zrádce, jenž při nejbližší příležitosti může dělat padoucha! Já tu stojím včele 49; můžeš tu předpokládat s jistotou, že mezi nimi není zcela nikdo, jenž by měl dva jazyky?! Leč sapienti pauca!²²), snad mi rozumíš; neboť netřeba o tom vždy mluvit příliš hlasitě! Proto jsem také vstal od stolu, abych mohl zde v určité vzdálenosti od mého stolu vyměnit s tebou několik volnějších slov. Můj Floran, ano, na něm můžeš domy stavět; ale zbývá jich ještě 48, u nichž je velmi nutné zajistit si dříve úplně jejich vnitřní souhlas, nežli se s nimi začne obdělávat zcela nové pole!

10) Ty jsi byl úplně ateista, já neméně, Avšak někteří z oněch 49 byli na to vždy příliš hloupí; věřili v podvody chrámu, které bylo možno rukama nahmatat. Ti tedy mohou být jen po-věřivými, slepě hloupými fanatiky! A věř mi, že tací lidé jsou vůči nám pravým lidem vždy ne-bezpečnější nežli celé stádo lvů! Proto je zde jistě na pravém místě uhlazená chytrost. Avšak hled, mé zdánlivé vzpěčování se Pánu mělo dobrý účinek! Mnozí mně nedávali za pravdu a byli na straně moudrého Florana; jen několik je jich nyní ještě mezi nimi, kteří byli spíše při mně nežli při Floranovi. Leč i oni míní, že jsem snad přece jen šel trochu příliš daleko! A nyní, milý příteli Rokle, sud' podle práva a náležitosti předně zda jsem jednal správně a zadruhé, zda jsem jako Floran hoden tvého přátelství!"

106. OMEZENÉ NAHLÍŽENÍ ANDĚLŮ DO MYŠLENÍ PÁNA.

1) Práví **ROKLUS**: „Převzácný Stahare, k tomu by věru nebylo třeba tak mnohých slov; neboť já jsem se v tobě beztoho hned vyznal a jsem toho živého mínění a té nejuplnějšší naděje, že my dva sloužíce jednomu a témuž účelu, dosáhneme jistě nejpožehnanější výsledky. Pán nás neopustí se Svou pomocí a tak jdeme vstříc jistě nejkrásnější budoucnosti, která, když ne úplně zde na Zemi, tedy jistě na onom světě bude splněna co nejskvěleji. - Ale nyní se odeberme opět na svá místa! Ten poněkud osudný vítr ustává a nicméně obloha s nescetnými mnohými Hvězdami zůstává úplně čistá! Nemýlím-li se, chystá se Pán opět něco učinit anebo nám zvěstovat nějaké nové poučení- a to značí být celý okem a uchem!"

2) Také **STAHAR** to zpozoruje a praví: „Ano, ano, máš pravdu, tu se něco děje a jak pozoruji, ani nejbližší Jeho okolí neví, jak je na tom! Cyrenius se Ho sice potají táže, co zamýšlí; ale tentokrát Pán asi nechce vůbec dát náležitou odpověď! Ano, ano, nejmilejší Cyrenie, Bůh je přece jen ještě trochu více nežli takový římský císař!"

3) Práví **ROKLUS**: „Jak se mi zdá, máš ještě stále Římány tak trochu v žaludku! Ale to nic nevadí; neboť tu a tam si přehnaně zahráli na pány světa! Avšak nyní na svá místa!"

4) Oba se nyní ubírají ke svým stolům. Když Stahar zaujme opět své místo, táží se ho hned někteří, o čem to asi s Řekem pojednával; Stahar jim však vytýká takovou ženskou zvědavost a neříká zatím nic.

5) Rokla však vezme Rafael poněkud do práce a praví: „No, jde ti to nyní lehčeji?"

6) Práví **ROKLUS**: „Ovšem; neboť nyní vím z vlastní zkušenosti, jak jsem na tom se starým Staharem a zvláště mne těší, že jsem našel také u Stahara úplně potvrzeno mé mínění, že totiž téměř žádný kněz, ať kterékoli víry, nevěří pro svou osobu co ohněm a mečem ukládá věřit lidem ostatním! Neboť také Stahar byl tak jako já úplným atheistou a teprve zde se stal i se mnou pravým věřícím v Boha. Ale nyní již ani slovo o tom! Nebeský příteli, nepozoruješ, že Pán má něco v úmyslu?! Buď přijde skutek anebo bude něco mluvit!"

7) Práví **RAFAEL**: „Ovšem; neboť Pán nikdy neodpočívá a má toho vždy nekonečně mnoho v úmyslu! Proč by měl nyní najednou méně v úmyslu nežli jindy?!"

8) Práví **ROKLUS**: „Milý, nebeský příteli, to vím tak dobře jako ty; zde jde však jen o to, zda nemá nyní něco zcela zvláštního v úmyslu!"

9) Práví **RAFAEL**: „Nu ano, však již uvidíš, co se tu objeví! Pán nám také pokaždé nezjevuje co chce vykonat, ačkoliv jsme zosobněným výrazem jeho pravůle. jako výlev jeho prabožského žití, chtění a bytí jsme Mu nejbliže a nejsme v podstatě nic jiného nežli výraz božské vůle a božské sny, avšak ne v jeho osobní podstatě, nýbrž mimo ni jsoucí a působící. jsme kolem Boha asi tím, čím je ze Slunce se ronící světlo, které také všude, kamkoli jen přijde, vše oživuje, utváří, oplodňuje, všemu dává uzrávat a vše dokonává.

²² „moudrému napověz! Vyd..

10) Držíš-li proti Slunci zrcadlo, obdržíš v zrcadle přesně obraz Slunce a světelný paprsek vycházející k tobě z obrazu Slunce tě ohřeje tak dobře jako bezprostřední paprsek ze Slunce samého a zachytíš-li sluneční paprsek alexandrijským zrcadlem, které se též nazývá duté zrcadlo, projeví odražený paprsek mnohem větší světlo a teplo nežli bezprostředně ze Slunce se vylévající světlo! A tím jsme my andělé duchovně; každý duchovně dokonalý člověk se stává tímtež v míře ještě mnohem větší!

11) Ale jako přesto vše nicméně žádné zrcadlo, ani žádné alexandrijské zrcadlo, nemůže do svého obrazu pojmout to, co vše je a se děje v celém vnitřním Slunci, tak nemohu ani já v sobě postřehovat, co v sobě Pán myslí a na čem se usnází. V pravé době však již začne vyzařovat Svou vůli navenek a já a všichni mně rovní budeme ji ihned do sebe úplně přijímat a rozvádět do celé nekonečnosti; proto také máme vlastně jméno „arciposlové“, neboť jsme roznašeči a uskutečňovateli božské vůle. A hled', nejváženější příteli Rokle, právě nyní se Pán v Sobě také na něčem usnází; avšak nevím v čem to záleží, protože to Pán chová ještě pevně v Sobě a nenechává to vyplynout!

12) Ó, v Pánu je toho ještě nekonečně mnoho co neznáme a také nikdy z naší touhy po bádání nepoznáme! Bude-li však On tomu chtít, pak to zvíme a budeme podle toho úplně činni. Ostatně dávej si jen také ty sám na to pozor! Přejde něco znamenitého; co však, to ukáže jistě brzká budoucnost!"

13) Roklus porozuměl slovům Rafaelovým a obdivoval také jeho znalost alexandrijských zrcadel, které na svých cestách v Egyptě několik viděl, vyzkoušel a také opatřil pro ústav.

---

107. PŘEDPOVĚĎ PÁNĚ O BUDOUCNOSTI: STĚHOVÁNÍ NÁRODŮ.

1) Nyní okolo velmi jasné hvězdné půlnoci nastalo velké ticho. Oči a uši všech byly v největším napětí obráceny ke Mně; neboť všichni ode Mne očekávali nějaké poučení anebo nějaký čin. Já jsem je však nechal po nějakou dobu v napětí pro jejich duše nejvyš' blahodárném.

2) Asi za dobrou půl hodinu jsem rychle vstal a pravil zvučným hlasem: „Děti, přátelé a bratři! Vidím, že tu všichni čekáte s velmi napjatou pozorností, zda budu něco konat anebo mluvit. Vpravdě však pravím vám, že zrovna tentokrát nemám co bych dále před vámi mluvil a konal; neboť za sedmidenního pobytu mezi vámi vyčerpал jsem téměř vše, čeho je vám zatím třeba k nastávajícímu úplnému přijetí Mého Království do vašich srdcí. Avšak vaše velké napětí Mne nutí, abych před vámi zase ještě něco mluvil a konal, ačkoliv také Mé tělesné údy se poněkud unavily. Leč co vše neučiní láska lásce?! A tak tedy mějte pozorné ucho a otevřete široce oči!

3) Zítřka se na delší dobu rozloučíme a Já sotva do roka navštívím opět tuto krajinu a Svýma nohama do ní vstoupím; poněvadž jsem tu však vybojoval tak velké vítězství a tímto lázeňským domem a novým přístavem jsem zřídil trvalý památník, jenž nebude snadno nikdy zcela zničen - leda v době kdy zmizí víra ve Mne a s ní láska - chci tedy také ještě něco učinit. Potom však ovšem, nebude-li již mezi lidmi víra a láska, vpadnou do této země barbarské hordy a zničí všechny památníky této velké doby, která od Mojžíše až po Mne přešla přes tyto země.

4) Mohlo by sice tomu být velmi snadno zabráněno; nicméně však zabráněno nebude. Tento lázeňský dům ještě sice potrvá a přístav nebude zničen v době, kdy padne Jeruzalém; nicméně však nepotrvá ani 500 let. Neboť pravím vám, s Jeruzalémem bude učiněn počátek; ale po výstraze, která bude dána Jerusalemu se lidé neobráti a upadnou do všelikej Isti, světskosti, zlomyslnosti, pýchy, lži, sobectví a vládychtivosti a smilstva a cizoložství. Pak bude probuzen národ z hlubokého východu a zaplaví tyto země jako hejna velkých egyptských kobylek a zničí vše: lidi, dobytek a všechna města, městečka, vesnice a jednotlivé obytné domy a porobí pak národy Země daleko a široko v Asii, Africe a Evropě a to na tak dlouho, dokud nepřijde na všechny bezbožné větš' a všeobecnější soud!

5) Ale všichni, kdo Mně zůstanou věrni ve víře a lásce, budou ušetřeni soudu; neboť já Sám Se za ně opásám mečem a potáhnu před nimi do pole. Mému meči bude se však muset vyhnout každý nepřítel! Tento meč pak bude nazván „Immanuel“ (Pán Bůh s námi) a jeho ostřím bude pravda a jeho velkou vahou láska z Boha, Otce jeho věrných dětí. Kdo tu chce bojovat, ať bojuje ostřím pravdy z Boha a vahou lásky ze srdce Otce od věčnosti! Vyzbrojen touto zbraní zvítězí nad každým nepřitelem Mého jména a tedy nad nepřitelem života a pravdy!"

108. VĚK TECHNIKY.

1) (PÁN :) „Nakonec však přijde doba, v níž lidé dospějí k velké chytrosti a dovednosti ve všech věcech a budou stavět všeliké stroje, které budou vykonávat všechny lidské práce. Jako živí rozumní lidé a zvířata; tím budou však mnohé lidské ruce bez práce a žaludky chudých lidí bez práce budou plny hladu. Bída lidí se bude stupňovat do neuvěřitelné výše. Tehdy probudím opět lidi, kteří zvěstují pravdu Mého jména přes 200 let. Blaze těm, kdož se potom obrátí, ačkoli jejich počet bude jen skrovný!

2) Když se však také velmi zmenší počet čistých a dobrých jako za časů Noemových, bude Země navštívena opět všeobecným soudem, v němž se nebudou šetřit ani lidi, ani zvířata, ani rostliny. Pyšným lidem již nic nepomohou jejich zbraně oheň a smrt chrlicí, ani jejich pevnosti a železné dráhy, na nichž budou jezdit rychlostí vystřeleného šípu; neboť nepřítel přijde ze vzduchu a zahubí všechny, kteří tu vždy konali zlo. Bude to pravá doba kramářů a penězoměnců.

3) Ale co jsem teprve před nedávnem učinil v chrámě jeruzalémském penězoměncům a kramářům s holuby, to potom učiním ve velkém na celé Zemi a zničím všechny krámy a stánky penězoměnců nepřitelem, kterého pošlu jako šlehající blesk s velkým hukotem a rachotem z dalekého ovzduší Země. Věru, proti němu budou marně bojovat všechna vojska Země; ale Mým nemnohým přátelům tento velký nepřemožitelný nepřítel neublíží a ušetří je pro zcela novou školku, z níž vzejdou noví a lepší lidé!

4) Pochopte toto dobře! Nemyslete však, že Já toto všechno chci tak mít a že by to snad vše bylo již tak určeno! To vše budiž daleko ode Mne i od vás! Ale bude tomu tak, jako před časy Noemovými: Lidé budou svých mnohých světských poznatků a nabytých dovedností více a více zneužívat a nakonec uvalí na sebe i na celou Zemi zcela dobrovolně všeliké soudy z hlubin Mého stvoření. Tu však řeknu také Já potom s vámi, Svými počestnými Římany: Volenti non fit iniuria!²³⁾

5) Ano, ať mají lidé s mírou vše a ať si opatří přerozmanité pohodlí pro pozemský život a ať šetří ruce od těžkých prací, aby tím vece získali čas ke zpracovávání a zušlechťování svých srdcí a duší a ať jsou všichni stejně naplněni veselostí ve jménu Mém po celý svůj život; ale ať není mezi nimi žádný trpící a smutný, mimo nějakého svévolného hříšníka proti každému trvajícím řádu ve jménu Mém!

6) Bude-li však s přirozeně přibývajícím dovedností lidí přibývat také jejich sobectví, lakoty a vládychtivosti a tedy zatemňování lidských myslí, pak to ovšem může mít v zápětí ty nejhorší následky! Neboť kladete-li nohu za nohou rychle dál a dále, pak se nemůže jako následek nedostavit rychlá chůze! Kdo však s dalším kladením nohou váhá, musí si také. dát líbit, když ho předejde dokonce hlemýžď. Pád s výše přináší tělu zřejmě smrt; když však to někdo ze zkušenosti ví a přece skočí s velké výše do hlubiny, - co je to potom?

7.) Hledte; to je slepá svévole a zlý následek toho není Má vůle, nýbrž nevyhnutelný zákon Mého věčného řádu, který nemůže být ani místně zvláštně a ještě méně nějak všeobecně zrušen! Či myslíte, že mám snad vzít ohni jeho ničící horko proto, aby blázen, jenž se vrhne do ohně, neutrpěl škodu?! Či mám vodě vzít to, že je vodou a že se v ní člověk musí co nejdříve udusit, když do ní padne buď neopatrně nebo násilím druhého anebo svévolně?!

109. SEBESOUD ČLOVĚKA.

1) (PÁN :) „Pohledte na hory plné lesů a keřů! Hledte, všechny sají k duhu jim jsoucí přírodní duchy (elektřinu, magnetické fluidum) v přiměřené náležitě míře! jděte a odlesněte všechny hory a pocítíte již co nejdříve velmi trpké následky toho! Převeliké spousty volných a nejhrubších přírodních duchů začnou vždy víc a více naplňovat vzduch nad celou Zemí spočívající. Tito duchové nenaleznuvše pro sebe vhodné příbytky a místa činnosti začnou se hromadně uchvacovat a svým neklidem, hladem a žízni (pudem asimilačním = zpodobňováním) způsobí²⁴⁾ nejhorší a vše pustošící bouře a celá území zničí tak, že se potom ve 100, často v 1000letech

²³ Chtějícímu se neděje bezpráví! Vyd..

²⁴ „způsobí“ je námi doplněno. Vyd..

neobjeví nic jiného nežli tu a tam mechové rostlinky, jak o tom svědčí ještě za naší doby taková na mnoho cestovních dní daleko se rozprostírající místa a plochy, které tu jsou rovněž bez vegetace jako pustý a jalový vápenec na březích Mrtvého moře v dolní Palestině, kam se vlévá Jordán.

2) Je to tedy snad Má vůle? O, nikoli! Neboť kde lidé svobodně chtějí a také svobodně jednat musí, aby se stali lidmi také v duchu, tam pro Sebe já naprosto nic nechci - a byť to lidé sebeпоšetileji uspořádali - nýbrž Já jen dopouštím, aby lidé zcela nerušeně dosáhli toho, oč tak horlivě usilovali, jakoby na tom záležela všechna jejich životní blaženost. Ať jsou pak následky dobré či špatné, to je Mi zcela jedno! Jak si usteleš - tak si lehneš!²⁵) I když také vím co se v budoucnu stane, přece jen do toho nemohu a nesmím rušivě zasáhnout Svou všemohoucností; neboť učiním-li to pak, přestává člověk být, člověkem. Pak je pouze oživeným strojem a jinak ničím a nemůže mít pro sebe a pro Mne věčně žádnou cenu. Neboť se podobá písaři, který o sobě není s to napsat ani slůvko, má-li však přece psát, musí mu znalý v písmu od A až po Z vésti ruku; a napsal-li takto nějaký článek, přece mu nerozumí. A napsal-li takovým způsobem i 100.000 dopisů, je nicméně právě tak málo sám písařem, jako pisadlo, kterým psal. Právě tak by také nebyl člověk této Země člověkem, kdyby mu nebyla napořád nedotknutelně ponechána svobodná vůle a rovněž tak jednání podle ní.

3) Vůle sice může být všelikými naukami, zákony a pravidly upravena; ale ani nauka, ani jakýkoli zákon není svobodné vůli brzdou k provádění toho, co ona chce. Chce-li vůle člověka přijmout nějakou nauku a nějaký zákon za směrnici svého jednání, zařídí se podle toho sama bez jakéhokoli vnitřního nucení; nechce-li tomu však, nemůže - a také nesmí ji k tomu nutit žádná moc světa a nebes! Neboť jak bylo řečeno: Bez svobodné vůle není člověk již člověkem, nýbrž pouhým přirozeně oživeným strojem, jak také lidé časem vynalezou takové stroje, které budou vykonávat tytéž nejvyšší umělecké práce, které nyní sotva nějaký člověk je s to vykonat. Ale takový stroj nebude přece jen člověkem, ani co do tvaru a ještě méně co do vnitřní svobodně působící reality (skutečnosti); neboť takový stroj nemá svobodnou vůli a proto také věčně nemůže o sobě jednat samostatně. Co do něj vložila vůle člověka, to také vykoná a nikdy a nikdy něco jiného.

4) Člověk však může ze sebe vše, cokoli jen chce a nikdo mu v tom nemůže bránit. A tak může člověk se Zemí, která nosí a živí jeho tělo dělat co chce a musí se potom většinou teprve následky dát poučit, zda jeho vůle byla dobrá anebo zlá.

5) Proto také má každý člověk intelekt a vyplývající z něho rozum. Může se tudíž naukou, vnějšími zákony a všelikými zkušenostmi učinit moudrým a může pak toliko dobré, správné a pravdivé volit a sama sebe podle toho přimět k činnosti; přitom však nicméně netrpí nucením, protože sám svobodně volí, co uznává za dobré, správné a pravdivé.

6) Že však lidé většinou ze zájmů časných velmi často nicméně pošlapávají vše poznané dobré, správné a pravdivé a v jednání se osvědčují přímo opačně, to můžeme nyní již den co den až příliš makavě zakoušet na stech a z toho opět vyplývá, že svoboda lidské vůle nemůže být zcela ničím ohrožována a omezována. A tak je již možné, že lidé časem budou vynalézat velké věci a že tedy také zapůsobí na přirozenou Zemi tak, že se nakonec notně rozpuká. Následky toho nebudou ovšem příjemné a budou se objevovat jako jistý trest za špatně používanou vůli, trest nikoli však Mnou nějak chtěný, nýbrž vyvolaný vůlí člověka.

7) Chtějí-li lidé opět potopu, ať jen pilně odkopávají a prokopávají hory, aby tím otevřeli stavidla podzemním vodám! Chtějí-li vidět celou Zemi v plamenech, ať jen pilně ničí všechny lesy a přírodní duchové (elektrina) se tak rozmnoží, že bude Země najednou zahalena ohnivým mořem blesků. Budu to pak snad také Já, Který chtěl navštívit Zemi ohněm?! Proto učte lidi být moudrými, jinak si sami na sebe přivodí soudy! Já však vím, že k tomu dojde a přece nemohu a nesmím rušivě proti tomu vystoupit Svou všemohoucností, nýbrž jen naukou. – Rozumíte tomu?"

---

²⁵ Selbst schaffen, - selbst haben! Př..

110. BUDOUCÍ NAVŠTÍVENÍ ZEMĚ. BEZPEČÍ DĚTÍ BOŽÍCH.

1) Praví **CYRENIUS**: „Rozuměli bychom jistě; ale toto porozumění má pro lidi této Země velmi málo potěšujícího! Co tu prospěje ta nejlepší nauka, když lidé budou moci časem od ní odpadnout a pak přispět k záhubě celé Země. Ano, kdybychom měli, jako nyní tvoji svědkové, aspoň tisíc let dlouhý život a naši příští učedníci opět tak dlouhý život, stačilo by to, aby se nauka udržela čistá; ale jestliže předně Ty Sám podle Tvého nejasného náznaku tělesně opustíš tuto Zemi a zadruhé znamená se také stanou vzácnější, - ano, pak nevím, kdo ponese vinu na tom, bude-li nakonec Země pouhou hloupostí lidí naprosto zničena! Co to pomůže, udrží-li se od nynějška stěží ještě dvě tisíciletí, potom však bude zřejmě zničena?!“

2) Pravím **JÁ** : „Příteli, i když v oné době nebudeš takto hrubohmotně žít dále jako žiješ, myslíš a mluvíš nyní, budeš nicméně jako duch mnohem jasněji sebevědomý, silněji a mocněji navěky žít dále a budeš na vlastní oči a uši svědkem toho, co se tu stane a co nouzí dohnán dopustím; avšak tehdy ti bude jistě vše vhod a sám ještě leccíms přispěješ k potrestání lidí a budeš Mne s miliony ostatních duchů velmi mnohokrát žádat, abych dal Zemi nové zřízení a novou podobu! Ale Já vás pak budu vždy napomínat k trpělivosti a lásce.“

3) A až to jednou začne na Zemi řídit hodně zběsile, tehdy budeš mít v Mé Říši velkou radost a řekneš: „No, konečně jednou dává Pán zase té nejkřiklavější nespravedlnosti lidí také na hmotné Zemi Svou metlu pocitovat!“ Považ také jen to, že mužů Mým Duchem naplněných jsem nedal nikdy chybět ani mezi nejtemnějšími pohany! Neuplynulo nikdy ani 50 let - a byli tu již opět mužové, kteří ukazovali lidem pravou cestu! Nyní jsem přišel Já Sám jako člověk na tuto Zemi mající preveliké určení; po Mně budou nadále až na konec světa posílání k dětem světa mužové a obrátí také vždy mnohé k pravému světu.

4) Z této vám nyní dané nauky se neztratí ani čárka a přece to pro velkou světovou všeobecnost nebude mít velkou důležitost; neboť dokud je a být musí hmota, bude svět s čistě duchovním živlem ve stálém boji. Ale ať se proto nikdo nezneklidňuje; neboť vždy bude mnoho povolanych, ale mezi nimi také stále málo vyvolených!

5) Pro ty, kdož se budou řídit podle vyvolených, bude Země mít vždy ještě nějaké jisté místo; avšak příliš hlouzí a slepí v srdci budou občas vždy jako plevel oddělení od čisté pšenice.

6) Země bude proto dále trvat jako trvala dále po Noemovi a bude nosit Mé jasnější děti; jen příliš rozmnožený neřád bude s ní odstraněn a přijde do jiného očišťovacího ústavu, jichž Má věčně velká Říše věru nemá nedostatek a také věčně nikdy nebude mít nedostatek. Avšak takovými bytostmi se Mé děti nikdy nestanou; neboť k tomu patří dobře Mne poznávat a nadevšecko milovat.

7) Neboť nyní nemluvím jako zázračný lékař Ježíš z Nazaretu, nýbrž jako Ten, jenž ve Mně přebývá od věčnosti, - jako Otec plný lásky a slitování mluvím nyní k vám a jako jediný Bůh, jenž tu praví: „Já jsem Alfa a Omega, věčný počátek a nekonečný, věčný konečný cíl celé nekonečnosti; mimo Mne není již nikde žádného Boha!“

111. KONEC HMOTY ZEMĚ.

1) (**PÁN** :) „Proto pravím vám: Kdo Mne bude hledat, najde, pozná a pak Mne bude ze všech sil nadevšecko milovat a svého bližního se vši trpělivostí jako sebe sama již zde anebo aspoň na onom světě, ten se stane Mým dítětem, tedy Mým synem a Mou dcerou! Kdo však Mne nebude hledat, nenajde, nepozná a nebude Mne tedy také milovat a bude také pln nelásky ke svým bližním, ten také věčně nikdy Mého dětství nedosáhne! Neboť Mé děti musí být tak dokonalé, jako jsem dokonalý já, jejich opravdový Otec Sám!“

2) Děti světa, později snad očištěné, zůstanou však duchovními obyvateli oněch světových těles a jim přiměřených spolků, na nichž a v nichž²⁶) byly očištěny; ale do Domu věčného Otce, do Středu nejvyššího nebe nikdy nevejdou jako Moje pravé děti, které budou se Mnou vždy věčně stále a stále řídit celou nekonečnost.

3) Tato Země bude však po onom předpověděném posledním velkém čištění nosit tak jako

²⁶ „a v nichž“ je námi doplněno Vyd..

nyní lidi a lidi; avšak tito příští lidé budou o mnoho lepší nežli lidé nynější a budou mít stále a stále Mé živé slovo.

4) Až však jednou Země, po vám nepředstavitelně mnohých letech vydá všechny zajatce, bude pak sama ve světelném moři Slunce proměněna v duchovní. Neboť nejspodnější schrány, v nichž dříve bydleli živí duchové a duše, se podobají pemze, která, ačkoli není již vlastním živlem života, přece jen je ještě hrubou a rozervanou organickou (ústrojnou) hmotou a chová v sobě nejnižší druh souzených duchů.

5) A co se substrátem (podkladem, živnou půdou; vyd.), když se z něho vysvobodil všechen inteligentní život? Má snad jako jaksi vypálená hrouda pemzy, prosta všeho dalšího určení, jako úplně mrtvá sem tam plout v nekonečném prostoru? Anebo by měl anebo mohl nicméně ve sférách žijících a v přemnohonásobném druhu dokonalých duchů něčím být? Ano, má něčím být; neboť nic v nekonečném prostoru, kterýž je také Mou Říší a Mým věčným obytným Domem, se nemůže jako úplně mrtvé a bez určení někde vyskytovat jako trvající! Aby se však mohlo mluvit o nějakém určení, musí se zajisté nepochybně mluvit o duchovním navěky trvajícím určení, protože hmotně věčného určení nemůže nikdy nikde být.

6) Každá hmota jako něco prostorově a časově o sobě uzavřeně omezeného může mít jen časné určení. Jestliže však tomuto určení v určitém údobí úplně vyhověla a bylo-li s ní jako s prostředníkem dosaženo vyššího životního účelu a stala-li se, jako dříve potřebná a zdravá nádoba zpuchřelou, nepevnou, děravou a tím k jakémukoli podobnému dalšímu účelu zcela nepotřebnou, - co by se pak mělo z pemzy dále ještě stát?

7) Pohledte na okov u studny! Co bude z okovu, jenž po mnohá léta sloužil k čerpání vody? Může se ho jako úplně zpuchřelého a děravého ještě dále používat k čerpání vody? Ne; proto se vezme a spálí a tím se úplně rozloží v kouř, vzduch a něco popele, který se časem vlhkostí vzduchu rovněž rozloží v jednoduchý jakýsi druh vzduchu a teprve v rozloženém vzdušném stavu bude pak teprve moci zase být jako dobrý podklad skutečného duchovního bytí užitečný. A i když z něho již nebude jeden a týž okov, bude možno přece jen z něho zhotovit opět nejvyšší něžnou a jemnou schránu, která bude moci být nositelem živé vody ze Mne."

112. BUDOUCÍ PROMĚNA SVĚTŮ HMOTNÝCH V DUCHOVNÍ. BOŽÍ DĚTI A BOŽÍ TVOROVÉ.

1) (**PÁN** :) „Co se však děje anebo přece aspoň spolehlivě se státi může podle rozumu lidí se starým okovem, to se jednou také stane se Zemí, jakož i se všemi jinými světovými tělesy, ano i s Pracentrálními slunci a budou z nich pak úplně duchovní světová tělesa pro chování a pobyt blažených duchů.

2) Ale taková světová tělesa nebudou pak obydlena jen zevně, nýbrž mnohem spíše vnitřně ve všech svých dřívějším organicko materiálním tvarům přiměřeně podobných vnitřních chrámů života.

3) Tu se teprve budou lidé jako dokonalí duchové co nejdokonaleji seznamovat s vnitřním složením Světů kdysi je nosících a ve vši radostnosti se nebudou moci ani dost vynadivit jejich nadmíru obdivuhodně složitému vnitřnímu organickému zařízení od nejmenších do největších ústrojů.

4) Malé Planety o sobě beze světla, jako tato Země, její Měsíc, tak zvaná Venuše, Merkur, Mars, Jupiter a Saturn a ještě několik podobných Planet, které náležejí tomuto Slunci i s mnohými vlasaticemi - které se stanou později také Planetami nosícími lidské bytosti dílem dočasným spojením s nějakou Planetou lidí již nosící a dílem v jejich uzrálém planetárním já - , všechny tyto Planety dojdou podle vašich pojmů po nepředstavitelně mnohých pozemských letech svého rozkladu ve Slunci!

5) Slunce a jeho přemnohé Družky dojdou svého rozkladu v jejich zvláštním Ústředním slunci, tato Ústřední slunce, která jsou schopna již nadmíru vysokého stáří a kterým jeden eon (decilion decilionů) pozemských let je právě to, co je této Zemi jeden rok, dojdou svého rozkladu v Centrálních sluncích oblastí slunečních, která ovšem ve všech svých poměrech jsou - abychom mluvili podle způsobu arabského - milionkrát milionnásobně větší nežli jejich předchozí Slunce. Tato Centrální slunce slunečních oblastí dojdou opět svého konečného rozkladu

v Centrálních přiměřeně větších Sluncích slunečních vesmírů a tato Slunce konečně v jediném Pracentrálním slunci, jehož tělesná velikost je pro vaše pojmy opravdu nezměrná.

6) Avšak kde potom toto Slunce dojde svého konečného rozkladu? V ohni Mé vůle a z tohoto konečného rozkladu se pak vrátí všechna světová tělesa, ale duchovně do svých dřívějších řádů a služebních výkonů a budou pak duchovně věčně ve vsí nádheře a velikosti a podivuhodnosti trvat dále.

7) Nesmíte si ovšem čas představovat snad tak, jakoby se vše to snad odehrálo již zítra anebo pozítří, nýbrž vezmete-li za každé zrnko písku v rozsahu celé Země dobu jednoho pozemského roku, stačilo by to sotva pro údobí hmotného trvání Země. Tu se netřeba ani zmiňovat o mnohem delším trvání Slunce a ještě ovšem méně o trvání jednoho z prvých Centrálních sluncí slunečních oblastí a tím méně ještě dokonce o nikdy vám nevypočitatelném trvání Centrálních sluncí slunečních vesmírů a dokonce nějakého Pracentrálního slunce - a to také proto tím méně, o jak dlouho budou Slunce ze sebe vždy ještě rodit nová světová tělesa, Centrální slunce také stále ještě Planetární slunce a Pracentrální slunce vždy ještě celé roje všelikých Sluncí.

8) Ale přes toto pro vás nezměrné trvání velkých světových těles přece se jednou jejich čas ukončí a tím bude opět odbyto a uzavřeno jedno tvůrčí období, načež se pak v nekonečně rozsáhlé oblasti tvůrčího prostoru přikročí ke stvoření novému, na kterém, jakož i na nesčetných ještě nově následujících stvořeních budete mít také vy svůj podíl působnosti, jsouce obdařování stále větší všemohoucností - avšak jen jako Mé pravé děti!

9) Neboť kdo nedosáhne na předepsané cestě Božího dětství, ten bude sice jako dokonalý, rozumný a vždy blažený tvor na své duchovní Zemi zůstat, žít, jednat a kráčet a bude dokonce jiné sousední duchovní světy navštěvovat - ano bude moci projít svůj celý slupkový glob! -, ale mimo něj navěky nepřejde a také nezahojí živoucně činnou touhou po něčem vyšším.

10) Ale Mé děti budou stále u Mne a se Mnou jako z jednoho srdce myslet, cítit, chtít a jednat! V tom bude nekonečně velký rozdíl mezi Mými pravými dětmi a intelektem a rozumem nadanými blaženými tvory. Proto tedy hledte, abyste jednou byli uznáni za schopné a hodné být Mými dětmi."

---

113. LIDÉ HVĚZDNÝCH SVĚTŮ A BOŽÍ DĚTSTVÍ.

1) (**PÁN** :), „Pravím vám, že v nezměrném pro vás prostoru je nesčíslně mnoho Slupkových globů! V každém Slupkovém globu, který již o sobě zaujímá prostor pro vaše pojmy nikdy nezměřitelný, protože je nositelem eonu eonů Sluncí a Slunečních oblastí, žije jistě nesčíslně mnoho lidských tvorů, buď ještě v těle anebo však již pouze duchovně a mají svého druhu obyčejně velmi jasný intelekt a nejvyš chytře vypočítavý rozum, který dosahuje často takové bystrosti, že byste se před ním museli dávno schovat.

2) Tito lidé mají také časem snu podobná tušení, že kdesi jsou děti Nejvyššího věčného Ducha a chovají také nezřídka zcela skryté přání, aby se stali za každou cenu živými Mými dětmi; leč něco takového většinou naprosto nejde. Neboť vše musí zůstat a trvat ve svém řádu tak, jako také nemohou být u člověka části a ústroje kolenního kloubu přeměněny snadno v ušlechtilé oči hlavy a prsty u nohou v uši. Všechny údy těla musí zůstat tím, čím jednou jsou; a kdyby si ruce sebevíce přály být také vidoucí, nic to nepomůže, - zůstávají zcela zdravými a šťastnými rukama, dostávají však zcela postačující světlo ušlechtilými očima v hlavě.

3) Tak také Země nepotřebuje být Sluncem, aby osvětlila svou jinak temnou půdu; neboť dostává přece dostatečné světlo od toho jednoho Slunce. Z potravy, kterou člověk přijímá, musí být všechny části jeho těla svým způsobem živeny, tedy také oči a srdce. Ale jen částičky světlu nejpřibuznější a nejmocnější jsou vybírány za potravu očím a duševní životu lásky nejpřibuznější částičky se asimilují (připodobňují) k životní substanci srdce; hrubší a hrubší části přecházejí jako přiměřená potrava na nejrozmanitější části těla. Velice špatně by se tu dařilo oku, kdyby do něho přišly části vhodné jen k výživě nějaké kosti.

4) A tak by to také mělo ve všeobecném velkém řádu stvoření velmi špatný následek, kdybych dopustil, aby se lidští tvorové jiných Světů stali Mými nejvlastnějšími dětmi srdce. Ano, tu a tam je sice možná taková dopuštění; ale tu je třeba velkého třibení a rozsáhlých opatření a příprav! Této milosti dojdou nejspíše buď duše tohoto Slunce anebo praarchandělé, jejichž povin-

ností je ovládat, řídit a v nejlepším řádu jakožto souzené udržovat celé Slupkové globy. Ale třeba jsou ve všem tak nesmírně velcí, musí se rovněž tak jako Já spokojit, že jsou zde malými a dáti si líbit každé pokoření.

5) Také z Centrálního slunce této soustavy, k níž patří také toto Slunce, mohou být duše k dosažení Mého dětství přesazeny na tuto Zemi, rovněž tak z dalších Centrálních sluncí slunečních oblastí a slunečních vesmírů. Ale jen z oblasti téhož Slunečního vesmíru, v němž je tato Země, mohou také ještě přijít duše sem, - ale z všeobecného Pracentrálního slunce již ne snadno, poněvadž duše oněch nutně přebrovitých lidí obsahují již nesmírně mnoho substance, než aby mohla být pojata malým tělem člověka této Země.

6) Avšak ačkoliv na mnohých veleúzemích onoho obrovsky velkého Slunce světů jsou tělesně tak velcí lidé, že již, jejich hlava o sobě je nejméně tisíckrát tak velká jako tato celá Země, přesto je však nejslabší z Mých pravých dětí této Země Mým Duchem v srdci své duše nekonečně mocnější nežli myriády oněch nad světy velkých lidí Pracentrálního slunce.

7) Uvažte tedy dobře, co to znamená být dítětem nejvyššího Boha a jak preveliké zkoušky nejvyš nesouzené a nejvyš nedotknutelné svobody vůle je třeba k tomu, aby se duše sjednotila s Mým Duchem ve vás, čímž teprve jedině se pak můžete státi Mými dětmi. "

114. VELKÝ ČLOVĚK - STVOŘENÍ²⁷⁾ A ZEMĚ.

1) (**PÁN** :) „Můžete se ovšem nyní důvodně otázat, proč právě tato malá Země a její malí lidé přišli k této cti a milosti, když v nekonečném prostoru stvoření je nesčíslné množství největších a nejnádhernejších světlých světů, které by byly mnohem způsobilejší nosit, vyživovat a vším k tomu potřebným co nejlépe opatrovat děti Boží. Tak by byli lidé Pracentrálního slunce velcí jako Světy jako děti Boží přece jen vzácnější nežli zaprášení červi této malé Země! - Co do vnějšího zdání nemohlo by se ovšem proti této otázce přímo nic anebo aspoň ne mnoho namítat; ale co do vnitřních vztahů věcí života bylo by to dokonce jaksi nemožností.

2) Organismus každého člověka má téměř uprostřed srdce jemný životní nerv, pramalý chuchvaleček, z něhož je oživován celý ostatní životní organismus. Části tohoto srdečního nervového chuchvalečku mají takové zařízení, že přitahují životní éter z krve a z nadýchaného vzduchu k sobě tak, že tím předně zůstávají samy nadmíru životně činné a potom zadruhé tuto životní činnost sdělují celému organismu a tím oživují vhodným způsobem celé tělo.²⁸

3) Kdybych ti usekl nohu anebo ruku, žil bys dále, jak to můžeš spatřovat na mnohých starých vojínech, jimž byly v bitvách uťaty ruce, nohy, uši a nosy a kteří přece ještě, byť jako mrzáci žijí dále; ale nejmenší poranění srdce, v němž je onen malý hlavní životní nerv, má vzápětí okamžitou tělesnou smrt.

4) A jako je toto opatření učiněno v lidském těle a také v teplokrevných zvířatech, rovněž tak je také učiněno v největším tvůrčím prostoru světů: Všechny ty nesčíslné mnohé Slupkové globy představují vcelku nesmírného, pro vaše pojmy nekonečně velkého člověka. V tomto člověku je Slupkový glob, v němž jsme my srdcem a právě tato Země je pro celého velkého člověka oním nadmíru malým životním nervem, který je ne právě ve středu srdce, nýbrž více na jeho levé straně.

5) V centru srdce je sice také velmi veliký nervový komplex (soubor); ale v něm není hlavní sídlo života, nýbrž je to jen dílna pro přijímání a uchovávání živiny z krve a ze vzduchu. Odtud ji teprve přejímá hlavní životní nerv a oplodňuje aneb požehná ji teprve jako k životu způsobilou substanci, to je pro zatímní spolu-přirozený život duše, která by bez tohoto nervu nemohla vejít ve zcela žádné spojení s organismem těla.

6) Je tedy zmíněný životní nerv někde na levé straně srdce nejvyš nepatrná pramalá bradavička, podobná nejmenší hmatové bradavičce na nejspodnějším bříšku malíčku na levé a odpovídajícímu bříšku malíčku na pravé noze. Tyto hmatové bradavičky, pokryté jen epidermou (pokůžkou; vyd.) jsou hlavní hmatoví vůdci noh, - kdo však si jich všimá a kdo ví, že tím jsou?!

7) Kdyby někoho potkalo tělesné neštěstí tím, že by ztratil malíčky u nohou, ten by pak velmi těžko chodil, - mnohem hůře, nežli kdyby ztratil palce. Kdo tu může povstat a se tázat: „Ale

²⁷ Schöpfungsmensch (stvoření je velkým člověkem; Př..

²⁸ Tato věta je v Lorberově rukopisu částečně nečitelná. Vyd..

proč jsi, Pane, položil zpravidla největší důraz na působnost zrovna těch nejmenších věcí ve Svém nezměrném stvoření?"

8) Tu se však naproti tomu otáží Já a řeknu: „Pročpak je již u vás lidí základní kámen domu často více než tisíckrát menší nežli celý dům, jenž má svůj hlavní opěrný bod právě na dobře položeném základním kamenu? Pročpak je tak mnoho lží, ale z říše pravd vlastně jen jedna pravda základní? Proč je dub tak velký strom a zárodek v jeho plodu, v němž je již uzavřeno nesččetně mnoho dubů nejobrovitějšího druhu, je tak malý jako nejmenší zrnko písku?"

9) Milé dětičky a nyní přátelé, ve velikém stvoření jsou ještě velmi mnohé věci, jejichž účel a složení by vám připadaly poněkud zvláštní, kdybyste znali vše ve stvoření. Kdybych vás nyní upozornil jen na několik takových zvláštností, spráskli byste ruce nad hlavou a řekli: „Ne, Pane, to přece tak nemůže být; vždyť se to až příliš přičí jen poněkud čistému rozumu!“ Krátce, vy všichni byste to nemohli nyní pochopit; a abyste mohli uvést jen velmi malou část toho, bylo by k tomu třeba více tisíciletí, nežli je písku v moři!

10) Obdržíte-li však, až se opět navrátím Domů, Mého Ducha, pak vás tento Duch již sám sebou uvede do vší pravdy a nebude vám pak již třeba se tázat a říkat: „Pane, proč toto a proč ono?“ Páska s vašich očí bude sřata a pak v nejjasnějším světle uzříte, co nyní sotva nejvýš temně tušíte. Proto se zatím spokojte s tím, co jste nyní slyšeli! Toto je jen do vašeho srdce vložené símě, jehož plody budete sklízet uzrálé teprve tehdy, až Slunce Mého Ducha vzejde ve vás samých.

11) Rozuměli jste poněkud aspoň něčemu z toho, co jsem k vám nyní mluvil? Buďte otevřeného srdce a přiznejte to; neboť od této chvíle zůstanu ještě sedm plných hodin mezi vámi! Mluvte nyní a řekněte, kde je někde někdo ještě v temnotách a Já ho povedu k větší jasnosti, i když nyní ještě ne do nejuplněnějšího světla duchovního života!"

115. PODSTATA A OBSAH SLUPKOVÉHO GLOBU.

1) Práví konečně opět jednou náš **MATHAEL**: „Pane, to jsou pro nás ovšem ještě až příliš skythské vesnice, které jakoby téměř nikde nebyly a o nichž si proto také nelze učinit pojem! Tobě se ovšem lehce mluví o Tvém nekonečně velkém stvoření; ale nám, kteří ani vlastně nevíme jak velká je naše Země a jakou má podobu, nelze tak dobře a s porozuměním poslouchat, co jsi nám sděloval.“

2) Ve své velmi živé fantasii jsem sice leččemu porozuměl, avšak jen jako bych byl v nějakém prchavém snu tušil něco velkého. Ale velmi mnozí z mých druhů to považují za .jakési nepochopitelné třeštění, z něhož nemůže být přirozený sebezdravější rozum lidský nikdy moudrý. Neboť aby bylo možné takovéto věci jen poněkud jasněji pochopit, museli bychom být důkladně sběhlí v počtech a ve staroegyptské astronomii a dokonale ovládat její velkou číselnou soustavu! Protože nám však chybí téměř úplně vědecké základy, nemůže nám být tento Tvůj nynější převelkolepý výklad jasný.

3) Je sice pravda, že jsi nám dříve při jisté příležitosti dopřál již poněkud nahlédnout do Svého velkého tvůrčího prostoru; ale zůstalo, aspoň mně, ještě leccos, na co bych se byl tázal. Nyní jsi Se podrobněji pustil zejména do hmotné části Svých stvoření; leč to nám zrovna příliš mnoho neprospívá. Neboť se musí zcela jasně a snadno předpokládat, že něco takového nemůžeme zcela pochopit, ježto nám k tomu úplně chybí všechny předchozí základní pojmy.

4) Abychom tomu všemu jen poněkud lépe porozuměli, museli bychom také znát aspoň jeden ze zmíněných Slupkových globů a různé druhy v něm dominujících (vládnoucích) Sluncí a Centrálních sluncí. Kdyby tomu tak bylo, pak bychom si mohli již poněkud jasněji představit nescíselně mnohé jiné Slupkové globy a Centrální sluneční soustavy, oblasti a vesmíry; avšak je tu již nesmírná potíž s jedním Slupkovým globem, neřku-li s mnoha jinými, z nichž má jistě každý zcela jiné zřízení a zcela jiný účel.

5) Jak se to tedy má vlastně s Planetárními slunci a dále s Centrálními slunci slunečních soustav, slunečních oblastí, slunečních vesmírů a konečně s Pracentrálními slunci, o nichž se staroslavnému Ptolomaiovi a Juliu Caesarovi, jenž byl také asi astronom, ani nezдалo?"

6) Pravím **JÁ** : „Milý Mathaeli, Já pozoruji, že se poněkud zlobíš jednak proto, že jsem vám nyní ukázal věci, kterým buď zcela nerozumíte anebo jen velmi málo a jednak nad sebou samým, že ač máš jinak ve velmi mnohých věcech velkou sečtělost a jiné velmi úctyhodné zkuše-

nosti a názory, nemůžeš vůbec řádně pochopit co jsem nyní řekl. Avšak hled', to vše není od tebe zcela správné; neboť člověk se nestává moudrý jedině z toho co slyší a čemu ihned úplně rozumí, nýbrž většinou z toho, co sice také slyší, ale čemu nerozumí!

7) O tom, čemu někdo jednou rozumí, nebude zajisté dále přemýšlet a bádát; neboť co jednou někdo má, to se již nesnaží nikde získat anebo namáhavě vydobývat a odpočívá zcela pohodlně nad tím, co má již v úplném vlastnictví. Ale co někdo ještě nemá, zejména v oblasti něčeho nejvyššího cenného, to jistě s veškerou horlivostí hledá po tak dlouho, dokud si z toho aspoň něco nepřivlastní.

8) Hled', kdyby Mně záleželo na tom, abych z vás nakonec vychoval lidi zcela líné v myšlení, bylo by Mně snadné nakreslit před vašima očima do vzduchu Slupkový glob a vy byste celou soustavu dotyčného Slupkového globu pochopili tak zcela snadno jako to, že 2 statery a ještě 2 statery jsou zcela jistě 4 statery! Ale Já vás chci udržovat činnými v myšlení a proto jsem ve vysvětlení vám podaném ukázal něco, co vás probouzí a bere vám spánek.

9) Já jsem vám však o tom již dříve jednou pověděl něco, co jste ovšem ze zcela stejného důvodu zrovna právě příliš jasně nepochopili a tak bych vám to mohl také nyní říci, aniž bych zrovna počítal s tím, že tomu úplně porozumíte, nýbrž abyste o tom hodně mnoho při vhodných příležitostech přemýšleli, zejména za jasných hvězdných nocí.

10) Abych vám však aspoň poněkud ulehčil myšlení o tom, upozorním vás na podobné zjevy na této Zemi. Pohleďte na vaše zřízení vojenské a tím již máte asi tak zřízení Slupkového globu s jeho Centrálními a Pracentrálními slunci! Tamto stojí vůdce jen 10 - 30 vojáků, - tamto opět stojí jiný, již vyšší vůdce, jemuž je velet nad 10 vůdci prvního řádu. Prvý vůdce se podobá Planetárnímu slunci a 10-30 zcela prostých vojáků odpovídá jaksi Planetám, které krouží kolem Slunce. Druhý, vyšší vůdce 10 dříve řečených rot se již podobá prvnímu Centrálnímu slunci slunečních soustav, kolem něhož se v určitých vzdálenostech pohybuje množství Planetárních slunců se svými často mnohými Planetami. Tato kol jednoho velkého Centrálního slunce se pohybující Planetární slunce tvoří se svým jedním Centrálním sluncem jednu Oblast sluneční, což si zatím zapamatujte, abyste snáze pochopili, co následuje.

11) Nyní přejděme k vojenskému vůdci třetí třídy! Tento vůdce má opět pod sebou asi 10 vůdců druhé třídy, které je mu pořádat a vést. Rozkazy tohoto třetího vůdce, kterého nazveme „setníkem“, se nyní dávají jen podřízeným vůdcům kohort a ti pak je sdělují malým vůdcům rot a ti pak teprve jednotlivým prostým vojákům. Předtím jsme mluvili o jedné Oblasti sluneční a rozumí se samo sebou, že v tvůrčím prostoru je také více Slunečních oblastí, které musí mít opět jedno společné ještě větší vedoucí těleso.

12) Pojmenujme vojenské mužstvo pod jedním setníkem společností²⁹⁾ a představme si nyní 10-20 společností opět pod jedním vyšším velitelem, jenž je například plukovníkem a jemuž je obyčejně velet legii, která se skládá většinou z 10-20 společností! Taková legie je pak již značná bojovná moc a tvoří již zcela závažnou část celé armády. Legii můžeme nyní vhodně přirovnat k jednomu Slunečnímu vesmíru. Jako je však opět několik legií pod velením jednoho vojevůdce, tak jsou pak také Sluneční vesmíry pod jedním opětně ještě větším a mocnějším Centrálním sluncem, které nazveme, abychom je mohli rozeznat od dřívějších „Centrální slunce slunečního vesmíru“.

13) A jako jsou všechny ty mnohé armády pod jediným monarchou (vladařem), rovněž tak jsou také nadmíru mnohé Sluneční vesmíry pod všeobecným Hlavním centrálním prasluncem, které musí mít ovšem obrovskou velikost, aby mohlo všechny ty mnohé Sluneční vesmíry, rovněž tak jako Planetární slunce své jednotlivé Planety i s jejich Měsíci k sobě přitahovat a v dráhách pro vás nezměřitelně velkých nechat kolem sebe kroužit. Takovou pravou sluneční monarchii nazývám z dobrých důvodů Slupkovým globem.

14) Globem je pro svou vždy úplně kulovitou podobu, - slupkou jsou však všechna světová tělesa v něm, protože všechna jsou slupkou pro souzený duchovní život a protože nakonec tento nositel (glob) je sám universální slupkou, neboť se v něm k udržení určitého pořádku objevují jako úplně ve slupkách eony eonů Slunců. - Řekni mně, Mathaeli, zda jsi Mi nyní čistěji porozuměl nežli dříve!"

---

²⁹⁾ Gesellschaft – Př..

116. NEDOSTATEČNOST LIDSKÉHO POZNÁNÍ. ÚTĚCHA V BOŽSKÉ LÁSCE.

1) Praví **MATHAEL**: „Děkuji Ti, ó Pane, za toto další vysvětlení; neboť jedině jím se mi teprve nyní dostalo dosti jasného pojmu o Slupkovém globu a jsem s tím zatím zcela spokojen. Co se týče nesčetně mnohých jiných podobných sousedů v rozsáhlém tvůrčím prostoru, o ty se nyní vlastně vůbec nestarám; neboť jsem toho mínění, že lidský duch bude mít již toho jednoho na všechny věčnosti úplně dost.

2) Předpokládám nyní jen tuto naši malou zemi jak dlouho by člověk měl co dělat, aby ji jen od místa k místu po celém povrchu na suchu i na vodě procestoval?! Myslím, že by to sotva za 5 - 6.000 let přivedl tak daleko, aby mohl říci: „Nyní není na celé širé Zemi již místo, na které by má noha nevstoupila!“ Kdyby se pak k tomu připočítala též doba vážných bádání a zároveň nutně s tím spojených hodin odpočinku a zábavy, které se věru přece také nemohou vynechat při stále vysoce povznášejícím zkoumání Tvých velkých divů tu a tam nebesky rozkošných krásných krajin a zemí, kde by člověk až příliš často v nějaké velmi půvabné krajině také po léta rád prodléval, - ano, tu by bylo třeba již jen pro tuto Zemi několik set tisíc let!

3) A jak dlouho by se však člověk jen u této Země zdržel teprve tehdy, kdyby mu bylo možné prohlédnout všechny nesčetně mnohé vnitřní komnaty této Země?! Ó, k tomu by nestačil celý milion let, zejména tehdy, kdyby se mohl ve vnitřních velkých dílnách přírody a jejích duchů postavit jako pozorovatel a při nesčetně mnohých dílech nahlížet, jak zásadně až k jejich celému vývoji vznikají, trvají a pak opět přecházejí ve zcela jiné věci a tvary!

4) Ano, kdyby se také to vzalo v úvahu, měl by člověk jako ovšem časem a prostorem omezený, jedině s touto Zemí - podle arabského způsobu počítání - hodně přes 1000 milionů pozemských let co dělat, aby mohl potom s dobrým svědomím říci: „Země je mi nyní od místa k místu v podstatě a ve vši nejrozmanitější účinnosti od ústroje k ústroji co nejlépe známa!“

5) Nejdříve po Zemi musel by přijít v úvahu především Měsíc. Ten by vyžadoval k úplnému jeho poznání opět několik set tisíc pozemských let. Poté by teprve přišly na řadu k ohledání a zkoumání ostatní a často mnohem větší Planety a poněvadž to jsou zcela odchylná a jistě ještě divuplnější světová tělesa nežli tato Země, nemohl by se nakonec člověk od nich již pro jejich veledivy po nesčíslný počet tisíciletí vůbec ani odloučit.

6) Nyní by teprve přišlo velké Slunce se všemi svými nesčetně mnohými nejvyššími velkolepými divuplnými přenádhernými světelnými nivami! Já myslím, že by zde pak člověk prodlel již hned celou věčnost a mohl by tu jistě stále a stále něco nového vidět a bádát. Předpokládáme-li k tomu ještě, že jeho lidé jsou snad nejvyšší krásní, moudří a přívětiví, ano, ano, pak by o nějakém odchodu nebylo již ani řeči! Celá velká arabská číselná soustava by již neměla věru číslice, jimiž by bylo možné vyslovit doby pobytu, které by člověk potřeboval při bádání a ochutnávání velkého Slunce!

7) Nuže, tu by byl pak člověk teprve hotov s jedním Planetárním sluncem! Pak by mu zbyly ještě eony eonů Sluncí a mezi nimi ještě převeliká Centrální slunce. Přestaňme! Jen k úplnému seznámení se s tímto jedním Slupkovým globem bylo by třeba již celých a úplných věčností! Kdo by chtěl a mohl nyní ještě myslet na probádání nějakého druhého Slupkového globu?! Já mám tedy na jednom více nežli navěky dost a přenechávám nesčetně mnohé jiné zajisté velmi rád na probádání jiným vyšším duchům! Mně aspoň začíná stále více a více jímat závrať, pomyslí-li jen řádně na jeden!

8) Ó, Pane, Tvá láska Je mi největší útěchou a v ní se vyznám; ale velikost Tvé moci a moudrosti mně pohlcuje jako nesmírná tlama velryby nepatrného červíčka, který tu byl a hned poté ho již není! Ve Své velikosti jsi, ó, Pane, přestrašně ohnivě moře; ale ve Své lásce jsi strdím! Proto zůstanu při Tvé lásce; velikost Tvé moci a moudrosti je však, aspoň pro mně, jako by jí tu zcela nebylo. Neboť já ji nechápu a také ji nikdy a nikdy nepochopím; ale lásku chápu a láska obcerstvuje přeslastně mé srdce a zpříjemňuje mi život.

9) Chápu nyní ovšem velmi mnohé a velké věci; ale kdo je po mně opět pochopí?! Protože však vidím, že všechny ty mnohé, Tebou, ó, Pane, nám vysvětlené velké věci musí být pro tisíckrát tisíc a opět tisíckrát tisíc lidí úplně nepochopitelné, nemám ani opravdovou radost z toho, že nyní velmi dobře chápu a poznávám leccos převelikého, nemoha to nikomu učinit opět srozumitelným, protože lidstvo povšechně stojí na příliš nízkém stupni duchovního vývoje!

10) Spíše ovšem temně poznávám, že nenáleží zrovna k nemožným věcem přimět lidi z větší části k tomu, aby Tě stěží aspoň tak dalece vnějšně poznali že jsi Bůh, Jenž vše stvořil a

nyní vše udržuje, aby Tě pak také začali milovat, Tebe se bát a Tobě se klanět; ale učinit Tě jejich zmrzačeným pojmem lépe názorným, to se mi nyní zdá dočista nemožné.

11) Neboť kde člověk chce něco stavět, musí přece mít nějakou pevnou půdu; neboť na velmi sypké písčité půdě anebo dokonce na nějaké bažině se nedá postavit pevný hrad. Proto budoucně zůstanu jak pro sebe tak i pro svůj lid jedině při lásce; co ta mně dá a odhalí, to bude do oblasti mé moudrosti navždy přijato! - Nemám tu pravdu?"

---

117. POZNÁNÍ BOŽSTVÍ JEŽIŠOVA PŘEDCHOZÍ PODMÍNKOU K OPRAVDOVÉ LÁSCE K BOHU.

1) Pravím **JÁ** : „Ovšem, - neboť kdo je v Mé lásce, ten je ve všem, co vychází ze Mne! Ale jedině z Mé lásky Mne asi těžko poznáš jako to, co jsem! Neboť hle, velmi a přemocně milovat můžeš také svou ženu a vice versa (naopak; vyd.) tvá žena také tebe; ale proto se nestaneš ani ty své ženě ani tvá žena tobě Bohem!

2) Miluješ-li Mne pouze jen jako čistého byt' velmi rozumného člověka a já tebe rovněž tak, pak můžeme eony kráčet a ty Mne přitom právě tak málo poznáš a pozdravíš jako já tebe, jenž jistě nejsi Bůh, nýbrž jen jeho tvor.

3) Chceš-li Mne však poznat jako to, čím jsem před tebou, musím Se ti dát jako takový poznat slovem, řečí a skutkem. Jestliže jsi Mne však z toho opravdu poznal a z Mé moci a moudrosti seznal, že jsem zřejmě více nežli pouze dobrý a rozumný člověk, pak teprve klesne tvé pokorné srdce přede Mnou do prachu a pak teprve zahoiš v této náležitě pokoře co nejživěji ve vsí lásce ke Mně; a teprve v tom pak věrně a pravdivě shledáš nejživější důvod, abys Mne, svého Boha a Tvůrce nadevšecko miloval. Co však platí pro tebe, to platí i pro každého jiného člověka.

4) Kdo Mne nepozná jako Boha, ten Mne také nemůže jako Boha vpravdě nadevšecko milovat! Byl bys Mne však mohl kdy jako Boha poznat, kdybys byl u Mne zpozoroval jen čistě lidská jednání a skutky a řeči? Jistě ne! A byla by se tvá láska ke Mně stala tak mocnou, kdybys byl na Mně neobjevil nic božského?! Tím však, že bych tě byl jen vsí láskou a náklonností uchopil jako třeba ženich svou nevěstu, nebyl bys se mohl dovědět, že Duch nejvyššího Boha přebývá a působí v radě, ve slově a ve skutku ve Mně, nýbrž to ti teprve zvěstovaly Má moudrost a Má moc a není tedy právě zrovna zcela správné, nazýváš-li velikost Mé moudrosti a moci nejstrašnějším ohnivým mořem a jsi-li toho mínění, že s tím lidé nemají mít nikdy co činit. Právě naopak!

5) Lidé mají s veškerou dychtivostí ve všem a především hledat Mé Království a jako Mé nastávající děti mají začít stále víc a více se vyznávat ve velkém Domě svého Otce v každé sféře a v každém směru. Tím pak také porostou v pravé lásce plné pokory a tím budou mít z Otce a Otec také z nich stále větší, vsí láskou plnější radost.

6) Budou-li lidé takto jednat a žít pravým životem v Mé a Mou moudrosti, láskou a mocí, pak se také stanou zcela tím, čím vlastně všichni mají být. Teprve tím se jako Mé pravé děti stanou rovněž tak dokonalé, jako jsem dokonalý Já Sám a potom nebudou nikdy shledávat Mou božskou moudrost, moc a velikost strašným ohnivým mořem. Já myslím, že také to ti je nyní jasné!

7) Ale pravím vám všem k tomu, abyste všichni zatím neučili národy všemu tomu, co jsem vám nyní oznámil. Učte je především poznávat Boha a věřit živě v Něho a milovat Ho nadevšecko! Vše ostatní jim podle potřeby odhalí duch sám!"

---

118. ZLATÉ SMĚRNICE PRO ŠÍŘENÍ EVANGELIA.

1) (**PÁN**_) „Lidstvo leží nyní pohřbeno v nejhlubší noci a spí spánkem mrtvých; veškeré jeho vědění je marnivé snění a druh druhá poučit nemůže. Je sice mnoho všelikých učitelů a vůdců - ale k čemu prospívají?!- Vždyť všichni jsou právě tak slepí jako ti, kteří je vedou; přijdou-li k jámě, padne tam vůdce i vedený a nikdo nenajde východ ze zhoubné jámy.

2) Avšak ať si proto nikdo nemyslí, že by se lidé neradi svěřili pravému vůdci! Co je slepci žádoucnější nežli vidoucí vůdce a to ještě tím více tehdy, může-li vůdce slepému s dobrým a

skutečně pravdivým svědomím říci: „Příteli, nyní jsi sice ještě slepý; budeš-li mně však věrně a důvěřivě následovat, staneš se brzy sám vidoucí!“ A když pak slepý důvěřivě kráčí s vidoucím vůdcem a v krátké době začnou jeho oči postřehovat ne nepatrný záblesk dne, pak se začne jeho srdce ve vsí radosti šířit!

3) Ó, pravím tobě, není tak příliš těžké jak míníš, státi se slepému, opravdu světlo potřebnému, pravým vůdcem! Těžkou se stává tato věc teprve tehdy, je-li slepý, který má být veden, nadchnut mylným bludičku plodícím domněním, že on sám je vidoucí. Takovými slepci jsou naši farizeové a zákoníci; také všelící kněží pohanští nejsou z toho vyjmuti. Ale co tu dělat? - Krátký příklad označí tento poměr podrobněji a co tu činit!

4) Jistý vojevůdce vytáhl se svým vojskem do pole proti velmi obtížnému zlému sousednímu knížeti, jenž náležitě opatřil a opevnil svou říši mnohými pevnostmi a pevnými hrady, které náležitě obsadil vojiny a všelikými válečnými zbraněmi. Když se vojevůdce přibližoval se svým vojskem k hranicím nepřátelského území, tu mu řekli jeho pod-vojevůdci a podvůdci: „Pane, zde všichni nepořídíme nic anebo jen velmi málo; neboť nepřítel se zcela podivně opevnil, až po zuby ozbrojil a my i se vsí naší velkou vojenskou mocí proti němu nic nepořídíme a všichni do posledního v jeho zemi zahyneme! Proto by bylo snad přece jen rozumnější, tentokráte se zcela vzdát tohoto polního tažení a vyčkat nějaké příznivější doby!“

5) Poté odvětil velký vojevůdce: „U něho nebude nikdy příznivější doby a veškerá ta mnohá napomenutí se vždy úplně odrazila od jeho hluchých uší a od jeho srdce. Tu nezbyvá, než ozbrojenou rukou mu ukázat, že on není jediný člověk, aby si zabavil všechny statky Země pro sebe! On sice postavil ve svém kraji mnoho pevností a hradů a až po zuby je ozbrojil; avšak do nich nám nic není. Vnikneme do kraje, kde nestojí žádné pevnosti a hrady, nakloníme si bez velké námahy národy, které jsou s ním nejvýš nespokojené, dáme jim světlo a moudré zákony a on pak uvidí, co mu prospějí všechny jeho pevnosti a hrady. Napadne-li však nás, kteří jsme od hlavy až k patě co nejlépe ozbrojeni a dovedeme dobře používat meče, oštěpu, šípů a házecích kopí, potřebe ho naší velkou přesilou, odvahou a uznanou největší obratností v používání zbraní až do posledního vojína!“

6) Když podvelitelé obdrželi od svého vrchního vojevůdce tento moudrý útočný plán, nabyli nejen velmi chvalitebný názor, že to tak jistě půjde co nejlépe, nýbrž také opravdovou vojenskou odvalu a úplné přesvědčení o jistém zdaru jejich válečného plánu. Přišli k hranicím nepřátelské země, kde nebyly pevnosti ani hrady a vnikli takto bez jediné rány mečem do země. Lid jim šel v proudech s bílými prapory houfně vstříc a pozdravoval je jako zachránce života.

7) Když tyranovi bojovníci viděli ze svých hradů, kterak se veškeren lid začal vždy víc a více scházet kolem cizího vojska, tu se začali velmi vážně radit, co by se mělo nyní dělat. Tyran jim přikázal vynaložit vše na to, aby nepřítel vyhnali ze země; leč jeho vojevůdcové mu pravili: „Je příliš pozdě! Co nám prospějí naše pevnosti a hrady?! Nepřítel má na své straně veškeren lid a proto má již nesmírně velkou moc. Náš boj proti němu byl by jako boj jednoho muže proti tisícům. Jsme úplně poraženi a naše pevnosti a hrady nám již nepomohou; neboť nejpevnějším hradem je lid a ten je v rukou nepřátel a nám tudíž nezbyvá nic jiného, nežli zcela čestně se vzdát!“ Tyran zde ovšem hrozně krčil nos; ale co měl dělat?! Musel se nicméně nakonec zaříditi podle rady svých vojevůdců.

8) Hleďte, rovněž tak čiňte i vy jako opatrní šířitelé Mé nauky! Nechte stát chrámy a mnohé kněžské domy; zpracovávejte jen lid! Je-li jednou lid se snadnou námahou na vaší straně, pak staré chrámy bůžků ztratí samy s sebou co nejdříve veškerou cenu a zhroutí se. A jejich sluhové z vlastního popudu a nouzí přinuceni přejdou k vám, přijmou novou nauku a na jejím základě začnou jednat a působit.

9) A ty, Mathaeli, zajisté jsi z toho také tak dalece zmoudřel, abys poznal, že šíření této Mé nauky není zrovna příliš těžké, začne-li se jen šířit dosti moudře; ale chopíme-li se jí poněkud neohrabaně, bude také podle toho účinek! - Pochopil a porozuměl jsi ty a vy všichni tomu nyní dobře?“

119. ROZDÍL MEZI PRAVÝM A FALEŠNÝM VŮDCEM.

1) Práví **MATHAEL**: „Ano, Pane a můj Bože, nyní je mi již vše jasné, jakož také velmi jasné to, že musíme napřed v Boha věřit nežli Ho můžeme milovat! Leč víra nesmí být slepá, nýbrž

musí být světla plná, to jest musí se poznávat kdo a co je Bůh. O jeho moudrosti, moci a velikosti a trvání se musí obdržet jasný a rozumově správný pojem, aby se pak teprve z něho mohlo přejít do úplné lásky k takto přijatému Bohu.

2) To ovšem není nějaký příliš lehký kus práce u člověka, jenž je ještě skrz naskrz zajat všelikými omyly; avšak má-li někdo sám pravé světlo, může tomu, kdo potřebuje světlo dát také brzy pravé světlo a je zcela jiná věc, naučit se něčemu od někoho, kdo tomu, čemu učí až do nehlubšího základu co nejlépe rozumí, nežli od někoho jiného, jenž se sice tváří také jako nějaký znalec a o věci se zcela zdaleka něco doslechl, avšak nakonec jako učitel věci v podstatě právě tolik rozumí jako jeho učeník.

3) Hluboce znalý učitel učiní všelikými vhodnými a přiměřenými obrazy a podobenstvími těžko pochopitelný vyučovací předmět a malou námahou pochopitelný, kdežto špatný učitel, aby se zdál hluboce moudrý, vynaloží veškeré úsilí jen na to, aby zahalil předmět, kterému má učit, do tak temných a mystických vět, že se tím učeník po vyučování stává desetkrát zmatečnější nežli byl předtím.

4) Já si představuji věc takto: Skutečně znalý učitel přichází ke svému učeníkovi jako někdo s velkou uzavřenou svítilnou za úplně temné noci k člověku, jenž chce jít v pustině dále právě v noci, aby nemusel za dne snášet velkou trýzeň vedra. Cestující se pak sice ihned otáže onoho vůdce s uzavřenou svítilnou: „Jak se vyznáme za temnoty v pustině bez svítilny? Naši velbloudi a soumaři se v takové temnotě zarazí a nebude možno je přivést ani o krok dále!“

5) Tu však řekne pravý vůdce: „S tím si nedělej velké starosti! Hle, v této nyní dosud uzavřené svítilně je již světlo, které, jakmile otevřu křídla svítilny, rozšíří nad celou pustinou nejjasnější den jako za vycházejícího slunce! Žádný z našich soumarů se nezarazí!“

6) A tak se nastoupí v největší důvěře cesta. Na počátku cesty otevře vůdce jen zcela malé křídélko své zázračné svítilny a ihned se z ní objeví tolik světla, že již tím bude možné zcela dobře se vyhnout všem kamenům úrazu na cestě. Tu mívá cestující: „Ano, s takovým světlem dá se ovšem dobře cestovat a pustina nebude nám působit starosti!“

7) Ale jak se teprve podívá cestující, když vůdce otevře všechna dvířka velké svítilny a v okamžiku rozšíří po celé pustině úplný denní jas pravého slunečního světla, takže i divoká a dravá tu a tam na dobrou kořist číhající zvířata se dají na útěk a zato pokojní ptáci nebes se probudí a začnou zpívat své veselé písničky, jakoby již skutečně vyšlo samo Slunce! - To by bylo světlo pravého vůdce!

8) Avšak nyní přijde vůdce falešný s pravou noční lampou v ruce a řekne tomu, jenž chce cestovat: „Pojď a půjdeme pouští!“ Praví ten, jenž chce cestovat: „Vystačíme s tímto tvým světlem v úplně temné noci?“ A vůdce s mystickým pathosem řekne: „Příteli, má lampička se zdá sice šířit jen velmi slabý svit; ale je to magické světlo, s kterým se lze velmi dobře vyznat v mnohem temnější noci!“

9) Cesta začíná. Velbloudi se každým okamžikem zarazí a nechtějí dále; neboť tímto osvětlením se jejich oči jen ještě více zaslepují, takže potom teprve již zcela nic nevidí. Ulehají a nelze je za žádnou cenu již dostat dále.

10) Tu praví cestující: „Ale vždyť jsem předem věděl, že to s takovýmto světélkem nepůjde ani sebemenší pouští! Co nyní dělat? Na smutně vypadající cestě už jednou jsme!“ Praví opět vážně v sobě samém velmi zaražený vůdce: „Zvířata jsou unavena a zvětrala - byť v sebevětší dálce - dravou zvěř a k našemu štěstí nejdou dále!“ Praví vedený: „Co však potom, když nás dravá zvířata zvětrá a v této noci nám učiní velmi nemilou návštěvu?“ Tu ujišťuje úzkostlivého vedeného u sebe ještě mnohem úzkostlivější vůdce: „Ó, v této noci jsme předtím jisti; neboť ještě nikdo nikdy nezažil, že by byl kdy nějaký cestující v takové noci obtěžován dravými zvířaty!“ - Na štěstí se žádný takový dravec, zejména na počátku pouště neobjevuje. A vůdce a vedený čekají na nastávající den a těší se, že to jde doposud tak dobře.

11) Právě tak je tomu, zdá se mi, při duchovním vedení podnikaném falešným vůdcem. V pustině a v noci tohoto pozemského života, kde učitel a rovněž žák nic nevidí, také utěšuje učitel ukazující se být moudrý svého žáka tím, že jednou na onom světě budou zjeveny všechny tajuplné věci. Ale. přitom se „moudrý“ učitel bojí smrti těla více, nežli jeho nezkušený žák; neboť žák má ještě aspoň jakousi slepou snivou víru, zatím co jeho domněle moudrý učitel již dávno nemá ani tuto víru.“

120. BUDOUCNOST A ZACHOVÁNÍ ČISTOTY NAUKY PÁNĚ.

1) (**MATHAEL:**) „Myslím nyní s pevným přesvědčením, že s šířením této Tvé čistě božské nauky nebudeme mít zrovna příliš velkou námahu a my velitelé a pozemští správci již vůbec ne; ale zcela jiná a mně nejméně důležitou se zdající otázka záleží v tom, kterak se tato nauka udrží pro lidstvo čistá a bez jakýchkoli přídavků nebo vynechání činěných lidmi. Neboť nás je nyní mnoho, kteří jsme obdrželi tuto novou nauku nejen pro sebe, nýbrž také pro naše velmi mnohé bratry a sestry a také se vynasnažíme se vši horlivostí ji šířit! Ale snad již my budeme v mnohých částech zcela různě hlásat lidem toto nejpravdivější a nejčistší evangelium, což je již v povaze věci samé.

2) Neboť bude se muset jinak mluvit se Židem, jinak s Řekem a Římanem a jinak s Peršanem, Indem, Egyptanem a dokonce velmi jinak se Skytem, protože každý je oživen předchozími zcela jinými pojmy. Tím nastanou zřejmě všeliká míšení a také všeliká zabarvení. Když potom snad za několik století lidé nejrůznějších národů budou spolu porovnávat od nás přijaté nauky, které budou zřejmě mnohými zaznamenány, - budou se snad ještě jakž takž podobat?! Či neřeknou brzy Židé: „Jedině my máme zcela čistou a pravou nauku!“ ?! A Řekové odvěti: „Ne jediné my. máme pravou nauku, jak vyplynula z úst Páně!“ A nebudou Římané tvrdit totéž a Arménci opět totéž?! Doufám, že se v podstatě nebudou od sebe příliš lišit; ale v jednotlivostech se budou při úplně svobodné vůli lidí přece jen tu a tam vyskytovat velmi značné varianty (obměny), mezery a odchylky!

3) Lze-li to tedy očekávat s jakousi jistotou, pak by se mělo podle mého ovšem nerozhodujícího mínění učinit nyní nějaké opatření, aby se nakonec z této nádherné nauky nestal opravdový chaos, z něhož by budoucně nebyl nikdo snadno moudrý. - jaké by tu bylo, ó, Pane, Tvoje mínění?

4) Pravím **JÁ** : „Milý příteli, ačkoliv tvá starost pochází z tvého zcela poctivého starostlivého srdce, musím ti nicméně poznamenat, že takováto starost je poněkud předčasná! Že nauka v pozdějších dobách nezůstane u všech národů tak čistá jako nyní vyšla k vám z Mých úst, to lze jako něco zcela určitého předpokládat již předem.

5) Také se velmi brzy po nás objeví množství psaných evangelií, z nichž bude každé tvrdit, že obsahuje čistou pravdu a z nichž se jedno druhému totéž tvrdícímu psanému evangeliu nebude vůbec ani podobat. Ano, stane se něco ještě mnohem odpornějšího: Přejde k tomu také ještě kníže lži svědčící proti Mně a bude dokonce konat velké, byť také jen falešné zázraky! Do pole, kam jsem zasel nejčistší semeno, vloží zlé sítě všelikého plevelu, aby udusil ušlechtilou pšenici.

6) Leč to vše Mé pravé a nejčistší nauce o sobě vůbec neuškodí; neboť slovo, které zde mluvím k vám, budete dále mluvit a vykládat a vy sami nebudete již doslova přesně používat Má slova, čehož také již není naprosto zapotřebí. Vnitřní duch však přece jen zůstane.

7) Kdo ve Mne uvěří a ve jménu Mém bude vodou a duchem pokřtěn, ten také obdrží Mého Ducha a bude pak kráčet ve světle nejčistší pravdy časně i věčně. U toho se pak také tato nauka jako znovu najde ve vši své čistotě. Kdo však nepostoupí k takové milosti, ten beztoho nikdy nepojme a nepochopí čisté světlo věčné pravdy Mé nauky a tu bude jedno, jakou stravou bude nacpávat svůj duchovní žaludek.

8) Věř Mně: Kdyby někdo ovládal každé slovo doslovně právě tak, jak jsem je vyslovil, ale nepřijal by k tomu ducha, aby pak teprve jím vnikal do hlubin, kde v Mých slovech vládne světlo, síla a život, prospěla by mu Má slova právě tak málo, jako prospívají někomu dlouhé modlitby farizeů!

9) Má-li však v sobě někdo Ducha Mých slov, pak nepotřebuje nikdy literu. Kdo však má tohoto Ducha, ten má také čistou nauku. Já však zůstanu v duchu u Svých vždy jen ne mnohých, ale pravých vyznavačů až na konec časů této Země. A tak, příteli Mathaeli, bude již postaráno o to, aby se Má nauka také stále udržovala zcela čistá!"

121. BEZ USKUTEČŇOVATELŮ SLOVA - ŽÁDNÍ ZNALCI SLOVA

1) (**PÁN**) : „Čeho bude třeba vnějšimu člověku vědět a věřit, to je beztoho - pohled' tamto! - Mými dvěma písaři na Můj příkaz zaznamenáváno (Matoušem a Janem. Poznámka J. Lorbera).

Kdo to přijme a bude podle toho jednat, ten také dospěje k přijetí Mého Ducha. Má-li Ho, pak dále již nic nepotřebuje.

2) Zůstává-li však přitom co slyšel ode Mne, vlažný a nesnaží-li se, aby se stal podle toho co nejdokonaleji činným, nuže, pak sice bude mít literu, jak ji zaznamenávají oba Moji písaři a jak ji také pro tebe a ještě pro několik zaznamenal Rafael, ale k Duchu, Jenž spočívá hluboko uvnitř litery, nikdy nedospěje.

3) Tu nikomu nic nepospěje jen důvěřivě volat: „Pane, Pane!“; neboť tací vyznavači budou přede Mnou stát vždy právě tak jako bytosti, které Mne neznají a které také Já nebudu znát.

4) Pravím vám pro všechny věčnosti jakožto z Boha pravdivě: Kdo se nestane úplně skutečňovatelem Mé nauky, nýbrž zůstane jen pouhým posluchačem a občasným jejím obdivovatelem a velebitelem, ten Mého Ducha neobdrží a celá Má nauka mu tedy v podstatě valně nepospěje! Neboť bude-li po odložení těla konečně stát jako duše zcela nahý, bude o Mně a Mé nauce právě tolik vědět, jakoby na této Zemi nikdy o ní ani slůvko neslyšel, což je však také zcela přirozený životní zjev.

5) Příklad: Někdo slyšel také leccos a dokonce velmi mnoho mluvit o velkém císařském městě Římu, zná také cestu tam a má také prostředky a příležitost tam cestovat, aby si podle svého volného času prohlédl toto velké město a vše v něm poznal, - ano, bude k tomuto podniku dokonce častěji pobádán svými přáteli, kteří již byli v Římě! Avšak předně nemá k tomu nikdy vhodnou dobu, pak je příliš pohodlný a obává se případného cestovního nepohodlí a nakonec řekne: „Aj, k čemu cestu do Říma?! Moji přátelé mně beztoho již tak podrobně popsali toto velké město, že je nyní mohu ve své fantasmii zcela spatřovat tak, jako bych byl sám již mnohokrát v Římě!“

6) Tak si to náš muž velmi dobře namlouvá. Předložme mu však dnes jen co možno přesný obraz města Říma avšak bez popisu co to je a představuje, - a muž, jenž předstíral, že zcela dobře zná město Řím, bude se na tento obraz právě tak dívat jako vůl na zcela nová nezvyklá vrata! A nechme ho celá léta hádat, přece nebude nikdy s to s úplnou a přesvědčující určitostí říci, že je to zdařilý obraz města Říma!

7) Pravím však ještě více: Nechme tohoto člověka náhodou skutečně přijít do Říma, - ale samotného a tak, aby mu také v Římě samém nikdo neřekl, že je nyní v Římě, nýbrž ve zcela jiném městě, - nakonec tomu uvěří a pro samé stromy neuvidí celý veliký les!

8) Naprosto tedy nestačí, když si člověk opatří o čemkoli nějaké poznatky podle doslechu anebo čtením všelikých popisů. Všechny tyto poznatky zůstávají němé a bez životní hodnoty, nejsou-li činnostmi uvedeny ve spojení s životem duše.

9) Jestliže se však onen člověk, uslyšev o městě Římu velmi mnoho obdivuhodných věcí, připraví na cestu do Říma a pak tam také skutečně cestuje a prohlédne si tam vše, co si jen může prohlédnout, bude mít pak úplnou pravdu co nejhluběji vtíštěnu také ve své duši a potom si nebude moci o Římu dělat nikdy jiné představy, nežli jak sám viděl toto město.

10) Kdyby však sám nikdy Řím neviděl, pak by se jeho představa také naprosto změnila s novým a změněným vypravováním o podobě města Říma; jeden fantastický obraz by zapuzoval druhý a to tak dlouho, až by nakonec vůbec již nebyl s to učinit si i jen poněkud udržitelnou představu.

11) Jestliže však jednou, jak bylo řečeno, sám viděl Řím, pak může k němu přijít na sta žvanilů a dělat mu o podobě města zcela nové a zvláštní popisy, pak se tomu jen zasměje a někdy se jen pro lživou nestoudnost několika zahalečů a lenivých darmošlapů, kteří se snaží učinit se slavnými, rozzlobí a všechny je vykáže prostě ke dveřím; neboť nyní v něm žije pravá podoba Říma skutečně a nemůže být zatlačena žádnou jinou, pouze vybájenou představou.

12) Ale jak je to nyní takto možné? Protože svým úsilím a prací si vštípl do své živé duše a ne pouze do svého mozku úplnou pravdu! Přijal tedy ve své duši pravého ducha věci; přesný pravý obraz žije nyní v něm a nemůže již být žádným vnějším mylným obrazem usmrcen a zničen, protože se stal pravým životním obrazem.

13) Jako však toto podobenství ukazuje v každém směru a vztahu velmi jasně rozdíl mezi klamným zdáním a úplnou pravdou, z čehož může také každý zcela snadno a důkladně poznat, že i sebesprávnější popis Říma nechává nicméně daleko za sebou přesvědčení z vlastní činnosti, protože představa jím vyvolaná je přece jen domnělá a může být zcela dobře zatlačena představou jinou, jinak odůvodněnou, protože se nestala v duši živým obrazem - rovněž a právě tak je tomu i s Mou naukou."

---

122. DŮLEŽITOST ČINORODÉHO KŘESŤANSTVÍ.

1) (**PÁN** :) „Kdybyste Mou nauku od slova ke slovu kovovými písmeny zaznamenali na všechny časy časů tak, aby ani háček v ní nechyběl a kdybyste ji takto hlásali a předčítali všem národům a kdyby všichni národové z plna hrdla volali: „Ejhle, toť velmi znamenitá a Božích úst hodná nauka!“, nicméně by však nikdo ruku k dílu nepřiložil a nestal by se úplně činný podle jejích zásad a požadavků, - prospěje tu pak v něčem někomu tato Má sebe čistěji uchovaná nauka? Pravím vám: To nepospěje zcela nic! Anebo, prospěje nemocnému něco lék, nevezme-li ho a nepoužije podle předpisu zkušeného lékaře?!

2) Ví-li však někdo jen něco málo z této Mé nauky a ihned podle toho jedná, pak z toho bude mít zřejmě již větší a živější prospěch nežli jiný, jenž sice o Mně a o Mé nauce se vši úctou mluví, ale nikdy se u sebe samého nemůže odhodlat ke skutku podle ní. Neboť onen prvý jednáním podle toho mála, které slyšel, ožíví ve své duši právě to co slyšel a z malého zrnka bude brzy následovat velká sklizeň z živého ducha, kterou žádná zlá moc nebude s to již nikdy zničit, zatím co druhý chvalořečník a věrný uchovávatel Mé nauky, soužený duchovním hladem, bude shrabovat také všechny jiné nauky a přitom přece bude umírat duchovním hladem. Pozná Mne pak jeho duše na onom světě, neosvojila-li si zde pravého ducha Mých slov ve vši úplnosti pravdy svou činností?!

3) Předpokládám nyní případ, že by někdo z Mé nauky nevěděl více nežli jen to, že má člověk milovat Boha nadevšecko a bližního jako sebe samého a myslel by o tom zcela vážně takto: „Hle, to je dobrá nauka! Jistě je nějaká nejvyšší božská bytost, která po všem tom, co tu stvořila, jako velmi dobrá a nadmíru moudrá trvá, žije a se pohybuje. Této nadmíru dobré, moudré a všemohoucí Bytosti musíme si tedy také více vážit, cenit, ctít a milovat ji nežli vše ostatní na světě. Můj spolubližní je tak dobře člověk jako já a postaven Tvůrcem se stejnými právy do tohoto světa. Proto nesmí být podceňován, nýbrž rozumem jsem dokonce nucen prokazovat mu, co prokazují sobě. Neboť podceňuji-li ho, pak podceňuji také sebe, protože také já jsem jen člověk a nic dalšího více. To poznávám jako nejvyšší životní zásadu a chci ji tudíž také především pro sebe samého skutečně dbát!“

4) Tento člověk to nyní koná a snaží se také pohnout k tomu své okolí, dílem svým příkladem a dílem svou zcela jednoduchou a prostou naukou a tak vytváří svůj dům v pravý vzor pravých a Bohu oddaných lidí. A jaké jsou zakrátko plody tohoto chvalitebného počínání? Lidé žijí v pokoji. Nikdo se nepovyšuje nad druhého. Rozumný se vážně vynasnažuje se vši trpělivostí a láskou, aby nerozumného pozvedal k sobě vzděláváním a upozorňuje ho na všechny jemu známé divy ve stvoření a těší se, že slabšího posílil.

5) Poněvadž se však vše skutečně děje, přijímá se to také do života duše; duše se tím pak stává zřejmě stále činnější a životně silnější. "

---

123. MOUDROST JAKO ÚČINEK ČINNOSTI LÁSKY.

1) (**PÁN** :) „Čím to však v duši začíná být činnější, tím více se v ní také vyjasňuje; neboť základní prvek duševního života je oheň. Čím prudčeji však začíná tento živel někde působit, tím více světla se také v něm a z něho šíří. Stává-li se tedy duše stále životně ohnivější, stává se také životně světlejší a jasnější a z tohoto svého zvýšeného životního světla začíná také vždy více a více prohlédat a chápat vnitřní tajemství života.

2) Toto hlubší zření a chápání zjednává duši opět novou odvahu, aby Boha ještě mnohem vroucněji milovala a obdivovala a tato láska je pak již prvou jiskrou Božího Ducha v duši; duše vzrůstá a mocně se rozmáhá a za krátký čas poté se duše a Duch Boží úplně sjednotí a duše je pak Duchem Božím uváděna do vši pravdy a moudrosti.

3) Dospěje-li pak takový člověk do vši této moudrosti, jak jsem vám nyní několik dní neustále kázal a skutečně ukázal, řekněte Mi zda to bylo proto, že snad člověk dostal každé z těchto Mých, k vám do jediného háčku přesně a nezměněně promluvených slov! Ó nikoli! Nedostalo se mu k uším nic jiného nežli pouze oba zákony lásky; přesné, svědomité a skutečné jejich zachování mu vydobylo vše ostatní!.

4) Tu jsou nyní někteří mezi vámi, kteří se přesto, že jsem vám vše zajisté velmi makavě jasně vyložil, otázkou řkouce: „Ano, jak může tedy skutečné zachovávání obou přikázání povznést duši k takové výši moudrosti?“ A Já pravím vám: Proto, že duše je již od počátku tak zařízena!

5) Jakpak hrozen uzrává a zesládne a zlihovatí - ač je to jen zcela prostá přirozená rostlina? To způsobuje sluneční světlo a teplo. Světlem a teplem se přírodní duchové v révě stávají stále činnější a činnější. Tím však, že se stávají stále činnější a jaksi se stále horlivěji navzájem třou a honí, stávají se v sobě samých také vždy ohnivější a svítivější. A tím, že se také v sobě stávají stále jasnějšími a svítivějšími, zvyšuje se také zřejmě jejich vzájemná speciální inteligence; čím jasnější se však stává jejich inteligence, tím více se poznávají jako jednomu a témuž řádu náležející a začínají se uchvacovat, pořádat a sjednocovat. Stalo-li se toto v plné míře, pak také hrozen uzrál a stal se požitelný.

6) Shromáždí-li se pak šťáva a v nějaké nádobě dobře uchová, pak její přírodní dobře uspořádaní duchové nyní již nestrpí, aby nějaké cizí těleso, které v sobě chová přírodní duchy zcela jiného řádu, porušovalo jednou přijatý dobrý řád uspořádaných přírodních duchů hroznové šťávy. Jakmile je v moštu něco cizího, příslušného jinému řádu, kvasí a šumí tak dlouho, dokud se z něho ono cizí neodstraní anebo se úplně nepodrobilo jeho řádu. Stalo-li se tak, pak se teprve probouzí duch vnitřního světla a vnitřního tepla z dobrého řádu veškerých přírodních duchů zčištěné šťávy a z moštu předtím ještě velmi nečistého se tím stalo lihově silné a čisté víno.

7) To vše je tedy účinek Slunce, to jest jeho světla a jeho tepla. A právě tak je to s člověkem a jeho duší! Dovede-li člověk zachováním zákona nejlepšího řádu z Boha uvádět svou duši do stále větší činnosti, bude v ní také ve všech jejích životních sférách jasněji a životně tepleji. Tím bude duše stále jasněji a čistěji poznávat sama sebe a rovněž tak božskou sílu, která se do ní vždy víc a více vlévá a v ní také stále vyvolává zvýšenější život.

8) Poznává-li však duše tuto sílu, poznává také Boha, od Něhož vychází tato síla. Když však to nutně musí poznávat, pak také musí Boha stále víc a více milovat. Touto láskou vylučuje pak sama vše cizorodé ze svého stále čistějšího a dokonalejšího životního řádu a stává se vždy jednodušší s řádem Božího Ducha v ní; jako však toto je .snadno pochopitelné a zcela jistě musí nastat, tak se pak již rozumí samo s sebou, že taková duše Duchem Božím potom zcela proniknutá musí každým způsobem přibývat na síle a pevnosti a tak se nepochybně stává pravým dítětem nejvyššího Boha.

9) Když pak taková duše konečně jednou opustí tělo a přijde s vědomím nutně co nejdokonalším do velkého záhrobí, pak také Boha jistě ihned pozná, protože se s Ním úplně sjednotila a v sobě si Ho co nejúplněji a životně nejjasněji uvědomila již zde a to z toho zřejmého důvodu, že věčně jistě nejjasnější vědomí Ducha Božího se stalo nyní jaksi nejjasnějším a sjednoceným vědomím duše samé.“

124. MNOHOVĚDĚNÍ BEZ ŽIVOTNÍHO SKUTKU.

1) (**PÁN** :) Musí-li tedy vše to být jen tak a věčně nikdy jinak, jak titěrnou se tu jeví vaše starost, aby se udrželo v čistotě nějaké vám vyslovené slovo! Jen velmi málo z něho potřebuje člověk, nejmenší zrníčko hořčičné jen; vloží-li je do životní půdy svého srdce a potom je horlivě a činně pěstuje, vzroste z něho strom, pod jehož větvemi se také ubytují ptáci nebeští.

2) Zda nemají farizeové knihy Mojžíšovy a proroků zcela čisté, na nichž nechybí ani háček?! Co jim to však prospívá? Jsou to přece jen draví vlci, kteří chodí v kůžích beránčích, aby na pokojných pastvinách jehňat způsobili tím větší zpusťování!

3) Pravím vám: Vše vnější a kdyby to bylo o sobě sebečistší, usmrcuje; jen duch má život a oživuje vše, co proniká. Proto také Mou nauku shrňte zcela stručně a snadně, pokud je jí lidem všeobecně zapotřebí. Kdo bude podle toho činný, ten také podle míry své činnosti probudí v sobě Ducha z Boha a teprve tento Duch pak oživí ve světle a ohni vší pravdy duši a duše bude uváděna do vší pravdy a moudrosti z Boha - a bude se v sobě a ze sebe co nejjasněji dovídat to, ano ještě nevýslovně více, nežli co jsem Já vám nyní ukázal.

4) Představte si nyní, že bych vám chtěl Své celé stvoření odhalit zcela analyticky (rozbořem; vyd.) od největšího do nejmenšího co nejzáračněji tím, že bych povolal mnoho tisíc Svých andělů a přikázal jim, aby napsali vše jim možným bleskurychlým způsobem! Předně potřebo-

vali bychom tolik bílé kůže na psaní, že by se věru nevešla ani do celého slupkového globu; a zadruhé, kdyby byly všechny nekonečně mnohé kůže úplně popsány, řekněte, kdy byste dočetli všechny tyto spisy! Myslím, že snad začínáte již tak trochu poznávat svou pošetilost!

5) Jděte do Memfidy, do Théb do Karnaku a do Alexandrie! Tam všude najdete knihovny všechny nejvyšší pravé a správné; ručím vám však za to, že by žádný člověk nebyl s to ani za 500 let je přečíst! Kdyby někdo chtěl všechny spisy a znamení jen jednou přečíst, potřeboval by k tomu věru věku Metuzaléma! A co by měl pak z toho ten, jenž si dal tu úžasnou námahu? Co by přečetl, to by konečně také den ode dne, ano nakonec, kdyby byl již náležitě zmaten, hodinu od hodiny a minutu od minuty dočista zcela zapomněl a pro svůj život by pak z toho neměl ani ten nejmenší prospěch.

6) Zapamatujte si nyní, jak zcela jinou cestu vám ukáží touto Svou naukou, cestu, na které se může každý v nejkratší době, jestliže opravdově chce, uvést do vší moudrosti nebes?!

7) Tato cesta jsem Já, i pravda a život. Kdo Mne opravdově miluje, přijal do své duše, leč nejen vírou pouze podle slyšeného slova, nýbrž úplně ve skutku, k tomu přijdu vždy v duchu a budu Se mu zjevovat a budu ho osvětlovat jako jasně vycházející Slunce dříve temné nivy Země.

8) Jediným vnitřním duchovním pohledem pozná z nejhlubšího základu více nežli čtením za desetkrát sto tisíc let, kdyby bylo člověku dáno tak dlouho žít.

9) Vy sami jste nyní po několik dní, které jsem mezi vámi strávil stále uče a jednaje, přece leccos slyšeli a viděli a tím byly vaše duše velice probuzeny a do vašich srdcí zavítaly láska, víra a úplná důvěra; ale kdybyste zůstali pouze při tom, pak by to věru ještě málo prospělo vašim duším a vaše poznání a vědění by zůstalo při tom, co máte nyní.

10) Od nynějška musíte již být činni podle Mé nauky, pak se teprve stane vaše duše živější a světlejší a pak se teprve Můj Duch ubytuje ve vašich duších a povede vás do vší moudrosti.

11) V tom tedy spočívá nová škola pravého života a jediné pravé poznání Boha a sebe sama a proto se Má nauka nazývá pravé evangelium³⁰) (znamená „Radostné poselství“) neboť ona učí chodit lidi po jediné správné a pravé cestě k dosažení pravého věčného života a k dosažení jediné pravé lásky a moudrosti z Boha.

12) Malá je sice nauka a napíše-li se do knihy, může si ji každý, kdo umí číst, ve velmi málo hodinách přečíst. Sebehorlivější čtení samo však také nikomu neprospívá více nežli jen potud, že se seznámil s Mou naukou pouze vnějšně - což se má ovšem především stát.

13) Tento akt se podobá nutnému prvému kroku na cestě; neboť kdybych měl snad odtud cestovat do Damašku, ale neučinil bych nikdy prvý krok, pak se rozumí samo s sebou, že nebudu moci učinit ani druhý krok a poté ještě méně mnohé kroky další, které Mne mají přivést až do Damašku. Ale učiním-li také sebe pevněji prvý krok a poté snad také druhý, třetí a čtvrtý, přece Mně to nic neprospěje, zůstanu-li poté stát a shledám-li příliš namahavé pokračovat v krocích tak dlouho, dokud jsem nedošel do Damašku.

14) Nyní jsem vám co nejjasněji ukázal co máte konat, abyste dosáhli vpravdě věčný život a všechnu jeho spravedlnost. Jednejte tedy podle toho, tak dojde Mé zaslíbení vám všem nejúplnějšího splnění; neboť ze všeho toho mnohého, co jsem vám dosud zjevil, je pro váš život ovšem největší a povšimnutí nejhodnější to, co jsem vám řekl a zjevil nyní.

15) Ukázal a zjevil jsem vám velmi mnohé divy Svých stvoření a naučili jste se tedy ode Mne převelice mnoho; leč víte nyní jen to, co jste slyšeli a viděli. Dále však nevíte přece jen nic. Ale tímto nynějším zjevením jsem vám navlas a makavě jasně ukázal, co máte vy i každý konat, abyste dospěli k neomezenému vlastnímu názoru na všechny divy nekonečně velkého Božího stvoření, který pak již nikdy nezanikne, nýbrž potrvá věčně."

125. NUTNOST SEBEZKOUŠENÍ.

1) (**PÁN** :) Jednejte tedy nyní co nehorlivěji podle toho; dejte si veškerou námahu a zkoušejte se, zda jste nic neopomenuli, abyste nakonec nemuseli říci: „Hle, nyní jsem plných 10 - 20 roků činil vše, co mně předpisovala nová nauka a přece stojím stále stejně na jednom a též

³⁰ „Evangelium“ v němčině znamená „Radostné poselství“. Vyd..

místě, nepociťuji stále ještě nic z nějakého zvláštního osvětlení v sobě a z tak zvaného věčného života pociťuji také ještě v sobě zcela málo! Copak tu ještě chybí?"

2) Proto vám tedy pravím: Zkoušejte se pečlivě, zda se do vašeho srdce nevkrádají ještě nějaké silné světské prospěchářské myšlenky, zda vaše srdce a tedy vaši duši nedrží v zajetí občasná pýcha, určitá přemrštěná šetrnost, nejmladší sestra lakoty, ctižádostivost, soudcovská mysl, neústupnost, tělesná chlípnost a podobného více! Dokud je to ještě u toho či onoho, ten nedosáhne zaslíbení, to jest jeho úplného splnění na sobě.

3) Neboť pozorujte jen mošt a čisté lihové víno v sudu anebo měchu! Dokud jsou v moštu hrubé a cizí součásti, bude kvasit a nedosáhne čistoty; jsou-li však tyto součásti vesměs jednou odstraněny, bude v sudu klidněji a klidněji, mošt se zjasní a stane se čistým lihovým vínem.

4) Často nebude leckomu příliš mnoho chybět k úplnému vlastnictví Království Božího v jeho duši a přece ho nedobude, protože se příliš málo zkouší a nedává pozor na to, co snad ještě pozemského lpí na jeho duši. Bude-li se však pečlivěji zkoušet, shledá brzy, že je třeba ještě velmi citlivý a že ho velmi brzy urazí nějaká maličkost.

5) „Ano“, řekne někdo „nemá tedy člověk mít vůbec cit pro čest?“ Ó, ano, pravím Já, člověk může ovšem mít cit pro čest, ale tento cit musí být nejvyš ušlechtilý! Jestliže tě nějaký dosud duchovně slabý člověk urazil, nehněvej se proto na něho, nýbrž jdi k němu a řekni mu: „Příteli, mně nemůžeš ničím urazit; neboť já miluji tebe i všechny lidi! Těm, kdož mně klnou, žehnám a těm, kdož mně činí zlo, činím podle všech svých sil jen dobro! Avšak není hezké, že člověk urazí člověka; proto zanech toho budoucně pro svou nejvyš vlastní spásu! Neboť při tvé stále rostoucí touze urážet, mohl bys jednou přijít k někomu, jenž by ti tuto věc velmi zazlival a mohl by ti pak připravit velké a jistě velmi nemilé nesnáze a pak bys si musel jen sobě samému přičíst, že tě potkalo něco nepříjemného!“

6) Budete-li s tím, kdo vás urazil, bez nejmenší zášti v srdci takto mluvit, pak jste ve svém srdci úplně ospravedlnili ušlechtilý a božský cit pro čest. Pozorujete-li však v sobě ještě jakousi malou zášť a stáváte se k člověku nelaskaví a nevlídní, pak je to ještě následek malé, ve vaši duši skryté pýchy, která sama ještě dlouho dobře postačí, aby ve vás zabránila spojení vaší duše s Mým Duchem světla.

7) Anebo jednoho z vás poprosí jeden a týž chudý několikrát o značnější almužnu. Vy ji máte a mohli byste tomuto chudému ještě tisíckrát tolik dát nežli jste mu již dali; ale jeho jakási nestoudnost se vás trpce dotkne a vy mu ukážete dveře s poznámkou, aby nepřicházel tak často a nemyslel, že se mu udělí almužna, kdykoli mu napadne!

8) Ano, hleďte, to je sice pro světského člověka zcela rozumná řeč a žebrákovi se právem dostává takového malého pokárání; ale ten, kdo jde chudému takto vstříc, není nicméně dávno ještě zralý pro Mé Království, jenž dávám Svému Slunci po všechny dny vycházet a svítit na lidi dobré i zlé a ku prospěchu veškerého stvoření.

9) Týž paprsek, který zvelebí paláce králů a v révě čistí, přivádí ke zrání a velmi oslazuje nejušlechtilejší všech šťáv, svítí také na kaluže a žumpy a nezlobí se na skřehot žab a cvrkot cvrčků. Taková zdrženlivost má za sebou vždy ještě něco skoupého a skrblictví a příliš hospodárná šetrnost není právě velmi daleko od lakomství a kalí životní mošt duše; a dokud je tomu ještě nepřetržitě tak, nebude z duše čisté a lihuplné životní víno.

10) Kdo však jakožto zámožný má z dávání jen velmi velkou radost a na chudého se neohlíží proto, že mu již častěji poskytl malý dar, ten je pak v tom směru již způsobilý přejít do Mého Království, nečeká-li ho v duši žádná jiná malá chyba.

11) Proto jsem vám řekl, abyste se stále ve všem přesně zkoumali a abyste se povznegli na takové životní stanovisko, na kterém budete v sobě jasně a živě pozorovat, že jste prosti všech pozemských škvárů."

126. LÁSKA K BLIŽNÍMU REGULÁROTEM SPOŘIVOSTI.

1) (**PÁN:**) „Ano, řekne opět někdo z vás u sebe, se sebezkoušením by bylo již vše v pořádku; ale odkud vzít vždy správnou míru čistého pocitu a svědomí? Člověk vrůstá od kolébky do národně mravních pocitů a shledává správným vše co činí, řídě se úplně těmito pocity; ano, kdyby jednal proti nim, domníval by se, že se dopouští hříchu.“

2) U národa je šetrnost doporučený a vychvalovaný hlavní mrav a zní takto: „Kdo šetří v mládí a v mužném věku, nemusí strádat ve stáří a kdo nepracuje a nešetří, ať také nejí!“

3) Milí přátelé! Tyto o sobě nikterak nechvalitebné zásady jsou Mi velmi dobře známé. Mohou a mají všude, kdekoli nějaký národ žije pospolitě v obcích, trvat a být udržovány, ale vždy v životně nejušlechtlejším smyslu. Aby však mezi lidskými společnostmi jen v takovémto smyslu trvaly a nikdy se ani nepodceňovaly ani nepřeceňovaly, musí jim být po boku postaven trvalý a velmi spolehlivý regulátor. K čemu má však tento regulátor napomáhat? K čemu jinému nežli jedině k pravé a čisté lásce k bližnímu, jejíž rozumná nejvyšší zásada má záležet v tom, aby člověk ze srdce přál a činil bližnímu právě vše to, co si může přirozeně rozumně a moudře přát a chtít, aby ostatní činili a prokazovali také jemu.

4) Kdo uvažuje náležitě o této zásadě, shledá z ní brzy, že tato zásada jako žádná jiná bude povzbuzovat všechny lidi k určité pili a také k opravdové a životně ušlechtilé šetrnosti; neboť je-li mně nepříjemné, že někdo jiný dělá po mém činném boku zahaleče, nemám také já dělat po jeho boku zahaleče!

5) Bude-li toto každý z pravé, životně ušlechtilé lásky k bližnímu činit, bude v obci brzy velmi málo těch, které bychom mohli nazývat „chudými“. Mimo chromé, neduživé, slepé, hluché a malomocné bude již málo těch, kdož by byli obci na obtíž; ale ti pak mají být s nejradostnějším srdcem ochotně ošetřováni!

6) Pak bude v obci jeden anebo také několik učitelů, kteří nemají kdy, aby si opatrovali živobytí prací svých rukou. Ti pak ať jsou zaopatřeni obcí tak, aby čas určený k vyučování vašich dětí a vás samých nemuseli trávit polní prací! To je také čin zvláštní lásky k bližnímu, který stojí vysoko v popředí. Neboť toho, kdo vás co nejčinněji zaopatřuje duchovními a tedy nejopravdivějšími životními poklady, nemáte nechávat v jeho tělesné sféře strádat.

7) Kdo však má takovouto milost ode Mne a je povolán, aby byl lidem ve jménu Mému učitelem, ať uváží, že tuto milost obdržel ode Mne zadarmo a proto si nemá dávat platit za další udílení! Pravý učitel dává to, co obdržel ode Mne zadarmo, také zadarmo dále. Ale podělení mají pak z pravé lásky ke Mně, ovšem ze svého vlastního popudu přijmout se vši láskou učitele, kterého jsem jim poslal a žádným způsobem ho nemají nechávat strádat; neboť rozumí se samo sebou, že to co činí Mému vyslanci, bude se považovat tak, jakoby to byli učinili přímo Mně Samému!

8) Ale co činí, ať činí vždy s velkou radostí, aby srdce učitelovo nezesmutnělo pro tvrdost srdcí členů obce a ať s radostným srdcem vidí, kterak Mé slovo z jeho úst začíná přinášet ihned nejušlechtlejší plody pravého vnitřního života.

9) Nyní vidíte, že pravá, ušlechtilá a - pravím - rozumná láska k bližnímu je pro tento pozemský život nejspolehlivějším měřidlem, aby se vyzkoumalo, zda a jak čistě to vypadá v duši. Používejte ho tedy především a budete z toho co nejdříve v sobě ve světle Mého Ducha sklízet nejvyšší požehnané plody pro stodoly věčného života! - Co soudíš, Mathaeli, nyní o udržování v čistotě této Mé nyní vám podávané nauky? Je jí takto všem lidem až na konec časů udržet čistotou anebo ne?"

10) Praví **MATHAEL** všecek dojat pravdou Mých slov: „Pane, jen krátký odpočinek a já Ti také jazykem poděkuji za toto veledůležité objasnění a rozptýlení všech mých pochybností! Ano, tato chvála musí být vyslovena hlasitě! Leč nyní je mé srdce ještě příliš dojata a zkroušeno, proto jen malý odpočinek mé duši, ó Pane, Nejmoudřejší navěky!“

127. LÁSKA NEJPRAVDIVĚJŠÍ CHVÁLOU BOHA. PODOBENSTVÍ PÁNĚ O ŽNI A O SÁZENÍ.

1) Po chvíli se náš Mathael opět sebral a chtěl Mně začít přednášet nejvelkolepější di-thyrambickou (nadšenou; vyd.) chválu.

2) **JÁ** jsem mu však pravil: „Příteli, co zde chceš vyslovit otevřeně, to vím již dávno od Alfa až po Omega; proto můžeš toho zanechat! Nejsm přítel takových velkolepých chvalořečí. Nejmilejší chvalořečí je Mi ta, že Mne, vpravdě ve vši životní hlubině svého srdce miluješ!“

3) A, až budeš u svého lidu, pak mu již můžeš s veškerým nadšením mluvit o Mně a Já ti to splatím všelikými dary milosti pro srdce, duši i ducha; ale zde před Mou tváří je něco takového

tím méně nutné, že všichni ostatní přítomní Mne beztoho právě tak dobře poznávají jako ty a také Mně vzdávají úctu zcela jako ty.

4) Věř Mně: Něco většího, vznešenějšího a Boha důstojnějšího nežli jsou žalm Davidova velepíseň Šalomounova nebylo na této Zemi od doby Noémovy napsáno a prozpěvováno; ale proto se Mi David a Šalomoun nestali cennějšími a milejšími. Šalomoun nakonec vyšel vlastním zaviněním ze vši Mé milosti a Davida neučinily jeho žalmy- mužem podle srdce Božího, nýbrž jen to, že poznal Mou vůli a dobrovolně jednal podle ní. Poněvadž to tedy činil, nabyly jeho žalmy teprve tím také cenu přede Mnou. Čiň tedy to a tím Mne nejvíce poctíš k Mé pravé radosti a k pravému prospěchu tvé duše!

5) Nyní však musí sem zas jednou Můj Roklus; neboť vidím, že má ještě něco na srdci a že by chtěl o tom mít podrobnější vysvětlení, kterého se mu také dostane. Rokle, přístup ke Mně blíže, neboť mám s tebou ještě leccos vyřídit!"

6) Když **ROKLUS** uslyšel toto zvolání, pospíšil rychle ke Mně a řekl: „Pane a Mistře, zde stojí již co nejušlužněji před Tebou tvůj poslední a nejneužitečnější sluha! Poroučej, ó Pane a já budu ihned co nejpřesněji podle toho jednat! Neboť Tvá dřívější slova jsem co nejpřesněji uslyšel, v ohni lásky svého srdce zkoušel a shledal v nich dokonce přirozeně pravdivé vše, čemu jsi, ó Pane, učil a co jsi co nejpřesněji a nejjasněji ukázal. Vědění a poznání musí ovšem být to pravé, - potom však přijde ihned podle toho jednání; neboť veškeré vědění a poznání nemá bez jednání zcela žádnou cenu! O tom jsem nyní tak dokonale přesvědčen, že by mně nemohli všichni mudrci celé Země ani o vlas převést na žádné jiné přesvědčení. Proto poruč jen, ó Pane a já co nejrychleji přiložím ruce k dílu!"

7) „Ano, ano,“ pravím **JÁ**, „-máme sice velkou práci před sebou a pracovníků je ještě málo! Žeň by mohla být velká, osení dozrálo; ale ženců a paběrkářů je jen málo. Proto je velmi na čase přiložit ruce k dílu, aby bylo zrno pšeničné dopraveno do Mých stodol, nežli přijdou bouře a rozbijí a roztrousí ušlechtilé zrno života a nežli přijdou ptáci, aby jím utišovali hlad.“

8) Stojí sice ještě leckteré cedry na Libanonu, pod jejichž větvemi se kdysi modlil Samuel! Tehdy byly tyto stromy ještě jinoši plní síly a bujnosti a rozzužené bouře se marně pokoušely zchladiť na nich svou nevoli. Ale stáří bývá vetché a šlachy jeho vybledlého života zpuchřelé! Proto staré cedry libanonské mají nyní sice tu a tam v mnohé větvi ještě sílu a svou zdravou částí vzdorují ještě leckteré bouři; leč více nežli dvě třetiny větví již odpadlo a větve, které dosud ještě jsou - je jich sotva třetina - jsou už jen zpola zdravé a poskytují už jen opicím nuzné přístřeší a slabou ochranu před bouřemi, které jsou na Libanonu domovem. Nyní máš sklízet přezralé osení a jako rozumný lesník znovu osázet mladými cedry Libanon; ale jak to provést, aby to bylo hotovo nežli přijde doba velkých bouří? - Rozumíš Mi dobře, příteli?"

9) **ROKLUS** otvírá široce oči a praví: „Pane, že jsi tentokrát mluvil zcela čistě řecky, dobře jsem rozuměl; ale z vlastního smyslu Tvého slova ani slabiku! Kde máš, ó Pane, na Zemi pole, které by nyní bylo plné zralé pšenice k sečení!? Oznam mi je a již zítra na něm bude co nejhorlivěji pracovat 1000 ženců a paběrkářů a přicházející bouře budou pak moci zcela dobře hučet nad suchými stmišti!

10) Co však nám záleží na Libanonu nyní již chudém na cedry? Ať hledí ti, kdo jej mají, jak jej nyní znovu zalesní a mnohé opice mohou ještě dlouho poskakovat na tlustých a ještě velmi silných větvích a haluzích starých Samuelových, Davidových a Šalomounových cedrů ochranných a cedrů na semeno. Já myslím, že by tu již bylo lépe, přičiňovat se, pokud možno, o pravou kulturu lidí a Libanon nechat na pokoji. Tvé pole, které snad vlastníš anebo máš jen najaté někde u Nazareta, převezmu ihned na sebe a zítra k večeru nebude již ani stéblo na otevřeném poli dáno na po spas příští bouři! Proto poruč jen, ó Pane, a v několika hodinách uvedu hned a snadno 6000 rukou do pohybu!"

128. DUCHOVNÍ SMYSL OBOU PODOBENSTVÍ.

1) Pravím **JÁ** : „Příteli, hle, ptáci mají svá hnízda a lišky doupata; ale Já, jako nyní Syn člověka nemám na této Zemi ani kámen, který bych mohl jako vlastní, podle světských zákonů, položit pod hlavu, neřku-li pozemské pšeničné pole, které by nyní potřebovalo jen žence!“

2) „Pole“, které Já míním, je tento svět a zralá „pšenice“ na něm jsou lidé a „ženci“ mají být ti, které nazývám Svými učedníky. Tito „ženci“ mají vyjít do veškerého světa a obracet lidi a

uvádět na pravou cestu všechny, kteří kráčí po nepravých cestách a scestích a hledají nějaké jisté útočiště s třikrát zavazanýma očima, nemohou však žádné nalézt.

3) „Zralí“ jsou proto, že se v nich probudila a oživila snaha po nějakém vyšším cíli. Všichni hledají živý, vši blažeností korunovaný klid - leč na bludných cestách - a nakonec přes své hledání nedosáhnou nic jiného nežli smrt těla; dále pak v záhrobní je u každého nejhlubší noc.

4) Dokud člověk necítí v sobě nějaké vyšší potřeby, nýbrž podoben zcela zvířeti nestará se o svou životní sféru do čeho přejde, ale žije a jí dále jako polyp na dně mořském, není v něm ještě zralosti pro vyšší zjevení; ale lidé, jakých je nyní velmi mnoho, mezi pohany dokonce téměř třetina obydlené Země, naplnění touhou po nějaké bytí i vysněné blaženosti, pohřbeni často do všeliké vášně všelijak hledají, jsou pro vyšší zření, pro pravdu, tedy pro Mé Království zralým „osením“ a třeba tu mnohých ženců, učitelů z Mé školy, vyzbrojených vši láskou, trpělivostí, jemností, moudrostí a silou.

5) A hle, těch je nyní ještě málo; mimo vás nejsou již nikde žádní mimo ony černochoy, kteří tu byli a kteří si odnesli pro svůj kmen potřebné světlo a ve své zemi jim také budou dobře působit! Proto vy nemnozí neskládejte ruce do klína, nýbrž pracujte bez ustání a odpočinku, aby se počet ženců na velkém životním poli Mé setby stále zvětšoval! - To je to, co jsem ti chtěl říci tím, když jsem předtím mluvil o Svém poli, o zralém plodu a o příliš malém počtu ženců k tomu.

6) Co se pak týče starého „Libanonu“ s jeho cedry, představuje Písmo Mojžíšovo až na tyto časy. Trvá sice ještě, leč jeho obrazy zestárlý a zpráchnivěly jako ony dříve tak nádherné cedry, z nichž byl většinou vnitřně zbudován starý chrám jeruzalémský a z jejichž dřeva byla již dávno předtím zbudována zázračná archa úmluvy.

7) „Cedry“ znamenají tedy slova a zákony v Písmu. Kdysi, když byly cedry na Libanonu ještě mladé a silné, přinášely lidem mnoho užítku a soudce Samuel se mohl vpravdě modlit pod jejich větvemi. Ale pozemská zištnost lidu zbavila krásný Libanon cedrů téměř docela a na místě starých a úplně zdravých cedrů rostly až příliš brzy všeliké divoké křoviny a ty staré zbylé dosud cedry s jejich mnohými zpuchřelými větvemi slouží nyní k ochraně a ku prospěchu spíše již jen opicím nežli lidem, - leč to ovšem jen jako nahodile; neboť opice nemůže hodnotu nějakého cedru poznat a tedy také ne ocenit a dále účelně určovat.

8) A tak se nyní daří starému Písmu a prorokům. Uctívá se stará kniha na oltáři, vzývá se jako nějaké božství hloupě a slepě až vlasy na hlavě vstávají a nikdo se dále vůbec nestará o obsah a ještě méně a řidčeji, aby podle něho jednal. Takový člověk (farizeus) se tu zcela podobá opici, která zcela čile poskakuje na tlustých větvích a na toho, kdo by ji s nich chtěl zahnat, hází hned nejtlustší klacky a nutí ho k útěku, protože opice je opicí a drahocenného stromu používá ke zcela jinému účelu, nežli který sluší přirozeně hledat a nalézat ve stromu samém.

9) A tak není Písmo lidem již ničím více, nežli zpuchřelý cedr opicím a celý Libanon je nyní bujně porostlý všelíkými divokými a často jedovatými křovinami. Tyto křoviny se podobají zhoubným a nadmíru špatným lidským ustanovením, která tu nastoupila na místo zákonů Božích a dále se ještě podobají jemně a vkusně obíleným hrobům proroků, které jsou uvnitř plné smrti, zetleliny a ošklivého zápachu, zatím co živé, v knihách zaznamenané slovo proroků zůstává bez povšimnutí ve sféře, v níž by se ho mělo právě všímat. Vzývá se jako svátost a tomu, kdo se tu nehodně dotkne knihy proroků, třou se ruce solí do zkrvavení; že by však měl někdo o slovech proroků uvažovat a podle nich jednat, - ó, o tom není nikde ani potuchy! Co je tu potom tak zvané svaté Písmo? Nic nežli divokým houštím porostlý Libanon, nyní bydliště opic a ne již bohonadšených lidí!

10) Časem se může s naukou, kterou nyní dávám, také státi tak že ji budou jako svatou relikvii a modlu vzývat a dále se zcela lehkou myslí a svědomím se nebude nikdo starat o vnitřní smysl a ducha právě této Mé nauky, nýbrž každý se bude řídit ustanoveními lidí a řekne: „Co dalšího potřebujeme?“

11) Ale potom také přijde ono velké soužení o němž prorokoval prorok Daniel, když stál na svatém místě řka: „V oné době nastane mezi lidmi soužení, jakého nebylo od počátku světa!“ - Myslíš, že nyní snad rozumíš Mým dřívějším dvěma obrazům!"

129. DUCHOVNÍ ZRALOST ŽENCŮ PÁNĚ.

1) Pravit **ROKLUS**: „Ano, Pane, nyní tomu navlas rozumím; leč toto porozumění mi způsobuje nyní velmi bolný pocit! Co se však týče onoho nyní příliš nepatrného počtu zmíněných ženců, máš, ó Pane, jistě ještě v pozadí převelikou spoustu Rafaelů; oni by zajisté mohli v podobě Rafaela přistoupit k lidem a ihned je obrátit, jako Rafael také mně zcela radikálně odvrátil od mého ateismu a celá věc by byla vyřízena v několika málo hodinách na celé Zemi! Já jsem přece také člověk a tento způsob učení mi neuškodil ani v nejmenším; a právě tak málo anebo snad ještě méně uškodí všem jiným lidem!“

2) Pravím **JÁ** : „Zcela dobře, příteli, to se také od nynějška bude velmi často stávat, avšak jen lidem tvých znalostí, zkušeností a tvého zcela střízlivého smyslu pro spravedlnost. Leč takových lidí není zrovna příliš mnoho na Zemi! Pokud možno nejčistší a nejlepší lidé z celé Země jsou nyní vesměs zde; neboť Já jsem to tak chtěl, aby byli všichni zdaleka a zblízka shromážděni zde kolem Mě.“

3) Já Sám jsem již dávno předtím jejich veškeré okolnosti tak předvídal a zařídil, aby se podle nich museli právě v této době dostavit sem, aby byli poučováni Mnou Samým a Mými anděly. Oni také všichni, tak jako ty, obdrželi vyučování linea recta³¹) z nebes; a nyní jsou také již všichni pohromadě!

4) Pro všechny ostatní by se tento nejvyšší a duchovně nejnutnější způsob vyučování vůbec nehodil a zřejmě by jim více uškodil nežli prospěl, protože by museli uvěřit všemu tomu, co se zde učilo, jako nutnému důsledku přitom se stavších zázraků, při čemž by pak byl se svobodným poznáváním a se svobodnou vůlí buď navždy konec anebo aspoň na velmi dlouhou dobu. U vás tato starost odpadá, protože ve velmi mnohých věcech máte náležitě odůvodněné poznání a převelikou zkušenost.

5) Řekni, zda tě také i jen jeden zázrak uvedl jaksi do zmatku! Ty jsi při svém vlastním konání zázraků vycházel toliko ze základu, že na celém světě nemůže být nějaký nadpřirozený div; ale že jsou lidé, kteří svými talenty a schopnostmi leccos vypátrali z tajných sil přírody, potom to sami provádí a tak musí nutně přivádět do největšího úžasu ostatní lidské ovce, protože ony nemohou mít ani z největší dálky vůbec ani tušení, jak může nastat viděný div zcela přirozenými silami.

6) Člověka, jakým jsi ty, vůbec žádný zázrak neváže; neboť začne se až příliš brzy zcela skrytě vyptávat a říkat: „Cur, quomodo, quando, quibus auxiliis?“³²), jako tomu bylo také u tebe. Náhlé zřízení celého nového domu, zahrady, přístavu a pěti lodí tě vůbec nějak zvlášť neudivilo; neboť v Indii jsi poznal mága, jenž jediným pokynem vykouznil ihned celé krajiny. Proč by zde nemohl být někdo, jenž by jediným pokynem zřídil zahradu i s domem, přístavem a loděmi?!

7) Rafael měl s tebou co dělat, aby tě poučil o něčem lepším; ale ty jsi s tím nebyl přece úplně spokojen, nýbrž začal jsi hned bádát dále a musel ti být zcela odkryt duchovní základ, jak je takový skutek myslitelně možný čistě duchovní vůlí. To pak bylo tobě a všem zde přítomným až do nejnuitnějšího základu ukázáno a ty jsi s tím byl zajisté spokojen; neboť jinak bys byl jistě neučinil téměř po každém vysvětlení sám dodatek řka: „To je mi nyní makavě jasné!“ A co jsi takto potvrzoval, to ti bylo také jasné; neboť s nejasností a mystériem (tajemstvím; vyd.) jsi se nikdy nespokojil! A hle, jako ty, tak také mnozí zde; nebyli spokojeni vidět jen povrch moře, nýbrž chtěli také vědět, co skrývá ve svém hlubokém dně!

8) A je to tak dobře, neboť jen lidé, kteří jsou již nejvyšš probudilého a jasného rozumu, mohou pojmout a pochopit takové hlubší životní zjevení a přitom přece jen zůstat ve svém poznávání a chtění svobodni a jen takové lidi mohou pak také upotřebit jako žence na velkém poli Mého lidského osení! Ale počítej je nyní sám a pro tu velkou Zemi věru příliš mnoho nenajdeš!

9) Pravím-li tedy, že žeň je zralá a velká, že však je k ní jen velmi málo ženců, pak snad nyní již také zcela snadno poznáš důvod toho. Pro vás schopné jsem také nic v pozadí nepodržel a také jsem vám v hlavních rysech ukázal a odhalil celou nekonečnost a věčnost tak daleko a tak hluboko, jak to jen bylo vaším ne zrovna příliš přesným rozumovým pojmům možné a také jsem vám až makavě jasně ukázal, co vše vám pak teprve odhalí ve vás Můj Duch.

³¹ „přímou cestou“; vyd..

³² „Proč“, jakým způsobem, kdy, jakými prostředky?“ Vyd..

10) To vše však jsem mohl, jak bylo řečeno, ukázat jen vám a jinak nyní již žádnému člověku na celé milé Zemi, protože lidé k tomu nemají a ještě velmi dlouho nebudou mít žádoucí, předsudku prostou způsobilost, neboť jednak jsou ještě až příliš drzeni v zajetí všelikých pověr a jednak se příliš hluboko rýpají v nejvyšš sobeckých a v nejvyšš špinavých zájmech světských a všechny sebečistší duchovní zjevy jim předně nejsou vůbec žádnou potřebou a zadruhé jim nejsou ani trochu pro život nutné a většinou se jim také jeví jen jako něco velmi obtížného, jejich svobodný obchod brzdícího.

11) Chceš snad k nim poslat anděla Rafaela?! Pravím tobě, ten či onen druh těchto lidí nemá pro takové mimořádné zjevy předně způsobilost, zadruhé smysl a zatřetí něco takového by jim spíše mnohem více uškodilo nežli prospělo.

12) Pověřiví a slepě lehkověrní by tomu všemu ovšem sice až příliš rychle uvěřili, ale nakonec by si Mne a Rafaela a posléze i vás jako Mé přátele zobrazovali, těmto obrazům by stavěli chrámy a pak by nás ihned uctívali a vzývali jako své modly; vlastní světem potřísnění lidé by nás však zahnali jako podvodníky a práce se štítící lenochy; a i kdybychom s nimi začali zacházet s Boží mocí a silou, přece by nás nevyslechli, nýbrž hleděli by, aby nás podle svých pojmů o lidské společnosti usmrtili a zahubili jako škodlivé nepřátele, jak to nakonec ještě potká Mne Samého.

13) Z toho nyní zcela snadno poznáváš, kolik je nyní schopných ženců na milé velké Zemi! Co jiného tu pak činit, nežli sám přiložit ruku k dílu a pevně pracovat, dokud to jen vždy dovoluje jasné světlo dne; neboť nastala-li jednou úplně noc, nebude v ní moci asi nikdo snadno pracovat. Jsme tudíž zde již všichni pohromadě a dnes brzy po východu Slunce přiložíme všichni ruce k velikému dílu."

130. UČEBNÉ POKYNY PÁNĚ K ŠÍŘENÍ EVANGELIA.

1) (**PÁN** :) „Nebudeme také vůbec nahlas předem říkat a tvrdit: „Tak a tak to půjde!"; neboť má-li se zdařit velké dílo, nesmím ani Já činit ostrý pohled do daleké budoucnosti, aby mezi Mne a lidi Mnou stvořené nevstoupilo ani to nejmenší, co by mohlo mít nějaký vliv na nejvyšš svobodnou vůli lidí.

2) Proto nám není nic jiného činit nežli pouze učit člověka úplnému příchodu Království Božího čisté lásky a pravdy, v nutném případě s malým přídavkem nějakého zázraku, který se však má vždy ukázat jen jako dobrodiní a nikdy ne jako nějaký trest anebo dokonce hněvem sršící pomsta a to dokonce ani tehdy ne, kdyby nám bylo snášet od slepých a tedy také jistě velmi nevděčných lidí tu největší nesnáz; kdo z vás by to učinil, zplodil by místo dobra jen zlo a Já bych byl nucen odejmut mu všechnu Svou milost a nakonec na něho pohlédnout hněvivýma očima.

3) Tuto Mou nauku je tedy podávat lidem a národům celého světa beze všeho vnějšího a ještě méně vnitřního nucení a divy se mají konat jen tam, kde mají lidé především živou, celé srdce přesvědčující pevnou a již se žádnou vnější pochybností podloženou víru a jinak také mají o různých věcech mnohé zkušenosti a mnohé poznatky.

4) Před lidmi velmi lehkověrnými a pověřenými se nemají konat zázraky, protože by je ihned oloupily o každou jiskru jejich beztoho slabé svobodné vůle! A pak by jim tato Má nová nauka z nebes o nic více neposloužila nežli jejich stará pověra; neboť slovům z nebes začli by hned podkládat zvláštní, božsko-magický účinek, nechali by je na sebe působit, začli by se ve všech věcech a postaveních zcela pasivně chovat a o veškeré jednání podle této nauky by se vůbec nestarali.

5) Ano, nakonec by se stali právě tak lenivými, jako jsou dnes velmi mnozí a zámožní Židé, kteří jsou dokonce příliš leniví, než aby se sami modlili k Bohu, nýbrž platí farizeům a také jiným lidem, by se -- za ně modlili, ježto by sami k tomu měli příliš málo času a také by bylo pro ně příliš nepohodlné, aby ty mnohé, mnoho loktů dlouhé modlitby sami odmumlávali.

6) Kdyby to však jednou s touto Mou naukou přišlo tak žalostně daleko, pak ovšem nemůže již být daleko všeobecný soud přivádějící vše zpět na starý stav pravdy, jako za času Noemova.

7) Proto uchte všechny lidi nejčistší pravdě a odložte vše mystické a zázračně magické nedohledně na stranu, jinak by se tu ve všem velice pochybilo! Neboť vyjde-li člověk z činnosti své svobodné vůle a přejde-li v jakousi zbožnou lenivost, pak přestává být člověkem a stojí pod

hodnotou zvířete a podobá se hluché a plané křovině, která pod vnějším účinkem slunečního světla a tepla živoří neplodně pouze jako pláně a není již schopna téměř zcela žádné nejvyšší žádoucí vlastní činnosti.

8) U takových lidí vychladne pak také láska a chudý bližní se jim nakonec stal obtížnou mouchou, která je ruší v jejich světské pohodlné dřimotě. Co se však týče lásky k Bohu, platí pak za ni všelikými oběťmi a modlitbami. Ó, řekni, jak to potom vypadá v srdcích takových lidí s Královstvím Božím?! Já neříkám, že snad u těch, kteří budou později účastníky Mé nauky, nastane zrovna nutně tento stav jako nyní u farizeů a Židů; ale může nastat a to od nynějška v nepřilíši daleké budoucnosti, nepřistoupíte-li jako širitelé této nauky k dílu dostatečně moudře.

9) Neboť Já přece ani vás nečiním nějakými vázanými, nýbrž zcela svobodnými posly pro zvěstování Království Božího na Zemi. Obdržíte sice ode Mne vždy pokyn, co se má tu anebo tam konat a mluvit, ale nikdy tu nebude nátlak na vůli k tomu, jeho především také vy jste Mé milé a nyní úplně zcela prvé dětičky!

10) Já nebudu ani vám, aniž komu jinému nikdy vnucovat Svou vůli podle Své moudrosti, nýbrž oznámím ji jen slovy a radou; musíte ji teprve vy sami svou vůlí a skutkem učinit vaší vůlí a to všelikým sebezapíráním v různých věcech tohoto světa.

11) Neboť nyní přece víte, že všecken svět a jeho rozmanitá hmota je tu kvůli duchu a věčně ne duch kvůli hmotě; a proto by také bylo od vás více než nejvyšší hloupé, kdybyste se chtěli jako lidé, kteří již více než z poloviny svého bytí přešli do ducha, rozhodovat pro hmotu. Ale nějak Mnou nuceni rozhodnouti se úplně pro ducha naprosto nebudete; neboť každé donucování je a zůstává nejvyšší vlastní záležitostí každého člověka, protože na tom právě závisí jeho život věčný.

12) Vědění a sebe nepochybnější víra sama nikomu nic nepomůže, nýbrž jen jednání podle toho! Proto také napomínejte lidi, kteří se budoucně budou od vás učit pravdě ze Mne, především k činnosti podle ní; neboť bez této činnosti by nemohla být zaslíbení v nauce obsažená právě tak nikdy splněna, jako jistě nikdy nepřijde do Damašku člověk - i kdyby mu byla cesta tam sebe známější a také měl nejvyšší pevnou a nejvyšší přesvědčivou víru, která ho téměř zcela přímočaře vede do Damašku - nechce-li nikdy ani krok na té cestě učinit, anebo i když si také častěji umíní, že skutečně vpravdě podnikne tuto cestu, avšak jsa v podstatě všelikými malými záležitostmi zaneprazdňován, přece jen se nikdy nedostane k nastoupení cesty do Damašku. „

131. JEDNÁNÍ PODLE NAUKY A BOŽÍ ZASLÍBENÍ. O SLUŽBĚ OBŘADNÍ.

1) (**PÁN** :) „U vašich příštích učedníků třeba především hledět na to, aby nebyli marnivými posluchači a věřícími nové nauky, nýbrž nejhodnějšími uskutečňovateli obdržené a s opravdovým přesvědčením přijaté nauky; neboť tato nauka se stává v každém člověku úplnou pravdou teprve tehdy, začne-li také na sobě pociťovat splnění zaslíbení v ní obsažených, takže si konečně sám musí zvolit a říci: „Ano, ta nauka je opravdu z Boha, protože se u mně skutečným zachováváním začíná vskutku a vpravdě splňovat jedno v ní se vyskytující zaslíbení za druhým!“

2) Přivedl-li to někdo jednou tak daleko, pak to již vyhrál a s ním Má nauka také jako příklad pro mnohé jiné, kteří jsou ještě ve zkouškách, avšak dosud nemohli dospět k žádnému účinku. Tím budou povzbuzeni a sami pak přiloží horlivou ruku k dílu, což jim teprve začne přinášet plody, i když také z počátku ještě velmi skrovné.

3) Buďte tedy při šíření a roznášení Mé nauky lstiví a chytří jako hadi a lišky, ale přitom vždy tak jemní jako holubice, jejichž často domněle hněvivé vrkání a broukání není nic jiného nežli zastřená láska, proto také již u starých sloužila holubice za symbol lásky.

4) Záleží tedy hlavně na vás; jak vy to zařídíte, tak to pak také bude dále trvat. Dopustíte-li se jen nějaké malé chyby při prvním zařízení, objeví se z toho v několika staletích již celá hora hříchu proti správnému řádu.

5) Proto se nedejte ničím nějak staro obvykle úctyhodným másti! Ani sobota, ani nový Měsíc, ani Písmo, ani chrám, ani hroby proroků, ani místa, na nichž jsem Já Sám s vámi působil, ani čistá magie Mého jména, ani chrámy, ani domy patriarchů anebo určité hodiny dne a podobné jiné vnější pošetilé věci ať vás již nesvedou na nějaké scestí od této zde slyšené pravdy!

6) Neboť to vše doposud jen obrazně odpovídalo tomu, co nyní stojí v nejjasnějším světle a

jako nejčistší a nejnezakrytější pravda před vámi; bylo to jen velkým písmem ve znameních psaným nad rozsáhlou půdou Země a velkým dopisem Otce v nebi Jeho dětem na této Zemi, který však nyní otevřeně leží odpečetěný před vámi a který jste vy všichni mohli nyní velmi dobře číst. Ale tento dopis nemá nyní nadále ani cenu, ani život podmiňující význam.

7) Vše je nyní láska k Bohu a k bližnímu, avšak ne snad jen v teorii, nýbrž opravdu ve skutku a k tomu není třeba ani sobota, ani nový Měsíc, ani chrám, ani nějaká zvláštní doba anebo nějaké lemované roucho, ani nějaké dlouhé nesmyslné modlitby, ani nějaké nesmyslné smírné oběti, ani voly, telata a kozly k porážení a spalování, nýbrž jediné láska, kterou jsem vám nyní již tak často odhalil.

8) Nebudte tedy jako šířitelé této Mé nauky nikde a nikdy slabí v kterémkoli starém ustanovení, ani ve volbě pokrmů; neboť co vychází do úst s mírou a účelem, nikdy člověka neposkvrňuje, nýbrž člověka poskvrňuje jen to, co vychází ze srdce ústy ke škodě spolubližního! Tak dáte s touto naukou lidem trvalé pravé požehnání a pravé štěstí, které tu za 1000 a opět 1000 let bude právě tak čisté, jak vám je nyní Já Sám dávám a jak jsem vám je dal!

9) Budete-li však s touto Mou naukou spojovat jen nějaký starý obřad a začnete-li zachovávat určité pamětní dny a jen nějakou maličkost z chrámu, bude se to pak rok od roku zveličovat a za několik staletí se to stane pravým vám známým chlěvem Augiášovým, jenž nakonec bude muset být zase očištěn všeobecným soudem.

132. VYSVOBOZENÍ OD JHA OBŘADNÍ SLUŽBY A ZÁKONA.

1) (**PÁN** :) „Tímto vám dávám nauku Boží a nauku života, která je každého obřadu tak vzdálena jako jeden nebeský pól od druhého; tu netřeba soboty, chrámu, modlitebny, postů, zvláštní hole a suknice Áronovy, dvourohé pokrývky na hlavu, archy úmluvy, kaditelnice. nějaké požehnané a ještě méně nějaké prokleté vody. V této nauce je člověk v sobě samém vše ve všem a nepotřebuje jinak nic jiného nežli jen sama sebe.

2) Ve starých zobrazitelných naukách byl člověk jen zcela částečně jako víc a více se zušlechťující a na pravého duchovního člověka se vzdělávající znázorňován ještě zcela hmotně a proto bylo tedy také nutné Učit ho ve všelikých duchu odpovídajících tvarech, nádobách, a obřadních způsobech jednání.

3) V této Mé nové nauce je však člověk jakoby na jeden bod, v jedno úplně v sobě a se sebou spojen, jako také já Sám se vším Svým dřívějším pravěkým a nekonečným Božstvím zde na jednom bodě spojen stojím před vámi a Sám vám vyprávím, že od nynějška již nebude třeba hledat Království Boží a jeho spravedlnost v chrámu jeruzalémském anebo na Garizimu a tam se k Bohu modlit, nýbrž taková bohoslužba se bude moci konat všude, kde je člověk!

4) Srdce člověka se stane živým chrámem pravého, jednotného a jediného Boha a účinná láska se stane jediné pravou bohoslužbou a láska k Bohu zcela jediným pravým vzýváním Boha!

5) Ježto však ani pravá láska k Bohu není bez účinné lásky k bližnímu a láska k bližnímu bez pravé lásky k Bohu myslitelná, jsou obě tyto lásky v podstatě také jen jedna láska a tedy jedno a totéž pravé vzývání Boha. Kdo to v sobě má, ten má vše, veškeren zákon a veškerá proroctví spojené ve vlastním srdci a nemá dále naprosto již nic jiného zapotřebí.

6) Tímto tedy ruším vše staré i se zákonem Mojžíšovým, ne snad (jakoby se toho budoucně nemělo již dbát - toho jsem dalek – nýbrž jen potud, pokud to dosud bylo vnějším, pozemskými tresty uloženým donucováním, tak a tak jednat; neboť takto byl zákon každému člověku v týlu sedícím soudcem a byl trvalým soudem, jehož se žádný člověk nemohl zbavit. Avšak člověk, jenž stojí pod tlakem zákona, je tím také zřejmě v ustavičném soudu; kdo však je v soudu, ten je duchovně mrtev a vnitřní božskou životní svobodou zatracen. Jen když se stane zákon jemu vlastním a je podřízen svobodě vlastní nejsvobodnější vůle, tehdy končí u člověka veškeren soud a veškeré zatracení a smrt a právě proto jsem hlavně do tohoto světa přišel, abych přinesl všem lidem vysvobození od jha zákona, soudu, zatracení a smrti a tím také od nynějška odnímám všechno vnější, vracím vás tedy vpravdě sobě samým a právě tím vás teprve činím vpravdě pravými Božími dětmi a pány nade vším zákonem a soudem.

8) Zůstanete-li vy a tedy také. vaši učedníci nadále nezměněně v této normě, nebude moci také nikdy na vás přijít soud, protože jste zajisté nad soudem; dáte-li si však jen v té či oné věci

připojit starý vnější zákon a podržíte-li se nějak ještě staré vnější skvrny forem, pak se budete také opět podřizovat soudu a smrt bude do vás tak dalece zasahovat, jak dalece jste se sami podřídili starému zákonu forem!"

133. POMĚR BOŽÍCH DĚTÍ K POLITICKÝM STÁTNÍM ZÁKONŮM.

1) Praví. **ROKLUS**: „Ano, Pane, jak to tedy potom vypadá se zachováváním politických státních zákonů? Musí se jim člověk podrobit, když se stal na jedné straně již tak velice pánem nad sebou samým!? Anebo lze to také s těmito zákony učinit tak jako se zákony velkého proroka Mojžíše?"

2) Pravím **JÁ** : „Ale, příteli, jak možno nařízení státu nazývat zákony?! Zákony jsou přece jen oznámená vůle Boží; tvé státní zákony jsou však jen nanejvýš proměnlivá vůle nějakého člověka a nemohou mít nikdy s ničím jiným co dělat nežli jen s nejvýš zevními a hmotnými věcmi tělesného života. Jsou-li dobré, pak je také svou nejvýš svobodnou vůlí schválíš a přijmeš a máš-li to, pak jsi již pánem státních zákonů a nemůžeš jimi již přijít do žádného soudu. Jsou-li však špatné, pak je ti ponecháno na vůli, abys se od nich uvolnil a odešel tam, kde jsou zákony moudřejší, anebo abys co nejjemněji upozornil zákonodárce na nedostatky některých zákonů a udělil mu náležitou a dobrou radu. Přijme-li tuto radu, pak učiníte dobře, když zůstanete; nepřijme-li však ve své panovačné pýše tuto radu, pak jděte dále! Neboť Země je veliká a má mnohé krajiny a národy a říše, krále i knížata.

3) Jste-li čistí v nitru, pak vám také bude vše čisté; neboť čistému jsou všechny věci čisté, protože může spatřovat základ všeho, což značí tolik, jako: Vidoucím je za dne vše osvětleno a ani noc není pro bystře vidoucího beze světla, kdežto slepému je vše temné a den u něho nemá žádnou přednost před nocí.

4) Kdo je tedy ve svém nitru v úplném řádu, ten je také pánem nad veškerým neřádem, který se může kdekoli vyskytnout ve světě. Poněvadž je tedy pánem a v sobě se již nemůže octnout v žádném neřádu, pak dovede a může být v podstatě v každé politické společnosti, ať si je tak či onak uspořádána; neboť vidí přece jasně, kam je mu vkročit.

5) Já Sám jsem nyní také na této Zemi a podrobuji Se co do Své vnější osobnosti řádu, římským císařem předepsanému a nevzpírám se nikde ani zdáním proti němu! Ztrácím snad tím na řádu Své nejvnitřnější božské podstaty? Ó, nikoli, - jsem Který jsem, nezměněný a Mou radu přijímají také ti, kdož mají ve svých rukou moc vládcovskou a jsem tedy Mistrem a Pánem nad nimi a nikdo se Mne neptá a neříká: „Pane, jak to děláš?"

6) Věřte Mně, že ten, kdo se stal opravdu pánem nad sebou samým, může se také velmi snadno stát pánem nad celým národem; a nikdo mu nebude říkat: „Příteli, jak můžeš toto dělat?“ Neboť lidé ho jím sami učiní tím, že budou v zástupech k němu spěchat a o radu ho žádat. Co jiného však je moudrý rádce nežli moudrý zákonodárce?! Kdo však dává zákony, ten bude zajisté pánem nad těmi, kdož od něho obdrželi zákony! Či nejsou Ouran, Mathael, zde Můj ušlechtilý přítel Cyrenius, Kornelius, Faustus a Julius zmocněnci a pány a přece přijali zákony ode Mne a nazývají Mne svým Pánem? Proč to tedy učinili? Protože mohli pravdu a její snu a moc více než dostatečně co nejjasněji poznat na Mně! Co však Já nyní mluvím a konám, to a ještě více a větší věci budete moci také vy již v nejbližší době konat a také vy tím jistě vyvoláte na celé milé Zemi zcela tytéž účinky.

7) Ovšem, patří k tomu také ona rozhodná odvaha, která se nebojí smrti těla; jak by se však také měl bát smrti těla ten, kdo v sobě v nejvyšší jasnosti chová život věčný a stal se v sobě samém co nejdokonaleji pánem života a musí zcela dobře vědět, že předně ti, kdož sice mohou usmrtit tělo, nemohou již naprosto způsobit duši žádnou škodu a jejímu věčnému životnímu duchu a že zadruhé duše odpadnutím těžkého těla učiní navěky nikdy nevyslovitelný zisk, který by nebyly sto věčně nikdy vyvážit všechny poklady této Země!

8) Kdo však spatřuje toto v sobě v nejvyšší a nejhlubší jasnosti základu života, nuže, ten nebude pak přece snad mít strach ze smrti těla?! A měl-li by pak ještě jaký, pak by se zřejmě podobal pošetilci, který by plakal proto, že ho osvobodili od svěřací kazajky a místo ní ho oděli rouchem nejvyšší a nejvýš nenucené svobody a jasem života věčného. To však není myslitelné, proto vám také v pravý čas nebude zajisté chybět žádoucí odvaha.

9) Hleďte tedy především, abyste se stali dokonalými pány sami nad sebou, tak se také

stanete pány nade všemi zákony a nade vším soudem a budete vzdáleni jakékoli kletby nějakého hloupého světského zákonu!

10) Také se co nejhroliivěji snažte, aby se tím, čím se pak stanete vy sami, stali také všichni ti, kdož od vás poznají nejnvtitnějši řád života; - tehdy se stanou vašimi pravými přáteli a bratry a nebudou již dávat žádné jiné zákony, protože ihned jako vy poznají, že nejnvtitnějši životní zákon vyváží a úplně nepotřebnými učiní všechny ostatní zákony!"

134. ZÁKLADY DĚTSKÉ VÝCHOVY.

1) Práví **ROKLUS**: „Pane, to vše je nejčistší zlato a pravdu všeho toho lze nyní již rukama hmatat! Tato nauka musí tedy po věky věků zůstat diamantově čistá a v dalším rozšíření mého ústavu takovou také zůstane, čemuž já a moji druhové budeme věnovat veškerou péči!

2) Avšak nyní mám po ruce ještě jednu zcela malou otázku; budu-li také **tu** ještě vědět co mám činit, pak bude vše v diamantově nejvyšším a nejvyšším čistém řádu, že si jiný ani nedovedu představit. Jde tu totiž o Výchovu dětí v Tvé nauce! Máme se u nich také pokud možno vyhybat každému obraznému znázornění nějaké věci, která se jim má vstípit?"

3) Právím **JÁ** : „Ovšem; neboť obrazné představy nezůstanou nikde tak pevně lpět jako právě v mysli dětí a potom se z nich dají zcela těžko odstranit!

4) Učte je především jen zcela mechanicky číst, psát, počítat; pak jim odhalte ještě podobu Země a ukažte jim ihned všude pravý základ, pokud se pro ně sluší a pokud jsou s to jej pochopit! Obohacujte je všelikými užitečnými poznatky a nechte je také učinit s vámi všeliké malé zkušenosti a nadchněte je pro vše dobré a pravdivé.

5) Věřte Mi, že děti mnohem spíše pochopí vše dobré a pravdivé nežli všechny ty často nemsynlné a mnohoznačné narážky, z nichž si pak teprve samy mají rozluštit někde hluboko ležící pravdy, což je musí unavit a nakonec -učinit nečinnými! Ostatně až vás Můj Duch ve vás sám uvede do vši pravdy, pak užijte vše v nejjasnějším světle a poznáte vše to, co tu bude třeba činit! - Chce-li se někdo z vás nyní ještě na něco otázat, ať se táže, neboť den Mé další cesty se blíží a Marek se již začíná starat o snídání!"

6) Práví **ROKLUS**: „Pane a Mistře od věčnosti! Abych mluvil zcela upřímně, jak také nyní ani jinak nedovedu, nemohu a nechci, nyní věru již nic nevím, v čem bych Tě ještě měl obtěžovat nějakou otázkou; neboť nyní je mi již jednou vše jasné tím, že se mi cesta stala jasnou. Ovšem mohl bych se nyní ještě na nesčetně mnohé věci tázat, které jsou mi dosud neproniknutelnou záhadou; ale z Tvého zaslíbení nyní vím, že všeho toho se mi dostane a tak by tedy bylo další dotazování na leckteré mnohé věci již opravdu prázdným mlácením slámy!

7) Největší věcí je nyní to, že je nám úplně známa cesta, po které máme jít, abychom dospěli k dávno vytoužené vládě nad sebou samými. Máme-li ji, pak máme beztoho vše; nemáme-li ji však, pak nám kusé vědění pramálo prospívá. Já pro svou osobu již věru nevím, na co bych se měl nyní ještě tázat! Tím však nechci snad také nikomu říkat anebo radit, aby se také nyní již netázal na nic dalšího!

8) Děkuji Ti však, ó Pane, za toto převeliké Světlo, které jsi mi nyní milostivě dopřál; Tobě od nynějška zcela jedinému platí všechna má láska a všechna úcta! S Tvým nejdobrotivějším svolením jdu nyní ihned opět k svým druhům a důkladně se s nimi poradím, kterak nyní v Tvém jménu obrodíme náš ústav. Neboť vše to nynější musí z něho být vymýceno a skutečně zavedeno Tvé slovo!"

9) Tu chtěl Roklus odejít; **JÁ** jsem mu však pravil: „Počkej ještě; neboť mám s tebou ještě něco vyříditi!"

135. NESNÁZE ÚSTAVU ESEJCŮ.

1) Práví **ROKLUS**: „Ó, Pane, není snad druhého, jenž by raději u Tebe prodléval nežli právě já! Ať je to co je, vše, co vychází od Tebe, je mému srdci vždy nejvyšší slastí a blažeností! Hořím touhou, abych se od Tebe dověděl ještě více, dokonce snad pro obnovu našeho ústavu!"

2) Pravím **JÁ** : „Ano, příteli, dobře jsi uhodl! Lpí tu ještě leccos, co ti při tvé práci zplodí některé pochybnosti a čím byste se pak ve vaší radě mohli stát nejednotní; proto bude dobře, podám-li ti Já Sám o tom několik pokynů!

3) Především ti dávám zatím ujištění, že Můj sluha Rafael přijde občas k tobě a bude vám nápomocen radou i skutkem. Pro ostatní časy má již beztoho zcela určité pokyny a ví co má v době Mého prodlévání na této Zemi činit a kde se má dočasně zdržovat. Toto Mé tobě učiněné ujištění platí však jen pro nejvýš mimořádné případy, které by mohly nastat v době nápravy ve vašem ústavu.

4) Co ty sám máš však dělat, to ti nyní ještě sdělím zcela krátkými ,pokyny Já. Máte zatím ještě nejvýš chytrácky zařízený ústav pro probouzení mrtvých, jakým byl a ještě je; zároveň je tam nyní právě 107 (mrtvých) dětí od 3 - 14 roků, mezi nimiž je něco přes. polovici děvčat. Nyní jste ve veliké nesnázi, ježto ve všech vašich. ústavech pěstování lidí máte sotva 20 podobností a nyní jste do všech končin světa vyslali posly s malovanými obrazy, aby za každou cenu nakoupili podobné děti. Leč tito poslové dělají špatné obchody; neboť i když se také někde setkají s něčím podobným, za žádnou cenu se jim to neprodá a něčeho nepodobného nemohou potřebovat. - Co říkáš takovému nadělení?"

5) Tu se **ROKLUS** silně škrabe za ušima a praví: „Ano“, Pane, je-li tomu tak - což je velmi snadno pochopitelné - pak je ústav ve velké tísní! Bylo ovšem velkou pošetilostí a to proti mé vůli přijmout najednou tolik zemřelých dětí; ale náš prvý vedoucí, zejména v oboru znovuožívání dětí dal mi ujištění, že to půjde zcela dobře. Leč věc dopadla až příliš brzy zcela jinak! Sotva 20 podobností; a ostatní?! Ty můžeme hledat s onou lucernou, s kterou kdysi cynik hledal za jasného dne lidi!

6) Vedoucí vyslal ovšem hned všemi směry dobře vybavené posly; ale půjde-li věc tak, pak budeme s naším celým ústavem rozhlášeni a musíme se k veselému posměchu závistivých a nejvýš žárlivých farizeů ocitnout v největší nesnázi, zvláště když právě tentokrát, pokud dobře vím, je mezi nimi několik dětí farizeů, s nimiž tito žárlivci měli jistě jen úmysl vytahovat z nás rozumy!

7) Ej, ej, to je věru velmi zlá věc a může mi být. velmi na překážku v mém nyní pevně pojatému úmyslu působit budoucně jen ve jménu Tvém! Co tu nyní rozumně dělat? Tu mi již zůstává rozum stát! Ty, ó Pane, mohl bys nám ovšem z té nesnáze pomoci, kdyby to byla Tvá svatá vůle a také bys to mohl učinit, zvláště když jsme aspoň my nikdy s naším vědomím a vůlí ani v nejmenším nespojovali s ústavem nějaký skutečně zlý úmysl!

8) Naši nezaviněnou nevědomost nemůžeš přece jako přelaskavý Bůh, Pán a Mistr klásti na náš vrub?! A i kdyby Tvá věčně nikdy nezměrná moudrost našla na nás vlastní zaviněné skvrny, za něž opravdu nemůžeme, pak je zajisté Tvá ještě nezměrnější láska nekonečně více nežli dostatek mocná, aby je smyla! Já a všichni moji hlavní druhové vkládáme nyní všechny své naděje v Tebe a co nejvěrněji důvěřujeme, že nám tentokrát pomůžeš z té ohromné nesnáze, začož Ti však také co nejvřeleji slibujeme, že bude za všech dob naší starostí, bychom Tvé svaté slovo na všechny časy udrželi tak čisté, jak jsme je nyní s největší vděčností našich srdcí od Tebe slyšeli!“

9) Pravím **JÁ** : „A proč to tedy nazýváš tak velkou nesnázi, když jsi přece věrně a pravdivě nejvýš hmatatelně obdržel nejvýš možné ujištění Mé pomoci?! Vždy! co Já někomu slíbím, to také ještě jistěji splním, nežli jak jistě musí denně Slunce vycházet a osvětlovat stále polovinu Země, ať je povrch Země jasný anebo mraky a mlhami zakalený! - Do kdy by se tedy mělo oněch 107 dětí opět žijících navrátit do domů svých rodičů?“

10) Praví **ROKLUS**: „Pane, co mám, co Ti mohu jiného na to odpovědět nežli: Ó, Pane, Tobě jsou všechny věci až příliš dobře známé a tedy jistě také naše pošetilosti!“

11) Pravím **JÁ** : „Ovšem, tu jsi Mi dal zcela dobrou odpověď! Dopustili jste se opravdu velké pošetilosti tím, že jste pro vaše předstírané znovuoživení stanovili příliš krátkou lhůtu! Byli jste k tomu ovšem povzbuzeni několika šťastnými pokusy a museli jste ovšem učinit zkušenost, že pro váš ústav je co možno krátká lhůta ke znovuoživení nejen co nejméně nákladná, nýbrž třeba ji také jistě co nejvíce doporučit, poněvadž celá věc získává na zázračnosti, - rozumí se samo s sebou, jen na pohled!“

12) Kdybyste měli dostatek podobných dětí, dala by se věc ještě snad provést vaším způsobem; jelikož vám však k vašemu zchytralému podvodu chybí právě hlavní věc, je zajisté pochopitelné, že jste se tím octli v ohromné nesnázi. Pro tentokrát bych vám ovšem mohl z této

velké nesnáze pomoci; ale pak bych vám musel dej mě pomáhat v podvádění a hledte, to by přece jen dobře nešlo, jakkoli jste Mi nyní všichni tak přemilí! Zde se musí přiměřeně k věci stát něco zcela jiného!

136. ZÁKAZ PODVODNÉHO ESEJSKÉHO PROBOUZENÍ Z MRTVÝCH.

1) (**PÁN** :) „Pohled na chlapce po levém boku Cyrenia, jenž nyní trochu dřímá; jeho jméno je Josoe! Ten ležel již hodně přes rok v hrobě a jeho kosti byly bez masa. Ležel nedaleko Nazareta v hrobce a Já jsem mu opět navrátil život a nikdo nyní na něm nevidí, že ležel v hrobě již zcela zetlelý!

2) Co jsem mohl učinit jemu, to bych mohl zajisté učinit tvým 107 dětem a to nyní na tomto místě a v nejrychlejším okamžiku! Ale tím by se vám zrovna mnoho neposloužilo; neboť tím by přišly děti do domů svých rodičů před stanovenou dobou. Proto se musí ustanovené doby přesně dodržet, aby nyní při této věci nebyla utvořena již žádná nová lež. Potom však přijde k vám Můj sluha a povolá, ovšem poněkud proti Mému řádu, zpět do pozemského života skutečné děti a to v přítomnosti jejich rodičů k tomu cíli povolaných, aby tím také oni mohli jakoby mocným úderem v jejich velké slepotě poznat, že se nyní přiblížilo Království Boží.

3) Co ti však bude třeba při oné příležitosti říci, to ti již vložím do úst, kde také Já budu tělesně přítomen; ale pro nyníšek a pro budoucnost tě zcela vážně upozorňuji na to, abys ty a nikdo z tvého ústavu nepřijímal již zemřelé děti ke znovuoživení, ani za poklady všeho světa.

4) Neboť nechávám-li nějaké dítě zemřít, pak to má jistě svůj nejvyšší závažný důvod a bylo by tu proti Mé vůli a proti Mému řádu, takové děti pozemsky opět oživovat. Nuže, co se týče těchto nyníšších 107 dětí, to jsem již předvídal před dávnou dobou a neděje se to tedy proti Mé vůli a v dalším smyslu také ne právě proti Mému řádu; ale budoucně se smí něco takového státi jen nejvyšší zřídka a to jen tehdy, budeš-li k tomu ty anebo někdo z tvých nástupců bezprostředně vyzván Mým duchem.

5) Nemocné můžete uzdravit jednou, dvakrát, také třikrát, pokud jen chcete; ale s probouzením tělesnou smrtí zemřelých se již nezabývejte! Neboť tím způsobujete mezi dušemi od těla uvolněnými mnohem horší příšernost, nežli způsobuje nejhorší vrah a lupič mezi lidmi, kteří mají na tomto světě ještě svůj čas žít.

6) Za jak převeliké neštěstí se považuje na tomto světě, je-li tu někdo usmrčen! Ale za mnoho tisíckrát horší neštěstí se na onom světě považuje, je-li nějaká tam již jsoucí volná duše přinucena zase se někdy vrátit do svého smrtelného páchnoucího a těžkopádného těla! Proto neučinili byste nikomu nic dobrého, kdybyste jej povolali zpět do tohoto pozemského života.

7) Jsou tam ovšem zlé duše, které lze přímo nazvat dáblý. Těm se daří na onom světě jistě 10.000 krát hůře, nežli sebe chudšímu a pronásledovanému žebrákovi na této Zemi; ale mezi všemi těmi mnohými, jichž počet lze nyní podle arabského počítání předpokládat asi na 10.000 milionů, není žádné, která by chtěla ještě jednou prodělavat cestu těla. Nechtějí-li však ani tito nešťastní nikdy zpět na tuto Zemi, oč mnohem méně na onom světě ti šťastní! Proto dejte si tedy říci a neprobouzejte již žádné mrtvé! - Porozuměl jsi nyní také tomu?"

8) Práví **ROKLUS**: „Ano, Pane, tomu jsem zcela dobře porozuměl a nemohu ti také věčně nikdy být dosti vděčný za mimořádnou pomoc v naší velké nesnázi; my jsme se však vlastně opravdovou záležitostí znovuožívání mrtvých beztoho nikdy neobírali, neboť naše znovuožívání nebyla v podstatě nic jiného nežli zcela skryté podvody jen k dobru truchlícího lidstva, to jest pokud jsme si mohli dříve s naším omezeným rozumem představit nějaké dobro lidí! V podstatě jsme z toho měli pramalý prospěch, neboť udržování lidských osad a jejich občasný nákup, to jest. lidských dětí stál vždy nesmírně mnoho!

9) Při našich znovuožíváních neutrpěli lidé ve velkém záhrobí zcela jistě žádnou poruchu a tak myslím, že odečte-li se ten malý podvod, způsobili jsme tím duševní říši velmi málo nějak rušivě zlého; neboť duše zemřelých jsme nikdy nenutili vracet se do tohoto tělesného světa!

10) Právím **JÁ** : „To je sice ovšem pravda; ale něco rušivého tato vaše manipulace přece také ještě vždy způsobuje duchovnímu světu. Neboť zemřelé dítě se jednou zcela dobře stalo občanem duchovního světa. Nuže, po čase však také zemřeli jeho rodiče pro tuto Zemi a falešné dítě též; tu se za příznivých okolností jako obyčejně na onom světě také brzy sešli.

11) Nuže, co si asi museli překvapení rodiče v druhém světě pomyslet o vašem způsobu znovuožívání, když se tam nanejdříve zřejmě až příliš brzy sešli s pravým a s tímž falešným dítětem, které považovali na tomto světě za nezvratně pravé?! Přemýšlej o tom poněkud sám!

12) Neboť na onom světě bude vše, co je na tomto světě sebeskrytěji udržováno, do nejmenších podrobností zjeveno. Co někdo zde sebe tajněji a skrytěji koná, bude mu na onom světě se střež dolů, jak se říká, zvěstováno a to nejvýš hlasitě před miliony očí a uší! Nyní se však též vmysli jako falešný znovu oživovatel do sféry takového zjevení! Jak myslíš, že se přitom budeš vyjímát a se mít?

13) Jestliže lidé se svými nejvyššími omezenými smysly vnímání velmi dobře poznávají, posuzují, soudí a konečně také zcela náležitě trestají leckterý nešvar v tomto světě, kde jim vlastně přece jen ještě většinou chybí vnitřní síla pravdy, oč mnohem více tam, kde pravda vždy jako jedna z nejnepřekonatelnějších sil zcela jediná dělá pána nade všemi jsoucími věcmi!

14) Hleď, mezi malými dravými ptáky je jeden, jenž má jméno od svého zpěvu a nazývá se tedy kukačka! Tomuto ptáku je instinktivně vrozena lenost sedět na vejcích. Proto klade svá vejce kdekoli jen může a dovede do hnízd různých jiných ptáků a neušetří přitom dokonce ani hnízd vrabců. Když tito ubozí ptáci nyní vidí, že místo jim rovných se objeví kukačky, hledí dokonce jako nerozumná zvířata zcela zaraženě a začínají se vždy víc a více vzdalovat od hnízda a uslyší-li pak křičet nějakou kukačku, přiletují k ní v davech a pronásledují ji a všemožně škádílí.

15) Nuže, mstí-li se již nerozumná, pouze jen instinktivní inteligencí nadaná zvířata na podvodníku, oč více lze to očekávat u rozumných lidí a oč mnohem více ještě u duchů, před nimiž již nemůže být podvod, neboť jejich názor a poznání se staly příliš jasné!"

137. ZÁSADY NOVĚ USPOŘÁDANÉHO ESEJSKÉHO ÚSTAVU.

1) (**PÁN** :) „Z toho vidíš, že na onom světě bude a také musí být vše zjeveno, jinak by nemohly trvat nesčetně mnohé a různé spolky duchů. A nyní je tedy otázka, jak se bude tvářit na onom světě ten, který zde byl u lidí pro svá obdivuhodná zřízení ve veliké vážnosti a u něhož se na onom světě ihned až příliš jasně ukáže, že všechny jeho zázračné skutky byly o sobě zcela sprostým podvodem; a i když byl podvod míněn sebelépe, musel přece jen být zaplacen a slepému kupci byl prodáván za pravé zboží a to často za velmi velké peníze!

2) A hle, to a ničím jiným nebyl tedy také váš dosavadní způsob znovuožívání zejména dětí! Vaše měsíční veřejná znovuožívání ve známých podzemních katakombických klenbách jsou až příliš hrubá podvodná kombinace, než aby se o něm mluvilo; neboť máte tu za žold (najaté) lidi, kteří musí jednou za měsíc v určitých rakvích dělat mrtvé a na váš jim známý povel před tvářmi několika slepě věřících diváků vstávat z rakví a potom se však také ihned tak rozeběhnout, aby se žádný často z mnohých diváků a obdivovatelů nemohl zeptat na jejich stav a případně jméno a bydliště.

3) Věz, tento podvod lákání ptáků je až příliš sprostý, než aby se o něm dále mluvilo; ale ježto tím byli přece jen mnozí pohnuti k tomu, aby vám odevzdali ke znovuoživení své zemřelé milé dítě, přichází nicméně také v úvahu a je velmi vhodný k tomu, aby vám také na onom světě ještě způsobil velmi nepříjemné mrzutosti.

4) Jak bylo však řečeno, co se u vás dosud událo, chci vzít a vezmu na Svá bedra a napravím vše za vás; ale budoucně se nesmí ani to ani ono, co má na sobě menší nástin podvodu za žádnou cenu vyskytnout ve vašem ústavu, chcete-li, abych v něm Já stále rukama zasahuje působil a v duchu v něm setrval až na konec časů této Země.

5) Ať v něm vládne nejdokonalejší láska a pravda a ať se nikdy nevyskytne sebemenší podvod, pak tento ústav zůstane pro všechny časy; a i kdyby také občas měl závistivě a temné pronásledovatele, přece mu nebudou moci v ničem uškodit!

6) V této zemi sice také již nebude mít dlouhé trvání tak jako tato Má nauka ne - neboť tato země bude rozšlapána nejtemnějšími pohany; ale v Evropě bude jednou hlavním sídlem všech těch, kteří budou ve jméno Mé věřit a doufat a tu budete také vy v několika pobočných ústavech, pod mnohými vládci oblíbeni a velmi váženi, pod mnohými pouze trpěni; jen nemnozí slepí vás vyženou za hranice své říše. Ale ti, kteří tak učiní, budou jistě tou či onou nesnází tísněni

a budoucně se jí tak lehce nezbaví. Avšak také říše, které vás budou jen tak trpět, nebudou v žádném příliš kvetoucím blahobytu.

7) Jako dar požehnání vám nyní připojuji to, že zůstanete vždy pravými staviteli a kdekoli vás přijmou s láskou a úctou, tam obdrží říše dobrý a pevný základ. Budoucně vás nechci učinit lékaři, nýbrž staviteli, kteří budou stavět všude z nejpevnějších drahokamů zeď nového nebeského Jeruzaléma a mnohé z nejnádhernějších příbytků v tomto městě, s kterýmž se nyní sice započalo, ale po počáteční zdi má být věčně dál a dále budováno.

8) Poněvadž vy však jste nyní Moji zedníci a svobodní stavitelé a Já chci mít Své město postaveno z nejpevnějších drahokamů, poznáte zajisté vy a ty, příteli Rokle, velmi snadno, že Já nemohu potřebovat obyčejné vápence, pískovce a pálené cihly; tím však rozumím právě všeliké lži a podvody, které nemohou trvat navěky. Jen nejčistší a vší poskvrny prostá pravda je onen diamantový kámen, jenž může stále a stejně vzdorovat vší věčnosti.

9) Přijdete sice mnohokrát do pokušení, abyste se často tvářili jinak, nežli byste to měli podle pravdy vašich pocitů učinit; leč nedejte se svést a také nikoho svými očima nepodvádějte, - nýbrž necht' se vyslovuje nejúplnější pravda ve všem, cokoli jste a cokoli konáte, tak budete také vždy účastni Mé milosti, moci a moudrosti.

10) Neslibujte nikomu nic, co byste snad později nemohli anebo z jistých důvodů nechtěli splnit; neboť věru, pravím vám: Nic nepřipadá člověku trpčí a tísnivější, nežli když se slib učiněný později zcela mlčky neplní! Neboť kdyby mu nebyl učiněn slib, pak by se také na něj nespolehal, byl by podnikl něco jiného, s čím by si byl sjednal nějakou pomoc anebo nějaký jiný užitek. Poněvadž se však pevně spolehl na slib jemu učiněný, ale nedodržený, byl tím uveden do zoufalého postavení a smutně zklamán sedí pak mezi dvěma stolicemi na holém písku a proklíná většinou ty, kteří ho svým slibem nyní uvrhli do největšího neštěstí.

11) Cokoli jste tedy někomu slíbili, tomu musíte dokonce na úkor vašeho pozemského života dostát, jinak bych nemohl být trvalým členem vašeho ústavu! Považte však dobře, Kdo je Ten, Jenž vám dává tento příkaz! Je to věčný Pán nade vším, co se nazývá život a smrt; a i kdybych v tomto světě také nic netrestal, pak zcela jistě to, když druh druhu něco slíbí, potom to však z nějakého obyčejně sobeckého důvodu nesplní!

12) Jestliže tomu, kdo ti prokázal nějakou službu, zadržíš slíbenou mzdu, dopouštíš se většího hříchu, nežli kdybys někoho okradl! Vykonal-li službu vlažně a špatně, můžeš mu to sice připomenout a říci, že příště již takovou mzdu nedostane, nebude-li smlouvenou službu s žádoucí pílí vykonávat; ale za službu sebe vlažněji vykonanou musíš mu slovu dostát, aby zvěděl, že v tobě žije a působí duch úplné pravdy!

13) Z toho důvodu vám také pomohu vašich 107 mrtvých dětí v nejúplnější pravdě probudit; abyste nepředstupovali jako lháři a věrolomní slibující před ty, jimž jste co nejvřeleji vpravdě slibovali opětné probuzení jejich zemřelých miláčků; ale budoucně se seberte zcela vážně! Neboť vše, co byste činili anebo podnikali proti této Mé snadno splnitelné radě, přineslo by vám zcela nevyhnutelně velmi špatné ovoce!

14) Připadá ti to vše snad poněkud těžké, že se přitom zcela povážlivě tváříš? Řekni Mi jen zcela hlasitě a otevřeně, chceš-li proti tomu něco namítat! Nyní jsme ještě osobně posposlu a můžeme ještě leccos objasnit, což by bylo příště zřejmě poněkud obtížnější, poněvadž se pak osobně tak brzy opět asi nesetkáme! Mluv nyní a Já tě budu poslouchat!"

138. ROKLUS SE POKOUŠÍ OSPRAVEOLNIT LHANÍ Z NOUZE.

1) Praví **ROKLUS**: „Vše, co jsi, ó Pane, nyní mluvil, je až příliš pravdivé a nelze proti tomu nic namítat! Jelikož jsi však přísně proti všemu, co má i jen nejmenší zdání podvodu a to i tehdy, kdyby se tím mohlo nějakému člověku zcela vážně fysicky a duchovně pomoci, naplňuje mně to nyní zřejmě pochybnostmi, jelikož mám pevnou tisícerými zkušenostmi osvědčenou zásadu, že se nyní velmi mnoha lidem nemůže vůbec pomoci jinak nežli jen slušným podvodem - což však ovšem nenazývám podvodem, nýbrž pouhou státní moudrostí.

2) Upřímně řečeno, Pane, podle mých na této Zemi učiněných zkušeností nelze mnohému člověku velmi často pomoci jinak, nežli jen nějakým dobře míněným malým podvodem! Děti se musí z počátku vždy podvádět, jinak by se s nimi nedalo naprosto nic pořádit; a co by jim to prospělo, kdyby se jim šlo ihned s nejčistší pravdou do očí?! Při jedné dřívější příležitosti jsem Ti

také jasně a zřetelně vyložil, že mně nikdy nešlo o to, abych kdy klamal nějakého člověka k jeho škodě, nýbrž vždy jen k jeho takové či jiné výhodě! A to jsem činil jen proto, že jsem až příliš jasně předvídal, že by nebylo naprosto možné tomu či onomu člověku jiným způsobem vůbec pomoci. Je-li to nyní u Tebe také hřích, - ano, Pane, pak je věru velmi těžko být člověkem!

3) Například: jdu někam a jako pohan potkám na cestě úplně slepého arcizida, jehož nadmíru zélotický chrámový fanatismus vidí v každém pohanu ihned celou legii nejhorších ďáblů. Kdyby se ho dotkl pohan vědomě, pak je hned na celý rok nečistý a v tomto svém domnělém stavu je nejnešťastnějším člověkem, protože nemůže a nesmí brát podíl na mnohých státcích chrámových. Řeknu-li mu, že jsem pohan - otáže-li se mně kdo jsem - pak si dá spíše všechna muka líbit nežli by se mnou dal vést přes život nejvyš nebezpečnou část horské cesty. Řeknu-li mu však zcela pevně, že také já jsem Žid z Jeruzalému, pak mně s radostí podá ruku a dá se pak co nejvděčněji vést přes nejvyš nebezpečné místo cesty. Přivedl-li jsem ubohého slepce až tam, kde pro něho není již nebezpečí pro další chůzi a přitahuje-li ho vůně nyní již velmi blízké jeho otčiny a nemůže nikdy zbloudit, doporučím se mu a jdu s veselou myslí svou cestou dále. Slepý Žid se pak po celý život nedozví již o mně ani slova a také mu tak snadno nikdo neřekne, že onen člověk, který ho kdysi vedl přes velmi nebezpečné místo cesty, byl pohan.

4) Nyní ať mi řekne rozumný a čestně dobře mínící člověk, zda tedy nebyla jistě nejvyš neškodná lež moudřejší a lepší, nežli kdybych byl řekl tomu ubohému člověku pravdu, že totiž jsem pohan! Tu pravím Tobě a každému tisíckrát do očí, že takovou lež z nouze může prohlásit za hřích jen žloutenku mající a mozkově úplně nemocný blázen z nejčernější společnosti farižeů, - nikdy však jen poněkud rozumný člověk a jistě tím méně ještě Bůh. Neboť životní názory tohoto a onoho světa nemohou přece být tak převelice různé, že by se to, co každý čistý rozum na této Zemi musí uznat za dobré a chvalitebné, muselo považovat za naprostý opak čistě duchovního! Neboť jestliže na onom světě čistému duchu je černé a temné to, co zde nějaká vždy blahovolná duše považuje za bílé a světle jasné, pak patří buď tento anebo onen život naprosto do blázince.

5) Pane, Ty znáš můj celý život od kolébky a stěží najdeš v mém celém běhu života okamžik, v němž bych to byl s někým zle myslel anebo dokonce chtěl způsobit někomu sebemenší škodu! Tisíckrát chci být Tvými všemohoucími Božími ústy proklet, bude-li mi to dokázáno! Stal-li jsem se však nicméně hříšníkem tím, že jsem musel, zvláště u lidí slaboduchých bráti až příliš často nemilé útočiště k politice, abych jim mohl podle puzení svého srdce a podle svého lidského poznání prokázat něco dobrého, pak musím otevřeně doznat, že je mi velmi nepříjemné být člověkem; přetvoř mně tedy, ó Pane, podle Své všemohoucnosti jen v osla a budeš mít za to můj dík!

6) Můj ovšem jen lidsky rozumný názor je tento: Ať každý člověk činí to, co se mu zdá být podle jeho nejlepšího vědění, poznání a svědomí správně nejlepší, ať je pokojný a smířlivý a koná ubohému trpícímu lidstvu podle svých sil dobro, pak musí jeho jednání také Bůh považovat a uznávat za správné, dobré a řádné a žádný Bůh nemůže od člověka jako nepochybně jeho tvora a díla žádat více, nežli k čemu a jaké schopnosti do něho vložil On Sám! Či je možno, aby nějaký nejvyš moudrý Bůh mohl žádat od svého díla více, nežli co a kolik Sám vložil do něho? Já myslím, že toto by těžko šlo a že by to vypadalo asi tak, jako kdyby někdo ve vsí vážnosti chtěl ze sebe malého, sotva vědro obsahujícího sudu anebo měchu vylít věder deset. Prosím Tě proto, Ó Pane a Mistře, abys Se v tomto ohledu vyslovil jasněji; neboť podle toho, jak jsem Ti, doufám, porozuměl, není podle Tvé nauky vůbec žádná jen poněkud rozumná lidská existence na této Zemi myslitelná!

7) Ano, ta svatá pravda musí se lidem dostat; musí co nejpřesněji znáti dům, v němž bydlí a podle Tvého zaslíbení mají vlastně věčně bydlet a nejpřesněji poznat jeho řád a spravedlnost! Ale holá, byť sebečistší pravda připadá mi přinejmenším jako sice velmi uzdravující, ale jinak nadmíru hořký lék, který každé jen poněkud citlivější ponebí ihned vyplivne, jakmile se ho jen dotkne. Co se však dělá? Hořký lék se obalí něčím sladkým a příjemným a nemocný jej pak snadno spolkne a dostane bez horečky do žaludku, kde pak začnou brzy jeho léčivé účinky! A tak by to, myslím, mělo také být se sdělováním pravdy! Necht' se nedává nikdy, zejména z počátku jinak nežli zastřeně a necht' se zprvu odhaluje poněmáhu! Pak se podle mého mínění jistě nikdy nemine nejlepším účinkem. Podá-li se však ihned odhalená a holá, pak se velmi často a většinou způsobí více škody nežli se docílí opravdového užitku.

8) Nechci zde ani slovo vyslovit snad k omlouvání našich přirozených zázraků a jsem sám

úplně přesvědčen, že jsme se tu odvážili příliš daleko; ale s nejlepším svědomím mohu vždy připojit to, že my sami jsme tím nikdy nikomu neuškodili, nýbrž podle našeho dobře uváženého vědění, vždy jen obyčejně dvojnásobně prospěli. Předně jsme tím jen osušili slzy často příliš smutných rodičů, což zajisté není a nemůže být nic špatného a zadruhé jsme tím co nejlépe zaopatřili děti zcela chudičkových rodičů po celou dobu jejich života na Zemi a uvedli je do postavení, že v domech bohatých lidí obdržely podle lepších mravů nynějšího světového řádu také lepší výchovu, kdežto jinak by byly dorostly v největší chudobě bez veškerého vzdělání v pravá lidem podobná zvířata, jakých z příkladů v této době věru nechybí. Tu nesestoupí žádný anděl ze světlych nebi a neujme se těchto nejubožejších polozvířat, aby je poučoval; a učiníme-li my zřejmě lepší a vzdělaní lidé podle naší nejlepší vůle, poznání a svědomí nějakým možným způsobem něco pro ně, uvádíme se do nebezpečí, že před Bohem hřešíme a že nás prohlásí za podvodníky lidí!

9) Pane a Mistře, Tobě se dobře učí a mluví, když Tvá vůle je řiditelem celé nekonečnosti! Ale my slabí lidé, my nicky proti Tobě, cítíme jen stále tlak, zřídka anebo nikdy však ulehčení a mimoto máme ještě nádavkem pochybné vyhlídky jednou v záhrobí.

10) Pane a Mistře, věru, Tvé nauky mně předtím zcela pozdvihly a byl jsem pln nejblazenějších očekávání; nyní jsem však zcela ohromen a nedovedu si pomoci, protože ode mně žádáš věci, na jejichž splnění můj rozum nestačí a proti svému rozumu jednat nemohu!"

11) Poté se Roklus utiší a zcela nic nemluvil.

139. OPRÁVNĚNÍ ROZUMU A CHYTROSTI.

1) Tu se Mne otázal **CYRENIUS**: „Ano, copak je to nyní pojednou? Roklus byl dosud již jako pravý základní kámen ke svatému městu, které se má nově vybudovat a nyní je pojednou jako úplně převrácen přesto, že jsi mu přislíbil všechnu pomoc!"

2) Pravím **JÁ**: „Tím je a zůstane, vzdor tomu, že Mne nyní zcela správně nepochopil! Ale Já jsem to v něm již viděl a uvedl jsem ho do stavu, aby ještě to ze sebe dostal. Avšak nyní tato věc dostane zcela jinou tvářnost, jak se o tom ihned přesvědčíš!"

3) Tu jsem Se zcela vlídně obrátil k Roklovi a řekl: „Ale, příteli, když tu věc chápeš téměř zcela zvráceně, pak ti nemůže ani Bůh pomoci, dokud své vlastní porozumění z dřívějšíka nepostavíš naproti dodatečnému vyššímu osvětlení! Nejkrásnější na věci je však to, že jsi zcela vážně tvrdil právě to co vlastně chci od tebe mít! Když jsem ti předtím Já Sám doporučil chytrost hadů a lišek, jak by Mně mohlo potom napadnout, abych ti ji nyní zakazoval?!"

4) Jak třeba s dětmi zacházet a je poučovat, ukázal jsem včera více než dostatečně; a i když jsi také nebyl všeho přítomen, máš to napsáno rukou Mým rychlým písařem! Tu pak není tedy již zcela nic, co by tě mohlo mýlit v některé věci, o níž by se mohlo, co se týče jakéhokoli vyučování, říci: „Pohled sem, to je nesrozumitelné!“ Nebo: „To se pro toho aneb onoho nehodí!“

5) Tak také kdybyste chtěli a také mohli přirozenými léky uzdravit nemocného, ale nemocný by měl k léku rozhodný odpor a za žádnou cenu by jej nemohl přijmout, vy však jste úplně přesvědčeni, že nemocnému jedině tento lék zjedná jisté a rychlé uzdravení, pak se rozumí samo sebou, že takový lék pojmenujete beze všeho jinak a že jej také budete moci smísit s něčím jiným, aby jej nemocný nepoznal jako jemu protivný a ke své velké škodě neodmítl.

6) Co se však týče dále pochopení této Mé Boží a životní nauky, tu vám k tomu ještě zcela zvlášť pravím: Budte vnějšně se všemi vše co oni jsou, aby k vám měli důvěru a abyste je získali pro Mé Království! Budte s Židy, Židy, s pohany, pohany, smějte se, se smějícími a plačte s plačícími, budte slabí a naplnění trpělivostí se slabými a silnému ukažte, že také vy jste silní, aby ho vědomí jeho síly nenafukovalo a nečinilo pyšným! Nuže, to ti, milý příteli, snad postačí, abys věděl, co chce od vás mít nejvyšší moudrost Boží, která je také Tvůrkyní vašeho čistého rozumu!

7) Věř Mně, Má moudrost není nikdy proti zcela zdravému, střízlivému a předsudku prostému rozumu člověka! Neboť rozum musí přece posoudit, co je kde úplně správné!

8) Pravda, byť sebevíce zastřená, je a zůstává o sobě nicméně věčně pravdou a jednou se jeví jako taková. Příteli, pravdu můžeš, vyžaduje-li toho nutnost, zahalit a pláštěm přikrýt jak jen můžeš a dovedeš; to vše závisí na chápavosti toho, komu se pravda hlásá. Děti se sytí mlékem a medem a zcela měkkým chlebem, zatím co muži se může již podat pevnější mužná strava. To

je pak již vše v nejlepší řádu, jen když je nitro pravda; na nutnou schránku se tu pramálo hledí a dbá. Bylo by také věru nejvyšší nemoudré a proti všemu lepšímu rozumu, kdyby nějaký člověk potřeboval Moji pomoc a Já bych sice věděl, že je čestný, ale nepohlédl bych na něho proto, že má na sobě perský kabát! Pravdu v nutném případě zastříti není hřích; ale zřejmou lež a nejvyšší zřejmý podvod obléknout do roucha pravdy je hřích a je Mnou navěky zapovězen!

9) Zkoumáš-li nyní svá dřívější probouzení mrtvých, byla přes tvou dobrou vůli velkou, ale velmi dobře zahalenou lží, protože přitom nebyla ani stopa po nějakém pravém probuzení mrtvých a tak tomu je i s mnohým jiným, co se provádělo ve vašem ústavu. Vy jste se od Egyptanů a Arabů naučili počítat kdy nastane zatmění Slunce a Měsíce; ale lidu to zůstalo tajemstvím. Potom jste však řekli lidu: „Lide, protože nechceš uposlechnout náš hlas, rozkáže představený - kterým jsi nyní ty! - bohům, aby toho a toho dne zatměli Slunce anebo Měsíc!“ Poté upadl lid ihned do velké úzkosti, nesmyslně prosil a obětoval a vy jste mu nakonec dali jen útěchu, že se sice hrozba v každém případě uskuteční, ale že se učiní pokus, aby byla pokud možno neškodná. - Vidíš, to byla tedy zajisté naprostá lež, zahalená do úctyhodného roucha nejúplnější pravdy!"

140. ZASTŘENÉ PRAVDY A ZASTŘENÉ LŽI. FALEŠNÍ PROROCI A JEJICH ZÁZRKY.

1) (**PÁN** :) „Nyní si však představ náhlé odhalení! Co by například učinil s vámi lid, kdybych mu já Sám snad náhle dal v tom smyslu světélko a poté mu dal poznat pravý důvod zatmění Slunce a Měsíce rovněž tak jasně, jako jste jej poznali vy?! Účinek toho si dovedeš snadno sám domyslet.

2) Přivedl-li jsi však někoho sebezastřenější pravdou na pravou cestu a on pak dostane takové světlo a nyní vidí, že ho jen nejúplnější byt' sebe zahalenější pravda postavila na čáru pravého života - co vše dobrého ti pak takový člověk neudělá?! Já myslím, že jako člověk plný jasného rozumu poznáš zajisté nyní rozdíl, mezi zastřenou pravdou a zastřenou lží.

3) Co jsem ti označil jako jednání anebo řeč, jaká se ve vašem ústavu nemá vyskytovat, je zastřená lež, nikdy však ne nějaká z rozumných důvodů zastřená pravda.

4) I když má lež sebelepší následek a pravda špatný, aspoň zdánlivě špatný, to jest to co lidé svým světským rozumem nazývají špatné, přece sluší dát přednost pravdě před lží; neboť konečný účinek lži bude vždy trvale špatný, kdežto konečný účinek pravdy dobrý.

5) Zevně ovšem nejsou rozdíly mezi zastřenou lží a zastřenou pravdou snadno patrné, podobně jako též těžko rozezná anebo vůbec nerozezná pouhý, málo zkušený rozum světský pravý zázrak od falešného, protože pravý zázrak nemůže světský rozum vůbec zkoušet a mágové a falešní proroci nedávají své zázraky lidu právě tak zkoušet, jako vy jste nedali zkoušet zázraky své. Ale právě proto se nemá u vás nikdy dávat průchod nějaké sebenepatrnější lži, anebo nějakému sebemenšímu podvodu, aby byl na Zemi trvale ústav, v němž vládne jedině pravda a v němž je světu dán trvalý zkušební kámen, aby bylo možné na něm dobře a snadno rozeznat pravé zlato vší pravdy od zlata falešného!

6) Nebude-li se to provádět, bude tu již v několika málo letech po Mně úžasné množství všelikých falešných proroků a divotvůrců, kteří úplně znetvoří tuto Mou nauku. Budou sice užívat Mé jméno, ale jejich nauka se nebude ani v nejmenším podobat nauce Mé a jejich zázraky budou tobě známého podvodného druhu a učiní velmi mnohé pevnými stoupenci falešných proroků.

7) Proto vás před nimi záhy varuji! Neposlouchejte tedy ty, kdo jdouce kolem budou volat: „Hle, zde nebo tam je Pomazaný Boží - to je pravda!“ Věřu, pravím vám všem: Ti, kdož tu budou takto mluvit a křičet a dokonce konat ve jménu Mém znamení, nejsou nic jiného nežli falešní proroci! Ty neposlouchejte a obraťte se k nim zády! A přijdou-li k vám, pohrozte jim a nebudou-li chtít ustoupit, pohrozte jim ve jménu Mém a vykonejte před jejich očima pravé znamení; jinak se však co možno zdržujte konání zázraků, které sice podplácí a bere do zajetí oko a ucho hloupého člověka, ale jeho srdce zatvrzuje na účet zázraku většinou v necitný kámen! Pravda musí svědčit a mluvit pro sebe a nepotřebuje již žádné další znamení.

8) Jedině pravé zázračné znamení ať však záleží ve vlastní zkušenosti, kterou učiní každý tím a v tom, že ho právě pravda opravdu osvobodila ve všem jeho myšlení, chtění a jednání a

že mu otevřela vnitřní zrak, aby viděl všechny věci a poměry jak vpravdě jsou a nikoli jak byly v rozrušeném mozku nějakého domněle váženého světského mudrce libovolně sestaveny. A nyní Mi řekni, Rokle, zda je ti věc nyní jasnější nežli dříve."

9) Praví **ROKLUS**: „Ano, Pane a Mistře, nyní je mi vše tak úplně jasné a zřejmé, že mně v mém celém životě ještě nikdy nebylo nic jasnějšího! Já jsem si vždy myslel a dokonce živě cítil, že Bůh nemůže naproti čistému rozumu lidskému postavit nic, co by mu muselo být zřejmým a hmatatelným odporem. Nyní však je každé z těchto Tvých slov tak zcela úplně podle rozumu jako je světlo Slunce k vytvoření dne na Zemi. Nyní je mi zcela jasno a náš ústav také tak zůstane až do konce všech časů!"

10) Pravím **JÁ** : „No dobře tedy, nyní jdi a řekni to také svým druhům! - Nyní se ještě něco stane, potom bude snídaně a pak na jistou dobu odtud odcestují!"

141. POKORA A BRATRSKÁ LÁSKA. ROKLUS A JEHO DRUHOVÉ V NESNÁZI.

1) Roklus učinil nyní velmi hlubokou poklonu a pospíchal ke svým druhům, kteří zatím promlouvali o všelikých důležitých domácích zařízeních jejich ústavu, která však byla přesně v tom smyslu, jaký jsem dal ve Svých poučeních za životní směrnicí Roklovi.

2) Roklus se také nemálo podivil, když od svých druhů slyšel vše to, co jim chtěl jako zcela něco nového a nejvýš důležitého sdělit - a to na rozkaz, který slyšel ode Mne, aby tím ukázal, kterak jsem ho Já jako Pán pověřil zcela zvláštními příkazy ke správě tak nejvýš důležitého úřadu. jako šéf ústavu chtěl nyní svým podřízeným přece jen tak trochu ukázat, že v tom směru projednal velmi mnohé a mimořádné věci se Mnou Samým a že jim to chce nyní vše sdělit.

3) Leč **druhové** pravili: „Tuto námahu si již můžeš klidně ušetřit; neboť jsme o všem poučeni a máme vlastně ještě více nežli ty, přesto že jsi jednal s Pánem Samým! Pohled' sem! Pohled' na ten velký počet listů, které jsou všechny úplně popsány! V nich můžeš opět nalézt přesně vše, co Pán mluvil k Tobě. Ty však, jak se nám zdá, neděláš nad tím zrovna nejlaskavější tvář; copak máš?"

4) Praví **ROKLUS**: „Ó. já proti anebo vůči tomu nemám - zcela nic; ale když mně Pán Sám jaksi vyzval, abych s vámi promluvil a pojednal o tom, co vše mi svěřil, pokud se týče celkového znovuzřízení ústavu a vy nyní jste však již předem ve všem téměř lépe poučeni nežli já, pak musím tedy nyní tak trochu přemýšlet, co chtěl milý Pán tímto malým a ovšem velmi neškodným poškádkením u mně docílit!"

5) Praví **RAFAEL**, jenž se vmísil mezi druhy: „Příteli, to ti ihned vysvětlím; jen mne zcela krátce vyslechni! Hle, to jsou sice tvoji nejbližší státní úředníci v tvém, pravím, ústavu! Pán Sám ti nemohl podle nejpřesnější pravdy dáti žádný jiný titul nežli ten, který máš a také můžeš mít od státu, jelikož ti tvé velké peněžní prostředky dávají jistě k tomu právo. Pán však chce, aby se všichni lidé jako bratři obejmuli a jedině Jeho jako nejpravdivějšího Pána a Mistra uznávali.

6) Jelikož jsi však nyní již jednou pánem svého ústavu, bylo také zcela v pořádku, že ti Pán Sám dal ponaučení, co máš příště činit a jaká opatření provést. Ale bylo rovněž v řádu, že Pán zároveň dal mnou ve všem poučit tvé druhy předně, aby ti ušetřil zbytečnou námahu v poučování a zadruhé, aby v tobě ztlumil známý vysoký pocit prorocký, který by se mohl velmi snadno stát tak trochu pýchou a zatřetí, aby ti přikázanou rozmluvu s těmito tvými druhy učinil co možno lehkou a působivou.

7) Neboť tím, že ti řekl Pán: „Jdi a řekni to také svým druhům!“, nevybízel tě, abys je teprve učil, co vše jsi od Pána. slyšel a se naučil, nýbrž abys jim jen řekl, že jsi se sám správně naučil a dokonale pochopil, jaké změny se budoucně mají v ústavu provést. Tu se přece nepraví nic o tom, že bys měl, jako nyní snad sám do věci zasvěcený, druhy teprve poučovat!? A proto se nad tím nemusíš tvářit nikterak povážlivě, jestliže jsi sám zcela nesprávně pochopil rozkaz Páně! - Rozumíš mi nyní dobře, anebo narážíš snad ještě na nějakou pochybnost?"

8) Praví **ROKLUS**: „Ano, nyní jsem také tady již tu opět zcela v pořádku a více také již nepřemýšlím o této věci; ale nyní zaměstnává mou mysl něco zcela jiného! Vše uvedeme snadno do zcela dobrého pořádku, - jen s odstraněním lidové víry v to, že máme ve své moci zatmění Slunce a Měsíce, půjde nám trochu těžko! Neboť tato zatmění se budou vždy objevovat a my již nebudeme moci a smět nikomu říci: „Hled', jelikož ty a tvůj lid jste nechtěli činit a věřit přesně a co nejpřesněji, co jsme ti přikázali, proto bohové zatemní v té a v té době Měsíc anebo Slunce!"

Jak si pomoci z této nesnáze? Vše ostatní je dobré, - jen zde nenacházím žádné pravé východisko! Copak myslíte v této jediné věci a co ty, příteli Rafaeli?"

9) Praví **RAFAEL**: „Jen se poradte nejprve mezi sebou; má rada přijde vždy již v pravý čas, bylo-li by snad u vás nejhůře!"

10) Praví jeden z **druhů** „Ano, to je zcela choulostivá věc! Tu nevyjdeme s lidem zrovna nejlépe! Lid je na to nyní již značnou řadu let zvyklý a když k nám ti vznešení po viděném zatmění Měsíce anebo dokonce Slunce přijdou a budou se nás jistě zcela vážně ptát na důvod, proč jsme požadovali od bohů zatmění a proč jsme jim to neoznámili, co jim pak odpovíme na takové otázky na základě pravdy, abychom nebyli příliš mocně zahanbeni před tváří tazatelů?"

11) Praví **třetí**: „S nějakou zcela malou domácí lží bychom se tu již mohli dostat z louže; a bez ní nevidím přes veškeré myšlení čestné východisko. Ale bude nás mít (kde jsme nechtěli) netoliko tady nýbrž také ještě ve velmi mnohých jiných věcech a ne méně nežli právě při zatměních! Nyní jsme již zase zcela v bryndě! A až začneme tříst starou budovou a jí spravovat, tu teprve narazíme na obtíže! Jako hejno kobylek z Arábie budou nám se všech stran nepřekonatelné, nesčetné mnohé překážky zatarasovat cestu a pak nebudeme nikdy vědět kudy kam! Bylo by ještě asi nejlépe opustit toto místo a usadit se někde velmi daleko odtud!"

12) Praví **ROKLUS**: „Ano, ano, to by bylo již vše správné; co však učinit s našimi držebnostmi a zařízeními, která přece také nelze jen tak se zcela lehkou myslí přenechat k volnému nahlédnutí našim odpůrcům?! Věru, vaše rada by přišla obzvláště mně velice draho! My máme nyní na naší straně Pána Boha, Který zcela Jediný nás co nejjistěji vysvobodí ze vší dále úplně zbytečné nesnáze, - toho jsem si úplně jist! Bude nám sice ještě leccos přestáti; ale tím jak se mi tak nyní zdá - proděláme jistě velmi důležitou školu, z níž budeme teprve čerpat praktické poznání, co a jak vše musíme ze svého pozemského života odstranit, bychom v sobě dospěli k pravému nejnižšímu životu z Boha.

13) Proto zde tedy zůstaneme! Ze všech ostatních věcí nemám však vůbec strach; neboť tu řeknu sám každému: Od nynějška všechna probouzení jednou provždy pominou! Proč? Odpověď: Bůh to již nechce, poněvadž lidé nežijí podle toho, aby byli hodni takovéto zvláštní milosti!

14) Ti však, kdož žijí podle vůle Boží také poznají, proč jim nechal Bůh to či ono dítě zemřít a budoucně se budou sami moci Jeho Duchem dát poučovat! Proti tomu nebude moci nikdo nic namítat!"

142. REFORMNÍ NÁVRHY ROKLOVY PRO ÚSTAV ESEJCŮ.

1) (**ROKLUS**): „Co se týče ostatních vědeckých hříček, mohou zůstat; neboť beztoho jsme je nikdy nepoužívali jinak, než abychom hostům občas opatřili zcela nevinou zábavu. Můžeme je však také zničit a nikdo proti tomu nebude moci nic mít. Především však musí pryč umělé úplněk; neboť je předně příliš neohrabaný a nehodí se již k optickému klamu ani pro nejhoupější lidi. Mluvicí stromy, keře, sochy, sloupy, prameny a studny budou vyhlazeny a na jejich místo se dá něco lepšího. Elektrické věci mohou však zůstat a rovněž tak i různá zápalná zrcadla; neboť tyto věci náleží do oboru vědy a s jejich pomocí lze léčit různé nemoci. Sem patří též naše lékárenské a umění dělat sklo, brousit je a leštit.

2) Krátce, co je u nás jako nějaká věc podle pravdy čistě vědecká, to zůstane a vše ostatní přestane! A přestane-li to, nezůstaneme proto jistě nikomu dlužní nějaký účet; neboť ústav je naším vlastnictvím a na základě římských zákonů máme nepopíratelné právo nakládat s ním podle libosti. Chceme-li lidu něco učinit, činíme tak proto, že to chceme sami učinit, jelikož nejsme v žoldu anebo ve službě nikoho. Jsme lidé a páni o sobě a požíváme jako sami Římané a poddaní zákonitou ochranu tak dobře jako každý Říman; mimoto máme ještě tolik pokladů a jmění, že bychom ani při kroesusovském způsobu života nemohli strávit své poklady ani za 1000 let. Tu tedy nenahlížím dokonce ani po stránce světské, před kým bychom se měli rdít studem! Před Pánem nemáme žádných dalších tajností. On by však byl vlastně jediný, před Nímž bychom se měli stydět; ale s Ním jsme to vyrovnali. Je-li tedy nyní On k nám dobrý, neboť jistě předem ví, že zachováme jeho vůli až na konec časů tak čistou, jak jsme ji dosud zachovávali, zůstane k nám také dobrý nejen až na konec všech časů, nýbrž také na onom světě věčně.

3) Hledte a uvažte, jak by bylo pro každého z nás nejvyšší pošetilý, kdybychom se snad chtěli s nějakým slepcem přít proto, že na jemu neznámé cestě klopýtl o kámen a tak upadl na zem

a ublížil si. A, kdyby byl vidoucí pak by se ovšem mohlo říci: „Příteli, k čemupak máš dvě oči v hlavě?“ Leč slepému nelze dělat takové výtky; neboť i nemá svítlnu života a pro něho Slunce ani nevychází ani nezapadá. Tak jsme byli také my duchovně slepí a nemohl nás také nikdo uchopit podpaží a vésti po správné cestě! Jestliže jsme však na cestě, kterou jsme neviděli, také často upadli, kdo nás tu může pohánět k nějaké nás zahanbující odpovědnosti?! Cožpak jsme věděli, co víme nyní?! Od koho bychom se to byli měli dovědět?! Nyní to však víme, budeme také podle toho jednat jako jsme dosud jednali podle toho, co jsme věděli.

4) Nyní také nejde vůbec o to, zda nyní při novém přetvoření ústavu vyjdeme se ctí anebo ne, nýbrž jde jen o to, abychom se před očima světa nejevili podezřelými z podvodu, protože budoucně chceme a budeme pracovat pro blaho lidstva na poli pravdy a k tomu je třeba náležitě důvěry a jisté úcty u lidí, které nám bude poučovat a vést, v čemž si za žádnou cenu nesmíme zadat, má-li naše námaha nést dobré ovoce.

5) Podle toho je již vše ve zcela dobrém pořádku a můžeme vše odstranit a nebude to zrovna nijak nápadné. jedině zatmění Měsíce a Slunce budou nám, aspoň z počátku trochu na závadu, protože jistě potrvají nadále! Pak přijde hned mnoho všelikých lidí, kteří řeknou: „Pročpak necháváte přicházet na nás takové hrůzy?! Jsme-li před vámi a bohy hříšníky, proč nás tedy nenapomenete, bychom konali pokání a přinášeli vám a bohům oběti?!“ Jakou jim pak dáme odpověď?

6) Hledte, tu vězí vlastní háček a hrot! Nuže, bude velice těžké bez lži z nouze se vyvléci ze smyčky s nejčistší božskou pravdou! Leč lež z nouze nemá podle vůle Páně nikdy přejít přes naše rty! Co potom dělat?! Ó, jaká to zcela zoufalá záležitost! Jak bylo řečeno, tu stojí moji volové pevně u hory a přes příkré skalní stěny nemohou povoz dále nahoru vytáhnout!"

7) Praví **jeden** ze společnosti: „No, taž se tedy nyní ještě Pána a Mistra nade všemi věcmi! On ti dá jistě také v této věci správnou odpověď! My si můžeme třeba léta nad tím lámat hlavu, a přece z ní nedostaneme nikdy nic moudrého! Nyní jsme však ještě u pramene a můžeme se tu co nejlépe poradit. Nebyli bychom blázny, kdybychom se v takové důležité záležitosti nedotázali nejmoudřejšího Původce všech věd co tu činit, abychom v zájmu Království Božího na Zemi nebyli zahanbeni před slepým světským lidstvem?“

8) Praví **ROKLUS**: „Máš sice zajisté pravdu a já to mohu ovšem v zájmu šíření jeho božské nauky na každý způsob učinit; jen však musíme tedy napřed zcela poctivě také uvážit, není-li snad naše právě v této věci činěná žádost k jeho božské lásce a moudrosti o sobě již příliš velkou pošetilostí, s níž bychom Mu snad přece jen neměli přicházet, neboť tím bychom projevili buď naši ještě příliš velkou pošetilost anebo příliš skrovnou úctu k jeho nejvyš nepopíratelné božskosti!"

9) Praví opět jiný ze společnosti: „Ano, ano, myslíš tu zcela správně a chvalitebně; leč to nám všem nic neprospívá! Volá-li někdo jednou ve vodě o pomoc, bude se tu málo ohlížet a dbát na to, zda padl do vody nešťastnou náhodou, anebo z vlastní samovolné hlouposti, - nýbrž ten, kterému jednou začíná téci voda do úst, nemyslí věru již na to, co ho vlastně přivedlo do vody, nýbrž jeho úzkostlivé volání je „Pomoc! Pomoc!“ Zda mu může být pomozeno či ne, to je pak ovšem jiná věc a závisí jen na obezřelosti těch, které tento nešťastník volal o pomoc. Takový je můj názor!"

10) Praví **ROKLUS**: „Ťal jsi zcela do živého! Proto se také nyní otáží Mistra všech mistrů! Pospíším k Němu a přednesu Mu naši nesnáz!"

143. RADA PÁNĚ ROKLOVI.

1) S tím se nyní ubírá Roklus ještě jednou co nejrychleji ke Mně a sděluje Mi zcela otevřeně svou, jak známo, poněkud nemilou záležitost.

2) A **JÁ** pravím jemu: „No, no, jak vidím, začínáš již tak trochu poznávat, že jakýkoli podvod musí dříve či později připravit člověku každým způsobem jistě nesnáz! Proto pravím vám: jen nejúplnější pravdu za každou cenu; neboť ona trvá nejdéle a nepřipravuje nikdy nikomu nějakou zvláštní nesnáz!"

3) Může tomu již být a také tomu je, že lidé, kteří svůj život a vážnost udržují jen z podvodu, pravdu velice nenávidí a pravdy se bojí a proto ji také ohněm a mečem pronásledují! Ale co prospěje těmto pronásledovatelům vši této pravdy jejich zlá horlivost?! Pravda si až příliš brzy

prorazí dráhu a její nepřátelé budou ležet zahanbeni a každým opovrhování a opomíjení v louži, z níž bude těžko se dostat! Nuže, tvá věc je poněkud hloupá a nelze ji tak snadno odložit, aby ti přitom mohla být zcela ušetřena světská zkouška! Ale je již nicméně prostředek, aby se v ní s nutnou ctí obstálo.

4) Vy jste lidu namluvili, že vám bohové dali moc ovládat zatmění Slunce a Měsíce. Nyní však řeknete lidu, že bohové přestali být a vládnout a že jeden, pravý velký Bůh, kterému také všichni pohané postavili chrám pod jménem „Neznámému velkému bohu“, přišel nyní Sám dokonce tělesně do tohoto světa a že vám vzal tuto moc a bude budoucně vše Sám ovládat a řídit a nikomu již nesvěří řízení světových a nebeských těles!

5) Na to budou lidé ovšem velice vyvalovat oči a někteří se budou domnívat, že jste špatně zastávali ten úřad a že jste se prohřešili. Opět jiní se budou domnívat, že příliš málo obětovali. Ještě jiní, poněkud jasněji myslící řeknou: „Oni zcela lehce vrací úřad velkému neznámému Bohu; neboť osobili si úřad jen o své újmě, aby tím snáze drželi na uzdě slepý lid - a bohové, kteří jim asi dali tuto moc-, byli zplnomocněnci Říma! Nyní však vystoupil jistě někde tajně nějaký pravý (Bůh), jenž jim pohrozil a tak vrací nyní lehce do lůna velkého, jedině pravého Boha úřad bohů, který jako Bohem jim svěřený vpravdě nikdy neměli. Poněvadž jsou však nyní již tak čestní a otevřeně to přiznávají, lze očekávat, že toho otevřeně přiznají ještě více, což bude velice dobré, ježto tím přijdeme na mnohou pravdu. Vítr, který je k tomu pudil, musí být zřejmě dobrý vítr!“ Tak budou myslet ti jasnější a přitom se budou potají za zády smát.

6) Farizeové budou také zcela potají jásat a lidu říkat: „Hleďte, to učinil jistě Sám Jehova nějakým mocným prorokem těmto nejpohoršlivějším pohanům; přinutil je, aby se stali sami na sobě zrádci vůči národům!“

7) Ale vy potom řeknete: „Tu promluvili také farizeové jednou pravdu! Tento mocný prorok není však nikdo jiný nežli jim již velmi dobře známý prorok z Nazareta! Ježíš je Jeho jméno a pozemsky je synem velmi známého tesaře Josefa - jenž byl však jen jeho pěstounem-; narodil se z Marie, rovněž daleko široko známé panny z domu Joachima a Anny v Jeruzalémě!“ A je to Týž, Jenž o velikonocích tohoto roku vypudil s důtkami v ruce z chrámu všechny mrzké penězoměnce. Tento prorok je však zřejmě více nežli prorok! Jan, všem jim známý Křtítel na poušti, vydal o Něm svědectví, které jim je asi také velmi známé.

8) A tento vyslanec Boží vám sice vzal moc, kterou jste si sami osobovali nad Sluncem a Měsícem, ale zato vás vpravdě pověřil mnohem důležitějším a větším úřadem pravdy. A tento vysoký úřad záleží v tom, abyste nyní národům ve vší vážnosti a ve vší pravdě zvěstovali a řekli, že se nyní přiblížilo Království Boží a že všichni, kdož uvěří ve jméno Ježíšovo, budou mít pravý věčný život!

9) Budete-li takto mluvit, pak ucpete náležitě ústa farizeům, kteří byli dosud ovšem vašimi největšími nepřáteli a oni se moudře vyhnou tomu, aby ještě ztráceli i jen jediné slovo o vaší zaniklé moci nad zatměním Slunce a Měsíce a to tím spíše, že budou asi vědět, že jste nadále pod ochranou Říma!

10) Nyní jsem ti toto snad dostatečně jasně- vyložil a také poznáš, že se poté již nemusíš obávat ničeho dalšího! Ježto však nyní máš pravdu i poznání, jdi tedy a oznam to také svým přátelům a druhům! Či máš v pozadí něco, co tě ještě tlačí?“

11) Praví **ROKLUS**: „Ne, Pane a Mistře od věčnosti, nyní mně již nic netlačí a mé srdce je naplněno radostí! Neboť nyní jsem se svým ústavem zcela zachráněn a černokabátníci ať se těší na to, jak jim zatopíme!“

12) Pravím **JÁ** : „Zcela dobře; nyní však jdi a oznam to svým přátelům a bratřím, aby také oni byli účastni tvé radosti! Ale bude vás to všechny nicméně stát mnohou námahu a práci, o tom můžete být úplně ujištěni; ale kde není boj, tam není také vítězství a kde není vítězství, tam není radosti z vítězství, kterou všichni lidé velebí jako nejvyšší! Proto především odvahu a vytrvalost a vítězství nedá na sebe čekat! Za to ručím Já jako jisto jistě důvěry nejhodnější svědek a nejjistější rukojmí! - Či nezdá se ti to dostatečné?!“

13) Praví **ROKLUS**: „Komu by to nemělo, ó Pane, stačit, kdo Tě zná tak jako já?! Neříkám Ti tu nic jiného nežli svůj nejrůznější dík a nyní jdu ihned ke svým druhům a sdělím jim také toto nejpravdivější evangelium.“

14) S tím se ukloní a co nejradostněji spěchá ke svým druhům, které zatím již začala velmi trápit zvědavost na dobrou či špatnou odpověď.

144. PŘÍŠTÍ POMĚR ESEJCŮ KE KNĚŽSTVU.

1.) Když Roklus sdělil druhům co ode Mne slyšel, byli tím nejvš, potěšeni a **předchozí mluvčí** pravil: „Vidíš, příteli, jak bylo dobře, že jsem ti navrhl, abys požádal Pána Samého o radu dokud je tu! Nyní víme na čem jsme a co máme činit a nepotřebujeme žádnou lež z nouze - nýbrž vystoupíme s nejvš holou pravdou a několika málo slovy umlčíme všechny, kdož nás budou žádat o vysvětlení! O, to je velká a svatá rada. Ano, ano, komu pomáhá Pán, tomu je vpravdě pomozeno!"

2) Praví stále ještě přítomný **RAFAEL**: „Ano, máš zajisté zcela a úplně pravdu! Touto radou je vám velmi pomozeno; ale přesto nebudou časem ve vašem ústavě chybět všelijaké nesnáze a pokušení a budete mít za všech dob - zapamatujte si toto velmi dobře! - velmi mnoho přátel, ale vedle toho také vždy tisíckrát tolik nepřátel, kteří vás budou za všech dob pronásledovat na svědectví proti nim a také proto, že Pán Sám byl na této Zemi slepými zlými lidmi neustále pronásledován.

3) Neboť Pána nenávidí všichni mágové z povolání a všichni kněží, ať patří k jakémukoli vyznání a nejvíce však templáři v Jeruzalémě. Ježto však právě kněžstvo tvořilo vždy nejpohodlnější kastu v životě lidí na Zemi, která měla vždy až příliš výhodné postavení, nedá se nikdy zcela vyhubit; a nebude ani příliš dlouho trvat, že budou i zlomky této nyní nejnovější Boží nauky všelikými šejdíři a zahaleči uchváceny a vzroste z toho kněžstvo, proti němuž i templářství je sotva slabou stínovou hrou.

4) A vůči tomuto kněžstvu budete mít vždy těžké postavení. Nebude vám sice moci nic učinit a v ničem nijak škodit; ale pronásledovat vás bude na všech cestách a stezkách jako pronásledují nyní farizeové na všech cestách a stezkách Pána. Ale to vám bude pravým znamením, že jste úplně Páně a že zachováte jeho slovo v Písmu a ve skutku čisté; a právě proto se budete z takového svědectví také vždy velice těšit.

5) Vy se však nebudete nikdy vašich pronásledovatelů bát, protože budete vždy žít pod viditelnou ochranou Páně; ale vaši odpůrci se vás budou nadmíru bát a proto vás také budou pronásledovat. Všechno jejich pronásledování prospěje jim však právě tak málo, jako prospívá templářům to, že nyní ze všech sil pronásledují Pána, jak zde ihned zažijete v malé ukázce. Pán ti, Rokle, již předem oznámil, že se nyní něco stane ještě před snídaní! Co však, - poslyš!

6) Tito ďáblové se jedním zlým uprchlíkem z Cesareje Filippi dověděli, že Se zde zdržuje a provádí neplechý prorok z Nazareta a také, že se zde zdržuje v jeho prospěch vrchní místodržící. Proto vši rychlostí navrhli velmi úskočný plán, aby chytili Pána tím, že Ho ze skutečných důvodů udají Cyreniovi jako pobuřovače lidu a učiní nenáviděným. Plán je zcela satanský chytře zosnován, takže se tomu podivíš.

7) Špatně s ním pochodí zejména u Cyrenia; ale tento zjev způsobí zde velké rozčilení, nehledíc k tomu, že takovýto podnik se zde co nejdůkladněji potře. Vy sami budete do toho poněkud zataženi, nikoli však v neprospěch, nýbrž jen ve prospěch dobré věci. Proto buďte jen hezky na vše připraveni; ještě malá čtvrt hodina a začne to! Zatím se však budeme chovat zcela klidně; Cyrenius sám o tom nemá ještě ani potuchy, protože taková je vůle Páně! Avšak věc se stane právě proto tím nápadnější. Proto nyní klid!"

8) Nyní byli všichni bez hlesnutí klidni, k čemuž ovšem také velmi mnoho přispěl bezprostředně nastávající východ Slunce; ale hlavně tu všichni očekávali něco zvláštního a proto naslouchali s jistou úzkostlivou zvědavostí co přijde.

145. FARIZEOVÉ OBŽALOVÁVAJÍ U CYRENIA PÁNA JAKO POBUŘOVATELE PROTI STÁTU.

1) Brzy však synové Markovi objevili na hladině mořské klikatě veslující loď, jakoby lodivod nevěděl, zda je na správném místě, což mělo také svůj zcela přirozený důvod v tom, že se od včerejšího dne na mořském břehu Galileje velmi mnohé ohromně změnilo. Mohutná skála v moři jako hlavní signál tu již nebyla; mohutnou skálu a velmi mohutný strom na hadím předhoří téměř odstranili, jak známo, Negři; zároveň se tu objevil ještě nádherný nový dům, zahrada a krásný přístav s pěti novými vlajkovými loděmi, - a tak se lodivod, jenž měl řídit loď směrem k

Cesareji Filippi, nevyznal kde vlastně je a proto -již delší dobu se pohyboval nahoru dolů, sem a tam, aby poznal, kde asi je.

2) Začal však vanout silný východní vítr a přihnul neodolatelnou mocí loď k našemu břehu. Za několik okamžiků mohli již bystrozrací synové starého Marka zcela dobře rozeznat, že tato loď má na palubě Římany a dva farizeje. Šli také hned k Cyreniovi a oznámili mu to, Když to Cyrenius uslyšel, poručil ihned Juliovi, aby co nejpřísněji pozoroval loď stále rychleji se blížící ku břehu. Když to uslyšel Julius, byl jedním hvízdnutím téměř střelhitě s 50 ozbrojenými muži na břehu a očekával loď, která také nedala na sebe příliš dlouho čekat.

3) Když ti na lodi spatřili Římany, vystrčili ihned bílý prapor na znamení, že nejsou nepřátelé a že jim může být zcela nerušeně dovoleno vystoupit na břeh. Když však Julius spatřil mezi Římany dva jemu neznámé arcifarizeje, vyslal ihned ke Mně a k Cyreniovi posla s otázkou, co se má učinit s příchozími. Břeh či voda? Ti lidé mu připadají velmi podezřelí. Zdá se, jakoby také Římané byli jen zakuklení farizeové anebo jistě aspoň herodiáni.

4) A odpověď **CYRENIOVA** zněla zcela krátce: „Ať je to kdokoli! Břeh!“

5) Na tento povel byli přicestovavší vysazeni na břeh a Julius se rychle dotazoval po tehdy obvyklých cestovních listinách, které byly zcela podle zákonitého řádu vyhotoveny Pilátem v Jerusalemě. Když toto krátké legitimování bylo odbyto, tázal se jeden Říman Julia, zda se v této krajině dosud zdržuje vznešený místodržitel. Hromové „Ano!“ byla úctu vzbuzující odpověď zcela již rozzlobeného Julia na tuto prostořekou otázku.

6) Tu přistoupil jeden centurio, jenž byl též na lodi, zcela vážně k Juliovi a otázel se ho: „Co tě opravňuje k tomu, abys nám odpovídal takovým tónem?“

7) **JULIUS** ještě vážnější nežli dříve praví: „Kdybych pro to neměl nejvyšší vážné důvody, odpověděl bych ti jistě jiným tónem! Ale tvůj asiatský blbý obličej mi praví, že nejsi Říman, nýbrž něco zcela jiného! Proto se nemusíš zrovna příliš divit mé odpovědi!“

8) Praví centurio: „Co tedy jsem, ne-li Říman?“

9) Praví **JULIUS**: „O tom si promluvíme později! Nyní jsi v mé moci a musíš se co nejpřísněji podrobit mému nařízení! Mé jméno je Julius, nejpřísnější římský velitel v této krajině a jsem blízký příbuzný vysokého místodržícího Cyrenia! To jsem ti musel říci, protože nejsi Říman; neboť kdybys byl jen zdálky Římanem, pak bys mně také již zdálky poznal!“

10) Vidíš, tak chytáváme my Římané chytré lišky! Ale nyní jen kupředu, to lepší již ještě přijde! Poslyš, krajina nyní poněkud kultivovaná se vám zdála být poněkud cizí, - jinak byste nás již před hodinou poctili svou nenadálou návštěvou? Nic však nevádí, přišli jste přes cizotvárnost této krajiny na pravé místo!

11) Vidíš, jak já již vím všechno předem! Ano, do území Juliova se nepřijde tak snadno bez ohlášení, jak se má za to! Vás sice trochu zaráží, že vaše celé objevení je mi již prozrazeno; ale to přece takovým chytráckým hlavám, jakými jste vy, snad nějak příliš mnoho nevádí, což se ovšem brzy ukáže! Proto jen kupředu, k vysokému vrchnímu místodržiteli!“

12) Tu praví centurio zřejmě velmi zaražen: „Co o nás víš?! Kdo ti mohl prozradit něco, co není?“

13) Praví **JULIUS**: „Nyní ani slovo více! Tamto je ten vysoký pán! Proto nyní jen kupředu, falešní Římané, - to další přijde tam!“

14) Centurio se svými asi osmi podřízenými žoldnéři a dva zcela řádní vykrmení a kovaní hlavní farizeové se poté odebrali k Cyreniovi a odevzdali mu list podepsaný Herodem. V tomto listu nebylo dále nic jiného, nežli že v celé Celesyrii a ve velké části Galileje a Samaří bylo objeveno velmi rozsáhlé spiknutí proti všem Římanům. V jeho čele je jako hlavní agitátor pověstný prorok Ježíš z Nazareta, jenž v tajném spolku se vždy nejvyšší tajně jednajícími Esejci koná k oslepení lidu všeliké, obyčejnému lidu nepochopitelné zázraky a tím si dává jakýsi božský prorocký nátěr a dokonce prý má tu nejvyšší prokletí hodnou drzost, že se vydává lidu za pravého Syna Božího.

15) (**HERODES**:) „Dále několik zcela souhlasných svědků z různých krajin přesně a pravdivě vypovědělo, že se tento nejvyšší bezbožný pobuřovač lidu i se svou již snad zcela četnou družinou tak zvaných učedníků přiblížil v největší vlídnosti dokonce k nejvyšším římským státním služebníkům. Leč tajná pověst oznamuje, že to tento bezbožník učinil pouze proto, aby je všechny určitého dne zcela náhle usmrtil, načež se pak sám povýší za krále všech Židů. Poněvadž toto bylo však nyní prozrazeno mně, věci znalému úradkem vysokých bohů, dovoluji si tě z

největší povinnosti na to upozornit a doufám, že dovedeš nařídít a učinit své! - V nejhlubší odanosti Herodes, čtyřkníže --- nyní v Jerusalemě."

16) Kvůli místu není tu znovu podán celý dopis s jeho mnohým tupením, čehož také věru není ani zapotřebí; ale hlavní. smysl je tu podán.

146. ODHALENÍ FALEŠNÝCH ŽALOBČŮ.

1) Když **CYRENIUS** zcela pozorně s nejvyšší vážnou tváří přečetl tento dopis, obrátil se, se soucitným vlídným pohledem ke Mně a pravil: „Ale Pane, je také ještě možné, bych Tě tak nejhanebněji podezíral?! Co tomu říkáš? Ty jistě víš, co je v něm obsaženo“

2) Pravím **JÁ** : „Zavolej Rafaela a Rokla; nebol nebylo by pěkné, abych se rozhovořoval s těmito poslanci knížete lži!“

3) A Cyrenius zavolal ihned Rafaela a Rokla, kterého vyslanci Herodesovi jak se zdá, až příliš dobře znali; neboť odvrátili rychle od něho své tváře.

4) Když **RAFAEL** přišel k Cyreniovi, odevzdal mu rovněž svitek a pravil: „Tu máš duplikát domněle Herodova listu; čti jej a poznej z něho, že jsme byli já a mnou také Roklus již dříve poučení o této pravé farizejské hanebnosti! Za podpisem Herodovým, který však Herodes ani neviděl a také neví ani slůvko o tomto nejhanebnějším plánu, je ještě zcela krátká poznámka, která tě poučí o celém stavu věcí a kterou proto také musíš číst. Ale až vše přečteš, pak to dej poslům, aby si to také oni přečetli! Další se pak již stane samo sebou.“

4) **CYRENIUS** vzal tento svitek do ruky a rychle jej přečetl, rovněž i poznámku, již se nemohl dost vynadivit, poněvadž obsahovala právě to, co si sám ihned myslel. Když toto vše přečetl, dal tento svitek také falešnému centuriovi a pravil: „Nuže, přečti to také svým druhům!“

6) Centurio vzal se zřejmými rozpaky tento Rafaelův svitek a četl jej s obličejem vždy více se protahujícím a při předčítání poznámky se ho zmocnila dokonce horečka a všichni poslancové začali zcela zřejmě měnit barvu, což ovšem neušlo bystrozraku Cyreniovu a všech přítomných. Když byl falešný centurio přečetl zcela svitek - a to tak hlasitě, že to mohli slyšet také jeho druhové -, vrátil s hlubokou poklonou Rafaelův svitek Cyreniovi, neřekl však chytře ani slovo; neboť on i jeho druhové byli tímto zjevem až příliš ohromeni a jejich volský povoz stál tentokrát těsně u skalní stěny, přes niž nebylo možno objevit ani nejšpatnější pěšinku.

7) Po krátké chvíli naprostého mlčení přerušil je **CYRENIUS** tázaje se centuria: „Nuže, Herodes mi radí, abych vynaložil vše, bych se zmocnil známého proroka a dal mu, jakož i jeho učedníkům, pro nic a za nic utnout hlavy od trupu?“

8) Na tuto otázku nenásledovala žádná odpověď.

9) Tu se **CYRENIUS** roztrpčil a pravil: „Odpověz, anebo tento zločin odpykáte bezpříkladným způsobem! Od koho pochází list, kdo jej skládal, kdo byl tak drzý, že mně častoval tak kolosální lží a jaký přehanebný úmysl tu číhá v pozadí?“

10) Po této velmi energické otázce pozbyli téměř všichni poslanci vědomí; neboť věděli, že mají co dělat s nejvyšším neúprosným římským vrchním místodržitelem. Všichni se začali jakoby panickou hrůzou uchváceni chvět a potácet a o nějaké odpovědi nebylo ani řeči.

11) Tu pravil **JULIUS**: „Vysoký veliteli, což kdybychom ihned těmto poslancům vyplatili zákonem určenou mzdu - za příznivou zradu - a potom na ně uvalili v Sidonu tuhou vazbu až do doby, kdy začne podle jejich oznámené lhůty revoluce, kteréhož dne se jim pak vyplatí celá mzda za zradu buď na kříži anebo na špalku? Na těchto Římanech se vidí snad již na celou hodinu cesty až příliš jasně, že nejsou nic jiného, nežli hlouček těch nejšpatnějších farizeů, které lze za peníze koupit pro všechny hanebnosti!“

12) Praví **CYRENIUS**: „Máš zcela pravdu; ježto však zde nejsme sami pány a je zde ještě někdo jiný, aby učinil nějakou poznámku, vyčkáme proto s největším klidem!“

147. JEDNÁNÍ S FARIZEJI.

1) Tu předstoupil **ROKLUS** a pravil: „Vysoký veliteli, dovol mi, abych také já směl těmto zloduchům a skřítkům pošeptat něco do ucha; neboť v onom listu je také velmi zle napaden můj ústav, což já jako jeho představený nemohu na sobě nechat! Musím se jich otázat, jak a kdy se

tento jimi tak rozkřičený a nejmýš bezbožný zlý prorok z Nazareta naučil od nás kouzelnictví, jímž nyní šálí a svádí lid! Přisámboh, jestliže mi zde na tomto místě nenapraví toto kolosální zhanobením uchopím je a zakroutím jim všem krky a Pán Bůh mi jistě pomůže!"

2) Tu přistoupí jeden z obou farizeů a praví: „Cožpak my můžeme za to, je-li snad ta celá věc jen zlomyslným výmyslem?! My jsme ji přece nepsali a ještě méně nějak skládali! Pohleďte na ty, kteří nás poslali; my jako pouzí poslanci nejsme přece nikomu odpovědni! Čekáme pouze na náležitou odpověď, kterou máme přinést těm, kteří nás poslali sem. To myslím by měl být krátký smysl dlouhé řeči!"

3) Praví **ROKLUS** povzbuzen Rafaelem: „Dobrá, ale co se má tedy stát potom, když vám budeme moci na prstech dokázat, že právě jen vy jste skladatelé vašeho mrzkého listu a že, kdyby se vám toto dílo podařilo, obdrželi byste z velké zlaté chrámové pokladny odměnu 1000 liber zlata ad personam (na osobu; vyd.).“

4) Praví farizeus hlasitě křiče: „Kdo nás může vinit z takové hanebnosti? Dopis je podepsán Herodesem!"

5) Tu povolává **ROKLUS** Zinku a praví: „Ty znáš písmo svého velitele jako žádný druhý na světě. Řekni, je to jeho podpis?"

6) **ZINKA** zkoumá list a praví: „Ani zdaleka ne! Neboť Herodes vlastně nedovede vůbec psát, nýbrž stěží jen řecky číst. K podpisu svého jména má jakousi pečeť, kterou vtiskuje na listiny; tento podpis musí tedy být falešný! Na to přísahám při všem, cokoli jen chcete!"

7) Praví **ROKLUS**: „Nuže, moudrý, bohouchený a nejopravdovější farizeji ve jménu Mojžíše a Arona, jak je ti nyní? Vid', že by ti teď bylo již milejší, kdybys seděl doma u nějaké tučné hostiny, nežli zde za tak slavných auspicií (vyhlídek; vyd.)! Ano, ano, už tomu není jinak: Není-li člověk spokojen s tím, co mu nadělil Pán Bůh, tu se pak již musí podrobit osudu a jeho potměšilostem!"

8) Ano, ano, ten prokletý prorok z Nazareta nechce se vám tedy již vůbec líbit, protože Svými nejsvětějšími naukami pravdy vám hrozí učinit velikou újmu! Tu vězí jádro věci! Ale nyní se tak jednou stalo a nebude již věčně nikdy jinak, také tehdy ne, kdyby se Mu jednou zalíbilo vyhovět vám v tom, že by Se dal vámi zcela klidně usmrtit, aspoň pro forma (na oko; vyd.) neboť On, jako od věčnosti Život Sám, nemůže být nikdy usmrcen. - Nyní jsem domluvil a řada je na tobě! Co říkáš nyní tomu všemu?"

9) Farizeus stál tu nyní jako zkamenělý a nikdo z poslanců se již neodvážil promluvit ani slůvko.

10) Za několik okamžiků pozval **CYRENIUS**, obdržev k tomu ode Mne potají pokyn, oba farizeje co nejrychleji k sobě a řekl jim: „Upokojte se nyní! Bouře je pryč; nepozastavujte se nad naší z počátku stále stejnou římskou vážností! Nyní přichází druhé údobí jednání, v němž nechci od vás slyšet fikce (výmysly) s falešnými podpisy, nýbrž čistou. úplnou pravdu. jenom pravdou můžete být z mé jinak neúprosné moci vysvobozeni, - jinak je žalář, kříž a sekyra nepochybně tak jistě vašim osudem, jako jistě jsem vrchním místodržitelem všech asijských římských provincií.“

11) Budete-li však mluvit pravdu, byť by zněla jakkoli a měla smysl jakýkoli, pak můžete spoléhat na mé římské zcela čestné slovo, že vás propustím úplně svobodně a nezávadně. Volte nyní co chcete! Chcete-li setrvat při této lži, pak vězte nyní z mých úst co vás nepochybně čeká; neboť zde v Asii jsem ve jménu císaře úplně neomezeným vládcem a 260.000 bojovníků čeká každou denní hodinu na mé rozkazy. Bylo-li vám to dříve snad ještě cizí, vězte tedy nyní, jak se, věci mají. Kdo mne povolá k odpovídání, kdybych dal pouze z rozmaru všechny Židy mečem popraviti?! Moc a násilí mi nechybí! - Kde se může v celé Asii zosnovat spiknutí, o kterém bych neměl nejdéle během 8 - 14 dnů nejúplnější zprávu?! Potom však nejstrašnější „běda“ povstalcům!

12) Kdyby byla podle vašich výpovědí sebe tajněji rozšířena nějaká sebemenší vzpoura, věděl bych věru o ní a moji mnozí pochopové by měli ihned mnoho co dělat. Je tedy toto vaše mně zde učiněné udání, rovněž jako podpis Herodesův, zlovolnou lží, pomocí níž byste mně použili, kdybych byl slepý, ke zcela jinému účelu. Že to však u mně vůbec nejde a nikdy nepůjde, o tom jste nyní snad již zcela pevně přesvědčeni. Proto nyní platí: ven s pravdou, abych co nejjasněji viděl, jak jsem s vámi na tom! Ale jen si zcela dobře zapamatujte: Jak čistě nyní vychází slunce nad horou za mořem, tak čistá musí být pravda toho, co mi nyní řeknete, - pak také já dostojím danému vám slovu! Mluvte nyní!"

13) Tu se oba farizeové, jakož i falešní Římané, kteří byli též zpola farizeové a zpola herodiáni, tvářili hrozně zoufale; neboť nic se nejeví člověku proklatější, jako když se sám musí obžalovat a otevřeně přiznat své nejvyšší mrzké zlé úmysly. A tak tomu bylo nyní také s těmito farizeji. Ale co chtěli učinit? Neúprosnost Cyreniova, jakož i jeho nejvyšší přísná spravedlnost byla známa a proto se tu tedy nedalo zřejmě nic jiného dělat nežli začít se zpovídat z úplné pravdy.

148. DOZNÁNÍ FARIZEA.

1) Poté si dodal **jeden farizeus** odvalu a jal se mluvit takto: „Nejvyšší a neúprosně přísný pane a veliteli nade všemi zeměmi z větší části Asie a Afriky! Jelikož nám nyní nic jiného nezbyvá, nežli přiznat úplnou pravdu, musím tedy ve jménu všech svých druhů přece jen otevřeně doznat, že onen list byl pouhý výmysl a že my z pouhé stavovské závisti co nejrozhodněji pronásledujeme pověstného proroka z Nazareta jako našeho největšího nepřítele. Neboť koná znamení, která v nejvyšší míře předstihují vše, co zde dosud bylo; mimoto učí přímo proti chrámu a jeho zákonům, které přece nejsou od nás.

2) Na hoře Sinaj přijal Mojžíš as před 1000 lety z ohnivé ruky Boží zákony a dodatečně ještě množství státních ustanovení pro život. Mezi těmito zákony je zákon č. 1. nejdůležitější a zní: „Budeš jen ve Mne svého jednoho a jediného Boha věřit a vedle Mne nebudeš žádné cizí bohy vzývat a uctívat; neboť Já Jediný jsem tvůj Bůh a tvůj Pán!“ Prorok (z Nazaretu; vyd.) však předstírá, že On a nikdo jiný je pravý Syn Boží a dokonce Bůh Sám a odvolává se přitom jednak na výpovědi proroků, které vztahuje zcela libovolně na sebe a jednak na svědectví svých skutků.

3) Ponechá-li se to tak zcela beztrestně dále, pak bude s ústavem v Jeruzalémě jako božsky prokazatelném v několika málo letech úplně konec! Co potom? Jak budeme my Bohem ustanovení před lidem stát a z čeho budeme budoucně žít, ježto jsme podle zákona od Boha nesměli mít nikdy ani pole ani vinici? Na jedné straně máme odpadlé od nás Samaritány, Saduceje a polopohany, na druhé straně Esejce, kteří nyní mají málem již polovinu národa za sebou - a nyní přichází také ještě k tomu Galilejec! To je na nás bude nakonec přece jen trochu příliš mnoho!

4) Na Sinaji za blesku a hromu dal nám Jehova skrze Mojžíše a Arona zákony, potvrdil je, učinil s námi věčný spolek a co nejpřísněji nás zavázal, bychom zůstali věni tomuto spolku. On, Všemohoucí přislíbil nám největší životní výhody, zůstaneme-li věni tomuto spolku a zákonu, ale také největší nevýhody, porušíme-li lehkomyšlně spolek. Dal nám však také právo pronásledovat ohněm a mečem naše protivníky, jak to také činili Josua u Jericha a později velký král David s Filištíncy, kde dokonce na příkaz Jehovův nesměly být šetřeny ani děti v těle mateřském.

5) Kdyby však Jehova chtěl nyní proti Svým zaslíbením a ujišťováním snad kvůli našim hříchům a naší vlažnosti a trpělivosti k našim odpůrcům starý spolek rozpustit a již úplně nás opustit, pak by to byl jistě učinil velkolepým jemu snadno možným způsobem, jakým s námi as před 1000 lety učinil spolek, aby pak každý určitě a nepochybně věděl jak je na tom! Nyní se to však dosud ještě dávno nestalo; jak se potom může nějaký sebe mimořádnější věci konající mág kdy opovážít, začít proti nám jako stále stejně dále trvajícím ustanovení Božím co nejhanebněji jednat?!

6) Ať si uzdravuje kolik chce nemocných a ať si k obveselování lidí i hory přenáší a koná jiné sebe velkolepější věci; jen ať nevystupuje proti chrámu a jeho svatým tajemstvím! On však toto stále více koná, podkopává víru a důvěru lidu k chrámu, nyní zejména Galilejců, takže nám Galilejci velmi často již nechtějí dávat desátky a mimoto nás ještě rozkřikují za největší a nejprohnanější podvodníky lidu a národa. Jsme-li jimi, ať nám to tedy Jehova oznámí ústy řádného proroka, nikoli skrze nějakého galilejského podvodníka, který se vydává za jednoho z největších proroků, ba dokonce za Syna Nejvyššího, jelikož je totiž psáno, že z Galileje, jež je přf1iš prolnta pohany, nemůže povstat nikdy prorok a tím méně z nebes přicházející Syn Boží!

7) Jsme-li však předně zákonem Božím a zadruhé nejvyšším zřejmým tlakem okolností nuceni takového, staré Boží věci nejvyšším nebezpečného člověka pronásledovat a možno-li všemi právy Božími našima rukama z cesty odklidit a se Země zahladit, činíme tu bezpráví, musíme-li k tomu v této době používat žel leckterých politických prostředků, bychom zahubili tuto nadmíru

nám nebezpečnou osobu?! Já myslím, že nebudeš nyní již chovat žádné pochybnosti o úplné pravdě tohoto našeho dobře odůvodněného otevřeného doznání!"

149. SVĚDECTVÍ CYRENIHO O PÁNU.

1) Praví **CYRENIUS**: „To nyní ovšem naprosto ne; neboť tentokrát jsi mluvil nejuplnějši pravdu, která jinak nevyjde tak snadno z úst farizea a mou mysl jsi opět hodně vesele naladil! Ostatně ti však musím při věci, která se týče tvého tak velmi nebezpečného proroka anebo dokonce Syna Božího předně poznamenat, že podle pověsti Ho u vás velmi pomlouvají a zadruhé ti musím otevřeně doznat, že já velmi dobře znám tohoto nejvyš pamětihodného (muže) a mohu ti dát otevřeně ujištění, že je to nejvyš neškodný člověk, jenž si dává veškerou námahu, jen aby prospěl svým bližním a dokonce i svým nejhorším nepřátelům, jimiž jste zřejmě vy, přesto že mu jsou až příliš dobře známy všechny vaše velké podvody, o nichž se Mojžíšovi ani Aronovi nikdy nezdálo.

2) Ó, On je zcela Žid, ale jen v nejčistším a ryze mojžíšském smyslu! Kde však je Mojžíš a kde jste vy s vašimi novými lidskými ustanoveními? On je tedy proti tomu, co je na vás nemojžíšského, nikoli však proti vám samým! Proti vašemu nejvyš mrzkému jednání a podvádění došlo mi od lidu již tak velké množství nejvyš pobuřujících žalob, že jsem si opravdu již několikrát umínil, že vám to ozbrojenou rukou znemožním na všechny časy. Jen On mně od toho zdržel! Kdyby byl vašim nepřítelem, pak by měl, jsa si vědom mého největšího a nejuplnějšiho přátelství, jistě jen největší radost z toho, kdyby vás mohl mou rukou v nejkratší době zcela vyhladit s jeviště této Země; ale právě naopak!

3) Je Mu líto vašeho velikého zaslepení, které jste si však přivodili sami. Rád by vás jen přivedl zpět k pravdě a k jednomu pravému Bohu, od Něhož jste se odvrátili svými nescíslnými světskými choutkami a chtěl by s vámi obnovit starý spolek; ale zahubit vás naprosto nechce. Je-li to však Jeho nejživějším přáním a vůlí, jak je tedy vašim nepřítelem?! Kdybyste vy měli v rukou Jeho prostředky, jak často byste Ho byli již usmrtili! Činí On vám něco podobného, ač Má přece k tomu po ruce kteroukoli denní hodinu tisíc těch nejsilnějších prostředků?! Pokud je to v mé moci, podrobil jsem Ho také já nejvyš přísné zkoušce, v níž co nejslavněji obstál.

4) Nalezl jsem v Ném právě onoho člověka, kterého jsem před - pravím - před 30 lety ukryl před nejukrutnějším pronásledováním starého Herodesa a On je právě Týž, Jenž se před 30 lety, když můj bratr Augustus nařídil sepsání a sčítání lidu v celé rozsáhlé říši římské a tedy také v zemi judské, narodil za všelikých zázračných zjevů v Betlémě v ovčím chlévě z mladé ženy tesaře Josefa a byl mudrci východu pomocí velké vedoucí je tam komety poznán a jako příští Král židovský pozdraven a obdarován a již tehdy byl jako zcela zvláštní zjev pro lidi této Země užaslymi pastýři opěvován, na což byste se mohli zajisté ještě poněkud upamatovat!

5) Jestliže jste o tom, ačkoliv je vám jistě již 60 let, nic neslyšeli, pak tu stojí před vámi dokonce ještě velmi dobře žijící svědek, můj bratr Kornelius, který právě tehdy řídil v Betlémě římskou záležitost popisu a vedle něho já sám, jenž jsem měl také již nejvyš neočekávanou příležitost vidět a zakusit na sotva 14 dní starém Dítěti taková znamení božskosti, která mně za největšího a nejuctivějšího úžasu nenechávala ani na okamžik v pochybnosti, že toto Dítě je zřejmě více nežli kterékoli sebedokonalejší dítě lidské.

6) Když jsem se nyní ve svém kmetském věku shledal opět s někdejší Dětátkem jako s Mužem plným ducha a božské zázračné síly, shledal jsem také brzy a snadno, že právě On je ono někdejší Dětátko a nebude snad těžko pochopitelné, že jsem byl pak nucen sám před Ním v nejhlubší úctě a lásce sklonit svou kmetskou hlavu a to ze svého nejvyš vlastního pocitu.

7) A tohoto Muže vy tak prudce pronásledujete a chcete Ho zcela zahubit a zničit?! Ó, vy nanejvyš nesmyslní a velmi slepí pošetilci! Cožpak neprorokoval Jeho příchod Mojžíš a po něm téměř všichni velcí a malí proroci, které vaši otcové ve své nejvyš politování hodné hlouposti také kamenovali, právě tak jako byste vy nyní chtěli zabít také Jeho?! Toho, jenž jediný vám všem může a také chce pomoci, vy nyní dokonce již se vši lstí pronásledujete a nazýváte obloudou, vyslovujete nad Ním nejhorší kletbu a k tomu Ho ještě chcete usmrtit?!

8) Krajinu, kterou jste hledali, jste nepoznali, protože velká obávaná skála zmizela z existence a tento celý druhdy nadmíru pustý přístav byl proměněn v pravý ráj. Kdo to však provedl?

já a všichni zde přítomní jsme svědky, že přitom žádná ruka lidská ani prstem nehnula. On byl a je mezi námi a provedl tento zázrak pouze Svou vůlí!

9) Zde po mém boku stojí chlapec; jeho jméno je Josoe. Ležel téměř dva roky v hrobě a nezbylo z něho již nic jiného nežli jen kosti přecházející v rozklad. A přece bylo Muži vámi tak krutě a tvrdošijně pronásledovanému snadno pouze slovem ho tak utvořit a znovu oživit, jak stojí nyní před vámi!

10) Zde u stolu obě mé dcery, které mi byly zlovolnými obchodníky s otroky uloupeny. Při plavbě přes moře spadly následkem bouře do vody a pluly svázané těmito necity úplně mrtvé na širé mořské hladině. Při včerejším rybolovu, kterého jsme se všichni účastnili, byly nalezeny a dopraveny sem. Slovo vašeho nepřítele - jemuž jediné všechna má čest! - vrátilo jim, jak je tu vidíte opět život!

11) Nyní se vás táži, zda by to také dokázal nějaký mág, anebo zda tato znamení nejsou již o sobě velkolepější nežli znamení, která byla vykonána za doby Mojžíšovy na poušti! Co vám pravím, je tak přesně pravdivé, jako že se jmenuji Cyrenius a může to být ještě více potvrzeno mnoha sty svědky; a vy nazýváte strůjce těchto skutků obludou, pronásledujete Ho a chcete Ho dokonce usmrtit?! K tomu věru patří sotva pochopitelný stupeň nejvyšší slepé hlouposti!"

150. HLUPOTA A SLEPOTA FARIZEŮ

1) Praví **farizeus**: „Nejvyšší a nejvyšší přísně spravedlivý veliteli! My jsme zákoníci a studovali jsme kroniku; proto myslím, že snad přece nejsme docela tak hloupí!“

2) Praví **CYRENIUS**: „Hleďte“ i tato vaše poznámka byla, jak jen možno hloupá a rovněž tak hloupý byl váš způsob chytat Světce z Nazaretu! Neboť při špetce rozumu jste si přece jen mohli myslet, že my Římané rozeznáme Žida zakukleného dokonce do špatně zhotoveného římského oděvu, od skutečného Římana a že až příliš rychle pochopíme, že za tím vězí velmi prohnáné darebáctví! Také jste si mohli myslet, že já až příliš dobře poznám podpis Herodesův! Rovněž jste si také mohli představit, že vás na místě prohlédnu a poznám ve vašem velmi zlém úmyslu a že tedy váš podnik, který vás mohl připravit o vše, dokonce i o trochu vašeho tělesného života, jenž je vaše největší svátost, byl nejvyšší hloupě odvážný! Pravím vám: Věřu, dítě jen trochu přirozeným důvtipem oživené, mohlo vám s určitostí předpovídat, jak se vám povede s vaším podnikem! Ale ne, - to je přímo závrať působící! Vy, velemoudří zákoníci jste to nemohli předem poznat!

3) Víte, jaký je toho důvod? Já vám jej řeknu: Hýřící hodovník, jehož žaludek ještě nikdy nepocítil prázdnotu, si nedovede představit pocit hladového žaludku; hluchému nepřipadne vůbec nikdy na mysl, jak je u srdce tomu, jenž slyší harmonii čistě naladěné harfy Aeolovy; rovněž tak si nedovede zcela slepý učinit pojem o dojmu vidění a zrání a v jeho pocitu je mu tak, jakoby byli všichni lidé slepí. A rovněž tak a vlastně ještě hůře se daří duchovně slepému a vpravdě hloupému člověku! Považuje nejen všechny lidi za rovněž tak hloupé jako je on sám, nýbrž ještě za mnohem hloupější; neboť sebe vůbec nepovažuje za hloupého, nýbrž jen za velmi moudrého. Nemůže vůbec pochopit, jak by mohl být také **B** rovněž tak rozumný a moudrý, jak se cítí on sám jako **A**. A v tom právě spočívá důvod, proč tací nejvyšší domýšliví hloupí lidé při nějakém podniku věc již co nejhlupeji napadají, jak jste to až příliš makavě jasně právě ukázali zde přede mnou vy.

4) Poněvadž jste tedy tak hloupí, nemůžete také pochopit nevýslovně velká znamení této doby, jako také nemáte přes veškerou vaši tak vysoce vychvalovanou znalost Písma ani ponětí o tom, co prorokoval Mojžíš a všichni ostatní věstci o této nynější době a zejména o Mesiáši Židů a o Jeho Říši na Zemi. Proto třeba způsob vašeho podnikání přičíst jen vaší příliš velké a hrubé duchovní slepotě; neboť při trošce duchovního světla museli byste přece pro vašeho Jehovu poznat, že proti moci, jakou je moc naše, se s vaší strany věčně nic úspěšně nepořídí a ještě méně proti Muži nejvyšší naplněnému nejmocnějším Duchem Božím, Jenž potřebuje jen zcela potichu chtít - a celá Země v jediném okamžiku zmizí ze jsoucná!

5) Věřu, pravím vám: 500.000 takových lidí jako jste vy, se 100.000 muži cvičených bojovníků se nebojím; ale co by mně 1000 krát tolik bojovníků prospělo proti všemohoucí vůli tohoto Muže?! Jedna Jeho myšlenka postačí, aby nás již nebylo! A vy chcete s vaší Istí a státní chyt-

rostí tohoto Bohočlověka chytit a dokonce usmrtit - a to ještě bez jakéhokoli držitelného důvodu?! Řekněte mi však nyní zcela upřímně, zda nyní ještě nepoznáváte a náležitě rukama nena-
hmatáváte vaši až příliš velkou a hrubou hloupost!"

6) Práví **farizeus**: „Kdybych směl mluvit k tobě otevřeně, řekl bych ti také něco, co by ti snad, nejvyšší veliteli, v této věci mohlo poněkud otevřít oči; ale s tebou nelze mluvit a se přít, jako to mezi sebou děláváme my moudří chrámu! Kdybych však směl s tebou beztréstně tak zcela od plic mluvit, pak bys snad také začal velmi široce otvírat oči!"

7) Práví **CYRENIUS** dokonce jakoby se zadržným úsměvem: „Věru. dovoluji ti zcela svobodně mluvit; po tvých slovech nebude žádný trest následovat!“

151. CHRÁMOVÁ MORÁLKA FARIZEA. ZÁZRÁKY MOJŽÍŠOVY VE FARISEJSKÉM OSVĚTLENÍ.

1) Tu; **se farizeus** náležitě rozběhl, postavil se zcela zpříma a jal se mluvit takto: „Nejvyšší veliteli! Ty mnoho víš a tvůj rozum se leskne jako nejčistší diamant ve světle slunečním; ale také já vím něco, ač to podle našeho mravu nevystavuji a vlastně ani nesmím vystavovat na odív! Kde je toho však třeba, tam se to má také rozhlásit! Patří-li člověk na této milé Zemi jednou nějakému ústavu a je žel zrozením, zvykem, zákonem a pozemským tlakem okolností nucen kvůli milému žaludku přísahat na jeho prapor, pak tím na tomto světě duchovně již zemřel. Z počátku ovšem sice ještě ne zcela; ale ponenáhlu vždy více!

2) Neboť je-li někdo před očima lidí, bez rozdílu všemi prostředky pozemské moci neustále nucen dělat X místo U, pak přestává veškeré myšlení! Člověk pak musí začít pro každou jasnější myšlenku sama sebe notně proklínat a říkat: „Pryč s tebou, čisté světlo nebes! jsem-li odsouzen být ďáblem, ať jsem také ďáblem! Zda Istivě či hloupě, na tom pak věru již nezáleží! Musím-li být X místo U, ať to jsem; já takové staré poměry změnit nemohu!"

3) Časem se člověk do svých ďábelství pomalu zcela vžije, takže si pomyslí: „Protože jsi se již narodil bláznem a byl jsi též jako takový vychován, zůstaň tedy, čím jsi! Je-li tvůj žaludek dobrý, je pak také již vše dobré! Jez a pij a užívej života, dokud a jak se jen co nejlépe dá užívat!“ Přejde-li pak poslední den, poslední hodina, pak jsou všechna pouta uvolněna a veškeré zákony navěky přestaly pro toho, kdo se navrátil do svého nic!

4) Lež a pravda si podávají nejlídněji ruce tam, kde je domovem úplná nicotnost všeho bytí. Za těchto nejjistějších a nejpravdivějších vyhlídek je pak zajisté nejvýš stejné, pod jakou bláznovskou čepicí prodělal člověk život na této Zemi. Dokud však člověk žije, měl by se nicméně kvůli vlastnímu pozemskému blahu snažit, aby se co nejpečlivěji zdržoval všeho, co by mu mohlo ztrpčit a znepríjemnit trochu toho života; vše ostatní je bajka a chiméra. Kdo však považuje život za něco vyššího, klame jen sám sebe.

5) Tento názor nestavím však jako něco v povaze věcí odůvodněného, nýbrž jen jako následek, neboť téměř každý člověk, jenž náležitě trvale k nějaké kastě světských bláznů, musí dospět k tomuto názoru a konečně se do něho zcela vžít, protože nesmí myslet, mluvit a jednat jinak, nežli jak mu to předpisují stereotypní zákony kasty. Mohu být jednou anebo tisíckrát co nejjasněji přesvědčen, že je tomu s Nazarejcem právě tak, jak mně to předtím oznámila tvá vznešená ústa; co mi to však prospěje?! Dokud jsem přísežným členem kasty, nezobývá mi jistě nic jiného, než abych s ní z plna hrdla vyl: „Pryč s ním! Neboť ohrožuje náš ústav a omezuje jeho nutné příjmy!"

6) Zcela u sebe si ovšem mohu co nejtajněji myslet: „Celá kasta tomu chce a losem tě učinila svým nástrojem! A tak tedy vycházím a jedním slepě podle obdržených předpisů, nad něž anebo pod něž nemohu a nesmím nic podle svého soukromého názoru podnikat!“ Dále si však ještě více potají myslím: „Je-li na tom, jenž má být pronásledován skutečně něco, pak bude s námi brzy hotov a my jako poražení sotva již uzříme naše zasvěcené pokoje; není-li však na něm dále nic jiného nežli jen nové tlučení hubou, jaké se nám již tisíckrát naskytlo, pak bude zcela dobře zmocnit se ho! Neboť co zamýšlí? Nic jiného nežli založení nového a snad ještě horšího kastovnictví!"

7) Ó, z počátku vypadá všechno zcela božsky! Pohledme na život Abrahamův a jeho prvých potomků! Vidíme, kterak s nimi Božství dokonce často viditelně obcuje a vede je po ces-

tě spravedlivých - my jsme ovšem nota bene³³) při tom nebyli! Ale za času Mojžíšova, - jak vypadaly děti Abrahamovy! Mojžíš byl opět jednou jeden, jenž jistě náležitě prostudoval staré egyptské mudrce! Byl zasvěcen do všech slabostí svého dvora, zatoužil bezpochyby státi se sám vládcem této říše a proto odstranil s cesty zákonité prince Faraónovy.

8) Prvý plán se nezdařil. Dal se na útěk a vymyslel jiný plán, aby svůj národ kmenově spřízněný, jinak však skleslý pod říši zvířecí náležitě podnítil tajnými propagandisty proti Faraónovi oslabenému chlípností. Když se dověděl, že jeho národ je připraven k boji, tu přišel sám vyzbrojen velkou kouzelnou mocí a začal králi diktovat. Ale svému lidu, jenž snad měl ještě jakési ponětí o dřívějších božských stavech staropatriarchů, se představil jako vyslanec Jehovův, ukazoval mu, jak se dělají všeliké pochopitelně nepochopitelné divy a tak ho lid následoval jako stáda ovcí předního berana.

9) Znal velmi dobře vlastnost moře, že denně dvakrát stoupá a opět padá. Možné místo průchodu dávno předtím vyčíhal. Sotva slabé dvě hodiny cesty má šířku celá zátoka. V době nízkého stavu moře bývá uprostřed zátoky pevná kamenitá půda přes hodinu cesty široká, vždy a dobře na dobu tří hodin úplně vody prostá a slouží cestujícím, není-li moře žádnou bouří pohybováno, za nejlepší přechodný most. Rychlým krokem může ji každý do konce as za dobrou hodinu přejít a tak se také nejkratší cestou octne ihned v arabské poušti, kam se jinak po souši dojde, jelikož se moře přes tuto výspu rozkládá ještě několik hodin daleko a je dosti hluboké, sotva za 4, 5 - 6 dní.

10) Mojžíš to velmi chytře vypočítal, jelikož měl, jako jinak nikdo u dvora faraónova znamenitou znalost území. Převedl své zástupy co nejrychlejším krokem přes výspu do arabské pouště a do horských nejvyšších příkrých krajin, v nichž, mimo snad jeho tchána a tchyně nikdo nic neměl. Jemu byla proto tato krajina a její ostatní zvláštní přírodní vlastnosti, jichž náš prorok jistě dovedl použít, zajisté známé.

11) Ale nechme toho nyní a ohlédněme se ještě poněkud po Izraelitech táhnoucích přes moře a vidíme je jakoby na křídlech větru dokončovat cestu, právě když Faraó nyní vztekem a zuřivostí rozpálený, poručí svému vojsku, aby se na téže cestě hnali za Izraelity. Kdyby byl Faraó přišel dříve, pak by byl náš dobrý Mojžíš jistě neodešel se zcela zdravou kůží; leč jeho váhavost a odstraňování nejrozmanitějších překážek zadržely jeho vojsko. Mojžíšovi se dostalo značného náskoku a zcela šťastně unikl svému jej stíhajícímu nepříteli. Když však Faraó pronásledujíc touze výspou Mojžíše, dospěl sotva právě do středu zmíněné výspy, tu začalo moře jako obyčejně velmi rychle stoupat a hnáti své vlny přes vojsko Faraónovo, které snadno pochopitelně našlo jistou záhubu ve vlnách.“

152. DALŠÍ VÝKLADY O STAROZÁKONNÍCH ZÁZRAČÍCH.

1) Tu přerušil **Cyrenius** vypravěče a řekl mu: „Tak zcela hloupý, jak jsem se domníval z počátku, nikterak nejsi; ale protože, jak se zdá, věcem rozumíš zcela přirozeně, rád bych se tedy od tebe dověděl, jak mi vysvětlíš známý zjev z archy úmluvy a to její denní kouřový a její noční ohnivý sloup. Jak povstal tedy tento sloup na tvé tak zcela přirozené a divu prosté cestě?“

2) Praví **farizeus** se zcela lehkým srdcem: „Vysoký veliteli! Jen malý pohled do starého vedení války - a tato proslulá a tak velice zbožňovaná archa úmluvy je hotova! Skříň sama byla podle staroegyptského způsobu dobře sestrojeným, elektřinu v největší míře vyrábějícím nástrojem. Za touto nejvyšší složitou skříňí byly kovové káry na děláni kouře. Byly naplňovány všelikými silně kouřícími a většinou však také velmi páchnoucími věcmi, jako peřím, chlupy všelikých zvířat a také lidí, které byly posypány sírou, smůlou a ledkem a pak se taková kára zapálila. To způsobilo hustý mocný kouř, jenž v krátké době, zejména při rychlém tahu káry zahalil jako hustá mlha za sebou cestu a pronásledujícímu nepříteli odňal výhled na obraty a postavení pronásledovaného vojska, zároveň však také jako velbloudům, koním a slonům nesnesitelně protivný, přiměl tato válečná zvířata k obrácení a k ústupu, což pronásledujícímu nepříteli nebyla jistě věc žádoucí. Že za prchájícím zástupem bylo často taženo několik nyní popsanych kár, lze si samo sebou představit. - To by tedy byla v pravém obrazu ona tak zázračná a přesvatá Mojžíšova

³³ „Zapamatuj si dobře!“ Vyd..

archa úmluvy a mohu ti, nejvyšší veliteli, také s dobrým svědomím říci: Sapienti pauca!³⁴)

3) Praví **CYRENIUS**: „Dobrá, nechme toho tedy! Jak mi však potom vysvětlíš zřícení zdi starého velkého města Jericha? Archa úmluvy byla nošena kolem zdi města, provázená mocně znějícími pozouny, jaké byly obvyklé již v chrámech starých Egyptanů a já myslím, že již při třetím obejití se zhroutily zdi na kaši. Jak to tedy bylo možné? Zvuk milionu pozounů by to byl nemohl nikdy způsobit! Vysvětlí mi tedy také to svým přirozeným způsobem!“

4) Praví **farizeus** po hezky hlasitém smíchu: „No, to bude možno rukama nahmatat! O starých Egyptanech se s největší určitostí vypravuje, že správným používáním elektřiny roztržovali a spalovali lodí nepřátele. Zde vidíme známou archu úmluvy kolem zdi Jericha několikrát putovat, a Josua podle pravdy zajisté věděl, proč tak učinil! Vyznal se asi velice v zacházení a v účinku archy! Také tu míním opět: Sapienti pauca!“

5) Praví **CYRENIUS**: „Ano, to je přijatelné; ale kdyby tato archa nebyla nic jiného nežli pouhý elektrický přístroj, musela by tu přece být ještě dodnes!? Proč tedy nemá dnešního dne tentýž účinek?“

6) Praví **farizeus**: „No, důvod toho bude asi snad také velmi pochopitelný?! Pohlédněte na dům, jenž je asi 1000 let starý anebo na 100 anebo na kabát; při takovém stáří bude zajisté také již vypadat velmi značně jinak! Dokonce kameny v tisíci letech velmi často značně zvětrají, - oč mnohem více staré dřevo a nejušlechtlejší kovy, jako třeba měď a železo; dokonce i na zlatu se 1000 let velmi dobře pozná.“

7) My máme ještě starou uměleckou archu, která však časem již tak zchátrala, že z původního účinného zřízení má právě tolik jako starořecká ústa ze zdravých zubů, kterých jsou již dávno zbavena. Mimoto Babyloňané dovedli zcela dobře vyplenit chrám i s archou. My však nerozumíme tomu, jak kdysi byla archa zařízena. Co do tvaru jsme ovšem dali zhotovit zcela stejnou archu; ale nemůže mít účinek staré archy, protože jí úplně chybí a chybět musí žádoucí vnitřní zařízení, neboť v této době, aspoň u nás, nikdo ji už nedovede zhotovit. - Myslím, nejvyšší veliteli, že jsem se také o tom co možno jasně vyslovil!“

8) Praví **CYRENIUS**: „Ano, jestliže tedy již vše to spočívá jaksí na chytráckém zbožném podvodu, jak potom můžeš se svým zcela zdravým míněním a názorem a poznáním zůstatvat dobře sloužícím členem takového podvodného ústavu?“

9) Praví **farizeus**: „V tom je právě jádro satanovo! Protože se člověk stal členem této kasty ještě jako slepý! Jako vidoucí by se byl člověk asi sotva kdy k ní přiznal! Je-li však nyní již jednou při ní a vidí, že celý svět je bláznec, nuže, pak člověk kvůli milému žaludku, jakož i kvůli kůži, jež chce být zdravá, dělá nutně spolu blázna! Sběhnutí u naší kasty se z dobře uvážených důvodů ještě vždy beze všeho ohledu trestá ne zrovna příjemnou smrtí ukamenováním! - Myslím, že tato odpověď je také velmi pochopitelně a dostatečně rozumně podána.“

153. FARIZEOVA PŘÍRODNÍ FILOZOFIE.

1) Praví **CYRENIUS**: „Ze všeho toho, co jsi mi nyní vyprávěl a vykládal, také však jasně vyplývá, že jsi jako zbožný sluha boží ještě nikdy nevěřil v Boha; jak může však být někdo tak přísným sluhou nějaké bytosti, která pro vás vůbec neexistuje?“

2) Praví **farizeus**: „No, to se také zcela snadno vysvětlí z dříve uvedeného nejvyššího a pro všechny časy platného důvodu! Co zmůže sebe probudilejší dítě proti moci a fyzické síle svých rodičů a často přehloupých učitelů?! Musí se podrobit! Předpokládám tento případ: Vy Římané jste nás podmanili svou neodolatelnou mocí. Kdo z nás mohl klást odpor vaší moci?! Dejme tomu, že byste nám však místo vašich velmi moudrých a spravedlivých zákonů uložili k nejpřísnějšímu zachování například nejhlopější zákony. Mohli bychom my slabí něco jiného činit nežli je rovněž tak přísně zachovávat, jako zachováváme tyto nynější moudré zákony?! Vnější moc působí neodolatelnou silou a jejím ustanovením nutno se podrobit. Na této Zemi je však vše jen zdání a nikoli opravdové bytí.“

3) Hledá se pravda, hledá se Bůh. Kde a co však je tu pravda a kde a kdo je tu Bůh?! Každý národ poznává a má jiného Boha a podle toho stanoví zásady, které se předkládají témuž národu jako svatá pravda. Jsou proto snad také pro nás pravdou? My se tomu smějeme a ne-

³⁴ „Moudrému napověz!“ Vyd..

můžeme naprosto pochopit, jak může nějaký národ věřit takovým nelogickým, nejvýš hloupým věcem! Jdeme-li však k onomu národu a otážíme se ho na úsudek o naší víře, zda o ní něco ví, tu také nepochopí, kterak můžeme všemu tomu našemu věřit a toho se držet! Pro udržení všeobecného pořádku je v tom všude něco dobrého, - ale proto ještě v tom dávno není žádná pravda a ještě méně nějaké skutečně někde jsoucí Božství!

4) Tamto Slunce je pravda a působící Božství o sobě a také pro nás, ačkoliv se musíme spokojit jen s jeho zářením, proto také zde na této Zemi je asi veskrze spíše zdáním nežli nějakým pravým bytím. Či nepůsobí zde snad vše záření Slunce?! Vše, co tu je, vzniklo zářením slunečního světla a jeho zázračným teplem a dokud to trvá, trvá a žije to zářením skutečně všemocného Slunce; neboť s jedné strany je to vždy z poloviny ozářeno, druhá polovina má stín.

5) Na obloze se tedy stkví ve velké velebnosti skutečné světelné Slunce jako dokonalá pravda. Země a vše co je na ní, je dílem jeho světla čili záření, tedy již o sobě spíše záření nežli bytí. Za stávajícím zářením celé Země a všech věcí se ocitá nezahladitelně stín jako úplná lež; a právě stín to je, který všichni poutníci vyhledávají a většinou milují na spánek pod všeobecným stínem Země, kterému říkáme „noc“, je a zůstává po denní práci a námaze největším, nejsilnějším a nejpříjemnějším občerstvením života!

6) A proto se mi také zdá, že lidé nemohou, mravně vzato, pod panstvím co možno nejčistší pravdy právě tak obstát jako jejich tělesná bytost bez spánku. Čím je tedy spánek tělu, tím je dobře užívaná lež celému mravnímu člověku! A tu pak ovšem nepřijde na to, jakou má mít lež podobu! Zjedná-li lež mravnímu člověku jen určitý uspokojující a velmi občerstvující nadějný klid a zpola ozářenou a snadno přijatelnou důvěru, pak jen dobrá a nejčistší pravda může k ní jít žebrat o chleba!

7) Dokud lidé bydlí na Zemi, bylo tomu tak; nyní je tomu také tak a zůstane tomu tak až do možného konce všech časů. Lidé budou stále hledat pravdu, ale přitom jíst a žít z mísy lži. Vždy budou mezi velmi mnohými hloupými lidmi také moudří, kteří budou držet před lidmi světlo pravdy. Ale čím jasněji budou lidé vždy osvětlováni jen na jedné straně, tím určitěji a výrazněji bude možné za lidmi zpředu co nejjasněji osvětlovanými rozeznávat stín jako stálý následek světla!

8) Jako však způsobuje světlo stále také stín, právě tak způsobuje nejčistší pravda také vždy nejdokonalejší lež. Neboť bez pravdy by také nebyla lež a bez lži by nebyla tak snadno pravda. Každá pravda skrývá však v sobě přinejmenším způsobit lež, tak jako světlo stín. Co nyní z obého je pro člověka lepší, na to ať se každý člověk táže sebe, ale věrně a otevřeně a nic si nezatajuje! Spravedlivý soudce soudí lháře a podvodníka podle zákona a žije od svého úřadu; kde však je ten, kdo by mi mohl učinit všeobecně pochopitelným, že zákon sám je pravda? Přijaté a schválené ustanovení je zde takové, na jiném místě jinaké! Kde je tu pravda, kde lež trestá lež?! - Myslím také opět zde: Sapienti pauca!“

9) Toho měl **CYRENIUS** zatím dost, nechal farizeje odstoupit a pravil Mně: „Ne, poslyš, něco takového se mi ještě nikdy nepříhodilo! Roklus dovedl ve své čistě rozumové sféře také mluvit; ale já jsem zůstal ve svém nitru nad tím vždy pánem! Tento farizeus mně však nyní tak se vrhel, že mu na to nedovedu zcela nic namítnout! Já jsem si představoval farizeje vždy mnohem hloupější; on mi však dokázal, že nejsou nikterak tak hloupí! - Co s ním mám však nyní podniknout?“

154. CYRENIUS POUKAZUJE NA ZÁZRKY PÁNĚ.

1) Pravím **JÁ** : „Dej si však nyní vysvětlit od něho Mé zázraky a přesvědčíš se, že ti je dovede právě tak přirozeně vysvětlit, jako zázraky Mojžíšovy! Teprve potom mu ukážeme, na jak velkém je omylu. Zavolej ho a učiň tak; neboť to je jeden mazaný!“

2) Cyrenius učinil co nejrychleji co jsem mu poradil a, společnost farizeů přišla z úcty před vrchním místodržitelem co nejhloběji se uklánějíc a vedoucí farizeus se s nejhlubším úklonem otázel, co asi nyní mohou očekávat po jeho vysokém úradku.

3) Práví **CYRENIUS**: „Nic jiného; nežli že budeme tedy dále sledovat záležitost božstva, lidské víry, věštění a přitom tak často se vyskytujících zázračných činností a to podle tvého způsobu, jenž se mi stále více vyjasňuje; neboť jasno mít musím, buď tak anebo tak!“

4) Ty jsi mi předtím učinil dějiny od Mojžíše a o starých zázracích opravdu velmi pochopitelné a nyní si dovedu podle tvého výkladu představit zjevy již spíše pravdivé nežli podle nějakého výkladu jiného. Ovšem kvůli lidu to zůstane přísně mezi námi! Ale hleď, vzdor tvému výkladu mně to tíží jako nějaká těžká starost a odpovědnost! Na vše to, co jsem zde vpravdě přezázračně viděl a zpozoroval na vlastní oči, jsou tu svědci téměř se všech končin světa: pohané a Židé, Ezejci, král Skytů Ouran se svou družinou, nechybí ani Peršané, - vesměs autority moudrosti prvního řádu, jak je v této době nyní moudrost zastoupena.

5) Pozoruj tento nádherný lázeňský dům a zejména jeho vnitřní přeskvostné a neocenitelné zařízení, zahradu s daleko sahající obvodní a ochrannou zdí! Pozoruj v zahradě nádherné plody všech nejušlechtilejších druhů! Vše oplývá bujností a mnohé plody jsou tu již úplně zralé. Pozoruj dále nádherné vodní prameny, nad něž asi nejsou nikde snadno lepší! Potom pohleď k moři! Pozoruj přístav a ³⁵jeho nadmíru pevnou do hlubokého jezerního dna sahající ochrannou zeď, pět nádherných lodí, závěrný řetěz! Potom pohleď na místo, kde dříve stála velká, lodníkům často velmi nebezpečná skála! Hle, až do nejhlubší hlubiny ani stopa po ní!

6) Pohleď potom daleko přes moře do krajiny genezaretské! Zda nestála tam teprve před dvěma nebo nejdéle před čtyřmi týdny strašně vysoká skála, která zapouštěla své kolmé stěny hluboko do vody a na její vrchol dříve nikdy žádný smrtelník nevystoupil? Tisíciletí přešla kolem jejího vzdorovitého čela a zub času nemohl s jejími žulovými masami nic pořídit. Avšak před dříve řečenou lhůtou asi čtyř týdnů přišel tam právě onen vámi pronásledovaný prorok z Nazaretu a vedle mnohých jiných zázraků vykonal tam také to, že onu skalní horu utvořil tak povlovně schůdnou, že na ni nyní mohou se všech stran dokonce i děti bez veškerého nebezpečí s největší lehkostí vystoupit.

7) Kdo by neznal nejvš nezdavou horečnatou krajinu genezaretskou? Všichni tu trpěli život stravující horečkou, zejména cizinci, kteří tam museli nezřídka léta trávit v chorobě, aby návykem na podnebí nabyli natolik zdraví, aby potom mohli cestovat dále. I naši jako buk zdraví a zdatní vojáci onemocněli tam často na smrt a naplňovali nemocnice. Prorok z Nazaretu tam přišel, požehnal krajině a nyní je to jedna z nejzdravějších krajin z celé Galileje a všichni nemocní se okamžitě uzdravili.

8) Nuže, to jsou skutečnosti, které se staly před našima očima a nikdo nás věru nemůže obviňovat, že bychom byli lehkověrnými lidmi, jimž může každý kejklíř z Egypta, Indie anebo Persie za bernou minci nabalamutit své zázraky. To je něco, nad čím zůstává rozum stát. Připouštím, že se dají všechny věci vztahující se na Mojžíše vysvětlit způsobem zcela přirozeným; neboť předně - jsou-li v tvém světle zkoumány - mají zajisté na sobě dosti silný znak přirozenosti a zadruhé mimo těžko srozumitelné knihy z jeho ruky prý pocházející, nemají žádné jiné svědky, kteří by nám mohli podat o tom nějaká data lepší. Řeční kronikáři vědí o tom pramálo.

9) Ale ať už je tomu jakkoli; zanechme co dávno minulo a obírejme se nyní touto převelkolepou zázračně se skvoucí přítomností! Jak bys mi mohl nyní vysvětlit tyto nové zázraky? Věřu, odměním a vyznamenám tě královsky, jestliže mi tu z mého divinativního (předtučového; př.) snu podobným způsobem pomůžeš a slibuji ti dokonce svou nejúčinnější pomoc při pronásledování a zničení tvého pověstného proroka!"

155. POUČENÍ FARIZEŮ ZÁZRAKEM VÍNA.

1) Praví **farizeus**: „Kdy byl tento Nazarejec zde, jak dlouho se tu zdržel a byl tu již jednou dříve?"

2) Za Cyreniem stál také starý **MAREK** a ujal se slova řka: „Tento zbožný Muž nebyl dříve nikdy v této krajině, přišel se Svými několika učedníky teprve asi před osmi dny a nepřinesl s Sebou nic jiného, nežli jedině Svou všemohoucí vůli a jeho učedníci byli stále kolem Něho jako jehňata.

3) Prvý zázrak byl pak ten, že mně poručil, abych naplnil všechny své dosti četné měchy na víno vodou, což jsem tedy také ihned dal učinit svými dětmi. A hle, sotva byly měchy naplněny, byla voda, jakou obsahuje jezero, také již proměněna v nejvzácnější víno! Zde je ještě plný pohár právě onoho zázračného vína! Ochutnej je a podej pak svůj úsudek!"

³⁵ „přístav a“ doplnili vydavatelé.

4) Farizeus vzal pohár, ochutnal víno téměř až na dno poháru a pravil: „Věru, lepší víno jsem ještě nikdy přes svůj jazyk nepustil! Je však tvá výpověď, starý vojine, také spolehlivě pravdivá?“

5) Praví **MAREK**: „Kdo mně zná, ten ví, že můj jazyk nebyl ještě nikdy znečištěn nějakou lží. Kdo se tu však ještě táže, toho víra není dosud ještě silná. Abych ti však věc poněkud blíže objasnil a zasadil ránu tvému zmatenému přirozenému rozumu, žádám tě, abys šel se mnou s tímto zcela prázdným džbánem k jezeru a sám jej vodou naplnil a ručím ti za to, že onen dosud mezi námi dlící Prorok promění pouze Svou vůlí vodu okamžitě ve víno! Anebo kdyby se ti zdálo, že džbán byl snad již za tím účelem připraven, pak vezmi si jednu ze svých nádob a jdi k jezeru, načerpej tam na libovolném místě vodu a jakmile bude voda v nádobě, promění se také okamžitě ve víno, jaké jsi nyní ochutnal! Jestliže lžu, stane se tento nový dům i se zahradou a se všemi mými ostatními velkými poklady úplně tvým vlastnictvím!“

6) Tu vytáhl **farizeus** zlatý pohár z kapsy suknice a pravil: „Uvidím. Stane-li se v něm tato jezerní voda vínem, pak tento drahocenný pohár náleží tobě!“

7) S těmito slovy spěchal farizeus i se svými druhy ven k jezeru a nabral vodu a voda v poháru se stala vždy vínem.

8) Když se o této velké a přezáračné pravdě přesvědčili také všichni druhové, pospíšili velice se podivující opět ke starému Markovi a onen farizeus pravil: „Na, vezmi pohár; neboť sázku jsi vyhrál! Ano, tu nyní zůstává věru také mně rozum stát! Co mám nyní na to říci? Tu věru nejde o věci přirozené! Je to velmi zvláštní: Nejen chuť, nýbrž také líh vína byl přítom v hojně míře, takže byli bychom všichni málem opojeni! Tu věru nemůže nic jiného působit nežli vůle Nazarejce a to nám slouží za důkaz, že také ostatní jeho zázraky byly provedeny tímž způsobem!“

9) Má-li člověk před sebou ustavičnou přirozenost jevů na této Zemi a v celém svém životě sám nikdy neviděl zázrak - mimo kejklářství perská a psaná, která však jsou zahalena do velkého mysticismu - pak se mu stává nakonec neuvěřitelné to, co nyní dokonce skutečně a nepochybně zažil sám.

10) Ale co tu také toto vše prospěje, nemůže-li člověk poznat základ toho? Ano, nejvyšší veliteli, při těchto zjevech, které se nepochybně takto mají, přestává veškeré přirozené vysvětlování! Neboť to je opravdu zázrak! Tento zázrak nemůže být právě tak nikdy přirozeně vysvětlen jako stvoření světa z nějakého pro naše pojmy a vnímání původního nic. Celé stvoření není tedy nic jiného nežli zpevněná vůle božské Prasilý a Prabytí všeho bytí.“

156. POCHYBNOSTI FARIZEA O BOŽÍ JSOUCNOSTI.

1) Praví nyní opět **CYRENIUS**: „Zcela dobře, jsem s vámi zatím také takto spokojen a zůstaneme tedy při tom; avšak namítá se nyní jiná otázka, totiž: Poněvadž tato díla zde jsou nyní jednou nepochybně zcela určitě nejčistšími zázraky a Mojžíš a mnozí jiní věštcí a proroci přesně předem popsali a tak navlas nakreslili tohoto Muže, jenž před námi nyní koná takovéto nikdy neslýchané věci, že nelze předpokládat, že by mohli mýnit ještě někoho jiného, zdá se aspoň mně, že jejich někdejší obdobné skutky přece jen mohly být zázračné! Že se přitom použilo také lecčeho přirozeného, nelze popřít; ale vcelku byla přece jen většina (toho) jistě velkým zázrakem, jenž byl rovněž tak jako tyto zázraky zde, způsoben jen všemohoucí vůlí Boha, Jenž Se jako Duch Boží projevil skrze člověka. Takové je moje mínění. - A jaké je mínění tvé?“

2) Praví farizeus: „No, ano, mají-li se věci tak, pak nelze proti tomuto tvému závažnému mínění podle mého přesvědčení zrovna mnoho namítat; jen jedno lze přitom těžko, ačli vůbec pochopit: proč Bůh, je-li někde jaký, nechává lidstvo na dlouhý čas vždy tak hluboko klesnout a konečně pak zase jednou probudí nějakého věštcce a proroka, jemuž je učinit lidstvo zcela oslepené opět poněkud vidoucím, ale přitom se nakonec stává sám obětí rozpoutaných divokých vášní zvrhlého lidstva. Bůh sice propůjčuje prorokům nepochybně zázračné síly, o nichž nyní již nemohu pochybovat; nakonec však prorok přece jen podlehne obyčejně hrubé pěstní moci lidí. Téměř většina mně známých proroků byla nakonec připravena násilně o pozemský život. Proč je tu tedy všemohoucí Boží Duch nechránil?“

3) Tím však nechci dělat Božství výčitku a říkat: „Nebylo moudré nechat takového Duchem Božím naplněného člověka v hrubé nejvyšší hmotné moci lidí pozemsky zahynout! Vždyť tím jeho

probuzení doznalo značnou újmu v tváři vždy sobeckého lidstva. Neboť je zřejmě nejvýš zvláštní pohlízet na to, kterak je člověk, jenž byl předtím s to pouhou vůlí přenášet celé hory, za krátký čas lidmi spoután, do žaláře uvržen a několik málo dní anebo týdnů poté nejvýš pobuřujícím způsobem připraven o život. Tím pak jeho nejpřimnější stoupenci a ctitelé sami pozбудou odvalu a vrací se namnoze ke své staré, avšak aspoň pozemskou životní jistotu zaručující hlouposti.

4) Jak je tomu dávno, co jistý Jan na poušti u Jordánu konal všeliká vpravdě velká znamení na svědectví svého nadchnutí Bohem?! Herodes ho dal zajmout a brzy poté nejvýš hanebně v žaláři zcela tajně stít. Měl vpravdě již spoustu učedníků a mnoho tisíc se jich od něho dalo na svědectví přijetí jeho vpravdě zcela čisté nauky v Jordánu pokřtít; neboť prošel téměř celou Galileu a Judeu u Jordánu. Když se pak jeho mnozí stoupenci dověděli co se stalo s jejich mistrem, byli naplněni bázní a úzkostí a nedali tak snadno na sobě znát, že přijali od Jana křest vodou; neboť se obávali, že budou muset zcela nenadále nějak sdílet smutný osud svého mistra. Toto jediné shledávám svým rozumem, jenž dosud ještě nikdy nebyl nikterak zbedněn, poněkud nedůsledné a vyzírá tu z toho pro blaho lidstva málo moudrosti a podle našich pojmů příliš málo dobré vůle.

5) Pod neviditelnou vládou slepého „fatum“ (osudu) pohanů lze si něco takového představit zcela dobře, - ale velmi těžko pod panstvím vše moudrého, všedobrotivého, vše spravedlivého a všemohoucího Boha! To byl také většinou důvod, proč já sám jsem zcela odpadl od víry v jednoho Boha. Pravý prorok měl by mít až do svého konce nikdy nepřemožitelnou způsobilost k obraně, proti níž by veškeré mocnosti a moci Země nemohly nic pořídit, - pak by se z toho dal opravdový božský element již na všechny časy dobře poznat a také zachovat; ale takto většina věštců a proroků špatně končí a tím opět uvádí v podezření vše to božské, jež předtím zaseli. Tak Mojžíš sám nesměl vstoupit do zaslíbené země a o jeho tělo musel archanděl Michael celé tři dny se satanem bojovat a nakonec ještě odejít bez vítězství. Ano, k čemu tedy to? Proč tedy musí zlý princip na této Zemi téměř vždy zvítězit nad dobrým principem?

6) My pravíme - a to právem - : Veškeré lidstvo aneb mravní svět je ve zlu a je zlý. Ale pátráme-li jen po původu, najdeme jej asi v tom, co jsem právě uvedl! My lidé můžeme tu činit cokoliv chceme, nepolepšíme ani sebe samotné ani ty ostatní; neboť tu nás drží světské moci stále v mezích a všude se praví: „Jen až potud - potom však již ani o píd' dále! Nesmíme ani bádát ani hloubat. Neúprosný zákon nutí všechny hlavy pod jeden klobouk. Kdo se tu odváží pohnout, ten je pro svět ztracen; a je tím snad získán pro jiný svět? Nuže, o tom máme ještě mnohem méně přesvědčující jistoty nežli o tom, co se stane s lidmi za 100 let po nás.

7) Praví věštcí a proroci by mohli sami odpomoci tomuto zlu. Tím by lidé měli stále před očima nikdy nepřemožitelnou sílu a moc Boží, zachovali by si pravou víru a tím by byli řádnými dobrými lidmi. Ale takto sice bývá čas od času, když lidé předtím klesli již pod říší zvířecí, probuzen tu a tam prorok, jenž po jistou dobu hlásá moudré nauky a všelijakou úžasnou zázračnou silou vydává lidem úplně platné svědectví o božskosti svého poslání; ale jak dlouho to trvá?

8) Poněvadž k němu ve velkých masách proudí lidé prahnoucí po Bohu a po pravdě, tu se staré věštírny a nejvýš hmotné egoistické kněžské kasty stávají rozlíceně žárlivé, neboť se obávají prozrazení jejich falešné věci a mocného zkrácení jejich vážnosti a velkých příjmů a začnou proroka pronásledovat. Po nějakou dobu proti němu nic nepořídí, protože je zatlačuje svou vlastní božskou mocí do prachu.

9) Ale za několik roků, když již učinil mnoho tisíc vidoucími, ustoupí od něho božská síla a prorok se stává kořistí nejsprostší lidské msty! Tu potom stojí ti, které obrátil plni bázně nevědouce kudy kam. Úzkost, bázeň, hrůza a pochybnosti uchvacují učedníky, není-li jich příliš mnoho; tvoří-li však již celý zástup, pak nastává obyčejně neukrutnější válka o víru a mínění, která se dříve neukončí, dokud jedna strana zcela nestrávila druhou.

10) Nyní se však táží a pravím: jestliže zkušený a rozumně myslící člověk pozoruje střízlivě takovéto věci a počínání, může přitom a tím dospět k nějaké živé víře v jednoho Boha?! Či nemusí si spíše pomyslet: „Hle, lidské to jen dílo!“?! Bůh však je věčně vzdálený a nikoli blízký podle slov Písma! - Mám pravdu anebo ne?"

11) Praví **CYRENIUS**: „Ve způsobu jak myslíváš, mohlo by tvé mínění leccos mít v sobě, - ale jen po lidské společenské stránce tohoto světa. My však jsme nyní již poněkud hlouběji zasvěceni do přemoudrých plánů Božích s lidstvem této Země a známe ono velké božské proč! Proto ti nemohu nic jiného říci nežli jen to, že tvé mínění je v základě zcela mylné. Ale já dou-

fám, že také ty budeš ještě jinak myslet. Nyní však opět odejdi se svými druhy a přijď až budeš zavolán! Prohlédni si napřed ty divy, přemýšlej o nich a z toho ti bude jasno, jak pošetilé a odvážené bylo tvé pronásledování velkého Mistra z Nazareta!"

12) Farizeové se hluboce uklonili a odebrali se k novému Markovu domu, aby si jej prohlédli. Na Můj pokyn je doprovázel sám Marek do nového zázračného domu, do zahrady a potom k moři, aby jim vše ukázal a vysvětlil.

157. ZEMĚ CVIČNOU ŠKOLOU PRO DĚTI BOŽÍ.

1) **CYRENIUS** však Mi opět praví: „Pane, nyní sice vím z Tvých božských úst, proč je a se děje na světě tak a znám nyní Tvé božsky přemoudré plány, co se týče výchovy lidí ve všech dobách a ve všech pásmech této Země; ale vedle toho musím nicméně zcela otevřeně doznat, že pozemsky vzato v názorech tohoto farizea je v podstatě velmi mnoho. Není to sice od Alfa až do Omega žádný svět lásky a pravdy, nýbrž velmi zlý svět .plný nenávisti, lži a falše a bezpráví! Mohl by ovšem být také jiný! Ale jednou je takový a nebude nikdy jiný a Země je odsouzena k tomu, aby zůstala domem hoře a její lidské děti musí na její půdě stále strádat! A přece jen by mohlo být jinak!"

2) Pravím **JÁ** : „Ano, ano, mohlo by ovšem být jinak, jako je také jinak na nescíslně mnohých jiných světových tělesech; ale pak by nebyla právě tato Země vyhlédnuta k výchově oněch lidí, kteří jsou určeni a povoláni státi se Mými dětmi!

3) Může se pravá mocná láska jako taková kdy úplně poznat mezi lidmi, kteří jsou sami pouhá láska?! Jaký zkušební kámen má se dát pro cvičení v trpělivosti, v pokoře a jemnosti lidem vši láskou již od narození naplněnými? !

4) Kdybych však již uzpůsobil povahu každého člověka tak, že by tu byl bez svého přičinění v nejvyšší dokonalosti již od narození, jaké cvičení života a vlastního pokroku by tu bylo pro něho ještě myslitelné?!

5) Pro jakou činnost by pak mohlo být použito takových duchů? Pravím tobě: Pak by měly stromy lesa a skály hor v jejich vlastní nepostradatelné činnosti ke svobodnému člověku mnohonásobně větší přednost nežli člověk již od narození v každém směru zcela dokonalý!

6) Člověk, jenž by byl fysicky úplně vytvořen a měl by před sebou stále pokrytý stůl všelikých nejvzácnějších pokrmů a nápojů, takže by pak u něho nemohlo být nikdy ani řeči o hladu a žízni, jenž by však k tomu také měl přenádherný pokoj, vedle toho také všechny nejdokonalejší duchovní schopnosti, jenž by mohl vše, jak blízké tak i vzdálené do nejmenší podrobnosti vidět a slyšet, jakož i požívat a se vším se všude dorozumívat a jehož by nikdy nepotkala žádná ani sebemenší nepřijemnost, takový člověk by asi sotva kdy i jen na jediný okamžik opustil toto své místo klidu!

7) Pravím tobě: Takovému člověku by byla i Má největší zázračná díla právě tak lhostejná jako sníh, jenž za dob Adamových zahaloval hory rouchem věčné nevinyl! Či myslíš, že by Mně Samému k něčemu prospělo a blaženosti Mně dodalo Mé přenekonečné věčné životní zdokonalování? Věru, nikoli!

8) V nescíslně mnohém spolurůstu v Mých ovšem rovněž nescíslně mnohých nedokonalých dětičkách, v jejich přibývajícím poznávání a zdokonalování a v jejich rostoucí z toho činnosti spočívá také Má vlastní nejvyšší blaženost. Jejich radost z nějaké namáhavě vydobyté dokonalější způsobilosti je tak Má vždy nejnovější radost a Má nekonečná dokonalost nabývá nejvyšší neocenitelnou hodnotu teprve tím, když o ni dosud nedospělé dětičky stále víc a více usilují a dávám-li se dílem také v nich patrně rostouc poznávat. Rozumíš Mi, co tím chci říci?!

9) Kdyby tomu tak nebylo, myslíš, že bych byl kdy stvořil svět a nějakou živou bytost na něm? Vše to by to Mně již od věčnosti nezbytnou potřebou, bez níž by nebyla nikdy nějaká Země stvořena a všelikými bytostmi oživena.

10) Jak to tedy je, tak to musí zůstat! Já jsem nepřišel, abych dal Zemi pokoj a nějaký mrtvý klid, nýbrž abych jí dal meč, boj ve vyšší míře činnosti.. Neboť teprve naproti nenávisti se láska stává pravou a živou účinnou silou a klidná smrt musí před ní prchnout. Nouze pronásledující lidstvo činí je činné, časem trpělivé, jemné a do Mé vůle odevzdané. Kdyby nebylo lži s jejími trpkými následky, jakou cenu by tu měla pravda o sobě?! Kdo si rozžehuje světlo za dne a kdo dbá hodnotu hořící olejové lampy při světle slunečním?!"

---

158. NOUZE VÝCHOVNÝM PROSTŘEDKEM.

1) (**PÁN** :) „Vše, co je tu tedy jednou jako dopuštěné, musí tu být jako hnací klín na polepšování lidí. Každé dění předpokládá však činnost a tato činnost předpokládá pohnutku a páku, která však musí ovšem vždy být úplně přiměřená druhu a způsobu činnosti.

2) Třeba dle toho považovat vše to, co se označuje jako odporující zákonu mravnosti, tedy také jako zlé a špatné, jen za dopuštěnou páku a čistému je tedy vše čisté a dobré. Slabému a nečistému je a musí to být jiné, protože on potřebuje ještě leckteré páky k činnosti.

3) Když se děti Abrahamovy za časů Mojžíše, Arona, Josua a ještě za prvých soudců těšily viditelnému Božímu vedení, neomezené moudrosti a přitom největšímu pozemskému blahobytu, staly se lenivé jako polypy a ústřice na dně mořském. Byly Mnou ústy proroků často povzbuzovány a dokonce vyzývány k činnosti a bdělosti; avšak jejich odpověď byla: „Činíme-li něco, můžeme se dokonce také dopustit hříchu, jenž pak stráví vše, co dobrého jsme učinily; nečiníme-li však nic, nemůžeme také hřešit a jako hříchu prosti stojíme pak spravedliví před Tebou, ó, Pane!“ - Tak se stále víc a více zafilozofovávaly do všeliké lenosti.

Následek toho byla vzrůstající nouze a časem fyzická a konečně mravní slabost.

4) V takovémto stavu se pak obracely nicméně zase na Mne a slibovaly Mně, že budou činné v náležitém řádu života. Po jistou dobu šlo to také opět velmi dobře a správně kupředu; když se tu však opět jako plod činnosti dostavil požehnaný blahobyť, začal starý tanec lenosti ihned zase znovu. Byly vším bohaté a chtěly se lesknout a žádaly pozemského krále jako představitele fyzického bohatství a blahobytu.

5) Král byl jim dán a pomazán. Ale také smlouva mezi králem a národem nedala na sebe čekat; a tak zlo, které národ žádal a obdržel, nebylo opět ničím jiným nežli bolestnou pákou pro národ k nové a zvýšenější činnosti, k níž jej přinutila nouze.

6) Když brzy poté král i s lidem upadl do letargie (netečnosti), bylo ihned třeba probudit mu vnější, velmi hrozivě vypadající nepřátele ve Filištinských, kteří se stali hrubými a mocnými. Tu vnikla do země Mého národa válka a všeliká ji provázející nesnáze, probudila jej, učinila činným a tím silným.

7) Ve velké nesnázi a tísně našel Můj národ opět cestu ke Mně a přibývalo mu v míře sotva představitelné milosti, moudrosti a blahobytu. Tento blahobyť však způsobil již za vlády Šalomounovy silné ochabnutí dřívější činnosti a říše přešla za prvých potomků Šalomounových přímo ve zříceniny. A tak musel být tento národ všelikou bídou a nesnázi neustále tísněn, jen aby se udržel v nějaké činnosti.

8) Nyní je všeobecně opět hluboko pod říší zvířecí, zejména stav kněžský a učitelský. A právě proto jsem já Sám přišel v těle, abych způsobil právě té nejlenivější části národa největší nesnáze a zmátek; a snaží se Mne proto také chytit a usmrtit, že se bojí, že Mou čilou činností přijdou o svůj chléb lenosti. Avšak jejich námaha je ovšem marná.

9) Zárodek nejúplnější lenosti se u nich již příliš silně zakořenil. Proto jim musí být nejprve vzat pocit lenosti a musí se na všechny světové strany rozptýlit a žít životem poutnickým anebo vstoupit do nového Mnou nyní založeného spolku života a činnosti, v němž nebude smět nikdo držet ruce ve shnilém klíně, aby mohl žít.

10) Kdo to neučiní, bude muset hladovět a žíznit v neuvěřitelných a špinavých hadrech opřen o žebráckou hůl chodit a bude se k němu nemilosrdně volat: „Kdo nepracuje, ať také nejí!“ Neboť každý pracovník je hoden mzdy své.

11) Ó, tu se pak bude již každý snažit, aby byl pokud možno činný! Stane-li se však přece někdo někdy lenivý a zahálčivý, začne nosit za vzor pro mnohé jiné ihned na odív metlu.

12) A já ti říkám: Každý zlenivělý a zchoulostivělý národ, právě tak jako každý člověk o sobě, dostane na záda trvalou metlu aby ji nosil a v knize života pozbude navždy své jméno a svou velikost, moc a vážnost! To bude lidi vždy víc a více zarážet a k všelikým řádným skutkům povzbuzovat, což bude dobré. - Porozuměl jsi tomu všemu nyní dobře?"

159. PRAVÝ A FALEŠNÝ ZPŮSOB SVĚTSKÉ ČINNOSTI.

1) Práví **CYRENIUS**: „Ano, Pane a Mistře od věčnosti; ale jde zde ještě o jednu věc, totiž: jestliže se však lidé stanou řádně činnými a pracovitými v přemnohých oborech života s jeho tisícerými potřebami, pak je však také zřejmé, že tím až příliš přejdou od duchovních, o sobě jen meditativních cest života k příliš čistému světskému materialismu a tu se bude moci již velmi těžko mluvit o znovuzrození ducha.

2) Zároveň však mám -z- Tvých úst nauku, podle které se nemá člověk zrovna starat o zaopatření pozemského života podle způsobu pohanů, nýbrž má hledat především Království Boží a jeho spravedlnost,- a vše ostatní mu pak bude již samo sebou přidáno.

3) V jakém poměru je nyní tato nauka k této Tvé nové nauce, podle níž má člověk mít stále ruce plné práce? Hle, Pane, toto nedovedu v sobě uvést v náležitý soulad! Bylo by tedy dobré, kdybys mi to učinil, ó, Pane, poněkud pochopitelnější.“

4) Právím **JÁ**: „Máme ještě 1 1/2 hodiny času a mohu ti tedy dobře odpovědět na tuto otázku. Dej však dobrý pozor na to, co ti o tom obrazně řeknu!

5) Hle, dva lidé (**A** a **B**) šli k mistru velice užitečného a krásného umění! **A** to učinil proto, aby se naučil umění, by si časem sám vydělával chleba. Pilně se učil a dával pozor na vše, co bylo třeba k dovednosti tohoto umění a byl konečně převelice rád, když obdržel od mistra vysvědčení, v němž bylo napsáno, že se nyní úplně naučil umění a je nyní již sám mistrem. Byla ovšem v umění ještě leckterá tajemství, o nichž nic nevěděl. Avšak s tím se již mnoho netrápil; neboť nyní měl vysvědčení, kterým se bez velké námahy dostane a dostat musí k dobrému chlebu.

6) Pohnutka, která pudila **B** k mistrovi, byla však zcela jiná a proto také musela u něho mít za následek také zcela jiný účinek. **B** nezáleželo na chlebě, na který vůbec nemyslel, nýbrž jen na umění pro umění samé. Všechna jeho vynaložená snaha se nesla jen k tomu, aby se co nejdůkladněji seznámil se všemi tajemstvími umění, jemuž se měl naučit.

7) Když však mistr viděl, že tomuto žákovi naprosto nejde o chleba, nýbrž pouze o úplnou znalost božského umění, měl sám z tohoto žáka velkou radost, dal si s ním všemožnou práci a uvedl ho co nejdůkladněji do všech možných tajemství umění. A následek toho byl, že **B** potom jako nejdokonalejší mistr umění provedl tak nepředstížitelné umělecké dílo, že se pověst a chvála o něm dostaly dokonce k uším krále a král pak povolal tohoto umělce, aby také jemu ukázal své umělecké dílo. Umělec to však neučinil snad pro očekávaný zisk, nýbrž proto, aby tím králi učinil jistě hodně velkou radost.

8) Když pak král užíval ono velké umělecké dílo a přesvědčil se o jeho vysoké účelnosti, řekl: „Co chceš velký mistře, abych ti učinil? Žádej ode mně odměnu a bude ti dána vedle toho, že od nynějška zůstaneš oblíbencem u mého dvora a budeš tu provádět své umění!“

9) A umělec královou milostí hluboce dojat pravil: „Převysoký pane a přemoudrý vládče a veliteli! Tvá milost a tvé velké zalíbení na tomto mém uměleckém díle jsou mně již nejvyšší odměnou! Neboť nikoli z nějaké ziskovosti, ani kvůli dennímu chlebu, nýbrž jen z čisté lásky k tomuto umění jsem si je všemi svými silami náležitě vštípl do duše a nyní mám právě proto již tu největší radost a největší odměnu v tom, že nyní také před očima pře moudrého krále došlo tak znamenitého uznání.“

10) Co myslíš, že nyní učinil poté ještě více potěšený král s umělcem? – „Hle“, pravil, „nyní teprve vidím, že jsi zcela dokonalý umělec svého oboru! Neboť kdybys se byl naučil tomuto o sobě sebenádhernejšímu umění pouze kvůli zásluze a chlebu, byl bys to v něm nikdy nepřivedl k takové dokonalosti. Neboť kdo se něčemu učí, aby přitom došel svého prospěchu, ten myslí vždy jen na prospěch a spokojuje se brzy s tím mělce a málo naučeným a vedle toho jen počítá, jak by snad mohl falešným zdáním zakrýt nedostatek vědění, aby lidé nepozorovali jeho slabost a považovali ho za velkého mistra. Avšak v budoucnu mu to málo prospěje; neboť právě jeho špatná a nedostatečná síla budou jeho zrádci.

11) Ty však, jenž jsi se naučil umění pro umění, počítal jsi jen, jak bys mohl proniknout do všech jeho sebevětších a hlubších tajemství. Tobě záleželo na nejuplnějším pravdě umění a právě proto jsi se také stal vzácným opravdovým umělcem, jakého mohu potřebovat! A poněvadž jsi se do této chvíle nestaral o chleba a o výdělek, obdržíš u mně nyní pravý nejlepší a nejtrvalejší chléb a výdělek! Neboť pro pravé umělce a pro pravé učence a mudrce mám jako král vždy

mnoho míst a mnoho s nimi spojeného chleba a výdělků." - Tu máš nyní makavé vysvětlení své námitky."

160. EGOISTICKÝ SNAŽIVEC O ZNOVUZROZENÍ.

1) (**PÁN** :) „Výlučná snaha o Království Boží předpokládá tu největší činnost. Jestliže si tedy opravdový učedník úplně osvojil tuto snahu, pak se také již nenajde onen Král, jenž opravdovou zásluhu také opravdu odmění a tak zůstává ve všech dobrých sférách lidského života pravdivé to, že - kdekoli a v čemkoli koná člověk dobré a pravdivé pro dobré a pravdivé samo a usiluje v tom o opravdové zdokonalení - přijde mu a musí přijít přiměřené uznání a odměna sama sebou.

2) Je například člověk, jemuž záleží na tom, aby dosáhl podle této Mé nauky znovuzrození ducha, které opravdu nemine nikoho, kdo o ně vpravdě se vši horlivostí a s přiměřenou láskou usiloval. Tento příkladný člověk ví, že jedinou a jedinečnou cestou k tomu je láska k Bohu a k bližnímu. Zachovává tedy přesně všechna Boží přikázání, miluje ve svém srdci podle možnosti Boha, prokazuje všem podle svých dobrých sil jen dobro a podporuje hojně chudinu a kdekoli ví o nějakém vpravdě Božím mudrci, odebere se k němu, hojně jej podporuje a učiní si jej přítelem.

3) To činí po léta; ale slíbené a denně víc a více očekávané požadované znovuzrození ducha přece jen nepřichází. Pozoruje sice tu a tam lehké okamžiky, leč to jsou jen záblesky, jejichž světlo nechce mít trvání. Tu praví dlouholetý horlivý uchazeč o znovuzrození ducha: „Nyní již začínám celou tu věc o znovuzrození ducha považovat za bajku! Dvacet plných let jsem konal až do této chvíle vše, cokoli ode mně požadovala nauka a přece stojím na témž místě, na kterém jsem začal podle ní žít a usilovat! Podle vyzkoušené pravdy nelze přitom dosáhnout nic; bude tedy nejmoudřejší, budu-li žít jako řádný člověk světsky opět dále a zanechám-li všech klamných duchovních konexí (vlivných známostí; vyd.) !”

4) Nyní tu přijde hlavní otázka: Proč tedy nemohl tento opravdu čestně se snažící člověk dosáhnout znovuzrození ducha? - Právě proto, že konal vše dobré jen proto, aby dosáhl tohoto znovuzrození!

5) Kdo miluje Boha a svého bližního pro jinou pohnutku nežli je ta, že miluje Boha pro Boha a bližního pro bližního, nedosáhne úplného znovuzrození, protože toto znovuzrození je nejbezpřístupnější spojení mezi Bohem a člověkem.

6) Takovouto pohnutkou staví člověk vždy i když také sebe tenčí, nicméně však duchovní světlo nepropouštějící přehradu mezi sebe a Boha a proto se nemůže úplně sjednotit s Duchem Božím. Dokud však nenastane toto sjednocení, nemůže být ani řeči o úplném znovuzrození.

7) Pravím tobě: Z duše musí zmizet jakákoli zištnost a člověk tu musí stát jako úplně volný, pak teprve může dosáhnout toho nejvyššího! - A nyní Mi řekni, zda je ti tato věc nyní jasná!”

8) Praví **CYRENIUS**: „Ano, nyní jsem také v tom zcela jasně vidoucí, v pořádku! Ano, mezi konáním a konáním jednoho a téhož je vpravdě nesmírný rozdíl Ví-li tedy člověk to, pak již také může úplně správně jednat, má-li jen k tomu pevnou vůli; a tato vůle nemůže také vpravdě chybět u člověka, jenž poznal jasný a jedinečně pravý základ a- cestu, po níž je mu kráčet. Avšak nežli někdo to právě poznal, potřebuje k tomu mnoho času a námahy; neboť i když se také domnívá, že má věc celou, ukáže se však nicméně až příliš záhy, že mu ještě leccos ušlo a dokonce to nejdůležitější. Já však nyní myslím, že mi nyní zrovna již tak příliš mnoho snad nechybí Chybí-li mi však přece jen -někde něco, pak doufám, že mi to Tvá láska, ó, Pane, v pravý čas opatří.

9) Ale nyní se již vrací jak vidím naši farizeové a jejich hlavní vůdce je v rozhovoru zvláště s Markem. Jsem sám velmi zvědav, jaký účinek vyvolal hlubší pohled do těchto Tvých zázračných děl.”

161. DOJEM ZÁZRAČNÝCH DĚL PÁNĚ NA FARIZEJE.

1) Pravím **JÁ** : „Zajisté zcela mimořádný, shledávají však nemožné, že by se něco takového mohlo uskutečnit v jediném okamžiku pouze Bohu podobnou mocí vůle. A tak se tedy nyní radí, zda se tu přece jen nepoužilo nějakých zcela skrytě udržovaných přirozených prostředků.

2) A proto hlavní vůdce praví Markovi, poněkud již rozzlobenému: „No, my jsme přitom ne-

byli a všichni zde přítomní mohou nám jsouce dorozumění zcela snadno pověsit na nos toho největšího bulíka! Víme velmi dobře, jak provádí Ezejci své nejvyšší velkolepé zázraky, nemůžeme však proti pověře anebo víře lidu jednou rozšířené nic již pořídit. Tisíc navzájem domluvených lidí může vykonat ty největší divy a napálit desettisíckrát tisíc lidí. V tomto skrytém a odlehším koutě země jste mohli na tomto zázračném díle, nepozorovaném nikým než vámi samými 10 let budovat! Když bylo hotovo, pozvali jste cizince a podle úmluvy jste pravili, že této budově a rovněž tak i zahradě a přístavu dal ten či onen divotvorce vzniknout v jediném okamžiku. A po vážném svědectví tisíců, musí cizinec začít chtít nechtě zázraku věřit. Zázrak se však musí stát před našima očima, - pak v něj teprve uvěříme!"

3) Hleď, tak se nyní vyslovuje farizejská liška! Řekl jsem ti to nyní proto, abys mu mohl hned při jeho příchodu sem doslovně vytknout to, co on vzdálen nejméně 300 kroků od nás mluvil k Markovi a to ho a. jeho kolegy strašně zarazí, protože to bude jako zřejmý zázrak svědčit jako ostrý meč proti jeho tvrzení. Bude sice žádat ještě nějaký zázrak; ale nebude mu dán jiný zázrak nežli ten, že mu zde odhalíme některé jeho zcela tajné věci, což se ho velice dotkne. Proto dej pozor, Já mluvit nebudu, nýbrž vše vnuknú tobě a tebe nechám mluvit a jednat! A nyní bud připraven; neboť bude nyní ihned zde!"

4) Cyrenius se nyní se vši horlivostí úplně sebere a těší se, že farizea náležitě zpracuje.

5) Farizeové se nyní přibližují s velmi uctivými tvářemi k Cyreniovi a **vůdce** hluboce se ukláněje praví: „Vysoký veliteli! My jsme si vše prohlédli a nemohli jsme se tomu ani dost vynadivit; neboť zde je nádhera tak úzce spjata s nejučelnější užitečností, že se o tom téměř přímo musí říci: To není uděláno lidskýma rukama, nýbrž to bylo stvořeno! Žel, lidstvo nemá ze zcela žádného údobí nějaký příklad, že by se někde na celé dosud známé Zemi vykonalo něco takového. Mimoto v této naší době lidé pokročili zejména ve stavitelském umění tak daleko, aby se o nich mohlo soudit, že by také dokázali tak opravdové umělecké dno stavitelské. Od té doby, co je zázračná země egyptská až hluboko do Nubie mnohonásobně známa Řekům a Římanům svými uměleckými díly stavitelskými, není zrovna příliš mimořádným divem, když také oni něco takového dokázali svými spojenými silami. Neboť zda vše, co je tu vidět, vzniklo skutečně v jediném okamžiku či časem, je vždy také otázkou, kterou lze položit a přijmout. Neboť mnozí velmi zkušené lidé mohou velmi mnoho dokázat a s rukou mocně ozbrojenou říci: „To a ono se stalo tak a tak! A malí, malomocní a slabí lidé musí tomu pak věřit, protože by jim příliš hlasitý odpor nepochybně připravil velmi značné nepříjemnosti.

6) Pohleďme na zchytralé Ezejce! Tu již není zcela nic, co by nebyli sto udělat. Jen ať někdo řekne, že to vše není zázrak, nýbrž že se vše provádí nejpřirozenější cestou a hned dostane odpověď, která mu věru radost dělat nebude! Tím však nechci ovšem říci, že je tomu tak i zde, ač je tu velmi značná podobnost s oněmi esejskými zázraky. Ostatně ať je tomu nyní jakkoli; ty jsi nám toto dílo doporučil k úvaze jako nejčistší zázrak a my tomu věříme, protože nevíra by nám mohla přijít neuvěřitelně draho. Kdybys nám, vysoký veliteli, poručil věřit v Dia a v jeho zázračné bohům možné skutky, pak bychom tomu vnějšně také ihned úplně uvěřili; zda také vnitřně, to je pak ovšem opět zcela jiná otázka. Odpusť mně, vysoký veliteli, tuto mou zcela otevřenou řeč!"

162. CYRENIUS ODHALUJE NÁZORY FARIZEOVY O ZÁZRACÍCH PÁNĚ.

1) Praví **CYRENIUS**, zdajíc se být poněkud rozhořčen: „Kdybys byl mluvil zcela otevřeně, pak bys byl mluvil se mnou tak, jako jsi mluvil se starým Markem a se svými kolegy tam u moře! Nemohl jsi sice přede mnou své nitro zcela ukrýt a leccos ti vypadlo z tvého vnitřního smýšlení; ale ve svém nitru myslíš ještě zcela jinak, jak jsi také zcela jinak mluvil s Markem a tvými kolegy.

2) Bude ti ovšem velmi nepříjemné, řeknu-li ti nyní, co jsi mluvil a ještě více co jsi vlastně myslel; ale ať je věc sebe nepříjemnější, budeš ji přece jen muset nyní slyšet z mých úst! A tak tedy poslyš mně i tvoji milí druhové.

3) Když jsi u moře obdivoval lodě a přístav a starý poctivý Marek se tě tázal, co tomu všemu říkáš, tu jsi pokrčil povážlivě rameny a řekl: „O tom se dá buď velmi mnoho, avšak v jistém směru také velmi málo říci. Velmi mnoho, jestliže to nakonec přes veškerá velká ujišťování a svědectví přece jen není zázrak, nýbrž dílo zcela přirozené; a ovšem velmi málo anebo také zcela

nic, kdyby to vše přece jen byl skutečně zázrak! Že to však já a všichni moji druhové nemůžeme přes všechna velká ujišťování přijmout jako dílo zázračné, to může každý myslící člověk makavě seznat z toho, že totiž my sami jsme nebyli přítom svědky a že jsme tuto krajinu již 10 dobrých let neviděli a ještě méně kdy do ní vkročili. Co vše se mohlo od té doby v tomto odlehleém koutě stát státní mocí Římanů! Pomocí vyzvědačů se vědělo, že se pohybujeme v této zemi, abychom pátrali, co se tu vše proti nám podniká a také abychom vyzvěděli osoby, které jsou v nejčinnějším pohybu proti nám. Vědělo se jistě, že jsme u moře Galilejského, byli za námi vysláni lodivodové a přivedli nás sem, kde je právě zřízen hlavní tábor Římanů.

4) Že nás to muselo velice překvapit, bude zajisté velmi; snadno pochopitelné, pováží-li se, že Římané zcela nerozumí žertu a že se s nimi skutečně nic nepořídí. Pozorujeme již delší dobu, že nás Římané jen sotva tak zpola kvůli lidu snáší, potají však nadržují zcela Esejcům, kteří mají ovšem největší potěšení z toho, když nás na všech stranách podkopávají. Známe slepé šermování Esejců a víme o jejich podvodech se zázraky; avšak nesmíme se pohnout a musíme si dát líbit věci, které jsou přímo proti našim zřízením náboženským, jako například sčítání lidu, osobní zdaňování a zavádění cla a mýtného. A ačkoliv se v tomto kodexu (souboru zákonů; vyd.) praví, že děti Abrahamovy jsou v zemi svobodné, přece se na to ohled nebere a děti Abrahamovy jsou před mýtními závorami právě tak zastavovány jako cizinci.

5) Dokonce i my kněží musíme platit mýtní stater, ač jsme přece Mojžíšem osvobozeni od jakéhokoli placení a máme i právo brát od dětí Abrahamových, Izákových a Jakobových desátek, protože nesmíme mít nikdy půdu! Esejci, naši nejrozhodnější nepřátelé jsou však všude svobodni a nemusí odvádět ani nějakou daň a ještě méně nějaké mýto! Nuže, kdo by z toho nepoznával nejrozhodnější antipatii Římanů proti nám, ten by musel věru být raněn sedmerou slepotou! Jelikož tedy u vrchní římské vlády nemáme vůbec již přátele a moc, abychom se sebe setřásli toto nejtísňivější břímě, nezbyvá nám nakonec přece jen nic jiného, nežli abychom se jako pošlápnutí červi pohnuli a se snažili, pokud je to jen poněkud po právu možné, proti zřejmě vysloveným nepřátelům našeho ústavu se ohradit a pokud možno je umlčet.

6) Záhadný Nazarejec, zřejmě všim náležitě opatřený žák tajné školy Esejců, je nám až příliš dobře znám jako hlavní odpůrce našeho sboru a rozhodný odpůrce³⁶) chrámu, - mimoto je synem stavitele. On učinil již z mnohých našich kolegů, kteří tu a tam byli exponováni v Galileji, dílem mocí své řeči a ještě více svými zakuklenými zázraky úplné odpadlíky, - nemluvě ani o lidu, jenž prý za ním běhá v zástupech. Proto se nám tedy nebude žádný rozumný člověk vůbec divit, stavíme-li se konečně proti tomu a začínáme usilovat o to, jak učinit přítrž tomuto bednému stavu.

7) I nám zde byly položeny pasti, abychom také my byli mocí anebo lstí odpoutáni od chrámu a za tím účelem se nám ukazuje zázrak okamžiku, na jehož provedení mohlo být potají zcela dobře použito několika let a tím nás nyní hledí obalamutit; protože jsme však také lidé s mnohými zkušenostmi, půjde to skutečně trochu těžko! Před slepým lidem je snadné konat zázraky, - avšak velmi těžko před nějakým bystrozrakým farizejem! My víme, co jsme, co je svět a jak tento svět dovede všude všelikými prostředky jednat ve svůj prospěch a proto pravíme: Tento lázeňský dům i s nadmíru nádherně zařízenými zahradami a s tímto přístavem dělá pánům Římanům jako Non-plus-ultra-architektům³⁷) také takto všechnu čest, aniž bychom jej považovali za zázračné dílo okamžiku!"

163. MATERIALISTICKÁ. VÍRA VŮDCE FARIZEŮ.

1) (CYRENIUS:) „Zde se Marek snažil, aby tě svým nejupřímnějším ujišťováním odvrátil od tvé neurčité ideje; ty jsi mu však řekl, poklepav mu se zcela vlídným úsměvem na ramena: „Ano, ano, milý příteli, já ti nikterak nezazlívám, že tak mluvíš; neboť předně jsi sám vyklubaný starý zchytralý Říman a zadruhé je tu jistý mus, proti němuž by bylo velmi neradno mluvit a jednat! Proto zůstaň jen při tom, při čem musíš zůstat ve svůj velký prospěch; my však zůstáváme zatím vždy ještě při tom, co nám přináší jistou výhodu a stáváme se úplně nevěrnými teprve tehdy, nabízejí-li se nám na druhé straně trvale jiné větší výhody! Naší věcí, která se již octla velice

³⁶ „odpůrce“ doplnili vydavatelé.

³⁷ to jest nepředstížitelným architektům; vyd.Vyd.

ve všelike nedůvěře, nejsme zrovna posedlí; nabízejí-li se nám však na druhé straně větší - jak řečeno - trvalé výhody, pak se můžeme také my právě tak dobře jako to učinili jak známo již mnozí z našich kolegů, zpronevěřivších se chrámu, obrátit zády k našemu starému zpuchřelému ústavu a musí-li tomu tak být, můžeme také my s mnohými ostatními vzývat tesařského mistra z Nazaretu jako Boha!

2) Ale k tomu věru nepotřebujeme zázraky, nýbrž jedině skutečné pozemské výhody a potom nás lze získat a upotřebit ke všemu a to tím spíše, že jako světsky zkušené lidé víme až příliš dobře a jasně z nesčetných zkušeností, co v podstatě soudit o každém božském učení. Zázraky jsou starým prostředkem k přelstění nezkušených dětí Země. Proč by měly pozbyt cenu v této době, v níž je ještě převeliké množství slepých, zejména když se provádí chytřeji nežli ve starověku a zvláště když se jich účastní jistě ne bez důvodů, v největší tajnosti udržovaných, nejvyšší držitelé moci?! Neboť správně co nejpřesněji zachovávaná Boží nauka má pro každého vládce vždy větší cenu nežli 10.000 největších pevnostních žalářů a 20.000 legií nejudatnějších bojovníků.

3) Dobře vybudované Boží nauky oživují slepé lidi k činnosti, kterou se teprve může stát stát a jeho vládce bohatým a mocným, zatím co mnohé žaláře a ostré meče musí činit všechny lidi, které postihují, nečinnými. Ježto se tedy člověk žijící v nějakém státním svazku musí ze státnicky moudrých důvodů přiznávat k nějaké Boží nauce - není-li blázen a nepřítel sama sebe - je tedy nakonec zcela lhostejné, zda se jako Bůh vzývá Jehova, Zeus anebo dokonce tesař z Nazaretu; nebol držitelé moci vydávají lepší zákony vždy pod trvalým názvem „Příkázání Boží“! Pro sebe si pak již mohou dělat co chtějí a v čas potřeby se pak také ihned postaví nad veškerá ta krásná Boží příkázání.

4) Mohu-li učinit se svým vyznáním Boha výhodnou výměnu, pak já, jako každý z nás ihned měním; má-li nám však být v dosud obstojně výhodné sféře, v níž jsme nyní, něco zdarma odňato, - á, tu se také dovedeme bránit všemi po ruce nám jsoucími prostředky! Neboť tu jde o bytí anebo nebytí.

5) Neprospíváme-li svým zřízením nějak zvláště již vládě, ať nás tedy přiměřeně odškodní a my pak na celou tu chrámovou veteš jistě nikdy nepohlédneme! Pak se budeme pramálo starat. o to, co císař udělá z chrámu. Esejci by jej mohli zcela dobře používat. Mohli by jej snadno přetvořit svými novými indickými zázraky v desetkrát větší rentu! My se v tom beztoho již tak dobře nevyznáme a Esejci nás podezírají šmahem všude z každého nejhanebnějšího podvodu. Kde je však nějaký theokratický ústav (boží vlády nad lidstvem; př.) jednou skrz naskrz jinou stranou ve svých mystériích podezírán, tam se na jeho sebepevnějším zdivu také usadila rakovina, jež jej i když také pomalu, nicméně však ponenáhlu jistě zničí a v záhubu uvede a uvéstí musí.

6) Takový ústav se podobá člověku, mágu. Přejde druhý závistivý mág a pošeptá jen několika jasnějším hlavám do uší: „Tak a tak provádí podvodný mág své umění“ a ukáže jim pak také prakticky, že jeho podezření je skutečné, - pak může zrazený mág již také ihned zmizet a to dříve nežli se věc všeobecně rozhlásí, jinak může zle pochodit! Blaze mu, má-li za ochránce nějakého mocného! Bez něho je v několika málo dnech i se vším svým kouzelnictvím hotov a může začít při ještě velmi příznivých okolnostech umírat hladem. Bude se ovšem také pokud možno, dlouho bránit - avšak před záhubou se nikdy nezachrání!

7) Neboť co je jednou podezřelé, to na žádné zelené místočko již nepřejde, což je však také zcela přirozené; neboť mág může své kousky provádět jen přirozenými prostředky a v tomto způsobu se pak také musí nutně objevit jako úplně bezcenné a jsou příliš špatné, než aby na nich chtěl mít potěšení nějaký naprostý blázen a ovšem ještě méně nějaký moudrý člověk. Ten však, jemuž není a také nemůže být znám skutečný důvod, musí je považovat za čisté zázraky a žasnout a platit; neboť si musí sám doznat, že podle jeho pojmu nemůže tu jít o věci přirozené. Je-li však potom nějakým obeznalým usvědčen, že jeho obdivovaný zázrak, který tak draze zaplatil jako něco mimořádného, byl nicméně proveden nejvyšším přirozeným způsobem, pak pro něho přestal být dřívější mág divotvůrcem a stojí nyní před svými dřívějšími obdivovateli jako zcela sprostý podvodník. Může se pak kdy před dřívějším příznivcem omýt? Já pravím: Nikdy a nikdy! Je ztracen na všechny časy!

8) A ježto theosoficko-theokratický ústav není v podstatě ničím jiným nežli jen dobře zaměstnaným kouzelnictvím, zastřeným všelikými mystickými avšak o sobě naprosto bezvýznamnými obřady a spoustou všelikých moudrých výroků, nauk a zákonů, čeká jej nevyhnutelně také týž dekretativní (rozhodnutý) osud, kterého se může denně nadít každý poněkud ochablý mág.

Z toho tedy, starý příteli Marku, snadno poznáš vlastní důvod, pro který je pro mou osobu každá vším náležitě opatřená nauka o bozích zcela jednodušší, vidím-li v ní lepší výhody pro život; jestliže však tyto výhody nevystupují zřejmě do popředí, jak se zdá být zde, pak mi zajisté nemůže nikdo zazlívat, hájím-li vši silou a moudrostí svůj ústav tak dlouho, dokud mi skýtá dobrou existenci. Že tato obhajoba musí zůstat jen v mezích skrovných možností, toho důvod ti zajisté nebude před tváří nejmocnějších Římanů těžko pochopitelný. Nyní také myslím, že mě již nebudeš chtít tyto věci vážně vnucovat jako nějaký čistý čirý zázrak?!

9) Můžeš-li mně však poskytnout rozhodné výhody za to, když ti to uvěřím a velmi se ti zalichotím, pak mi můžeš říci: „Hle, onen Nazarejec povolal náhle svou vůli v existenci nejen toto vše, nýbrž také toto moře se všemi jeho rybami a vůbec tuto celou Zemi stvořil teprve před dvěma lety!“ - a já ti to uvěřím! Co ti tím chci říci, tomu asi také jistě zcela dobře porozumíš bez veškerého podrobnějšího vysvětlování.

164. NÁBOŽENSKÁ FILOZOFIE FARIZEA.

1) (CYRENIUS:). Na to ti Marek řekl: „Příteli, z této tvé dlouhé řeči poznávám, že máš ještě nadměrně zatvrzelé srdce a že ti bude těžko radit a pomáhat! Neboť nemůže-li člověk dát skutečnou víru již ani největším autoritám pravdy a vše na Zemi považuje a prohlašuje za podvod, pak u něho přestalo vše, co by mu mohlo na cestě životem posloužit za lepší svítlnu! Řekni mi anebo pomysli si sám u sebe: jaký prospěch bychom z toho měli, kdybychom tě uvedli do lepšího světla?! Máme nepopsatelné množství všelikých pokladů; zlata, stříbra a nejdrahocennějších drahokamů není u nás nedostatek; také naše komory jsou plné obilí a sklepy plné nejušlechtlejší vinné šťávy, které jste již zázračně okusili, - o čem nyní jak se zdá, již nic nevíte! Nepotřebujeme tedy od vás také zcela nic získávat a jako sami dočista užaslí svědkové nemůžeme mluvit nic jiného nežli nejčistší pravdu! Proč nám tedy nechcete uvěřit?“

2) Hle, tebe a tvé druhy zdržuje jedině nejvyšší opovržení hodná zřetelnost, kvůli níž jste se dali použít dokonce k největším lidským ohavnostem dle tvých slov: „Za trvalou větší životní výhodu lze nás ke všemu použít!“ Tedy také k vraždění a loupení?! Ne, musím říci: „Věru, tvé otevřené doznání není nikterak špatné a je zcela způsobilé, aby svým způsobem dělalo největší čest i nejhoršímu ďáblu! A tací lidé jsou učitelé a vychovatelé národa?! Nuže, tu bude asi každému jen poněkud lidštějšímu mysliteli snadno pochopitelné, proč musíme být my pravdu hledající a pravdu milující Římané vašemu ústavu vždy víc a více nepřízniví a stále nepřátelštěji smýšlejší?! Co se při takovém způsobu výchovy stane v krátké době z lidstva, které stojí pod vámi?! Ano, ano, příteli, je nejvyšší čas, abych položil vašemu zlému počínání zcela řádné meze, - jinak klesne celá země Judská co nejdříve do bahna smrti!“

3) Na tuto velmi pádnou poznámku starého poctivého Marka jsi však chvíli nic neřekl, myslíš si však u sebe takto: „Prokletě! Nyní jsem se již spálil! Tak to je s tou darebnou pravdou! Dokud člověk lže jako cikán, projde světem všude dobře; ale jen jedno pravdivé slovo přimíšené do jinak velmi dobře nastrojené lži, a již sedí člověku hyena v týle! Co však učiním nyní, abych odňal tomuto Římanu jeho přísnost? Dám si nyní jako chameleon ihned jiné zabarvení a museli by v tom být všichni čerti, abych nepřiměl starého římského lišáka k lepšímu přesvědčení o nás, jinak nás může toto hloupé žvanění uvrhnout do největších nesází! Nyní ho s nejpoctivější tváří křížem krážem co nejhruběji obelžu a sázím se, že nás co nejlidněji pozdraví jako své nově získané přátele! Je však nyní jen otázka, - jak zase skočit do řeči?! Těžké to zrovna nebude; neboť také on, jak se zdá, přemýšlí, jak by nás mohl ještě pádnějšími důkazy získat a přetvořit!“

4) Hleď, takové byly tvé myšlenky v přístavu a to na jedné z pěti velkých a nových lodí! Brzy jsi si dodal odvalu a řekl jsi Markovi: „Ty se zdáš být nevrlym pro mé dřívější projevy! Hleď, kdybych chtěl být nepoctivý a přitom jako liška chytrý, pak bych s tebou nebyl mluvil zřejmě bez okolků a také bych se ti nebyl ukázal tak, jak vlastně smýšlím a jaký jsem ve svém nitru! Neboť my farizeové se velmi dobře vyznáme v tom, že se dovedeme točit jako korouhvička po větru; avšak ježto jsi to podle našeho vyrozumění a podle tvého snad ještě od tvých dětských let poněkud omezeného poznávání myslel s námi nicméně poctivě, bylo by to tedy opravdu až příliš hanebné, kdybych se před tebou ukazoval bůhví v jaké zbožné a věřící masce! Cožpak by nám bylo snad zatěžko všemu na oko doslova uvěřit, co jsi povídal o Nazarejci?! Hleď, ty bys byl s

tím spokojen a byl bys nás pak přivedl k Cyreniovi jako úplně obrácené lidi! Avšak čest požaduje čest; proto jsem mluvil zcela bez okolků a z mého vnitřního myšlení a usuzování nezůstalo ti zamlčeno ani písmeno.

5) Uvěřit věci, jaké se zde snad udály, aniž byl člověk sám toho svědkem, je pro probudilý rozum člověka zajisté něco nadmíru těžkého, zvláště když by to bylo něco jedinečného, co tu ještě nikdy nebylo, takže by člověk přitom musel všechny učiněné lepší zkušenosti hodit prostě do moře. Vždyť dosud žádný člověk na celé známé Zemi za všech dob nedokázal nic podobného a známe známé zázraky a kouzla a také jak byly prováděny. Všude byli lidé, kteří se mezi mnohými statisíci svých vrstevníků vyznačovali ostrovtipem. Poznali důkladněji síly velké přírody, využítkovávali je a vedle toho byli ještě k tomu zprvu jako lidé vyššího druhu, jako proroci anebo polobozi uctívání a přímo vzývání. Takový geniální člověk měl také brzy a jistě kol sebe mnoho vědychtivých učedníků, kteří vynakládali veškeré úsilí na to, aby vstoupili do šlépějí svého duchaplného mistra. Za jeho doby to byli jen učedníci; později nutně i učitelé a mistři, kteří i se svými učedníky prokazovali původnímu mistru také po jeho pozemské smrti velkou úctu a to tím více, když se učení a díla původního mistra prokazovala být lidem stále blahodárnější. Časem se z pozdějších mistrů stali kněží, kteří svého prvotního mistra učinili nejméně polobohem.

6) My Židé jsme učinili z těchto prvotních mistrů a arcimistrů proroky a Egyptané, Řekové a Římané své polobohy a přibásňovali původním zajisté vši úcty nejvyšším mistrům časem nadpřirozené divy, aby je mohli slepým následovníkům snadněji a pohodlněji představit jako bytosti vyššího druhu a aby dostávali oběti, které pak trvaly často po mnohá staletí, dokud opět z. Iúna probudilé matky nevyklouzl nějaký ještě větší genius a neodhalil nezřízené počínání kněžstva před očima podvedeného lidu takovým způsobem, že lid musel beze všeho dalšího dojít k tomu nepochybnému názoru, že je křížem krážem oklamáván a že jeho kněží a domnělí sluhové Boží jsou nejhrubšími zahaleči a podvodníky lidu, kteří pravé nauky svého prvotního mistra buď sami sotva již znají v původní čistotě anebo to, co z nich ještě znají zadržují ze státnicky moudrých důvodů ubohým, útěchu hledajícím a vědychtivým lidem, krmíce je místo zlatem a perlami vše možným neřádem.

7) Ano, když takový nový velmistr otevřel ne zrovna příliš těžko oči lidu, jenž se beztoho již stal namnoze nedůvěřivý ke svým kněžím, pak jsou staří kněží hotoví a mohou se po nějakou dobu udržet jen všelikými politickými násilnými zásahy a úskoky; ale v myslích lidu jakoby úplně zemřeli. To nyní velice hrozí také nám. Velmistr se již smutně pro nás uplatnil a tisícové se k nám navždy obracejí zády. Že nám, nad nimiž se zvedla bouře, to nemůže být veskrze lhostejné, zajisté uznáš a také to, že se musíme namáhat abychom ještě zachránili co se zachránit dá. A bylo by tedy věru od tebe, jinak tak poctivého muže zvláštní, kdybys se chtěl na nás hněvat proto, že jsme s tebou vyměnili několik odhalených slov, ač jsme tě přece klidně mohli zcela oklamat!"

165. ŘEČ MARKOVA O VÍŘE A NEVÍŘE.

1) (CYRENIUS:) „Poté pravil Marek již za chůze sem: „O hněvání tu není ani řeči; ale také se mi nelíbí, chcete-li mi zcela suše dokazovat, že se těším, jen abych uspíšil váš pád, z toho, mohu-li vám s těmito zázračnými věcmi všet bulíka na nos. Nejsem ani lhářem, ani podvodníkem, nýbrž - více nežli jste kdy byli vy - největším přítelem nejvyšší přesné pravdy. Co bych zajisté měl z toho, kdybch vám všel bulíka na nos?! Že tomu těžko uvěříte, přesto že je tomu podle nejpřesnější pravdy tak, to jsem ovšem dobře věděl předem; neboť znám leckteré ctnosti farizeů a mezi nimi také ctnost jejich úplné nevěry ve všech božských věcech.

2) Jak by se také měla vyskytovat víra u lidí co nejhruběji hmotných, jejichž vnitřní duševní oko již dávno trpí největší ztrnulostí?! A přece je víra okem duše, kterým duše přijímá duchovní obrazy a teprve ponenáhlu začíná ve svém duchu o jejich hodnotě a účelu usuzovat, podobně jako také tělesné oko přijímá obrazy vnějšího světa a zprvu si nemůže učinit úsudek o hodnotě a účelu toho co zří, což se často děje teprve dlouho potom probuzeným božským duchem v srdci duše. Ale úplně slepý, jehož oko se stalo nejhustší temnou hmotou, nepřijímá z vnějšího světa obrazy, nepřináší tedy své duši nic k posouzení a nemůže podat úsudek o hodnotě a účelu barev, neví nic o stínu a o světle a ještě méně o tvarech věcí.

3) Kdo tedy nemůže ničemu uvěřit, ten má slepou duši, kterou oslepil svými mnohými hří-

chy! A tak je tomu také nyní, jako také již dávno bylo u všech farizeů. Proto také nemohou ničemu uvěřit, nežli. jen tomu co hmatají rukama, tak jako tělesně slepý si může opatřit o tvaru nějaké věci jen ohmatáváním nějaký vždy špatný pojem.

4) Z toho co bylo řečeno, můžete zajisté posoudit, jak jsem mohl předem vědět, že vy ve své úplné duševní slepotě těžko uvěříte tomu, co jste viděli a kromě toho slyšeli. Ale pomyslel jsem si, že slepí věnují více důvěry vidoucímu vůdci, poněvadž nějakého vůdce velice potřebují. Leč vy se jsouce úplně slepí, nazýváte vidoucími a považujete mně - byť ne přímo za slepého, tedy, což je mnohem horší, za špatného. A to je právě to, co se mi na vás naprosto nelíbí a co mi ukazuje, že právě vaše srdce musí být velmi špatné a že vy sami musíte být největšími podvodníky, protože již vůbec nemůžete pojmout ani k nejčestnějšímu člověku nižádnou důvěru.

5) Že k takovýmto lidem nelze být obzvláště dobrý, to snad uznáte; neboť tací lidé zneužívají vždy dobrotu těch, kdož k nim jsou poněkud nerozvážlivě často více než se sluší dobří. - Nyní jděte však opět k vrchnímu místodržiteli a promluvte si s ním o tom, co jste viděli a slyšeli!"

6) Tu jsi řekl Markovi: „Ó, příteli, tu se nám špatně povede! Ten bude od nás žádat pevnou víru; a přece je opravdu nemožné věřit, že to vše, co jsme nyní viděli, je jen dílo okamžiku pouhé vůle Nazarejce; vždyť" jsme tu a tam na opracovaných kamenech zpozorovali ještě zřejmé stopy dláta! To je přece něco nesmírného, budeme-li přinuceni na život a na smrt uvěřit něčemu takovému!"

7) Pravil poté Marek: „Zde není nikdo nucen! Ale já myslím, že jiným znamením také tomu uvěříte svobodně sami od sebe! Nyní jsme opět u vznešené společnosti! jděte tedy k Cyreniovi, ten s vámi bude jednat o dalším!"

166. OBRÁCENÍ FARIZEŮ.

1) (**CYRENIUS:**) „Nuže, příteli, můžeš mi také popřít, že jsi předtím takto přesně doslova nemluvil se starým Markem a u sebe samého také tak nemyslel, avšak poté nouzí přinucen, že jsi nemluvil zcela jinak?! Čím je nyní tvé slovo a tvé mínění?"

2) Tu stojí farizeus před Cyreniem jako zkamenělý a nedovede mu odpovědět ani slůvko.

3) Za ním stojí však **MAREK** a říká mu: „Nuže, vysoce moudrý přírodní filosofe, nechtěl bys mi také tento zázrak vysvětlit zcela přirozeným způsobem? Byl bych věru velmi zvědav, kdybych tak něco od tebe uslyšel o tom, jaké tu asi tajné Isti použili státnicky moudří Římané, aby se zmocnili dokonce tvých nejtajnějších myšlenek!"

4) Po malé chvíli pravil konečně farizeus: „Ano, zde věru nejde o přirozené věci! Na to, co jsem otevřeně mluvil v přístavu k Markovi, bych neřekl nic - neboť někdo by tu mohl mít tak bystrý sluch, že by slyšel ještě z větší dálky naši rozmluvu - ; ale slyšet také to, co jsem v sobě nejtajněji myslel, to přesahuje obzor veškerého sebehlubšího lidského vědění! To je zázrak; kde je však možný zázrak nejvyššího druhu, tam je pak již také možnost pro všechno ostatní a já začínám nyní již také skutečně věřit, že tento nádherný dům vznikl zázrakem! Více nyní říci nemohu. Stalo-li se však a ještě děje vše to mocí proslulého Nazarejce, pak to musí být zřejmě nějaká vyšší bytost, v nejuplnějši skutečnosti Bůh, kterého všichni duchové vzduchu, země, vody a ohně co nejoddaněji poslouchají a žádná lidská moc se mu nemůže protivit.

5) Ale my farizeové jsme hotovi a co nejdříve nebudeme mít dělat již nic jiného, nežli se položit do hrobu a v něm pojit jako nějaké zvíře! Co s naším starým podvodným krámem tam, kde se začínají takové zdejší pravdy na nás se všech stran kupit jako hory?! Jako lesní zvěř budeme štvání a pronásledování a zajdeme v bahně naší noci a temnoty! Leč stalo se tak a my nemůžeme za to, že se na této milé Zemi vzájemně stále střídají noci a dny. jako den stravuje noc, právě tak zase stravuje noc den a po dlouhé noci následuje brzy jen zcela krátký a studený den, - a brzy zase opak. Po zimě následuje léto a po létě opět zima; na té milé Zemi je podobenno vše stálé změně. Kdo se dnes směje, může zítra truchlit, plakat a naříkat!

6) Už je tomu jednou tak a na této Zemi nebude nikdy jinak. Má-li člověk dlouho něco sebe nádhernějšího, lepšího a vznešenějšího, stává se mu to nakonec tak lhostejné, jak jen se může někomu vždy stát lhostejné něco, co dlouho měl v hojnosti a úplnosti. Pozbude-li však dlouho držené vlastnictví, pak teprve ví co měl a učí se cenit jeho hodnotu.

7) My lidé jsme hloupí a stále ještě nechápeme, jak a proč se to vše tak děje a je a proto také nejsme nikdy s ničím úplně spokojeni, s dobrým ne - a se špatným ještě méně! Hrob se mi

zdá být pravým přístavem štěstí; v něm se již téměř nic nemění a jeho obyvatel již necítí žádnou potřebu a tak nám pozemským červům zůstává při všech těch tisícových ztrátách přece jen ještě útěcha, že také my se co nejdříve staneme zcela spokojenými obyvateli hrobů a ti, kdož půjdou kolem našich hrobů řeknou: „Zde odpočívají v pokoji!“

8) Ano, zde je jak to vidím, cítím a věřím, velké a ještě nikdy tu nebývalé Světlo; ale rovněž tak velká noc, která bude následovat po tomto Světle, nedá na sebe čekat! Blaze těm, kdož se budou u moci slunit za tohoto dne; avšak zato tím více běda všem, kdož budou postiženi nocí, která po tomto dni bude následovat. Spustí veliký křik po Světle, tím probudí duchy noci a budou zle zřízeni. Nyní jsem domluvil a vám držitelům moci samozřejmě přísluší soudit mně podle své vůle!"

9) Práví **CYRENIUS**: „V tvých řečech jsem nenalezl nic, co by mělo přijít před soudnou stolicí. Že jsi mluvil ve svůj prospěch, je věcí zcela pochopitelnou; ale ty jsi zde přišel, byť poněkud namáhavě, přece jen k lepšímu přesvědčení a přestal jsi být nepřítelem a pronásledovatelem Toho, Kterého bys byl předtím velmi rád zničil. A více jsem nechtěl od tebe a tvých druhů a tak můžete odtud opět v pokoji odejít! Chcete-li však více, pak se vyslovte a vše co se sluší, bude vám poskytnuto!"

10) Práví **farizeus**: „Co si nyní počneme? Doma v chrámu jsme museli složit do rukou velebněže přísahu, že dříve neustaneme a domů se nevrátíme, dokud neučiníme Nazarejce úplně neškodným. Nuže, to se nyní stalo mnohonásobně nemožné! Předně vy, mocní Římané, jste, jak jsme to všichni až příliš zřejmě slyšeli, jeho přátelé, proti nimž nemůžeme nic podniknout a také nepodnikneme; zadruhé on sám je podle všeho toho, co se zde z jeho moci ukazuje, ve všech věcech a na všech svých cestách tak nepřemožitelný, že mu žádná pozemská moc nemůže v ničem uškodit; zatřetí pro jeho neporovnatelně vznešené a nikdy tu nebývalé vlastnosti jsme se všichni stali z nejvnitřnějšího životního základu sami jeho přáteli, takže o nějakém dalším pronásledování jeho osoby nemůže být již ani zdaleka řeči.“

11) Co si však nyní počít? Nejrady bychom chtěli být jeho učedníky, abychom spatřili v úplnosti den, jehož ranní červánky jsme zde spatřili a mohli kráčet po stopách jeho cest! No, toho se nám asi sotva dostane!? Vrátit se domů s nepořízenou také nesmíme! Co tedy učinit? Chceme-li mít postaráno o žaludek a kůži, musíme tedy zůstat nadále aspoň zdánlivými pronásledovateli toho, kterého bychom nosili raději na rukou! Zde je tedy dobrá rada, byť drahá; přece však jen velmi potřebná!"

12) Práví **CYRENIUS**: „Míníte-li to vážně, o čemž nyní téměř již nepochybuji, pak se tu dá rada ihned zjednat. Zda se budete moci stát ihned jeho učedníky, to záleží zřejmě na Něm a nikoli na mně. Jelikož však jste, jak jsem vyrozuměl z vašich řečí, jinak velmi moudří a zkušenilidé, mohu vás já sám potřebovat a opatřit vám službu a to tím spíše, že umíte také řecky a římsky. Já jsem však jeho životní nauku sepsal v knize, z níž můžete poznat veškerou jeho vůli! Však ještě přijde zase jednou čas, kdy se s Ním budete moci důkladněji seznámit a to v důstojnějším rouchu nežli nyní. On nemiluje suknice farizeů, protože jsou pomazány špatným a shnilým olejem k provádění podvodu. - Tak zní má účinná rada. Chcete-li ji přijmout, řekněte mi to a bude vám pomoheno!"

13) Práví vůdce svým druhům: „Slyšeli jste to tak dobře jako já! Jste-li s tímto nadmíru přátelským návrhem spokojeni, pak se vyslovte, neboť každý z vás má úplně svobodnou vůli! Já pro svou osobu nemohu proti němu nic namítat.“

14) Práví všichni: „My také ne; jen bychom ještě dříve chtěli, kdyby se to hodilo, osobně poznat vznešeného Nazarejce!"

15) Práví **CYRENIUS**: „Tentokrát ne; ale až budete jednou podrobněji obeznámeni s jeho učením, pak ano! Zatím vás však převezme můj osobní sluha; toho následujte a on vás při vhodné příležitosti přivede do Sidonu, kde obdržíte jiný oděv a vašim vědomostem přiměřené postavení! jděte a následujte ho!"

16) Při těchto slovech přicházel jim již vstříc osobní sluha Cyreniův, jichž měl Cyrenius mnoho, opatřil jim vhodný dopravní prostředek a sám s nimi ihned odcestoval do Sidonu.

167. HODINA LOUČENÍ PÁNĚ U MARKA.

1) Když byla tato věc co nejrychleji uspořádána, tázal se Mne Cyrenius, zda jednal úplně podle Mé v sobě postřehované vůle.

2) Pravím **JÁ** : „Ano, zcela úplně! Mne vidět a se Mnou mluvit k tomu nicméně nebyli vůbec dosti zralí! Kdy se však stanou zralými, to ti oznámí Můj Rafael, jakož i také Josoe.

3) Ale nyní se blíží také hodina Mého odchodu odtud. Neptejte se však, kam Se obrátím! Každý ať se odtud navrátí opět ke svému dennímu dílu a opatří dobře svůj dům, abych našel vše v pořádku, až k vám vbrzku zase přijdu! Jen zcela malou hodinku prodlím ještě mezi vámi, abych vám vesměs požehnal; potom však musím ještě k mnohým jiným utiskovaným dětem tohoto světa, abych jim přinesl pravou útěchu a pravou pomoc.

4) Nepátřejte však po přítomnosti Mé osoby, nýbrž žijte v duchu Mé nauky a Má osoba ne-zůstane vám vzdálena! Kdo tu chce ještě něco vědět, přijď a ptej se!"

5) Tu se otázal **CYRENIUS**: „Pane, nesmí Tě také nikdo doprovázet někam na nejbližší místo?"

6) Pravím **JÁ** : „Mimo Mých dvanácti tentokrát nikdo, ani Rafael ne; ten zatím až do Mého nanebevstoupení bude prodlévat střídavě u tebe a u Mé milé Jary! Avšak nesmíte ho vůči světu nikdy prozradit; neboť to by způsobilo jeho okamžitou ztrátu! - Kdo z vás má ještě nějakou prosbu? Ať přijde a ptá se!"

7) **MAREK** přivádí svou ženu a děti a praví: „Ó, Pane, požehnej jim všem, považuješ-li je toho za hodny!"

8) A **JÁ** jsem pravil: „Ty jsou již dávno plny Mého požehnání a ty také! Přijdu ovšem, protože si to tak velice přeješ, co nejdříve zase k tobě. Od nynějška budeš však dostávat mnoho hostů! Neboť ti, kdož se budou koupat v tvých lázních, budou vyléčeni ze seborší dny; ti, kdož budou pít z tryskajícího zahradního pramene, budou zbaveni všeliké horečky. Malomocní ať se však koupají venku před zahradní zdí v jezeře, tam kde lázeňská voda vytéká do jezera a budou malomocenství zbaveni.

9) Proto mnozí budou přicházet a hledat zde zdraví těla a také je najdou. Se svými dětmi nebudeš moci ty mnohé dostatečně obsloužit; proto si budeš muset vzít služební pomocníky. Z počátku ti tu půjde na ruku Můj milý přítel Cyrenius. Později budeš mít hojnost služebních du- chů, neboť najdou tě již všichni, kteří jsou bez služby a bez chleba. Kdo přijde a hledá práci, tomu ji podle jeho sil dej; ale budiž také všem hlásáno toto Mé evangelium, aby se ze sloužících otroků stali také svobodní lidé.

10) Až tě opět co nejdříve navštívím, budeš mít sotva kdy se Mnou mluvit; leč to nebude vadit. Neboť jednat podle Mých slov je cennější, nežli sebevíce mluvit a kázat.

11) Neboť kdo Mé živé slovo, toto k vám mluvené evangelium, jediné jen s pochvalou poslouchá, avšak nejedná úplně podle něho, tomu nic neprospívá, ten zůstává starým a stejným bláznem světa a na zelenou haluz života, neřku-li na strom života nikdy nepřijde!

12) Kdo má mnoho jako nyní ty, ať dá mnoho a kdo má málo, ať dá málo, aby ten, kdo nic nemá také něco měl!

13) Vidíš-li však mezi svými sluhy anebo mezi svými hosty lakomce, vyžeň oba ven; neboť lakomec je v lepší společnosti lidské rakovinou a zamořuje srdce lidí hněvem a zlobou! Kde Je však člověk, jenž by se kvůli dobru nehněval na lakomce?! Bude jím pohrdat a bude mu spílat! Ale v takovéto náladě se jeho srdce nestane lepší! Proto zažeň každého lakomce daleko od sebe a nedej mu opět přijít, leč by zcela přemohl tu svou nejhorší vášeň!

168. O LAKOTĚ A SPOŘIVOSTI.

1) (**PÁN** :) „Veškeré neřesti, které kdy byly spáchány na této Zemi, mají svůj původ v lakotě jednotlivců. Lakota je otcem všech hříchů, jaké si lze jen pomyslet. Neboť nejprve se nalakotí velké jmění a to každým seborším a proklatějším prostředkem; podvod, krádež a lup se ro- zumí při této příležitosti samy sebou. Je-li člověk jednou bohatý, stává se pyšný a vládychtivý, začne se ohrazovat a opevňovat, najme sil služebníky a otroky, kteří zaženou každého, kdo se nepovolán přiblíží příbytku lakomce stavšího se velkým a vysokým. Boháč si brzy potom skoupí

celou zemi, stane se v ní skutečným vládcem, vydírá v ní od svých poddaných často veškeren majetek a jedná s nimi jako pravý tyran.

2) Je-li lakomec již přespříliš bohatý, vrhá se do náruče všemožnému smyslnému blaženému životu, svádí děvčata, páše smilstvo a cizoložství a ještě jiné nesčetné a nezměrné hanebnosti. A poněvadž je ve své zemi prvním, svede brzy špatným příkladem celý národ; neboť se řekne: „Pán to přece musí vědět lépe nežli my; činí-li to on, můžeme to činit také my!“ A tak konečně začnou v zemi všichni krást, loupit, vraždit a smilnit a o nějakém bohopoznání není tu již ani stopa!

3) Jdi do zemí a říší této Země, hledej v jejich kronikách a shleď, že jejich vládcové byli zpočátku většinou nejvyšší lakomí, hrabiví, velice zisti, obyčejně lidé obchodující, kteří si svými vydobytými poklady zakoupili časem země a národy a pak je využítkovávali všelikými násilnými prostředky, dokonce přetvořili zcela dobré mravy a náboženství svých poddaných národů často tak, že na nich sotva lze ještě objevit nějakou stopu staré čistoty!

4) Proto dávej, Marku, především pozor na to, aby se do tohoto tvého léčebného ústavu, jenž bude již v nejbližší době velmi navštěvován lidmi, nevlížila lakota! Ano, dokonce přehnaná šetrnost budiž tu zapovězena; neboť bývá obyčejně zárodkem lakoty!

5) Každý měj tolik, kolik potřebuje k životu; více necht' není u nikoho v tvém domě. Soukromé dary, které budou hosté nezřídká dávat tvým sluhům, vezmi do jisté úschovy a dej je s úroky sluhům teprve tehdy, až zestárlí a k službám zesláblí! A zemřou-li, ať dostanou úspory jejich děti a vnuci.

6) Tato rada platí ovšem především tobě, potom však také všem tvým potomkům. Je-li však mezi tvými sluhy marnotratník, napomeň ho k náležitě spořivosti a odejmi mu na nějakou dobu svou přízeň a ukaž mu, že marnotratník je také mnohokrát samolibý člověk, jenž časem připadne na obtíž svým bratrům, místo aby v čas potřeby přispěl spravedlivými úsporami svým chudším bratrům.

7) Kdo šetří jediné pro sebe a v širším smyslu také pro své příslušníky, ten nešetří v Mém řádu; ale kdo šetří, aby něco měl, by v čas potřeby měl také něco pro ostatní chudé bratry, toho chválím a žehnám jeho úsporám a ten nebude mít nikdy nouzi.

8) Já neříkám, že nemá někdo šetřit pro své děti a svůj dům; neboť to je přece prvá povinnost každých manželů. Ale cizí chudí nemají při tom být vyloučeni; neboť já přece nechávám Svě Slunce také ve stejné míře svítit na ty, kteří nejsou Mými dětmi!

9) Kdo bude činit tak, jako činím Já, ten bude také jako Já, a jednou bude také tam, kde budu věčně Já. Kdo však vůči svým bratrům skrblí, vůči tomu budu skrblit a budu velmi šetrný také Já.

10) Této nauky dbej budoucně ve svém domě a Mé požehnání mu nikdy vzato nebude! - Nuže, má-li někdo ještě nějakou záležitost, ať přijde a ptá se!"

169. ZASLÍBENÍ POMOC HLEDAJÍCÍM. ROZLOUČENÍ PÁNĚ S DOMEM MARKOVÝM.

1) Přistoupí ke Mně **EBAHL**, otec Jary a praví: „Nyní není nic, na co bychom se Tě mohli ještě tázat; neboť v těch asi sedmi dnech jsme zde zažili takové množství pravd a zázračných věcí, že kdyby byly rozděleny na 7000 let, připadl by na každý rok řádný díl a lidstvo by tedy také mělo každý rok dost toho, nad čím by žaslo a o čem by přemýšlelo. Stali jsme se nyní přebohatými na největší nejcennější poklady ducha; záleží jen na tom, bychom také tyto poklady přenesli skutečně do života, - neboť jinak jsou pro naše duše, o jejichž spásu se v tomto životě zde jediné jedná, bezcenné. Zde je jediné otázka: Budeme my jinak jen slabí lidé mít k tomu vždy dostatečnou sílu vůle? Co učiníme, přepadnou-li nás časem všeliké slabosti, které mnohdy neušetří ani toho kdo má nejlepší vůli?“

2) Pravím **JÁ** : „Já budu každému vážnému snažení pomoci, silou a oporou! V čas nouze neopustím nikoho, kdo jinak vždy věrně věřil, Mne miloval a kráčel po Mých cestách. Jestliže se však všelikým vábením světa odchýlil od Mých cest, pak si musí již sám sobě přičíst, nedostane-li se mu včas nouze Mé pomoci a to na tak dlouho, dokud se tento padlý v úplné vážnosti a kajícnosti a v plné důvěře neobrátil na Mne!“

3) Já sice zůstanu věčně jedním a týmž věrným Pastýřem a půjdu za ovce, které se někde ztratily; ale ovce musí začít bečet a dát se podle své vlastní a nedotknutelné svobodné vůle nalézt.

4) Kdo je tu nějak příliš velkým břemenem života nad svou sílu zatížen, ať přijde v srdci ke Mně a Já ho posílím a občerstvím! Neboť Já dávám mnohému nésti větší břímě právě proto, aby pocítil svou slabost a přišel pak v srdci ke Mně a prosil Mne o ostatečnou sílu k lehčímu snášení svého většího životního břemene; a Já ho v každé životní nesnázi posílím a dám mu právě světlo, aby mohl kráčet po temných cestách života tohoto světa. Kdo však toto příliš velké břemeno sice cítí, ale nepřijde v srdci ke Mně, musí si sám přičíst, podlehne-li pod příliš velkým břemenem pozemského života.

5) Tu máš odpověď na svou otázku, příteli Ebahle! Ještě nějakou nesnáz, přijď a taž se!"

6) Tu přichází v nehlubší úctě ke Mně **SCHABBI**, řečník právě také dosud přítomných dvacetí Peršanů a praví: „Dovol mi, Pane, také mně ještě slovo!“

7) Pravím **JÁ** : „Mluv, Schabbi! Proto jsem řekl všem: „Přijď a ptej se!“

8) Praví **SCHABBI**: „Že Ty, ó Pane, pomůžeš tomu, kdo Tě proto volá, to je zcela určité a jisté; ale co mají dělat ti lidé, kteří o Tobě, ó, Pane, bez své viny nemohou nic vědět, ještě dlouho se o Tobě nic nedozví a nyní žijí v největší životní temnotě a musí snášet nevýslovná břemena života? Na koho oni se mají obrátit, jenž by jim poskytl pomoc a posilu v jejich nepopsatelně velké nesnázi?“

9) Pravím **JÁ** : „Na Zemi není místečko, kam by nepřišlo světlo Slunce a také není člověka, jenž by neměl aspoň tušení o nějaké všemohoucí Boží Bytosti. Ať prosí, žádá a doufá podle své víry a dostane se mu také pomoci! Ale nyní je velmi mnoho lidí, kteří nemají zcela žádnou víru. Pomáhají si sami a dělají si na účet ostatních své břímě života lehké jak jen možno; ti pak věru nepotřebují pomoc. Kdo jednou chce být satanův, ať jím je; neboť tomu, kdo sám chce, neděje se bezpráví! Ostatně vzpomeň si jen na to, co jsem a to pro všechny časy mluvil o rozmanitých životních poměrech všech lidí na celé Zemi a najdeš v tom vše jasně osvětleno!

10) A nyní uplynula hodinka Mého pobytu mezi vámi. Můžete zde ve jménu Mém ještě déle pospolu pobýt; Já Se však nutně musím se Svými učedníky odtud odebrat. Neptej se Mne však nikdo z vás, kam! Neboť zatím to jako pouhý Syn člověka Sám nevím; jen Otec ve Mně to ví a Ten praví: „Zvedni se a jdi! Na cestě Ti zjevím kam!“ - Pokoj a Má láska budiž s vámi!“

11) Poté jsem pravil Markovi: „Uvolni velkou novou loď Já a Moji učedníci vstoupíme na ni. A vy, Moji učedníci, vstaňte a následujte Mne! Lodníka nepotřebujeme; loď se nicméně neporušeně vrátí v pravý čas sama bez lodníka do přístavu.“

12) Všichni se dali do pláče, když jsem šel s apoštoly na loď. Já jsem však posiloval jejich zarmoucená srdce, odplul rychle na širé moře a zmizel brzy jejich pohledům. Oni však zůstali ještě celý den a celou noc pospolu a povídali si o Mně, o Mém učení a skutcích. Teprve příštího jitra odešli domů a Cyrenius učinil opatření, aby uvedl všechny mnohé zde obrácené farizeje do jejich nových povolání. Někteří chtěli jet za Mnou; ale Rafael je od toho zdržel říka, že Já Se beztoho zase brzy navrátím do Kisu, Genezaretu a také sem. Tu se všichni uklidnili a chválili Boha, že je uznal hodnými takové milosti. Za několik málo dní přišlo již mnoho hostů z Tyru a Sidonu, aby zde spatřili zázraky a užívali léčivých pramenů a Marek přijal také hned mnoho sluhů.

170. PETROVA SLEPÁ HORLIVOST A PÉČE O PÁNA.

MAT. 16, 20-23.

1) Když jsme však byli již daleko venku na moři, pravil jsem **JÁ** opět učedníkům: „Kamkoli nyní přijdeme, tam mlčte a neprozrazujte Mne, že Já jsem Ježíš Kristus!“ (Mat. 16,20; vyd..)

2) Petr přistoupil ke Mně a tázal se Mne, zda ještě nevím, kam nás loď dopraví; neboť řídil kormidlo a rád by věděl kam se má veslovat.

3) **JÁ** jsem však pravil: „Nech loď jít kam jde; Otec již ví, kam máme tentokrát přijít! Nyní jsme ještě na učební cestě a naše jízda směřuje do dolní velké zátoky, kde se přijde zadem do města Cesareje Filippi a tam si dopřejeme trochu klidu. Ale za dva roky poplujeme na této lodi směrem k Jerusalemu a tu se bude jednat o něco zcela jiného. - Nyní však přicházíme do jednoho místa zcela blízko dříve jmenovaného města, kde vzdor našemu několikadennímu pobytu

na opačné straně tohoto města přece nikdo o nás nic neslyšel. Ani velký požár města nemohl polekat obyvatele tohoto místa. Leč muselo tomu tak být, -abyste při této příležitosti zažili opět jiné zjevení."

4) **PETR** však přistoupil ke Mně a pravil: „Pane, o čem se bude jednat v Jerusalemě, v místě velké zkázy? Vždyť odtamtud nepřišlo ještě nikdy nic dobrého a lidstvo oblažujícího a v tomto městě se ještě nikdy čestný člověk nedověděl nic potěšitelného. Pýcha a pronásledování jsou tam především stále domovem. Proto myslím, že by bylo lépe, kdybys, ó, Pane, potrestal Jerusalem jako toto malé město, které ovšem již dávno zasloužilo trest. Asi před 8 měsíci jsme byli beztoho v Jerusalemě a přesvědčili jsme se, že se nedá dočista nic dělat s jeho obyvateli až na dva lidi, kteří však jako ojedinělé vlaštovky dávno ještě nedělají jaro. Proto bych myslel, abychom s tímto pyšným městem ohavnosti, v němž byl teprve před nedávnem s'at Jan, mnoho hluku nenadělali a abychom se mu navždy vyhnuli. Neboť toto město není přece věčně hodno, abys do něho vstupoval Svýma svatýma nohama. To je ovšem jen moje mínění; sděl mi také Své mínění!“

5) Od této chvíle jsem začal se Svými učedníky vážněji mluvit o tom, že podle vůle Otcovy půjdu sice do Jerusalema a že tam budu muset mnoho trpět od starších, veleknězů a zákoníků, že Mne usmrtí, ale třetího dne že vstanu opět z mrtvých. (Mat.16,21; vyd..) Jako Vítěz nade vši smrtí a nad veškerými nepřáteli života budu tu pak navěky stát, o čemž jsem Se již zmínil na hoře Markově.

6) Tu se **PETR** přímo ulekl a pravil Mně, táhna Mne stranou, jakýmsi velitelským varovným tónem: „Pane, to se Ti přece nestane, Ty jsi nám a - všem lidem povinen Se šetřit!“ (Mat.16,22; vyd..)

7) Avšak **JÁ** jsem Se rychle obrátil a pravil také zcela vážným tónem: „Odstup ode Mne satane! Pro pohoršení jsi Mi; neboť nemyslíš na to co je božské, nýbrž jen na to, co je zcela všední světsky lidské!“ (Mat.16,23; vyd..)

8) Tu se **PETR** zcela mocně ulekl, padl přede Mnou na kolena, prosil Mne za odpuštění a s pláčem dodal: „Pane, právě když jsme pluli po tomto moři, kde jsme se nyní několik dní zdrželi, řekl jsi mi pro mou víru: „Šimone Judo, ty jsi Petr, skála, na níž vybuduji církev Svou a všechny brány pekelné ji nepřemohou! Tobě dám klíč Království nebeského. Co rozvážeš na Zemi, bude také rozvázáno na nebi a co svážeš na Zemi, bude svázáno i na nebi!“ To, ó Pane, byla do-slovně Tvá svatá slova z Tvých nejsvětějších úst ke - mně, ubohému hříšníku. Já jsem se však proto nicméně nikdy nepovyšoval, nýbrž vždy jsem se považoval jen za nejnepatrnějšího mezi námi, - a pro výstrahu sice jen lidskou, nicméně však jen z mé velké lásky k Tobě klíčící jsi mně učinil knížetem pekla! Pane, bud přece milostivý a milosrdný k ubohému rybáři Petrovi, jenž první zahodil svou síť do moře, opustil ženu a děti a následoval Tebe!“

171. PODSTATA SATANA A HMOTY.

MAT. 16, 24-28.

1) Tu jsem Se opět obrátil vlídně k Petrovi a řekl: „Proto jsem tě ani v nejmenším nesnížil, že jsem ti v ostrém oslovení ukázal to tvé lidské! Vše, co je na člověku z tohoto světa lidského - jako jeho tělo a jeho rozmanité potřeby z ohledů pouze tohoto světa - je v soudu, proto peklo a satan, jenž je soujemem všeho soudu, vši smrti, vši noci a všeho klamu; neboť veškeren zdánlivý život hmoty je jen život klamný a veškerá cena hmoty je tolik jako zcela žádná.

2) Kterýkoli člověk upadá zpět do přirozenosti hmoty, je pak také tak dalece satanem, pokud nějak obhazuje spásu ve hmotě a v jejím zdánlivém životě.

3) Chce-li se však někdo zhostit satana ještě ve svém těle, musí vzít na bedra svá kříž, který Já již nyní nosím v duchu a musí Mne následovat! (Mat.16,24; vyd..) Neboť pravím vám: Kdo chce zachovat svůj (pozemský) život, ztratí jej (život duchovní); kdo však pro Mne ztratí svůj život (pozemský), ten jej (duchovní život) nalezne! Mat. 16,25; vyd.)

4) Neboť co by prospělo člověku kdyby získal všechn svět i se všemi jeho poklady, přitom by však utrpěl škodu na své duši?! Anebo co může dát člověk, aby pak opět vysvobodil svou duši z pout hmoty, soudu a smrti?! (Mat.16,26; vyd.)

5) Stane se sice jednou, že Já jako nyní Syn člověka, přijdu opět ve slávě Otce se všemi anděly, jejichž moc znáte, ale také tehdy jako nyní bude moci jen konat, pomáhat a splácet

každému podle jeho nejvyšší vlastních skutků. Kdo bude shledán mrtvým, ten také zůstane mrtvý až do doby onoho velkého probuzení také všech těch, kdo zůstali v hrobech soudu a také tu bude navždy soudcem každého láska, vůle a svědomí! (Mat.16,27j vyd..)

6) Kdož tu však žijí podle Mých slov a konají skutky pravého sebezapírání a vnitřní svobodné lásky, nikdy neuvidí a nepocítí smrti. Věřu, k Mé a vaší velké radosti mohu vám říci, že tu jsou mezi vámi někteří, kteří neokusí a nepocítí smrt a stanou se svědky všeho, až tu dokonce také podle zaslíbení přijde do Svého Království Syn člověka, Kterého budou vidět a s Nímž budou panovat navěky! Ale to bude vyžadovat velmi mnoho lásky k Bohu a k bližnímu.

(Mat.16,28j vyd.)

7) Věřu, když se tu nějaký otec anebo matka starají jen o to, aby své děti dobře zaopatřili v tomto světě a necení výše hodnotu života duše svých dětí, ti vykopali sobě a svým dětem hrob k věčné smrti neboť cokoli je světa, to je satanovo, tedy soudu a smrti hmoty!

8) Hmota je sice určena k tomu, aby byla probuzena silou čistého ducha onoho světa ke zmrtvýchvstání z dlouhých soudů ; ale potom musí hmota podle vštípené jí svobodné inteligence přejít v pravý tvar a v podstatu svého ducha onoho světa, jenž je Světlo z Boha. Nečiní-li toho hmota, vrací se duch onoho světa zpět do svého Prazdroje a hmota mající být navždy oživena upadá opět do svého starého soudu a bude jí v něm tak dlouho setrvávat, dokud ji snad jednou duch onoho světa neprobudí opět k nové zkoušce života.

9) Poněvadž věc je tedy jednou taková a není a nemůže být jiná, proto jsem tedy také Já Sám přišel shora dolů k vám lidem této Země a ukazuji vám nyní úplnou pravdu všelikého životního utváření a jeho dobré anebo špatné poměry. A tobě, Petře, bude snad nyní také jasno, proč jsem ti předtím řekl: „Odstup ode Mne, satane!“ - Nyní zamíříme do velké zátoky!“

172. PÁN SE SVÝMI UČEDNÍKY V RYBÁŘSKÉ VESNICI U CESAREJE.

1) Dobré asi dvě hodiny cesty pod nynějšími lázněmi Markovými byla velká zátoka, rybáři zvaná též „Bílé moře“ do této zátoky bylo zaměřeno. Byla to velmi mělká část jezera a větším lodím poněkud těžko sjízdná, protože tu bylo třeba dobře znát hlubší vodní cesty, aby se nevázlo na písčíně. Leč naše loď vplula nicméně zcela do zátoky a nikde nenajela, čemuž se dokonce dvanáct apoštolu velmi divilo, neboť nikdo neřídil ani vesla ani kormidlo. Loď byla tedy vedena neviditelnou mocí a všichni plavby znalí apoštolové uznávali, že byla zcela dobře řízena.

2) Proto jsme také přišli ještě před polednem na místo našeho nového určení a zastavili jsme se tu u jednoho chudého rybáře, jenž nás všechny srdečně přijal. Tato obec neměla zvláštní jméno, byla nazývána prostě „rybářská vesnice u Cesareje“. Brzy k nám přišlo mnoho chudých rybářů a rybářek a tázali se nás, co zde vlastně hledáme a co budeme dělat v této převelice chudé obci.

3) **JÁ** jsem je však uklidnil a řekl: „To se ještě dozvíte! Především Mi však řekněte, zda tu bude moci nás třináct prodlévat několik dní zcela ve vší tichosti!“

4) A **náš hospodář** pravil: „Co mně se týče, beze všeho! Jen vám musím, milí přátelé, předem poznamenat, že mám sice zcela dobrou vůli, ale nemám prostředky, abych vám posloužil i jen nejnutnějšími zaopatřeními neboť zejména od požáru Cesareje se mi daří žalostně špatně! Denní malý prodej našich ryb přirozeně zcela přestal a jinak tu u nás chudobných obyvatelů této vesničky není také žádný výdělek. Jsme tedy vesměs na žebrácké holi, mimo ryby nemáme zcela žádné potraviny a proto vám nemůžeme také nic jiného poskytnout nežli jen ryby jaké máme, připravujeme a požíváme. Příprava však je u nás velice jednoduchá. Ryby se pouze vaří a požívají bez soli a chleba a bez všeho jiného koření. Neboť otevřeně řečeno: požárem Cesareje jsme byli ožebračeni více nežli sami pohořelí Cesareané a nemáme ani tolik peněz, abychom si mohli opatřit sůl! Ach, daří se nám žalostně špatně; chcete-li se mnou a s mými příbuznými trpět několik dní hlad, pak jste mi srdečně vítáni!“

5) Ale nyní mi laskavě řekněte, co vás tedy hnalo do této cizincem téměř nikdy nenavštěvované a velkým lodím těžko splavné zátoky! Bouře jistě ne; neboť do tohoto kouta obklopeného se všech stran vysokým pohořím, nenajde si cestu ani bouře! Či jste snad pronásledováni a hledáte zde útočiště na tak dlouho, dokud nepřejde nebezpečí? Leč to vše je mi zcela jedno! Budu-li vám tedy moci prokázat nějakou službu, způsobí mi to obzvláštní radost. Mé otázky jsou

sice trochu prostořeké, - ale musíte mi je, milí přátelé, odpustit! Jsem již jednou od přirozenosti zvědavý a rád bych věděl, kdo je ten, komu poskytuji útulek. Že nejste chudáci, to více než dostatečně ukazuje velká, téměř zcela nová loď, která stála jistě asi 100 stříbrných grošů. Pro nás je zřejmě velkou překvapující zvláštností, když k nám zabloudí nějaký cizinec; a dostalo-li se nám již takové štěstí, pak byla s návštěvníky této nejvyšší neúrodné a odlehle krajiny jistě vždy nějaká nesnáz. Proto mi jako představenému této žebrácké vesničky ihned laskavě sdělte, co bych se především mohl od vás, avšak jen zcela podle pravdy, přesně dovědět!“

6) Pravím **JÁ** : „Nuže, když tě již tolik souzí zvědavost, tedy věz, že jsme zcela tobě rovni Galilejci a dále, že jsme sem nebyli zcela nikým pronásledováni, nýbrž že jsme se sem odebrali dobrovolně, abychom především shlédli tuto velmi zvláštní krajinu, vystoupili na jednu z těchto vysokých hor a bude-li třeba, abychom vám pomohli ve vaší velké nouzi, která je Mi velmi dobře známa! - Jsi-li s tím nyní spokojen, tedy mluv!“

7) Práví **představený**: „Úplně; neboť že jste zřejmě Galilejci, to nebude žádný člověk popírat a proto se může vaší výpovědi již také úplně věřit, což ovšem u Řeků a Římanů nelze, protože oni téměř vždy jinak mluví nežli myslí, čemuž se u nás říká „lhát“. Zatím si odpočiňte ve stínu tohoto mého jediného stromu a já půjdu do své chaty a budu hledět, abych obstaral dostatečný oběd!“

173. STOICISMUS OBYVATEL RYBÁŘSKÉ VESNIČKY.

1) **Hospodář** pospíchá s ženou a s dospělými již dětmi do své chatrče, vrací se však brzy pln radosti a díky a s přeradostným tónem praví: „Kdo z vás mi to potají učinil? Má spižirna je tak znamenitě vybavena, že máme všichni celý rok co jíst! Ano, nyní se zde můžete zdržet i celý rok a nebudeme hotovi s tou velkou - zásobou. Kde však jsme jen měli já a moji lidé oči, že nikdo z nás nepozoroval, kterak jste naplnili mou spižirnu tolika pokrmy?! Ano, nyní nebudeme jíst pouze v neslané vodě vařené ryby, máme-li tak velké množství soli! Avšak nyní s chutí do práce!“

2) Když se všichni lidé této vesničky odebrali v poledne do chatrčí, pravil jsem **JÁ** k dvanácti Svým: „Co soudíte o těchto lidech zde?“

3) Práví **PETR**: „No, co vlastně o nich soudit?! Zdají se být zcela poctivými lidmi; že jsou chudí, no, za to nemohou. Z rybářského řemesla a z kamenité půdy ještě nikdo nikdy nezbohatl, což mohu z mnohaleté zkušenosti vpravdě zcela potvrdit. A takovými rybáři jsou také oni; na celém moři mají snad nejhorší zátoku. Jejich chatrče stojí sice na skaliskách; ale na takové půdě neroste často ani travné stébélko. Odkud by jim tu mělo vzejít bohatství?!

4) Také musí zůstat poctivými; neboť v této krajině není ani co krást a ještě méně co loupit. A dělá-li jen příležitost zloděje a lupiče, musí pak již tito lidé zůstat poctivými celý život; neboť u těchto lidí nelze nikdy použít starého přísloví „příležitost dělá zloděje!“ - Takové je mé mínění o těchto lidech, kteří jistě nejsou zákoníky a mezi nimi jistě také není žádný farizeus.“

5) Pravím **JÁ** : „Pro tento svět je tvůj úsudek zcela správný; ale za stavem tohoto světa je u člověka, jak nyní již mnohonásobně víte a také jste zakusili, stav duševní a nakonec stav čistě duchovní. Co myslíš, jak jsou na tom tito lidé v tomto směru?!“

6) **PETR** pokrčí rameny a praví: „Pane, abych si o tom utvořil konečný úsudek ze sebe, to půjde asi těžko! Ale pokud jsou to velmi prostí a nutně zcela počestní lidé, jsou asi přinejmenším velmi úrodnou půdou pro duchovní setbu! Neboť jako lze snadněji zhotovit dobře padnoucí kabát pro tělo pěkně urostlé nežli pro tělo zmrzačené a zhrbatělé, tak jsou také tyto prosté a přirozeně čisté duše pro roucho duchovní jistě poddajnější nežli nejvyšší zmrzačené a zkostnatělé duše farizeů a zákoníků. Já myslím, že když se při dobré příležitosti přednese těmto lidem něco o Království Božím na Zemi, brzy se jim také vyjasní. - Nuže, to je opět mé zcela přirozené mínění; i když snad není vyjádřeno hledanými slovy, uhodilo tem však asi na pravou strunu!“

7) Pravím **JÁ** : „Soudíš zcela dobře; proto je také prozkoumáme a uvidíme, pokud jsou přístupni něčemu vyššímu! Já však zde nebudu vystupovat jako Učitel, nýbrž to učiníte vy jako vyslanci a dokonce učedníci Mudrce z Nazareta. Teprve až vás vyposlechnou a přijmou slovo o příchodu Království Božího na Zemi, pak teprve budete moci poukázat na Mne a říci, že Já jsem právě Ten, o Němž jste kázali.“

8) A tak zde na tomto nejmenším a nejneopatrnějším místě celé Země vykonáte zcela velké dílo! Avšak nesmíte považovat tuto práci předem za příliš snadnou; neboť jako se vám zdají být tito lidé jednoduší, tak složití a přitom velmi zmatení jsou ve svém nitru!

9) Domnívají se být světskými mudrci a vězí až po uši v tak zvaném stoicismu, proti kterému se bojuje velmi těžko. Já jsem vás sem vlastně přivedl proto, abych vám poskytl příležitost, abyste to nyní zkusili s takovými lidmi, neboť u starého Marka jste nabyli velmi mnoho pravé vnitřní moudrosti.

10) Avšak říkám vám předem, že se budete muset pořádně sebrat! Neboť nelze nikomu tak těžko dát nějaký zákon, který by měl účinek jako tomu, kdo nemá nejmenší bázeň dokonce ani před největšími nepříjemnostmi života, ba ani před nejbolestnější smrtí těla a který nepovažuje za docela nic sebevětší blaženost života. A právě oni jsou tací hrdinové, kteří si nedělají z ničeho nic, avšak také na žádnou jinou ctnost nic nedají, než jediné na tu, aby omezili své potřeby na nejmenší míru a kteří žijí a konají něco pouze proto, že je kdysi povolala v život příroda, která je u nich vše ve všem.

11) S lidmi, jako tito zde, jsme se ještě nesešli! Proto třeba se zde sebrat! Málo slov, - avšak ani jediné nesmí jim být předloženo bez jádra! Nejlepší na nich je to, že při všem svém stoicismu jsou velmi zvědaví ptáčci a za něco považují jediné vědění člověka. - Nyní však přichází již náš hospodář i se svými domácími lidmi a přináší v koši ryby a chléb. Poobědváme tedy zde ve stínu tohoto stromu."

12) Tu přichází rybář se ženou a dětmi a staví před nás koš s jídlem.

13) Postavujíc koš, praví **rybář**: „Zde, moji neznámí přátelé, je žádaný oběd! Stoly, lavice, stolice, mísy a ostatní k jídlu potřebné náčiní nemáme a naše velmi malé potřeby mohou být také beze všeho toho zcela dobře uspokojeny. Mimoto však naše prostředky byly také vždy tak skrovné, že jsme si ani nemohli zaopatřit podobné, ostatně poněkud neužitečné náčiní. Jíme jen, když máme velký hlad a k tomu stačí úplně koš a naše ruce; to ostatní se rozumí samo sebou! Přeji si, aby vám tento jednoduchý oběd šel k duhu.

174. VÍRA PŮSOBÍCÍ ZÁZRÁKY.

1) Pravím **JÁ** rybáři: „Aziono, ty máš ve svém příbytku nový džbán; dej jej naplnit vodou a přinést sem!“

2) **AZIONA** po takovémto mém oslovení pohlíží s údivem a všecek užaslý praví: „Mé jméno jsi se mohl někde dovědět, - ale odkudpak víš, že mám nový džbán, který je opravdu mým největším bohatstvím? To neví ani moji sousedé a ty, úplný cizinec, to víš? Ach, věř mně, to mi připadá již nyní jako pohádka! Snad vám neprozradilo potají některé z mých dětí, že mám ten džbán? Ostatně na tom celém džbánu nezáleží dále zcela nic, - je kamenný a takových je u nás v této zemi nesčetně mnoho; ale záleží nesmírně na tom, že víš, že je v mém příbytku nějaký nový dobře uschovaný džbán!“

3) Pravím **JÁ**: „Také na tom nic nezáleží, neboť něco takového lze se přece dovědět! Ale více záleží na tom, abys šel a splnil Mně žíznivému Mou žádost.“

4) Nyní Aziona rychle odejde a přinese džbán naplněný čerstvou vodou. Ale džbán byl největšího druhu a pojmul dobře čtvrt vědra vody, takže měl člověk co dělat, aby jej zdvihl a přiložil k ústům, Když naplněný džbán stál na kamenné desce před námi, požehnal jsem vodu a voda se stala vínem.

5) Napil jsem se z něho, podal jej pak učedníkům a když se napili, učedníci, podal jsem džbán také Azionovi řka: „Pij také ty z něho, abys také ty okusil dobrotu vody, kterou jsi nám sem přinesl ve svém novém džbánu!“

6) Praví **AZIONA**: „Byla by snad špatná a shnilá?! Džbán jsem přece třikrát vypláchl a můj skalní pramen poskytuje nejčistší a nejlepší vodu v celé obci! Nicméně ji přece okusím, zda snad nedostala příchut' po novém džbánu!“ - Ochutnává ji, dělá několik silných doušků a poté zcela užaslý praví: „Ano, ale copak je to již zase za čarodějství?! To přece není voda, to je nejlepší víno, lepší jsem ještě nikdy neměl na jazyku! Řekněte mi, jak jste to provedli! Ne, vodu udělat vínem, ach, to tu ještě nikdy nebylo! Vy věru nejste žádní Galilejci, nýbrž buď Egyptané anebo Peršané; neboť mezi všemi Židy nebylo ještě nikdy nějakého takového kouzelníka, aby

dovedl proměnit vodu v nejlepší víno. Ó, řekni mi přece, jak je toto možné! Budu za to 20 roků vaším otrokem!"

7) Práví **JAN**, jemuž jsem dal pokyn aby mluvil: „Milý příteli, k tomu není třeba nic jiného nežli jediné nejpevnější víry a vůle! Kdo má víru, která nepřipouští žádné pochybnosti, může také tamté hoře říci: „Zvedni se vrhni do moře!" a stane se co věřil a mluvil! To máš ten celý z jádra pravdivý výklad a návod, jak a jakými prostředky se mohou uskutečňovat takové věci! Podat nějaký jiný výklad a návod je nemožné protože jiného není!

8) Tu se **AZIONA** divil ještě více a pravil: „Příteli, já vůbec nevím co je víra, - jak bych potom mohl něčemu věřit?! Copak nazýváte vírou?"

9) Práví **JAN**: „Máme-Ji před sebou nějakého nejvyššího opravdového muže a on nám říká hned to a hned ono, o čem jsme dříve nikdy nic neslyšeli a nevěděli a my přijímáme. Jeho výpovědi za úplně pravdivé a nepochybujeme o pravosti jeho slova, pak tomuto nejvyššímu opravdovému muži věříme; a protože to, čemu věříme, je zcela jistě nejúplnější pravda, pak také to, čemu věříme uvádíme ve skutek a to je pak právě ona účinná zázračná víra, již není nemožná žádná věc, jež je ve sféře její v sobě samé vyslovené pravdy, jež musí být vždy uskutečnitelná. - Víš nyní, co je víra?"

10) Práví **AZIONA**: „Ano, to bych nyní sice věděl, - avšak jak to udělat, abych věděl, že ten, kdo mně předkládá něco čemu mám věřit, je také ve vši vážnosti nejvyšší opravdový muž? Věřit pouze, že jím je, protože snad tak vypadá, bylo by nemoudré a prozrazovalo by to trestuhodnou lehkověrnost, která by byla podle mého mínění mnohem horší nežli zcela žádná víra! Jak tedy udělat, aby se poznalo, že muž, jemuž se má a jemuž by se mohlo věřit, je co nejdokonaleji nejopravdovější a že se může všemu z jeho úst vycházejícímu věřit bez nejmenší pochybnosti!"

11) Práví **JAN**: „Každý člověk jen trochu lepší vůle má dostatek rozvahy a rozumu, aby provedl s takovým mužem náležitou zkoušku; neboť jen pošetilec může kupovat kočku v pytli! Ty se mně tážeš na zkušební prostředek - a používáš ho sám zrovna na mně! Já jsem o tobě již dávno předem přesvědčen, že kočku v pytli nebudeš kupovat!"

12) Práví **AZIONA**: „Ano, ano, příteli! To vše je sice velmi pravdivé a velmi krásné a člověk nemá opravdu jinak nic jiného nežli svůj rozum, kterým zkouší své okolí; ale kde je měřítko, kterým bych dříve mohl poznat, že můj rozum sám je dostatečně zdatný a bystrý ke zkoušení okolí?"

13) Práví **JAN**: Tu jsme se právě ocitli na nejchoulostivějším bodě! Kdo myslí, že má ten nejjasnější rozum, vyjde všude většinou na prázdno; kdo však poznává, že jeho rozumu ještě velmi mnoho chybí, ten to cvičením velmi brzy přivede tak daleko, že bude moci s velkou bystrostí posuzovat vše, co je a se děje kolem něho!

14) Domýšlivý velký rozum se podobá špičce hory, která se ve své závratné výšce velice stkví a čím výše ční do prázdného vzduchu, tím častěji je zahalována všelikými mraky a mlhami. Malá špička jehly, kterou se šijí šaty, je co do velikosti a vzhledu téměř tolik jako nic; avšak všudy proniká a mohlo by se jí sešít tolik rohoží, že by se jimi mohly pokrýt hluboko dolů největší horské vrcholy, - kdežto velkými a pyšnými špičkami hor se jistě nikdy nedá ušít nějaké roucho.

15) Toto podobenství je sice poněkud přehnané; ale ukazuje ti nicméně úplně poměr rozumu, který se zdá být nadevše vysoký a moudrý, k rozumu pokornému, který se jeví být před očima velemoudrého a světsky chytrého lidstva zcela nepatrný. Zatím co však velký rozum ční vysoko do vzduchu a při svém nejčistším výhledu se hned hustě zamlžuje, koná pokorný rozum neustále dobro a po každé práci se stává jasnější a jasnější a napříště vždy potřebnější. U vás se podobá rozum velice, jak se mi zdá, nejvyšším horským vrcholům, které jsou jen zřídka bezmračné a tu ti pak bude asi také poněkud zatěžko zkoumat přesně úplnou pravdivost toho, čehož pravdu máš přijmout za úplnou a nepochybnou pravdu! - Co o tom soudíš?"

175. STOICKÝ SVĚTOVÝ NÁZOR RYBÁŘE AZIONY.

1) Práví **AZIONA**: „No, nyní by teprve přišlo na to, zda by to bylo úplně v mé vůli! Ovšem, my nepřijímáme tak snadno něco, jestliže jsme napřed neviděli nějak nápadné účinky. No, z příčiny, kterou jsi mně otevřeně uvedl, nejvyšší patrný účinek tu nikterak nechybí; má spížírna je plna potravin a nyní zde to víno z nejčistší vody? To by tedy byly, jak se říká, hezky makavé

důkazy! Ale nyní přijde jen na to, aby se jasně vědělo, zda snad nemáte nějaké zcela tajné specifikum (zvláštní prostředek; vyd.), jehož sebenepatrnějším přídavkem by se musela každá čistá voda státi vínem! Tomu tak bezpochyby nebude; ale při pozorování tohoto čistého zázraku nelze se zcela ubránit takové myšlence; dokud však to nelze, nebude s úplnou nepochybností tebou dobře charakterizované úplné víry jakož i s jejím účinkem nic! A proto již předem jen až příliš dobře chápu, že my, veškerí obyvatelé této obce, nebudeme nikdy s to ani jediné kapce vody dodat chuti vína!

2) Jsme tu sice nejmýš uboze usídlení - naše potrava záleží jen z kozího - mléka, ryb a vody; neboť něčemu jinému se v této pouhé poušti nedaří - ; ale jsme s tím v našem nejčistším přírodním stavu spokojeni. Tento stav nevylučuje zkušenosti, jež jsme všude mnohonásobně učinili. Prošli jsme daleko a široko celým světem; neboť byli jsme zpěváky a mágy a já jsem se v Aténách naučil umění lékárnického připravovat určitá tajná specifika, jimiž se mohlo provést pro mnohé laiky množství zázraků.

3) Krátce a dobře, jsem, jakkoli zde také vypadám tak prostý, vyzbrojen velkým množstvím všelikých věd a zkušeností! Zním životní bylinu hroznýše královského a znám zázračný kámen bezoar (bezlaj, kámen v žaludku přeživavců; př.). Zním Asii hluboko až dá Indie, znám Evropu, byl jsem ve Španělsku, v zemi Galů a byl jsem také v Britanii, znám mravy a jazyky těchto zemí, přišel jsem opět do Řecka, poznal jsem tam mudrce ze školy velkého mudrce Diogena a pak jsem si řekl: „Ó, jak velký blázen je člověk! Pro hloupé peníze cestuje zeměmi a velkými říšemi; Diogenes, největší mudřec byl šťastný ve svém sudě, protože zcela jasně jako nikdo druhý poznal, pochopil a dokázal úplnou nicotnost světa, jeho pokladů a úplnou bezcennost pomíjejícího života pozemského!

4) Pak jsem před deseti lety opustil se svou společností Atény a odešel jsem od všeho světa do této pustiny. Zde jsme si postavili tyto chatrče, které nyní zcela spokojeně obýváme. Živí nás naše malé stádo koz, které jsme si vzali sebou a hojně se zde vyskytují ryby, s jejichž přebytkem jsme pouze z nedostatku soli poněkud obchodovali v městě Cesareji.

5) Protože se však toto město stalo před několika málo dny kořistí plamenů, vzal ovšem za své také tento obchod a my všichni jsme nyní již během čtyř dní učinili k naší velké radosti zkušenost že lze žít také bez soli, když už jsme jakousi neviditelnou mocí přírody odsouzeni k životu.

6) Neboť já a my všichni považujeme život za trest pro malou, od velké všeobecné přírody oddělenou přírodu, kterou zastupujeme my oživené bytosti. Myslící, sama sebe vědomá bytost musí pocítit všechny půvaby života, aby se pak nakonec tím bolestněji musela od nich odloučit jistou smrtí. Proto věcí pravého mudrce, kterou jsme všichni zcela proniknutí, je toto: Naučit se tím nejmýš bezcenným záhy úplně pohrdat a smrt považovat za smíření s velkou přírodou a za největší štěstí každé živé bytosti! Stal-li se jednou v tom člověk velkým a zdatným, dosáhl tím také jedině pravé a největší životní štěstí. Žije pak zcela spokojen a touží zcela a jen po smrti, která je největším přítelem každé živé bytosti.

7) Máme sice pravou radost z každého, komu můžeme svými nejmenšími prostředky prokázat nějakou službu; ale z dobrého a hluboce pravdivého důvodu litujeme také každého člověka, jenž vynakládá veškeré úsilí na to, aby ve světě něčeho dosáhl. K čemu se mořit a starat o něco, co trvá doslovně jen ode dneška sotva do zítřka?! Kdo nám však chce namluvit něco jiného, tomu ukážeme prostě hroby mrtvých, z nichž ještě žádná bytost nevyšla znovu oživena! Co člověk byl, tím se opět stane, totiž zemí za potravu šťastným rostlinám, které tu jsou a necítí že jsou a nemyslí že zaniknou. Ó, jak velký a svatý je neživot vůči jasně si vědomému životu!

8) Vy se podle všeho zdáte být také nějakou co nejlépe zřízenou uměleckou společností, která se pokouší dobýt si tak zvané pozemské štěstí?! My zcela šťastní můžeme vás jen litovat, chcete-li hledat pravé životní štěstí na nějakém jiném poli nežli jedině na tom, na kterém ho lze jedině natrvalo nalézt. Zůstaňte tady a postavte si malé chatrče jako jsou naše! Spokojte se pro tento nicotný, zcela nic neříkající a rovněž tak nic neznamenající život co možno s málem a teprve poněmáhu poznáte a se naučíte, jak velice správné a pravdivé je to, co jsem vám právě řekl!

9) A ty, hlavní řečníku, také pochopíš, že toto mé nejmýš věčné vědění má mnohem větší cenu nežli tvá pevná nepochybná dokonalá víra! Co ti prospěje, kdybys se svou dokonalou vírou i celé řady hor přesadil, musíš-li nakonec přece jen zemřít a přejít v nikdy nekončící zničení?! My všichni nejsme nic jiného nežli hrou velké přírody mezi Zemí, Měsícem a Sluncem! Mezi

těmito třemi se tvoří náhodou zákony a jejich následky oživují na okamžik půdu Země. Slepí, slabě oživení to ovšem nepoznávají; avšak my, kteří jsme putovali velmi mnohými slunečními paprsky, jsme to poznali a můžeme s nejlepším svědomím každému oznámit co je život a co se má od něho očekávat!"

10) Poté Aziona umlkl.

176. JAN ODHALUJE ŽIVOT AZIONŮV.

1) **JAN** však pravil: „Já žasnu nad tvou výmluvností a nad tvými životními názory, které dílem opravdu nelze nikterak zavrhnout; ale pokud se týče toho, že myslíš, že tento život nemá vůbec žádnou cenu a je pouze jen hrou velké přírody, - pak se opravdu velice mýlíš! Copak jsi neslyšel nikdy nic o Bohu, jenž stvořil nebe a Zemi a vše co tu je ze Sebe?! Vždyť přece lze také snadno pozorovat ve všem co tu je jistý řád: Účelnost údů zvířete a ještě více člověka! jak dobře je vypočteno oko a ucho!

2) Můžeš jen při trochu vyšším myšlení předpokládat, že to vše učinily jedině jen zcela mrtvé a životně němé zákony?! Ó, pak je to s tebou přes tvou domnělou převelikou moudrost ještě velice ubohé a je mi velmi snadno pochopitelné, proč shledáváš tento pozemský život tak velice opovržením hodný a bezcenný. Ty jsi sice se svou společností procestoval s mnohými značnými obtížemi četné země, mnoho jsi viděl a zakusil, - ale o tu nejlepší část života jsi se ještě nikdy nestaral!

3) Zpočátku jsi se věnoval jen hmotnému štěstí života. Ale tato věc se ti nechtěla, jak se již tak mnohdy ve světě děje, poštěstít; neboť nějakým zvlášť znamenitým mágem jsi nebyl a měl jsi k tomu také až příliš málo oně vnější světské chytrosti, kterou jedině lze svět od východu až k západu náležitě napalovat. Přes své daleké cesty jsi nemohl svým uměním, které, jak se říká, beztoho za moc nestálo, dobýt svého dříve tak často vysněného štěstí života pozemského. Řeknu ti však také ještě k tomu zcela jednoduchou příčinu toho, abys zvěděl, kterak se lze pevnou vírou dovědět i to nejnvtřnější a nejskrytější v člověku.

4) Hle, ty jsi si byl ve svém srdci velmi dobře vědom toho, že jsi ve všech svých uměních a vědách pouhým hudlařem a že jsi se také nesměl odvážit se svými bezvýznamnými uměleckými kousky se produkovat v nějakém velkém městě před tváří velmi vzdělaných, náležitě zkušených a rozumných lidí a přece bys si rád ve velkých městech nashromáždil hojné pozemské poklady! Musel jsi tedy vyhledávat vždy jen hodně hloupý lid, který se dá snadněji otočit kolem prstu. Takový lid jsi občas našel; jelikož však hloupý lid bývá také vždy chudý, nemohl tu pro tebe nikdy z toho kynout nějaký zisk.

5) Když jsi potom přišel do Illyrie a dělal vesměs špatné obchody, rozvzteklil jsi se. Tu přišel k tobě ve vesnici Řek Ragizan, vychválil ti Atény a sliboval ti tam zlaté doly. Tento Řek byl však obyčejným pobřežním převozníkem a šlo mu jen o to, aby získal pro své prázdné čluny cestující k plavbě do Řecka. Zda v Aténách něco získáš anebo ne, to mu bylo zcela jedno. Krátce, dal jsi se zjednat Řekem do Atén a po únavné třinedělní plavbě jsi se tam dostal zcela šťastně a neporušeně, ale v tomto starém, umělecky klasickém městě jsi byl hned při prvním představení přímo vypískán.

6) To tebe a tvou společnost velice rozzlobilo, ale na základě svých zkušeností začal jsi obcovat s Řeky jako mudřec a brzy jsi získal velmi mnoho posluchačů, kteří ti za tvá vypravování dokonce rádi po groších platili; neboť nikdo tak rád neposlouchá vypravování o podniknutých cestách jako právě cestující Řekové. Když jsi se takto nějaký čas stýkal s Řeky, seznámil jsi se s mudrci podle učení jistého Diogena. Tito mudrcové se ti velice zalíbili, protože byli přes svou zřejmou chudobu velmi veselí a plní dobré nálady. Tobě se zdálo být zvláštní, že lidé žijící v největší chudobě mluví moudré řeči a že jsou v jídle a pití vždy nejvyšší střídmí, mohou být tak veselí a spokojení. Začal jsi se stále podrobněji a podrobněji dotazovat na důvod toho a byl ti oznámen.

7) Když jste byli ty a tvá společnost zasvěceni do této nauky o životní spokojenosti, ihned jste se rozhodli vrátit se domů sem, odkud jste vyšli a usadit se někde poblíž města Cesareje v krajině bez pána a založit si tu sice chudobnou, ale co možno šťastnou kolonii lidí. A jak jste sem as před 10 roky přišli a se usídlili, tak jste tu doposud.

8) Jako rodilí Židé jste opustili nauku svých otců, které jste se ovšem nikdy vážně nadrželi,

protože vás pohoršovalo jednání farizeů a přijali jste nauku pohanů, která se vám zdála být moudřejší. Takto jste se pak stali úplně bezbožnými a na místo Boha jste dosadili moc velké přírody. Myslíte, že jste tím našli kámen mudrců!? Já ti však pravím a mohu ti s nejlepším svědomím říci, že jste se tím od něho jen stále dál a dál oddálili!

9) Jsi-li opravdový mudrlec, pak mi nyní pověz, co já jsem od mládí dělal, čemu jsem se učil, co jsem byl a co vlastně nyní jsem! Já jsem ti zcela krátce, zřejmě však ani jedním slůvkem ne nesprávně vylíčil, jak se ti ve světě dařilo téměř od tvého narození a kdyby to čas dovolil, byl bych ti mohl dopodrobna popsat celý tvůj život! Posud nyní však sám, kdo z nás obou je moudřejší, zda já se svou nepochybnou úplnou vírou, anebo ty se svou úplnou nevírou!"

177 . PRAVÁ ŽIVÁ VÍRA.

1) **AZIONA** pohlédl s údivem na velmi prostosrdečného Jana a řekl: „Poslyš, můj ostatně nejvyšší vzácný příteli! To, co jsem nyní slyšel z tvých úst, je více nežli má naplněná spižirna a mnohem více než víno učiněné z čisté vody; neboť co ty jsi mi řekl, je doslova od Alfa až po Omega pravda! Ty jsi mne předtím nikdy neviděl a se mnou nemluvil a znáš životní poměry mé i celé mé společnosti tak přesně, jako kdybys to vše prodělal s námi! To je mnoho - ano něco, co mně začíná velice zarážet! Že tvůj kolega, jenž zprvu dělal řečníka, věděl mé jméno, nebylo mně nikterak nápadné, poněvadž to zná celá Cesarea, odkud jste se je zde mohli dovědět; ale zkušenosti mého života jsem žádnému z nás nesdělil a proto jsi se je také nemohl od nikoho dovědět, - a přece víš o každé maličkosti ba dokonce i o mých tehdejších myšlenkách, rozhodnutích a vnitřních úmyslech, které jsem často nesdělil ani nikomu z mé společnosti! Příteli, to je něco, co vůbec nelze přirozenou cestou vysvětlit!

2) Bývali sice kdysi v Egyptě mudrci, kteří z čar na ruce a na čele dovedli prorokovat člověku, co činil a co ho čeká; také byli jistí chrámoví spáči, kteří v jakémsi spánkovém vytržení prorokovali leckteré věci, které se někde buď staly anebo se teprve dějí anebo se stanou! Ale jakými mystickými obrazy se všechno takové věštění dostávalo na denní světlo! Bylo tu třeba opět nových mudrců, kteří vtipně a velmi zchytrale vykládali laikům tyto nejvyšší nesrozumitelné věštecké výroky, po kterých často velmi okázalých a nákladných výkladech věděl tázající se právě to, čeho si buď naprosto nikdy nežádal vědět, anebo co věděl již dávno předtím. Avšak u tebe šla věc beze všeho chrámového spánku, beze všeho ohledávání mých rukou a beze všeho mystického slovního krámu zcela přímočaře! Ano, takové prorokování si dám líbit! Ale nyní přichází kulhající tazatel a praví: jak, jak je něco takového možné?! Mimo nějakou vševidoucí a vše cítící sílu bohů je to úplně nemyslitelné! Bylo by možno něco takového skutečně jedině úplnou vírou dosáhnout?"

3) Praví **JAN**: „Ano, příteli; ale přijde ovšem velmi na to, čemu se věří! Někdo by ti mohl předfíkávat nějakou lež a ty bys jí pevně uvěřil, pak by taková i sebenepochybnější víra neměla žádný účinek, protože tam, kde není žádný vpravdě pevný základ, nelze žádný dům postavit.

4) Praví **AZIONA**: „To je vše v pořádku; ale kde je zkušební kámen, jehož pomocí bych mohl dospět k neúplnějšímu přesvědčení, že je neúplnější pravda to, co mi někdo předložil věřit?“

5) Praví **JAN**: „O této kapitole jsme sice již mluvili; leč abych ti dal ještě zevrubnější znameení, pravím ti, že Bůh, Pán nebes a této Země dal každému člověku, který usiluje o pravdu, do srdce pocit, jenž pravdu poznává a chápe mnohem spíše nežli sebevzdělanější rozum.

6) V tomto pocitu dlí také láska k pravdě, která pravdu jako takovou postřehne, svým životním teplem brzy pronikne a takto oživí. Stala-li se pak víra jako láskou proniknutá pravda jednou živá, pak se také začne hýbat, pohybovat a nakonec i jednat. Teprve v tomto jistém jednání spočívá pak také úplný zdar toho, čemu člověk věří nepochybně v srdci a nikoli snad v mozku hlavy.

7) V mozku má duše jen své oči, uši, čich a chuť; z těchto však nevychází život, ježto ony samy jsou jen účinky života.

8) Má-li tedy víra působit, musí být jedno s životem samým a ne, aby tu byla jako oči a uši, nos a ponebí o sobě ojedinelá jako pouhý účinek života bez hlubšího spojení nežli je jen nutné vnější používání. Sjednotila-li se však jednou tvá víra z pravdy s tvým životem, pak již vyloučila ze sebe každou pochybnost a tehdy může jen chtít a stane se, co taková životní víra chce!"

---

178. CESTA K PRAVÉ VÍŘE.

1) (**JAN** :) „Čistá pravá víra u člověka začínajícího věřit, se podobá vinnému moštu, jenž se dává do měchů. Je-li to pravý mošt, začne brzy kvasit. Tímto kvašením od sebe odvrhne vše, co není úplně vínem. Když ze sebe odstraní vše, co nebylo jeho druhu, stává se pak čistým a silným vínem, které při požití vše oživuje, protože je jaksí sám život. Dáš-li však do měchu tekutinu jinou, nepřejde buď ve zcela žádný anebo nejvyšší jen v hnilobný kvašený a v páchnoucí rozklad, kterým bývá zachvácen a zničen také měch.

2) Měchu se však podobá lidské srdce, které se pravdou stává živější a silnější, lží a podvodem musí však nakonec samo jako někdejší nositel života přejít v úplnou smrt!

3) Věříš-li v jednoho Boha v srdci, budeš Ho také milovat, protože v srdci je vše proniknuto láskou. Miluješ-li však Boha, pak vnikla do tvého srdce a tedy do tvého života nejvyšší Boží síla.

4) Boží síla není však nějak omezená, nýbrž proniká celou věčnou nekonečností. Budeš-li však takto ve spojení s božskou silou v základu svého života nějak povzbuzen, pak se zároveň povzbudí také božská síla v tobě a chce-li pak tato síla v tobě, pak se nejvyšší nepochybně děje co ona chce.

5) Já jsem sice navenek zcela takový člověk jako ty; ale ve svém srdci nejsem již jako jsoucí jen pro sebe samého, nýbrž v mém srdci přebývá mou velkou láskou k Bohu síla Boží a tato síla se sjednotila s mou láskou. Proto jsem také mohl ze síly Boží spatřovat a postřehovat co vše se s tebou a s tvou společností přihodilo na tvých cestách. V tom spočívá vše!

6) Musíš předně Boha poznat a k tomu máš spořádaný rozum. Leč při rozumu samém se nesmí zůstat. To, čemu rozumíš, musíš co nejdříve přijmout do srdce aneb do svého života, tím to oživit a pak budeš již na pravé cestě! - Porozuměl jsi mi také dobře?“

7) Práví **AZIONA**: „Porozuměl jsem ti dobře; ale co činit tehdy, je-li srdce ještě naplněno všelikou nečistotou, lží a klamem? Jak to napřed odstranit?“

8) Práví **JAN**: „Přijímej jen pravdu; pravda si to své také již bez tvých rukou učiní! Když pozoruješ o půlnoci tmu, dovedeš si také úzkostlivě představit, kterak tato tma před nastávajícím dnem ustoupí?! Kdo ji rozptýlí? Já však pravím tobě: O to se nestarej! Nech jen napřed přijít, dennímu Slunci a to se ihned se sebehustší tmou vypořádá! A jako Bůh působí ve velké vnější přírodě Světů, tak také Svým životním Sluncem milosti působí v srdci lidí. - Rozumíš tomu?“

9) Práví **AZIONA**: „Ano, nyní tomu rozumím; ale nyní mne nech jít k několika sousedům, abych jim otevřeně řekl, co jsem se zde dověděl!“

10) Poté se náš Aziona doporučil a spěchal kvapně ke svým sousedům, hlasitě a rychle všechny svolal a vyprávěl jim dopodrobna vše, co se nyní dověděl, viděl a slyšel.

---

179. SEN HIRAMŮV.

1) Sousedé nad tím vším velice užasli a jeden pravil: „To je zvláštní, já sice nedám nic na sny, - ale sen, který jsem měl této noci, zdá se být tímto nejvyšším zvláštním setkáním velmi potvrzen jako pravdivý!“

2) Táže se ihned **AZIONA** svým chvatným způsobem: „No, no, vypravuj jen rychle, co se ti vše zdálo! Ale nic nevynechej; neboť vše může mít velkou důležitost!“

3) Práví **soused**: „Jen malé strpení, příteli Aziono; neboť člověk si musí ten sen nejprve náležitě poněkud uspořádaně uvědomit ze všech životních koutů své mysli, protože k tobě se nesmí přijít nikdy s nějakým neobratným vypravováním! Ale nyní jej mám již dosti pohromadě a tak ráčiz jej zcela trpělivě vyslechnout!“

4) Stál jsem na břehu naší zátoky, která je pro každou větší loď téměř nesplavná. Tu jsem spatřil na východě vystupovat velkou zář, svítící silněji nežli polední Slunce. Pátral jsem svým zrakem sem tam, nahoru a dolů, leč nechtělo se nic ukázat, co by bylo snad nějak podobné Slunci a od čeho by mohla vycházet ona velká zář.

5) Pozoroval jsem tuto velkou zář se stále větší zálibou a brzy poté jsem objevil velkou loď, která právě zahýbala do této zátoky. Tato loď byla však tak svítící, že jsem brzy zpozoroval, že dřívější velká záře světla mohla pocházet jedině od této lodi. Také jsem na této světelné lodi

brzy zpozoroval lidi, mezi nimiž zejména jeden svítil více nežli polední Slunce. Ale také ti ostatní, až na jednoho, silně svítili, nicméně však tak, jakoby byli osvětleni tímto jedním jako bílé sluneční obláčky. Loď se blížila rychle k naší osadě. Mne pojala z toho stále se zesilujícího světla velká úzkost, takže jsem se snažil co nejrychleji se skrýt ve své chatrči. Tu však jsem se probudil a shledal, že to byl jen sen.

6) Ačkoliv však nedám jako každý z nás nic na sen, přece mne tento zvláštní světlý sen doposud zaměstnával a častokrát jsem si zvolal: „Ne, to není obyčejný prázdný sen! Ten se nějakým zcela přiměřeným způsobem vyplní!“ A hle, je to již před námi!

7) Nyní však jen ihned tam; neboť hořím touhou vidět tu loď, zda se aspoň tvarem podobá lodi, kterou jsem viděl ve snu! Také jsem ve větší blízkosti již rozeznal lidi tak zřetelně, že jsem si mohl velmi dobře zapamatovat výraz tváří. Bylo by opravdu nejvyšší zvláštní, kdyby se také lidé, které jsem viděl ve snu na lodi, podobali tvým podivuhodným hostům! Pojdme jen tedy ihned k nim, aby nám snad neodjeli!”

8) Poté se všichni sousedé ihned zvedli a spěchali k nám.

9) Když pak stáli před námi, zvolal ihned hlasitě snílek: „Ano, ano, bratře Aziono, je to navlas táž loď a jsou to rovněž zcela titíž lidé, jenže je vše bez světelné záře!“

10) Tu jsem ho zavolał jménem **JÁ** Sám a řekl: „Hirame, co tedy soudíš nyní o svém snu? A co ty, Aziono?“

11) Práví **HIRAM**: „Ano, milí zázrační přátelé! O tom nedovedu vůbec nic jiného říci nežli jen to, že se na vás po stránce formální úplně vyplní! Jen to světlo není nyní zjevné; snad je však všichni také opět uvidíme, až se tento jasný sluneční den zahalí hvězdným pláštěm noci!“

12) Práví **AZIONA**: „Já však myslím, že tu není třeba žádného vnějšího svícení, protože tito milí přátelé překypují až nepochopitelným vnitřním světlem životní moudrosti! A já bych se tu skoro domníval, že ty, příteli Hirame, jsi ve svém vpravdě zvláštním snu zřel jen duchovní svícení těchto mužů! Leč správný výklad o tom ti teprve podají právě tito milí mužové a neznámí přátelé!“

180. ZŘENÍ DUŠE VE SNU.

1) Poté praví **JAN**: „Vidíš, příteli Aziono, kterak u tebe již začíná duchovně svítat?! Neboť svému příteli a sousedu Hiramovi, jsi dal úplně správné vysvětlení, pokud se týče svícení jeho snového vidění; neboť je tomu právě a zcela přesně tak! Ve snu zří jen duše duchovně svými duchovníma očima a může tedy také vidět jen duchovno a tak jsi nás mohl předem také jen duchovně vidět, to jest. ne ty, Aziono, nýbrž Hiram.“

2) Práví **AZIONA**: „Ale Hiram viděl netoliko světlo samo, nýbrž také hmotu co do tvaru, jak tu je! Nuže, jakýma očima viděl hmotu?“

3) Práví **JAN**: „Když jsme přišli dnes asi před třemi hodinami, byl jsi přítomen ty a ještě několik tvých sousedů; jen Hiram tu nebyl. Když nadešlo poledne, spěchali všichni do chat kvůli skrovnému obědu; jedině ty jsi zůstal pro naše častování. Kdyby byl Hiram také mezi těmi, kteří nás zde s tebou přijali, byl bys již dříve poznal, kterak lze duchovníma očima duše někdy také vidět a postřehovat tvary hmotné. Ale nyní ti to musí být teprve poněmáhlu ukazováno; neboť přijde tu nyní také na staré přísloví, že jednou ranou dávno ještě dub nepadne!“

4) Práví **AZIONA**: „Milý, přemoudrý příteli, pročpak bych to však potom dříve pochopil, kdyby byl při vašem příchodu také Hiram přítomen?“

5) Práví **JAN**: „Víš, to vše již má svůj velmi pravidelný postup! Hiram by nás byl ihned poznal jako tytéž, které viděl ve svém světlém snu a tu by naše rozmluva jistě také vzala ihned jiný obrat a dostali bychom se zřejmě dříve k hovoru o této věci. Nyní však jsme na to přišli teprve později a tak můžeš také ze zcela přirozených příčin přijít na toto tajemství teprve později!“

6) Práví **AZIONA**: „Ano, to je ovšem něco zcela přirozeného; neboť to jde ve světě se vším tak! Čím později se začne s nějakou prací, vyžadující určitý čas, tím později je s ní člověk také hotov!“

7) Práví **JAN**: „Ale zde je také ještě jiný důvod, který však nyní nemůžeš ještě tak rychle pochopit; časem však ti bude také to jasné, jen si musíš především osvojit trochu více trpělivosti! Neboť jen trpělivostí lze konečně zvítězit nad celým světem v sobě i mimo sebe.“

8) Práví **AZIONA**: „Trpělivost není věru má silná stránka - neboť té se mně vždy silně nedostávalo, ale, musí-li to být, dovedu již také být trpělivý!“

9) Práví **JAN**: „Chtěl jsi vlastně říci, že trpělivost není u tebe silnou, nýbrž skutečně jen velmi slabou strunou, která brzy a ráda praskne - není-liž pravda, příteli Aziona?“

10) Práví **AZIONA**: „Řádnou znalost jazykovou nesmíte u nás hledat; neboť my mluvíme jen podle starého způsobu mluvy a ten je, co se týče smyslu, téměř všude jiný. Protože jsi však již mluvil o silných a slabých strunách (Saiten), mohl bych se skoro domnívat, že jste také hudebníci a pěvci!“

11) Práví s úsměvem **JAN**: „Ano, ano, neměl bys tak zcela nepravdu; neboť hudba a zpěv byla u Židů odjakživa mezi všemi národy Země co nejsilněji zastoupena, ačkoliv vlastně nejsme hudebníky ani zpěváky, jací se nyní velmi často vyskytují u nás v Galileji. Také jsem výrazem „slabá a silná stránka (Seite)“ nemyslel snad struny (Saiten) nějakého hudebního nástroje, nýbrž jen mravní stránku lidské mysli; přesto jsme však nicméně také hudebníci a zpěváci, ale jen tak hodně hluboce duchovní! - Rozumíš tomu?“

N.B. Zde musí být k porozumění Němců poznamenáno, že ve starohebrejské řeči „struna“ (Sajte) nějakého hudebního nástroje a „strana“ (Selte) člověka zněly ještě stejněji nežli v dnešní německé řeči; Sajte“ se jmenovala „Strana“, také „Strauna“ a „SeJte“ se nazývala rovněž „Strana“, také kratěji „Stran“ anebo „Stranu“ a z toho lze snadno vyrozumět, proč nás Aziona začal považovat za hudebníky a zpěváky.

181. HIRAMŮV STOICKO-NATURALISTICKÝ SVĚTOVÝ NÁZOR.

1) Práví poté **AZIONA** : „Věřu, ne, tomu ještě naprosto nerozumím! Jak tomu tedy rozumět?“

2) Práví **JAN**: „Ježto jsi přece Žid pak jsi zajisté také někdy slyšel o Žalmech Davidových, o Velepísni Šalomounově a o Pláči proroka Jeremiáše?“

3) Práví **AZIONA**: „Ó, ano, to jistě, ačkoliv jsem z toho dosud málo slyšel a mnohem méně rozuměl!“

4) Práví **JAN**: „Hle, to je duchovní hudba a duchovní zpěv, protože byly zmíněným pěvcům vnuknuty Duchem Božím! Nuže, rozumíš této věci již lépe?“

5) Práví **AZIONA**: „Nyní ano, tak trochu spíše v polosvitu se mi to stává zjevné; ale nějakým jasným názorem se ještě dávno nemohu honosit! - Jak rozumíš této věci ty, Hirame?“

6) Práví **HIRAM**: „Právě tak jako ty! Vane tu zajisté jakási duchovní vůně; ale kdyby nám tito milí a podivuhodní přátelé začali snad předzpěvovat Velepíseň Šalomounovu, pak půdu. Neboť s písní mne může někdo vyštvať jako kamzíka přes všechny horské vrcholy; to je podle tobě známého lékárnického výrazu opravdová kvintesence (trest; vyd.) lidské hlouposti, nehledíc k tomu, že Šalomoun byl prý jinak jeden z nejmoudřejších králů židovských.“

7) O Žalmech Davidových a o Žalozpěvech Jeremiášových nebudu zrovna nic říkat; neboť v nich se prý vyskytují mnohé zcela dobré a vznešené věci a všeliká hezky temně držená prorocství o příštím Mesiáši Židů, asi podle způsobu Iliady³⁸) Řeků. Ale to vše je opravdu krásná poesie, za níž však nevězí ani ten můj dnešní krásný a zde se také splňující světlý sen! Ubozí, smrtelní lidé se utěšují pokud možno stále samými dobrými věcmi; ale kde je tu účinná skutečnost? Ta se věčně nedostavuje a každý člověk i se všemi svými nejkrásnějšími nadějemi nachází konečně splnění tam dole v chladné zemi! To je a zůstává věčnou a stejnou pravdou; vše ostatní se rozpadá v prach do starého prázdného nic!

8) Je pravda, Aziona mně předtím řekl leccos a to velmi povšimnutí hodného, za čím asi vězí nějaká tajná námi ještě zcela nepoznaná pravda; avšak od doby Mojžíšovy, Sokratovy a Platonovy nosila milá Země již leckteré nadmíru moudré muže, které by bylo možno zcela dobře považovat již za bohy. Byli jistě zde a všechny přírodní síly poslouchaly jejich pokyny! Nicméně však zestárlí, zeslábli a ochuravěli a na sklonku jejich života se ukázalo, že také oni byli jen smrtelní a pomíjející lidé a že přešli do zcela stejného nic jako ony nám zcela podobné

³⁸ „Hrdinská báseň Řeků“ připisovaná Homérovi; vyd..

lidské maličkosti, jimž nikdy nenapadlo, aby chtěly být něčím na světě. Proto je v tomto mrtvolném světě vše marné!

9) Mluví se sice téměř všeobecně o nějaké někde (jsoucí) záhrobní duchovní říši; ale kde je tato říše, kdo kdy viděl nějakou duši a kdo kdy její budoucí obytnou zemi? Ano, básní a pověstí je o tom všude mnoho! Je nás tady mnoho, to je na tomto zcela opuštěném místě Země; ale není tu ani jednoho, jenž by mohl s určitostí říci, že kdy aspoň jednou viděl anebo jen náležitě živě pocítil nějakou duši! Co se však nedává poznat v životě každému, jenž by na to měl mít jako člověk právo nýbrž většinou jen různým kněžstvům a jiným jim velmi podobným jedincům, no pak zajisté nebude jen poněkud nepředpojatému jasně myslícímu člověku těžko uhadnout, na jakém základě a k prospěchu koho vznikly podobné pověsti, básně a dokonce nauky! Blaze těm, jimž mohou takové vzdušné slovní útvary poskytnout nějakou útěchu a uklidnění! My, milí přátelé, jsme jasně poznali a pochopili něco lepšího, totiž v největší hlubině prastarou, stále stejnou pravdu a právě v ní nacházíme největší útěchu a zároveň největší uklidnění, že se co nejdříve opět vrátíme do věčně prastarého nic; neboť v nebytí spočívá přece jen zřejmě největší a nejbláženější klid.

10) Že tu nyní jsme, žijeme, myslíme a cítíme, to je již zvláštní nepochopitelná hra přírody. Větry si pohrávají s mořskými vlnami a vlny zuří, hučí a hlučí, jakoby chtěly již hned pohltnout celou Zemi i s horami; avšak větry se brzy utiší a všechna ta sebevíce zuřící moc vln je tatam. Tak také vystupují mraky strašně obtížené bouří. Myslelo by se, že to připraví konec světa; avšak bouře se až příliš brzy vyzuří a následuje po ní opět starý klid. A tak se střídá velká hra přírody. Vše zaniká a zase opět přichází jen velká příroda si zůstává stále stejná. Slunce, Měsíc, Hvězdy a tato Země jsou stále tytéž a zjevy a jejich hry též.

11) Pohledte, milí a velmi vážení přátelé, můžete dělat cokoli jen chcete a dovedete a můžete rovněž všelikou moudrost mluvit, psát a učit, vše je to marné! Jen co jsem já vám ze své jistě prosté a nezištné ubohosti pověděl, je a zůstává pravdivé. Neboť tomu učí člověka denní zkušenost a jako pra-nejstarší učitelka veškerého stvoření nezná naprosto žádnou výjimku, protože je veškerému stvoření tak vlastní, jako jsou tyto obě oči, dokud žiji, mé vlastní. Všichni ostatní mudrci a proroci čerpali svou moudrost a své poznatky opět od svých předchůdců a tím chtěli vzdorovat staré zkušenosti; ale vše je zcela nadarmo a marno! Tam dole vzali již dávno všichni za své a nezůstalo z nich nic jiného nežli jen jejich marnivě moudré nauky a leckterý z jejich velkých činů. Jen slabí, na tomto nejvyšším nicotném životě silně ulpívající duchové mohou na takových mozkových zmatenostech nacházet ještě nějaké zalíbení, ano někdy dokonce prázdňovou útěchu.

12) Takový je nyní můj životní názor. Máte-li snad nějaký lepší názor, jen ven s ním a já velmi rád uvidím, budete-li s to říci nám ještě něco pravdivějšího! Avšak já vím již předem, že mně nebudete moci přijít s ničím pravdivějším a zdařilejším, protože něco takového nikde není a nemůže být!“

13) Pravil Mně potají **PETR**: „Pane, no, ten mluví tak trochu hebrejsky! Věru, kdybych byl neučinil s Tebou již tak mimořádné zkušenosti, byl by on již ten prvý, který by mně mohl zcela snadno přemluvit!“

14) Pravil jsem **JÁ**: „Ó, jen počkejte, to ještě dávno není jejich jádro přijdou ještě hutněji! Proto jsem vám řekl předem, že se budete muset sebrat, abyste přivedli tyto lidi k jinému přesvědčení a co je však hlavní věcí, k lásce, k životu. Jene, pokračuj nyní jen dále!“

15) Pravil zde **JAN** poněkud sklíčeně: „Pane, avšak jen Ty mi vkládej stále slova do úst; neboť předtím jsi mne nechal několik okamžiků mluvit samotného a já jsem byl hned - kdo ví kde! Nemluvil jsem sice zrovna nic nevhodného ale zkrátka jsem zpozoroval, že jsem vybočil!“

16) Pravil jsem **JÁ** : „Milý Jene, buď jen zcela klidný! Co jsi řekl, bylo vše v největším pořádku neboť vše to muselo přesně tak přijít. Proto pokračuj nyní jen zcela zmužile dále a budeme se těšit ještě z nejkrásnějšího vítězství!“

17) To dodalo Janovi odvahy a on počal ihned opět mluvit a to ještě s větším duchem a odvahou nežli dříve.

182. TVŮRČÍ SÍLA LIDSKÉ DUŠE VE SNU.

1) Takto tedy **JAN** začal říka: „Příteli, Hirame! Ty jsi měl tuto noc, jak jsi uvedl světlý sen a řekl jsi, že jsi nás viděl všechny i s lodí vplout sem a podle tvého nynějšího nejuvš vlastního doznání jsi nevyzván oznámil, že jsme titíž, které jsi viděl ve svém světlém snu. Vysvětl mi nyní podle své moudrosti, kterou jako takovou nelze nikterak pohrdat, jak to bylo možné! Neboť kdybychom měli pouze těla a neměli duše, které konečně přece mohou také bez těla dále žít, jak bychom se byli mohli jako duše ukazovat tvé, v tvém tělesném spánku rovněž bdělé a činné duši, zatím co tato naše těla byla v oné době ještě zcela dobře v horní blízkosti Cesareje?!“

2) Praví **HIRAM**: „Ano, zcela dobře! Že to však byly skutečně vaše duše, které uvolněny od svého těla již předem se potloukaly v této zátoce, pak bych tedy také přece jen rád věděl, zda také vaše loď má duši! Vidíš, příteli, tu jsme opět na starém poněkud sporném bodě, o němž chtěl mít můj přítel Aziona již dříve vysvětlení, ale ty jsi ho odkázal k trpělivosti! Nyní však jsem velice zvědav, jak odpovíš na tuto velmi choulostivou otázku!“

3) Tu vezme **JAN** džbán a praví: „Příteli, žízniš, vidím to na tobě! Napřed se napij - a pak teprve budeme mluvit dále!“

4) Praví **HIRAM**: „Je to snad nějaký indický kouzelný nápoj, jímž Se člověk opojí a pak přistoupí na všechna lidská bláznovství?“

5) Praví **JAN**: „Vedle tebe stojí Aziona; otaž se ho, zda je to nějaký kouzelný nápoj z Indie!“ 6) Praví ihned **AZIONA**: „Napij se ho jen - bude ti po něm zcela dobře!“

7) Praví **HIRAM**: „Na tvou odpovědnost, bratře!“ Hiram vzal poté džbán a udělal několik zcela silných a vydatných doušků, neboť byl to také silný a statný muž. Když byl uhasil žízeň, pravil zcela užaslý Azionovi: „A, podívejme se! Z kterého zdroje jsi čerpal tuto vzácnou vodu?“

8) Praví **AZIONA**: „To jsem ti již vypravoval u tvé chaty! Je to táž voda z mého pramene tobe beztoho dobře známého, proměněná těmito zázračnými přáteli ve víno!“

9) Praví **HIRAM**: „Věru, toto umění bych chtěl také znát; neboť takový nápoj by mohl našinci tu a tam přece jen trochu zpříjemnit tento pomíjející život! Věru, to je dosud nejlepší víno, které kdy plynulo přes mé rty! Kvůli takovému vínu by člověk mohl již bez omrzení dva tisíce let žít! Jdi a nech mně ještě jednou učinit dva doušky!“

10) Aziona podal Hiramovi džbán a on učinil ještě dva notné tahy, poděkoval Janovi a poté pravil: „To šlo, milý příteli, opravdu velmi dobře; zda ti to však nyní také tak dobře půjde s důkazem o duši lodi, to je jiná otázka!“

11) Praví **JAN**: „Milý příteli, ještě mnohem lehčeji! Musíš však napřed vědět, že každá duchovně již dokonaná a s Duchem Božím úžeji spjatá duše je také tak trochu všemohoucí a že je jí tedy zcela snadné okamžitě si stvořit nějakou takovou loď a ukázat ji, musí-li to zrovna být nějaké cizí duši jako výplod své tvůrčí síly také jako v přírodě trvajících. A hle, tak tomu také bylo uplynulé noci a tak jsi mohl jako duše spatřit také nesoucí nás loď, aniž proto musela mít tato loď nějakou duši! Ty jsi nás spatřil také tak oděné, jak nás tu lze před vámi přirozeně vidět; tu by musely také naše šaty mít duši! Avšak ony byly. jen jaksi časovým tvůrčím výplodem duše jsoucí v úzkém spojení s Božím Duchem.“

12) Ty jsi nás, tak jak jsme, viděl ve svém snu zřejmě duchovníma očima své duše a my jsme věděli, že ty, jako právě ve víře nejtvrdošijnější nás budeš muset vidět a chtěli jsme tedy, abys zatím měl něco, čím ti budou moci být nejdříve poněkud otevřeny oči; neboť kdybychom nebyli vůbec nikdy na světě anebo vůbec nikdy zde, - věru, pak bys nás také nemohl ani v sebejasnějším snu uzřít! Protože tu však jsme a trváme a to co do ducha v Bohu již od věčnosti, bylo nám také snadné k účelu již dávno předvídanému probudit v této tvé snové noci tvou duši na několik okamžiků z jejího těla, aby mohla ve velkém světle předem uzřít to, co přijde. Můžeš také to nazývat hrou velké přírody?“

13) Praví **HIRAM**: „Milý příteli, nesmíš mně mít za zlé, mluvím-li obvykle tak, jak myslím! Hle, že jsi svým způsobem velký mudrc a mistr řeči, to jsem vystihl již z tvých prvých slov! Tvému řečnickému daru je snadné udělat z medvěda lva, jak je u nás běžným, úslovím.“

14) Já jsem ti zcela přesně a otevřeně vyprávěl sen, který jsem skutečně měl a tobě je nyní snadné udělat z něho co chceš. Víš, dělat potom proroka, to věru není tak velké umění; neboť je-li někdo dobrým dialektikem (obratným řečníkem), dovede zcela vtipně použít všech okolností a ihned z nich - jak se říká - spatra postavit ideu, která svým způsobem úplně uspokojuje. Lehkomyšlní, mělce myslící a malou zkušeností nadaní lidé by tu již byli hotovi a chyceni; ale

zcela chladný, klidný a vši vášně a bázně prostý rozum velmi zkušeného muže potřebuje více nežli jen znamenitou dialektiku (obratnou mluvu) nějakého mladého a jinak zajisté také velmi počestného nadaného člověka!

15) Otevřeně řečeno, to, co jsi mi řekl o mém snu, nelze zcela zavrhnout a stojí velice za námahu, aby se o tom přemýšlelo; ale já ti ze svých mnohých zkušeností a znalostí něco namítanu. Dovedeš-li mi to dostatečným způsobem vysvětlit, pak se spolu brzy shodneme!"

16) Praví **JAN**: „Počkej, příteli, abych tě mohl důkladněji přesvědčit o vnitřní duchovní životní síle duše v těle lidském, budu ti nyní čerpaje z tvé duše vyprávět navlas totéž, co jsi mi právě chtěl vyprávět jako protidůkaz k mému tobě učiněnému tvrzení a k podanému výkladu tvého vidění, který lze podle tvého mínění těžce rozlousknout! Za každé nepravdivé slovo můžeš mně zcela směle zpolíčkovat.“

17) Praví **HIRAM**: „Vypravuj tedy! Věřu, jsem na to velice zvědav, ale bez políčku, který jsi si vyžádal za nějakou nesprávnost; neboť všechna taková ospravedlnování a důtky jsou nám cizí a nikdy nebyly vlastní, mimo případy nejnaléhavější obrany! Vypravuj mi tedy se zcela dobrou a veselou myslí, co víš o mých tajných zkušenostech a zážitcích!"

183. HIRAMOVY MAGICKÉ ZÁŽITKY.

1) Praví **JAN**: „Nuže, vyslechni mně tedy trpělivě! Hle, ty jsi podnikl jako sám tak trochu mág, jako také všichni tvoji druhové, ještě o několik let dříve nežli jsi vstoupil v Řecku do společnosti s lékárníkem Azionou, s jednou kouzelnicí jménem Klia cestu do Egypta a při této příležitosti jsi jen velmi slabě pochopil pro příliš velkou mělkost kouzelnictví jak tvého tak také tvé pomocnice!

2) V Alexandrii dokonce uličníci napodobili ihned vaše kouzla - a někdy také ještě lepší a zdařilejší! Proto jste tu velmi málo pořídili a odebrali jste se do Kahira. Když jste tam přišli, chtěli jste se produkovat; leč řeklo se vám: „Ukažte, co vše dovedete!“, a vy jste podali několik ukázek svého umění. Politovali vás a řekli: „Milí lidé, tu máte několik grošů na cestu! Ve městech se s tím neukazujte; v mnohých malých obcích můžete si s tím snad již vydělat na večeři!“

3) Potom jste šli dále do Kamaku, kde jste nepořídili také nic, rovněž tak nic v Elefantine a přece jste se odvážili do Memfidy. Ale tam jste byli úplně pohřbeni! Kdyby se tam byl nad vaši bídou neslitoval římský zemský správce, bylo by se vám dařilo velmi špatně. Leč dobromyslný římský zemský správce vám poskytl kvůli jinak velmi krásné Klie na tři měsíce útulek a seznámil tě tam s jednou již velmi zámožnou perskou společností mágů, abys se mohl od ní něčemu naučit.

4) Tato společnost mágů však nechtěla k tomu za žádnou cenu svolit, leč bys vedle značného učebného poplatku zůstal ještě plných 10 roků takřka jejím nádenickým otrokem! Ty jsi v této věci počítal takto: „Deset let vaším otrokem a velký poplatek 100 liber?! Budu-li 9 let jejich otrokem, - pak mně mohou v desátém posledním roce jako otroka usmrtit, aby nebylo prozrazeno jejich tajemství v Řecku a pak by bylo mých 100 liber i se mnou pryč! Těch 100 liber by sežrali mágové - a mně nilští krokodýlové! Ne, to neudělám!"

5) Takové bylo tedy tvé zcela tajné dobré a pevné rozhodnutí. Mágům jsi však řekl: „Vele-moudří umělci, až příležitostně jako host spolu shlédnu téměř všechny vaše největší a nejtajnější kousky, pak teprve učiním s vámi také snad ještě výhodnější smlouvu!“ Tu ti pak skočili mágové na lep a při svých dvakrát týdně odbývaných představeních prováděli největší a nejsmělejší kousky.

6) Pro drahocenný čas se nebudu zmiňovat o mnohých jiných kouscích, které nepatří k naší věci, nýbrž jedině o těch, které tě vlastně zcela poděsily. A tyto kousky záležely v tomto: V plné životní síle předstoupil as třicetiletý Arab a zcela vážnými a úctu vzbuzujícími slovy oznamoval, že přiměje pouze silou své vůle a vkládáním holých rukou jistou pannu k tomu, že na požádání uhodne každému dokonce jeho myšlenky a mnoho tajných věcí. Také přesně a velmi jistě předpoví každému jeho stáří a kdyby si někdo přál, také jeho budoucí šťastné anebo nešťastné osudy.

7) To byl pro tebe pravý blesk a úder hromu. Panna byla nyní předvedena a uložena na pohovku. Mág vložil na ni ruce, načež usnula. Brzy poté přišla panna do jakéhosi vytržení a začala s mágem mluvit, načež mág pravil: „Kdo by si nyní přál na něco se dotázat, ať přijde, vždy však

jen nejméně tři lidé, ale s poznámkou, aby ti, jimž panna oznámí, aby se vzdálili, ihned uposlechli tohoto pokynu, protože jinak by je mohlo potkat něco nepříjemného! Kdyby někdo neměl velmi čisté svědomí, ať se nepřibližuje k panně, nýbrž ať položí nějakým prostředníkem otázku jen mně a bude mu pak již zcela tajně dána odpověď skrze mě. Stav panny potrvá jednu a půl hodiny!“

8) Po tomto zahájení přišli někteří a kladli velmi zvláštní otázky a na každou se dostalo podivné odpovědi. Také ty jsi se tázal na své stáří a na svůj budoucí osud. A vše, co ti panna řekla, se až doposud navlas vyplnilo. A co se ještě nevyplnilo, to se jak se zdá právě nyní a v budoucnu na tobě vyplní! - Řekni mi, zda tomu s tebou právě tak nebylo!“

9) Práví **HIRAM** převelice zaražen: „Ne, to je přespříliš a více nežli 1000 oněch začarovaných panen; neboť o tom jsem ti, příteli Aziono, řekl velmi málo, vlastně neřekl ještě téměř vůbec nic a někomu jinému ještě méně! Jak to tedy můžeš tak velmi přesně vědět?! Ne, ne! Poslyš, ty jsi mi nejméně zvláštní člověk! Mně je opravdu ve tvé zvláštní blízkosti strašně trapně!“

10) Práví **JAN**: „Aj, upokoj se jen; neboť nejsme zde proto, abychom vám kdy sebeméně škodili, nýbrž jen abychom vás učinili zejména duchovně co možno šťastnými! Neboť nejste-li napřed duchovně šťastni, neprospěje vám také nic štěstí pozemské! - Mám ti nyní také vypravovat děláni snů známého mága v Memfidě, které tě ještě více ohromilo a z kteréhož kouzelnictví jsi nás chtěl předtím obviňovat následkem tvého světlého snu?“

11) Práví **HIRAM**: „Ó, milý příteli, nech toho všeho! Ačkoliv sice nemám ani tušení o tom, jak mohl onen mág dáti svého spáče snít určité sny, jsem však nicméně již předem přesvědčen, že tobě je to vše navlas známé a že, kdybys zrovna chtěl, dovedl bys totéž tisíckrát zdařileji. Neboť jak tvé oči - anebo nebe ví, které z tvých smyslů - čtou ve mně jako. z otevřené knihy ty nejskrytější věci, to je a zůstane mi záhadou až do hrobu!“

12) Práví **JAN**: „Ne tak, příteli! Nejde naprosto o to, abych ti chtěl snad pro tvé vědění vysvětlovat egyptské děláni snů, abys si tím snad později mohl jako nějaký zvláštní mág vydělávat lepší chléb neboť tu můžeš jít jen k Esejcům, oni ti již učiní a snad ukážou totéž! -; mně jde o to, abych ti ukázal velký rozdíl, jak my se můžeme někomu v jasném snu opravdu duchovně zjevit a jak dělal sny jistým spáčům onen mág, jenž později šel k Esejcům a je dosud u nich:“

13) Práví **HIRAM** a také nesmírně pozorný **AZIONA**: „Nuže, na to bychom byli opravdu zvědavější nežli na naši smrt! Prosíme tě co nejsnažněji, abys nám to pochopitelně vysvětlil!“

14) Práví **JAN**: „Nuže dobře, poslyšte mě tedy! Hleďte, jak jsme vyvolali v tobě sen o nás a o našem příchodu, to jsem zcela tak přesně a pravdivě vysvětlil, jak pravdivé a přesné bylo mé nynější vypravování o tvé egyptské umělecké cestě s tvou spanilou Kliou, která tě pak nechala vrátit se samotného domů do Řecka, protože se jí líbilo lépe v Memfidě! To ti tedy již nepotřebuji opakovat, protože máš odjakživa dobrou paměť. Jde tedy jen o to, jak tento mág dělal svým spáčům sny!“

15) Hleď, celá společnost mágů byla velmi veliká! Veřejně působících bylo jen málo, ale hostů s nimi dorozuměných velmi mnoho, nesměli však nikdy přijít do velkého města ve stejnou dobu s hlavními mágy. Přišli teprve po nich dílem jako obchodníci, dílem jako jiní cestující a dílem jako zvědavci, kteří již slyšeli nejvýznamnější věci o těchto velkých zázračných umělcích, kteří se nedávno ukazovali v tomto městě a chtěli je zde vidět. To byli tak zvaní lidoví tlampači. Žili však všichni dobře z jednoho a téhož řemesla, protože z velkého města si odnášeli vždy tisíce liber.

16) Nuže, tito tajní členové společnosti mágů byli při produkcích jen zcela čestnými posluchači, ale věděli přesně na dané znamení, kdy jich mohlo být použito k většímu klamání lidu. Mezi nimi byli také někteří, kteří konali tajnou službu při děláni snů. Každý již dávno věděl, co se mu bude zdát, když také na požádání mága vystoupil jakoby náhodou ze středu posluchačů a zcela patheticky (nadšeně, strojeně) hlasitě tvrdil, že se vsadí o 1000liber, že mu mág neudělá přes svou magickou vážnost žádný sen.

17) Sázka byla. obyčejně přijata a hřmotil vystoupil na tribunu a musel na oko (pro forma) požit uspávacího nápoje, v němž nebylo jistě ani jediné kapky makové šťávy. Krátce, tento muž upadl na pohovce brzy do hlubokého spánku, z něhož ho nebylo možno již ani všelikým lomozením probudit. Když náš muž jednou - ale rozumí se jen zdánlivě - náležitě pevně spal, vystoupil mág s velikým úctou vzbuzujícím pathosem a pravil lidu: „Není mezi mnohými diváky nikoho, jenž by si přál, co se má zdát tomuto spáči, jenž chce hanobit mé umění?“

18) Ihned se přihlásil jeden z počtu mnohých přítomných zasvěcenců, třeba v podobě boha-

tého zlatem oplývajícího kupce z Říma anebo z Persepolis anebo v podobě vždy velmi váženého hosta a pravil: „Dovol, abych zkusil, zda se mu bude zdát, co si myslím a co chci, aby se mu zdálo!“

19) Poté pravil se vši způsobilostí mág: „Velevážený pane hoste a návštěvníku tohoto našeho velkého představení, buď tedy tak laskav a sděl zcela potají své myšlenky jinému velectěnému hostu na svědectví, mně však nikoli; neboť já je touto kouzelnou holí nasaji ze vzduchu a pak je dám tomuto spáči zjevit v jasném snu!“

20) To se poté stalo, ovšem za nejvyšší napjaté všestranné pozornosti. Mág vstrčil pak kouzelnou hůl do úst a dělal jakoby skutečně něco nasával ze vzduchu. Konečně nasadil hůl na svou hlavu a druhým koncem hole se dotknul jen na několik okamžiků hlavy spáčovy.

21) Poté byl spící, aby se věc učinila ještě nápadnější, mocným voláním pozounu probuzen, protíral si nějakou chvíli oči, jakoby nevěděl, kde nyní je. Nicméně však brzy přišel úplně k sobě a byl ve vši způsobilosti otázan, zda neví, co se mu zdálo; neboť bylo v sázce 1000 liber, které zřejmě ztratí, zdálo-li se mu jen to co chtěl mág, aby se mu zdálo. Měl-li však sen jiný, bude mu mágem vyplaceno okamžitě 1000 liber! Avšak přísně se mu připomíná, aby vyznal nejčistší pravdu, jinak bude zavolána zázračná panna a on bude před tisíci přítomných usvědčen ze lži.

22) Potom začal spáč zdánlivě poněkud rozpačitě vyprávět sen a když byl u konce, dosvědčovali již hlasitě všichni hosté, že je to právě týž sen, který znali již dříve nežli jej mág nasál svou kouzelnou holí ze vzduchu a teprve pak jej dal spáči snít.

23) Poté ze sebe dělal spáč jakoby mocí mága zcela zkroušeného a mág si zahrál obyčejně na velkomyslného a vrátil svévolnému a nezkušenému sázejícímu 1000 liber s poznámkou, že příště se při tak smělém vystupování nebude s ním jednat již tak shovívavě, - což však ovšem vzbudilo ještě více dobře odváženého souhlasu diváků.

24) To máš nyní podrobně vše o egyptském děláním snů! Jak se ti nyní líbí tento umělý kousek a jaký rozdíl nacházíš mezi ním a naším děláním snů?“

25) Praví **HIRAM** : „Ale přesně tak, jak jsi to nyní zcela podrobně vykládal se to odehrálo v Memfidě! A, to je hanebné podvádění! Á, á ne, to je hloupé, že jsem to již tehdy hned nepochopil! No, ta příhoda s prorokující pannou se asi zakládá na stejném způsobu!“

26) Praví **JAN**: „Ano, zcela stejným způsobem, až na to, co ti prorokovala; ale tehdy za ní vězel zcela neviditelný mág, jenž odedávna upíral své vševidoucí oko na tebe! Rozuměl jsi mi nyní, již poněkud lépe?“

184. PŘEEXISTENCE A POEXISTENCE DUŠE LIDSKÉ.

1) Pravil **HIRAM**: „Nekonečně vážený příteli, aby se ti porozumělo, k tomu je opravdu třeba více nežli zatvrzelého a velmi omezeného rozumu nějakého cynika! Vy nám svým zvláštním, nikdy netušeným objevením se nasazujete pěkných much do hlavy a já začínám téměř postřehovat, že v člověku musí být zřejmě nějaká vyšší bytost nežli jen to, co my si nejvyšší omezeně představujeme jako člověka. A je mi nyní tak, jako bych si musel téměř vymyslet, že tato vyšší bytost má v člověku jak tělesnou předexistenci, tak i tělesnou poexistenci; neboť hle, když jsem byl v Egyptě, tehdy jsi mohl být asi sotva již na světě!

2) Tvůj vnitřní duch musel to tedy již dávno předtím být, aby mohl být jako neviditelný svědek přítomen všem jednáním, která se- mne snad z důvodů mně neznámých týkala. jedině takovým způsobem si dovedu ve své mysli poněkud představit tvou znalost a tvé nahlédnutí do všech mých životních poměrů! Ty jsi ovšem znal také životní poměry Azionovy právě tak dobře jako mé. Ale to zde právě na věci mnoho nemění; neboť ty jsi jako ještě čistý praduch zařídil své vševidoucí duchovní oči jistě také na něho tak jako na mne! Předexistenci tvého vnitřního ducha nelze tedy již snadno popírat, také ne tvou tělesnou poexistenci; ale jak to asi vypadá s poexistencí?! K ní jsou, jak se zdá, dosud ještě všechny závory a brány uzavřeny!“

3) Pravil **JAN**: „Mnohem méně nežli k předexistenci! Na ní je již také něco, ale není zrovna tak svobodně individuální jako poexistence; neboť aby právě duchovní bytí nezůstávalo ustavičně stroze vázáno k Praduchu a v Praduchu věčného a nekonečného Božství, vložilo právě Božství Samo mezi Sebe a ducha, jenž se má stát člověkem, hmotu, aby si původně božský duch - člověk, chce-li dospět k bohopodobné samostatnosti, vytvořil z více etericko-duševních částic sobě podobnou bytost, oživil ji substanciální, nicméně však také duchovně-inteligentní

duší a pak ji zcela nepozorovaně v nejvyšší možné svobodě její vůle vytvářel dále. A vzrostla-li tato duše ve všem dobrém poznání a z něho plynoucí činnosti tak dalece, že se stala podobnou svému prabožskému duchu - hlavně pravým poznáním jediného pravého věčného Boha, v lásce k Němu a z ní také k bližnímu - a přitom je plna pokory, trpělivosti a skromnosti, tehdy nastává navěky věků nerozlučné sjednocení duše s jejím pravěčným duchem.

4) Tím se však děje potom toto: Duše pocházející z hmoty se pak stává sama cele duchem; duch se však potom stává duší v duši a tím je navěky svobodnou, samostatnou a zcela bohopodobnou svobodně samostatně činnou bytostí, nadanou všemi oněmi vlastnostmi, které jsou vlastní pravěčnému Božství.

5) Že potom tělo nemá a nemůže mít nic již přitom co činit, rozumí se zajisté snadno samo sebou bez dalšího vysvětlování! Neboť pokrm, který člověk denně požívá, činí přece také po nějakou dobu občasnou živnou část lidského těla, z níž čistší již tělo a z něho pak také duše berou svou substanciálně specifickou potravu a doplnění. Když však dočasné živné tělo splnilo svůj úkol, je pak jako nadále nepotřebné z čistšího, s duší ještě úzce spjatého těla odstraněno. Kdyby zůstalo jako velmi hrubá hmotná část těla v čistším a s duší již příbuznějším těle, přivedilo by zřejmě nevyhnutelnou smrt čistšího těla.

6) Je-li však jednou duše v těle náležitě vytvořena, to jest jak co do tvaru, tak i co do svobodného jakéhokoli poznávání, milování, chtění a jednání, pak se vyskytují dva případy: Buď je tím duše také již pro svého božského ducha úplně zralá, to jest již zcela duchovní, anebo je sice již o sobě jako duchovní bytost vytvořena a takřka konsistentní (trvalá), ale vnitřní duchovní element (živel) je ještě velice pochybný a následkem jejího velkého a nutně zcela svobodného určení ukazuje mnohem spíše náklonnost k tomu, aby přešla opět zcela do hmoty, než aby se svobodně vznesla do svého živlu duchovního; v obou případech je tělo zproštěna.

7) V prvním a ovšem v nejšťastnějším případě dosáhl s ní božský duch lidský již svého účelu a nepotřebuje pak již navěky žádný hmotný prostředek, protože tímto prostředkem již také navěky dokonale dosáhl svého účelu. Anebo vševidoucí a všecítící duch zpozoruje, že jeho jím vyvolaná z hmoty vytvořená duše se začíná časem klonit opět k živlu, z něhož vlastně byla vzata, - pak ji její prabožský duch, byť také za největších bolestí vytrhne z těla a vytváří ji pak pro sebe teprve na onom světě, tedy v říši duší, ale vždy pokud možno nepozorovaně; neboť každé nesvobodné a souzené vytváření duše by bylo horší nežli zcela žádné.

8) Nicméně však třeba zde velice uvážít to, že vytváření duše teprve na onom světě trvá předně mnohem déle a přesto nemůže nikdy dosáhnout onoho zcela nejvyššího stupně, jako když se vytváření duše dělo již zde ještě v těle; neboť tím se spolu posvěcuje také ušlechtlejší část těla, a téměř veškeré tělo dosahuje s duší a s duchem s ní spojeným jisté proměnění a bezprostřední zmrtvýchvstání a tvoří pak s duší a duchem navěky jednu úplně sjednocenou bytost. Leč toho dosahují na Zemi jen nejvyšší málokterí, - ale krátce po smrti těla velmi mnozí. - A hle, tak máš nyní jako nejpřímější čáru přesně podle nejhlubší pravdy před sebou poexistenci každého člověka!

9) Je-li ti ještě něco cizí a těžko srozumitelné, pak máš zde snadné položit mně k tomu nové otázky. Proto je nyní opět na tobě, abys mluvil anebo také přítel Aziona. Přemýšlejte a mluvte a já vám pak již opět dám náležitou odpověď!"

185. HIRAMOVA POCHYBNOST O DALŠÍ VĚČNÉ EXISTENCI ČLOVĚKA.

1) Praví **HIRAM** jako obratnější řečník: „Nejmilejší příteli, o nějakém jasném názoru o tom co jsi mluvil, není u nás ještě ani řeči, - avšak my ti pro tvou až příliš velkou moudrost věříme; neboť kdo má jednou o všech možných zjevech na této Zemi takové vše pronikající poznání a názor a dovede dokonce jako z otevřené knihy číst nejtajnější myšlenky lidí, ten musí také být co nejhlouběji a nejpravdověji zběhlý ve všech možných sférách a cestách života, o čemž nemůže také již být ani nejmenší pochybnost.

2) Tomu, co jsi řekl, věříme nyní skálopevně. Čistá duchovní před-existence a hmotná zkušená existence v duševním vývoji na tomto světě nepřipouští podle tvého Učení téměř již žádné další otázky, protože věc může být myšlena a nějak trvat jen tak a naprosto ne jinak - neboť určité a stále stejné účinky musí nutně mít také vždy stejné příčiny; to je nyní u nás již odbyto

věcí! -; co se však týče poexistence, tu lze ovšem ještě položit spoustu nejvyšších závažných otázek, jejichž důkladné zodpovězení ti bude asi přece jen poněkud těžší.

3) Hleď, já si především ještě nedovedu představit důvod nějaké - jak jsi pravil - dokonce věčné existence po odpadnutí tohoto těla! Co tedy máme potom celou nikdy již nekončící věčnost dělat? Jak strašně dlouhá chvíle se k tomu nakonec musí přidružit i při požívání nejvyšších nepopsatelných blažeností! A nejhůře na tom bude nějaký nejvyšší dokonalý duch, jenž se ovšem již nebude mít co učit! U něho bude muset nastoupit jistě jednotvárnost života, o níž si vůbec nedovedeme učinit žádný pojem.

4) Co mně se týče, já si dám líbit třeba 10.000 let dlouhý život za velmi příznivých životních poměrů, ale tělesně na této Zemi; neboť tu se nikdo nevyučí a nebude moci říci: „Nyní není na celé Zemi již nic, co by mně nebylo úplně známé!“ Ale nyní postavím na tuto Zemi nejvyšší dokonalého, jen tvou nejvyšší obdivuhodnou vševědoucnost nadaného ducha! Jediným bystrým pohledem bude mít po všech jejích tajnostech na všechny budoucí a také minulé časy! Co potom, kdyby musel výslovně na této Zemi zůstat?! Musel by se jen pást na hloupostech a zahánět čas všelikou podívanou na to, jak svou mocí rozeštvává navzájem národy, - jinak by se ho musela zmocnit nad pomyslení zoufalá nuda!

5) Svým rozumem tu neuznávám podstatný a nadevše oblažující důvod nějaké věčné poexistence. Nakonec začíná našince také ještě velice soužití otázka prostoru a místa. Tak na příklad rodí-li se na této Zemi po stotisíc stotisíců let stále tak jako nyní lidé a veškeré moře se nestane souší, kde - kde mají mít pak všichni lidé místo a nacházet potravu?! A jaký prostor budou všichni věčně dále žijící duchové potřebovat?! Neboť uvnitř nějakého prostoru musí být také duchové, protože mimo prostor, jenž je podle Platona nekonečný, není nikde nějaká existence myslitelná.

6) Po mém zdání je tudíž mnohem logičtější a čistému rozumu přiměřenější předpokládat spíše jen dočasnou nežli nějakou věčnou poexistenci, která se nedá uvést v nějaký příznivý vztah ani k pocitu života ani k prostoru. Jestliže zkoumáme věc v pravém světle, má tedy aspoň pro nás, konečné zničení nějaké dočasně oživené bytosti vždy ještě větší přednost před jakýmkoli sebe příznivějším dalším trváním a vnitřní pocit mně říká vždy: Přes veškerou i nejvyšší lidskou moudrost je a zůstává tělesná smrt přece jen poslední cestou všech věcí! Co tomu nyní říkáš, ušlechtilý a přepodivuhodný příteli?"

186. NEKONEČNOST, VĚČNOST A BLAŽENOST.

1) Praví **JAN**: „Ano, milí přátelé, přijde ovšem jen na to, s jakého stanoviska uvažuje člověk o životě vůbec, zejména však o životě duchovním a má-li přitom správné poznání sama sebe a tím správné a opravdové poznání Boha a Jeho nescíslně mnohých zázračných děl a stvoření, která již v nekonečné oblasti hmoty vám ukazují věci, s jejichž přezasnoucím zkoumáním byste nebyli ani za eon let hotovi, nemluvě teprve o čistých duchovních stvořeních, o nichž lze říci: Dosud nepřišlo ještě na mysl člověka, že by jen v nejslabším tušení pocítil, jaké blaženosti připravil Bůh těm, kdož Ho vpravdě poznávají a pak Ho také nadevšecko milují a z lásky k Němu také možno-li radou a skutkem také své spolubližní. Jak může být kdy řeč o dlouhé chvíli tam, kde začíná pokud možno dokonáný duch teprve poznávat, že stojí toliko na počátku odhalení nescíslných divů věčné moci a moudrosti a nejvyšší lásky Boha, Pána a Otce od věčnosti?! Ó, jaké myšlenky zmocňují se tedy vaší velké omezenosti v každém hlubším poznávání života!

2) Pohleďte jen na Slunce, které dává den této Zemi! Co víte o této nádherné Hvězdě? Nic! Ano, neznáte ani její řád a její poměr k této Zemi! Soudíte jen o tom a věříte jen tomu, co postřehujete svými smysly; ale věc se má zcela jinak. Tato Země nestojí jako v nějakém věčném středu a Slunce nechodí nikdy a nikdy kolem ní, i když se to tak zdá, nýbrž Slunce tvoří střed Zemi a Měsíce a všem ostatním vám známým Planetám a tato Země se svým Měsícem, jakož i všechny ostatní Planety se pohybují v různých údobích kolem Slunce. Denní východ a západ Slunce je způsoben téměř 25 hodin trvajícím otáčením Země kolem její pólové osy.

3) To nyní ovšem nemůžete pro omezenost vašich poznatků chápat; ale pozdější národové, jimž dá Pán Bůh správné světlo to poznají navlas přesným výpočtem.

4) To mně můžete nyní věřit, protože víte, že o tom mohu mít ve vši pravdě co nejhluběji odůvodněné poznání. Jelikož jsme se však nyní již zmínili o Slunci, říkám vám, že Slunce je

tisíctisícůkrát větší nežli tato Země. Jaké vámi nikdy netušené divy pokrývají jeho rozsáhlou půdu! Jak nesčíslný počet přepodivných Božích tvorů chodí v největším souladu na jeho pře rozsáhlých světlých nivách a těší se ze své blažené přítomnosti! Jejich krása je již tak velká, že lidskou postavu byste mohli zde na Zemi po celou věčnost pozorovat s úžasem a na ni hledět, aniž byste se mohli na ni dosyta vynadávat! Co vám říkám, je úplná a nejvyšší pravda a ani dost málo nějaké přehánění.

5) Kdyby ti však již na této hubené Zemi nebyl podle tvého doznání deset tisíc let dlouhý život ve snesitelně dobrých životních poměrech zrovna nepříjemný, pak bych teprve rád od tebe slyšel počet let, které bys chtěl zcela slušně prožít na Slunci!

6) Ale v nekonečném prostoru stvoření není toto snad jediné Slunce, nýbrž je jich nesčíslně mnoho a mezi nimi jsou mnohá tak nezměrně veliká, že toto pro vaše pojmy již nesmírně veliké Slunce je v poměru k oněm praobrovitým Sluncím sotva tak velké jako sněhová vločka k velikosti této Země.

7) Je-li tedy tomu tak již v říši hmotných stvoření, jak potom teprve v nekonečné říši duchovních stvoření Boha Pána a Otce od věčnosti! A ty tu můžeš mluvit o dlouhé chvíli věčné poexistence člověka, stavšího se zcela dokonalým duchem?!

8) A i když budeš eon eonů pozemských roků jako čistý, samostatný a svobodný duch v jistě nejvyšší nebeské společnosti tobě příbuzných čistých duchů pozorovat stále větší Boží divy, dávno a dávno ještě nebudeš stát ani na pravém jejich počátku! Když si to vezmeš náležitě k srdci, pak se tě zmocní vždy stoupající radost a nikoli ošklivost ze života! - Mluv nyní zase ty, jak se ti toto zamlouvá!"

---

187. TŘI NÁMITKY PROTÍ DALŠÍMU TRVÁNÍ ŽIVOTA PO SMRTI.

1) Práví **HIRAM**: „Já věru žasnu nad tvou znalostí věcí. To ti nedala žádná světská škola a ani tvá fantazie! Mohlo by tomu tak skoro být, protože jsi to zde před námi rozvinul tak lehce a jako něco tobě již od nepamětných dob velmi známého; neboť věru, něco takového se nedá vycucát z prstů! My ti nyní říkáme jen to, že z toho všeho nerozumíme a nechápeme v podstatě nic; avšak nyní tomu úplně věříme, protože nám to říkáš ty, jenž jsi nám nyní v krátké době našeho spolubytí nejjednodušším a nejjasnějším způsobem podal přenesmírné důkazy o své vševedoucnosti a nejvyšší nepodplatné pravdivosti.

2) Přesto však ti musím, co se týče poexistence, položit ještě tři důležité otázky. Můžeš-li nám také tu podat uspokojující řešení, pak zanecháme kvůli tobě své celé cynické moudrosti a pak tě poprosíme, abys nás učil lepší moudrosti. Otázky pak jsou zcela krátce a prostě tyto:

3) Co je to za duchy, kteří vkládají své duše, jež se mají vytvořit k jejich podobě, do těl hluchoněmých a do těl od narození zcela blbých a do těl bláznů? Jaké duchovní vzdělávání lidské duše lze v takovýchto tělech podle našich rozumových zásad očekávat? - To je prvá otázka.

4) Co je s dušemi dětí, které umírají ještě dávno předtím nežli jsou vlastně schopny svého vědomí, při čemž o nějakém duchovním vzdělávání nemůže být vůbec řeči? Od kterých záhrobních, dokonale čistých duchů z Boha tyto duše pocházejí? - Hleď, příteli, to je druhá velmi závažná otázka!

5) A třetí otázka zní: Co je s oněmi dušemi, které ve svém těle na Zemi dosáhly sice leckteré světské vzdělání a inteligence, avšak potom se svévolně a zcela o své újmě stávají pravými obludami lepší lidské společnosti? Proč to dopustili jejich jistě z Boha tak jako ty moudří duchové, kteří je uvedli do jsoucná a proč se již nestarali o duše, které vyvolali a s nimiž se mají sjednotit? Či je to čistému duchu snad zcela jedno, jaký stupeň vzdělání dosáhne duše v tomto světě a ve svém těle?

6) Poslyš, příteli, v tvé dřívější řeči vězí ještě několik rozporů, které my sami ani při nejlepší vůli nemůžeme vzít v ochranu! Neboť buď je akt takového životního sjednocení nejvyšší vážný a závisí pak na něm pro celou věčnost slast anebo strast - a mocnému záhrobnímu duchu nemůže být jedno, zda je jeho duše jeho mocí a inteligencí z Boha utvořená anebo z hmoty vyvinutá jemu samému podobná dokonalá duchovní bytost anebo pravá obluda - anebo tento předem zmíněný akt není nejvyšší a dokonce svatě vážný, nýbrž jen rozmarná hra. Pak máme přes všechnu tvou sebevyšší moudrost nepopíratelně pravdu, tvrdíme-li, že zde ve velkém přírodním světě je vše jen marnivá hra sil a že žijeme jen jako pomíjející žert velké přírody a smrtí je na-

vždy konec, aniž by se kdo staral o to, co kdesi dělají nesmrtelní, o veškerou přírodu nikdy se nestarající dokonalí duchové!

7) Neboť povolal-li například také mně nějaký záhrobní praduch z Boha v jsoucnu, avšak potom se již vůbec nechce o mně starat, pak není k užítku a mám-li se jako duše zcela sám pro něho vytvářet, aniž by však k tomu aspoň trochu viditelně přispěl, pak se může takový vlašný duch také již pro celou věčnost vzdálit ode mne! - Nuže, příteli, jak to tu vypadá s dobrou a moudrou odpovědí?"

8) Práví Mně potají **PETR**: „Pane, nyní bych byl se svou moudrostí také já již u konce! Jsem nyní opravdu pln obav, jak se tu Jan vymotá!“

9) Právím **JÁ**: „Buď bez starosti! Mnou a se Mnou jde vše!“

188. NUTNÁ RŮZNOST BYTOSTÍ A POMĚRŮ NA ZEMI.

1) Poté začal **JAN** opět mluvit a pravil: „Milí přátelé, kdyby bylo vaše poznání jen zcela správné, byla by se věc odbyla několika málo slovy; ale takto toho bude ovšem zapotřebí více! Abyste to však pochopili, musím vám napřed učinit zcela nové odhalení. Jako tu jedno vyvolává a dává druhé a tak ještě nežli jste mysleli na to, že mi přijdete s oněmi třemi kritickými otázkami, již jsem o tom věděl a ve svém dřívějším vám učiněném pravdivém vylíčení hmotného stvoření jsem učinil proti tomu zaopatření. Ó, vy mně jistě navěky nepřijdete s otázkou o níž bych již dávno předem nevěděl! Jestliže jsem však již dávno předtím věděl o přicházející otázce tak jako o vašich cestovních příhodách, pak si zajisté dovedete snadno domyslet, že mi poté konečně platná odpověď nebude také zrovna příliš těžká. - Co myslíš, Hirame?“

2) Práví **HIRAM**: „Ó, ano, to se ti velice podobá! Já jsem ti však ty tři otázky nedal také proto, abych zkoušel tvou co nejloubeji vyzkoušenou moudrost ještě hlouběji; protože tu však již jedno dává druhé, chtěl bych mít od tebe také v této nejvyšší vážné věci konečně platné vysvětlení, které by mi mimo tebe jistě asi nikdo nebyl s to dát, čímž se však nechci dotýkat jistě též nejvyšší důkladné moudrosti tvých druhů. Buď tak laskav a mluv, - budeme tě s nejnapjatější pozorností poslouchat!“

3) Práví **JAN**: „Nuže, dobře, tak tedy poslouchejte! Ve všem, na cokoli jen na Zemi pohlédnete, jsou rozdíly. Co byste tomu řekli, kdyby se na této Zemi všichni tvorové podobali navzájem tak jako například vrabci na střeše, kde nelze rozeznat samičku od samečka?“

4) Práví **HIRAM**: „To by bylo něco nesnesitelně nudného!“

5) Práví **JAN**: „Dobrá! Tak by bylo také nesnesitelně nudné, kdyby všichni lidé měli navlas stejnou podobu, stejnou sílu, stejné stáří, zcela stejný hlas a řeč a zcela stejný instinktivní (pudový) rozum!“

6) Práví **HIRAM**: „Ach, to by bylo něco strašného!“

7) Práví dále **JAN**: „Byl by tak lepší a potěšitelný pohled na Zemi, kdyby byla buď zcela bez hor anebo bez jejích rozmanitostí a kdyby se na Zemi vyskytoval jen jediný druh stromů a jen jeden druh trávy a kdyby nebylo moře, nýbrž samé malé, mělké a zcela navlas stejné rybníky, kdyby nebylo větších hlubokých jezer, velkých řek a veletoků, nýbrž jen samé přímočaré bublající na píď široké potůčky, a k tomu ještě na nebi samé navlas stejné čtvrhranné obláčky, které by zcela pomalu táhly vždy jen jedním a týmž směrem?! Bylo by příjemné, kdybys viděl na obloze místo různých Hvězd buď samá Slunce anebo samé Měsíce bez střídání dne s klidnou nocí?“

8) Práví **HIRAM**: „Prosím tě, příteli, přestaň mi ihned s takovými věcmi; neboť našince dohání již myšlenka na to k zoufalství! Vždyť jen nejvelkolepější rozmanitost ve všem může poskytnout životu potěšení!“

9) Práví též **AZIONA**: „Bratře Hirame, nepostřehuješ ještě kam to míří a jak krásně jsi již chycen?“

10) Práví **HIRAM**: „Jakousi slabou ideu začínám již také pociťovat! Ale nechme jen zcela nerušeně k našemu prospěchu dále mluvit našeho nejušlechtlejšího a nejmoudřejšího přítele!“

11) **JAN** nyní pokračuje řka: „Dobrá, přátelé, jestliže by vám největší možná jednotvárnost ve všem již na Zemi musela připravit nejstrašnější nudu a potěšují-li vás jen nejvelkolepější a nejčtetnější rozdíly a změny, - jak si potom můžete myslet, že by nesmírně dokonalejší duchové jako hlavní inteligence v životě měli žít věčně dále v nejvyšší jednotvárnosti a že by měl být je-

den navlas takový jako druhý po celou věčnou nekonečnost?! O, hleďte, jak mělce a nejvýš jednostranně jste tu pochopili Boha Samého a jeho nekonečnou říši duchů

12) Tam tak jako zde musí být mnohé a to nikdy nespočítatelné rozdíly, jinak by žádná dokonalejší bytost nemohla nikdy mít blaženost a slast ze stvořených divů Božích, právě tak jako jsou mezi vámi lidmi na Zemi mnohé sotva po myslitelné rozdíly, abyste si mohli být vzájemně potřebně prospěšnými. Co tedy záleží na tom, zda nějaký - pravím - záhrobní duch zcela ukončil či neukončil své zde podniknuté dílo?! Věčnost je snad přece dosti dlouhá, aby se dohonilo to, co se zde jen zdánlivě promeškalo!

13) Mimoto - dobře si zapamatujte! - Je to právě tato Země, která je od Boha zvlášť zvolena a určena, aby právě na ní, kvůli jedině zde dosažitelnému dětství Božímu, zavládala mezi nejrozmanitějšími na ní se vyskytujícími druhy a povahami lidí právě také tak velká rozmanitost, s jakou se mimo naši Zemi již nelze na žádném z nescíslně mnohých světových těles v celé nekonečnosti setkat v tak vysoké míře.

14) Jelikož však jedině zde lze dosáhnout pravého a jediného dětství Božího, což zcela dobře vědí a co nejhloběji poznávají všichni čistí duchové v celé nekonečnosti, dovedete si zajisté, představit, že na tuto Zemi přicházejí velmi mnozí duchové s dušemi z jiných světových těles také za tím účelem, aby nechali duši cizích světů prokvasit také ve hmotě této Země. Nuže, mnohým se to podaří při prvním pokusu, ale většině ne! Nemůže-li cizí duše v těle z této Země vůbec již hned na počátku svého vstupu v této jí velmi tísnící hmotě vydržet, nuže, pak je svým duchem ihned zase odváděna tam, odkud přišla.

15) Mnohé duše, většinou z jiných světových těles, nemohou vůbec snášet pohled na tento nehubenější a nejméně krásný Svět. Tu uvidíte jejich smysly také obyčejně velmi zanedbané. Vydří zde sice často delší dobu a napodobí leccos po skutečných lidech této Země, avšak je toho obyčejně jen málo; ale po tomto pro ně vždy hluboký význam majícím životě, který obyčejně také nikdy příliš dlouho netrvá, se vrací do své otčiny - a to často po několika desetiletích, ovšem nepoznání lidmi této Země - často s nejlepším výsledkem své velké námahy a dosahují tam již jistě toho, co poprvé hledali.

6) Mnohé z takovýchto cizích duší procestují často dokonce mnohá jiná světová tělesa, nežli se odváží za vedení svých duchů na tuto Zemi. Některé jsou ze Světů slunečních. Mezi nimi jsou některé brzy velmi dokonalé; mnohé však dostávají často také velkou zlost na vše, cokoli se vyskytuje na této Zemi. Proto se pak stávají na této Zemi velmi zlí jedinci, kteří loupí, vraždí a kradou na co jen přijdou. Také obyčejně nemají lásku k lidem této Země a snaží se jim všemožným způsobem škodit. Jen zřídka zde ujdou spravedlivému trestu za jejich přestupky proti řádným pozemským občanským zákonům. Vrací se pak ovšem také často do své staré otčiny, kde se jim pak také nedaří nejlépe; neboť jejich duch začíná pak s nimi často strašně ostrou a velmi bolestnou disciplínu, která podle toho, zda je duše o sobě pyšnější, zatvrzelejší a sobecky svéhlavější, trvá často strašně dlouho.

7) Ano, někdy se děje dokonce něco podobného občanům této Země, dají-li se těmito cizinci svést k tomu, aby páchali co nejvíce zla. Takové duše, jichž je žel nemálo, jsou pak právě tím, čemu se říká „ďábel“; ale jejich duchové onoho světa jsou pak po tak dlouho jejich velmi trýznícími vůdci, dokud se zcela nepolepší. A hle, právě proto je na této Zemi ta veliká různost a proto jsou zde tak zvláštní stavy lidí. - Myslím, že dovedete-li zřejmě bystřeji myslet nežli ostatní obyčejní všední lidé této Země, budou vám vaše otázky nyní snad již úplně jasné! Či chybí vám nyní ještě něco?"

189. OTÁZKA TÝKAJÍCÍ SE MESIÁŠE.

1) Praví **HIRAM**: „To je tedy zcela dobré a nyní již nemáme, co bychom ti proti tomu namítali; neboť nyní věříme tobě, jenž jistě můžeš sám vědět a dosti jasně chápat, že je tomu tak a ne jinak. My to ovšem nemůžeme ani poznat ani pochopit, ježto neznáme nescíslně mnohá cizí světová tělesa a ještě méně jejich nejvýš záhadné obyvatele, kdo jsou, jak vypadají a kterého ducha jsou děti. Ale přitom myslím přece jen to, že by o tom měli obdržet zprávu shora aspoň někteří lepší lidé této Země ještě za svého pozemského života, aby se pak mohli vůči takovým lidem zařídit a vyzbrojit!“

2) Praví **JAN** „Poslyš! Takoví lidé byli za všech dob na Zemi a oznamovali toto a podobné

věci lidem této Země všelikými přiměřenými obrazy - ve velepisni Šalomounově se vyskytují častěji takové náznaky -; ale lidé, respektive jejich duše ponořily své smysly příliš ven do hmoty světa a tak se obrátily k svému duchu onoho světa zády, proto nemohou z nejvyšších a čistě duchovních věcí také již nic chápat a ničemu rozumět. Právě proto však jsme nyní přišli do tohoto světa my, abychom opět pozdvihli duše jejich nejvyš vlastní vinou zanedbané--a ukázali jim správné cesty k jejich duchovní a věčné spáse života,

3) V budoucnosti po nás bude to vše tisícům svatým Božím Duchem zjeveno ještě tisíckrát jasněji, nežli jsem vám to mohl nyní zjevit já. Až potom také na vás sestoupí Duch Boží, tu vás povede do všech hlubin Své prabožské moudrosti a pak teprve budete také úplně jasně poznávat to, čemu jste nyní teprve tak zcela slabě začali věřit. Až do té doby věřte a bádejte ve spisech a také ve veškeré přírodě; ony vám poví, že je tomu tak a ne jinak! Úplný základ však poznáte, jak řečeno, teprve později. - Máte nyní ještě nějaké námitky?!"

4) Praví **HIRAM**: „Nikoli, nejušlechtilejší a nejmoudřejší příteli! Nyní již nemáme v těchto věcech naprosto žádné pochybnosti! Poněvadž jsme však nyní již na sklonku tohoto překrásného dne o leccems hovořili, rád bych se tě tedy ještě otázel na jednu věc. Jsem sice jen pouhý Řek, nicméně jsem si však časem osvojil od Židů leccos, co mně velice potěšilo, zejména však jejich tvrzení o Mesiáši, jenž nebude nic menšího nežli hned jen Sama nejvyšší Boží Bytost. On je ovšem učiní všechny ihned nesmrtelnými, bude jako jejich věčně nepřemožitelný Král sídlit v Jeruzalému a odtud bude ihned ovládat celý svět a zároveň ovšem také celou věčnou neko-nečnost.

5) Nám se nyní již téměř všude vysmívají pro naši mystickou nauku o bozích a prohlašují ji za naprostý starý nesmysl; co však teprve potom říci Židům ohledně jejich Mesiáše?! Nebesa! S tak bezmeznou hloupostí a zmateností lidského ducha jsem se věru ještě nesetkal nikde v celém světě, který jsem procestoval! Řekni mi, jakýpak nevázaný vtip za tím vězí! To je přece věru to nejošklivější velikášství obzvláště vznešených Židů hlavně vůči nám Řekům a Římanům a (tito Židé) se již těší, jak nás jejich Zeus vyžene z jejich země s nesmírným plamenným mečem, z něhož bude po každé dobře vedené ráně sršet na všechny pohany nejméně sto tisíc nejpustošivějších blesků! Nuže, to je tedy přece jen trochu příliš silné! - Copak říkáš ty, jako Sám Žid tomuto starému bláznivému židovskému vtipu?"

6) Praví **JAN**: „Tato věc není také jen tak bez jádra, jak bys se snad jako čistý Řek domníval; a snad je ti blíže, nežli bys se mohl domnívat! Ovšem ve způsobu, jak ty jsi ji slyšel z úst Židů, je zcela zřejmě jednou z nejkolosalnějších směšností, za níž není také ani jiskra nějaké i jen zdánlivé pravdy! Avšak to, co Židé očekávají v nejvyš hloupém způsobu a i potom ještě až nakonec světa marně budou očekávat, je již dávno skryto jejich slepým očím a hluchým uším tady, - avšak nikoli k vypuzení pohanů, Židům nejvyš obtížných, nýbrž přímo naopak: Židé budou vyhnáni ze země a pohanům bude dáno provždy slovo Boží! Avšak o této věci začneme vševýznamnou rozmluvu později; nyní se však postarejme o večeři a o nocleh! Neboť zůstaneme zde také ještě zítra a potom snad ještě dva dny a tu pak bude možno ještě o leccems pohovořit.“

7) Praví **oba** tímto ujištěním zcela potěšeni: „S naší strany bude podle možnosti ihned o vše co nejlépe postaráno!“

8) Poté oba zcela vesele odcházejí a Já jsem pochválil učedníka za jeho neúnavnou vytrvalost a za jeho vpravdě velmi velikou trpělivost.

---

190. JANOVÍ JE ÚZKO Z HIRAMOVY ROZUMOVÉ BYSTROSTI.

1) Zatím co nám oba tito rybáři připravovali se svými ženami a dětmi večeři, otázel se konečně opět zcela sklíčený **JIDAS** Iškariotský, kdo vrátí starému Markovi loď, nebudeme-li jí potřebovat.

2) Pravil jsem **JÁ** : „Starej se o něco lepšího nežli o takové světské maličkosti; neboť Ten, kdo Markovi zázračně postavil tuto loď bude již vědět, jak mu ji navrátí! Že ty se nikdy nestaráš o něco duchovního, nýbrž jistě vždy jen o něco světského! Copak máš ze světa, anebo co bys měl, kdybys získal celý svět, přitom však na své duši škodu utrpěl?! Co potom můžeš dát na vykoupení své zkažené duše?!"

3) Pohled' na tyto chudé rybáře! Jsou to nejstřízlivější a jinak přece jen nejlídnější lidé, ne- očekávají žádnou životní odměnu po smrti těla a přece je jim všekeren svět s jeho pomíjejícími poklady ošklivosti a proto se uchýlili ode všeho světa do tohoto nejpouštěnějšího a nejpustšího koutu země. Nyní slyšeli poprvé o něčem duchovnějším a již jsou plni spokojenosti - a jsou to zpola pohané; ty jsi však pravý Žid a patříš i se Mnou ke kmeni Juda a přesto má na tebe du- chovno pramalý vliv! řekni Mi nyní zcela otevřeně, proč vlastně chodíš od místa k místu se Mnou?"

4) Praví **JIDÁŠ** poněkud rozpačitě: „No ano, nyní je již zase vše velice pochybeno, protože jsem se ptal na lod'! Vždyť jsem přitom přece neměl žádné špatné a nepoctivé mínění! Odpuš' mně, jestliže jsem tím pochybil!“

5) Pravím **JÁ**: „Ano, ano, tobě se bude muset ještě mnoho odpouštět! Hled', aby nakonec nebyl svět pánem nad tebou!“

6) Poté chtěl také Tomáš pošeptat ještě několik slovíček do ucha Jidášovi Iškarriotovi; ale Já jsem pohlédl na Tomáše a on ve vši trpělivosti ztichl.

7) Tu však přistoupil ke Mně Můj miláček **JAN** a pravil: „Pane, jsme s nimi nyní již tak trochu v pořádku? Neboť kdyby nám snad přišli ještě s něčím horším, pak bych Tě prosil, abys jim ráčil čelit Ty Sám; neboť stávám se někdy přece jen sklíčený proto, že by snad mohlo mé srdce něco z Tebe přicházejícího nesprávně a ne dosti rychle pochopit a pak snadno vydávat něco vlastní- ho za Tvé, čímž bych při těchto bystrých myslitelích seděl okamžitě v nejmýš horké kaši! Neboť číhají na každé slovo a na každou je provázející tvářnost jako nějaká nejchytřejší liška na svou kořist! Jen jedno nesprávné slůvko a byl by s nimi konec!“

8) Filopold z Káně u Kisu byl téměř také takový; ale s ním se přece jen mluvilo značně leh- čěji. U nich to však jde mnohem hůře, protože mají opravdu velkou zkušenost a k tomu takovou rozumovou bystrost, s jakou jsem se dosud ještě nesetkal! Mathael byl též mimořádný duch; ale s Hiramem by tu měl co dělat! Proto, prosím Tě, ó, Pane, ještě jednou, abys při ještě snad os- třejším napadnutí vešel s nimi Sám v zápas!“

9) Pravím **JÁ** : „Milý Jene, toho nyní nebude již tak velice zapotřebí! Hiram přednese pokud jde o Mesiáše sice ještě leckterou námitku, která tě uvede poněkud do rozpaků; ale My dva už jej také tu přivedeme brzy na pravou cestu. Jdi však nyní do chaty a udělej jim oheň; neboť od té doby co nás opustili se namáhají rozdělat oheň třením kamene a dřeva, ale nedaří se jim to!“

10) **JAN** se odebral do chaty a pravil: „Milí přátelé, mně se zdá, že se vám dnes nechce zdařit rozděláním ohně; neboť pozoroval jsem nyní již chvíli chatu, ale nemohl jsem ještě objevit oheň a můj Příklad mi řekl: „Jdi a připrav těm dobrým starostlivým lidem oheň!“ A tak jsem tedy tu, abych vám pomohl rozdělat oheň!“

11) Pravili **HIRAM** a **AZIONA**: „Pak jsi nám také nejmýš vítán; neboť naše nejlepší kameny nedávají oheň a třecí dřeva nám v chatě poněkud zvlhla a tak máme nyní s rozděláním ohně obzvláštní potíž. Také sousedům se nedaří lépe!“

12) Pravil **JAN**: „Položte jen dřevo na ohniště a hned tu bude oheň!“

13) Položili tedy dřevo na ohniště a **AZIONA** pravil: „Nuže, milý příteli, dřevo by již leželo na ohništi! Nyní jsem opravdu zvědav, jakým novým způsobem uděláš oheň!“

191. JANŮV ZÁZRÁK S OHNĚM.

1) Praví **JAN**: „Hled'te, - takto!“

2) Jan řekl pouze: „Ať hoří toto dřevo na ohništi zde i v ostatních chatách!“ a v tom okamžiku hořely ohně v chatách jasným plamenem.

3) Tu spráskli oba obdivem rukama nad hlavou a pravili: „Ne, to může být jen Bohu možné! Viděli jsme sice již u mágů zplodit oheň třením rukama, ale pouze slovem ještě nikdy! Ty jsi asi měl nějaký tajný prášek, kterým jsi v pravé magické rychlosti posypal dřevo - což jsem však já a také nikdo jiný nepostřehl - a prášek se pak asi při styku se dřevem brzy vznítí; staří Egyptané měli prý takový prášek?! Jinak je to nejčistší nejmýš nepochopitelný zázrak!“

4) Pravil **JAN**: „Nějakým takovým práškem dala by se tato věc přirozeně ještě nejlépe vy- světlit; ale já jsem byl tak smělý, že jsem této nesnázi odpomohl nyní naráz ve všech vašich chatách, jak se ihned přesvědčíte, - a tak by to zde nyní asi sotva šlo s oním egyptským zápal- ným práškem!“

5) Sotva toto Jan vyslovil, přispěchali již sousedé dílem s úzkostí a dílem s radostí a kvapně vyprávěli, co se stalo v jejich chatách.

6) Avšak **AZIONA** je uklidnil a pravil: „Vraťte se jen zcela klidně a směle do svých chat; neboť my již víme, co se vám přihodilo!“

7) Poté tito zpravodajové odkvapili domů a připravovali si též skrovnou večeři.

8) Nyní však také **HIRAM** pravil: „Ano, milí a podivní přátelé, nyní se také já odeberu na krátkou dobu domů, abych pojedl své jistě již uvařené ryby bez soli a jiného koření; potom však budu ihned opět k vašim službám zde!“

9) Pravil **JAN**: „Zůstaň zde a buď i s domem Azionovým naším hostem!“

10) Pravil **HIRAM**: „Přešlechlý příteli, to by bylo více nežli příliš mnoho od vaší mně vždy nepochopitelné dobroty! Musím se však postarat o nocleh pro vás a tak je zajisté třeba, abych odskočil trochu domů a připravil ve své chatě pro omezenost místa aspoň pro jednoho z vás řádný nocleh!“

11) Pravil **JAN**: „Také toho není třeba, neboť naše loď, na níž můžeme všichni zcela dobře přenocovat, je pro to již zařízena; leč zůstaneme asi jako obvykle přes noc venku pod stromem na krásném trávníku a tak se již nemusíš starat o nic dalšího.“

12) Pravil **HIRAM**: „Ano, je-li tomu tak, pak ovšem zůstanu ihned beze všeho dalšího! Jen jedno je trochu nepříjemné v této krajině, zejména v noci, totiž nadměrné množství všelikých obtížných komárů a jiného létajícího a píchajícího hmyzu; pak je zde velké množství hadů, kteří vylézají za noci z děr a velmi často nás obtěžují. Je zde ovšem také velké množství čápů a jeřábů, kteří přilétají v hejnech a pořádají tu hody; ale přesto přibývá této havěti tak zjevně, že by stačila každý večer k nasycení ještě dobře desetkrát tolik čápů a jeřábů. Proto není zde přenocování venku zrovna příliš příjemné. Já bych byl pro to, aby se strávila noc raději na lodi, kde v komůrkách se netřeba chránit ani před hmyzem, ani před komáry a ještě méně před hady!“

13) Pravil **JAN**: „Buďte ve všem tom zcela bez starosti; neboť ani to, ani ono nebude vás dnes, ani nikdy budoucně již obtěžovat!“

14) S tím opustil Jan chatu a přišel opět k nám a chtěl Mi vyprávět, co vše se nyní přihodilo.

15) **JÁ** však jsem ho pochválil a řekl: „Vše bylo pro tyto lidi zcela v nejlepším řádu ze Mne! Avšak nyní vám povím něco jiného!“

---

192. ZÁZRAČNÁ VEČEŘE.

1) (**PÁN** :) „Dnes o půlnoci bude nám přestát hotovou válku! Z Jeruzalému bylo totiž vysláno druhé poselství, protože poselství prvé pod Zinkou nedalo již o sobě slyšet; - od koho, dovedete si snadno domyslet! Je na lodi a bylo několika rybářů, kteří vás znali, zpraveno o tom, že jsme dnes okolo poledne vpluli do této zátoky. V noci se sice v této zátoce těžko vyznají, ale nakonec pomocí dvou obeznalých a dobře zaplacených rybářů se sem přece dostanou. Jsou mezi nimi také dva arcifarizeové a jeden hlavní štitonoš Herodesův. Zatím však neříkejte o tom nic těmto rybářům, protože tím bychom jim způsobili zcela zbytečnou úzkost, neboť ještě nás úplně neznají a potají nás považují stále ještě za nejvyšší mimořádné mágy!“

2) Ale těmto pronásledovatelům se nebude tak dobře dařit jako pronásledovatelům pod Zinkou! Pronásledují Mne z vlastní touhy a zuřivosti, čehož u Zinky nebylo; proto jim jejich podnik přijde velmi draho! Neboť s lidmi zbloudilými a donucovanými se musí jednat jinak a s vyslovenými dábly také opět jinak! Dnes na Mně uvidíte zas jednou neúprosného Soudce, v Němž nebude pro tento okamžik lásky! Ale nyní o tom zcela tiše; neboť naši hostitelé přináší právě velmi dobře připravenou večeři!“

3) V tom přichází **AZIONA** se svým jídelním košem a praví: „Milí božští přátelé! Bylo by již vše v pořádku; nemáme však stůl, lavice a světlo a přece, se již hezky setmělo!“

4) Pravím **JÁ**: To vše nic nedělá! Poslyšte, mágové, jakými jsme my, nepřijdou nikdy do rozpaků! Stačí, bychom jen řekli: „Stůl, lavice a světlo sem!“ a hleďte, vše již je zde pro naše nutné pohodlí!“

5) V tom okamžiku tu stál velký pokrytý dlouhý stůl, obklopený vhodnými lavicemi a na stole stála velká naftová lampa s jasným, jako Slunce bílým světlem, takže celá krajina byla kolkolem osvětlena téměř jako za dne. Aziona a Hiram leknutím a obdivem upustili téměř jídelní koš, brzy se však vzmužili a postavili jej ještě poněkud ostražitě na onen zázračný stůl.

6) **HIRAM** pohlížel hned na Mne a hned opět na Jana. s udivenýma, přitom však velmi zkoumajícíma očima, jakoby se tázal sama sebe: „Nyní bych však rád věděl, kdo z těchto dvou je prvý a vlastní Mistr této společnosti!“ a konečně hlasitě pravil: „Věřu, patří-li také to do říše magie, bylo by to v Alexandrii samo o sobě zapláceno 10.000 librami nejčistšího zlata!“

7) Tu se již nemohl ani **JIDÁŠ** Iškariotský zdržet a pravil dosti hlasitě pro sebe: „Ó kdybych já to dovedl, - pak bych již ani hodinu nezůstal v hloupé zaslíbené zemi kde všechny dlouhoprs-té pronásledují!“

8) Tu mu zase jednou dal svůj díl Jakob a připomněl mu Mé dřívější napomenutí. I utichl a neřekl již ani slovo.

9) Aziona pak povolal všechny své (lidi) z chaty a ukázal jim nový div a jeho žena zvolala: „Muži, to nejsou mágové, to musí být bohové; neboť něco takového je neslýcháno!“

10) Pravil **AZIONA**: „Mohla bys mít sice zcela pravdu; je jen otázka, zda by se vysocí bohové Olympu spokojili s našimi rybami!“

11) Pravila žena která byla Řekyně z Athén a tedy ještě velmi pevná pohanka: „Ó, muži ně-co podobného jsem o vysokých bozích častěji slyšela! Neboť bohové milují jen ve svých vysokých nebích největší nádheru; na Zemi zavítají však vždy jen k nejjednodušším a nejprostším lidem a spokojují se s nejprostší stravou. Ano, ano, milý muži, tak je tomu zcela určitě a jistě!“

12) Práví **AZIONA** : „Ba, ba, už bude tomu tak; ale nyní je již zase dobře! jděte nyní jen opět do chaty a dejte vše do nejlepšího pořádku!“

---

193. BLÍŽÍCÍ SE LOŽ S POCHOPY.

1) Na tento pokyn se odebrala žena i s několika dětmi opět do chaty a jala se dokonce při své práci velebit i s dětmi velkého Dia za tak převelikou milost, nicméně však dětem poznamenala, že zem, v níž se objevují bohové, nemá k očekávání nic dobrého, nýbrž jen samé zlé věci, jako: válku, hlad, mor a velké zátopy krajín.

2) **Děti** však pravily: „Ale vždy! titi bohové vypadají velmi vlídně! Zítra je poprosíme, aby neuvallili na Zem příliš strašná zla!“

3) Pravila **matka**: „Buďte nyní jen klidné a tiché! To s nimi vyřídí již otcové; neboť tomu my příliš málo rozumíme.“

4) Poté nastalo v chatě ticho a my jsme s Azionou a Hiramem požili večeři, která oběma převelice chutnala, zejména však víno a chléb, což obé si Hiram nemohl ani dost vynachválit. Když byly požity ryby, odstranil Aziona koš, vrátil se opět k nám a pak jsme zůstali při chlebě a víně sedět u stolu a na nikoho ani v nejmenším spánek nepřicházel. Až do jedné hodiny před půlnocí jsme strávili čas všelikým spíše lhostejným vypravováním.

5) Teprve po této době vstal **HIRAM**, vyhlížel chvíli upřeně do zátoky a pravil pak s jistou sklíčeností: „Přátelé, mně se to nezdá být bezpečné; hrozí nám všem velké nebezpečí! Zpozoroval jsem loď silně obsazenou vojíny a pochopy zaveslovat do zátoky! Věřu, ti nemají na mysli nic dobrého! Ty, příteli, jenž jsi řádně stvořil toto světlo, zhasni je, aby ztratili směr a octli se v noci na písčíně! Zítra se jich pak zeptáme, co zde hledali a jestli nám chtěli učinit návštěvu v nepřátelském úmyslu, budou nám dobrou kořistí.“

6) Pravil jsem **JÁ** : „Nechme jen světlo svítit! Brzy uvidíš divy naší moci! A však dříve musí přijít až úplně k nám; pak jim teprve ukážeme, co zможou podle vašeho výroku bohové!“

7) S tím se Hiram spokojil; **AZIONA** však pravil: „Hleďte, milí přátelé, já jsem se vás již tázal, zda jste snad nějakým nepřitelem pronásledování! Vy jste však řekli: „Nikolil!“ Kdybyste nám byli o tom jen něco řekli, - věru, pak bychom jim osladili vjezd do této zátoky již takovým způsobem, že by si to 30 let pamatovali!“

8) Pravil jsem **JÁ**: „Já jsem věděl dobře, co přijde bez našeho zavinění; kdybych vám to však byl řekl hned, byli byste připraveni o svůj nutný klid. Byli byste si dali nesmírně mnoho práce se zatarasením vjezdu do této zátoky - a k čemu?! Já přece mám přehojně nejvyšší moc pro více nežli 100.000 takových nepřátelských lodí! K čemu tedy ještě takové přípravy?! Kořist i s lodí patří pak beztoho vám a ta nebude nepatrná! Vezou s sebou velké peníze na podplácení a také peníze na své dobré zaopatření a ještě mnoho jiných pozemských drahocenností, které vám velice prospějí ve vaší velké chudobě. Já jsem zcela potají v Sobě toto vše předvídal a většinou právě proto jsem vám nic neřekl.“

9) Kdybyste byli ukořistili loď Istí a mocí, což by se bylo mohlo také zcela snadno stát, pak byste zakrátko poté dostali desetkrát větší, nejvýš nepřátelskou návštěvu právě opět z Jeruzalému a zacházelo by se s vámi vesměs jako s vrahy a lupiči. Ale toho se nyní nemusíte ani v nejmenším obávat; neboť Já Sám vás budu v duchu, i když také nebudu osobně u vás, vždy chránit a nedopustím, aby se vám přihodilo něco zlého.

10) Nyní se však již blíží ti opravdu bídní zuřivci a budou hned vystupovat s oběma nás zraujícími rybáři na břeh; dejte dobrý pozor na to, co je potká!

11) Pravit **AZIONA**: „Jen ať s sebou nevezou nějaké střely!“

12) Pravit jsem **JÁ**: „Ó, nikoli, vezou s sebou jen několik oštěpů, kopí, mečů a řetězů; avšak nyní, Moji milí, klid!“

194. SOUD NAD POCHOPY.

1) Vtom okamžiku bylo slyšet **hrubé hlasy** s výsměchem volat: „Hurá! Hahahaha, tady sedí při řeckém osvětlení všichni ti veselí kumpáni hezky pohromadě; konečně jsme je dostali do své moci!“

2) Ihned přistoupili **dva arcifarizeové** s hradním správcem Herodesovým a s několika pochopy se zcela zuřivými obličejí k našemu stolu a pravili: „Nechcete-li být přivedeni v těžkých řetězech do Jeruzalému, pak nás dobrovolně následujte! Při nejmenším vzpěčování budete ihned svázáni a dáni do nejtěžších řetězů!“

3) **JÁ** jsem však pravil: „Cožpak u vás není již možná vůbec žádná milost a ohled aspoň do zítřka? Neboť zda s námi, zcela nevinnými odejdete dnes anebo zítra, abyste si zchladili pomstu, to přece bude jedno!“

4) Křičí **správce a oba farizeové**: „Ne, nyní hned beze vší milosti to musí být! Jen vzhůru a kupředu!“

5) Pravit jsem nyní **JÁ** mocným vážným a pevným hlasem: „Dobře tedy! Protože ve vás není ani jiskra milosrdenství a stali jste se pravými arcidábly, pak je také z Mého srdce veškeré slitování pro vás zcela to tam! Staniž se vám podle vašich srdcí, smýšlení a nejvýš zlých jména nemajících skutků!“

6) Při těchto Mých slovech náhle všichni ztuhli a byli zachvázeni nejvýš nesnesitelnými bolestmi, jali se výt a prosit a slibovali, že učiní vše, cokoli jen budu od nich žádat, - jen abych je však osvobodil od tak nesnesitelné trýzně! Chtěli by raději tisíckrát zemřít, než aby ještě o okamžik déle snášeli tyto nejvýš nesnesitelné bolesti!

7) **JÁ** jsem však pravil: „Také Já jsem vás prosil o milost a slitování aspoň do zítřka a nedostalo se mi jich; proto také nyní vy u Mne nedojdete milosti a slitování! Jediná milost, kterou vám učiním, záleží v tom, že vašemu nejvýš špatnému životu učiní konec dravé šelmy tohoto pohorí a učiní vám to, co jste vy již učinili mnohým nevinným lidem! Ano, dokonce ani dítky nezůstaly ušetřeny před vaší nepopsatelnou a nikdy neslýchanou ukrutností!“

8) Vy jste byli jako tehdy ještě mladí darebáci těmi nejhrořivějšími při betlémském vraždění dětí, protože jste se také již tehdy domnívali, že usmrtíte mezi nimi Mne. Ale věčný Duch Jehovy, jenž Mne vždy naplnil vší mocí a silou, dovedl tomu zabránit. Po onom činu jste se však dopustili na ubohém lidstvu ještě nesčíslných a neslýchaných ošklivostí, pro které rozum lidský nevynalezl ještě ani jména; proto jsem Já Sám chtěl tomu tak, že jste museli přijít právě sem, abyste jako ďáblové v lidské podobě obdrželi svou dávno již zaslouženou odplatu!“

9) Poté vyli ještě více, prosili o milost a slibovali nejúplnější polepšení svého zlého života. Jen tentokrát ať ještě zjednám průchod milosti za právo. Přitom se však jejich bolestné vytí stávalo stále horší, takže Aziona a Hiram a dokonce někteří Moji učedníci začali za ně prosit.

10) Pravit jsem **JÁ** : „Věřte Mně: Jakmile je jen na 10 okamžiků vyprostím z jejich nejvýš zasloužených útrap, vrhnou se ihned na nás jako nejuřivější tygři a budou nás chtít rozsápat! Ó, Já nejlépe vím, jak zacházet s anděly, s lidmi a pravými ďábly! Věru, pro tyto arcidábly, kteří se dostali podloudně mezi Mé lidské děti, není v mém srdci již zcela žádné slitování!“

11) Zlosynové však vyli ještě více a prosili o slitování.

12) **JÁ** jsem však pravil: „Ihned tu budou ti, kdož učiní konec vašim tělesným útrapám a vaše černé duše budou 10.000 krát tisíc let obývat draky nejpálčivějších pustin Afriky, pohřbené ve žhavém písku. Amen!“

13) Nyní zaduněl se všech stran od pohoří mocný řev, takže se všichni chudí obyvatelé této obce začali velice bát.

14) Já jsem je však utěšoval a řekl Azionovi: „Oba rybáři, ať jsou nyní zbaveni bolestí; ty však je zajmi a odveď do chaty!“

15) Aziona to učinil. Když tito dva penězi svedení byli zajištěni a Aziona si přisedl opět k našemu stolu, tu skočilo ihned celé stádo tygrů a velkých medvědů na ony nyní již strašně vyjící zuřivce, chopili je svými zuby a uháněli s nimi, jakoby měli v tlamách jen vrabce, co nejchvatněji odtud do pohoří. Brzo veškeré vytí umlklo; neboť tyto šelmy, které jsem, jak lze soudit sehnal k tomu účelu sem dokonce od Gangu, byly s tímto jídlem brzy hotovy a odebraly se pak opět rychle do své domoviny.

16) Já však jsem nyní řekl každému: „O tom nechť nepřejde nikdy ani slovo nikomu přes rty; neboť něco takového by se mu nejvýš zle vyplatilo! Oba rybáři obdrží však teprve zítra svůj rozkaz a na tomto světě se již zrady nedopustí.“

17) Tu teprve nabyl **HIRAM** opět odvahu k řeči a řekl Mně nyní: „Teprve nyní vím, kdo je Pánem mezi vámi a musím doznat, že tě nyní zřejmě považují za nejopravdovějšího Boha! Ty jsi sice dobrota sama; ale tvůj hněv je jistě to nejstrašnější na celém Světě a mezi všemi Hvězdami! Jací to asi museli být bídní ničemové, že jsi nechtěl a nemohl s nimi mít ani nejmenší slitování!“

---

195. ŽIVOTOPIS POCHOPŮ.

1) Pravil jsem **JÁ** : „Já ti pravím: V této době není na celé Zemi nic bídnějšího! Pravím tobě: Nyní jsou na celé Zemi velmi mnozí, strašně mnozí nanejvýš špatní a zlí lidé, kteří se však žel stali většinou špatnými svou výchovou od narození. Nechybělo však věru nikdy u nich té nejlepší výchovy a byli vyučováni ve vši dobré nauce; ale již v dětských letech se dovedli všelikým pokrytectvím přetvařovat, takže se jim všude dávala přednost a byli vždy podle možnosti vyznamenáváni. Tím přišli již ve svých mladších letech k velmi váženým úřadům, začali brzy, často s nejhrubším zneužíváním své úřední moci, lidi až příliš utlačovat a tak se stávali stále necitelnější a nesvědomitější. Avšak jejich lest jim všude pomáhala a tak se dostali zejména oni tři hlavní vůdcové jako kolegové ze školy do zcela vysokých úřadů a tak teprve byli na pravém místě, aby propůjčili své pravé satanské touze co největší rozsah a aby bylo za každou cenu provedeno vše, co jim jen vnuknula jejich arci zlá mysl.“

2) Kolik něžných děvčátek a chlapečků od 8 - 12 let zprznili dokonce za největších muk až k smrti, načež pak jejich těla hodili k žrádлу svým mnohým psům! A když se snad smutní rodiče odvážili rozsáhle pátrat co se asi stalo s jejich dětmi, pak se mohli, již předem připravit na to, že asi brzy uhodí jejich poslední hodina. A jejich pochopové a přísežní sluhové nedělali to ani o vlas lépe, nýbrž možno-li ještě ukrutněji. Pomyslíš-li na to vše a ještě na tisíce jiné ještě horší věci k tomu, pak budeš s to zcela dobře pochopit zde Můj hněv.

3) Také však věděli velmi dobře, že by je u Římanů nemohl nikdo tak snadno prozradit jako Já, protože toho o Mně již mnoho slyšeli. Proto také vysílali stále pochopy, aby pátrali po Mé osobě, avšak vždy bez úspěchu; proto chtěli nyní sami provést žádoucí dílo. Avšak tu pravil Můj Duch ve Mně: „Až potud jen a nikdy dále!“ A tak tedy zde zcela plným právem obdrželi již dávno zaslouženou odplatu.

4) Jejich zbraně a řetězy sesbírejte; neboť budete je moci použít jako užitečné domácí nářadí a v zimě k rybolovu! Tamto pod onou skalní stěnou v lese najdete jejich roztrhané šaty a také ohlodané kosti, protože tam byli sežráni zvířaty. Ale odeberte se tam teprve za měsíc, až také vykonají napřed své dílo mravenci! Najdete tam ještě mnoho pozemských drahocenností, které časem a při dobré příležitosti budete moci dobře zhodnotit u řeckých obchodníků; avšak zatím máte na to ještě čas!

5) Loď obsahuje 500 liber zlata, stříbra a ještě množství jiných drahocenných věcí, - to vše i s lodí náleží vám; avšak při dělení buďte spravedliví a nezištní a pomáhejte si podle potřeby!

Loď co tu ztroskotala, je tu bez pána a podle římského pobřežního práva - primo occupanti jus³⁹) - náleží úplně vám! Jste s tím spokojeni

6) Praví **AZIONA** a **HIRAM**: „Pane a Mistře ve vši moci, moudrosti a síle dokonalého Ducha nejvyššího Božství! Kdo by tu nebyl spokojen?! A to tím více, že nyní poznáváme, že je to zcela opravdově jen dar shora!“

196. JIDÁŠOVA DYCHTIVOST PO PENĚZÍCH. VÝHODY NOČNÍHO ODPOČINKU NA STOLICÍCH K LEŽENÍ.

1) (**AZIONA** a **HIRAM**): „My dva jsme nyní již zcela hotovi uvěřit, že ty jsi především polobůh a tento mladý muž (Jan) též; ti ostatní nám sice nedávají o svých božských vlastnostech nic najevo, budou však jistě také něco takového, protože patří k vám dvěma! Jen ten jeden tamto s dosti temnou tvářící má ještě silně lidský vzhled a. bude mezi vámi jen snad poněkud lepším člověkem, protože jsme předtím, když se nepřátelská loď blížila ku břehu, zpozorovali, kterak se velmi starostlivě snažil ukryvat pod spodním kabátem toboleku; neboť bohové tento zemský hnůj nepotřebují!“

2) To přišlo několika učedníkům jaksi k smíchu a **TOMÁŠ** zaklepal Jidáši Iškariotskému hezky pevně na ramena a řekl: „Dobře střeleno, pastýři! Tvé šípy jdou podle čáry! To byla jednou rána v pravý čas! Já bych ti byl tvé dívání po očku na loď a na tamtu skalní stěnu rád zcela hlasitě vytkl; leč pomyslel jsem si: „To snad již učiní někdo jiný!“ A opravdu, ve svém v pravdě nejtoužebnějším očekávání jsem se nezklamal! Hleď, mohl jsi se nechat předtím snadno jedním ochotným medvědem hned odnést pod onu skalní stěnu! A kdybys náhodou nebyl ostatními pravými indickými mlsouny sežrán, mohl jsi si zítra ráno zcela pěkně osvojit všechny tamější drahocennosti! Ale nyní vypadá věc již trochu povážlivě!

3) Nuže, poněvadž jsi při blížícím se nebezpečí přivedl na sucho pod spodní suknicí jen svůj peníz, pak zasluhuješ jako dobrý hospodář ekonom beztoho pochvalu! Avšak poslyš, s tím tajným sbíráním, jak jsi se o to pokusil v Kisu - víš, ve velkém dvoře! - a u Marka ve stanech Ourana, nebude zde nic! Ano, při této příležitosti nepokvete jak se zdá pro tebe chudáka věru žádná pšenice! Já bych se byl na tvém místě již dávno obrátil zády k této společnosti!“

4) Na to nedovede Jidáš Iškariotský vlastně vůbec nic odpovědět a zcela klidně vše spolkně; neboť při Mém neúprosném zuřivců dostal ze Mne velký strach. Ale brzy poté si lehl a usnul.

5) Teprve poté pravil **HIRAM**: „Ano, ano, nyní jsem se teprve řádně podíval na tohoto muže! Je to týž muž kterého jsem viděl ve svém vám známém světlém Snu zcela temného a beze všeho světla; ty Pane a Mistře, jsi však byl nejsvětlejší! - Ale řekněte mi nyní, nebeští přátelé, nechce se vám podle našeho lidského způsobu spát a nejste unaveni? Pohlédli bychom se nyní hned po všelikých rohožích, které máme a po jiných věcech na ležení!“

6) Pravím **JÁ** : „Ó, zanech toho všeho! U tohoto stolu a na těchto lavicích opatřených dokonce dobrými opěradly si odpočine člověk zcela dobře. Říkám vám dokonce z hlediska tělesně lékařského, že by si lidé dobře o třetinu prodloužili tělesný život, kdyby zřídili místo svých rovných nočních lůžek dobré lavice a stolice k odpočinku, jak je vidíš zde! Neboť rovnými lůžky doznává stav a oběh krevní mezi dnem a nocí příliš silnou změnu následkem které „jedině povstávají již záhy všeliké překážky a změny v ústrojích zaživacích a vyživovacích. Ale v tomto způsobu u nočního odpočinku zůstane vše mnohá léta v největším pořádku.“

7) Abraham, Izák a Jakob spali jen na určitých odpočívadlech a lenoškách; neznali rovná lůžka a dosáhli proto při někdejší životní střizlivosti velmi vysokého věku při nejuplněnější duševní síle; když však toho pozdější lidé již nedbali, poklesla jejich doba života více než o polovinu let.

8) Nejškodlivější je však rovné ležení těhotných žen; neboť předně se tím mrzačí a oslabují děti již v těle mateřském a za druhé jejich těžké a často zvrácené porody pocházejí většinou od rovných lůžek. - To vám budiž řečeno s ohledem na tělesné zdraví! Kdo se podle toho zařídí, ten pocítí dobré tělesné následky.

9) Noční odpočinek v létě máte požívat možno-li spíše na čerstvém vzduchu nežli v pokojích a ztuchlých chatách, - dobré následky toho byste brzy zpozorovali! jen v zimě lze používat

³⁹ „Právo patří tomu, kdo se prvý chopí vlastnictví!“ Vyd..

mírně ohřátých, ale vždy čistých a suchých pokojů. Kdo takto podle původního řádu a jinak v jídle a pití střízlivě žije, ten bude mít málo co dělat s lékaři a lékárnami.“

10) Praví **HIRAM** a **AZIONA**: „Ó, ty pravý božský Pane a Mistře života, také za to jsme ti povinni vpravdě nikdy nekončícím díkem a také tuto tvou převelice moudrou radu uvedeme podle svých sil a poznání ve skutek!“

11) „Chtěl bych tu ještě pro sebe, dodat praví **HIRAM**, “: „Mistr všeho života musí zajisté nejlépe vědět, co právě nejlépe prospívá všemu životu! Ježto však na této Zemi byli zajisté kdy-si první lidé, je otázka, jak asi tito lidé žili v přirozeném ohledu!“

197. PRADĚJINY LIDSTVA.

1) Pravím **JÁ** : „Ano, tady Moji milí a velmi mnohými zkušenostmi a vědami obdaření přátelé, bude nám těžká odpověď, vám srozumitelná! - Neboť tato Země je předně pro vaše pojmy o času již převelice staré světové těleso; nemáte ani pochopitelné číslo, kterým by se mohla stanovit mnohost let jejího trvání.

2) Ale lidé, jaké nosí nyní půda této Země, trvají číselně skutečně teprve něco přes 4000 let. První tehdy žijící lidé byli lidé jako jste vy, ale následkem svého jednání se rozpadli ve dvě třídy, totiž v děti Boží, protože jejich srdce a mysl poznala Boha a zůstala Mu věrna a v děti světa, protože stále více. zapomínali na Boha a ve všem sloužili jen světu, tak jako nyní většina lidí. Postavili města a všeliké chrámy modlám; jejich pánbůh však byl jako nyní mamon. Žili zcela jako se žije nyní; proto také jejich život byl jen zcela krátký, jako je nyní.

3) Zcela jinak tomu však bylo s dětmi Božími. Tyto děti obývaly jen hory, přicházely jen nejvyšší zřídka do nížin a žily zcela prostě a přirozeně. Tu nebylo měst, městeček, vesnic ani srubových domů, nýbrž byly tu jen čisté trávníky zcela obklopené živými stromy. Směrem ke stromům byl učiněn lavicovitý násyp země, který byl podle potřeby směrem ke kmenům obložen hustě mechem a tak tento vnitřní okružní val tvořil zcela pohodlnou lavici pro denní odpočinek a zároveň dobré noční lůžko.

4) Jejich strava se skládala většinou z dobrého a stále zralého –ovoce - z všelikých chutných kořenů a mléka. Časem se; - poučovány vnitřním zjevením naučily brzy také zhotovovat nutné domácí náradí ze železa a jiných kovů a provozovaly pak také již rolnictví, připravovaly si mouku a dovedly připravovat velmi dobrý chléb a tak i leckteré mnohé jiné věci, ale bez okázalosti, - neboť jim úplně postačil účel věci, a tak žily aspoň 2000 let ve velké prostotě a dosahovaly přitom velmi vysokého stáří.

5) Teprve když se ponenáhlu daly ošálit také nádherou a velkou krásou světských dětí, bývaly pak často jimi za trest podmaněny, ano zotročeny až na velmi nepatrnou část která až na Noéma a potom - ještě dál a dále zůstala věrna Bohu; ale tím se také vše u nich změnilo. Staly se tělesně menší a slabší a dožily se jen zřídka 100 let, zatím co dříve dosahovaly věku často téměř 1000 let.

6) Jak je však známo, všichni prvotní lidé Země, kteří se stali lidmi čistě světskými, byli za dob Noemových vlastní vlnou stížení převelikou potopou; neboť potopa pokryla největší část tehdy zalidněné Země tak, že mocné vlny bouřemi a vichřicemi vytvořené, nezřídka dokonce několik loket vysoké, bily občas téměř přes největší vrcholy hor a proto také udusily až na Noéma a jeho malou rodinu, veškeren život a také veškerou zvířenu až na to, co Noe uchoval ve své arše. S Noemem však započalo jak známo, zcela nové údobí Země.⁴⁰⁾

7) Tím máte také nyní zcela stručný, avšak věrný obraz o pralidech této Země a z toho můžete ještě živěji poznat, že Má vám daná rada je zcela dobrá a správná.“

8) Praví **HIRAM**: „Ale Ty, jedině přemoudrý a přemocný Mistře života a Pane všech lidí! Je-li Země již tak hrozně stará, jaké pokolení bylo tedy právě na této Zemi před vlastními, nám podobnými lidmi? Vždyť tato Země nemohla přece být téměř polovinu věčnosti až do tvých prvních lidí před 4000 lety zcela pustá a prázdná, tedy nadarmo kolem velkého Slunce kroužící! Či byla až do té doby skutečně jen zcela pustá a prázdná? Je to sice ode mně velmi nepřístojné, že se Tě táži na něco takového; leč já vidím, že v Tobě a v tomto mladém muži je opravdu jistá všemohoucnost a tak mně ani v tomto směru nezazlívěj mou vědychtivou dotěrnost.“

⁴⁰ Podrobně vylíčeno v „DOMÁCNOSTI BOŽÍ“ (č.1. Novosalemských spisů). Vyd..

198. PRADĚJINY ŽIVÝCH BYTOSTÍ NA ZEMI.

1) Privil jsem **JÁ** : „Ó, jen se taž, o odpovědi nebude u nás nikdy nouze a to vždy o takové, které v sobě skrývají jediné stálou a naprosto nezrušitelnou vnější a vnitřní pravdu! Dej tedy jen dobrý pozor na to, co ti odpovím na tvou otázku!

2) Hleď, před oněmi zmíněnými prvými pravými lidmi byly sice také - tak jako na nesčíslných této Zemi podobných světových a zemských tělesech - bytosti, které se svým vnějším tvarem velmi značně podobali lidem nynějším! Na této Zemi byla velmi mnohá údobí, v nichž dřívější pokolení zcela zaniklo a poněáhu na jeho místo nastoupilo pokolení jiné a vždy v něčem poněkud dokonalejší.

3) Velmi dávno předtím nežli se taková pokolení obyčejně od 7000 do 7000 let, zcela jistě však od 14000 opět do 14000 let vystřídala, byla Země na svých vody prostých částech oživována jen všelikými vegetabiliemi (rostlinami) a teprve poté všelikými vždy však teprve poněáhu vznikajícími velkými a malými teplokrevnými zvířaty. Říše vodních zvířat a potom obojživelníků byla však již před nevyš velkolepou vegetací na souších převelice silně a mocně zastoupena, rovněž tak říše všelikého létajícího hmyzu jako much a tisícových jiných druhů a s nimi téměř zároveň tu bylo několik prvotních druhů ptáků, která však nyní již nejsou, ačkoliv moucha jako prvý žijící tvor a jako počátek všech zvířat⁴¹⁾ každého světového tělesa je ještě dodnes táž a také budoucně zůstane.⁴²⁾

4) Teprve když se Země takto stávala stále bohatší na humus a častými vnitřními velkolepými ohnivými výbuchy, jimiž byla zatvrdlá půda pod vodou násilně na mnoha tisíci místech rozryta v dlouhá a rozsáhlá horská pásma a když se byla také jinými přemocnými bouřemi ve vzduchu a ve vodách již tak přetvořila, že se na ní mohlo následkem větších a sušších prostorů, jakož i následkem větší vegetativní způsobilosti dařit také již dokonalejším a větší inteligencí nadaným bytostem, teprve tehdy byli nejmoudřejším, věčným a všemohoucím Duchem Božím povoláni v individuální bytí tvorové lidští.⁴³⁾

5) Od té doby se střídaly, jak dříve ukázáno, vám nepředstavitelně mnohá údobí Země a tu vždy pokolení o něco dokonalejší zatlačilo pokolení dřívější méně dokonalé.

6) Hleď, nad tímto suchým místem, které jistě přes 20 mužských výšek povzneseně stojí nad hladinou vodní tohoto malého moře, stálo mnoho tisícitiscůkrát moře! Bývalo ovšem potom ve tvaru stále často silně pozměněném rovněž tak jako nyní souší, ale nežli od nynějška uplyne jen 6000 let, bude opět pod mořem a poté v době as 9 - 10.000 let opět tak jako nyní souší. To se bude na Zemi tak dlouho stále střídát, dokud Země anebo spíše hmota nepřejde zcela v život.“

7) Práví **HIRAM**: „Ó, Pane a jediný Pramistře všeho života a bytí! Jak to potom bude při opětném zaplavení vypadat s trváním tehdy jistě také ještě existujících lidí? Budou pak všichni opět žalostně utopeni?“

8) Pravím **JÁ** : „Ó, nikoli; neboť takové občasné mořské záplavy postupují vždy nanejvyš pomalu a zcela nepozorovaně, takže lidé budou mít vždy dost času, aby unikli moři do oněch jižních částí Země, v nichž moře svým ústupem osuší opět převeliká území, protože se v tomto období bude opět vylévat více k severu. A tak tomu pak také opět bude při jeho ústupu na jih.

9) Lidé se tedy již nemusí naprosto obávat žádného nebezpečí a Můj Duch je tu již povede, aby již dávno předtím vykonali k tomu náležitá opatření. - Pochopil jsi to nyní tak trochu?“

10) Práví **HIRAM**: „Ano, zdá se mi, jako bych to byl pochopil; ale abych dospěl ke zcela jasnému názoru těchto dříve nikdy netušených a ještě méně kdy slýchanych obdivuhodných poměrů, které jaksí spočívají v přenesmírně velkolepé přirozenosti velkých Světů a jejich řádu, k tomu je třeba více nežli mého nekonečně omezeného rozumu! Rozuměti tomu ze základu tudíž nemohu, - ale věřím ti na slovo, neboť jsi dosti moudrý, abys to vše zcela přesně věděl a znal, neboť tvůj Duch, jak mi ještě za dne sdělil Aziona, je prý co do moci, zření a nejdokonalejšího poznávání zcela jedno s Duchem nejvyššího Božství; nepoznávám také sice jak je to možné,

⁴¹⁾ „a jako počátek všech zvířat“ doplnil a přidal pisatel J. Lorber. Vyd..

⁴²⁾ srovnej „MOUCHA“ (č.8. Novosalemských spisů.) Vyd..

⁴³⁾ „tvorové lidští. „ doplnil a přidal pisatel J. Lorber. Vyd..

ale věřím tomu, protože jsi nám nyní již bez vyzvání podal o tom tak nadmíru nezvratné důkazy. Snad pro nás přijde také doba, v níž budeme tyto věci lépe poznávat nežli nyní; ale pro nyníšek musíme tomu jen věřit."

---

199. RŮZNOST SVĚTŮ.

1) Tu praví **AZIONA**: „Řekni mi však, nepochopitelný mudrci, je v nekonečném tvůrčím vesmíru ještě více takových Světů, na nichž by, pravím, měli lidé ve všem s námi úplně stejné určení?"

2) Pravím **JÁ** : „Příteli, pohlédni jen jednou s náležitou pozorností na své tělo a zpozoruješ na něm mnoho různých údů a částí! Mohou mít jen jediné určení?! Může mozek a žaludek mít jedno a totéž určení, anebo oko a uši, ruce a nohy anebo nos a ústa?! Hleď, ač se lidské tělo co nejunělečtěji skládá z tak nespočetně mnohých menších částí, přece nemají ani dvě nejbližší a navlas nejpodobnější části tvořící jeden a týž orgán, zcela stejnou vlastnost a určení!

3) Například. Těsně vedle sebe jsou dva jednotlivé nervy. Oba dostávají tutéž potravu a jsou oživovány týmž životním fluidem a jejich působení záleží v tom, aby udržovaly a dávaly růst dvěma těsně vedle sebe jsoucím vlasům na hlavě. Nuže, tyto dva nejvyšší nepatrné nervy měly by asi být jako vzájemně stejné příčiny navlas stejných účinků také navzájem svým určením úplně podobné! Já však pravím: Ó, nikoli! Tyto dva nepatrné nervy jsou si navzájem svým určením tak málo podobné, jako muž a žena a proto je také jejich vnitřní organismus vesměs různý.

4) Ale ty se nyní domníváš a říkáš u sebe: Ano, tu však musí být přece dva mužské a dva ženské nervy navzájem úplně podobné! A Já ti říkám: Také ne tak úplně, jak si to představuješ! Neboť kdyby tomu tak bylo, pak by musely všechny vlasy vyrůstati na jednom a témž místě na hlavě, anebo by zcela stejná nejbližší mužská nervová organizace jsoucí jen o čárku dále, jakožto již na jinak uzpůsobeném místě hlavy, nepřivedla již ke vzrůstu zcela žádný vlas. Ano, může se dokonce stát, že nutný a vší přírodou podmíněný asimilační pud (přizpůsobit se) je také v nervech kořenů vlasů silnější, nežli je to v řádu. Jaký však bude potom toho následek? Tím budeš moci své vlasy na hlavě brzy a snadno spočítat!

5) Takový zjev na těle člověka je ovšem mimovolný; ale povstává nicméně většinou jako nutný následek nezřízených snah smyslné a hmotné duše. Pud asimilační je sice nutný k šíření a udržování přirozeného života, ale ve své síle nad anebo pod míru předepsanou v přírodě samé je jeho smrtí.

6) Dejme tomu, že by mezi mužským a ženským pohlavím nebylo ani nejnepatrnějšího podráždění asimilačního, jako je též u zvířat, pak by šíření přirozeného života zcela jistě zaniklo. Důvod toho zajisté oba zcela dobře poznáváte. Úplný nedostatek tohoto podráždění by tedy znamenal též zřejmou smrt všeho přirozeného života. Ale své meze překračující asimilační podráždění aneb vlastně asimilační je tolik jako zřejmá smrt přirozeného života a s ní též velmi snadno života duše.

7) Například: Oko má asimilační podráždění pokud se týče světla. Není-li drženo v náležitých mezích a člověk se začíná upřeně dívat do Slunce, pak se oko takovým mocným předrážděním brzy usmrtí a tedy oslepne. A tak to jde i se všemi lidskými smysly.

8) Vzájemné asimilační podráždění může však být ve svých prospěšných hranicích udržováno jen tím, že jsou svobodné duši dávány zákony, podle nichž si může jistým krokem zařídit běh svého přirozeného života. Takovéto zákony může ovšem ve vší úplnosti účinně a požehnaně dávat jen Ten, kdo stvořil nebe, duchy, Slunce, Hvězdy, Měsíc, tuto Zemi a vše, co je, dýchá a žije v ní, na ní a nad ní. A to také za všech dob Tvůrce činil; leč bylo vždy jen málo těch, kdo tyto zákony vážně ve všem zachovávali. Ti však, kdo podle těchto předpisů žili, sklízeli z toho také vždy opravdové časné i věčné požehnání; lenoši, podceňovatelé a nevěrci zakusili však opak na sobě a dokonce také na ostatních jim podobných.

9) Ze všeho toho však, co bylo řečeno, je pro tvou hlavní otázku co nejjasněji dokázáno, že v celém nekonečném tvůrčím vesmíru není ani jediného zemského tělesa, které by mělo právě totéž a - Já pravím - nejvyšší určení a k jeho dosažení totéž vnitřní a vnější zřízení jako právě tato Země.“

200. ROZDÍL MEZI LIDMI TÉTO ZEMĚ A LIDMI JINÝCH SVĚTŮ.

1) (**PÁN** :) „Shledáš se sice všude se zvířaty asi téhož druhu jako na této Zemi, rovněž tak i s lidmi, - ale nikde ne v takové hojnosti a rozmanitosti; všude je totiž jen nemnoho druhů jak v říši rostlin tak i v říši zvířat a lidé nežijí ve svobodném, nýbrž spíše v souzeném řádu a jednají více podle poznání instinktivního nežli podle nějakého poznání svobodného, ze sebe a ze zkušenosti čerpaného.

2) Na rozsáhlých velkých slunečních zemských tělesech je v podstatě podle pásem anebo ploch zastoupeno přiměřeně vše, co se potom zvláště vyskytuje na Planetách kolem nich kroužících, - také je tu mnoho moudrosti mezi jejich různými, řeči schopnými lidmi; ale také řeč a často nejvyšší význačná moudrost je tam jen instinktivní a daná, nežli svobodná a nějak úsilím svobodné vlastní činnosti vydobytá.⁴⁴⁾

3) Proto však tam také není zásluhou, jako také není zde na Zemi u včel zásluhou, že si staví umělé buňky a že si proto přinášejí a připravují látku z květin; neboť včela se jeví jistě každému mysliteli spíše jako nástroj nějaké duchovní inteligence onoho světa nežli jako nějaká sebe samu určující, svobodně činná bytost. A téměř tak je tomu na všech ostatních světových tělesech s lidskými tvory, i když jsou jejich vnější tvary často neporovnatelně krásnější a ušlechtilější nežli na této Zemi.

4) Všichni ostatní tvarové lidští, kteří obývají různá jiná světová tělesa, předstihují však o mnoho instinkt zvířat této Země; neboť mají vedle toho přece také určitou životní komůrku, v níž mají jakési svobodné poznávání a tím poznávají a také svým způsobem uctívají nejvyššího Božího Ducha, ale způsob uctívání je ovšem na velmi různých zemských a světových tělesech také velmi různý.

5) Téměř většina zvířat této Země má sice ve svých duších více méně jakousi stopu komůrky svobody, pročez může být také krocena a k mnohým pracím vycvičena, - avšak nelze ji přirovnat ke komůrce svobodného poznávání lidí ostatních světových těles. A nyní myslím, že jsem ti na tvou hlavní otázku pro tvé poznání dostatečně odpověděl. Je vám oběma nyní věc dostatečně jasná?“

---

201. POHLED DO SATURNA.

1) Praví **HIRAM**: „Nyní by již bylo vše ve zcela dobrém pořádku, jelikož ti, ó velký, převznesený mudrci věříme nyní již ve všem na slovo. Poněvadž tobě je, jak se zdá, vše zcela možné, nebude ti také právě nemožné, abys nám dal blíže pohlédnout na některý takový úplně jiný Svět, - avšak nám oběma zároveň, abychom pak mohli ostatním podat platné svědectví!“

2) Pravím **JÁ** : „Ó, nic snazšího nad to! Ale vašíma tělesnými očima by to bylo ovšem nemožné; proto tedy na krátký čas sjednotím oko vašeho ducha, vaše duše a vašeho těla! Tamto nahoře na obloze vidíte dosti velkou a poměrně silně svítící Hvězdu, - je to právě tak zvaná Planeta Saturn. Upřete nyní svůj zrak přímo na ni a uvidíte, která se rychle zvětšuje a to bude po tak dlouho, až budete jakoby úplně na ní! Pak budete také moci vyprávět, co jste viděli! Učiňte tedy tak!“

3) Tu začnou oba upřeně hledět na tuto Hvězdu a Hvězda se rychle zvětšuje. Už vidí dokonce její oddělený Prsteneček a několik jejích Měsíců. Brzy se Měsíce - stávají tak velké jako je Měsíc zemský a také rychle větší; Planeta sama však stojí před jejich pohledy v již úctu budící velikosti a velebnosti. Jejich hlasitý obdiv začíná již přesahovat všechny meze; neboť zatím co toto vše stále dokonaleji spatřují, vyslovují ústy nahlas vše co vidí.

4) Nyní jsou již v největší blízkosti prvního od Planety vlastně nejvzdálenějšího Měsíce a **HIRAM** hlasitě zvolá: „Ach, to je zcela velká, leč žel velmi pustá Země! Jsou tu opravdu lidé, zvířata a rostliny; avšak vše je jakoby velmi zakrnělé, z lidí vyzívá málo ducha, - také vesměs nejsou krásní. Také zvířata jsou velmi slabě zastoupena a vypadají zcela zvláště. Rostlinstvo vypadá také velmi jednotvárné a silně zakrnělé. Ne, tu se nám už naprosto nelíbí!“

5) Ach, tu přichází k nám zase takový Svět! Ó, ten stojí ještě za méně! Tu třetí, nestojí také

---

⁴⁴ Srov. „PŘIROZENÉ SLUNCE“ č.2. Novosalemských spisů.) Vyd..

za nic, - to by byl vhodný Svět pro toho moudrého Diogena! Viděli jsme jej! Hle, tu je čtvrtý a také nevypadá o nic lépe! Proto jen dále! Tu přichází již pátý, tu je vše ve velmi malém měřítku; ale obydlená část vypadá přece jen o něco lépe nežli u dřívějších. Ti malinci poskakují zcela čile jako opice! Po nějakém příbytku však nikde ani stopa. Také říše zvířecí se tu zdá být velmi jednoduchá a velmi skrovně zastoupena a rovněž tak i milé rostlinstvo! Ale tu již přichází Svět šestý a ještě menší a tu dokonce sedmý! Ó, tyto Světy jsou strašně neúhledné!

6) Ale nyní, ó, blesky, krupobití a hromobití! Nyní nám přichází vstříc nesmírný Svět! Ó, nemá zcela žádný konec! (N.B. Je to vnější Prstenec.) Ach, zdá se jakoby hned bez konce v nejpřímější čáře věčně dále trvá! Ó, tu to již vypadá zcela nádherně! Převelice dlouhé řady hor se zdají být bez konce, je vidět množství jezer a řek, lidé a rostliny se již více podobají našim. Ale po nějaké patrné kultuře nezdá se také tu být ani stopa. Zdá se, že lidé zcela zvláštěně vypadající neznají veselost a jsou obrovsky velcí Ale nejsou žádné domy a ještě méně nějaká města.

7) Aha, tu nám přichází již vstříc zase druhý tak velký Svět! Je to právě tak, jakoby jeden převeliký Svět vězel ve druhém! Avšak mezi tímto Světem a dřívější velkou Zemí není ostatně zrovna mnoho rozdílného - a hle, tu přichází již třetí téměř zcela podobný Svět! No, ano, kolik to tu Zemí v sobě vězí?! Avšak lidé poněkud menší vypadají zde zcela jako strašidla, vše je velmi pusté - a není tu téměř žádné kultury! Ne, na tomto Světě bychom také nechtěli bydlet!

8) Ale tu nám již přichází zase vstříc jakýsi malý Svět! No, no, nyní zcela v blízkosti vypadá nicméně zcela slušně; avšak nějakého tvora tu nelze objevit! Leč, ó, u všech všudy! Tu nám teprve přichází vstříc Země, před níž musí každý pojmout úctu!“

9) Téměř půl hodiny tu trvalo toto pozorování spojené se všemožnými výbuchy obdivu a já jsem nyní povolal oba zpět do jejich přirozeného stavu a ponechal jim v jejich duších a dokonce v mozku nejúplnější vzpomínku na to co viděli a poté jsem se jich tázal, jak se jim Saturn ⁴⁵ viz.spis č.7) líbil.

---

202. OTÁZKA TÝKAJÍCÍ SE MESIÁŠE.

1) A **HIRAM** odpověděl: „Ó, Pane, naplněný všemohoucností a moudrostí! To bylo něco nevýslovného! Ona poslední a vlastně nejvnitřnější převeliká země byla vpravdě světem plným převelikolepých divů. Jenže vše však bylo tak ohromně veliké, že jsme si vůči tamním, ostatně velmi dobře vypadajícím lidem připadali jako myši proti slonům. A v takovém poměru bylo vše, zejména na polohorských výšinách; ale zcela v údolích byla kultura poněkud podobnější naší Zemi. K popsání všeho toho, co jsme viděli, bylo by však třeba sto a ještě více let!

2) Nyní tedy také již zcela důkladně poznáváme, že je to jediná Země, která má určení nosit opravdové lidi podle obrazu a podobenství nejvyššího Boha a také poznáváme, že Ty jsi zcela takovým nejvyšším Duchem Božím naplněn; neboť jinak by Ti bylo zajisté nemožné, tak převelikolepě nám odhalit a k nejúplnějšímu nazírání co nejvíce přiblížit onu Hvězdu Saturn. Ano, Pane a Mistře, kdo stvořil takové věci, ten musí být nad veškeré naše pojmy velký, mocný a moudrý! Jeho Samého důkladněji poznat bylo by ovšem mnohem více, nežli kdybychom mohli také nadále podržet onen přezáračný zrak a nazírat na všechny nescíslné Hvězdy v jejich nejbližší blízkosti!

3) Budeme tudíž Tebe a také tohoto mladého muže nyní z celého srdce prosit, abyste nás aspoň tak dalece vpravdě poučili o vlastním Tvůrci veškerého duchovního a hmotného světa, bychom si o Něm mohli učinit zcela řádný pojem a také abychom - jako lidé podle Tvých slov nejdokonalejší a vlastně jako skutečné Jeho děti - věděli, co máme vůči Němu konat, bychom byli pokud možno hodni toho čím již Jeho vůlí jsme a ještě více býti máme. Neboť jsme lidé vážní a máme těžko ohebnou vůli; co však jednou přijímáme a zastupujeme, to je pak také zastupováno muži nejvyšší skálopevné víry a žádnými větroplachy.“

4) Privil jsem **JÁ** : „Nuže hleďte, nyní jsme se dostali vlastně k věci, pro kterou jsme k vám jedině přišli a vy se máte právě od nás nejen podrobněji, nýbrž co nejdokonaleji naučit znáti Tvůrce všech nescíslných zázračných děl, jakož i jeho snadno splnitelnou vůli, protože se každý člověk teprve dokonalým plněním poznané vůle Boží stává pravým, všemi dary moudrosti a síly

---

⁴⁵ Srovnej „SATURN“ (Č.7 Novosalemských spisů.) Vyd..

obdařeným dítětem nejvyššího a jedině pravého Boha. - My jsme však již dříve jednou pronesli několik slov o Mesiáši Židů, který má přijít! Rád bych tedy nyní od vás slyšel zcela svobodné mínění o této záležitosti Židů! Mluvte proto bez ostychu!"

5) **HIRAM** se několik okamžiků rozmýšlel a potom pravil: „Ano, ano, Pane a Mistře, ve všech věcech a zjevech, my jsme dříve ještě za dne učinili o tom malou zmínku! Já jsem ze židovských knih vyčetl téměř vše, co se k tomu vztahuje; ale vše znělo tak zvláště a bylo to naplněno všelikými mystickými, nesrozumitelnými obrazy, že jsem z toho, aspoň já nemohl být vůbec moudrý! Také jsem se na to při vhodné příležitosti ptával velmi moudrých Židů a až příliš brzy jsem se přesvědčil, že také oni nevěděli o tom více nežli já a tak musím ze svého dosavadního rozumu říci vám právě jen to, co jsem o tom soudil dílem já sám a dílem také ostatní velmi jasně myslící lidé.

6) Nuže, každý národ na Zemi více méně byl a nepochybně také větším dílem zůstane, nehledíc k některým vyšším zjevením, vlastním tvůrcem svého náboženství, svých mravů a zvyků a svých pozitivních nadějí. A tak se tomu také zdá být u Židů.

7) U většího národa se daří devíti desetinám lidí bídne anebo velmi špatně a jen tak deseti- na může říci: „Až na to umírání je to zrovna ještě k vydržen!“ Co tu pak zbývá jiného nežli nějak oživit víru ubohého lidu a všelikými z vrozené lidské poesie vytrysklými nadějemi jej utěšovat buď nějakým elysiem na onom světě anebo nějakým zázračným, s prvotním Božstvím zcela totožným Mesiášem (Zachráncem). S touto nadějí plnou blaženého očekávání jdou generace za generacemi do hrobu, odpočívají pak zcela klidně bez víry a naděje ve vlídné chladné matce zemi. Co se mne týče, já tu věc naprosto nehaním; ale jak si ji lidé představují, takovou při vši mé upřímnosti není!"

---

203. HIRAMŮV POJEM O MESIÁŠOVI.

1) (**HIRAM:**) „Ano, pravým Mesiášem národů byla by nějaká čistá nauka, pomocí níž by lidé poznávali v celé své podstatě sami sebe a z toho teprve Boha jako nejmoudřejší, všemohoucí a lásky nejplnější základ všeho bytí a v tomto poznání by se pak snažili také své potomky nade všecko jiné udržovat! Avšak velkou rakovinou světa je právě to, že se žádná sebečistší nauka nemůže udržet ani 500 let čistá a to proto, že se až příliš mnohými falešnými a nečistými naukami příliš brzy zakalí a že se při každé nové sebečistší a životně sebe pravdivější nauce tvoří také až příliš brzy jistí starší a představení, z nichž vzniká kněžská kasta, která se již nechce dotknout pluhu ani rýče nýbrž chce pouze učit, tím pak také víc a více vládnout a bezstarostně velmi dobře žít. Nuže, jak potom taková privilegovaná kasta zachází s čistou naukou, to nám ukazují příklady všech nám nyní známých národů a bylo by škoda, kdybychom o tom ztráceli i jen o slovo více! A tak jsem vůči tvé moudrosti ovšem toho nerozhodujícího mínění, že člověk, jakým jsi ty, anebo jako tento mladý muž zde, byste mohli být skutečně pravými Mesiáši národů, protože k tomu máte více než dostatek náležité životně pravdivé moudrosti a z ní plynoucí moci.

2) Ale k tomu by se muselo učinit leckteré velkolepé opatření!! Předně přehlídka všech v základě zkažených lidí, zadruhé pak úplné zahlazení všech nynějších chrámů, škol, modliteben, kněží a učitelů! Z nyní trávajícího kulturního stavu neměla by zůstat nikde ani stopa! Jen lidé, jakými jste vy a tu a tam ještě někteří, měli by zůstat dále a především se starat o čisté udržování a šíření - pravím - tvé nauky a všechno ostatní pozemské podle našeho příkladu odložit. Tak by se mohlo takovouto pravou mesiádou časem všem lidem opravdu pomoci! Ale veškeré ostatní jakési opravování a látání je a zůstane pro blaho lidstva vcelku neplodným úsilím.

3) Ano, budou se sice tu a tam tvořit větší a menší společnosti, které přijmou a pochopí tvou nauku a také po jistou dobu udrží čistou; ale brzy je, jak jsme zde viděli před několika hodinami, přepadnou a zahubí mocní a světší zuřivci anebo společnosti ustanoví nové učitele a strážce této nauky, z nichž se časem vyvinou zcela titíž kněží, jak je můžeme nyní všude pozorovat v mnohých tisících.

4) K plodnému přijetí tvé nauky patří však především úplné odvrácení lidské mysli ode všech jakýchkoli hmotných a světských výhod. Nad pluh, ryč, sekyru a pilu k přípravě nejnужnějších životních potřeb se nemají lidé nikdy chtít povyšovat a nemají přikládat jakousi hodnotu ničemu jinému nežli jen čistě duchovnímu, vnitřnímu životnímu vzdělávání; pak by to mohlo jít.

Ale kde je to nyní možné při nynější světské kultuře lidí?! Kdo odklidí ty nesčíslné hmotné světské zájmy?!

5) Je-li však tvá božsky sebe pravdivější a sebečistší nauka zasévána do takového starého bahna světského, tu bych chtěl vidět tu spoustu plevele, který vypučí uprostřed nejušlechtlejších výhonků tvého zasetého učebného semene! U nás, kdybychom tak mohli mít vlastní, nějak ode všech ostatních lidí hodně vzdálenou a uzavřenou zemi, by se tato nauka jistě udržela co nejdéle čistá; ale v jiném světě by se jí tak dobře nedařilo!

6) Takový je tedy nyní, jak již bylo poznamenáno, můj názor o Mesiáši, v kterého zejména Židé svým způsobem marně doufají. Také jsem se tu mohl značně zmýlit; protože však podle tvého slova každý člověk může dospět ke svému životnímu zdokonalení jen svou nejvyšší vlastní činností ve zpracování a vedení svého vnitřního srdečního života, pak také nepotřebuje žádného jiného Mesiáše nežli jen takového, jakým jsi právě ty, totiž učitele nejpravdivějšího a ve všech životních sférách nejobeznalejšího a tím právě nejmodřejšího. Vše ostatní je básnický přelud beze vsí stopy po pravdě podobně jako růžový na květ a trní bohatý keř, jenž nemá vůbec plody, protože člověku nedává potravu a pramálo prospívá k něčemu jinému. - Jaké by bylo nyní tvé mínění v tomto mém názoru?"

204. MESIÁŠ A VYKOUPENÍ.

1) Pravím **JÁ** : „S tvým míněním jsem v hlavní věci zcela srozuměn, jen ne tak zcela v jeho zvláštních nedostacích pokud se týče zakládání, šíření a udržování takové nauky, ačkoli v jistém směru také v tom má tvůj názor něco do sebe.

2) Co se týče tvého mínění o třídění lidí a všech jejich děl světské kultury, nastalo takové třídění s malou výjimkou za časů Noemových nad tehdy obydlenou Zemí, jak je to také ač obzvláště popsáno Mojžíšem, z čehož však pravý mudrlec a znalec podobenství může však zjistit onen čistý dějinný stav.

3) Jaké však bylo lidstvo, ačkoliv pocházelo jen od velice zbožného a moudrého Noema, již za několik set let?

4) Již za dob Abrahamových byly Sodoma a Gomora s ostatními deseti městy pro nejvyšší hrubé nepravosti ohněm a sírou s oblohy s lidmi i s dobyt看kem tak zničeny že o nich nezbylo již ani stopy. Místo těchto měst máš nyní to Mrtvé moře, v němž do této chvíle nemůže žít žádné zvíře a také ptactvo se střeží je přelétat.

5) Za dob Mojžíšových byly ve zvrhlém Egyptě po léta známými sedmi ranami vytrženy přes dvě třetiny lidí a dobytka a veškerí Izraelité, kteří se tam z počátku jako nemnozí bratři Josefovi o dvě stě let dříve z nouze přistěhovali a právě za ukrutného faraona si museli dát líbit veškeré utlačování a pronásledování, byli jako nejlepší pracovníci této říše vyvedeni, takže tím celá říše upadla do největší chudoby a zároveň anarchie. Ale ponenáhlu se opět zvedla, zbohatla, zmohutněla příliš a proto byla také opět trestána válkou, hladem a morem. Pohled nyní na ni a shleď ji takovou jako všechno ostatní svět!

6) Z těchto několika opravdových uvedených skutečností zajisté pochopíš, že čištění hříšného lidstva nemá nikterak tak vydatný účinek, jak si to představuješ; neboť zhoršení člověka jakož i celého lidského pokolení nespočívá tak velice v naskrze zlé vůli lidí, jak ty si to nyní před námi myslíš, nýbrž spočívá spíše v drážditelnosti duše nutné k životu duše, aby neupadla do lenosti ale horlivě se pohybovala po poznávaných cestách světla.

7) Protože se však duši tak velice líbí klid a nečinnost, hledá pomocníky a sluhy, kteří pro ni pracují anebo jí aspoň pomáhají. Tím se stává brzy zámožnou, bohatou a mocnou a začíná vládnout ve svůj prospěch, dává zákony a nařizuje ve svůj prospěch všeliké věci. A hle, pak se stává většinou zchytralou duší, která nemá chuť pracovat a to je důvod pro zhoršení mravů celých národů, kteří jsou jí vždy víc a více strháváni od duchovna do hmotna.

8) Tedy lenivost aneb stále stoupající chuť k zahálce je a zůstane vždy počátkem všech nepravostí a tato vlastnost lidské duše je právě onen nejvyšší zlý duch, kterého Písmo nazývá „satanem“. A v něm je také právě dědičné zlo, kterým trpí všichni lidé a od něhož Je nemůže osvobodit nikdo jiný nežli právě jen pravý Mesiáš, Který přichází z nebes nejplněnějšího života a nejvyšší činnosti.

9) Neboť že mezi lidmi této Země je dědičné zlo, to viděli a poznali již všichni moudří známé

Země; v čem však záleží a čím je třeba toto zlo potírat, nevystihli. A věci Mesiáše právě bude, aby naukou a skutkem navždy osvobodil lidi od tohoto zla, jehož plodem je smrt duše!

10) Avšak toto osvobození (vykoupení) se stane pro člověka teprve tehdy právě a účinné, použije-li k tomu zcela přesně a věrně udané prostředky, - jinak bude po příchodu Mesiášově zcela týmž špatným člověkem, jakým byl před Ním; neboť Mesiáš přišedší z nebi neosvobodí od dědičného zla nikoho jiného nežli jen jedině toho, kdo bude podle Jeho nauky ve všem žít přesně tak, jak to předpisuje nauka. Nikdo neočekávej od Něho nějaký jistý magicky zázračný účinek pokud se týká osvobození od uvedeného dědičného zla!

11) Mesiáš bude sice na svědectví toho, že je to On, konat velké zázraky; ale tyto zázraky nepřinesou žádné duši užitek a prospěch o sobě, nýbrž jen tím, že probudí víru a pobídnou duši ke skutku podle podávané nauky.

12) Mesiáš se tedy bude podobat bohatému a dobrému hospodáři a hostiteli, jenž připraví velkou hostinu a vyšle na všechna místa, cesty, silnice a ulice své sluhy a přísluhovače a všechny zcela vlídně pozve, aby přišli a účastnili se velké hostiny. Chudí i bohatí, malí i velcí, slabí silní a také bezmocní a mocní budou z úst poslu slyšet hlas pozvání. Ti, kdož přijdou, budou také nasyceni; na ty však, kdož nebudou chtít přijít, nebude činěno násilí proto, aby museli přijít. Zda přijdou či nepřijdou, to bude hostiteli jedno; požehnání velké hostiny dostane se však ovšem jen těm, kdož přijali pozvání.

13) Onou velkou hostinou bude však právě nauka Mesiášova. Kdo jí bude naslouchat a potom podle ní jednat, stane se pravým účastníkem velké hostiny a dostane se mu hojnost požehnání; kdo však bude nauku jen poslouchat, ale neuvede ji veškerou svou činností ve skutek, pro toho bude jako dobře pokrytý stůl, pro někoho, kdo však ze všech dobrých jídel nic nejí a komu je pak jedno, zda jako pozvaný k hostině přijde anebo nepřijde. Nuže, tu máš tedy nyní Mesiáše, jakým je, bude a zůstane! - Co nyní říkáš takovému Mesiáši?"

205. VYSVĚTLENÍ POJMU MESIÁŠE.

1) Praví **HIRAM**: „No, ano, to je právě také má řeč! Lidstvo musí být podle nejúplnější životní pravdy zcela ze základu poučeno a potom přesně podle nauky povzbuzováno ke skutku, pak bude také snadno osvobozeno od největšího dědičného zla, které se jmenuje „lenost“ a tím také ode všech jiných z toho pocházejících menších zel na těle a duši.

2) A ježto Ty právě od kořene nejlépe znáš ono dědičné zlo, byl bys Mesiášem, nad Něhož by nebylo! No, mohu se v tom snad také mýlit; jsem však opět toho mínění, že jiný Mesiáš nebude s to dát lidem jinou nauku nežli Ty, Kterému jsou vpravdě známy všechny věci, záležitosti a poměry všech lidí a tvorů a Kterému jsou také co nejlépe a věrně nejposlušněji poddány všechny síly přírody a všichni duchové a bohové všech pásů. Pro nás zde, co nejupřímněji řečeno, jsi jednou Ty a tady ten mladý muž nejopravdovějším Mesiášem; do ostatních mnohých lidí Země nám pak již docela nic není. Nestačí-li jim, ať si sem dají přivést nějakého mesiáše z Indie, Persie anebo z Egypta!

3) Co se však týče Tvé nauky jako pravého hlavního životního pravidla pro tělesného a duševního člověka této Země, domnívám se, že jsem ji v hlavní podstatě dobře vystihl! Láska k Bohu, vlastně k Tobě a z ní pravá nezištná láska k bližnímu, která nesmí činit žádnou výjimku, ať člověk potřebuje skutečnou pomoc v jakékoli sféře potřeby, je a zůstává navěky základním kamenem, na němž, jak se zdá, spočívá celá soustava života. Zůstává-li člověk nepohnutě na tomto základě a stává-li se podle toho ze všech sil činný, pak se nemůže vůbec minout toho, aby byl v nejkratší době osvobozen aspoň od hlavního dědičného zla! - Mluvil jsem správně anebo ne?"

4) Pravím **JÁ** : „Věděl jsem, že se vyznáš; neboť pravý mudřec je nemoudrému přirozenému člověku jistě vždy pravým Mesiášem, to jest je prostředníkem (Mesiaz) mezi pouhým lidským rozumem a božskou duchovní moudrostí a rozum teprve skrze Mesiazu nachází vstup do božské moudrosti a sjednocuje se s ní.

5) Čím moudřejší je prostředník, tím docílí jistě také lepší výsledky u toho, koho vede. A kráčí-li pak vedený neochvějně po cestách vnitřního duchovního světla, ve světle také setrvá a osvojí si život světla, po němž již nemůže následovat smrt, protože život duchovního světla je

věčná, neměnitelná a nepomíjející pravda, která to, čím jest, musí také zůstat navěky; neboť 2 a opět 2 bude dávat po vši věčnost součet 4.

6) A jako je tomu s touto jen příkladnou pravdou, tak je tomu i se všemi božsko-duchovními pravdami z nebes. Jsou a zůstávají věčné a ony samy jsou jediné ten vlastní pravý život, protože bez života by také žádnými pravdami nebyly a tak duše, která jednou vešla zcela do takových pravd, nemůže se nikdy dostat do smrti a jako samo světlo a pravda má také zcela vlastní život v sobě a o sobě, a to je pak ovšem následek pravého Prostředníka (Mesiáše).

7) Proto tedy máš, milý Hirame, také již zcela pravdu, že Mne považuješ za pravého Prostředníka a Vykupitele. Ale v Písmu je psáno, že zaslíbený Prostředník bude Synem nejvyššího Boha! Podle toho by tedy pouhý seabemoudřejší syn Země přece jen nestačil na pravého, velkého Prostředníka mezi padlým lidstvem Země a mezi nejvyšším Duchem Božím! Musel by snad přece jen chovat úplnou božskou vrozenost a božskou vlastnost a také se jí, kdyby toho bylo třeba, veřejně vykázat! - Jaké by tu bylo tvé mínění?"

206. SVĚDECTVÍ HIRAMOVO O PÁNU.

1) Práví **HIRAM**: „No, není tomu tak snad u Tebe?! Kdo je skutečně vyzbrojen všemi božskými vlastnostmi jako Ty, tomu také nechybí božská vrozenost; kdo je však má, ten je také pravý Syn Nejvyššího. A Nejvyšší musí také mít z takového Syna největší radost a skrze tuto radost být s Ním také úplně zajedno.

2) Neboť Bůh jako nejčistší a nejmocnější Duch naplněný nejhlubší moudrostí, může také mít radost jen z toho, co je Mu v nejvyšší míře podobné a nikoli z výparu masa spálených volů telat a ovcí. Ty jsi Mu však nejvýš podobný a v duchu dokonce již tak dobrý jako On Sám! Čeho tu ještě více třeba, abys jako dočasný spolusyn Země byl také zároveň dokonalý Syn Boží?! U Tebe, Pane a Mistře, je tomu však již patrně tak, a proto také můžeš být Prostředníkem všem národům k Bohu nehlédíc naprosto k tomu, že jsi nás v tomto skrytém koutu Země navštívil tak, jako bychom byli jedinými lidmi této Země, které v úplné vážnosti hodláš povznést ke Svému Duchu.

3) Nyní, Pane a Mistře, byl by můj názor o Mesiáši jak vůbec tak zvláště a za použití Tvé osoby vyložen a já, jakožto i Aziona jsme nyní v tom, úplně zajedno.

4) Já, rozený pohan, znám z židovské Boží nauky jen tolik, co jsem se dověděl dílem od Aziony a dílem také od jiných Židů. Nejvíce, zejména v této době se mluví o Mesiáši u Židů, protože se jim římský útlak nechce líbit a také se jim bude stále méně líbit a proto je pochopitelné, že si představují Mesiáše pod všelikými směšnými a podivnými obrazy a takto Ho nechávají vstupovat do tohoto světa. Ale kvůli Římanům nemusí dávno ještě žádný Mesiáš k Židům přijít; neboť Římané jsou v mnohém směru sami jako malí mesiášové pro Židy, zejména pro chudé, jimž by templáři bez římské ochrany dávno již vysáli poslední kapku krve.

5) Avšak právě kvůli příliš drzým a vše vyšší, čistší a pravdivé nejspinavějšíma nohama pošlapávajícím chrámovým Židům a kvůli jimi zatemňovaným a ohlupovaným židovským národům je Mesiáš Tvého druhu nyní již v nejvyšší míře nutný a pro chudé pravým štěstím z nebes. – Nyní jsem, Pane a Mistře, domluvil; ráčiz také Ty nám zase nyní věnovat několik slov!"

- 6) Právím **JÁ** : „Ano, musím otevřeně doznat, že vám zde již o mnoho více nepovím; neboť vy dva chápete nyní vše s tak správného stanoviska, že se o tom dá již pramálo dalšího říci! Věru, tolik správného rozumu jsem v celé Izraeli nenalezl! Jsem proto také skutečně ve vši pravdě tím, zač jste Mne oba poznali. Ale teprve nyní jste sami poznali spásu svého života; je vás však více v této obci. jak to těm ostatním vštípíte? Náhle nesmíte, nýbrž jen ponenáhlu, jinak by jejich svoboda vůle utrpěla velkou škodu; ale je ještě otázka, jak s tím začnete!"

7) Práví **AZIONA**: „Tato věc bude ovšem poněkud kritická; neboť ti ostatní jsou ještě více cynikové nežli my! Ale časem se již ukáže, jak do toho. já myslím, že také v oboru víry lze s inteligentními lidmi o něco snáze obcovat nežli pouze s lehkověrnými, kteří sice brzy přijmou něco za pravdivé, potom však nejsou vůbec s to zcela posoudit co přijali. Avšak lidé zde neкупují nikdy zajíce v pytli, nýbrž prohlédnou si zboží při světle se všech stran; a mohou-li o něm podat příznivý posudek, přijmou pak správnou a dobrou věc již také za každou cenu. A tak věříme, že budeme s našimi příslušníky a druhy již také zcela snadno a dobře hotovi.

8) Nyní se také začíná od východu již velmi šerit a v zátoce bude brzy velmi živo, - neboť

zde se musí ryby lovit před východem, chce-li se něco dostat; denní lovení se při mnohé námaze a práci nevyplácí. Sousedé se začínají již hýbat a připravovat rybářské náčiní. Také my dva se musíme brzy dát do práce, abychom dostali čerstvou snídani. Jelikož jsme této noci ukořistili Tebou pro naše duše tolik přenádherného, je nyní také naší prvou povinností postarati se o to, aby se vám tu dostalo řádného pohoštění, ne pouze jako důsledek vaší obdivuhodné štědrosti, nýbrž jako důsledek naší zvýšené činnosti.“

9) Pravím **JÁ**: „Nechte jen toho! Abyste měli dostatek ryb, o to bude již postaráno! Chcete-li však nyní již něco učinit, pak seberte zde především kolem ležící kopí, oštěpy, meče a řetězy a uschovejte je; potom vyprázdněte také loď a vezměte si její poklady! Pak budete moci loď zcela dobře upotřebit k většímu rybolovu. Oba rybáře však, kteří tu meškají, přiveďte nyní sem, aby obdrželi ode Mne návod, jak se mají a budou napříště vždy chovat!“

207. SHROMÁŽDĚNÍ A UKRYTÍ LODNÍ KOŘISTI. ZVĚDAVOST VESNICANŮ.

1) Tu šli Hiram a Aziona do chaty a přivedli ihned oba rybáře k Pánu. Poté probudili příbuzné v sousedních chatách a dali se do přikázané práce. Jejich ženy a děti se ovšem nemohly takovému bohatému nadělení ani dost vynadivit a byly plny myšlenek a otázek.

2) Avšak **AZIONA** a **HIRAM** pravili: „Nyní třeba jen pracovat; teprve potom přijde potřebné vysvětlení.“

3) Poté se čile odklízelo a práce byla brzy skončena. Pak bylo ihned dopraveno na loď některé rybářské náčiní a Azionovy a Hiramovy již dosti dospělé děti se ihned pustily do rybolovu a v krátké době chytily velké množství nejušlechtlejších a největších ryb, takže naplnily téměř úplně ve vodě oplocené nádrže.

4) Já jsem však zatím oběma rybářům vložil co nejdůtklivěji na srdce Své mínění, aby si poté také co nejvážněji zapsali do srdce, že se již nikdy v celém svém životě na nikom nedopustí ani za všechny poklady světa sebemenší zrady. Poté jsem jim poukázal starý, avšak ještě dobře upotřebitelný Azionův rybářský člun a přikázal jim, aby se odtud vzdálili a nikomu neříkali odkud přišli a kde zůstala ona velká loď. Neboť těch, jimž náležela, již není a ti, jimž nyní náleží, mají ji jako pobřežní právní vlastnictví i se vším co bylo v ní.

5) Poté oba poděkovali a svatosvatě slíbili, že vše po celý život podrží, vstoupili pak na svůj člun a spěchali pokud možno odtud. Měli však po několik hodin co dělat, nežli se dostali do svého domova, kde byli špatně přijati, protože nepřinesli domů zcela žádný plat; neboť oba měli zlé ženy a museli pak celý týden s největším úsilím lovit, aby nahradili, co promeškali. Útočilo se sice na ně všelikými otázkami - jako: kde byli a co dělali; ale oni zůstali němí jako ryby ve vodě a nikomu neodpovídali.

6) Hiram a Aziona však přišli, když byli vše odnesli, děkovali z plna srdce za velkou a bohatou pobřežní kořist a tázali se Mne, co bych si přál ke snídani.

7) **JÁ** jsem však pravil: „Co máte, přineste; čerstvé a dnes ráno chycené ryby, potom chleba a trochu vína. Vezměte toho však tolik, aby mohli také vaši lepší sousedé bráti na tom podíl, k čemuž je můžete pozvat! Při snídani pak promluvíme a objasníme několik velmi velkých a důležitých věcí. Dám vám dobrý návod v záležitosti obrácení vašich sousedů a tak vám velice usnadním vaši práci. Nyní můžete jít a uspořádat svou věc! Já budu nyní se Svými ucedníky hodinu odpočívat.“

8) I šli oba, uspořádali vše v kuchyni a odešli pak sami k sousedům, dílem ještě rybami zaměstnaným a učinili jim zmíněné pozvání ke snídani. Sousedé byli zcela užaslí a tímto pozváním zároveň velmi rozradostněni, zároveň však líčili svůj úžas nad mým neobyčejně bohatým rybolovem, který je na celý měsíc zprošťuje vši další práce, takže nyní získali čas, aby si poněkud opravili své příbytky.

9) **AZIONA** však pravil: „To půjde nyní tím snáze, že jsme této noci, zatím co vy jste blaze a pohodlně odpočívali, dostali jako dobrou kořist množství potřebného náčiní ke stavbě!“

10) I tázali se sousedé, co se přihodilo této noci; neboť ve svých chatách slyšeli dokonce ve spánku silné vytí a křik. Také jim to připadalo tak, jakoby po celou noc bylo zpola jasno jako za dne. Někteří z nich sice vyšli z chat podívat se co se děje - nemohli však přes malý pahrbek a hromadu valounů mezi chatami rozeznat co to je. Zachovali se zcela klidně, hlídali dílem jen

své chaty, ženy a děti a v obvyklém cynickém klidu myslí si přitom také myslí: „No, hnedle nastávající den nám již o tom přinese patřičné vysvětlení.“

11) Tu pravil **HIRAM**: „Ano, to také přinese! Ó, bratři, to byla dnes noc, jakou jsme ještě nikdy nezažili a bezpochyby také nikdy opět nezažijeme! Avšak nyní již nic dalšího o tom; při snídání u stolů Azionových se vám již leccos vysvětlí! Pro nyníšek se však ihned připravte; neboť snídaně nedá na sebe dlouho čekat!“

12) Tu se táže jeden řka: „Ale včera připluli k Azionovi cizinci, snad Židé a Řekové! Co je to za lidi? Jsou ještě zde, anebo jsou již zase pryč? Dělalí snad tito lidé v noci takovou podívanou?“

13) Praví **HIRAM**: „Zanechte toho všeho! Zmínění cizinci jsou našim mnohostranným štěstím, jsou to nejušlechtlejší a nejdokonalejší lidé a zůstanou dnes a bezpochyby ještě po několik dní u nás a budou s námi dnes snídat. Jsou převelice moudří a mají obdivuhodně mocnou vůli. Krátce, jsou většinou tím, co se jinak v nejopravdovějším smyslu říkalo o nejdokonalejších bozích, totiž nejvyšší moudří a všechny zákony přírody se musí bezpodmínečně sklonit před mocí jejich vůle. Tu máte ve vsí stručnosti popis těchto cizinců! Nemusíte z nich však mít žádný strach; neboť jsou to tuze dobří a srdeční lidé, kteří učiní každému jen vše nejlepší a nikdy nic zlého! A nyní dělejte, abyste byli hotovi!“

---

208. PŘÍPRAVY KE SNÍDÁNÍ.

1) Když to sousedé od Hiramova uslyšeli, ihned se vzchopili a odebrali s Azionou a Hiramem k nám.

2) Když nás však našli před chatou Azionovou dosud spící, pravil jeden z nich: „Á, oni ještě spí; můžete tedy ještě odskočit domů a oznámit našim, co mají celý den dělat.“

3) Praví **AZIONA**: „Ó, zanechte toho! Ti lidé budou již vědět, co mají dělat; neboť moji cizinci se o to již postarají, tak jako se včera postarali o to, aby byl všude na krbech oheň k vaření ryb a v každém domě dostatek soli.“

4) „Co,“ praví **jeden soused**, „že by to byli tito cizinci učinili?! A, pak to musí být zcela mimořádní mágové! Jistě nás někde poznali v naší nesnazi na našich cestách, ptali se asi Římanů na nás někde v Cesareji Filippi a přišli, aby nás navštívili a snad nám také trochu pomohli!“

5) Praví **AZIONA**: „Znají asi náš celý život; ale na našich cestách nás nikde osobně neviděli anebo nikde nenavštívili, jsou spíše všechno jiné nežli mágové, za něž jsem je považoval z počátku také já. Co však jsou a zejména jejich Mistr, to ještě dostatečně seznáte během tohoto dne. Krátce, zejména Mistr je něco, co tu ještě nikdy nebylo, pokud lidé na této Zemi myslí a své skutky zaznamenali na kovových tabulích velkých světových událostí! Pro nyníšek dosti; přemýšlejte o tom! Já se však poohlédnu v kuchyni, co je se snídání.“

6) Aziona odchází do chaty a zastihne své lidi velmi čile zaměstnané přípravou a úpravou a v krbu to zcela vesele hoří a všechny rošty rožně, hrnce a pánve jsou plny ryb, z nichž jsou po způsobu východním vytaženy kosti. Také není nedostatek vonných zelenin, jimiž se činí ryby chutnějšími. Aziona se ohlíží také ve spíži, jak to asi vypadá se žádaným chlebem. Nachází vše plné a několik velkých džbánů a jiné drahocenné nádoby, lodní to kořist, jsou plny nejlepšího vína.

7) A **AZIONA** vykřikne všecek u vytržení: „Tobě, jedinému všechna chvála a všechna čest, ó, Pane; neboť to vše je jedině Tvá dobrota a moc!“

8) Toto však uslyšela jeho žena a tázala se ho, jakého pána to míní; neboť dosud myslela, že jsou to lidé zcela svobodní a bez pánů!

9) **AZIONA** však pravil: „Ty jsi žena, proto hloupá a nerozumíš ničemu, leda velmi dobře připravit ryby! Kdo nás zde vším tak zaopatřil?! Hle, Ten, jenž to učinil, je také našim Pánem a našim největším Dobrodincem! A nyní se dále netaž, nýbrž dělej dobře svou věc!“

10) A žena byla hned ticho a jako myška; neboť věděla, že při takových příležitostech se nedalo s mužem mnoho mluvit a dělat. Nicméně slovo „Pán“ jí už nevycházelo ze srdce a velmi o tom u sebe přemýšlela.

209. AZIONA A HIRAM V ROZHLOUVĚ SE SVÝMI SOUSEDY.

1) Aziona šel pak opět k sousedům, kteří se zatím většinou již utábořili na trávníku. Hiram se ho tázal, zda bude snídaně již brzy hotova a zda se má něco podobného učinit dosud ještě spícím, aby se probudili a odebrali ke snídani.

2) Praví **AZIONA**: „Já myslím, že toto bude u těchto lidí zcela zbytečné; neboť jejich nadevše bdělý duch jistě věčně nikdy nespí a ví zcela vše, co tu je a se děje a také jistě neujde, kdy bude úplně připravena snídaně!“

3) Praví **HIRAM**: „Ano, ano, tu máš pravdu; oni bdí ve spánku více nežli my, když jsme za dne sebedělejší! Počkejme jen tedy, nežli se probudí; vždyť času máme k tomu dost!“

4) Praví **jiný soused**: „Myslíš, Hirame, že oni slyší a vidí nyní také ve spánku vše, co se děje kolem nich?“

5) Praví **HIRAM**: „Nejen co je zde a co se děje, nýbrž také co v celém světě, ano, v celé nekonečnosti nyní je a se děje, co se před. věčnostmi stalo a po věčnostech stane!“

6) Praví **soused**: „Příteli, Hirame, nezapůsobilo příliš silně na tvůj mozek sluneční vedro?! Tato tvá slova jsou jistě tak mimořádně zmatená, že tě všichni začínáme skutečně velice litovat. Kdo si kdy může ze všech smrtelných lidí učinit pojem o nekonečnosti prostoru, kdo o věčném trvání proudu času?! Tito lidé jistě právě tak málo jako my, - a ve spánku již jistě nejméně! Ano, mohou být velmi moudří a mocné vůle; avšak úplné poznání nekonečnosti prostoru, věčného času, podstatu sil, světla a života nechápe žádný omezený mudrlec na této Zemi a tak jistě také ne tito cizinci!“

7) Zda je však skutečně někde taková božská Bytost, která by měla ve svém poznání o těchto pojmech úplně jasno, to je velká otázka, kterou dosud také jistě ještě nezodpověděl žádný smrtelný mudrlec k dostatečnému pochopení ostatních lidí, aby také oni mohli o sobě říci: „Nyní máme také my o tom aspoň jakési ponětí!“

8) Ano, milý Hirame, o těchto pojmech se mnoho mluvilo na vysoké škole v Aténách, kterou jsem též navštěvoval, ale vždy bez nejmenšího jen trochu postačujícího výsledku! Co vyplývalo nakonec z mnohých rozhovorů a řečí: Největší vítězoslávou nejmoudřejšího je to, že poznává, že zcela nic neví a že jako sám nejmoudřejší nestojí ani na nejspodnějším stupni onoho chrámu, v němž velká bohyně moudrosti uchovává své poklady pod silnými zámky a závorami!

9) Ano, nejmilejší příteli, se mnou je v této věci poněkud těžko mluvit! Ale nechme toho nyní; cizinci se začínají hýbat a nesmí nás při probuzení zastihnout při jednání o pojmech nemožného!“

10) Praví **HIRAM**: „Ty jsi nyní sice jako kámen pevný starý Řek a myslíš, že můj mozek utrpěl na slunci škodu; ale tu se mocně mýlíš! Za dvě hodiny budeš zajisté jinak soudit a mluvit! Neboť co vše vězí za těmito lidmi, o tom si učiníš poněkud lepší pojem teprve tehdy, až se s nimi budeš sám nějaký čas stýkat. Já přece nejsem také žádná větrná korouhvička a právě tak málo náš ředitel Aziona; ale nyní jsme se stali oba zcela jinými lidmi a celého Diogena jsme hodili přes palubu. Tomu tak bude jistě také u tebe a u všech ostatních, - Ale nyní se Mistr zvedá a také jeho učedníci a to znamená ihned se ho otázat, chce-li již snídani.“

11) Pravím **JÁ**: „Počkejte ještě, až se vynoří Slunce nad obzor, pak podávejte snídani!“

12) Poté se začali též učedníci hýbat a vstávat s trávníku a lavic. Někteří sestoupili ihned k jezeru a myli se; já jsem to však neučinil a Aziona pospíšil ke Mně a tázal se Mne, zda nepotřebuji vodu na umytí.

13) **JÁ** jsem mu však řekl: „Příteli, ze Mne přišla všechna tato voda; jak bych ji měl brát, abych Se myl?! Avšak aby se tím nedávalo nikomu pohoršení, přines Mi džbán plný pramenité vody!“

14) **AZIONA** pospíchá nyní a hledá prázdný džbán, leč žádný nenalézá; neboť všechny džbány a ostatní nádoby byly až po okraj naplněny nejlepším vínem!

15) Zcela v rozpacích se vrací řka: Ó, Pane, odpusť mi! V celé chatě není jediné nádoby, která by nebyla naplněna vrchovatě vínem!“

16) Pravím **JÁ**: „Nuže, přines Mi nádobu naplněnou vínem a já Se jednou umyji také vínem!“

17) Rychle tu byl Aziona s nádobou vína a já jsem Se jím umyl.

18) Tu však pronikla nádherná vinná vůně do nosů hostí a někteří pravili: „No, tomu říkáme

přece žít nádherněji nežli nějaký římský patricius! Neboť není nám doposud známo, že by se byl kdo koupal v tak vzácném víně, ač jinak v jiných vonných olejích a vodách ano!“

19) Když jsem pak dal Azionovi nádobu opět do rukou, byla rovněž tak plná jako dříve, ačkoli při mytí se zdálo, že bych z ní byl spotřeboval každou kapku. Aziona to oznámil ihned sousedům a oni umkli ze samého obdivu.

210. EPIFAN FILOSOFEEM.

1) Ten, jenž s Hiramem vyměňoval slova o pojmech „nekonečnost“, „věčnost“ atd. jménem **EPIFAN**, pravil nyní Hiramovi: „No, to by byl již opravdu perský kousek, který se mu velice podařil! Jen však jedno nechápu, totiž: Odkud vzal Aziona ono vzácné víno a onu drahocennou nádobu?“

2) Praví **HIRAM**: „Ano, příteli Epifane, pravím tobě, to jsou samé zázraky vůle toho jednoho, jenž Se právě umyl vínem! Neslyšel jsi, jakou odpověď dal Azionovi, když se Ho tázal, zda potřebuje vodu?“

3) Praví **EPIFAN**: „Ano, slyšel jsem ji; měla však také zcela ráz indoperských mágů! Neboť tito mágové se také vyznají v tom, že se nejmůž velmocnými frázemi vydávají laikům hned za tvůrce ohně, vody a těch a oněch věcí a vykračují si pak v nimbu (ve svatozářích), který by si dal sotva sám Zeus, kdyby nějaký byl a chodil po Zemi. Nuže, viděl jsi přece sám v Memfidě, s jakým strašným pathosem dávali tamní mágové představení! Posléze zabednili také ze 3/4 dokonce náš rozum a my sami jsme se jim začali téměř klanět. Kdo dokáže něco mimořádného, ten se také může s dobrým svědomím vypínat; a u něho tomu asi neméně tak bude! Co je mi však zde nyní skutečně nápadné, je jak jsem poznamenal, to víno. Kde vzal Aziona to víno?“

4) Praví **HIRAM** : „To jsem ti chtěl právě dříve říci; ale ty jsi mi příliš záhy vpadl do řeči. Hleď, právě tento zde řekl Azionovi: „Veškeré vodstvo Země a také nebes je ze Mne; jak by Mně mělo sloužit k mytí?!“ Týž stvořil víno pouze Svou vůlí z vody a nyní dokonce ze vzduchu; neboť předtím zcela vyprázdnil nádobu! - A co tomu nyní říkáš?“

5) Praví **EPIFAN**: „Je-li“ tomu tak, pak by to bylo ovšem velmi mnoho! Jistí indomágové mají prý ve své vůli a v pohledu neobyčejnou sílu, takže dovedou v okamžiku spoutat nejdivočejší zvířata tak, že musí zůstat na místě stát jako bez života a dát se sebou dělat co chce takový mág; také větrům, mrakům a bleskům dovedou prý účinně přikazovat! To tu tedy již bylo. No, zda dovedou z vody anebo ze vzduchu také dělat nejlepší víno, to věru nevím; jen tolik se od starých mágů ví, že dovedli proměnit vodu v krev a déšť v samé žáby a hady. Leč patří k tomu ovšem také silná víra; neboť něco takového jsme ještě nikdy neviděli. Ale to jsme nyní sami viděli a můžeme si na všechn způsob pomyslet takto: Je-li možné toto, pak mohlo také být možné i to ostatní. Leč o tom nechceme nyní dále soudit. Aziona přichází již se snídaní a my pociťujeme již hlad a tak odložíme další jednání na později!“

6) Tu se volá ke snídani. Všichni se utábořili u rozšířeného stolu a na Můj příkaz se pustí statečně do jídla. Ryby jsou brzy snědeny a poté se předkládá chléb a víno.

7) Když dosud laičtí sousedé okusili převelice chutný chléb a rovněž znamenité víno, tu se teprve rozveselují a Epifan se zkoumající tváří praví: „No, nyní začínám sám věřit, že tu nejde o obyčejnou a přirozenou magii; neboť něco takového jsem při svém dosti rozsáhlém vědění mezi lidmi ještě nikdy neslyšel! A, víno je přímo nesmírně dobré!“

8) Pravím **JÁ**: „Uplně správně, že jsi přišel s pojmem „nekonečný“! Neboť předtím jsi již Hiramovi vytýkal, že má Sluncem spálený mozek, protože začal s tebou mluvit o tom, že moc Mé vůle působí co do prostoru celou nekonečností a co do času celou věčností a kterak jsou také ve Mně spojeny všechna síla, všechno světlo a všechn život a kterak tedy také vše, co duchovně a přirozeně naplňuje nekonečný prostor, vzešlo jedině ze Mne. Co myslíš nyní ty o tom u sebe? Co rozumíš pod pojmy: nekonečnost, věčnost, prostor, čas, síla, světlo a život?“

9) Neboť, milý příteli, řekne-li někdo někomu, že má Sluncem spálený mozek, obírá-li se takovými velkými a významnými pojmy vztahujícími se snad dokonce na nějakého mimořádného člověka, pak o tom musí mít pojmy ještě lepší; neboť ke svému. sousedu může říci, že je zmatený jen tehdy, má-li sám o nějaké věci lepší názor. Proto Mi tedy pověz, co soudíš ty o zmíněných pojmech!“

10) **EPIFAN** je po této Mé otázce poněkud na rozpacích, nicméně se však brzy vzchopí a praví: „Ano, dobrý Mistře, dáti o tom někomu jasná slova, bylo by asi pro každého smrtelníka jednou z největších nemožností; neboť zde přijde doslova opravdu na to, že nikdo nemůže jinnému dát co sám nemá!

11) Jak může kdy omezený malý člověk pochopit nekonečný prostor? Ať proniká svým myšlenkovým letem sebevíce všemi směry do hlubiny věčného prostoru, přece jen zůstává vůči neomezené celosti prostoru stále na témž bodě, jenž je vůči celosti věčně nekonečného prostoru nicméně tolik jako zcela nic; a rovněž tak nemůže člověk čas ani vpřed ani vzad nikdy změřit, protože je také co do svého vznikání, bytí a zanikání rovněž tak omezený jako v prostoru.

12) Že člověk může ovšem o omezeném prostoru a o odměřeně omezeném času něco říci, to je stará věc zkušenosti; neboť co je omezené, může již pochopit to, co je mu podobné, ale něco jemu v nejvyšším stupni nepodobného nikdy. A téměř stejně je tomu tak se srozumitelností pojmů „síla“, „světlo“ a „život“. Člověk má sice sílu, světlo a život; ale jasnou a úplně srozumitelnou definici o tom nemohl podat dosud ještě žádný mudrc a tedy také já ne, protože jsem spíše vše jiné, nežli nějaký mudrc. Ty jsi se mně, dobrý Mistře, tázal a já jsem ti odpověděl. Můžeš-li nám však o těchto pojmech dát úplně uspokojující řešení, budeme ti za to velice vděční.“

211.ČLOVĚK JAKO NEPOMÍJEJÍCÍ BYTOST.

1) Pravím **JÁ** : „Dobře tedy, pokusím se o to a tak dejte dobrý pozor! Tvé tvrzení směřuje k tomu, že totiž to, co je v sobě omezené, nechápe a nemůže nikdy chápat to, co je neomezené; a přece ti pravím, že každý, tak jako věčný jej obklopující prostor skrývá v sobě nekonečno a věčno a to v každém vlákně svého hmotného těla. neřku-li v duši a zejména v duchu.

2) Představ si do nekonečna jdoucí dělitelnost každé sebemenší součásti svého těla! Kde končí toto dělení?! Potom si představ do nekonečna jdoucí plodnost člověka, zvířat a rostlin! Kde přestává tato plodnost? !

3) Objevil jsi již jednu hranici, až ke které může nějaká probudilá duše povznést své myšlenky?! Má-li tedy již duše nekonečnou myšlenkovou oblast, co teprve potom řekneme o věčném božském duchu v ní, jenž je v sobě síla, světlo a život sám?!

4) Pravím tobě: Tento duch to je, jenž v člověku vše tvoří a pořádá; duše však je takřka jen substanciální tělo, podobně jako je masité tělo schránkou duše na tak dlouho, dokud v něm nedosáhla určité pevnosti, je-li toho dosaženo, pak přechází víc a více do ducha a tím také do vlastního života, jenž je v sobě a o sobě pravá síla, nejopravdovější světlo a tvoří stále ze sebe prostor, tvary, čas a trvání tvarů v něm, které oživuje a činí samostatnými. A jako vznikají z nekonečnosti a věčnosti plně pravého života, tak berou z něho pro sebe a do sebe také nekonečno a věčno pro všechny časy časů a věčnosti věčností

5) Nemůže tu tedy nikdo říci, tvrdit a se domnívat, že je jako člověk bytostí omezenou. Ve všech nejmenších částech člověka je již pohotově nekonečnost a věčnost a protože je tomu tak, může také chápat nekonečno a věčno.

6) Kdo se domnívá, že žije jen velmi omezený čas, ten se převelice mýlí. Nic není na člověku pomíjejícího, i když nutně pouze co do hmotného těla proměnlivé, jako také je a být musí veškerá hmota Země, protože jejím budoucím určením z moci čistého života jest, aby sama přešla do čistého nadále neproměnlivého života.

7) Mění-li se tedy mnohé přerozmanité části a články hmoty a tedy také lidského těla, proto nicméně nepřestávají být, nýbrž trvají věčně dále v duchovnějším a tedy v ušlechtlejší formě a způsobu. Neboť kdo z vás může říci, že zemřel jako dítě proto, že nyní ve svém již stařeckém věku nic již v sobě nepodržel ze své dětské formy?!

8) Vezměte například pšeničné zrnko. Vložte je do země! Shnije a jako to, čím nyní je, neodvratně zhyne; avšak z tlení uvidíte vyrůst stéblo a na jeho konci se vytvoří klas, opatřený stem zrn. Kdo z vás však vidí v tomto zrně nyní takovou sílu, která v něm zajisté však musí být, neboť jinak by z tohoto jen jednoho zrna nemohl vzejít klas se stem zrn téhož druhu?!

9) Nyní však máme sto zrn, která také vložíme do země! Z nich obdržíme však již 100 klasů, každý se sto zrny, tedy celkem 10.000 zrn. A hleďte, těchto 10.000 zrn, 100 stébel a klasu muselo již také být v onom jednom zrně duchovně přítomno, tak jako toto zrn samo muselo již být obsaženo v jednom zrně, které jako prvé zrn padlo do úrodné brázdy této země z ruky Bo-

ží, neboť jinak by se zajisté nedalo myslet žádné rozplozování. Tu máte opět jeden důkaz, kterak je v jednom takovém zrně domovem dokonce nekonečno a věčno.

10) Vy si asi pomyslíte a řeknete u sebe: „Ano, tomu je sice tak se zrnem, které se zaseje opět jako símě do pudy; co se však stane se zrnem, které se semele na mouku a potom je požíváno lidmi anebo často také zvířaty jako chléb?“ Pravím vám: Věru, to zrno je na tom ještě lépe; neboť tím již přechází do dokonalejšího života, v němž se jako integrující (podstatná, neodlučná) část vyššího života a ještě více však o sobě může pak rovněž rozmnožovat v nesčíslných ideách a živých pojmových tvarech a jen zcela hmotná slupkovina se vylučuje jako výmět, který se však potom také již stává ušlechtilejší úrodnou prstí země, z níž se v různých semenech tvoří duch klíčení a přitahuje nesmrtelnost. Co se však děje se slámou a slupkovinou rostlin, to se děje způsobem ještě mnohem ušlechtilejším s masitým tělem člověka.

11) A tak na člověku nenacházíte nic pomíjivého a omezeného, nýbrž jen až do jistého duchovního cíle proměnlivé a tak je tedy zajisté možné, že člověk velmi dobře chápe nekonečno a věčno, čas, prostor, sílu, světlo a život, protože toto vše je v něm.

12) Avšak záleží tu ovšem především na vyučování, které je svítilnou duše. Chybí-li, jak je tomu nyní u většiny lidí, pak zajisté také chybí vše a duše člověka bez takového duchovního světla vidí a chápe pak z toho co je v ní, ovšem ještě méně nežli slepec v noci to, co je kolem něho a co se k němu nějak blíží.

13) A nyní Mi řekni právě ty, Epifane, jak jsi tomuto Mému názoru porozuměl a jak jsi jej přijal! Pak ti teprve řeknu, zda Já Svým Duchem pronikám nekonečný prostor a věčnost. Mluv nyní zcela svobodně a bez ostychu."

---

212. POCHYBNOSTI A OTÁZKY EPIFANOVY.

1) Právil **EPIFAN**: „Dobrotivý Mistře, tento tvůj výklad mi připadá jako blesky za noci! V okamžiku jsou sice cesta a krajina osvětleny, chce-li se však po ní jít dále, nevidíme potom teprve naprosto nic. Nicméně mi nyní přece jen poněkud svítá a z tvých slov vyrozumívám, že jsi důkladný znalec přírody a velký antropolog⁴⁶⁾“

2) Podle tvého názoru skrývá člověk v sobě ovšem nekonečno a tedy také věčno; zda je však proto také sám s to i při nejlepšímu vyučování pochopit nekonečno a věčno, skutečnou sílu, světlo a život, to je zcela jiná otázka. Nechci sice říkat, že by snad něco takového bylo zcela nedosažitelné velmi probudilému duchu lidskému - neboť nadání lidí jsou různá a někdo chápe něco zcela snadno, co jinému zůstává při dlouhém úsilí, myšlení a snažení nicméně stále uzavřeno-; že však není nikterak snadné vyznati se v těchto pojmech, to mi připustí každý, kdo se někdy jen tak trochu pohyboval nad starými hranicemi obyčejného lidského zvířecího života na Zemi.

3) Člověk může mnoho pochopit a dočasně se naučit; ale zjednat si jasné světlo o pojmech, k jejichž úplnému vysvětlení by bylo třeba snad i věčnosti, to bych přece jen tak trochu, jistě ne bezdůvodně popíral. Člověk se naučí jen jedno po druhém a potřebuje k tomu čas. Učí-li se mnoho, bude potřebovat k tomu také mnoho času, má-li se naučit nekonečně mnoho, bude k tomu také potřebovat nekonečně mnoho času. Život člověka je však jen krátký a proto naučit se nekonečně mnohému bude asi zřejmě velmi těžká věc.

4) Ty jsi ovšem říkal něco o prabožském duchu, který vězí v duši asi tak jako duše v těle a že tento duch jako tvůrce člověka je v nekonečnu a věčnu jako sám s těmito pojmy totožný zcela domovem a že vše proniká svým světlem a svým věčným životem. Nuže, to zní sice velmi moudře a také velice mysticky. - Je to něco, co však bylo již vždy vlastní všem theosofům, mudrcům, kněžím a mágům, což však ostatně zde nemá s věcí co činit -i ale kde a jak se může člověk s takovýmto svým duchem uvést v jemu dobře a jasně vědomé a společně působící spojení, aby tu tím stál jako dokonalý duchovní bohočlověk vše co nejjasněji poznával a chápal a aby byl mocí své pravěle opravdovým Pánem a Mistrem veškeré přírody? To je, milý Mistře, zcela jiná otázka!

5) Kdo mi může na tuto otázku čistě, pravdivě a ihned účinně pro život odpovědět, před tím budu mít velkou úctu. Ale s jistými mystickými floskulami (květnatým rčením) a frázemi mně

---

⁴⁶⁾ „znalec lidí; vyd..“

nesmí přicházet; neboť z těch se ještě nikdy člověk něčemu zcela dobrému a zcela pravdivému nenaučil a právě proto nepřišlo lidstvo nikdy dále a výše, nýbrž ve své duchovní inteligenci šlo vždy hlouběji. Proto ať každý, kdo chce svého bližního něčemu vyššímu naučit, mluví jasně a zcela srozumitelně, jinak udělá mnohem lépe, bude-li mlčet. Kdo je mágem a dovede provádět podivuhodné věci, ať to činí k potěšení laického lidstva ze sebe vele mystičtějšími tajnůstkářstvími neboť tam je takové tajnůstkářství na pravém místě a nikomu neškodí. Chce-li však mág vycvičit ve svém umění žáky, kteří mají časem dokázat totéž co on sám, pak musí tajemnůstkářství odložit a na jeho místo musí nastoupit nejvyšší čistá a nejvyšší bezvýhradná pravda.

6) Proč našli Plato a Sokrates tak málo praktických následovníků? Protože to byli mystikové, sami sobě jistě nerozuměli a proto tím méně jim kdy rozuměl někdo jiný! Diogenes a Epikur mluvili podle svého rozumu jasně a zřetelně a proto také získali co nejdříve velmi mnoho nejvyšších praktických učedníků a to pro nauku, která člověku zde na této Zemi nezpůsobuje téměř žádné nepříjemnosti a po smrti těla dává člověku úplně přestatí.

7) Epikur byl bohatý a doporučoval doživotní blažený život, protože po smrti je pryč po všem veta. Diogenes se chtěl stát svou naukou všeobecněji užitečný, protože dobře poznával, že nauka Epikurova může oblažovat jen bohaté, chudé však musí učinit ještě nešťastnější. Proto učil pokud možno největšímu strádání a omezování lidských potřeb a jeho stoupenci byli a ještě jsou mnohem silnější, protože v jeho jasně vyložených zásadách se každý člověk co nejdříve vyznal jistě beze vší mystiky.

8) Aristoteles byl velmi obdivován pro svou silnou a jadrnou mluvu a byl to velký filosof. Avšak počet jeho učedníků nikdy příliš nevzrostl a i ti nemnozí byli ustaviční badatelé a konkludisté (logičtí myslitelé; vyd.) a jejich teorie o možnosti zacházely často také již do směšnosti; neboť co se jim zdálo být nějak logicky možné, to také mohlo být za jistých okolností možné také fyzicky. Věru, pro mágy zcela vhodná nauka a Esejci se mají při ní již dávno velmi dobře, ačkoli to jsou o sobě a pro vlastní domov Epikurejci a dílem cynikové!

9) Zde však vězí ona velká pravda života, který ve svém průběhu přece jen vykazuje leckteré okamžiky, z nichž by se mohla aspoň položit otázka a říci: Mělo by to vše být skutečně náhodou hříčkou žalostně vládnoucí náhody? Měla by snad být příčina jako tvůrčí a pořádací princip hloupější nežli její díla, anebo může úplně mrtvá slepá síla stvořit v sobě samé vědomou a zrale myslící bytost?

10) Mystikové uváděli všemohoucího a nejvyššího moudrého Boha a miliony se tážou: „Kde je a jak vypadá?“ Ale na tyto otázky nenásleduje nikde uspokojivá odpověď. Leč lidé si ihned vypomohou básnictvím, najednou se to hemží velkými a malými bohy na Zemi a leniví, myšlení se vyhýbající lidé v ně věří a taková víra je téměř dvojnásobná smrt člověka; neboť činí ho fyzicky a mravně shnilým, lenivým, nečinným a tedy mrtvým.

11) Kdo je však pravý mudrc, ať vystoupí s jádrem pravdy na veřejné denní světlo lidí a ukáže jim jasně prazáklad a účel jejich bytí, tím si postaví věčný pomník v srdcích milionů lidí na všechny časy časů; neboť pravému člověku bude vždy čistá pravda v nejvyšší míře vítaná.

12) Ty, milý příteli, chceš být jak se zdá čistým učitelem pravdy a schopnosti k tomu ti také, jak se zdá, nechybí; odpověz mi tedy na otázky, na které pokud vím ještě žádný člověk dostatečně čistě, jasně a pravdivě neodpověděl a způsobíš našim srdcím převeliké občerstvení! Ale s polovičatostí nám nepřicházej; neboť o tu u nás není nikterak nouze!"

213. NUTNOST PRAVÉ SVĚTLÉ VÍRY.

1) Pravím **JÁ**: „Milý Epifane, kdybych byl o tom nedal již nejčistší a nejjasnější odpovědi a nauky Azionovi a Hiramovi, vyhověl bych ihned tvé zcela spravedlivé žádosti; ale takto jsem to již učinil a oni oba přesně vědí na čem se Mnou jsou. Oni vám to také tak jasným způsobem sdělí, jak jsem jim to sdělil Já a pak třeba jen podle toho žít a váš duch vám pak sám zjeví vše čeho je vám třeba vědět správnou cestou.“

2) Ale víru zcela zavrhnout nemusíte; bez ní byste došli k cíli mnohem namáhavěji.

3) Je však ovšem, jak se samo sebou rozumí, dvojnásobná víra; pravá světlá víra záleží především v tom, že se někdo bez jakékoli pochybnosti v srdci svěří opravdovému a hlouběji zkušenému člověku a co tento člověk řekl, to pak také přijímá za úplnou pravdu, i když také nepoznává na prvý okamžik hloubku toho.

4) Neboť hle, kdo se chce naučit vyšším počtům, ten musí na počátku svého učení všemu věřit; teprve ponenáhlu, když již jednou náležitě vnikl do hodnoty čísel a veličin, začíná se mu stávat důkaz za důkazem náležitě světlý a jasný. A hle, tak je tomu také zde!

5) Když ti nějaký velmi opravdový člověk něco sdělil z oblasti svých zkušeností, můžeš tomu, co jsi slyšel z počátku jen věřit, ale podle víry se také ihned stát oznámeným způsobem činným a pak z této činnosti vnikneš vlastní zkušeností do onoho světla, které by se ti nemohlo nikdy stát spatřitelným sebe uspořádanějším ústním výkladem.

6) Kdyby někdo vynaložil tu největší práci a trpělivost a popisoval ti například od toho nejmenšího do největšího město Řím, přece bys nebyl nikdy s to učinit si zcela názorný pravý pojem o onom velké světovém městě. Avšak ty jsi dal slovům vyprávěče úplnou víru, tato slova probudila v tobě velmi mocnou touhu vidět Řím osobně a hledal jsi nyní se vši pílí a horlivostí příležitost přijít do Říma. Příležitost se brzy naskytla, přišel jsi do Říma a úplně žasnul nyní nad městem, které jsi sice shledal v souhlasu s tobě učiněným popisem, - ale jak potom zcela jinak vypadal skutečný Řím nežli jak jsi si jej vymaloval podle své fantasmie!

7) Ale uškodila anebo prospěla ti víra ve věrný tobě dříve učiněný popis Říma při následném skutečném vzhladu tohoto města? Zřejmě jen velice prospěla! Neboť předně bez takového předchozího popisu bys asi v sobě sotva kdy nechal probudit úmysl navštívit Řím; a kdybys snad byl již jednou přišel beze vši předběžné znalosti do tohoto velkého města, byl bys v něm chodil jako slepec, byl bys se sotva odvažoval někoho se tázat co asi to a ono je a ze samého strachu a dlouhé chvíle bys se jen snažil mít co nejrychleji za zády toto světové město. Kdybys však přesnému popisu nedal vůbec víru, nuže, pak by to bylo tolik, jako kdyby vůbec žádný popis nebyl a poloviční víra není o mnoho lepší nežli vůbec žádná; neboť ta nikoho nenadchne k opravdovému a živému skutku.

8) A tak vidíš, že se při naslouchání nové nauky nesmí alespoň z počátku nedostávat víra. Nauky a jejich základy lze sice náležitě vyzkoušet, - ale je k tomu třeba, aby byly napřed na základě autority opravdovosti učitelovy až do základu přijaty jako pravdy vysoké hodnoty také bez okamžitého porozumění; neboť porozumění přichází teprve se splněním toho, co nauka o sobě samé stanovila jako podmínku. Neobjeví-li se to, pak by teprve mohl někdo s pokrčením ramen říci: „Buď byla ta nauka uchopena ze vzduchu anebo jsem ještě úplně nesplnil stanovené podmínky!“ Tu je na čase promluvit si napřed s Mistrem a zeptat se, zda přesné zachování zásad nové nauky také u někoho jiného nezpůsobilo očekávaný účinek.

9) Jestliže však způsobilo u jiného jen u tebe ne, pak je vina zřejmě také jen na tobě a budeš pak muset co nejhorlivěji dohonit leccos, co jsi zameškal a zanedbal, abys dosáhl rovněž také toho, co dosáhl tvůj soused. Kdyby však sebepřísnějším zachováním povinností novou naukou uložených vůbec nikdo nic nedosáhl, nuže, pak by teprve bylo na čase obrátit se zády k takové falešné nauce."

214. LEHKOVĚRNOST A POVĚRA.

1) (**PÁN** :) „Ale vedle pravé nutné víry je žel nicméně také lehkověrnost, následkem které určití leniví, vůbec nic nemyslíci lidé považují ihned za pravdu vše, co jim někdo napovídal často nakonec jen žertem anebo ještě častěji z pouhé zistnosti. Nuže, takových věřících je nyní na Zemi největší počet!

2) S takovými lehkověrnými se však také mnoho dělat nedá; neboť" zda svou vírou něčeho dosáhnou anebo ne, to je jim téměř jedno. Věří jen a také se tomu časem zcela lhostejně obdivují a také vnějšně avšak beze vši vnitřní životní hodnoty konají, co jim ukládá nauka konat; zda tím také nikdy nic nedosáhnou, mimo občas dlouhé chvíle, to je jim jedno. Jsou příliš leniví, neznají a nemají žádnou životní vážnost a proto je lze přirovnat zcela k oněm jepicím, které se za dne ve slunečním světle třepetají pro forma pouze proto, aby byly vlaštovkami tím snáze jako žrádlo chyceny. O takových hrdinech víry nebudeme tedy ztrácet již ani slovo.

3) Pověra a lehkověrnost jsou si však beztoho rovné; rozdíl je jen v tom, že pověra prýští vždy z lehkověrnosti a je vlastně jejím plodem.

4) Nespočetně zlé následky, které prýští z pověry, jsou nyní žel na celé Zemi až příliš viditelné a citelné, všechny ty tisíce tisíců modlářských chrámů postavila pověra a často s velkými a těžkými obětmi.

5) Ale nyní je tu čas, aby byla zničena a je tu tedy velká práce; avšak ještě se velice nedostává zdatných a zmužilých pracovníků. Mám tedy před Sebou velké role, které je nyní třeba obdělávat a já nyní najímám dělníky. Vy byste již byli také zcela pravými lidmi v tomto zaměstnání, kdyby vám byly v dobrém porozumění známy pravé cesty; ale rozumí se samo s sebou, že musíte být napřed sami úplně zasvěceni do Mé nové životní nauky. Budete-li však do ní zasvěceni, potom by vás bylo možno zcela dobře použít podle vašich ostatních životních zkušeností. Že odměna za to zde a zejména však na onom světě nebude nepatrná, můžete již předeem co nejuplněji očekávat. - Co říkáš, příteli Epifane, nyní na tento Můj vám všem jistě zcela neočekávaný návrh?!"

6) Praví **EPIFAN**: „Hm, proč ne?! Jsem-li nějakou pravdou sám důkladně a přesvědčivě proniknut, pak dělám také bez odměny, jediné kvůli pravdě učitele a naprosto se nebojím, že bych přitom musel zemřít hladu. Neboť ačkoliv lidé v této době jsou velice zkaženi a žijí v největším sobectví, přece jen se neodvracejí od nějaké dobré nové nauky; jen když k nim přijde pravý učitel, pak ho vždy ještě přijmou, vyslechnou jeho nauku a začnou-li v ní jen tušit něco vyššího a pravdivého, pak zanechají ihned sobectví a stávají se milí a štedří.“

7) V tomto směru malý stupeň lehkověrnosti u lidí není špatný; neboť bez něho by bylo často těžko být lidu učitelem. Jen by se pak měl pravý učitel přičinit především o to, aby nenechal své učedníky sedět a vězet v neodůvodněné lehkověrnosti, nýbrž má s nimi pracovat a je vést tak dlouho, dokud nevníkli zcela na základ nejjasnějšího světla jeho nauky. Docílil-li toho svou horlivostí, pak prokázal lidem opravdu něco dobrého a může počítat s tím, že mu nezůstanou nevděční.

8) Kolik dobrodiní požívají od lehkověrných lidí zcela falešní učitelé, kteří předstírají jakoby něčemu rozuměli a tak získají brzy mnoho posluchačů, kteří je obdivují a řádně mezi sebou závodí, aby všelikými dary došli u učitele povšimnutí! Oč mnohem více učiní tak učitel, jenž jim bude moci ozřejmit a důkladně a zcela názorně vysvětlit největší životní tajemství a vztahy a to jak teoreticky tak ovšem třeba-li také prakticky. S tím již souhlasím a jsem vždy k službám; ale musím ovšem sám napřed co nejdůkladněji vědět, oč se jedná při této celé věci. No, nahluchlý nejsem a také ne nechápavý; co chápou Aziona a Hiram, to pochopím také já a všichni moji sousedé. Ovšem - v pytlí se u nás nikdy zajíc nekupuje a v noci se s ovčí vlnou obchod neuzavírá! Nuže, příteli a Mistře, v čem tedy vlastně záleží tvá věc a tvá - pravím nová nauka ?"

---

215. POSLÁNÍ PÁNĚ. EPIFANOVY POCHYBNOSTI O POROZUMĚNÍ NAUKY PÁNĚ LIDMI.

1) Pravím **JÁ** : „Abych ti tuto věc ukázal několika málo slovy, pravím tobě: Má věc a nauka spočívá prostě v tom, abych člověku ukázal, odkud vlastně je, co je a kam má přijít a podle nejúplnější a nejzřejmější pravdy také přijde.“

2) Již Řekové, to jest moudří Řekové, říkali: „Nejtěžší, nejdůležitější a nejvyšší vědění spočívá pokud možno v nejdokonalejším sebepoznání!“ A hle, to je právě nyní ta Má věc; neboť bez tohoto poznání je nemožné poznávat nejvyšší Bohobytost jako základ všeho vznikání, bytí a trvání!

3) Kdo však to nepoznává a nezařídí svůj život, své smýšlení a snažení pro ten jedině pravý životní cíl dokonale poznat sebe a nejvyšší božskou Bytost jako věčný Prazáklad všeho vznikání a bytí, ten je tolik jako ztracený.

4) Neboť jako každá věc, která nemá ve svém nitru již žádné skrz naskrz se uchvacující a ve všech svých částech trvající a vždy víc a více neměnitelné konsistence (soudržnosti), se brzy rozpadá a po případě jako to, co by a bere úplně za své, rovněž tak i člověk, který se v sobě, se sebou a v Bohu a s Bohem úplně nesjednotil.

5) To však je člověk jen právě tím, že konečně sebe a tím pak nevyhnutelně také Boha úplně poznává jako svůj Prazáklad a po takovémto poznání se stává ve všech svých životních sférách činný.

6) Stal-li se člověk takto v sobě zralý a zdárný, pak je také Pánem všech z Boha vyvěrajících sil a jimi také duchovně i hmotně Pánem všeho stvoření, není již v sobě a o sobě zcela žádnou silou zničitelný a je pak takto ve věčném životě.

7) A hle, to je však nyní také celkový souhrn Mé veškeré nové nauky, která je tedy v podstatě vlastně nejstarší naukou od počátku člověka na této Zemi! Jen leností lidí se ztratila a je

nyní Mnou jako ztracený prastarý eden (je den = es ist Tag) lidem dobré vůle nyní opět jako nová podávána. - Řekni Mně nyní Epifane, zda jsi Mi náležitě porozuměl a jaké je tu tvé mínění!"

8) Praví **EPIFAN**: „Ano, já jsem ti ovšem porozuměl a musím také k tomu ještě otevřeně doznat, že kdyby bylo možno, aby takovéto poznání bylo lidmi všeobecně přijato, bylo by tím nejvš žádoucí a nejvyšší, čeho by kdy mohl smrtelník na této Zemi dosáhnout a cesty vedoucí k němu mohou být tobě a tvým druhům velice dobře a jasně známé! Ale při této příležitosti si vzpomínám jen na jeden starý římský výrok, jenž je opravdu velmi moudrý a připouští zcela dobře mnohostranný výklad a přirovnání. Tento výrok zní: Quod licet jovi, non licet bovi! - Propheta, poeta et cantores nascuntur;-- rhetor fit!⁴⁷) K malým nicotným věcem a pracím může být dokonce vůl zcela dobře vycvičen, ale věčně nikdy nevyhloudí paličkou a dlátem z tvrdého mramoru nějakou Minervu!

9) Nejmoudřejší ze starých Egyptanů a Řeků vynaložili zajisté veškerou píli na poznání sama sebe a božské základní Prapodstaty; jak daleko však přišli? Právě tak daleko, že poznali, že dospět k takovému nutně nejvyšší obsáhlému poznání je pro omezeného člověka čirou nemožností a výrok: Quod licet Jovi, non licet bovi!, došel také tady nejuplněnější platnosti!

10) No, u tebe může být ostatně leccaká výjimka, což jsem postřehl z tvých ostatních slov a zejména skutků; ale zda si bude moci také obyčejný člověk například mého druhu učinit o tom a v tom nějaký udržitelný pojem, to je jiná otázka! Neboť leckteří, ovšem vzácní lidé, tak zvaní geniové, mají obzvláštní schopnosti ve velmi mnohých a různých oborech. Jeden je již v kolébce jasnovidcem a prorokem, druhý mimořádným pěvcem, třetí sochařem, čtvrtý počtářem a mágem téměř již v mateřském těle. Jeden má nesmírně silnou paměť, jiný dvojici tak bystrých očí, že dovede na vzdálenost několika hodin rozpoznat a v čas potřeby dokonce poznat člověka

11) A tak má ještě leckdo mezi lidmi velké talenty; ale vše to, co je vlastní jen geniům, nelze se věčně nikdy tak zcela důkladně naučit, aby to pak mohl také nějaký učedník podat v takové dokonalosti, jak to měl v sobě geniální mistr. To, co on podá, je a zůstane nicméně vždy jen pravým bezcenným hudlařením.

12) A tak jsem tedy také toho téměř rozhodného mínění, že z této tvé nové nauky zpola si ce porozumíme tomu co nám řekneš, ale k pronikavému praktickému uplatnění v sobě to nikdy nepřivedeme. No, ale ty jsi každým způsobem nejvyšší vzácný Mistr své věci a zajisté poznáš, jaké máš v nás před sebou lidi, potom však uvidíme, co jsme s to chápat a konat jsme sice pro čistou vědu velmi zaujati, ačkoli ji také snadno můžeme postrádat, neboť náš dosavadní životní názor - jak ukazuje figura našeho zdejšího stavu - se více než úplně spokojí s minimem potřeb nutných pro zachování života; leč - jak bylo řečeno - proto nejsme nepřáteli čisté vědy.

13) Hiram a Aziona mně sice podali o tobě nejopravdovější zprávu, které jsem musel uvěřit, protože znám oba jako velice opravdové lidi. Ale nyní teprve záleží na přesvědčení všeho toho způsobem teoretickým a praktickým; budu-li je mít, pak ve mně nebudeš mít špatného a lenivého šířitele tvé nové nauky! - Domluvil jsem a nyní mluv ty!"

216. O ZÁZRAČNÉ SÍLE SLOVA. LEPŠÍ JE UČIT NEŽLI KONAT ZÁZRAKY.

1) Pravím **JÁ** : „Milý Epifane, řekl jsem ti sice, že dobré pravé vysvětlení ti o tom podají oba tvoji bratři; poněvadž jsi však v největší vážnosti zcela vzácný otevřený duch, dám ti Já Sám aspoň dobrý úvod k tomu, na čemž pak budou moci Hiram a Aziona snadno stavět.

2) Svými bystrými očima vidíš, že jsem tak jako ty a všichni ostatní jen zcela prostý a jednoduchý člověk. jím, piji, nosím oděv podle způsobu Galilejců a mluvím týmiž slovy, jakými mluvíš ty. V tom nemůžeš nacházet žádný rozdíl mezi Mnou a tebou; mluvíš-li však ty a naplňuješ svá slova i svou nejpevnější vůlí, zůstanou to nicméně jen slova po nichž, třeba-li, bude následovat namáhavé jednání, ale jistě jen s nejvyšší chatrnými výsledky! A hle, tomu je u Mne nebetyčtě jinak! Jakmile Já naplním Svou vůlí jedno z Mých slov anebo i jen myšlenku, která je vlastně jen slovem ducha, musí po slově bez nejmenšího hmatu také již následovat nejvyšší dokonaný skutek!

⁴⁷ Co je dovoleno Jupiteru, není dovoleno volu – Proroci, básníci a pěvci se rodí, - řečník se dělá! Vyd..

3) A co Svým slovem dovedu Já, to musí o sobě dovést také každý z Mých pravých učedníků, protože jeho nitro je nakonec vedeno týmž Duchem jako nitro Mé!

4) A hle, to je v Mé nové nauce právě něco, co v takové úplnosti a dokonalosti nebylo od počátku světa mezi lidmi ještě nikdy zpozorováno! Pohleď sem, Já nemám u Sebe žádný stroj, žádnou tajnou mast a prášek; v Mé suknici a plášti nenajdeš kapsu a rovněž také u Mých učedníků ne, - ano, nemáme a nenosíme dokonce ani hole a chodíme většinou bosí.

5) Slovo a vůle jsou tedy naším celým majetkem a přece máme vše a nouzi netrpíme, - leda chceme-li ji pro změkčení tvrdých srdcí lidských snášet dobrovolně. Nuže, proč tedy dovedu zcela vše, Svým slovem a vůlí Já a proč tedy ne také ty?“

6) Praví **EPIFAN**: „Ano, bude mi velmi těžké, abych ti dal správnou odpověď Slyšel jsem sice o tobě totéž již od Hirma a Aziony a také jsem požil víno, které jsi stvořil z vody, kterému věru nebylo možno nic vytknout. Nuže, je-li to s to dokázat tvé pouhé vůlí nasycené slovo bez jakéhokoli jiného sebe tajnějšího prostředku a učíš-li také onomu „jak“, pak by zajisté musel mít každý k tobě, k tvé nauce a k tvým slovům tu nejvyšší úctu! Neboť něco takového tu podle mého dosti rozsáhlého vědění ještě vůbec nikdy nebylo.

7) Mohl bych ti sice nyní říci: „Příteli a Mistře, podej mi nyní jen nějaký malý důkaz o takové síle v tvém vůlí naplněném slově!“; leč není aspoň u mě něčeho takového třeba, protože já se vždy dám poučit raději jasnými, moudrými a silnými slovy nežli zázraky. Chceš-li mně však již zrovna nějaký takový důkaz podat, pak mně, jakož i mým sousedům neuškodí. Avšak považuj to jen za přání a naprosto ne za jakýkoli požadavek!“

8) Pravím **JÁ** : „Nauka je lepší nežli zázraky; neboť zázraky nutí, nauka však vede a probouzí žádoucí sílu v sobě samé a potom je nejopravdovějším divějším a neúplnějším vlastnictvím člověka teprve to, co si vlastní činností vydobyl sám. Ale u lidí, jakými jste vy, kteří se již dávno povznegli nad všeliké k víře donucovací věci a jejich odměřené hranice, nemají donucovací sílu již ani nejvelkolepější zázraky, protože pro pozorovatele, jakými jste vy, neobdrží tuto donucovací sílu, dokud nebyly vaší životní teorií, pokud se týče onoho „jak“, přijaty jako zřejmé najisto jasné. A tak ti také mohu již beze škody pro mysl tvou a tvých sousedů provést malý důkaz.

9) Ale Mé zázraky, které konám k potvrzení pravdy Své nové nauky budou učiněny tak, aby daly lidem vedle velkého prospěchu mravního také prospěch fysický a tak věřím pro vás a takřka ve vás, že by vám bylo budoucně k velkému prospěchu, kdybyste jako nyní Moji velmi vážení noví učedníci nebyli tak úplně a zcela v nejvyš hubené pustině, nýbrž kdyby tato krajina byla ihned přeměněna ve velmi úrodnou krajinu. - Jsi ty a také vy všichni s tím srozuměni?“

10) Praví **EPIFAN**: „O, Mistře, kdyby ti to bylo možné, pak bys ovšem vykonal nejvyš zaslужný zázrak! Ale věru, kdyby ti to snad bylo možné, pak bys byl ovšem zřejmě více nežli všichni největší mudrci a židovští proroci, ano pak bys byl již vlastně skutečně Bůh a tvá nová nauka by musela být neúplnějším pravdou! Neboť ať se člověk jednou podívá na tuto pravou Dabuoru (smolnou a naftovou poušť)! Není to nic jiného nežli holé až k mrakům sahající skály; jen úpatí této pravé smolné hory je tu a tam porostlé skrovným houštím. Jen několik málo pramenů vytryskuje z jejího nitra na denní světlo a tam pod nejpříkřejšími skalními úbočími živoří hubený cedrový les jako pravá svatyně tohoto smolného pohoří; vše ostatní je daleko široko nahé a holé jako hladina vodní!“

11) Nuže, to že bude nyní slovem tvé mocné vůle přeměněno v úrodnou zemskou krajinu?! Něco takového je trochu těžko uvěřit předem; ale ty jsi to řekl v úvodu své nauky, která, ačkoliv zní tak záhadně, přece jen vzhledem k tomu musí být pravdivá, neboť jsi muž, jenž předně až příliš čistě myslí, než by si tropil žerty z lidí, jakými jsme tu my a jenž zadruhé zde vykonal již leckteré mimořádné zázraky. Žádám tě tedy o to, když tě to skutečně jinak nic jiného nestojí nežli jediné slovo vůle!“

217. ZÁZRAČNÉ PŘEMĚNĚNÍ KRAJINY. SVOBODA VŮLE A VEJITÍ DO VŮLE BOŽÍ.

1) Pravím **JÁ** : „Dej tedy pozor, Já ti neřeknu dále nic jiného nežli: Chci tomu tak! - A nyní pozoruj, Můj velmi milý Epifane, tuto krajinu a řekni Mi, jak se ti líbí!“

2) Epifan s Azionou a Hiramem a všichni zde přítomní se bijí v prsa, údivem zcela zmlknou a Epifan pozoruje vyvalenýma očima ihned velmi nádhernou krajinu - pohoří plné lesů a krajinu

pobřežní, který měla plochu více než 1000 jiter a nebyla porostlá ničím jiným nežli jen skrovnou travou k pastvě několika málo koz a ovcí a nyní tu byla v přeúrodné bujnosti - a hned zase zpytavým pohledem Mne.

3) Teprve po dlouhé chvíli úžasem otevře **EPIFAN** opět ústa a praví: „Ano, aby se něco takového mohlo uskutečnit v jediném okamžiku, k tomu je již třeba být téměř více nežli bohem! Neboť bůh, jak je znám z různých božích nauk Egyptanů, Řeků, Římanů, Židů a dokonce Peršanů a Indů si dává na čas a koná své denní zázraky zcela pomalu a jak se zdá používá k tomu množství velkolepých prostředků a přístrojů. Musí tu být Slunce, Měsíc, několik Planet, nescíslenné množství jiných Hvězd. Tyto Hvězdy mu za jistých okolností, postavení a poměrů pomáhají konat zázraky na této Zemi, - kde si však mimo blesk z mraků vše dá pěkně na čas.

4) Ty však jsi zde v jediném okamžiku vykonal něco, k čemu by si bůh, jak jich znám několik z knih a spisů, jistě i se vši spolupílí lidí dal čas i dvě století únavných let. Z toho neklamně soudím, že musíš být zřejmě vyšší bůh nežli všichni ostatní bohové, o nichž jsem mnoho slyšel a četl! Pane a Mistře všech mistrů Země! Jak, jak - a ještě jednou - jak je Ti to možné? A bylo by to časem dokonce také našinci možné, kdyby se vžil zcela do Tvého nového učení?!”

5) Pravím **JÁ** : „Ano, milý příteli Epifane, jinak bych ti to byl neřekl! Jak je to však možné, to jsem ti již dříve řekl a dokonce také jasně ukázal, - pravím ti však také k tomu ještě to, že Moji praví učedníci budou časem na této Zemi ještě větší věci konat nežli Jsem konal nyní Já. Zůstane pak ovšem u všech Mých pravých učedníků vždy při tom, aby poznali a věděli, že toto vše budou s to konat jen tehdy, budou-li v duchu úplně jedno s Mým Duchem a poradí-li se při každé příležitosti ve svém duchu s Duchem Mým, zda toto také bude nutné k dosažení nějakého dobrého účelu. Neboť kdyby se někdo i sebe přísněji v Mé nauce žijící vyzván nějakým mocným cítil i k záchraně života svého těla pohnut k potvrzení svého vyššího poslání konat zázrak a Já bych mu v duchu řekl: „Nečiň to, neboť to nyní není Má vůle!”, pak ať chce tento učedník tak, jak tomu chci Já; kdyby se však přesto chystal konat zázrak, pak nebude s to, protože Má vůle nebyla zajedno s vůlí jeho.

6) Jen se Mnou, to jest ve stálém spojení s Mým Duchem a vůlí budete s to vše konat, bez ní však nic; neboť Pán jsem a věčně zůstanu Já. A hled', to patří také k Mé nauce! - Rozuměl jsi Mi?”

7) Praví **EPIFAN**: „Ano, Pane a Mistře všech mistrů! Avšak nacházím tu něco, co se podle mého úsudku nedá jaksi dobře spojit s vlastní nejuplnějši svobodou lidského ducha. Neboť mohou-li napřed konat znamení jen tehdy, když Ty je chceš spolu konat, pak je vůle má navěky závislá na vůli Tvé a není tudíž svobodná.“

8) Pravím **JÁ** : „Ó, pak jsi velice na omylu! Právě naopak. Čím úžeji je nějaký lidský duch spjat s Duchem Mým, tím svobodnější je v duchu a vůli, protože Já Sám v Sobě skrývám nejvyšší a nejneomezenější svobodu a moc. Jen ten, kdo se, se Mnou nesjednotí⁴⁸), bude se sám ve své svobodě natolik omezovat, nakolik se nesjednocuje se Mnou; kdo se však zcela sjednotí se Mnou, ten také bude s to vše to, co jsem s to Já. Neboť mimo Mne není nikde neomezené moci a neomezené působnosti.

9) Nejuplnějši sjednocení se Mnou neubírá však nikomu ani atom z jeho samostatnosti. Jakou větší a blaženější výhodu životní si však můžeš myslet nežli je výhoda být se Mnou, to jest s Mým Duchem, tak jako Já všemohoucně činný a přitom přece co nejdokonaleji samostatný?! - Řekni Mi nyní, jak se ti tato věc líbí!”

10) Praví **EPIFAN** : „Největší Pane a Mistře! Abych se o tom náležitě přesvědčivě vyslovil, k tomu jsem ještě příliš málo zasvěcen do tohoto zcela nového a dříve nikdy neslýchaného životního poměru a nemohu si, jak je každému snadno pochopitelné zjednat jasný pojem a proto také čerpat z toho úsudek; avšak pokud se mohu právě z Tvých slov svému pojmu nyní přiblížit, byl by takový život ovšem velmi výhodný. Neboť být s všemohoucím Duchem Božím spolu všemohoucím a přitom nicméně mít nejuplnějši životní samostatnost, to je zajisté ovšem to nejvyšší, co si lze myslet o nějaké životní dokonalosti a tomu již asi bude také tak, protože jsi to nyní takto oznámil mně a nám všem.

11) Ó, ano „jak“ se však nyní nebudeme vůbec starat; neboť to by byla věc marnivá, ježto nám jako nejmladším žákům Tvé nauky ještě k tomu úplně chybí všechny nutné pojmy. Mimo to jsme všichni nyní následkem neslýchaně velkého mistrovského zázraku až příliš zaraženi a

---

⁴⁸ „kdo se se Mnou nesjednotí!“ doplnil vydavatel..

rozptýlení, než abychom mohli dospět ke klidnému úsudku. Proto nech nás, ó Pane a božský Mistře, nyní trochu odpočinout a se soustředit, abychom Ti pak mohli ve větším klidu myslí dát, ó, Pane a Mistře, lepší odpověď, nežli jakou jsem Ti právě dal!"

218. DŮLEŽITOST KLIDU MYSLI.

1) Pravím **JÁ** : „Ano, ano, mluvil jsi zcela správně a úplně dobře; klid, opravdový vnitřní klid mysli (srdce) je pro každého člověka nejnütnější duchovním živlem, bez něhož není sto nic v pravdě vnitřního a duchovně velkého pochopit a proto vám také rád poskytnu, co jsi právě žádal.

2) Ale klid, v němž se zadržuje činnost tělu a jeho údům, není však ten pravý klid, v němž jde o vnitřní velkou činnost duše v tom, aby se duše víc a více sjednocovala se svým duchem, kterého začala postřehovat. A žádáš-li si takový klid, tehdy činíš, jako také každý druhý, dobře a teprve po pokračujícím a denně jednou předsevzatém takovém vnitřním klidu, aneb lépe duševní činnosti, začneš pociťovat, jak velký jsi z toho získal pravý užitek pro život.

3) Nyní se však můžete všichni vrátit do svých chat, které se také s touto dříve pustou půdou o něco zlepšily a poohlédnout se, co vše se stalo ve váš prospěch. A k večeru přijďte zase!

4) Já Se budu zatím zabývat tím, co je Mi uloženo Mým Otcem, jenž sídlí v nebi a je úplně jedno se Mnou a ve Mně. Kdo zde však chce u Mne přes den prodlévat, může to také učinit; neboť není tu mus, aby se proto někdo odtud vzdaloval, nýbrž jen kdo chce a bude mu to i ono k velkému užítku. A nyní čiňte, co vám dává vaše vůle!"

5) Poté všichni vstanou až na Hirama a Epifana a spěchají plni zvědavosti do svých chat, aby tu zvěděli, co vše se doma přihodilo a co se tu vše změnilo. Přišedše domů nevycházejí z úžasu a podivu nad velmi nádhernými domy, které nyní zaujímají místa jejich dřívějších nuzných chat, jakož i nad mnohými ovocnými stromy, vinicemi, poli a lukami a chválili Boha Otce, o Němž jsem jim sdělil, že dal člověku této Zemi takovou moc.

6) **EPIFAN** se pak vzchopil a pravil: „Ó, Pane a Mistře všech mistrů! Já však nicméně zde raději zůstanu; čeho se dostalo Tvou dobrotou a božskou mocí jiným, toho se také dostalo mně, - dobrodiní, za které Ti my všichni i s našimi vnuky nikdy nebudeme s to dostatečně děkovat, dosti Tě chválit a velebit.

7) Jakkoli neocenitelně velké je však toto Tebou nám prokázané dobrodiní. přece jen se nedá přirovnat k dobrodiní, které jsi prokázal našim duším Svou naukou. Neboť jen touto naukou jsme se stali my, předtím zcela zdivočelá pravá lidská zvířata, vlastně pravými lidmi. Teprve Ty jsi nám ukázal pravý život a naučil jsi nás poznávat jeho cenu.

8) Dříve jsme chovali lásku jen ke smrti, nyní však chováme pravou a velkou lásku k životu, který je schopen ve všech směrech převelikého zdokonalení, zatím co smrt zůstává věčně smrtí a nemůže nikdy připustit nějaké postupné zdokonalování. A právě proto dávám nyní přednost zůstat u Tebe, ó, Pane a Mistře aby mi nic neušlo, co dalšího budou ještě oznamovat - pravím - co nejopravdověji Tvá svatá ústa."

9) Pravím **JÁ** : „Co činili ostatní je dobré; co však ty činíš, je lepší. Neboť každé slovo, které vychází z úst Mých je Světlo, Pravda a Život v tvém srdci a jednáš-li podle nich, tehdy! Se slyšeným slovem také již dostáváš pravý věčný život.

10) Slyší-li však někdo Má slova, potom však podle nich nekoná a nejedná, toho Mé slovo neoživí, nýbrž poslouží mu jen k soudu a ke smrti. I když to také tedy není má vůle, nýbrž jen boží věčný řád, nemohu mu však nicméně pomoci, protože si má pomoci jen on sám.

11) Neboť poskytne-li někdo hladovějícímu pokrm a on ho nejí, nýbrž o něm jen uvažuje, pak není vinen dárce pokrmu, když hladovějící při něm hladoví a zmirá, nýbrž zřejmě hladovějící sám, protože nechtěl přijmou pokrm. A rovněž tak je to s tím, komu předkládám Své slovo jako nejopravdovější chléb z nebes, on mu však pouze naslouchá a nechce se podle něho stát činný. Proto nebudiž nikdo pouhým posluchačem, nýbrž také uskutečňovatelem Mého slova a tím bude ve své duši co nejopravdověji nasycen chlebem z nebes a budoucně smrti nikdy neužít, nepocítí a neokusí, neboť potom se stal sám zcela životem z Boha. - Chápeš toto?"

219. EPIFANOVA ODVAHA.

1) Práví **EPIFAN**: „Ó, to je ta nejdokonalejší pravda a je mi zcela jasná také bez nějakého dalšího vysvětlování! Dejme tomu, že by si někdo chtěl postavit nový dům. Poradí se, se stavitelům, aby mu vysvětlil slovem a obrazem, jak má jako podnikatel stavby postavit dům. Stavebník však neučiní podle rady rozumného stavitele, nýbrž, poněvadž se mu to zdá být namahavé a zdlouhavé, klade raději sám kameny a trámy na sebe bez všeho spojování, odebere se pak do svého nového příbytku a bydlí v něm netuše nebezpečí krátký čas zcela pohodlně. Tu přijde za noci velká vichřice a narazí na viklavé stěny domu, stěny se ihned zřítí a zabijí vlastníka a zároveň stavitele. - Co tedy stavebník přitom získal, že se nechtěl zařídit podle rady rozumného stavitele?!

2) A tak je myslím, téměř zcela stejný případ mezi Tebou a námi slepými a nic nevědoucími lidmi. Ty jsi zřejmě onen Stavitel, jenž jaksi duchovně a hmotně vybudoval svět, celý vesmír a také člověka jakým je a musíš tedy také nejlépe vědět, co prospívá člověku, co má jako rozumná, myslící, o sobě usuzující a sebe sama určující bytost konat a nekonat. A ukazuješ-li nyní slovy a skutky člověku, že jsi neodvolatelně Týž, Kterému děkuje za své bytí a ukazuješ-li mu dále co má činit, aby dosáhl toho, k čemu jsi ho stvořil, pak je tedy slepý a hloupý člověk jen sám vinen, ztrácí-li z nějakých nicotných hmotných důvodů život věčný a dostává za něj smrt. A tak myslím, že každý člověk, jenž byl jednou Tebou Samým poučen a poznal Tebe jako takového, Kterým jsi, nemůže již opomenout, aby se vši láskou a radostí nežil a nejednal co nejpřesněji tak, jak jsi mu přikázal Ty.

3) Mohly by se ovšem u lidského nyní velmi zlého, úplně slepého a nad veškeré meze sobeckého, pyšného a vládychtivého světa postavit následovníku Tvé nauky leckteré překážky a obtíže, neboť zlých lidských duchů je mnohem více nežli dobrých; avšak ví-li někdo, co má v Tvé nauce a co je mu očekávat jejím následováním, pak se tomu mohou vzpírat hory a zuřit proti tomu všechny bouře, přece jim bude možno všem čelit tou nejvytrvalejší odvahou. Neboť brání-li se nezřídká se lví odvahou nepříteli přepadnutý poutník, aby neztratil tento krátký a beztoho co nejdříve pomíjející život, na jehož ztrátě věru beztoho tak příliš mnoho nezáleží, - proč se potom nebránit s pravou tisícinásobnou lví odvahou proti nepřítelům, kteří hrozí vzít člověku tímto životem putujícím život věčný?! Já myslím, že v tomto ohledu mám zcela správný názor.

4) Ano, lidé, kteří lpí na tomto marnivém světě, hledají své celé štěstí v blátě této Země a nejsou jako já proniknutí Tvou naukou a nedovedou, nechtějí anebo nemohou poznat a pochopit její životní cenu, ztrácí ovšem při nebezpečích všechnu odvalu a brzy opět klesají zpět do starého bláta; avšak lidé jako je našinec se nedají tak snadno zastrašit.

5) Pravím Tobě, ó, Pane a Mistře: Kdo nemá strach ze smrti těla, pro toho budou císařové a králové těžko dělat zákony! Učiň nyní celou Zemi troskami a já se jistého zániku svého těla nezaleknu; neboť z Tvých slov nyní vím, že má duše s Tvým životním duchem v ní nezahyne! Ať jen přijdou při této důvěře nepřátelé odkudkoli a ať jich přijde sebevíce, mně, Azionovi a Hiramovi věru nenaženou hrůzu; jejich veto (nesvolení) nebude slyšeno a jejich hrozba zůstane nepovšimnuta. - A nyní nám řekni Ty, ó, Pane a Mistře života, mám-li pravdu či ne!“

6) Pravím **JÁ** : „Máš úplně pravdu a to tím více, že bys se také v čas potřeby takto zachoval, jako také vy všichni v této obci. Protože máme nyní k sobě již důvěru a vzájemně jsme se dobře poznali, záleží Mi tedy jistě velice na tom, abyste při všelikých událostech a pokušeních nekolísali a proto vás musím nyní ještě také s leccím seznámit. A tak Mne poslyšte!

---

220. ÚČEL UKŘIŽOVÁNÍ PÁNĚ.

1) (**PÁN**): „Tělem jsem také Já, stejně jako vy, smrtelný člověk a následek toho je, že také Já odložím toto tělo a to na kříži v Jeruzalému na svědectví proti zlým Židům, veleknězům a farizeům a k jejich soudu. Neboť jedině toto zlomí jejich moc a kníže duchovní temnoty, jenž nyní ovládl lidský svět, se stane bezmocný a nebude již moci tak velice jako dosud svádět lidi a vrhat do záhuby.

2) Tento kníže se jmenuje „satan, to jest lež, podvod, pýcha, hrabivost, sebeláska, závist, nenávisť, vládychtivost, vraždychtivost a všeliké smilstvo.

3) Nejvyšší pýcha může být zničena jen nejhlubší pokorou a je tedy nutné, aby něco takového bylo na Mně spácháno. Až však toto uslyšíte, pak se tím neděste; neboť Já nebudu v hrobě prodlévat a tlít, nýbrž třetího dne opět vstanu a tak jak jsem tu nyní u vás, přijdu opět k vám! A teprve to vám všem dá do duše největší a nejpravdivější svědectví o Mém božském poslání a úplně posílí vaši víru. Řekl jsem vám to nyní předem proto, abyste se potom, až k tomu dojde, na Mne nezlobili a Mou nauku neopustili. - Jak se ti toto líbí, Můj milý Epifane?“

4) Praví **EPIFAN**: „Pane a Mistře, Ty jsi moudřejší a mocnější nežli všichni moudří a mocní celé Země! Necháš-li něco takového na Sebe přijít, pak musíš mít pro to jistě dobrý důvod, který my nyní nemůžeme prohlédnout; avšak k úplnému a nejvyšší neslýchanému pokoření a trestu pro jistou nejzavrženější nejhorší část lidí v Jeruzalému a vůbec v celé židovské říši muselo by být zřejmě to, že by nemohli jimi nejnenáviděnějšího člověka dokonce ani na nejpotupnějším kříži úplně usmrtit a že by tu po třech dnech opět stál jako zcela Týž, který byl předtím! To nyní již také chápu velmi dobře a jasně. Ale přece jen se mi zdá, že by to při dobrém uvážení Tvá moudrost a moc přece jen mohla také ještě jinak zaříditi!“

5) Předpokládám-li však, že by kněží a jiní mocní Jeruzalému viděli konat Tebou takový zázrak, jaký jsi právě vykonal zde, pak by v tom museli být všichni běsové tartaru, aby Tě nepoznali jako to a jako Toho, co a Kdo jsi! A tu by se musela jejich nenávisť hned přeměnit v nejvyšší úctu a v nejvřelejší lásku k Tobě a rozumí se samo sebou, že by Ti nebylo třeba, abys Se nechal pověsit na nejpotupnější kříž, který je určen jen pro nejhorší zločince!“

6) Pravím **JÁ** : „Ano, kdyby tomu tak bylo, pak bys měl již zcela pravdu; avšak žel není tomu tak, nýbrž nebetyčně zcela jinak! Věř Mi: Toto ještěřčí a hadí plémě templářů jeruzalémských ví přesně čemu učím a co konám; avšak to právě zvětšuje jejich zlobu a proto jsou hodinu od hodiny proti Mně roztrpčenější, jak ti to mohou na příklad Aziona a Hiram přesně oznámit podle včerejších předpůlnočních událostí. Jsou všichni zcela zatvrzelí, slepí a hluchí v srdci, přitom plní největší a bezmeznou pýchu, hrabivost a největší vládychtivost. A hle, takovému stvoření se nemá kázat evangelium a konat před jejich očima zázraky! Neboť Má nauka a Mé zázraky boří jejich starou vážnost a ničí jejich velký příjem a proto ji nemohou potřebovat a právě proto jsou Mými nejnesmiřitelnějšími nepřáteli.“

7) Já bych ovšem měl moc, abych je všechny na celém okrsku zemském v jediném okamžiku zahubil, jak se to již jednou stalo podle ustanovení Ducha Mého Otce, Jenž přebývá ve Mně, za dob Noéma a za doby Abrahama se Sodomou a Gomorou a s deseti jejich sousedními městy; ale co to prospělo.

8) Dnes svědčí dosud o onom soudu rozsáhlé Mrtvé moře a Písmo ukazuje na to prsty; kdo však již toho dbá a bere to za náležitou výstrahu? Řekni o tom nyní něco pravému farizeovi a vydáš se v nebezpečí, že se ti vysměje, že tě trpce pokárá a dokonce ti pohrozí co nejdůrazněji přísným trestem! Kde však je tomu tak, tam se již nedá dělat dále nic jiného nežli jen to, co jsem ti předem oznámil předtím. To bude pro ony vzpurné nejhorší soud a pro Mé (přátele) vrcholný bod Mé lásky a Mé zmrtvýchvstání bude také zmrtvýchvstáním pro všechny, kdo jsou Mé mysli a Mé vůle.“

221. NÁVRHY EPIFANOVY NA ZABRÁNĚNÍ SMRTI PÁNĚ.

1) (**PÁN**): „Ó, příteli, pravím tobě: Kdyby bylo možné odsunout kalich utrpení na stranu, pak by se to také neprodleně stalo; leč toto je žel nemožné a proto toho nyní necháme! Ty nyní víš, že se toto stane a víš také proč a více není nyní třeba. Až však vstanu z mrtvých, tehdy vás teprve Já Sám pokřtím svatým Duchem ze Mne a ten vás pak teprve povede do vší moudrosti a moci a tehdy, zůstanete-li v Mé nauce, budete s to jako Mé pravé děli vše to, co jsem nyní s to Já. - A nyní Mi opět řekni, jak se ti líbí tento návrh a toto zaslíbení!“

2) Praví **EPIFAN**: „Podle toho, co z toho můžeme my a všichni dobří podle Tvého slova očekávat, líbí se mi ovšem velice; ale co je Tobě, ó, Pane a Mistře, podle Tvých slov od nepolepšitelné hlouposti a zloby očekávat, to se mi naprosto nelíbí! Avšak když už to jednou provždy není jinak možné, staň se vždy podle vůle Tvé!“

3) Že Ty, co do Svě právě vnitřní podstaty nezemřeš, to je mi nyní až příliš jasné; neboť kdo by Tě měl ze smrti těla probudit, když ne Ty Sám mocí Boží, která je v Tobě?! Tato moc je tedy nezrušitelná; co potom záleží na úmrtí těla, které můžeš vždy opět, chceš-li, probudit?!

Avšak velké utrpení zřejmě spojené s usmrcením Tvého těla není mi přece jen zcela příjemné!

4) Ale Ty jsi jednou Pán, plný nejvyšší moudrosti, moci a lásky a dovedeš Si nejlépe poradit a pomoci a tak se vše vždy stane jen podle Tvé nejvyšší vlastní rady a vůle, jako je také Tvá vůle, abychom my lidé na této Zemi snášeli často parné léto a ledově studenou zimu, což právě také není nic příjemného a na konci tohoto pozemského života často velmi bolestnou trpkou smrt a ježto je to jednou Tvá vůle, nemůžeme na tom nic měnit. A tak myslím, že my slabí pozemští červí tím méně můžeme měnit také Tvou vůli, pokud se týče Tvého nejvyššího Já! A tak budiž a staň se, co Ty chceš!

5) Co by však našinec přece jen ještě mohl učinit, abys tak netrpěl, jak jsi mi to předem oznámil, by bylo to, že bychom šli napřed já, Aziona a Hiram k templářům do Jeruzalému a jako výmluvní pohané bychom snad zcela vybranými slovy poučili o Tobě ty zatměnce lépe a oni by pak jistě zanechali svou zlost na Tebe; a kdyby se to stalo, pak bys mohl tímto způsobem domnělý kalich utrpení jistě odsunout na stranu.“

6) Pravím **JÁ** : „Ano, příteli, tu Mi ovšem nezbyvá nic jiného, nežli jediné přijmout pro tento skutek tvou dobrou vůli; neboť hle, jako nejsi s to ohnout starý cedr, právě tak nepřijme od tebe takový vele-farizeus anebo dokonce velekněz nějakou nauku! Ale co by učinil, to ti mohu zcela přesně říci:

7) Hle, velmi vlídně by tě vyslechl, dal by si tebou s nejlepší tváří a s největší vlídností vše o Mně navlas vypravovat! Dokonce by vystoupil proti tomu s malými námitkami a zdánlivými pochybnostmi, - ale to jen proto, aby tě uvedl do větší horlivosti v mluvení; a jakmile by viděl, že z tebe již téměř vše vytáhl, pak by se však také ihned tvářil jinak! Na tajné znamení by se pak dostavil hojný počet zakuklených mužů, zatkli by tě a bylo by již velmi mnoho, kdybys pak ještě přišel na denní světlo! Potom by takový velekněz ve spojení s Herodesem vyslal ihned celé vojsko s velkými sliby odměn za Mé zatčení a dal by veškeren židovský lid v celé Galileji všude tam, kde by Mne s Mými učedníky přijali, trýznit kvůli Mně.

8) Hle, to by věru nebylo to, co bychom mohli všichni považovat za žádoucí! To uznáš a je tedy již lépe: jeden za všechny s účinkem nežli všichni za jednoho bez účinku! - Uznáváš to nyní?“

9) Praví **EPIFAN**: „Ano, Pane, nyní je mi vše zcela jasné! - Leč jídlo je připraveno a, tím přerušíme a pak vyplníme čas něčím jiným!“

10) Pravím **JA** : „Ano, to je také dobré; ale jdi a probuď Mé učedníky ze spánku!“

222. OBDIV UČEDNÍKŮ NAD ZMĚNĚNOU KRAJINOU. O POSTĚNÍ.

1) Poněvadž učedníci spali předchozího večera příliš málo, lehli si po snídání pod stinný strom, zcela pevně usnuli a o jednání mezi Mnou a Epifanem nic tedy nevěděli. Epifan na Můj rozkaz nyní odešel a probudil je ze spánku.

2) Když se však probudili, velice se podivovali a zcela užasli se navzájem tázali, kde to nyní jsou; neboť krajina po svém proměnění se lišila od dřívější pustiny - tak velice, že se v ní již nemohli ani vyznat. Dříve byla chata Azionova zbudována nejvyšš nearchitektonicky dílem z bez-tvarých kamenů -. a dílem z jílu a rákosí a nyní stál na jejím místě nádherný dům, obklopený ovocnými stromy a krásnou zahradou a nedaleko obytného domu byla zřízena zcela vhodná stáj pro domácí zvířata a velká stodola pro obilí. Mimoto pohoří dříve zcela holé bylo nyní hustě zalesněno a břehy mořské, druhy rovněž holé, byly přeměněny v bujné nivy a bylo tedy pochopitelné, že se Moji učedníci hned nevyznali.

3) Petr, Jakob a Jan se ptali po Mně a **EPIFAN** pravil, že jsem šel do domu objednat denní jídlo. Opět se tázali buditele kde jsou nyní a on pravil: „Na starém místě, které však mocí tohoto Jednoho nabylo nyní ovšem zcela jinou tvářností!“

4) Učedníci však nepřikládali Epifanovi zrovna nejsilnější víru a spíše u sebe mysleli, že je Pán přesadil vzduchem tak jako na hoře Kisjonově do zcela cizí krajiny. Teprve když jsem k nim přišel Já Sám a sdělil jim, že je tomu tak, jak jim to řekl přítel Epifan, uvěřili a jali se podívat Boží síle a moci ve Mně.

5) **JÁ** jsem jim však pravil: „Jak to, že se nyní tak velice podivujete tomuto zázraku? Nevykonat jsem u Marka něco podobného?! Ale divit se by zde bylo vlastně jen tomu, jak jste mohli

uprostřed Mých rozhovorů s těmito Řeky tak zcela dobře zde usnout! Leč tělo, krev potřebuje zajisté také klid a tak tedy bděte nyní, aby nikdo z vás neupadl do pokušení!

6) Nyní však nadešlo již silně poledne, pokrmy jsou na stole a tak tedy půjdeme a dáme našim tělům mírnou posilu, aby nikdo neřikal, že by byl u Mne trpěl nouzí. Jsou sice v Jeruzalému někteří, kteří mají a přísně zachovávají všeliké postní dny v domnění, že si tím zaslouží Království nebeské; leč velice se zmylí, protože očekávají po smrti těla Říši která opravdu nikde není.

7) Tím však nechci říci, že máte být hýřily, hodovníky a chlastouny nýbrž máte být vždy ve všem střízliví a milovat se vzájemně, tak z toho svět vyrozumí, že jste opravdu Moji učedníci! – A nyní pojďme ke stolu!"

223. NEPŘÁTELSKÉ VYZVĚDAČSKÉ LODI NA DOHLED. BOUŘE OBRANOU.

1) Stůl byl hojně pokryt rybami, chlebem a vínem a všelikými chutnými plody. U stolu jsem seděl Já s dvanácti (apoštoly) a Hiram a Epifan. Aziona nás obsluhoval, po jídle se však posadil také ke stolu. Když jsme tak seděli pospolu, dívající se na krásnou vodní hladinu, tu objevil bystrozraký Epifan, že ve velké zátoce plulo sem tam několik lodí. Lodníci chtěli přelout velkou zátoku; ježto však nemohli dobře jim od dřívější známou krajinu pro její mocnou změnu jako takovou již poznat, pluly lodě sem tam a do zátoky byl vyslán aspoň vyzvědačský člun.

2) Tyto lodi byly jaksi zadním vojem lodi, která zde byla předchozí noc na Můj rozkaz zadržána rybáři jako dobrá pobřežní kořist. Tyto lodi zadního voje kroužily sice již po celou noc a také tento dobrý půl den a lodníci nenašli však nikde ani stopu. Proto byli toho mínění, že se asi tato loď v této těžko splavné zátoce ztratila a dokonce se snad nějak poškodila. Avšak tato zátoka se již nikterak nepodobala zátoce dřívější a tak lodníci tohoto zadního voje nevěděli jak jsou na tom a proto vyslali do zátoky lehký výzvědný člun.

3) Když jsem toto vykládal oněm třem, pravil **AZIONA**: „No, jestliže zde najdou tu velkou loď, pak budeme muset prchat, jinak jsme všichni ztraceni!“

4) Pravil jsem **JÁ** : „Buď klidný; tento výzvědný člun se brzy obrátí! Vyšlu vítr, jenž jistě velmi urychlí ústup člunu.“

5) V tom okamžiku nastal velký víchř a vyhnal výzvědný člun i s několika loděmi zadního voje rychlostí šípu na velkou vodu.

6) Avšak **AZIONA** pravil: „Pane, hle, nyní nejsou v dohledu; avšak vrátí se, jakmile se vítr utiší! Ó, tito lidé jsou jako zlé svědomí a tvrdošijní jako zlá nemoc! Svěho úmyslu a cíle nikdy nezanechají a nejsou-li oni těmi - kteří od svého úmyslu sotva ustoupí -, přijdou pak v nejbližší době již opět jiní a budou sledovat stejný cíl; a naleznou-li zde loď, pak se nám špatně povede, neboť proti násilí mocných není práva! Já bych tu celou hříšnou loď raději zcela rozbil a zničil, než abych byl ve stálém strachu s jejím vlastnictvím!“

7) Pravím **JÁ** : „Říkám-li ti však, že proto nemusíš mít vůbec žádný strach, pak přece můžeš být klidný!? Ti, které bylo možno nyní spatřit se nikdy nevrátí a druhý anebo dokonce třetí zadní voj ještě méně; neboť v této době je, jak všeobecně známo, Galilejské moře velmi bouřlivé a až na několik rybářů se po něm málo jezdí, protože se nedůvěřuje bouřím - a za několik měsíců se na tuto celou událost zcela zapomené!“

8) Neboť bude-li také jistě podána zpráva do Jeruzalému, že stihatele za Mnou vyslané potkalo- někde na moři asi neštěstí, protože přes veškeré hledání nelze po nich již nic nalézt, pak se bude v chrámu pouze obřadně chrámovými sluhy mužského a ženského pohlaví zvláště k tomu určenými po tři hodiny bédovat a potom nebude v chrámu nikdo již myslet na tyto nešťastné, nýbrž vyberou pro ten účel opět jiné, opatří je plnou mocí, penězi a potřebnými zbraněmi, vyšlou je pod všelikými nejpřísnějšími rozkazy a oni se pak vydají na cestu a vrátí se s nepořízenou domů, aneb se častěji také vůbec nevrátí jako ti, kteří nás včera navštívili. - A tak máš nyní celou tu věc odкрыtou a můžeš bez bázně pevně podržet, co ti dávám, zajišťuji a chráním.“

9) Praví nyní **EPIFAN**: „Příteli Aziono, za takového ujištění bych se nebál uchopit dokonce majetek celého Říma, kdyby mně tento Pán a Mistr řekl: „Jdi a řekni: Pán mně dal celé město a já tímto oznamuji, že od nynějška je vše, co tu stojí, žije a roste, mým neúplnějším vlastnictvím!“ A hle, žádný člověk na světě by mi nemohl takovéto Pánem mně poskytnuté právo upřít a každý by se musel podrobit všemohoucnosti Boží vůle!“

10) A týž případ je také zde! Která pozemská moc bude chtít obstát v boji s touto Boží mocí?! Neboť dříve nežli by položila ruku na čepel meče k boji, byla by také již zničena! Ano, dopustí-li Pán a Mistr, aby Jeho nepřátelé vložili na Něho ruku, budou také s to ovšem co do těla dokonce Ho usmrtit; ale dokud On Sám v Sobě nevysloví ono nezbadatelně tajemné „fiat“⁴⁹) dotud se také nikdo neodvážívá dotknouti se ani obruby Jeho roucha - a kdo se toho odváží, tomu se bude dařit tak, jako se dařilo včerejším zločincům! Je tedy těm, kdož jako opravdoví přátelé krácejí všemi největšími nebezpečími s tímto Bohočlověkem již zaručena největší jistota.

11) Pohleď na tuto naši nyní přenádhernou krajinu! Sotva před hodinou to byla nejvýš nehostinná ztuhlá poušť, pravý obraz smrti - podobná nám v našem dřívějším duševním stavu, který také On Svým Slovem přetvořil v živou - a nyní nezbadatelně zázračná moc Jeho Slova vyráží i z tvrdého kamene, který dříve rozdrtila a přetvořila v dobrou tučnou půdu, nejbujnější život rostlin.

12) Před Jeho dechem se sklání kameny a všichni nesčíslní přírodní duchové musí být čini, před dechem Téhož se sklání národové Země - a proč se máme my jako nyní jistě Jeho přátelé zabývat v našich myslích ještě nějakou bází, že by nás mohlo pod Jeho ochranou potkat skutečně ještě něco zlého?! Já doufám, že toto když uvážíš, zhostíš se vsí marnivé bázně.“

13) Práví **AZIONA**: „Příteli, mluvil jsi nyní zcela dobře a správně a já jsem byl dříve tak jako nyní celým svým životem jistě tvého názoru; ale člověk zůstává přece jen vždy člověkem, zejména když se k němu začíná blížit nějaké nebezpečí! V jakémisi zmatení myslí zapomíná člověk nezřídka na to nejdůležitější, nemyslí s vnitřním klidným stavem duše, nýbrž horempádem se ukvapuje a tím se dostává do takové úzkosti, že přitom již nemyslí dokonce ani na nejlepší ochranné zbraně, které přece má nejvýš zřejmě u sebe.“

14) A tak se dařilo právě mně, když jsem se z úst našeho Boha a našeho Pána a Mistra dověděl o významu výzvedného člunu plujícího nahoru do této zátoky. Avšak nyní jsem již opět v úplném pořádku, k němuž velmi mnoho přispěla tvá slova.“

224. AZIONOVA OTÁZKA O ŽIVOTĚ DUŠE PO SMRTI.

1) (**AZIONA**): „Když tu nyní tak zcela důvěrně pospolu sedíme při chlebě a víně, chtěl bych slyšet z Tvých úst, ó, Pane, jak je tomu s životem duše po odpadnutí těla!

2) Podle výpovědí téměř všech tak zvaných božských nauk máme vždy s malými obměnami dvojí stav - totiž u nás, pravím, pohanů - : elysium, kde dobré a čestné duše žijí v nepopsatelné slasti věčně dále a potom tartarus, kde špatné a zlé duše jsou totiž také věčně dále všelikými neslýchanými trampotami, mukami a trýzněmi trápeny.

3) Židé mají své nebe a peklo, což vše je jaksi zcela totéž jako u pohanů elysium a tartarus. Rovněž tak mají Indové pod jistými formami, jmény a odchylkami dvojí všemohoucí bytost, dobrou a zlou. Tak jsou bohové elysia všichni dobří, a bohové tartaru všichni zlí.

4) A u Židů je jeden předobry a pře moudry Jehova a jemuž slouží myriády rovněž tak dobrých duchů, kteří se jmenují „andělé“ a kteří jsou ochotni poskytnout člověku nejlepší ochranné služby; přímo proti dobrému všemohoucímu Jehovovi a jeho andělům je pak neméně mocný satan zvaný též „leviatan“ a jemu je po boku nesčíslné množství nejvýš zlých duchů, kteří se nazývají „ďáblové“.

5) Dobry Jehova se sice ustavičně namáhá, aby učinil lidi dobrými a přitáhl je k Sobě. Leč to mu zrovna příliš mnoho nepomáhá; neboť satan se lépe vyzná v lovení duší pro sebe a dobrému Jehovovi odhání zástup duší za zástupem. Dobry Jehova hrozí sice satanovi neustále všelikými tresty a soudem; leč tomu se satan jen stále směje a dělá si přece co chce. - Nuže, Pane, co soudit o takových pověstech? Ó, Pane, podej nám o tom správné vysvětlení!“

6) Práví přede Mnou ještě **EPIFAN**: „Podívejme se na našeho ředitele Azionu! On je opravdu přece jen moudřejší nežli my všichni! My jsme se již na leccos tázali a tato nejdůležitější životní věc napadla jen jemu! Ano, Pane a Mistře, o takových věcech jsem již sám ve všelikých spisech mnohokrát četl a také jsem si o tom vždy pomyslel svůj dobrý díl! Bud staří, jinak v mnohém směru moudří sepsali vše co věděli v obrazné nám nesrozumitelné řeči, anebo jako děti a blázni bájili a třeštili čistě jen podle své ještě nejvýš nekultivované fantasie.“

⁴⁹ „staň se!“ Vyd..

7) Já jako zcela prostý člověk omezeného rozumu, obdařený - jak se říká - lidsky dobrým srdcem, dovedu si rozumným způsobem představit záhrobní další život duše, která jednou začala buď náhodou dobře anebo spíše špatně žít, jen tak, že je aspoň do jistého co možno nejvyššího stupně zdokonalení v jakémisi postupu a že pro život z rozmanitých příčin a důvodů již zde špatně započatý a jistě ještě špatněji zakončený, jsou na onom světě jen moudré a přiměřeně účelné opravy, aby také duše, která zde svůj tělesný život špatně prožila, dospěla tam, byť také později k lepšímu poznání sama sebe a pravé nejvyšší božské Bytosti a také k poznání svých pravých životních poměrů a povinností.

8) Že by však za krátký, žel, špatně prožívaný život musela tam snášet a trpět věčné tresty v nevýslovné krutosti a v nejvyšší nelidské ostrosti a to z naprosto žádného jiného účelu, nežli jen proto, aby si nějaký všemohoucí Bůh zchlazoval na nejvyšší bezmocné bytosti věčně svou nikdy nekončící pomstu, - ne, to si nedovedu o Bohu, jakým jsi Ty, ó, Pane, aspoň zřejmě pro nás představit ani v nejhorší horečce, která hraničí již s nejhrubším šílenstvím.

9) Lev je jistě velmi zlá šelma, rovněž tak hyena, tygr, vlk anebo medvěd; ale tyto šelmy mohou být nicméně zkroceny a často se pak stávají strážci lidí a tedy užitečnými tvory. Dají-li se tedy i zmínění netvorové zkrotit a vycvičit k něčemu užitečnému, proč ne duše, která se stala špatnou velmi často bez svého nejvyššího vlastního zavinění?! - Řekni nám tedy, nejmilejší Pane a Mistře, jak to tedy dopadá s těmi zvláštními věcmi a poměry, na něž se Tě moudře tázal Aziona!“

225. DĚTI BOŽÍ (SHORA) A DĚTI SVĚTA (ZDOLA).

1) Pravím **JÁ** : „Pohledte, Moji milí! To, co o tom říkají pohanské knihy, je jen nejvyšší zkomolený ohlas toho, co bylo pralidem této Země zřejmě a jasně zjeveno tímž Duchem, jenž sídlí ve Mně.

2) Jediné Písmo Židů obsahuje úplnou pravdu, leč nikoli odhalenou, nýbrž zahalenou v přiměřených obrazech a to z toho moudrého důvodu, aby svatost pravdy v něm obsažené nebyla vlastními špinavými dětmi této Země znečištěna a znesvěcena.

3) Neboť na této Zemi aneb na tomto Světě přebývá dvojí druh lidí. Vlastní lidé Země a to většina jich je podle uspořádaného pořadí vzestupu tvorů co do duše a těla pouze s této Země a ty lze nazvat „děti světa“. Mnohem nepatrnější část lidí této Země je však jen co do těla právě s této Země, co do duše jsou však buď z různých Světů hvězdných anebo někdy dokonce jako nejčistší andělští duchové z čistých duchovních nebes. To jsou však dosud ti nejvzácnější.

5) Tuto druhou a mnohem ušlechtlejší část lidí této Země lze nazvat „dětmi Božími“ a jediné jim je vyhrazeno chápat tajemství Království Božího, rozumět jim a podle potřeby a způsobivosti chápání učit těmto tajemstvím děti Světa a ukazovat jim cestu, na níž se mohou také ony státi dětmi Božími a občany Království Božího.

6) Nuže, tito vlastní světští lidé, bahnu této Země teprve odrostlí, jsou ovšem ještě velmi smysloví, protože jejich duše neprodělaly dosud nikdy nějakou lidskou přípravku svobodného, sama sebe určujícího života. Mohou tudíž z počátku být také jen smyslovými obrazy vedeni k poznání jednoho nejvyššího a věčného Ducha Božího.

7) A hledte, kvůli většině lidí této Země jsou také Zjevení o říších duchů zahalena v samé jaksi smyslové obrazy, které mohou být čas od času víc a více dětem Světa podle jejich chápavosti odhalována jen dětmi Božími, avšak nikdy ne příliš mnoho jich najednou, nýbrž jen právě tolik, kolik jsou s to snést a ve svém duševním žaludku strávit. Z toho, co bylo řečeno, můžete nyní již učinit leckterý závěr.

8) Duševní život lidí po odpadnutí těla je, jak se zcela snadno samo sebou rozumí, neustále progresivní (postupný), ježto dokonání jeho nemůže být dílem okamžiku a to z toho důvodu, že duše je tak jako její dřívější hmotné tělo bytostí prostorově jakož i časově omezenou a do určitého krásného lidského tvaru jaksi vnucenou a proto může nekonečno a věčno jak co do prostoru tak co do času, jakož i nejneomezenější moc Ducha Božího a jeho děl vnímat a chápat jen ponenáhlu.

9) Záleží tu na stavu vnitřního umravňení, v němž duše opustila tělo. Je-li tento stav přiměřený trvajícím dobrým zákonům, bude záhrobní stav duše jistě také ihned takový, že se z něho

bude moci okamžitě dostat na vyšší stupeň dokonalosti a vždy a vždy na vyšší stupeň dále pokračovat.

10) Musela-li však duše buď z nedostatku výchovy anebo v horším případě z nedostatku jakékoli dobré vůle při jinak dobré znalosti stávajících zákonů tělo opustit, aniž se byla dříve v tělesném životě a v jeho poměrech jen poněkud obrátila k pravému a lepšímu, nuže, tu bude zajisté také jen poněkud jasnějším mysliteli snadno pochopitelné, že taková zcela zakrnělá ubohá duše bude muset být na onom světě postavena jen do takového, jistě ne záviděníhodného stavu, v němž se bude moci podle nejvyšší Boží lásky a Moudrosti ze své zvířecí hrubosti konečně očistit a vyléčit a časem povznést k vyššímu stupni života, s něhož pak již vždy lehčeji a lehčeji přejde k nějakému stupni ještě vyššímu."

226. ŽIVOT SVĚTSKÝCH LIDÍ NA ONOM SVĚTĚ.

1) (PÁN:) „Na této Zemi jsou však také lidé, kteří jako děti nadmíru bohatých rodičů požívali všemožné výchovy a vzdělání. Když však byli starší a dosáhli velkých úradů a vysokých čestných postavení, vjel do jejich srdce ďábel pýchy! Začali vládnout, spolubližní nenávidět, podvádět a potlačovat a otročili jen rozkoši svých smyslů. Jejich nebe, po němž se vši touhou bažili, se nazývalo nejvyšší blažený život ve vši změkčilosti, nádheře a bujnosti. Co jim nechtělo sloužit, to bylo často co nejhrozněji pronásledováno a beze všeho šetření ničeno.

2) Avšak tu přijde čas a hodina, v níž duše těchto lidí musí podle ustanovení všemohoucího Boha také své tak velice milované tělo opustit. Co nyní?

3) Hledte, tento druh duší se zajisté učinil trestným, což musí doznat každý jen poněkud správně myslící člověk! A Já přece tyto duše nesoudím, nýbrž. jsou přesazovány právě do takového stavu a do takového života, který je zcela podobný životu na tomto světě, jenže s tím rozdílem, že daleko široko jejich susedé mají, jsou a chtějí zcela totéž jako duše teprve nejnověji tam přišedší. Zanedlouho pak dochází k nejurputnější vojně; neboť každý se domnívá být nejvyšší a nejmocnější, chce všechny ovládat a považuje za trestného vzbouřence každého, kdo se nechce podrobit rozkazům a zákonům.

4) Kdyby takto myslel a se cítil jen jeden, dva anebo také tři, ostatní pak byli pokornější a poddajnější duchové, byla by to v říši duchů jakási monarchie, kde jeden poroučí a miliony ho poslouchají. Leč zde tomu tak není; neboť zde chce být každý monarchou (samovládce) a zcela tyransky ovládat své rovněž panovačné susedy. A tato zlá vášeň rodí pak téměř nevyhasitelnou vzájemnou nenávist, stálé sváry, hádky, spory, pronásledování a skutečnou válku, při níž sice nemůže být nikdo usmrcen, - ale vzájemná bezmezná nenávist a hněv se zpodobňují jako zuřivě pustošící oheň, který vyšlehuje z bojovníků a s kterýmžto ohněm se pak vzájemně trýzní a potírají.

5) Tu dochází nyní k tomu, že, má-li takový zlý klub dospět opět k jakémusi klidu, je tam vyslán nějaký mocný duch z nebes a zjedná klid ohněm ještě mocnějším, který způsobí takovým duším citelné nevyhovitelné bolesti dílem jen na okamžik, dílem však také na delší dobu. Když tím takovéto duše dospěly k úplnému klidu, pak jejich vášně také víc a více umlkají, oheň je trýznící uhasíná a andělský duch je pak poučuje o jejich velké slepotě, zatvrzelosti a pošetlosti.

6) Když se pak ta či ona nešťastná a jistě neblažená duše obrátí, přejde pak také ihned do lepšího stavu; jestliže však následkem své vnitřní skryté pýchy nechce, nuže, pak zůstane starým bláznem a při nejbližší příležitosti dostane se jí něco podobného. A tu lze s Římany říci: Volenti non fit injuria⁵⁰) a i kdyby se takové téměř nepolepšitelné chtěly eony pozemských roků takto trýznit!

7) Myslím, že jste nyní již dosti poučeni o tom, nač jste se Mne vlastně tázali; avšak přesto vše vám chci ještě leccos k tomu připojit a také připojím, - a tak Mne tedy poslyšte ještě dále!"

⁵⁰ „Chtějícímu se bezpráví neděje!“ Vyd..

227. NICOTNOST SÍLY BEZ PROTISÍLY.

1) (**PÁN** :) „Kdyby někdo měl tak obrovskou sílu, že by byl s to svými rukama vyvrátit z kořene nejsilnější duby a cedry, neměl by však žádný odpor, nýbrž kolem stromů, které by mu bylo vyvracet by měl jen bahno a vodu, byl by s to vyvrátit strom, který by snad měl kořeny dva sáhy hluboko v pevné půdě? Já pravím: Nikoli; neboť jakmile by se chystal k tomu, aby svými mocnými pažemi vytrhl strom ze země, klesl by do hlubiny vody a bahna a tím by se vši svou obrovskou silou zcela nic nepořídil.

2) Chce-li tedy nějaký obr účinně ukázat velkou svalovou snu svých rukou, musí také jeho nohy mít velmi pevnou půdu jako nutnou oporu, což bude jistě každému z vás jasné. Podám tu však ještě jeden Mně velmi dobře možný a vám ještě jasnější příklad.

3) Předpokládejme, že by bylo zde před vámi as dvě stě nejsilnějších bojovníků, sto na jedné a sto na druhé straně. Jakmile se do sebe pustí, zvednu je svou vnitřní mocí vysoko do vzduchu a prudkým větrem rozptýlím do všech krajin a směrů. Táže se: jak začnou a provedou nyní svůj boj beze vši pevné opory? Bude se moci některý i s nejsilnějšíma nohama ve vzduchu i jen o krok dále pohybovat anebo velmi mocnou ránu rukou učinit a přitom podržet své vzpřímené postavení?!

4) Já vidím, že tu začínáte tak trochu studovat, jak by to bylo možné. Je však v Mé moci, abych to jednomu z vás prakticky ukázal a tak Mi jen řekněte, kdo z vás se chce podrobit takové zkoušce! Chceš se, Epifane, ve výši as muže nad zemí přesvědčit o pravdě Mé výpovědi?“

5) Praví **EPIFAN**: „O, ano, Pane a Mistře; neboť pod Tvou ochranou nemůže mně přece potkat nic zlého! jsem tedy k tomu již odhodlán!

6) Pravím **JÁ** : „Nuže dobře, zvedni se na výšku muže od Země do volného vzduchu a vypravuj ostatním, jak je ti!“

7) Epifan byl nyní zcela volně se vznášející ve vzduchu a to zcela klidně v přímém postavení a já jsem mu pravil: „Učiň nyní několik pohybů a dělej, jako bys někam šel anebo jako bys se chtěl bránit nějakému nepříteli, vypravuj nám co pociťuješ, jak je ti u srdce!“

8) Epifan se o to pokoušel, pozbyl však ovšem ihned pohodlné vzpřímené postavení a čím více rukama a nohama pracoval, tím více přicházel do všelikých nejvyš nepohodlných postavení. Nakonec se otáčel jako vznášející se list ve vzduchu a jen zcela slabý závan vzduchu začal ho posunovat dále a to podle Mé vůle k domu Azionově, na jehož zdech našel pevnou oporu, přeměnil své nepohodlné postavení opět v postavení pohodlné a vzpřímené a pak zachytiv se okrajů zdi sesunul se jaksi k zemi.

9) Když **EPIFAN** dosáhl nohama opět půdu, tu byl chvále Mne převelice rád, šel rychle k našemu stolu a řekl: „Ó, Pane, vše co chceš, - ale jen ne žádnou takovou prokletou zkoušku! Mohl jsem vám ovšem ze vzduchu dolů vypravovat, jak mi bylo a co jsem pociťoval! Ano, mohl jsem ve vzpřímeném postavení, které bylo provázeno dosti příjemným pocitem vyprávět, jak velmi příjemně se cítím a jak je mi velmi krásně; ale když jsem se pak začal na Tvůj rozkaz pohybovat a musel si dát líbit všechna postavení a nemohl jsem je změnit, pak bylo po řeči. Kdybych se byl nestyděl, byl bych asi spustil úzkostlivý nářek, ale nějaké rozumné slovo by tu nebylo vůbec možné! Je-li člověk jat tisícerými závratěmi a cítí se bezmocnější nežli komár, - pak mluv si kdo mluv; mně to bylo zhora nemožné!

10) Stačí být vzat se země do volného vzduchu jen do výšky muže a člověk je v okamžiku bytostí zcela zbavenou vši moci a síly! Nejslabší závan vzduchu, který je sotva s to pohnout lístečkem na stromě, unáší člověka bez jakéhokoli možného odporu dále a to do postavení většinou velmi nepohodlného. Ne, vše jak bylo řečeno, - ale jen ne již takovou zkoušku! Avšak ona věta z Tvých úst, ó Pane, je nyní jako nejskvělejší pravda potvrzena, že totiž i ta největší síla bez nějaké pevné opory, kterou považuji za nutnou protisílu, je tolik jako vůbec žádná síla. To je nyní mé nejživější a nejopravdovější přesvědčení.

11) Co je a v čem podle Tvého dřívějšího vysvětlení spočívá o sobě orkus, tartarus anebo peklo, to by mně nyní bylo již dosti jasné; ale se satanem a s jeho pomocníky, tak zvanými ďábly, nevím nyní ještě co dělat! Protože Ty, ó, Pane a Mistře, jsi nám v nejuplnější a rozumu přiměřené pravdě vysvětlil již to jedno, vysvětlí nám také ještě toto, je-li to Tvá svatá vůle!“

228. PROTIPÓL BOHA.

1) Pravím **JÁ**: „Tyto, příklady jsem vám dal proto, abyste byli schopni snáze chápat následující výklad o satanovi a jeho andělech; a tak Mne tedy poslyšte nyní dále!

2) Že podle zkušenosti, kterou jste právě nyní učinili, ani nejsilnější obr není s to nic vykonat bez velmi pevné protipóly, kterou nazveme protipólou anebo protipólem, to poznáváte nyní zcela dobře. Tých vztah, jenže až do nekonečné velikosti jdoucí, se táhne až k nejvyšší Boží Bytosti!

3) Kdyby Si věčný, nejvyšší svobodný, nejvyšší moudrý a všemohoucí Boží Duch nebyl ustanovil právě také již od věčnosti ze Sebe protipól, nebylo by mu jako čistě pozitivnímu Bohu nikdy možné povolat v jsoucnou Slunce, Světy a veškeré nesčíslně mnohé bytosti na nich.

4) Jak však vypadá tento Boží protipól, v čem záleží? Je vůči pozitivnímu, svobodnému pólu Božího života a moci zcela cizí anebo v .jistém směru stejnorodý? Je vlastním pánem, anebo závisí na všech svých částech jen na pozitivním pólu Boží moci?

5) Hledte, na tyto velmi důležité otázky vám nyní pokud možno jasně odpovím a vy pak ihned poznáte, kdo je to tak zvaný satan a kdo jsou vlastně jeho ďáblové! A tak dejte nyní pozor!

6) Když například chce nějaký člověk něco znázornit, začíná myslet a jeho mysl bude bouřně probíhat množstvím prchavých obrazů jako jednotlivé myšlenky. Obírá-li se myslitel delší dobu ohledáváním svých vnitřních duchovních obrazů, které se nazývají „myšlenky“ a začíná je také víc a více pevně podržovat, pak brzy a snadno upozoruje, že se některé lepší myšlenky přitáhly a jaksi již spojily v lehčí ideje. Takovouto ideu podržuje pak duše jako výrazný obraz pevně lpící v jejím senzoriu (pocitovém středisku paměti a to by se mohlo nazvat základní Idea.

7) Nyní však pokračuje let myšlenky podobně jako voda proudu dále a vyskytne-li se mezi mnohými kolem proudícími myšlenkami opět něco zdárnějšího, je to základní ideou ihned přitáheno a spojuje se s ní, čímž se pak hlavní idea vyznačuje ještě jasněji a ještě určitěji.

8) To pak po jistou dobu pokračuje takto dále, až se vedle základní ideje vytvoří několik následujících s prvou ideou sladěných idejí a tím již představují pojem nějaké konkrétní věci anebo předsevzatého jednání a jeho výsledků.

9) Přišel-li myslitel jednou k takovému zcela výraznému jasnému pojmu, tu na něm má zalíbení, uchopí jej a pronikne ihned životním ohněm své lásky. Láska probouzí myslitelovu vůli a účinnou sílu a pak se vnitřní pojem nezadržitelně vznese k hmotnému uskutečnění.

10) Nyní není dřívější pouze duchovní pojem již jen jako duchovní obraz ve své úplné jasnosti v senzoriu duše, nýbrž také jako takřka souzená pevná podobizna vnitřního duchovního obrazu v hmotné přirozenosti a je tu k použití toho, jenž jej dříve vymyslel.

11) Jednotlivé myšlenky a ideje, z nichž pak byl utvořen úplně konkrétní pojem, jsou ještě zcela duchovní a tvoří s duchem jeden a tých pól a nazveme jej pólem hlavním anebo životním.

12) Konkrétní, z mnoha různých myšlenek a idejí se skládající celkový pojem - i když také ještě jako pouhý duchovní obraz v duši - máje již jisté zpevněné trvání, nenáleží již k hlavnímu pólu, nýbrž k protipólu, protože je tu jaksi jako vyloučený celek o sobě vůči duši ve všech svých částech ohledatelný a další činností může být jako hmotná věc vystaven navenek a jako souzená zpevněná věc nemůže tedy již náležet k životní sféře ducha a duše. - Nyní Mne poslyšte dále!“

---

229. OBA PÓLY BYTÍ.

1) (**PÁN** :) „Ty, Epifane, jsi ovšem myslel, že také idea z několika jednotlivých myšlenek sestavená může být již pojmovým obrazem a tudíž také náležet k protipólu, ba dokonce i jednotlivá o sobě a v sobě tu jsou zcela výrazná myšlenka?! Tu máš zcela pravdu; je-li však tomu tak, potom však takto zpevněná myšlenka a rovněž taková idea není právě již vlastní ideou, nýbrž je již o sobě tu jsoucím jednotlivým pojmem, protože je tu vůči duši jako dobře vytvořený obraz anebo jako již uspořádané jednání a proto tvoří protipól k pólu života.

2) V prvním (pozitivním; vyd.) pólu je život, činnost a svoboda, v druhém (negativním; vyd.) anebo v protipólu je smrt, lenost a soud; a hledte, v tom záleží pak také peklo, satan a ďáblové, - tedy přiměřená označení právě toho, co jsem nyní pojmenoval protipólem!

3) Hle, celé stvoření a vše cokoli jen postřehujete svými smysly, jsou zpevnělé myšlenky, ideje a pojmy Boží, - také vy lidé, co do vašeho smyslového těla; a pokud je duše svým nervovým a krevním éterem; spojena s tělem, vězí také ona v soudu a tedy v jeho smrti, z níž se však může osvobodit a se svým duchem z Boha zcela sjednotit tím, že svou svobodnou vůlí usiluje podle zákonů Božích o čisté duchovno, čímž pak jako samočinná a samostatná přechází od své staré smrti do svobodného věčného života.

4) Nyní si však zapamatujte něco velmi důležitého! - Poznání a láska mají celého člověka k nějaké dobré anebo také špatné činnosti. Je-li poznání duchovní a k Bohu směřující, bude se také láska přiklánět k duchovnu a tedy k Bohu a také se tak stane činnou a tato činnost je dobrá a její následky jsou požehnáním života z nebes.

5) Není-li však člověk již od kolébky ve svém poznávání ničím jiným obohacován nežli jen tím, co slouží tělu, pak se také jeho láska obrátí zcela ke hmotě a hned bude podle toho o překot činna, aby si tím nashromáždila hmotné poklady a tím připravila tělu více příjemností. Za těchto okolností přechází pak duše zcela, do hmoty jako protipólu nejvyšší, svobodného Ducha Božího a tvoří tak s protipólem jsoucím jím zajata rovněž protipól. Nutný následek toho je soud v ní skrze ni samu, útěk od života do smrti a tedy jaksi sama věčná smrt. A kdo je tím vinen – nežli právě člověk sám, jenž si to sám učinil za svého poznání, milování, chtění a konání?!

6) Zapamatujte si toto! Kde budete mluvit s lidmi, tu pátrejte, zda nevědí něco o duši v nich a o jejím věčném životě! Pokrčí-li rameny a řeknou-li jaksi jen tak soucitně: „Ano, o tom jsme sice již častěji slyšeli; ale že je na tom pramálo anebo nejspíše ani zbla pravdy, tomu učí každodenní zkušenost, - a co je nad to, není nic jiného nežli prázdné blouznění jistých práce se štítících hladomřivců!“, pak z toho můžete s jistotou soudit, že duše takových lidí jsou hmotou jejich těla téměř již zcela stráveny a jsou vesměs již v soudu.

7) Tu to bude mnoho stát, aby byly opět od jejich soudu a vězení protipólu vysvobozeny; na tomto světě již velmi těžko a na onom světě ještě nesnadněji, ačkoliv to není zrovna nemožné. Ale bude k tomu třeba velmi dlouhé opuštěnosti v jejich vlastním soudu a smrti, nežli ona stále ještě pohotově jsou troška duchovna duše stráví v sobě zcela vlastní, často jako svět velké hmotno a konečně hladem donucena pocítí velkou touhu po duchovní potravě. To se ovšem vždy stane, avšak po údobí pro vás nepředstavitelně dlouhém!“

230. CESTA K VYKOUPENÍ.

1) (**PÁN** :) „Z toho vidíte, že kdyby byl Sám Bůh nestanovil ze Sebe Sama pro vaše pojmy nekonečně velký protipól, byl by nemohl ze Sebe vyvolat a vystavit žádné stvoření jako hmotně trvající, protože stvoření samo je právě oním velkým protipólem. Stvoření musí tedy být souzené, pevné, vlastně mrtvé a trvající, má-li vyhovovat účelu stanovenému Tvůrcem. A protože je tím, čím a jakým je, je také vůči Bohu dobré. Zlé co do účinku je jen vůči lidem, protože lidé co do duše a dílem dokonce co do těla mají určení, aby se jako ze smrti probuzené bytosti navěky spojily s Bohem, čistým pozitivním Duchem z Boha, aniž by tím kdy pozbyly svou nejvyšší absolutní svobodu a samostatnost.

2) Nyní ovšem vzniká sama sebou nejdůležitější ze všech životních otázek a ta zní: Co tedy má potom člověk činit a čeho dbát, aby svou duši uchránil před zpětným krokem do starého soudu hmoty, která je mrtvá?

3) Odpověď: Nechť zachovává přesně deset skrze Mojžíše lidem daných přikázání, která však spočívají krátce v tom, že člověk především pevně věří v jednoho nejopravdovějšího Boha. Jeho nadevšecko ze všech životních sil miluje, své bratry a sestry pak jako sebe sama a v čas potřeby dokonce i více!

4) V těchto vlastně jen dvou přikázáních je však potom také celý mojžíšský zákon, jakož i všichni proroci, kteří pro větší pochopení neučili ničemu jinému nežli témuž mnoha slovy.

5) Kdo to bude činit, uchová jistě své srdce a tudíž také svou duši od všeliké pýchy, hněvu, nenávisti, sobectví, závisti, lakoty, hrabivosti, vládychtivosti a světského blaženého života a světské lásky a pak snadno vejde do životního pólu Ducha Božího; láska k Bohu naplňuje totiž celého člověka Duchem Božího života a láska k bližnímu ztělesňuje a upevňuje tohoto Ducha v duši, čímž se pak nutně stává ve všem totožným s Bohem Samým Duchem Boží lásky v ní.

6) Je-li však totožná s Bohem, pak bude také totožná s pozitivním pólem v Bohu a bude

s Ním vládnout nad veškerou hmotou, kterou již nebude moci nikdy být zajata a pohlcena.

7) Kdokoli bude toto zachovávat, ten také sklídí a věčně ve stálém stupňování podrží to, co vám nyní bylo co nejjasněji ukázáno. – Nyní řekni, Můj milý Epifane, jak jsi tomuto porozuměl a jak jsi to přijal!“

---

231. OTÁZKA TÝKAJÍCÍ SE VYKOUPENÍ NEVĚDOUCÍCH.

1) Praví **EPIFAN**: „Veliký Pane a Mistře! Velké bylo Tvé dřívější zázračné dílo v náš tělesný prospěch, - avšak ještě větší je Tvá moudrost v této Tvé nám dané nauce; neboť nám dokazuje Tvou božskost neporovnatelně silněji. Zázrakem jsi nám sice zjevně ukázal, že jsi jistě naplněn silou a mocí Boží, jinak by ti takový skutek nebyl možný; ale tímto poučením jsi nám ukázal, že jsi Sám bezprostředně Ten, jehož myšlenky a ideje tvoří jistý souzený pevný protipól!

2) Já a jistě také Aziona a Hiram jsme nyní zcela dobře pochopili co jsi nám řekl, ó, Pane, na naši jistě důležitou otázku a nyní poznáváme jak se věc má a vlastně nikdy jinak mít nemůže. Ale právě tato věc přináší s sebou jinou pro veškeré lidstvo této Země důležitou otázku:

3) Hle, veliký Pane a Mistře! Nyní víme, co je člověku konat, aby nebyl Tvým protipólem co do duše pohlcen, což je zajisté nejvyšším smutným osudem pro každého, kdo se před ním nedovedl zachránit. Známe Tvou milost a převelikou dobrotou správnou cestu a půjdeme po ní zcela určitě a jistě. Avšak co se stane se všemi ostatními nesčíslně mnohými lidmi, kteří obývají tuto velkou Zemi? Oni nevědí nic z toho co jsi nám nyní odhalil! jak nesčíslně mnozí kráčeli již od počátku lidí na této Zemi před námi a jaká nesčíslná množství budou po ní kráčet teprve po nás!

4) Ti, kdož byli před námi, jistě nevěděli nic o této nauce a žili podle svých hmotných choutek. Jaký jiný může asi být jejich osud na onom světě nežli smutné zjetí Tvým protipólem?! Kdo je osvobodí, kdo je může z něho osvobodit a kdy? Kolik je v celku lidí, kteří byvše již původně duchovněji, také se snáze obrátili k čistě duchovnímu a proto po mrzutém odložení tohoto hmotného těla přešli zcela snadno a nezadržitelně do Tvého hlavního pólu?! I když podle knih, v nichž jsou zaznamenáni zbožní a čistě duchovně velcí lidé, všechny spočítám, dojdu k číslu sotva snad stotisíc! Co je to však proti nesčíslnému počtu těch, kteří byli všichni na nepředstavitelně dlouhé doby pohlceni protipólem?! Tu se tedy táži každého jen poněkud rozumného rozvážlivého člověka, zda by nebylo pro tyto nešťastníky lépe, kdyby nebyli nikdy zrozeni?!

5) Rovněž tak bude i s těmi, kteří spatří světlo světa snad ještě půl věčnosti po nás. Těm se dostane asi také již zcela zmatených pojmů o této Tvé nauce; kdo je však podrobněji o ní poučí, jako Ty Sám nyní nás? Není-li však taková mimořádná nauka podána v nejsvětější jasnosti, pak bude také těžko někým s živou horlivostí přijata za směrnici jednání a hmota si z toho odnese jako dosud vždy největší vítězství.

6) Tvá nynější největší nauka nám daná je sice převeliká a, svatá; ale vykazuje tu nevyhnutelně mezeru, kterou bych chtěl mít pro svou mysl doplněnou právě Tvou laskavou odpovědí na tuto mou jistě zcela důležitou otázku! Je-li to Tvá dobrá a svatá vůle, pak nám dej také o tom náležité poučení!“

---

232. VEDENÍ NA ONOM SVĚTĚ A ZNOUVUTĚLOVÁNÍ.

1) Pravím **JÁ** : „Kdyby se věc s cizími národy a lidmi měla právě tak, jak jsi ji uvedl ve své otázce, pak by to se spásou duší lidí na Zemi vypadalo věru poněkud smutně; leč vypadá to tu přece jen trochu jinak; každému člověku je totiž poskytnuta příležitost, aby se, ať je jakékoli víry, obrátil spíše k duchovnu nežli ke hmotnu. Je-li tomu tak, pak nemůže již být duše na onom světě hmotným pólem úplně přitažena, nýbrž zůstává se svou vždy úplně svobodnou vůlí v jakémsi vznášení, v němž nepřínáleží ani tomu ani onomu pólu. Tento stav duší označuji Střední říší, v níž jsou duše vedeny již dokonalými duchy a přiváděny většinou k lepšímu pólu.

2) S úplným obrácením postupuje to ovšem poněkud pomalu; to však nic nevádí, protože o nějakém úplném ztracení duše nemůže být beztoho nikdy ani řeči. A i kdyby snad také měla být

duše pro příliš velkou zatvrzelost protipólem úplně pohlcena - což by ovšem bylo velmi zlé - , bude muset po koloběhu časů znovu prodělat zkoušku v těle buď na této anebo také na jiné Zemi, jichž je v nekonečném prostoru nescísné množství, aniž by věděla a také jen tušila. že již jednou prodělávala životní zkoušku v těle. Toto vědění by jí však také nic neprospělo, protože by tím jako nutně smyslová ihned opět upadla do svého starého prazla a tak by druhá životní zkouška byla zcela marná a zmařená. Abyste to snáze pochopili, dám vám příklad:

3) Dejme tomu, že by byl asi před dvěma tisíci lety jakýsi nejvyšší vládychtivý a ukrutný král, jenž dal ze samé vraždychtivosti tím nejukrutnějším způsobem popraviti tisíce lidí a také jinak otročil všemožným nepravostem. Kam přišla jeho duše po smrti těla, lze snadno uhadnout!

4) Jak jsem vám již dříve ukázal, nemůže se tam taková duše nikam jinam dostat nežli jen k sobě rovným. Jak se jí po krátké době může dařit, kde její společnost je právě taková jako ona sama a časem ještě o něco horší, protože se po jisté době její hněv a její pomstychtivost stále stupňuje, to si může každý z vás snadno představit; neboť u duší dosud ještě hmotných má vše své meze, jen pýcha a vládychtivost ne, což dal již leckterý král dávnověku za svého života až příliš jasně najevo, protože se představoval svému lidu jako bůh a žádal lid, aby ho jako jedině pravého boha vzýval a všelikými oběťmi, které požadoval, nejvyšší uctíval. Známé dějiny někdejšího krále Nabukadnezara v Babyloně to ukazují až příliš jasně.

5) Toto se tam však děje ještě v mnohem vyšším stupni. Každá taková duše se nabízí druhé duši za nejvyššího aneb mocnějšího Boha, zaujímá přitom hned strašně velitelský postoj a žádá ihned vůbec vše od ostatních stejně smýšlejících a stejně založených duší.

6) S jakou zuřivostí se ostatní stejně duše, které se již delší dobu z téhož důvodu mezi sebou trýznily, pustí do takovéto osobité duše a nechají ji podrobit těm nejstrašnějším zkouškám, to si ovšem nedovedete představit; ale taková převelice hloupá duše si dá jistou dobu dokonce také líbit všemožné útrapy a trýzně, protože je ve slepém domnění, že po všech přestálých pravých pekelných zkouškách bude ostatními poznána a přijata jako bůh a vládce nade vším.

7) Ježto však průběhem časů, které zatím uplynou, začne přece jen poznávat, že ji měli jen za blázna, proto se hněvem a zuřivostí rozlítí na své mučitele a tu pak nastává v nejvyšší míře boj a oheň a v takovémto ohni hněvu se pak tyto duše řádně rozloží, ano nakonec by se zcela zničily, kdyby totiž bylo něco takového možné!

8) Avšak takováto dopuštěná bouře, i když zuří sebeděsněji, má vždy své dobro v tom, že se v takových duších velká část nejškodlivější hmoty zruší a tím se duše poněkud očistí. Po mnohých podobných bouřích se stává tu a tam leckterá duše střízlivější a hledí se od takovéto hlučné společnosti odloučit a hledá východisko; - a tu pak je obvyčejně dopuštěno, aby se dostala do lepší společnosti anebo se opět vplozuje do těla.

9) A nyní jsme opět u našeho příkladu o králi, jehož duše prošla cestou, kterou jsem vám nyní ve vsí stručnosti přesně popsal. Duše někdejšího dávnověkého krále do tohoto světa se vrátivšího, jenž snad zle řádl v nejzazší Zadní Asii, přijde nyní na svět ve zcela jiném světadílu obvyčejnou cestou do těla dítěte, přirozeně zrozená nějakou chudou ženou. Tu je pak takováto duše opět zcela dítětem a neví o svém dřívějším stavu ani to nejmenší a bylo by zajisté nejvyšší pochybené, kdyby měla i jen nejmenší vzpomínku na tento stav.

10) Dítě, opět jako předtím mužského pohlaví doroste nyní v chudobě v muže a stane se nuznou výchovou a jiným vzděláním zcela poctivým a zdatným dělníkem v jakékoli domácí anebo polní práci, poznává Boha, modlí se k Němu a děkuje Mu za denní chléb. Nakonec nachází pravé potěšení v tom, když může jiným lidem za skrovnou mzdu sloužit a být užitečný. Konečně náš dělník zestárne, zeslábne, vyčerpá; se a onemocní a zemře jako všichni lidé na Zemi.

11) Co se nyní děje s jeho duší? Na onom světě přijde právě zase k velmi dobrým pracovitým a činným duším a má radost, může-li hodně nízko stát a všem podle potřeby sloužit. Takový dobrý směr jejího srdce způsobí brzké probuzení jejího ducha z Boha, Který je její (Alter ego) (starší já; vyd.) onoho světa.

12) Je-li tomu jednou jistě tak, pak úplné sjednocení s tímto duchem nedá také na sebe dlouho čekat. Nastalo-li toto sjednocení tu se teprve vrací do takové duše úplné vědomí a s ním jasné rozpomenutí na všechny její dřívější stavy a duše chválí Boží moudrost, moc a lásku, která ji přivedla dokonce z nejžalostnějších stavů zase zpět k pravému věčnému životu.

13) Z toho můžete nyní dostatečně jasně vyrozumět, kterak může Bůh na Svých žádnému smrtelníku nezbadatelných cestách přivést k pravému životu a světlu každou duši, byť se vám zdála být sebe zavrženější."

---

233. ZANIKÁNÍ A VZNIKÁNÍ HMOTNÝCH STVOŘENÍ.

1) (**PÁN** :) „Bůh jako v Sobě Samém nejčistší láska nemůže jinak nežli Své myšlenky a ideje milovat, i když tvoří jako tvorové jeho protipól. A tak nemůže ani kámen zůstat věčně kamenem a za nepředstavitelně pro vás mnoho let také tato Země i všechny nesčíslné jiné Hvězdy velmi zestárnou a zpráchníví jako nějaký starý oděv. A bude tu vše přetvořeno v samostatné Bohu příbuzné duchovno a místo toho však vzniknou opět nová hmotná stvoření a bude každé svým způsobem dále vedeno a dále utvářeno.

2) Ale k tomu bude ovšem ještě třeba velice dlouhé doby více než eony eonů pozemských let. Tomu se však nesmí rozumět tak, jakoby toto nynější stvoření náhle přestalo a zato bylo povoláno v jsoucnost stvoření nové, nýbrž to se děje jen po částech, tak jako tu v nějakém pralese staré stromy sice vymírají, shnijí a nakonec se stanou zcela vodou, vzduchem a éterem přechází tedy v jiné duchovnější bytí, avšak na jejich místě vyrůstá z půdy vždy zase mnoho jiných stromů. Jako však Boží Duch působí v malém, tak působí i ve velkém, může-li se vůči Bohu něco vůbec nazývat „velkým“.

3) Nyní jsem vám vše jasně ukázal, aniž bych přitom užíval obraznou řeč, jako to činili starší mudrci. Avšak já jsem to oznámil nyní také jen vám, protože pro to máte potřebnou chápavost; ostatnímu lidstvu tohoto Světa nemusíte to však znovu podávat, nýbrž jen to, aby věřilo v Mé jméno a zachovávalo Boží přikázání, která jsou pravá přikázání lásky. Vše ostatní obrácenému člověku beztoho zjeví podle potřeby jeho duše jeho vlastní probuzený duch, jenž je z Boha. Děti smějí být syceny jen mlékem; když jednou zmužní a zesílí, pak budou moci strávit také pokrmu pevnější.

4) Přemýšlejte nyní v srdci o všem tom, kdyby vám mělo být ještě něco nějak nejasné, pak tedy zůstanu ještě as pět dní jako host u vás a můžete se Mne anebo také jednoho z Mých učedníků na to tázat a dostane se vám vysvětlení! Od nynějška vám však již nepodám nic nového, protože jsem vám beztoho vše ukázal a všemu učil; ale jako váš přítel se zdržím u vás ještě as pět dní, jak již řečeno a příležitostně vám ještě ukáži leccos pozemsky dobrého a užitečného. Nyní se však půjdeme podívat na všechny novosady a štěpnice, pole, louky a domácí zvířata!"

5) Všichni Mi z celého srdce poděkovali za tuto nauku, zvedli se a šli se Mnou k sousedům. Když se tito tři noví učedníci přesvědčili o všem co se tu stalo, nevycházeli z úžasu a poučovali své sousedy o Mně a o vysokém a svatém účelu Mého příchodu a sousedé věřili nyní zcela bez jakékoli námitky jejich slovům a byli nad tím naplněni radostí.

6) Já Sám jsem je však poučoval o používání mnohých věcí a předmětů, které nyní měli a tím jsem je učinil velmi zdatnými rolníky, jimiž dříve nebyli. Že z toho měli také všichni velikou radost, rozumí se samo sebou. A tak se strávilo zmíněných ještě ostatních pět dní v této obci.

JEŽÍŠ V KRAJINĚ KAFARNAUMSKÉ.

MATOUŠ - KAPITOLA 17.

234. PROMĚNĚNÍ PÁNĚ NA HOŘE TÁBOR.

MAT. 17, -1-2.

1) Šestého, vlastně však sedmého dne **JÁ** jsem řekl učedníkům: „Nyní jsme šest dní poctivě pracovali a také jsme v této pustině učinili dobrou sklizeň. Je však na čase, abychom se odebrali opět dále; neboť" je ještě jinde mnoho ladem ležících polí a pustin, které chceme obdělat, požehnat a zúrodnit.

2) Avšak nežli ještě půjdeme odtud dále, počkejte někteří zde, až se vrátím s Petrem, Janem a Jakubem s této vysoké hory, na jejímž úpatí nyní stojíme a na kterou s třemi jmenovanými ihned vystoupím!"

- 3) Ale ostatní tu zbylí se Mne tázali, proč také oni nesmějí na horu.
- 4) A **JÁ** jsem pravil: „Protože to tak chci nyní mít!“
- 5) Tu ztichli a nikdo se neodvažoval dále se Mne na něco tázat!
- 6) Jen **AZIONA** si řekl u sebe: „Hora, která se rozkládá právě před námi, je nejvyšší; a pro své příkré stěny je nevýslovně těžko schůdná!“
- 7) Pravil jsem **JÁ**: „Věř Mi, že pro Mne není vůbec žádná hora příliš příkrá a žádná nikdy příliš vysoká! V několika málo hodinách se sem vrátíme, měj pohotově oběd!“
- 8) Poté jsem vzal zmíněné tři učedníky k sobě a vydali jsme se na cestu. (Mat.17,1.; vyd.) Na jedné straně byla hora dobře schůdná a v několika hodinách jsme dosáhli nejvyššího vrcholu; na horu by však mohli obyčejní horolezci při její výšce vystoupit teprve za 12 - 13 hodin, bylo tudíž také toto naše vystoupení na horu jaksi zázračné.
- 9) Nyní jsme byli na nejvyšším vrcholu, s něhož bylo lze přehlédnout téměř celou Galileu, Judeu a Palestinu, také část skutečného velkého moře. Když byli tito tři učedníci ze samého vzrušení nad velkolepou nádhernou vyhlídkou řádně proměněni a z celé duše Mi děkovali za tak velkolepý nádherný požitek, tu jsem byl tedy také Já proměněn, takže tím Má tvář svítila jako Slunce a Mé roucho se stalo oslnivě bílé jako Sluncem osvětlený čerstvě napadaný sníh. (Mat.17,2; vyd..) Tu se oni tři učedníci zarazili a pro samý úžas sotva mohli promluvit.
- 10) Teprve za chvíli se vzbudil **PETR** a pravil: „Pane, jsme nyní již v nebi anebo pouze jen v ráji? Zdá se mi, jako bych kolem sebe slyšel zcela tiché šeptající andělské hlasy!“
- 11) Pravil jsem **JÁ** : „Ani v nebi, ani v ráji in specie (podle zdání; vyd .), nýbrž zcela prostě a přirozeně na Zemi! Ale tím, že máme jak nebe tak i ráj silou slova v sobě, postřehujete-li tu pravdivé a dobré v sobě, jsme tedy vskutku také zároveň v nebi i v ráji. To je však také to, co proměňuje vaši mysl a protože jste ve své mysli přede Mnou proměněni, proměnil jsem Se také navenek před vašimi očima i Já, abyste vskutku poznali, že jste zároveň v ráji a v nebi, neboť vaše nitro je naplněno pravdivým z víry a z toho dobrým z lásky; neboť pravé nebe a pravý ráj, je jen to, že ve Mne věříte a konáte to, čemu vás učím a konečně Mne vskutku z nejplnějšiho srdce milujete a taktó máte pravé Království Boží v sobě samých, bez čehož ho však nějak místně také nikde jinde není. Je-li však jednou ve vás, pak je také místně všude v celé nekonečnosti a kdekoli jste místně, ať zde na této Zemi anebo na Měsíci anebo na jedné z mnohých Hvězd, které jsou pouhá světová tělesa, tehdy jste obklopeni svými blaženými bratry, i když je také z důvodu vašeho těla nemůžete vidět tělesnými očima.“

235. ROZMLUVA PÁNĚ S MOJŽÍŠEM A ELIÁŠEM.

MAT. 17, 3.

- 1) Pravil **PETR**: „Pane, kdesi v Písmu je psáno: „Duše zemřelých lidí budou v úplném klidu v lůně Země uchovány až k poslednímu soudu, kdy pak budou opět probuzeny z jejich dlouhého klidu mocnými pozouny andělů. Dobří povstanou z mrtvých k věčnému životu v nebeském Království Božím, zlí však budou navěky svrženi do říše pekla a budoucně budou dřáby trýzněni.“
- 2) Pravil jsem **JÁ** : „Jak třeba této řeči proroků a všem jim rovným rozumět, to jsem vám již tak často vysvětloval, že by nyní bylo nejvýš zbytečné podávat vám o tom ještě další vysvětlení. Abych vás však z tohoto vašeho nejvýš mylného názoru skutečně vyléčil, otevřu vám nyní vaše vnitřní duševní oko a vy pak sami uvidíte, jak to vpravdě vypadá, klidem duše dámo již zemřelých otců a jakou tvářnost má lůno Země!“
- 3) Poté jsem hlasitě pravil: „Efeta!“ to jest. „Otevři se!“
- 4) A hle, tu se objevili dva proroci, Mojžíš a Eliáš a rozmlouvali jasně se Mnou o tom, co se, se Mnou stane ve dvou letech a zda by se to nemohlo změnit. (Mat.17,3j vyd.) Já jsem je však ujišťoval, že nemohu nic jiného dělat nežli jen to, co chce Otec, Který je a přebývá ve Mně.
- 5) Tu se **oba proroci** hluboce uklonili a pravili jakoby jedním hlasem: „Ó, Pane, Tvá vůle je jedine svatá a staniž se vždy a věčně jak u nás a v nebesích tak i u všech lidí a duchů na Zemi! My dva jsme byli za našich dob pozemského života velcí a vznešení pro jméno Tvé ale nyní bychom chtěli raději být s Tebou na Zemi tím, čím jsou tito tři a ještě ti ostatní, kteří zde neprodávají, ačkoliv nyní a ještě po dlouhou dobu budou pro jméno Tvé opovrhováni a pronásledováni!“

6) Privil jsem **JÁ** Eliášovi: „Ty jsi přece byl nedávno také se Mnou na Zemi, - učinilo dílo Herodesovo tvému tělu dobře?“

7) Privil **ELIÁŠ**: „Na Zemi ne, ale tím lépe zde a já bych chtěl přes veškerou největší blaženost, kterou nyní navěky požívám, kvůli Tobě ještě stokrát projít cestou těla, třebaže je také tak bědná a trnitá!“

8) Tu se zmocnil učedníků mocný spánek, takže klesli k zemi a na krátkou dobu zcela pevně usnuli.

9) **JÁ** však jsem mluvil s oběma proroky a řekl .Eliášovi: „Na konci časů této Země budeš vyslán ještě jednou v těle k lidem této Země, ale ne již se zastřeným vnitřním duchovním zrakem nýbrž⁵¹) tak a ještě jasnějším nežli před tím po dvakráte pod jménem „Sehel“ a později „Eliáš“ a bude tě provázet bratr Moizez (Mojžíš vyd.) leč pouze v duchu; neboť jeho tělo zůstane až na konec časů vlastnictvím Země.

10) Potom však bude veškeré tělo této Země proměněno v duchovno; ty to však nebudeš nikdy potřebovat, protože jsem ti dal beztoho nové tělo navěky. Bdi Mi však dobře nad dětmi Izraele, než se zakrátko vrátím domů, jakmile bude Mé největší dílo dokonáno! Pak ti také dám v Mé nové Říši pevnou stolicí. Neboť hle, nyní je tu doba, kterou jsem ti kdysi oznámil na Zemi, neboť Já tvořím vše nové: Nejprve Mé světy duchovní a později se jednou stane totéž s hmotou, až dosáhne pravého stupně vykvašení! - Nyní však probudíme ony tři opět ze spánku!“

---

236. TŘI UČEDNÍCI VE STYKU S (BYTOSTMI) ONOHO SVĚTA. BOŽÍ DUCH V ČLOVĚKU JAKO VŮDCE DO VŠÍ PRAVDY.

MAT. 17. 4-9.

1) Tu se oni tři opět probudili, vstali se Země a spatřili Mne, Mojžíše a Eliáše bez světelného lesku, což jim bylo milé, neboť dřívějším příliš silným světlem byli velmi mocně oslepeni. Vypravovali, že mluvili ve snu s velmi mnohými proroky pravěku právě tak jakoby na Zemi jsoucími a jednajícími o všech stavech záhrobního života a že byli poučováni o mnohých skrytých věcech.

2) Mojžíš a Eliáš je však poučovali ještě dále o přerozmanitých poměrech velkého záhrobí.

3) A tito tři byli tak vzrušeni a šťastni, že **PETR** poté hlasitě zvolal: „Pane, zde je dobře být! Chceš-li, zřídíme zde tři stánky: jeden Tobě, Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden!“ (Mat.17,4; vyd.)

4) A když pak ještě mluvil o stavbě stánků, zastínil je náhle hustý světlý oblak, takže nemohli nad sebou ani na píd' vidět a postřehovat.

5) A hle, **jakýsi hlas** pravil z oblaku: „Hle, tento je Můj Syn milý, v Němž se Mi dobře zalíbilo, toho poslouvejte!“ (Mat.17,5; vyd.)

6) Jelikož to tito tři slyšeli jako mocný rachot silného hromu, mocně se ulekli a padli na tvář. (Mat.17,6; vyd.)

7) **JÁ** však jsem přistoupil ihned k nim, dotkl jsem se jich a řekl jim: „Vstaňte a nebojte se!“ (Mat.17,7; vyd.)

8) Když poté pozvedli oči od země, neviděli již nikoho nežli jen Mne a začali se silně divit všemu co viděli a co se stalo. (Mat.17,8; vyd.) Chtěli se Mne však nyní ještě na leccos tázat, zvláště na význam všeho toho, co viděli ve snu.

9) **JÁ** jsem však pravil: „To vše zjeví ve vaší duši váš duch sám, jenž je vlastně Můj Duch ve vás a pak to budete mít živě v sobě; neboť Já vám to nyní vysvětlím, pak to vysvětlované přijmete do svého vědění a uvěříte, že je tomu tak, protože jsem vám to totiž tak Já vysvětlil. Ale pak nejste ještě dávno v úplné pravdě a to proto, že to vysvětlované není vlastnictvím vaším, nýbrž jen Toho, Jenž vám to vysvětloval ze Svého živého pokladu; zjeví-li vám to však váš duch ve vaší duši tak je toto zjevení vaším vlastnictvím a teprve potom jste v úplné pravdě.

10) Duch však, o němž pravím že je to duch váš, je právě také Můj Duch ve vás a zná všechny věci a poměry tak jako Já Sám a může vás uvést do vší moudrosti. Ale nyní ještě není ve vás bdělý a plně působící, to jest je sice o sobě bdělý a působící, ale jeho bdění a působení je pro vás jako ještě něco cizího a vám nenáležejícího, protože vaše duše není ještě dosti čistá, aby se mohla úplně sjednotit s Mým Duchem..

---

⁵¹ „nýbrž“ doplnili vydavatelé.

11) Až však po Mém vám již oznámeném utrpení vstoupím do Svých nebes, pak teprve vy-leji na vaše duše svatého Ducha vši pravdy a spojím je s Ním. Tento Duch, Jenž bude pak ve vás s vámi navěky úplně jedno, uvede vás pak do vši pravdy a moudrosti.

12) O tomto vidění, které jste zde měli, neříkejte však před Mým vám oznámeným nanebevstoupením nikomu nic a rovněž také nic o tom, co jsem vykonal u Cesareje Filippi a zde dole u těchto rybářů! - A nyní se odebereme opět s hory do vesnice našich rybářů!"

13) Poté jsme nastoupili zpáteční cestu a cestou jsem ony tři varoval, aby o tomto vidění nic nesdělovali ani ostatním bratrům až do určené doby, to jest až do Mého zmrtvýchvstání a nanebevstoupení. (Mat.17,9; vyd.)

237. INKARNACE (VTĚLENÍ JANA KŘTITELE.

MAT. 17, 10-13.

1) Ještě na cestě s hory přistoupil ke Mně Petr a tázal se Mne co to znamená, když zákoníci praví, že před příchodem Mesiáše musí přijít Eliáš a vše napravit a tak připravit cesty Pánu. (Mat.17,10; vyd.)

2) Na to jsem (**JÁ**) řekl Petrovi: „Tu mají zákoníci pravdu a ty nyní se svou otázkou též! Eliáš měl zajisté napřed přijít a vše napravit (Mat.17,11; vyd.); ale pravím vám: Eliáš tu již byl, leč oni ho právě tak málo poznali jako nyní Mne a učinili mu co se jim zlíbilo. Právě tak učiní také na Mně, Synu člověka, jak jsem vám to byl již několikrát předem oznámil. (Mat.17,12; vyd.) Pravím vám: Toto zcela zvrácené pokolení dříve nepřestane, dokud nedosáhne cíle své pomsty a tím však potom také svého soudu!

3) Jan, v němž přebýval duch Eliášův, konal znamení, učil a křtil a tak připravoval lid pro Mne. Ale co se mu za to stalo?

4) Nyní Já Sám učím nejčistší životní nauku a konám znamení, která na této Zemi nebyla ještě nikdy konána a také budoucně nebudou již konána v takové velikosti a v takovém rozsahu; proto chovali tím větší hněv a pomstu proti Mně a s dopuštěním shora učiní na Mně to, co jsem vám naznačil již předem.

5) Ve vašich prsou se ovšem vždy znovu ozývá stará otázka, proč Si dám něco takového od lidí na Sobě líbit. Avšak také o tom jste byli již více než dostatečně poučeni a tak pojďme nyní k našim do údolí!"

6) Když jsem skončil tuto řeč, tu teprve oni tři vyrozuměli, že Jan Křtitel byl vlastně Eliáš. (Mat.17,13; vyd.)

7) Když jsme takto šli dále dolů do údolí, tázal se Mne opět **PETR** řka: „Pane, ale s Eliášem je to přece jen trochu zvláštní! Byl skutečně již třikrát na této Zemi a vždy - pravím - v těle?

8) Napřed dvakrát jako Sehel a později jako Eliáš nezemřel, nýbrž vstoupil hned naprosto jistě se zcela proměněným tělem do nebe, ačkoliv byl zrozen do tohoto světa právě tak jako posledně z ženy; posledně však musel být skutečně usmrcen. Co se stalo s jeho dřívějšími dvěma těly a co se stane nyní s tímto tělem? Bude v Tvém nebeském Království až bude vše dokonáno, kráčet s třemi těly? Praví se totiž, že o posledním soudu vstanou také těla z mrtvých a že budou sjednocena se svými dušemi! Jak tomu máme rozumět?"

9) Privil jsem **JÁ** : „Co značí zmrtvýchvstání těla a poslední soud (nejmladší den), to jsem již co nejnázorněji vysvětloval v Cesareji Filippi a tady dole ve vesnici. Cožpak jsi si nedal pozor na Mé řeči?! Mám ti opakovat jedno a totéž?! Ty z toho sice něco víš avšak bez souvislosti a tvé ještě velmi staré židovství zaviňuje, že přes veškeré Mé mnohé výklady bereš ve své staré překroucené fantasmii stále ještě vše doslovně!

10) Přijmi správný názor a buď v tomto Mém vpravdě nejčistším světle rozumný a pak se již nebudeš tázat na věci, které by ti měly být spíše než každému jinému již dávno srozumitelné!

11) Cožpak není den, v němž se dítě rodí na svět, jako den nejmladší?! Anebo není každý den, který prožíváš dnem nejmladším, naproti tomu den tvého zrození, který ti kdysi byl nejmladší, nyní tvůj den nejstarší?!

12) Maso, z něhož se nyní skládá tvé tělo zetlí, přejde v červy, v rostliny a v jejich duše a stanou se z něho zcela cizí bytosti, které pak věčně již nebudou mít co činit s tvou duší a s tvým

duchem. Rozuměj den soudný (nejmladší) pro tvou duši bude však podle toho, co jsem ti nyní vysvětloval, zřejmě ten den, v němž budeš vzat z těla.“

---

238. ZMRTVÝCHVSTÁNÍ TĚLA.

1) (PÁN :) „Zmrtvýchvstáním těla rozuměj však dobré skutky pravé lásky k bližnímu! Tyto skutky se stanou tělem duši a vstanou ihned s ní zmrtvých o jejím duchovně světském nejmladším dnu (posledním soudu) po opravdovém volání pozounů této Mé nauky k věčnému životu jako pevné éterické tělo. Ať jsi nosil na Zemi třeba stokrát tělo, budeš mít na onom světě jen jedno tělo a to jen tělo označené. - Rozuměl jsi tomu nyní?“

2) Privil **PETR**: „Ano, Pane a Mistře, to je mi nyní jasnější než kdykoli jindy! Ale vzpomínám si ještě na jeden text z proroka, jenž zní asi takto: „Ve svém těle uzříš jednou svého Boha; proto je udržuj čisté a neznečišťuj všelikým hříchem! S hříšným tělem tvář Boží nikdy neuzříš!“ Tak asi zní text a rozumu lidskému je tu těžko něco jiného vynajít. Jak se to tedy potom má v pravém smyslu brát?“

3) Privil jsem **JÁ** : „Tak jako to dřívější! „Ve svém těle uzříš Boha“ praví tolik jako: V tvých dobrých skutcích podle dobře poznané vůle Boží uzříš svého Boha, protože jsou to jen skutky, které vykonává duše svým tělem, které je jí dáno pouze jako nástroj a které dávají duši před Bohem buď šlechtictví anebo také opak. Čisté skutky dávají čisté, nečisté dávají nečisté. Čisté myšlení podle čistého vědění a také jinak cudné a čisté chování samo bez skutků lásky k bližnímu anebo s příliš málo této lásky dávno ještě nezjednává duši duchovní tělo a tedy také ne zření Boha.

4) Neboť cí duše je ještě tak dalece slepá, že nepoznává, že ne pouhé vědění o sobě, nýbrž především jen skutky podle čistého vědění a víry dodávají duši pravou životní pevnost, ten je na tom ještě velmi uboze a podobá se úplně člověku, jenž dovede zcela dobře postavit dům a také má velké množství nejlepšího stavebního materiálu, ale nemůže se odhodlat k tomu, aby přiložil ruce k dílu. Řekněte, bude jednou mít dům a bude se v něm moci ukrýt a chránit před divými živly rozpoutané moci, přijde-li bouře a zima?!

5) Co ti prospěje v bouři nejvyš odůvodněné vědění a znalost toho, že dobře stavěné stěny domu mohou vzdorovat bouřím, takže obyvatel v domě přebývajícím je úplně jist před jejich mocí, nemáš-li dům a na své poušti přes silné ještě pustiny svého života nemůžeš také již nikde dojít k žádnému cizímu domu?!

6) Ano, Moji milí, sebečistší vědění a víra nemá pevné stěny, které by vás chránily v době bouří; za to však takovými stěnami jsou skutky pravé lásky k bližnímu. Tyto skutky jsou -pravým trvalým tělem duše, jejím obytným domem, její zemí a jejím pravým Světem. Toto si dobře zapamatujte netoliko pro sebe, nýbrž také především pro ty, jimž budete hlásat po Mně evangelium! Budou-li jednou vědět a věřit slovu spásy, pak je napomínejte, aby konali pravé skutky lásky k bližnímu, které jsem tak často prikazoval.

7) Neboť vpravdě pravím vám: Řekne-li někdo, že miluje Boha nade, všechno, přitom však nedbá potřebu svého chudého bratra, ten neuzří nikdy Boha ve svém těle! Neboť také farizeové a zákoníci říkají, že slouží v nejhojnější míře a smyslu Bohu, že svými modlitbami a obětmi neustále s Bohem smířují hříšné lidstvo, zato však lid zcela vysávají a o nějaké lásce k bližnímu není u nich nikdy ani řeči. Co to pak prospívá?! To neprospívá ani farizeům, ani lidu!

8) Neboť předně Bůh ještě nikdy nějakou lidskou službu nepotřeboval a ještě méně nějakou zápalnou obět poražených zvířat. Ale na obět, kterou v dobrých skutcích lásky přináší Bohu pravá láska k bližnímu, pohlíží Bůh se zalíbením a Jeho životní požehnání chybět nebude. - Rozumíš, Petře, nyní co to znamená: „zřít Boha ve svém těle?“

9) Privil **PETR**: „Ano, Pane, nyní je mi již úplně jasno; neboť ukázal jsi nám to, ó, Pane, tak jasně, že jsme to již zcela řádně rukama a nohama pochopili. Děkujeme Ti za to! - Ale nyní jsme také již úplně opět na místě; leč místo poledne bude nyní již téměř večer!“

10) Privil **JÁ** : „To nevádí! Požijeme trochu chleba a vína a půjdeme pak ihned dále! Proto pojďme malý kousek cesty jen hodně rychle!“

239. POŽEHNÁNÍ STŘÍDMOSTI. PŘÍPRAVA MASA NEČISTÝCH ZVÍŘAT.

1) Zdvojnásobili jsme kroky a dorazili jsme brzy k domu Azionovu, kde nás očekávali ostatní učedníci a Aziona, Hiram a Epifan měli pro nás již připravenou zcela dobrou večeři, skládající se z ryb, chleba a vína.

2) **PETR** Mně pravil ovšem stranou: „Pane, Ty jsi k nám cestou mluvil jen o chlebu a o víně a nyní jsou tu také ryby! Smíme nyní také pojíst ryby?“

3) Leč **JÁ** jsem mu vytkl takovou čistě templářskou židovskou malichernou pochybnost a řekl: „Co je ti předloženo to jez a nebude to nijak škodit ani tvému tělu, ani tvé duši; jen nestřídmosti ať se každý střeží a tedy také vy.“

4) Co je přes míru, to je pro člověka zlem. Nestřídmost v jídle působí žaludeční nemoci, - nestřídmost v pití plodí pak vedle nemocí žaludečních a prsních také chlípnost těla a rodí všeliké smilstvo.

5) Proto buďte ve všem střídmí a střízliví a budete mít ve stále zdravém těle také zdravou a jasnou duši! Kdo však připravuje pokrm sobě a ostatním ať jej připravuje čerstvý a dobrý, tak mu nebude škodit! Také toto si zapamatujte k mnohému ostatnímu!“

6) **PETR** se- však ještě tázal dále řka: „Pane, nehřeší jinak často velmi vážení pohané, požívají-li maso nečistých zvířat? Neboť nám Židům je zakázáno a kdo by je jedl, dopustil by se hrubého hříchu proti zákonu Mojžíšovu.“

7) Pravil jsem **JÁ** : „V čas potřeby můžeš také ty jako přísný, Žid jíst maso všech zvířat'-a půjde ti k duhu; neboť veškerá potrava, kterou je člověk nucen z nouze přijímat. je Mnou očištěna. - .Jen se však při tom musí dbát ještě větší střídmosti!

8) Maso vepřů je dobré; ale zabité zvíře musí velmi dobře vykrvácet, pak v soli a octě s tymiánem 7 dní zatížené ležet. Poté se z tohoto mořidla láku vyjme, plátnem dobře osuší a pak na několik týdnů pověsí do kouře z dobrého dřeva a bylin až úplně ztverdne a zcela vyschne. Chce-li se pak požívat ať se napřed vaří v polovině vody s polovinou vína s tymiánem, a s petrželí a tím se docílí dobrého a zdravého pokrmu; ale tato zvířata musí být zabijena vždy v zimě.

9) A jako s vepří, tak si třeba počínat také s jinými nečistými zvířaty, nemá-li jejich maso při střídmém požívání člověku škodit. A jako se zvířaty pozemními, tak je to i s různým ptactvem ve vzduchu a s rozmanitými zvířaty ve velkých mořích!

10) A nyní, Petře, budeš asi vědět, co a jak smíš jíst, abys nehřešil proti svému žaludku a také ne proti své duši! Nyní však rychle pojíme a poté půjdeme ihned dále!“

11) Posadili jsme se ke stolu a večeřeli.

12) Přišel však **AZIONA** a pravil: „Pane a Mistře, nechtěl bys odejít raději záhy zrána nežli teď večer?! Odtud do každé mi známé obce jsou celé hodiny cesty a nežli přijdeš do nějaké obce stihne Tě noc!“

13) **JÁ** jsem však pravil: „Zůstaňte v srdci u Mne a při Mém učení a tak budu také Já u vás zde ve vaší době pozemské a na onom světě navěky Ale nyní musím odtud odejít; neboť nedaleko odtud čekají mnozí z Mých. Musím tam pospíšet a pomoci jim. Avšak v době zimní vás tak jako nyní navštívím ještě jednou opět na několik dní; neboť strávím zimu nedaleko odtud, asi v Kisu poblíž Káně. Nyní Mi však odvažte naši loď od kulu a Já pak ihned odtud odjedu se Svými učedníky!“

14) Poté se rychle stalo, jak jsem poručil. Vstoupil jsem na loď a odrazil rychle od břehu a s příznivým větrem jsem odtud odplul. Objeli jsme severní část horského úpatí a přišli brzy do malé zátoky, která se prostírala naproti pohoří, na které jsem byl vystoupil, kde jsme se nyní zdrželi několik dní.

15) Na březích zátoky se rozkládala vesnice, kde bydlelo a se scházelo velmi mnoho lidí; neboť bylo to obchodní místo, kam se přinášela na trh nejlepší sůl, také nejčistší horský olej, stavební dříví, kuchyňské nádobí a všeliké jiné domácí nářadí. Tato obec byla proto velmi zámožná a byla vždy často navštěvována mnoha lidmi ze všech krajin a míst a zároveň to byla také ona obec, kam přišli Moji učedníci, když jsem je as před dvěma měsíci vyslal na krátkou dobu před Sebou, aby připravovali lidi na Mne a odtud jsem je pak zázračným způsobem povolal opět k Sobě na horu u Kisu; a tak jsem tu byl již jaksi znám a ještě více Moji učedníci, kteří se tu byli zdrželi několik dní právě při uvedené příležitosti.

240. UZDRAVENÍ POSEDLÉHO CHLAPCE.

MAT. 17; 14-21.

1) Přistáli jsme, zajistili loď a ještě za jasného dne jsme vystoupili na břeh. Byl pak toho dne velký výroční trh a bylo přítomno mnoho, lidu.

2) Když jsme přišli mezi lid, byli jsme mnohými ihned poznáni a jeden člověk přišel, poklekl přede Mnou (Mat.17,14; vyd.) a řekl: „Pane, smiluj se nad synem Mým, těžce trpí; je totiž, jak říkají lékaři, náměšičný a má velikou trýzeň tím, že padá často do ohně a do vody. (Mat.17,15; vyd.) Když tu před nepříliš dlouhou dobou byli Tvoji učedníci a uzdravili vkládáním rukou mnoho velmi těžce nemocných, přivedl jsem k nim také svého syna ale nemohli mu pomoci.“ (Mat.17,16; vyd.)

3) Tu jsem pravil **JÁ** právě k oné části Mých učedníků, jejichž víra se nestala ještě skalou a kteří tu právě před dvěma měsíci působili ve jménu Mém: „O, nevěřící a zvrácené pokolení! Jak dlouho mám ještě u vás být a jak dlouho vás mám snášet?! Přineste Mi sem nemocného! (Mat.17,17; vyd.)

4) Tu povstal otec nemocného syna, pospíšil do svého domu a přivedl ho ihned ke Mně. Když byl chlapec u Mě, zkroutil žalostně obličejí neboť zlý duch, jímž byl chlapec posedlý, trhl jím přede Mnou ještě několikrát a přitom vyrazil z velmi zkřivených úst chlapcových několik zlovolných kleteb a zakletí, jichž opakování zde by bylo věcí neužitečnou. Já jsem však zlému duchu velice pohrozil a přikázal mu, aby okamžitě opustil tělo chlapcovo a sjel do pekla. Tu vyjel zlý duch viditelně z chlapce a chlapec byl ihned úplně zdrav. (Mat.17,18; vyd.)

5) **Zlý duch** měl pak podobu velké černé huňaté kočky a prosil Mne řka: „Synu Nejvyššího, promiň mi peklo a potrestej mne něčím jiným!“

6) **JÁ** jsem však pravil: „Klid se odtud a pykej za své mnohé ohavnosti, kterých jdi se dopouštěl v těle před 80 lety na Zemi, klid se do holých údolních roklí Měsíce, kde jsi byl předtím!“

7) Tu obdržel zlý duch podobu opice opatřené velkými netopýřími křídly a odletěl ihned rychlostí šípů odtud. I podivovali se lidé a mnozí se zhrzoili tohoto pohledu.

8) **JÁ** jsem je však chlácholil a řekl: „Nebojte se neboť Mně je dána všeliká moc jak v nebi tak i na této Zemi a tento duch, jenž po celých 7 let soužil tohoto chlapce, se budoucně nikdy nepřiblíží k této Zemi!“

9) Tu se Mne však tázal otec chlapce nyní jako buk zdravého: „Pane, proč se to muselo to-muto mému synu stát, když dosud ještě nikdy ani zdánlivě nehřešil a také vůbec můj celý dům se vždy přesně choval podle zákona? A přece musel být právě ten nejnevinější po tak dlouhou dobu velmi bídně mučen!? Něco takového se může stát jen z Božího dopuštění! Proč však Bůh něco takového dopouští?“

10) **JÁ** jsem a odpověděl a pravil: „Koho Bůh obzvláště miluje, toho zkouší a když zkoušený ve zkoušce dobře obstojí, pak také navěky nalezl spasení!“

11) Duše tvého chlapce pochází však z jednoho z oněch velkých Světů, jichž nesčíslně mnoho vyplňuje nekonečně velký nebeský prostor nad a pod touto Zemí. Této duši bylo pro její spásu třeba vedle zkoušky nošení těla také této zkoušky, kterouž se jí nyní již v mládí dostalo síly, kterou leckterá jiná duše nedosáhne, i kdyby jí bylo 100 let snášet tíhu jejího těžkého těla.

12) Věř Mně: Lidé nevědí a také nemohou vědět, proč něco takového je a se děje ale Bůh ví naprosto o všem!

13) Tento zlý duch byl před 80 lety lichvářským dohazovačem vepřů, provozoval velký obchod, velice zbohatl a provozoval jako Žid dokonce i obchod s otroky, při čemž se dopouštěl velkých ukrutností. Konečně zemřel bídnou smrtí a jeho osud byl ten, že se dostal jako sám ďábel do říše ďáblů.

14) A poněvadž se mu to zde špatně zamlouvalo, začal vcházet do sebe a pomyslel si ve svém nitru: „Proč jsem se musel stát ďáblem? To zavinilo mé špatné a žravé tělo. Nechte mně ještě jednou vrátit se do dobrého střízlivého těla nevinného chlapce a já se v něm stanu andělem! A kdyby snad tělo chlapcovo pocítilo nějakou i jen nejmenší touhu po žravosti, pak jej také ihned ztrestám!“

15) A hle, protože rozhodnutí této sice velmi zlé duše bylo zcela vážné, bylo jí skutečně vyhověno. Výsledek toho však je nyní pro chlapce dobrý a ona dříve velmi zlá duše přijala nyní pro sebe již lepší směr a něco již více lidského. To další učiní nejvyšší lysé a nehostinné rokle Měsíce!“

16) Poté se Mne ten člověk tázal dále řka: „Je Měsíc také Svět? A jak se tedy stal můj syn náměsíčníkem? Neboť vedle posedlosti byl jistě náměsíčníkem, protože Měsíc v úplňku měl veliký vliv na jeho utrpení.“

17) Pravil jsem **JÁ** : „Že Měsíc je také jakási Země a Svět, to nyní ještě těžko pochopíš anebo vůbec nepochopíš, ačkoliv je tomu tak; avšak Moji učedníci to chápou a pozdější potomci budou to až příliš dobře chápat a poznávat. Že však tvůj chlapec měl vždy tak velký strach před úplňkem, to nespočívalo v přirozenosti jeho, nýbrž v přirozenosti onoho trapiče, jenž pocházel původně z onoho velmi hubeného a nejvyš nehostinného světa. Vše další vědět nemusíš.“

18) Když to také uslyšeli mnozí kolem stojící, pravili: „To je přece jen zvláštní člověk! Koná divy jako nějaký velký prorok, hned poté však začne třeštit a mluví jako šílenec!“

19) Ale **ten člověk** přistoupil k nim a řekl zcela vážně: „On jistě není šílený, - ale my jsme šílení, poněvadž nejsme vůbec s to pochopit jeho moudrost!“

20) Tu vznikla mezi nimi malá slovní potyčka, kterou však uzdravený chlapec několika pádnými slovy ukončil.

21) Poté přistoupili ke Mně **Moji učedníci** a tázali se Mne řkouce: „Pane, nyní nám však řekni, proč jsme my nemohli právě tohoto ducha vymítit; vždyť jsme přece některé jiné duchy vymítali ve jménu Tvém?“ (Mat.17,19; vyd.)

22) Pravil jsem **JÁ** : „Předně pro vaši nevíru! Neboť pravím vám: „Budete-li mít opravdu pevnou nepochybnou víru jen jako zrnko hořčičné a řeknete k této hoře: „Zvedni se odtud za moře!“, pak se také ihned zvedne a nebude vám nic nemožného! (Mat.17,20; vyd.) Ale tento druh nevychází z těla jinak nežli jen modlením a postěním. (Mat.17,21; vyd.:.)

23) Když jste tu byli dříve, nedosáhl chlapec ještě nejvyššího stupně postění a modlení, jak to žádal jeho majitel. Nyní však tento případ nastal a tu by ho mohl z vás nejvíce věřící také vymítit, ačkoliv by se byl tento duch ukázal jistě ještě velmi tvrdošíjný. Avšak nyní to tak bylo lépe. - Nastává však již večer, neboť Slunce se sklání za obzor a tak tedy půjdeme do domu člověka, jehož chlapce jsem uzdravil!“

241. POBYT PÁNĚ V JESAIŘE A ZASTÁVKA V PETROVĚ RYBÁŘSKÉ CHATRČI U KAFARNAUM.

1) **Tento člověk** to však uslyšel a byl převelice rád, že jsem Se rozhodl uhostit Se u něho. Připravil večeři a byl k nám velmi vlídný a rovněž tak i celý jeho dům. Zrazoval nás však, abychom nechodili do Jeruzalému; neboť byl tam teprve nedávno za obchodem a slyšel až příliš jasně, jakou nejvyš nesmiřitelnou nenávisť chovají farizeové zejména ke Mně.

2) **JÁ** jsem však pravil: „Příteli, znám jejich nejtajnější myšlenky! A také vím velmi přesně co Mně chtějí učinit a také ještě učiní. Ale i když Mne také usmrtí, přece jim to nic neprospěje; neboť po třech dnech zvítězím nad smrtí a vstanu zmrtvých a budu opět u Svých až do konce světa! - Avšak nyní již nic více o tom, nýbrž dej nám dobrý nocleh a my půjdeme spát, neboť naše údy se velice unavily!“

3) Hospodář to ihned učinil a my jsme šli spát. Noc se brzy přespala a již před východem Slunce jsme byli na nohou. Náš hospodář zaměstnal také již svůj celý dům a dal nám připravit snídani. Po snídani se Mne **učedníci** tázali, co se tu bude dále dělat.

4) A **JÁ** jsem pravil: „Nyní se pojedje dále; neboť zde není mnoho co dělat!“

5) Tu se tázal **hospodář** řka: „Já bych byl však toho mínění, že právě zde by bylo velmi mnoho co dělat; jest! v tomto městečku velký počet lidí!“

6) Pravil jsem **JÁ** : „To je ovšem pravda, ale jsou to většinou sami obchodníci a ti mají pro nás pramálo smyslu. Proto se odebereme někam jinam, kde není tolik obchodníků a penězoměnců.“

7) Poté jsem s učedníky povstal, vstoupili jsme na loď a rychle odpluli. K poledni jsme dorazili při naše tentokrát poněkud pomalé jízdě podél břehu do naší staré Jesairy. Když nás zde lidé spatřili, běželi nám v zástupech vstříc a prosili Mne, abych uzdravil jejich nemocné.

8) **JÁ** jsem však pravil: „Já jsem nepřišel jen proto, abych uzdravoval vaše nemocné, nýbrž spíše proto, abych vám zvěstoval, že se k vám přiblížilo Království Boží, jako jsem to již jednou učinil před nepříliš dlouhou dobou; ale tehdy jste toho mnoho nedbali, protože jste Mne znali

z Nazaretu a nyní teprve toho vůbec nic nedbáte! A proto tedy také u vás nezůstanu a vaše nemocné uzdravovat nebudu! Jděte si ke svým lékařům; oni to již s vašimi nemocnými vyřídí!“

9) Poté někteří reptali, - jiní však zůstali a prosili dále, abych uzdravil jejich nemocné.

10) **JÁ** jsem však pravil: „Blaze tomu, kdo z vás věří, že jsem zaslíbený Mesiáš - , ten ať vloží na svého nemocného ve jménu Mého ruce a bude s ním lépe, ať si je stížen jakýmkoli zlem!“

11) Tu křičeli mnozí: „Věříme, věříme!!“

12) Poté opustili kvapně břeh a spěchali ke svým nemocným, z nichž někteří byli ihned svěží a zdraví. Avšak ti, kdož náležitě v srdci neuvěřili, marně vkládali ruce na nemocné a přiběhli opět na břeh, aby se, se Mnou poradili v čem je chyba, že se jim nepodařilo to, co se podařilo některým jejich sousedům. Já jsem však na tom místě již nebyl, nýbrž daleko již odtamtud a to poblíž obce, kde právě měl Petr svou rybářskou chatrč, poblíž našeho Kafarnaum.

13) Zde jsme se zdrželi několik dní, odpočinuli si poněkud po našich pracích a pomáhali rodině Petrově lovit ryby. Také jsme tu opustili loď a cestovali pak pěšky po Galileji a navštívili mnoho obcí, vesnic a městeček. Já a učedníci jsme zvěštovali evangelium, byli jsme mnohdy dobře přijati, ale vyskytlo se také mnoho odpůrců. Na této cestě jsem totiž konal málo zázraků, neboť bylo tu pro to málo víry. Lze vůbec říci, že severní Galilea byla tehdy příliš prosáklá Řeky a Římany a procházelo tudy stále mnoho kouzelníků, kteří tu provozovali svou živnost, proto tu zázraky mnoho neznamenal a ve velké vážnosti nebyly. Proto bylo lépe zasévat zde zatím jen dobré símě, nechat je vzklíčit a teprve asi o rok později tam jít a podniknout další pěstování.

242. PÁN MLUVÍ O SVÉM NASTÁVAJÍCÍM UTRPENÍ.

MAT. 17, 22-23.

1) Když jsme skončili cestu po severní Galileji, tázali se Mne učedníci řkouce: „Pane, nyní jsme putovali dva měsíce po Horní Galileji od místa k místu a téměř od domu k domu a hlásali Tvou nauku a mnozí ji s velkou láskou a vírou přijali a tak se obrátili od pohanství k židovství. Nyní jsme s Galilejí téměř hotovi; co máme počít anebo co počneme nyní? Máme snad dokonce jít do Judeje, Itureje, Trachonitidy anebo do Malé Palestiny Tobě a nám tak nepřátelsky smýšlející?“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Učíte-li lidi Mému slovu, tu je vaše řeč dobrá a moudrá; mluvíte-li však se Mnou o něčem takovém jako o nejhoupějších věcech světa, pak jste jako zcela obyčejní lidé a myslíte a mluvíte jako oni! Až přijde doba Mého utrpení častokrát vám již předpověděného, pak tu také nezměnitelně bude; dokud tu však není, můžeme jít stokrát do Jerusalemu a Betlému a nikdo na nás ruku nevloží! Porozuměli jste Mi?“

3) Práví **PETR** : „Ano, Pane; neboť nyní jsi zas jednou promluvil zcela jasně! Ale nyní nám tedy také zcela jasně řekni, v čem bude záležet Tvé utrpení!“

4) Pravil jsem **JÁ**: „Vždyť jsem vám to již oznámil u starého Římana Marka a opětně u chudých rybářů a také již dříve, když jsme šli do Cesareje, co se asi se Mnou stane od nynějška za dva roky v Jeruzalému. Jak to, že se tedy nyní přesto opět na to ptáte? Ano, máte z toho velkou úzkost a tak se tedy tážete pro svou úzkost; ale aby si na to vaše duše zvykaly, pravím vám nyní opět:

5) „V oné budoucnosti se pak stane, že budu vydán avšak jen jako Syn člověka do rukou lidských. (Mat.17,22; vyd.) Usmrtí na Mně sice to, co je Syna člověka; třetího dne usmrcený Syn člověka - pravím s kůží i s chlupy opět vstane a vyjde živější nežli nyní z hrobu jako věčný Vítěz nad smrtí a peklem a budete Mne mít opět tak jako nyní ve svém středu. (Mat.17,23; vyd.) Vám však proto nebude ani vlas na hlavě zkríven! - Rozumíte již konečně, jak se má tato věc?“

6) Právili **všichni**: „Ano, Pane, od nynějška tomu rozumíme, také to obstojně poznáváme a zdá se nám, jako bychom slyšeli v sobě takto znějící slova: Musí tu být napřed dokonce také nesmrtelné tělo, aby bylo možno velmi smrtelným slepým a zlým lidem co nejuplněji otevřít oči k životu.“

7) A **JÁ** jsem dodal: „Amen, tak tomu je; neboť kdo není sám zcela skrz naskrz duchovně živý, ten nemůže zajistit úplný věčný život druhému! Proto jsem však také přišel do tohoto světa, abych to slovem a skutkem provedl a tak se to také musí stát. Neboť také Mé tělo je nyní ještě právě tak smrtelné jako vaše; ale tím se stane nesmrtelné a pak vám také budu moci co

nejdokonaleji zajistit nejuplnější věčný život. - Porozuměli jste tomu nyní?"

8) Nyní tomu učedníci porozuměli již lépe a byli uklidněnější.

---

243. PETR A CELNÍK.

MAT. 17, 24-27.

1) Za ještě mnohých takovýchto rozhovorů, kterými se učedníci probrali ze svého zármutku, dorazili jsme do blízkosti Kafarnaum. Bylo tu silniční mýto; stálo v blízkosti Galilejského moře a žádal se tu od každého groš mýtného.

2) Proto přistoupil **mýtný**, jemuž jsme byli velmi dobře známi k Petrovi a pravil: „Váš Mistr mýtný groš neplatívá?“ (Mat.17,24; vyd.)

3) A **PETR** odpověděl: „Ó ano, žádá-li je někdo od Něho; ale předně nejsme cizinci, kteří jedině mají podle zákona zapravovat mýtné a za druhé nikdo z nás, ani Mistr nemá peníze. Ty víš, že tamto u moře, sotva 200 kroků odtud stojí můj dům. jdeme nyní tam a pobudeme tam jistě několik dní a já ti sem mýtné hned donesu.“

4) Tu pravil **celník**: „To nespěchá; až na vašeho Mistra, jenž není z Kafarnaum, jste vy ostatní beztoho svobodni, protože jste zdejší.“

5) Po tomto vyřízení jsme šli do domu Petrova a když jsme tam byli, tázal jsem Se tohoto učedníka řka: „Co soudíš, Šimone Petře? Odkud vlastně berou králové -na této Zemi clo anebo poplatek? Od svých domácích dětí anebo jen, jak je Mi dobře známo, od cizinců?“ (Mat.17,25, vyd.)

6) A **PETR** pravil: jak jsem o tom jednal již u celnice s celníkem - „podle zákona jen od cizinců?“

7) Tu jsem pravil dále **JÁ** : „Jsme tedy jako děti svobodni! (Mat.17, 26; vyd.) Abychom však tyto hrabivce nepohoršili a ježto podle tvrzení tvých příbuzných nemáš také v domě ani fenik, vezmi silnou udici, jdi k moři a vrhni udici a rybu, která se chytí první, vezmi, otevři jí ústa a nalezněš stater (dvojgroš)! Ten vezmi a dej za Mne i za sebe celníkovi!“ (Mat.17,27; vyd.)

8) Petr nyní ihned učinil co jsem mu poručil. A hle, na udici se chytil sedmilibrový losos, přinesl stater - a nám dobré jídlo; neboť tento druh ryb je z vnitrozemního moře nejlepší a nejzdravější. Když se Petr vrátil z celnice, vyprávěl, že se celník zdráhal přijmout celý stater a že chtěl vzít jen poloviční; Petr ho však upozornil, že všech dvanáct ušlapalo zajisté také tolik cesty jako Mistr Sám za Svou osobu. To shledal celník dobře počítáno a vzal konečně celý stater.

9) **JÁ** jsem však řekl: „Nuže, dej jen připravit rybu a nechme celníka celníkem!“

10) Poté se Mne tázal Jakob, jak se dostal onen stater do huby ryby.

11) A **JÁ** jsem pravil: „Kafarnaumští Římané se bavívali tím, že házeli svým plavčíkům velmi zběhlým v plavání do moře statery a oni je pak vynášeli ven. Tento stater chňapl však náš losos a po nějakou dobu jej žvýkal. Protože se však kov nedal rozžvýkat a proto také ne spolknout, zůstal vězet v ústech ryby a Petr chytil právě tohoto hltavého lososa tím snáze, že byl velmi hltavý. Obdivuhodné pro člověka je na tom jen to, že já jsem to věděl. - Ale nyní hleďte, abychom dostali víno a chleba a k tomu rybu!“

12) Všichni si nyní pospíšili, aby opatřili, co se požadovalo. Víno muselo ovšem být opět opatřeno známým zázračným způsobem. Vbrzku bylo vše hotovo a my jsme se posadili ke stolu.

PÁN V DOMĚ ŠIMONA PETRA

MATOUŠ - KAPITOLA 18.

244. O NEJVĚTŠÍM V KRÁLOVSTVÍ NEBESKÉM. O POHORŠENÍCH.

MAT. 18, 1-9.

1) Když jsme takto pojedli a popili a nakonec se zcela rozveselili, což trvalo asi hodinu, vstalo **několik učedníků** se svých sedadel, přistoupili ke Mně a tázali se Mne: „Pane, Ty jsi nám mnoho vyprávěl o vlastní podobě Království nebeského a že jsou tam různé stupně věčné blaženosti, z nichž některé jsou Bohu nejbližší, jiné od Boha vzdálenější a opět jiné, které jsou

jaksi od Slunce milosti nejdálší. Shledávali jsme to zcela správné a každému čistému rozumu přiměřené; neboť musí zajisté být také v nebi rozdíl jak co do formy, tak i co do různých stupňů blaženosti a blažených. Rádi bychom se však nyní od Tebe dověděli, kdo tedy bude jednou v Tvých nebi první a jak se říká, přirozeně po Bohu největší.“ (Mat.18,1; vyd.)

2) Byloť pak v domě Šimona Petra několik malých dětí sousedových; i zavolal jsem jedno z nich k Sobě, postavil je uprostřed tázajících se učedníků (Mat.18,2; vyd.) a řekl jim: „Věřu. neodvrátíte-li se od takovýchto světských nadutých myšlenek a nebudete-li pokorní jako tyto děti nevejdete ani vy. ačkoliv jste nyní Mými učedníky, do Království nebeského (Mat.18,3; vyd.)

3) Kdo se sám poníží jako toto dítě a nepociťuje v sobě ani stopu nějaké pýchy, ten je největší v Království nebeském; neboť jen pravá pokora čistého srdce určuje v nebesích stupeň blaženosti. (Mat.18,4;Vyd.)

4) A kdo přijímá takové chudé dítě ve jménu Mém, přijímá Mne Samého! (Mat.18,5; vyd.) Kdo však čímkoli pohorší jedno z těchto sebestatnějších dětí, které nyní více ve Mne věří nežli vy, tomu by bylo lépe, aby mu. byl věšen na hrdlo mlýnský kámen a byl pak pohroužen do hlubiny mořské. (Mat.18,6; vyd.) Vpravdě pravím vám: Běda světu pro pohoršení; neboť nalezneme své nejneúprošnější soudce právě na těch kteří jím byli pohoršeni!“

5) Tu se obrátil ke Mně **jeden učedník** a pravil: „Pane, podle této Tvé řeči a podle jejího smyslu bude to v Království nebeském velmi skrovně vypadat; neboť kde žije na Zemi člověk, jenž by nechtě nepohoršil to neb ono dítě?! A i když připustím, že by takové dítě nebylo nikdy nikým pohoršeno, bude přece jen ve svém dospělém věku svými probudilými pudy zcela instinktivně pohoršováno a dílem nutnou známostí zákonů Mojžíšových. Řekni nám tedy jasně, co jsi nám chtěl říci touto velmi tvrdou řečí!“

6) I pravil jsem **JÁ** dále řka: „Nemyslete tak hloupě! Který jen poněkud moudrý člověk bude ti počítat za hřích, jestliže jsi nevěda a nechtě přece jen někoho pohoršil?! Na svět přicházejí a musí sice přicházet určitá pohoršení, ale tu jsou dopuštěním shora; Já však zde jen pravím: Běda tomu, skrze koho přicházejí zlovolně a úmyslně!“ (Mat.18,7; vyd.)

7) Tu se opět ujal slova **jiný učedník** a pravil: „Co však potom, když mně například pohoršuje má vlastní přirozenost? Kdo tu bude volán k odpovědnosti? Tu je zřejmě vinen ten, jenž mně dal takovou pohoršlivou přirozenost!“

8) Po této trochu příliš volné a dosti drzé otázce onoho poněkud rozčileného učedníka byl jsem rozčilen poněkud také Já a řekl jsem: „Dobrá, pohoršuje-li tě tvá ruka anebo tvá noha, utni ji a vrhni od sebe! Neboť lépe je tobě vejít do Království nebeského chromý a zmrzačený, než abys s oběma rukama a nohama uvržen byl do ohně věčného! (Mat.18,8; vyd.) A pohoršuje-li tě oko tvé, vylup je a vrhni od sebe neboť lépe je tobě s jedním okem vejít do Království nebeského, než abys s oběma očima uvržen byl do ohně pekelného!“ (Mat.18,9; vyd.)

9) Tu vstal **PETR**, kterému se tato nauka rovněž zcela nezamlouvala a pravil: „Ale, Pane, nepamatuješ se již na slova, která jsi mluvil u chudých rybářů o podstatě pekla, soudu a o věčných trestech ztracených duší?! Ano, to byly nauky, které každý zdravý lidský rozum musel pozdravit s největší radostí! Ale to, čemu jsi nyní učil v jakémsi rozčilení, smazává vše dřívější a staré peklo s jeho věčnými tresty a s jeho satany, ďábly a ohni stojí před námi opět tak jako dřívě v úplně nezměněné podobě a také nejnesmiřitelnějšího Boha máme opět před sebou! Já jsem věděl, že se jistě zase vrátíme k tomu starému a Indové se svým hrůzu budícím pokáním, při čemž mrzačí tělo, mají podle toho jedině pravou a správnou životní a boží nauku!

10) Hleď, dejme tomu, že by mně právě nyní pohoršovala má levá ruka! Aby mně však nemohla snad podruhé zase pohoršovat, vezmu podle Tvé žádosti sekýru a utnu si ruku, která mně pohoršuje, což bez rychlého lékařského přispění způsobí mi zřejmě smrt. Předpokládám však nejpriznivější případ, že budu vyléčen a že si pak opět budu zcela vesele vykračovat. Stane se však, že mně začne zase pohoršovat i ta zbylá ruka pravá. Dle Tvé nynější nauky mám pro Království nebeské také ji utnout, což je však nyní zcela nemožné. Je nyní otázka, co v tomto případě mám dělat, abych neztratil Království nebeské!

11) Milý Pane a Mistře! S touto naukou to nepůjde tak, jak jsi to nyní vyslovil! Zda však za ní nevězí nějaký jiný smysl, to je otázka, na niž odpovědět by bylo velmi těžké i sebestatnějšímu člověku. Dá si mnoho času nežli ji vážně přijme tak holou, jak jsi ji právě vyslovil jako pravou a zákonnou a jistě zůstane při své staré nauce. Jásám, ať již je či být může Tvé Království nebeské sebecennější, chci si je všemožným sebezapíráním zasloužit, ale utínáním rukou a nohou a

vylopováním očí nikdy! To ať si člověk místo toho vezme raději hned celý život, aspoň bude zcela jistý před jakýmkoli pohoršením!"

245. VYSVĚTLENÍ OBRAZU O POHORŠENÍCH.

1) S těmito slovy Petrovými byli také všichni ostatní apoštolové srozuměni až na Jana. **JAN** se tedy ujal slova a pravil: „Ale milí bratři, jak vás to může nyní tak děsit, jakoby tím Pán podával zcela novou nauku?! Cožpak si nevzpomínáte na slova Páně na hoře v Samaří?! Tehdy mluvil Pán o pohoršení téměř právě tak a dal nám k tomu také právě vysvětlení. Tehdy jste to vše chápali v pravém smyslu jak to, že nyní ne?!“

2) Praví **PETR**: „Mně se nyní věru zdá, že o tom byla již jednou učiněna zmínka; ale jak to třeba brát a jak tomu rozumět, o tom nevím jako také ostatní bratři již ani slůvko a bylo by velmi žádoucí, aby nám to bylo ještě jednou vysvětleno.“

3) Pravil jsem **JÁ** : „Ta slova byla dokonce zaznamenána, právě tak jako třeba zaznamenat slova, která jsem vyslovil nyní o škodlivosti pohoršení, abyste na ně tak snadno opět nezapomněli.“

4) Co tedy odpovídá ruce člověka? Činnost, - ať už dobrá nebo špatná, je činnost v náležitém podobenství označena slovem a obrazem „ruka“; pevná vůle je pak sekyra, kterou jedině můžeš navždy od sebe odloučit špatnou činnost. Jak můžeš však být nyní ještě tak hloupý a myslet, že jsem tím přikázal tělesné zmrzačení?!

5) Rovněž tak jsem přikázal o pohoršující tě noze. Kdo kdy bude s to skutečně si nohu utnout?! A jak hloupý bych musel být Já Sám, abych přikazoval takové kruté mrzačení na vlastním těle, aby se tím zachránila duše z pekla!

6) Jako však tělo musí mít nohy, aby mohlo jít dále a na pravém místě být činné, tak musí i duše mít k něčemu lásku a touhu, aby pak byla podle toho a za účelem svého jakéhokoli pocitu blahosti činna.

7) Není-li však láska a touha duše podle Mého učení, což lze zajisté dobře poznat, pak je špatná a tvou celou bytost pohoršující a tu vezmi opět ostrou sekyru vůle a utni si takovou lásku a touhu a krácej a jednej pak jedině s dobrou láskou a touhou a pak na této jedné kráčící noze duše vejdeš zcela snadno do Království nebeského!

8) V podstatě je tedy tomu takto rozumět: Každý člověk na tomto světě má nutně dvojí lásku a z ní vyplývající touhu. Jedna je a musí být hmotná, neboť bez ní by nikdo neobdělával zemi a také by si nevzal ženu. Aby však člověk na této Zemi činil také to, musí mít také hmotnou lásku a touhu navenek, která ho nutí a vede k takové činnosti. Je-li tato láska a touha po zevním světě příliš mocná, pak pohoršuje celého člověka a způsobuje zakrnění duše, protože duše je až příliš pužena ven do hmoty. Tehdy je pak na čase se vzmužit a s nejpevnější vůlí se od takovéto lásky a touhy zcela uvolnit a všemi silami usilovat jen a jen o to, co je ducha. Je-li tomu tak, pak také toto jedině stačí k získání Království Božího, ačkoliv jinak podle náležitého řádu věcí má člověk pro lásku k bližnímu konat obě.

9) Jsou nyní již tací a budoucně jich bude ještě více, kteří se odvrátí od světa a jeho práce a budou usilovat jedině o to, co tu je ducha. Ale Já neříkám, že tím tu budou jednou zcela ospravedlněni; nicméně jsou však na tom, jak bylo řečeno, mnohem lépe, nežli kdyby se jako pohoršliví hmotní lidé dostali do známého vám protipólu života, o němž jsem mluvil u rybáře Aziony, což značí tolik jako kdyby vlastně zcela přišli anebo byli uvrženi do pekla.

10) Vyloupnutím a odvržením oka je pak rozumět světský rozum člověka. Tento je okem duše, které slouží k tomu, aby ohledávala a posuzovala věci světa a přirovnávala je k věcem ducha. Když toto oko zaměřuje příliš ke světu a odvrací se zcela od toho co je ducha a na Boha sotva vzpomene, pak to velice pohoršuje duši proto, že tím přechází také zcela do hmoty a tehdy je velice na čase, aby se pouhé světské moudrosti zcela odřekla a začala kvůli nebi myslet jedině v tom, co je Boha, ducha a duše.

11) Kdo to činí, ten tu bude také stát jako ospravedlněn a patřit na tvář Boží; ale tací blažení duchové budou značně za těmi, kteří také slovy a skutky povýšili svou moudrost světskou na božskou.

12) Myslím, že jste to nyní zajisté pochopili a kdybych se snad budoucně dostal opět k tomuto tématu, pak se Mne již netažte na smysl takovýchto naučných obrazů, které podávám tak

zastřené proto, že jsou dávány pouze pro duši, která je nyní u každého člověka na této Zemi také zastřena tělem před tělesným okem! Neboť něco jiného je nauka, která se týká celého člověka a něco jiného je nauka, která se týká jedině duše. - Rozumíte nyní tomu všemu?"

246. DĚTI, VZORY UČEDNÍKŮM. BŮH A ČLOVĚK V PÁNU.

MAT. 18, 10.

1) Privil nyní **PETR**: „Ano, Pane a Mistře, nyní je nám to úplně jasné; prosím Tě však pro příště o to, abys nám při podobných opěť se naskytnuvších naukách dal také ihned zároveň vysvětlení, abychom se nemuseli zbytečně zlobit na náš vlastní nerozum!“

2) Privil jsem **JÁ**: „To učiním kde toho bude třeba; ale kde chci posílit vaši vlastní sílu myšlení a učinit vaši duši činnější, tam neodhaluji hned obrazy. Neboť kdo chce být pravým učitelem, ten musí své nauky tak podávat, aby přitom jeho učedníci museli vždy mnoho myslet a hledat, jinak je dělá příliš shnilými a lenivými badateli všelikých pravd.“

3) Ještě však vám pravím: Mistr, který učí, musí být vždy moudrý a musí z nejhlubšího základu sám dobře rozumět tomu, čemu učí. Ale učedníci, pokud jsou učedníky, mají být stále jako ti maličci zde, kteří nauku jim danou přijímají a následují, i když také ještě dávno nepoznávají její vnitřní smysl; správné poznání se jim již dostane v jejich zralejších letech.“

4) Tu si však několik učedníků tiše pomyslelo, že by to trvalo ještě dlouho, nežli by se stali moudrými a náležitě rozumnými, když by se nyní měli považovat ještě za rovněž tak hloupé a nerozumné, jak hloupé, nerozumné a nezkušené jsou ty rozedrané děti, z nichž se ještě žádné nenaučilo v nějaké škole ani Alfa a ještě méně Omega!

5) **JÁ** jsem však pravil: „Hledte, abyste nepohrdali žádným z těchto maličkých! Neboť pravím vám, že andělé jejich v nebi stále patří na tvář Otce Mého, jenž je v nebesích!“ (Mat.18,10; vyd.)

6) Privil **PETR**: „Cožpak my již nemáme anděly v nebi, kteří také vždy vidí tvář Otce Tvého v nebi? Také jsi jednou řekl, že Tvůj Otec přebývá v Tobě a je úplně jedno s Tebou a hned Ho zase přesazuješ do nekonečně vzdáleného nebe! Ano, to nyní již zase nedáme dohromady! Jak tomu máme nyní již zase rozumět?! Cožpak je Tvůj Otec jen tak střídavě hned v Tobě a hned zase v nebesích?! A jak jsi Ty Sám hned Otec Sám a hned opět jen jeho Syn? - O tom ráčiz nám také dát trochu jasnější vysvětlení, nežli jsme měli dosud!“

7) Privil jsem **JA**: „Vy máte ovšem také své anděly v nebi a kdybyste je neměli, nebyli byste Mými učedníky! Ale děti je mají také a proto jimi nemáte pohrdat; neboť jsou s vámi úplně rovnorodé! Já jsem vám to však řekl proto, že jen až příliš dobře vím, že nejste přátelé dětí.“

8) Nemůžete-li tyto něžné, milé a andělsky čisté dětičky milovat, jak teprve budete milovat své bližní a jak svého Boha?!

9) Chcete-li být lidmi podle Mé mysli, pak musíte začít již u dětí; neboť vpravdě pravím vám: Vyučování v kolébce má větší cenu nežli všechny vysoké školy světa. Kdo chce však z dětí utvořit lidi, musí je milovat a musí s nimi mít náležitou trpělivost. Takové dítě je od přírody chudší nežli 100 žebráků; neboť je chudé duchem, chudé fyzickými silami a chudé majetkem.

10) Proto pravím vám a vámi všem lidem, jimž se bude toto evangelium, hlásat, ještě jednou: Kdo takové dítě přijímá ve jménu Mém, přijímá Mne a přijal-li takto ve vsí lásce Mne, přijal také Otce v nebi a v jeho domě nebude chybět požehnání. Neboť takové děti jsou pravým a opravdovým požehnáním Boha Samého v domě, kde jsou a kde se opatrují, živí a vzdělávají v pravé lidi a na pohlaví tu nezáleží ať je to chlapec anebo děvčátko, v mládí jsou podobné andělům nebes.

11) Tážeš-li se Petře na Mého Otce v nebi a jak to, že hned říkám že je v nebi a hned zase, že přebývá ve Mně a je jedno se Mnou, pak musím mít čistě jen s tvou pamětí trpělivost, jinak bych se musel nakonec na tebe hněvat!

12) Co je nebe a kde je, to jsem vám a obzvláště tobě teprve nedávno přesně oznámil a úplně co nejjasněji vysvětlil na hoře a také jsem již až příliš mnoho a příliš často hovořil o nedělitelném a neodlučitelném poměru mezi Mnou a Mým Otcem a nyní hled, nevíš z toho již zase nic!

13) Cožpak není Otec věčná Láska ve Mně?! Kde však ta je a přebývá, zda není tam nebe a pravé Království Boží?!

14) Nejsem jako člověk Synem právě této Lásky, která přebývá ve Mně Samém, která stvořila vše co tu je a naplňuje nekonečnost od věčnosti?! A protože tato věčná a všemohoucí Boží Láska je ve Mně, nejsem úplně jedno s Ní?! - Nyní mluv, zda to ještě nepoznáváš!"

15) Praví **PETR**: „Ano, to nyní zcela jistě lépe poznávám nežli jsem to poznával dříve; ale nicméně je v tom ještě leccos, co mi není upřímně řečeno, ještě úplně jasné! A to, co mně není ještě tak zcela jasné, záleží v tom, že stále ještě nepoznávám, proč jednou o Sobě říkáš, že jsi Syn člověka, podruhé opět Syn Boží a opět jindy Jehova Sám! Chceš-li mně o tom dát ještě malé vysvětlení, učiníš dobře nám všem; neboť já myslím, že o tom ještě žádný z nás nemá správný názor!

16) Pravím **JÁ** : „Také to jsem vám již zcela zřejmě osvětlil při příležitostech, kde jsem mluvil o Svých nastávajících utrpeních; ale když se vám nějaká věc nevysvětlí nejméně desetkrát, abyste ji mohli chápat docela rukama a nohama, nerozumíte jí! Pravím vám však nyní nicméně ještě jednou:

17) Ani Jehova ve Mně, ani Já duše jako Jeho věčný Syn, nýbrž jedině toto tělo jako Syn člověka bude v Jeruzalémě usmrceno, ale třetího dne vstane jako úplně proměněné a pak bude navěky jedno s Tím, Který je ve Mně a zjevuje Mi vše, co mám jako Syn člověka konat a mluvit a Kterého vy stále ještě úplně neznáte, ačkoliv mezi vámi mluví a působí již dlouhou dobu. - A nyní mluv zase ty, Šimone Judo!"

247. TAJEMSTVÍ GOLGOTY.

MAT.18, 11-14.

1) Praví **ŠIMON JUDA**: „No, Pane a Mistře, tu by bylo třeba promluvit ještě o leccems, co přichází z Tvých úst, co však ani nejzdravějšímu lidskému rozumu nevysvětluje jako po právu důležité a ve světle silné. A tu stojí právě v pozadí jako šklebící se netvor strohá a neodbytná nutnost nastávajícího utrpení Syna člověka a já si dovoluji pevně tvrdit, že takovou nutnost nikdy zcela jasně neuzná rozum sebezdravějšího a sebelepšího člověka!

2) Ať byl takový akt k dosažení hlavního cíle Tebou již od věčnosti stanoveného sebenutnější, to vše pramálo prospěje k uklidňujícímu osvětlení lidského rozumu, který bude klást za všech dob otázku říkáje: „Proč musel být Všemohoucí Svými tvory tak zle zřízen, aby jim mohl dát blaženost a věčný život? Nestačila pouhá nejvyšší čistá nauka a jeho čistě jen Bohu možné konání zázraků? Když lidi nepolepší to, jak je potom polepší jeho utrpení a umírání?!"

3) Já jako jeden z Tvých nejméně stoupenců pravím tu zcela otevřeně: Tvé utrpení se mnohým dobrým lidem stane kamenem úrazu a ve své víře zakolísají. Proto se Tě také již nyní táži na náležité osvětlení toho, abychom pak v pravé době byli s to dát tážajícím se lidem také náležité vysvětlení pro jejich uklidnění.“

4) Pravil jsem **JA**: „Ty se zde nyní tážeš na zcela dobrou a spravedlivou věc, kterou, i když ti ji také náležitě vysvětlím, přece jen nikdy jako pouhý člověk zcela dobře a správně nepochopíš; teprve po mém zmrtnýchvstání až budeš znovuzrozen v duchu, poznáš také zcela čistě a jasně ono velké proč.“

5) Já jako jediný Nositel všeho jsoucná a života musím nyní vykoupit také to, co od věčnosti pevností Mé vůle propadlo soudu a smrti a musím⁵²) právě soudem a smrtí tohoto Svého těla a krve vniknout do starého soudu a do staré smrti, abych tak své vlastní Boží vůli ona pouta tak dalece uvolnil a rozvázal, z důvodu v sobě uzralé hmotě věcí, aby poté mohlo přejít veškeré stvoření z věčné smrti ke svobodnému a samostatnému životu.

6) A proto přišel do tohoto světa Syn člověka, aby vyhledal, vykoupil a tak učinil pro blaženost způsobilým, co bylo od věčnosti takřka ztraceno. (Mat.18,11; vyd.)

7) Co myslíte? Kdyby měl nějaký člověk 100 ovcí a jedna z nich někde v lese zbloudila, zda nenechá těch 99 stát na hoře a neodejde hledat ovci ztracenou?! (Mat.18,12; vyd.) A stane-li se pak, že ji nalezne, vpravdě pravím vám: Nebude pak mít více radosti nad tou znovunalezenou nežli nad oněmi 99, které nebyly nikdy ztraceny?! (Mat.18,13; vyd.)

⁵² „vykoupit“ a „musím“ doplnili vydavatelé.

8) A hledte, tak je tomu také u Boha, ačkoliv On Svou všemohoucí vůlí stvořil vše co obsahuje nekonečný prostor z věčné hojnosti Svých věčně nesčíslných myšlenek, idejí a pojmů a pevností Své vůle postavil jakoby mimo Sebe! Kdyby to vše muselo navěky zůstat tak, jako je to nyní ve ztrnulém soudu a smrti, podobalo by se to vše ztracené ovci, kterou by však nebylo možno již nikde nalézt. A jaké potěšení a jakou radost by pak poskytovalo Bohu věčně mrtvé hmotné stvoření?!

9) Já jsem tedy hlavně proto přišel jako nyní Sám hmotný do tohoto světa, abych hledal tuto ztracenou ovci a přivedl ji k blaženému určení.

10) Boží Duch a vůle se nyní v tomto Mém těle, tedy ve hmotě, stanou umírněné a zároveň ohebné a povolné. Stalo-li se to, pak musí být tato Má hmota co možno v největším ponížení a pokoření zlomena a nejdříve rozložena a Duch Boží, jenž ve vší Své úplnosti přebývá ve Mně a jedno je s Mou duší, musí tuto zlomenou hmotu, jakožto ohněm jeho lásky zčištěnou, probudit a oživit a ona pak vstane z mrtvých jako vítěz nade vším soudem a nade vší smrtí.

11) Že nyní ještě zcela jasně nechápete, jak a proč se toto tak musí stát a také stane, to jsem vám řekl předem; ale již z toho můžete nyní usoudit, že tento akt, jakkoli snad vypadá pro pouhé lidské oko sebehrozněji, přece jen je nutný, aby bylo veškeré stvoření s náležitou délkou časů přivedeno ke svobodnému, nezávislému a čistému božskému životu.

12) A jestliže jsem vám tu toto dostatečně odhalil pro vaše porozumění, pak z toho vnitřně - vidíte-li nyní, kdo vlastně ti maličci jsou - také seznáte, že je nyní vůle Otcova, aby se ani nejmenší a nejnepatrnější z nich nikdy neztratil. (Mat.18,14; vyd.)

13) A proto jsem vám také představil tyto děti a v dobře uspořádaném podobenství ukázal vůli Toho, jenž přebývá ve Mně a je navěky Pánem nade všemi tvory v celé nekonečnosti. A ježto jsem vám nyní řekl toto a máme dost času a volnou chvíli, můžete nyní mluvit zase vy a ukázat, kde vám ještě co chybí. - Petře, máš ještě něco?"

14) Privil tento **učedník**: „Ó, Pane a Mistře, bylo by sice ještě leccos! Ale musím nyní toto ještě poněkud lépe strávit; neboť kdybych nyní přišel hned s něčím novým, ušlo by mně hned zase to, co jsem nyní slyšel a Ty bys nám dal ono velké světlo nadarmo.“

15) Poté nastala v řeči krátká přestávka a učedníci velice o tom, co jsem před nimi řekl o Sobě, přemýšleli.

248. O ODPOUŠTĚNÍ.

MAT.18, 15-22.

1) Avšak mimo dům Petřův vznikl mezi některými domů se vracejícími rybáři hlasitý svár a Petr mínil, že bychom měli vyjít ven, abychom urovnali tento neblahý spor.

2) **JÁ** jsem řekl: „Ano, učíš tak, také to je dobré dílo když se urovná spor mezi lidmi a způsobí, aby se jejich hněv utišil; neboť hněv je výplod pekla, zamořuje na léta srdce a zatemňuje duši. Jdi tedy a urovnej spor!“

3) Tu vyšel Petr ven a otázal se těch, kdož se ještě před předsíní domu přeli, oč se jedná, že se dostali do nemilého sporu.

4) Tu pravil jeden, jenž byl poněkud umírněnější, že tu právě v jejich středu stojí služebník jednoho občana z města, jenž nemá rybní právo; chytal na udici na jednom z nejlepších rybních míst, učinil velmi bohatou kořist a když ho oni jako oprávnění rybáři při tom dopadli, napomenuli a podle všeho práva mu kořist odňali, postavil se jim na odpor a začal nejhrubšími výrazy dokazovat, že také, on má plné právo a může lovit kde chce. On však nemaje nájemného listu osobuje si takové právo, což však oni nemohou a nesmějí trpět.

5) Když toto uslyšel **PETR**, řekl: „Ten člověk je sice zloděj; ale nyní ho pusťte. Odváží-li se provést svůj zločin ještě jednou, pak ho teprve odevzdejte soudům; neboť víte přece sami, že podle zákona máme nepříteli napřed sedmkrát odpustit!“

6) Tu pravili rybáři, kteří drželi pevně zloděje ryb: „My však jsme mu jeho zločin odpustili již sedmkrát; o osmém odpuštění však zákon nemluví a proto ho nyní postavíme před soud.“

7) Privil **PETR**: „Máte nyní sice na to plné právo; avšak učíte zde nyní kvůli mně to lepší a odpustíte mu také toto poslední, třebaže již po osmé! Teprve až ho přistihnete při zločinu po deváté, tehdy vykonejte na něm své dobré právo!“

8) Po těchto slovech propustili zloděje, když jim byl dříve slíbil, že se nikdy nedopustí toho

zločinu a tak byl tento neblahý spor urovnán a ti, kdož se přeli, se klidně vrátili do svých příbytků.

9) Když se **PETR** vrátil k nám do pokoje, pravil: „Pane a Mistře, spor je sice urovnán, ježto jsem pohnul své sousedy k tomu, aby zloději ryb prominuli jeho zločin ještě po osmé, avšak podle zákona měl být tentokrát již odevzdán soudu. Bylo by tu, ó, Pane, zajisté také dobře, kdybys nám v tomto pozemském právním oboru vysvětlil zákony Mojžíšovy poněkud přesněji, zejména v této době, kdy také začaly do životních poměrů Židů silně zasahovat zákony římské a neví se již zcela dobře, zda je třeba přidržovat se více zákona mojžíšského anebo římského. V mnohém směru je zákon římský zřejmě lidštější nežli mojžíšský, který jako státní zákon nelze již vůbec použít doslovně ve velmi mnohých případech. Co by tu nyní bylo podle Tvé největší lásky a moudrosti po právu?“

10) Pravím **JÁ** : „Já vím, že tyto věci nyní takto jsou a že je soudci těžko soudit mezi dvojími zákony a také těžko určit, jak a kdy se nějaký člověk prohřešil vůči jinému, protože například jeden zákon schvaluje to, co podle druhého zákona je hříchem.“

11) Aby tu bylo dáno vám a také vámi všem lidem ustanovení, podle něhož se pak má každý řídit, zapamatujte si a zaznamenejte také toto:

12) Hřeší-li nějaký bratr vůči tobě, pak jdi a předlož mu to pouze mezi tebou a jím mírnými slovy a požádej ho, aby ti to již nečinil. Vyposlechl-li tě a uposlechl-li tě, pak jsi ho již získal. (Mat.18,15; vyd.) Nevyslechne-li tě však, pak podle povahy hříchu vůči tobě spáchaného vezmi jednoho anebo dva svědky, aby pak tato věc spočívala na ústech dvou a v čas potřeby dokonce tří svědků. (Mat.18,16; vyd.) Nevyslechne-li tě ten, jenž vůči tobě zhřešil, ani v přítomnosti přivedených svědků, řekni to v přítomnosti přivedených svědků obci, které náleží hříšník. Neuposlechne-li ani ji a zůstane-li i vůči ní tvrdošíjný, ať je prohlášen a považován tebou, svědky a celou obcí za pohana a zlého celníka. (Mat.18,17; vyd..)

13) A to ať stačí tobě i každému; co je nad to, je již zla a plodí znovu opět ještě větší zlo. Toto ustanovení je však vzato z Mého božského řádu a neplatí jen zde, nýbrž také pro velké záhroby. Neboť vpravdě pravím vám: Co vy na této Zemi takto svázete a rozvázete, to bude také na onom světě dokonce v Království nebeském svázáno anebo rozvázáno. (Mat.18, 18; vyd.)

14) A dále pravím vám, abyste každý spor a každou obtíž na Zemi ještě lehčeji urovnávali, toto: Budou-li jen dva navzájem jednotni na Zemi v tom, oč budou chtít Otce ve jménu Mém prosit, to jim také Můj Otec, Kterýž je v nebesích, učiní. (Mat.18,19; vyd.)

15) Hřešil-li tedy někdo vůči tobě, pak mu z celého srdce odpusť a pros ve jménu Mém Otce, aby napravil srdce toho hříšníka, pak se to také stane a to podle míry tvé víry a podle toho, jak jsi snad předtím odpustil tomu, kdo se vůči tobě prohřešil.

16) Pravím vám ještě jednou: Kde se dva anebo dokonce tři ve jménu: Mém shromáždí v nějaké záležitosti, která je dobrá a v Mém řádu, tam budu Já v duchu mezi nimi a vyslyším to, zač Mne budou prosit. (Mat.18,20; vyd.)

17) A Já myslím, že vy a každý z vás se nyní při takovýchto Mých ustanoveních zcela snadno vyznáte ve všemožných kritických poměrech životních a také uprostřed tisícových sebevíce si odporujících světských zákonů!“

18) Tu přistoupil opět **PETR** ke Mně a pravil: „Pane, nyní je vše dobré a správné a rozumí se samo sebou, že budeme tato Tvá ustanovení jistě co nejživěji zachovávat a že je také položíme na srdce ostatním lidem k přesnému zachovávaní; ale nyní se jedná o jediný kritický bod, totiž: Kolikrát mám já anebo někdo jiný odpustit podle Tvých nám nyní daných smírných ustanovení tomu, kdo proti mně hřešil? Je dost podle zákona Mojžíšova sedmkrát? (Mat.18, 21; vyd.)

19) Tu jsem pravil **JÁ** : „Má-li se to již podle nějakého čísla stát, pak ke mojžíšské číslo sedm příliš málo, nýbrž má se to stát sedmdesát sedmkrát! (Mat.18, 22; vyd.) Neboť Království nebeské spočívá hlavně v tom, aby mezi lidmi zavládala táž láska, svornost a smířlivost, jaká zavládá v nebesích mezi Mými anděly, z nichž jste již některé poznali.“

249. PODOBENSTVÍ O NEHODNÉM SLUHOVI.

MAT. 18, 23-25

1) (PÁN:) „Abych vám však vylíčil nebeské Království v jeho nejsprávnějších poměrech ještě názorněji, vylíčím vám je v přiměřeném obrazu. Království nebeské je podobno králi, jenž chtěl jednou účtovat se služebníky svými (Mat.18,23; vyd.) A když počal účtovat, přišel jeden, který mu byl dlužen 10.000 hřiven.(Mat.18,24; vyd.) ježto neměl čím zaplatit tento velký dluh, rozkázal král prodati tohoto neužitečného služebníka i jeho ženu, jeho krásné děti, i všechno co měl, aby se sám z výtěžku mohl vyplatit, co mu služebník dlužil. (Mat.18,25;vyd.)

2) Ježto služebník viděl, že je nyní i se svými lidmi prodán za otroka, padl před ještě přítomným králem na kolena a kořil se mu úplně tím, že plakaje pravil: „Ó, velký přemocný králi a Pane, měj se mnou ještě trochu strpení! Zruš prodej, ponech mi ještě trochu času a já se podle možnosti vynasnažím, abych ti celý dluh zaplatil!“ (Mat.18, 26;vyd.) Když to král uslyšel, tu změklo jeho srdce. Slitoval se nad služebníkem a zrušil celý prodej, prominul mu celý dluh a propustil ho. (Mat.18, 27; vyd.)

3) Brzy poté šel pak tento služebník do města králova, ježto tu a tam měl co dělat a vyřizovat. A hle, tu se stalo, že se setkal s jedním ze svých spoluslužebníků, jenž si od něho před krátkou dobou příležitostně vypůjčil 100 grošů! Když ho však spoluslužebník spatřil, prosil ho ještě jen o krátké poshovění, že mu dluh zaplatí. Ale náš králem omilostněný služebník ho nevyslyšel, nýbrž se vši zuřivostí ho uchopil, škrtil ho a křičel: „Zaplať mi nyní ihned, co jsi mi dlužen; neboť čekal jsem již dlouho a trpělivost mi nyní došla!“ (Mat.18, 28; vyd.)

4) Tu padl spoluslužebník na kolena a se slzami v očích prosil: „Měj se mnou ještě jen malé strpení, já ti vše zaplatím!“ (Mat.18,29;vyd.) Služebník králův nechtěl však o nějaké trpělivosti již ani slyšet, nýbrž dal ubohého spoluslužebníka uchopit pacholky a uvrhnout do žaláře na tak dlouho, dokud z jeho zabavených příjmů nebyl zaplacen celý velký dluh (Mat.18, 30; vyd.)

5) Když se však toto dověděli a uviděli ostatní spoluslužebníci; velice se zarmoutili a rozzlobivše se na tak nemilosrdného králova služebníka, šli a pověděli králi vše, co se bylo stalo. (Mat.18, 31; vyd.)

6) Když se to král dověděl, poslal ihned pro nemilosrdného sluhu a s hněvivou tváří mu pravil: „Poslyš, zlý služebníče! Neodpustil jsem ti všechnen dluh, když jsi mne o to prosil?! (Mat.18,32 vyd.)

7) Tu služebník hrůzou a úzkostí oněměl, ježto viděl jak je král dobrý a spravedlivý a že při své milosti a lásce zločince přísně trestává. Poté se král velice rozhněval a odevzdal tohoto nemilosrdného služebníka rovněž nemilosrdným katanům na tak dlouho, dokud nebyl také z jeho zabavených příjmů celý velký dluh zaplacen. (Mat.18, 34; vyd.)

8) A hleďte, právě tak učiní Můj nebeský Otec také vám neodpustíte-li lidem z celého srdce hříchy a chyby, kterých se dopustili vůči vám! (Mat. 18, 35; vyd.) A vlastní Království nebeské jak v největším tak i v nejmenším záležitosti právě také v tom že tu mezi blaženými není nikde nějaké nepřátelství anebo závist anebo dokonce nenávisť nýbrž zde musí být největší soulad, největší svornost a největší vzájemná láska.

9) Právě proto není třeba, aby na tomto světě byl ochranný soud, který má právo rozhodovat mezi urážejícími a uraženými, nýbrž vaším přede Mnou jedině platným ochranným soudem budiž vaše dobré a smířlivé srdce a při tomto soudu pochodíte zcela dobře a s nejmenšími výlohami a soudními poplatky a hříšníků vůči vám se stane mnohem spíše podle pravdy vaším přítelem, nežli kdyby k tomu byl nucen nějakým soudním výrokem. - A nyní Mi řekněte, zda jste tomu všemu náležitě ze základu porozuměli!"

250. NUTNOST SOUDŮ SVĚTSKÝCH. PŘÍČINY ZLOČINŮ A JEJICH ZABRÁNĚNÍ.

1) Práví **PETR**: „Pane a Mistře! To jistě a bylo by to zajisté již to nejlepší; ale i když budeme všeho toho co nejpřesněji dbát , jako také ještě velmi mnozí jiní lidé kteří od nás obdrží tuto nauku přece jen je velkou otázkou, zda proto světské soudy nebudou již dále trvat.

2) Hle, když se někdo vůči mně v něčem prohřešil, pak mu zcela jistě sedmdesátsedmkrát odpustím, kdyby k tomu nechal urážející dojít; nemá-li však zlý a škodolibý člověk na tom ještě dosti a provádí urážky přes počet sedmdesátsedmkrát, co potom s takovým člověkem? Pak

jsem toho mínění, že by přece jen snad bylo na čase odevzdat takového urážejícího světskému soudu, jako odevzdal též Tvůj milosrdný král nakonec, když jeho velká shovívavost nic nepomohla, nemilosrdného služebníka přece jen katanům. – Co říkáš, ó, Pane, tomuto mému mínění?“král nakonec, když jeho velká shovívavost nic nepomohla nemilosrdného služebníka přece jen katanům. – Co říkáš, ó, Pane, tomuto mému mínění?“

3) Pravím **JÁ** : „Milý Petře, tu zrovna tak příliš mnoho neříkám, protože pro takový nepolepšitelný případ jsem dal již hned po rybářském sporu před tvým domem beztoho zcela otevřeně zcela platné poučení a každý z vás zajisté pochopil, co tu dělat a nařídit.

4) Rozumí se však samo sebou, že v tomto světě pro velké hrubé zločiny na právech lidí: musí být a trvat také mocné a velké soudy světské, jinak by si nakonec nebyl již nikdo jist životem. Ale menší poblouzení, která se nezdíka stávají mezi vámi lidmi, ať jsou urovnány před soudcovskou stolicí milosrdného smířlivého srdce, aby se ze vzájemných malých poblouzení lidí nestaly velké a těžké zločiny; neboť vpravdě pravím: loupež, zabití a vražda nejsou nakonec nic jiného nežli následky počátečních malých poblouzení lidí mezi sebou ze samých malých světských ohledů a vztahů zisťnosti a domýšlivosti. – Malé podobenství vám to nyní osvětlí ještě jasněji:

5) Bohatý a vážený otec má velmi krásnou a milou dceru, do níž se na smrt zamiluje mladý, avšak chudý, ač velmi vzdělaný muž a to tím více, že mu milá dcera dala již několikrát všelikými vlídnými pokyny a znameními až příliš na srozuměnou, že mu je v srdci nakloněna. Nuže, tento jinak zcela čestný a švarný mladý muž se konečně vzmuží a jde ve zcela přirozeně dobrém úmyslu k otci krásné dcery a požádá o její ruku. Leč otec, následkem svého velkého bohatství velmi pyšný a tvrdý ukáže čestnému chudému uchazeči o ruku dcery svými sluhy dveře a svými psy ho dá vyhnat ze dvora.

6) Toto hrubé přijetí chudého muže naplnilo nyní jeho srdce hněvem, zlostí a pomstychtivostí a čím více nyní přemýšlel o naprosté nemožnosti státi se zetěm bohatého muže, tím více také rostla myšlenka pomsty, aby tohoto hrubého a pyšného člověka co nejcitelněji pokořil. A když uzrála úplně tato zlá myšlenka, byly tu již také plán, rozhodnutí, vůle a skutek a krátce řečeno, mladý muž se stal vrahem onoho boháče.

7) To by se však bylo jistě nestalo, kdyby s ním byl boháč nakládal jako s člověkem. Boháč se však ve své pyšné velikosti domníval, že neudělal ani příliš mnoho, když vykázal onoho chudého uchazeče zmíněným způsobem z domu; ale vykázanému to bylo příliš mnoho a tím se stal zločincem, vrahem, skrýval se pak ze strachu před světskými soudci v houštinách lesů a stal se tu postrachem lidu.

8) A z tohoto malého obrazu nyní vidíte, že je to jen krutost lidí, která dělá většinou z jejich chudších bližních zločince. Proto dbejte všude vůči těm, kdož se na vás v čemkoli prohřešili toho, co jsem vám přikázal a jasně ukázal, tak budou zřídka na Zemi velcí zločinci a nad chudými Země vládnout pak budou lidé dobří. - Porozuměli jste tomu a pochopili jste to všichni dobře?“

9) Nyní všichni přisvědčili, že dobře pochopili toto učení. Učedníci, kteří tuto nauku podle své vlastní výpovědi dobře pochopili, přemýšleli nicméně o lecčem, co v ní bylo obsaženo a Jan a Matouš zaznamenali hlavní věc a Jakub a Tomáš zaznamenali si něco pro sebe, avšak spíše vysvětlivky. Měli s tím co dělat as dvě hodiny.

10) A když tu bylo vše to nejnnutnější zaznamenáno, pravil **PETR**: „Nyní se nám toto učení již nemůže ztratit a tím je již mnoho získáno! Avšak nyní bude večer a já se budu muset postarat o to, abychom dostali večeři.“

11) Pravil jsem **JÁ** : „Kdo ti říká, že bude nyní již večer?! Pohled ven na stav Slunce! Já ti pravím, že když se nyní zvedneme a s příznivým větrem poplujeme přes celou délku moře, dostaneme se jistě ještě před západem k hranicím židovské země na druhý břeh Jordánu!“

12) Poté se Petr podíval na stav Slunce a jal se velice divit tomu, jak se mohl v posuzování času tak silně mylit; neboť Slunce mělo ještě as tři hodiny cesty k západu.

251. TAH KOBYLEK.

1) Petr, se však brzy vzmužil a tázal se Mne na důvod tohoto svého klamu a **JÁ** jsem mu pravil: „Jdi k moři a brzy poznáš důvod toho!“

2) Petr učinil co jsem mu poručil a spatřil až kam dohlédl, hladinu vodní celou pokrytou kobylkami. Dokonce naše loď, která byla v Petrově přístavu, byla plná tohoto hmyzu. Petr se zhrozil tohoto pohledu, přispěchal co nejrychleji do pokoje ke Mně a tázal se Mne, zda ony myriády kobylek, které nyní pokrývaly moře, byly příčinou jeho mýlky v čase.

3) A **JÁ** jsem odpověděl a pravil: „Ovšem! Když odlétly z Egypta, tu zastínily jako nejhustší mrak Slunce tak velice, že jsi zde v pokoji zřejmě myslel, že již nastal večer. Já jsem však viděl v Sobě příčinu tak záhy nastavšího večera a upozornil jsem tě na to - a to je však nyní také již vše, co ti o tom říkám!“

4) Petr byl tím zcela spokojen a vyšel opět ven shlédnout tuto velkou přírodní podívanou.

5) Ondřej a Filip byli však poněkud přírodozpytci a tázali se Mne, jak mohly vzniknout tak nesmírné spousty kobylek, kde je vlastně jejich místo vzniku a k čemu jsou dobré.

6) Pravil jsem **JÁ** : „Moji milí, je sice zcela chvalitebné poohlédnout se trochu v přírodě - neboť příroda je velká kniha, psaná všemohoucí Boží rukou a každému počestnému badateli podává nejkrásnější důkazy lásky a moudrosti a moci nebeského Otce -; ale badatel příliš zabraný se může při svých horlivých bádáních velmi snadno ocitnout na scestích, na nichž se od Boha zcela oddálí a nakonec veškeré vznikání a bytí odvozuje od slepých a němých sil přírody.

7) A hleďte, právě takovéto zjevy mohou pouhé přírodozpytce nejspíše zcela odvést od Boha; neboť oni tu spatřují v přírodě bezplánovitou a bezúčelnou nadměrnou životní plodivost, která by mohla postrádat nějakého moudrého Boha. Cestou pouze vnějších bádání nemohou ovšem nikdy spatřit vnitřní důvod takových zjevů, protože svou zcela jen do hmoty pohříženou duší se nemohou nikdy dotknout a pochopit Ducha světla a Ducha lásky Boží.

8) Kdo se však ve své duši dotkl a úplně pochopil Božího Ducha, toho pak bude jeho duch sám učit, jak a proč vznikají takovéto události - a teprve potom má takový v duchu probuzený člověk bádát věci přírody a takto odhalené je ukazovat svým nezralým a nedospělým bratrům, aby se tím stávali horlivějšími v probouzení ducha v jejich duši.

9) Vraťme se však k našim kobylkám; vznikají sice všude na teplejších pásech zemských, nejvíce však v jistých dobách v Egyptě a v jižní Asii. Zvláštností podnebí je tu nejvyšší silné tvoření životních přírodních duchů, kteří se tam vyvíjejí nejdříve a nejčastěji, protože tu hmotná půda Země, teplo a silné světlo Slunce, stále mocná rosa a ještě mnoho jiných okolností tak mocně spolupůsobí, že se stále uvolňuje velké množství dříve ještě vázaných zemních duchů, kteří se co nejdříve spojují s duchy vzduchu, potom se jaksí zakuklují do lehké hmoty a dále v kukle se pak odívají tělem a vchází do zvířecího života pozemského.

10) Takovýmto způsobem vznikají ve velmi teplých krajinách Země také kobylky a to velmi často, ačkoliv mohou být také vylíhnuty ze svých vlastních vajíček.

11) Pravím vám: Vše, stromy a rostliny a veškerá zvířena Země je určena k tomu, aby vysvobodila souzené duchy z tvrdé hmoty a to jde od stupně ke stupni až k člověku. Co se pak děje s člověkem, to nyní již beztoho víte a tak nemám již co vysvětlovat o naší přírodní události. - Ale nyní Mi zavolejte Petra; neboť oznámím něco jemu i vám!“

12) Ondřej a Filip učinili ihned co jsem jim přikázal a Petr sotvaže vstoupil do pokoje, ihned se otázel, co jim chci oznámit.

V JORDÁNSKU U MOŘE GALILEJSKÉHO MATOUŠ_ - KAPITOLA 19.

252. PŘEPLAVBA PÁNA A JEHO (UČEDNÍKŮ) NA PROTĚJŠÍ MOŘSKÝ BŘEH.

MAT. 19, 1.

1) A **JÁ** jsem pravil: „Připravte se všichni na cestu; chci a musím ještě dnes odejít odtud a to z Galileje do země, která leží nad Jordánem a hraničí se zemí židovskou! (Mat.19,1; vyd.) Tam jsme ještě nebyli a je tam velké množství velmi vědychtivých lidí a proto tam ještě dnes dobře pochodíme. „

2) Pravil **PETR**: „Pane, tam musíme cestovat po vodě a naše loď je plná kobylkové havěti; k jejímu vyčištění potřebují dva pilní lidé půl dne!“

3) Pravil jsem **JÁ** : „To jsi řekl pravdu, také celý den by měli dva dělníci co dělat; ale já budu s tou prací hotov dříve! Pojdme jen rychle k moři a loď bude již vyčištěna!“

4) A když jsme přišli k moři k naší lodi, hle, byla zcela čistá a po nějaké kobylce nebylo nikde již ani stopy!

5) Když to učedníci spatřili, velice se tomu divili a **PETR** pravil: „Ty jsi opravdu největším Mistrem ve všech věcech; i kobylky musí ukázat, že poslouchají Tvou vůli! Máme nyní vstoupit ihned na loď a odjet anebo máme napřed požit svačinu s trochou vína, neboť cesta je dosti daleká?“

6) Pravil jsem **JÁ** : „K čemu nám toho všeho třeba?! Dosud jsme ještě nikde, ať jsme byli kdekoli, hlad netrpěli a tak nebudeme ani v zemi, kam se nyní odebereme, trpět hlad ani žízeň. Ve svém domě jsi beztoho vše uspořádal a tak vstoupíme! Napněte plachtovinu, odvažte pak loď a jeden ať jde ke kormidlu sám! Dám příznivý vítr a budeme brzy na místě, kam se chci odebrat.“

7) Petr se Mne však ještě tázal, zda by se pro zaopatření a opatrování lodi neměli vzít na vzdálený druhý břeh as dva z jeho rybářských pomocníků.

8) A **JÁ** jsem pravil: „Ano, učiň to; neboť my se sem tak brzy nevrátíme!“

9) I zavolal Petr dva ze svých rybářských pomocníků. Pomocníci uvedli ihned loď do pořádku; nastal také vítr a my jsme odjeli téměř rychlostí šípu.

10) Když jsme tak s opravdovou rychlostí vichru uháněli přes dalekou vodní hladinu, která přes silný a prudký vítr byla rozčeřena jen zcela malými vlnami, bylo to oněm dvěma pomocníkům Petrovým nápadné a tázali se ho, v čem je asi důvod toho. Neboť jako velmi zkušení staří rybáři a lodníci nezažili ještě něco takového.

11) **PETR** jim však řekl: „Jak se můžete nyní ještě na něco takového tázat! Cožpak jste již zapomněli, co vše dovede a zmůže velký Mistr z Nazaretu jakožto náš Mesiáš!“

12) I pravili **pomocníci**: „Věděli jsme již, že koná velké zázraky; ale že ho také vítr a moře poslouchají, to jsme nevěděli! Musí to být opravdu velký prorok, tak veliký jako Mojžíš a tak veliký jako Eliáš!“

13) A **PETR** pravil: „Nekonečně více nežli Mojžíš a Eliáš! Avšak nyní se dále netažte, nýbrž dejte pozor na loď; v pravý čas se dozvíte o božskosti Pána již více! Přijdeme nyní brzy k ústí Jordánu a tu musíte dát pozor, abychom se nedostali do proudu, z něhož by bylo těžko se dostat bez příznivého protivětru.“

14) Tu se oba velmi statečně chopí vesel a rychlostí šipky jsme se dostali přes ono poněkud nebezpečné místo a také jsme již po plavbě sotva hodinu trávající dosáhli břehu.

15) V místě, kde jsme vystoupili na břeh, byla obec, obydlená většinou židovskými rybáři, - avšak asi ze třetiny byla obydlena též Řeky, kteří tu provozovali všeliký obchod. Když jsme přistáli u břehu a vystoupili, bylo tu mnoho lidu, protože tu byli někteří farizeové z Jeruzalému a vybírali v této obci desátek. Rozumí se samo sebou, že k nám přibíhali lidé a několik lepších z mnoha lidí se také brzy dotazovali, kdo jsme, co zde budeme dělat a zda bychom snad nechtěli něco koupit.

16) **PETR** si však dodal odvalu a pravil těmto zvědavcům: „Nechte nás především nalézt hospodu, pak se dost záhy dovíte, kdo vlastně jsme a co tu chceme!“

253. UZDRAVENÍ SLEPÉHO OD NAROZENÍ A JINÝCH NEMOCNÝCH.

MAT. 19, 2.

1) Sotva to byl Petr vyslovil, přistoupil ihned k němu jeden vážený hospodský a pravil: „Zastavte se u mně; mám v celé osadě největší hospodu a jsem laciný hospodský, ačkoliv jsem Řek! Vy jste sice podle všeho Židé, ale to nic nevadí; neboť u mě bydlí již několik dní také několik farizeů z Jeruzalému, kteří zde vybírají desátek od Židů.“

2) Pravil **PETR**: „To nám zrovna nejpříjemnější není! Ostatně záleží tu čistě na našem Pánu; co On chce, to se stane!“

3) Pravil **hospodský**: „Který z vás je tedy ten pán, abych šel k němu a sám si s ním promluvil?“

4) **PETR** ukázal na Mne a řekl: „Tento zde!“

5) Tu přistoupil hospodský s poklonou ke Mně a řekl: „Chceš se u mě ubytovat se Svými (společníky)? Můj dům je veliký, velmi prostorný a má mnoho pokojů; mimoto jsem jedním z nejlacinnějších hospodských v celé, ne nepatrné obci.“

6) Privil jsem **JÁ** : „Takovým sice jsi, - leč my nemáme, čím bychom ti zaplatili; proto tuto noc strávíme raději na naší lodi! Mimoto máš v domě nemocné a také jednoho lékaře, jenž nemůže pomoci tvým nemocným, ačkoliv jsi ho objednal z Jeruzalému a stojí tě mnoho peněz. A hled, říká se, že není dobře ubytovat se v domě, který je stížen všelikými zlými nemocemi!“

7) Když hospodský toto ode Mne uslyšel, velice se ulekl a tázal se Mne zcela užaslý, jak to mohu vědět, když jsem v této obci zcela cizí.

8) A **JÁ** jsem pravil: „Já bych ti mohl říci ještě leccos jiného, co by ti bylo ještě divnější, ale nyní o tom nic dalšího!“

9) Tu byl hospodský velmi zaražen a jal se prosit, abych se přece jen ubytoval u něho; neboť Slunce již dosáhlo obzoru a večer je přede dveřmi.

10) Poté jsem pravil **JÁ** : „Jdi tedy a přiveď Mi svého slepého syna a uvidíme, zda ho budu moci uzdravit!“

11) Poté opustil **hospodský** rychle břeh, pospíšil domů a přivedl 14tiletého úplně slepého syna, postavil ho přede Mne a řekl: „Zde, milý příteli, je můj slepý syn! Narodil se tak slepý, jak tu stojí nyní před tebou. Všichni lékaři a kouzelníci již na něm zkoušeli své umění; ale vše to bylo zcela marné! Nyní je, jak jsi předtím poznamenal, u mně v mém domě jeden řádný zázračný lékař z Jeruzaléma; dovede však právě tolik, jako ti dřívější! Ted' záleží, milý příteli, na tobě! Věru, uzdravíš-li ho, bude ti patřit polovina mého jmění!“

12) Tu jsem pravil **JÁ** : „Můžeš-li věřit, že učiním tohoto tvého slepého syna vidoucím, pak se také stane vidoucím!“

13) A hospodský pevně na Mne pohlédl a pravil: „Ano, příteli, tobě to mohu uvěřit! V tvých očích je něco tak rozhodného, že mně praví: Z těchto úst nevyšlo ještě nikdy jedině živé slovo! A tak tedy nyní také pevně věřím, že uzdravíš mého syna.“

14) Privil jsem **JÁ** : „Jiní lékaři mají masti a mágové kouzelné hole, - Já však nemám ani masti a ještě méně nějaké kouzelné hole; Má vůle je vše a budu-li nyní chtít, bude tvůj syn ihned vidoucím!“

15) Když jsem toto vyslovil, byl slepý okamžitě úplně vidoucí a vzkřikl radostí; neboť spatřil lidi, moře, krajinu a vše co tu bylo.

16) **Hospodský** však přistoupil zcela ke Mně a pravil: „Á, velký a nejopravdovější Spasiteli, jak ti mám nyní náležitě poděkovat za takovou tvou nejvyšší opravdovou milost?! Neboť věru, kdo dovede, co dovedeš ty, ten jedině může udílet milost; neboť co prospěje slepému tisíc milostí a dobrodiní mocných této Země, nemohou-li mu při vši své jinaké moci a dobrotě dáti zrak?! Ty však jsi mu dal z nějaké vnitřní, mně zcela nepochopitelné moci zrak a tím jsi prokázal mně a mému nejmilejšímu synu nevýslovně velkou milost. Ale odměna, jakou jsem ti za to dříve slíbil, je příliš malá! Ó, řekni, čím jsem ti nyní povinován a já se vši láskou a radostí vyhovím tvému přání!“

17) Privil jsem **JÁ** : „Dnes nám poskytni útulek, čiň chudým dobro a naprav, co zlého si jim často učinil!“

18) Hospodský přislíbil, že se podle všeho toho co nejpřesněji zachová a vše učiní a snažně Mne prosil abych s ním šel do jeho domu. A Já a učedníci a také dva rybářští pomocníci Petrovi jsme nyní šli s hospodským a všechen lid, jenž byl svědkem slepova uzdravení, šel v patách za námi.

19) Cestou však **mnozí** z lidu křičeli: „Ó nejopravdovější Spasiteli, uzdrav také naše nemocné, jichž máme mnoho! Neboť kdo u nás jednou onemocní, ten se nikdy neuzdraví; chřadne pomalu až ke hrobu! Je to velmi neblahá vlastnost této jinak krásné krajiny. Ó, milý Spasiteli, prokaž také nám ubohým takovou milost uzdravení, jakou jsi prokázal slepému synu hospodského! Staniž se vůle Tvá!“

20) A **JÁ** jsem pravil: „No dobře tedy, staniž se podle vaší vůle a víry! Jděte však nyní k svým mnohým nemocným a přesvědčte se, zda je ve vašich domech a na lůžkách ještě někde nějaký nemocný!“ (Mat. 19, 2; vyd.)

21) Po těchto Mých slovech spěchali odtud všichni, až na několik málo těch, kteří neměli nemocné, aby se přesvědčili doma, zda jsou jejich nemocní opravdu uzdraveni. Když již pozdě k večeru přišli domů, nenalezli tu žádného nemocného, nýbrž všichni, ať byli stíženi jakýmikoli nemocemi a vadami, byli tak dalece uzdraveni, jakoby nebyli nikdy nějakou nemocí stíženi.

22) Uzdravení však nevěděli, co se tu přihodilo, že jsou všichni najednou uzdraveni a tázali se ihned po příčině této nikdy neslýchané události. Tu jim vypravovali jejich lidé o Mně a kterak

jsem již před nimi učinil na břehu mořském syna bohatého hospodského od narození slepého vidoucím a kterak byli nyní také jistě všichni ostatní nemocní hospodského uzdraveni.

23) Když to byli uzdravení uslyšeli, spěchali ven a přišli před dům hospodského. Zde prosebně žádali, aby Mne mohli vidět a vyslovit Mi svůj dík.

24) A **JÁ** jsem šel mezi ně a řekl jim: „Jděte nyní domů a nehřešte již, neboť upadnete-li opět do svých starých hříchů, upadnete tím také opět do svých starých nemocí! Zachovávejte přikázání, která dal Mojžíš, tak bude vzdáleno od vás všechno zlo!“

25) Poté jsem je všechny propustil a náš hospodský, jenž nadmíru rád a vesel, ježto byli také všichni jeho ostatní uzdraveni, nyní vůbec nevěděl, co vše dobrého by nám učinil jemu prokázané dobrodiní.

254. PÁN A JEHO UČEDNÍCI V DOMĚ ŘECKÉHO HOSPODSKÉHO. PRAVDA OSVOBOZUJE.

1) Jelikož však **hospodský** byl Řek a také ještě pohan ale přece jen velmi dobře věděl, že Židé nesmějí jíst vše, co jí Řekové jako pohané, otázal se Mne řka: „Ó, velký Pane a Mistře, co jídáš ty a co jídvají tito tvoji učedníci večer? Ačkoliv jsem také pohan, nicméně ze svých zkušeností vím, že Židé leccos nejedí co jídváme my a proto se tě tedy táži, čím bych vám mohl, milí mužové, posloužit. Neboť nyní jste zcela pány v tomto domě vy a já jsem jen váš nejposlušnější sluha a račte mně tedy jen co nejmilostivěji poroučet a já se co nejhorlivěji vynasnažím splnit pokud je to jen možné, každé vaše přání!“

2) Privil jsem **JÁ**: „Dej nám trochu chleba a vína a potom dobrý nocleh! Více nám netřeba!“

3) Tu hospodský téměř zesmutněl, protože jsem nežádal nic více a nic lepšího. Šel však nicméně do spižírny a přinesl nám sám a to v náležitém množství chleba a vína. Posadili jsme se k velikému stolu a hospodský se svými dětmi si přisedl také, jedl a pil s námi a když mu víno poněkud rozvázalo jazyk, začal nám vyprávět leccos ze svých zážitků a proto došlo také na zázraky Esejců a farizeů, jakož i na desatero hlavních zákonů Mojžíšových.

4) Hospodský mnil, že tyto zákony jsou sice velmi dobré, - že se však nezachovávají a nejméně knězi, kteří by měli svým souvěrcům vždy dobrým příkladem předcházet. Protože já jsem tak velký a jistě nejvyšší moudrý Spasitel, pak také budu asi s to podati mu správné poučení. Zejména bych mu však mohl správně poradit v tom, zda má již po několikrát opětovaných výzvách farizeů přestoupit k židovství anebo zůstat při řectví. Židovské učení by se mu v podstatě lépe líbilo nežli řecké, které je vlastně jen básnický výtvar fantasie, za nímž se skrývá jen velmi málo pravdivého.

5) Poté jsem mu **JÁ** odpověděl řka: „Zůstaň navenek co jsi, vnitřně však buď pravým Židem, což můžeš tím snáze, že tu nejsi žádnému knězi nijak zavázán! Že by tě farizeové pro tvé velké bohatství počítali raději ke svým, než abys jim byl cizincem, snadno pochopíš! Proto zůstaň čím jsi a hledej pravdu a základ života a bytí! Neboť jen pravda, tě osvobodí, s ní budeš stát vysoko nade vším kněžstvem a nade vším, co svět nazývá moudrostí. - Porozuměl jsi Mi nyní dobře?“

6) Privil hospodský: „Porozuměl jsem ti; ale je tu jen ještě položit jednu otázku, totiž: Co je pravda? Ano, čistá pravda by člověka již zcela jistě osvobodila, - ale kde je, kdo mně ji může ukázat, kdo dát?“

7) Privil jsem **JÁ**: „To mohu Já a každý z těchto Mých učedníků - avšak Já Sám nejjistěji; neboť Já Sám jsem ta pravda a život, protože Ten, jenž přebývá ve Mně, je tím právě od věčnosti!“

8) Privil **hospodský**: „Pane a Mistře, tomu nerozumím! jak to mám brát?“

9) Privil jsem **JÁ**: „Zde kolem Mne sedí Moji učedníci, zeptej se jich na to, oni ti to již vysvětlí; neboť je lépe nechat o sobě mluvit, nežli mluvit sám! Já Sám však vyjdu zatím ven a občerstvím Se na chladném večerním vzduchu.“

10) Tu jsem vstal a šel zcela Sám na čerstvý vzduch. Učedníci pak poučovali hospodského o tom nejdůležitějším, co se týče Mne. A když si poté hospodský ujasnil, kdo a co Já jsem, šel také on brzy na čerstvý vzduch ke Mně a vroucně Mně i se svými dětmi děkoval za velkou jemu

prokázanou milost. Já jsem jim všem požehnal a poté jsme šli spát; neboť byla již dosti pozdní noc.

---

255. ZÁKAZ MANŽELSKÉHO ROZVODU.

MAT. 19, 3-9.

1) Když jsme ráno zcela odpočinuti a posílení vstali s lůžek a vyšli na čerstvý vzduch, byl také náš hospodský již na nohou a také oba Petrovi pomocníci byli již na lodi, aby brzo odpluli. My jsme je však vyzvali, aby ještě počkali na snídani, kterou jim náš hospodský také ihned podal. Potom odpluli, protože jsme nyní loď nepotřebovali delší dobu.

2) Po pozvání našeho hospodského odebrali jsme se také my ke snídani. Sotva jsme s ní byli hotovi, přišli také ještě jiní lidé, aby Mne, jak říkali, zázračného muže, spatřili a také si se Mnou promluvili. Byli pak mezi nimi Židé a Řekové, kteří si navzájem vyprávěli, co vše jsem vykonal pouhou vůlí.

3) Protože se však, jak bylo již podotknuto, zdržovali v tomto domě také farizeové, dověděli se tedy také oni co vše se přihodilo včera k večeru a hned si domysleli, že jsem asi jim již známý syn tesaře z Nazaretu. Poté vstoupili do našeho pokoje a jali se Mne pokoušet všelikými otázkami, na které jsem jim jistě co nejpřípadněji odpověděl a tak jsem jim ucpal ústa.

4) Žili zde však někteří, kteří byli nespokojeni se svými ženami. Tito se ucházeli u přítomných zde farizeů o rozvod.

5) I otázal se Mne **jeden z farizeů**: „Poslyš, zázračný a vše moudrý Mistře! je správné, dá-li se muž z nějaké odůvodněné příčiny rozvést se svou ženou? (Mat.19,3; vyd.)“

6) Tu jsem na něho pevně pohlédl a pravil: „Co se Mne na to nyní ptáte? Což jste nečetli. v Písmu, že Ten, jenž stvořil z počátku lidi, učinil to tak, aby tu byli jen jeden: muž a jedna žena?! (Mat.19,4; vyd.)“

7) A když tu stál prvý lidský pár před Tím, jenž jej byl stvořil a On dobře viděl, že se velice líbila muži ona krásná žena, pravil tento Kdosi, Kterého jste ještě nikdy nepoznali: „Hle, proto budoucně opustí člověk otce a matku a připojí se k manželce své a tak budou tito dva jedno tělo!“ (Mat.19,5; vyd.) Je-li tedy tomu podle Božího slova tak, pak tedy nejsou dvě, nýbrž jen jedno tělo. Co však takto Bůh spojil, člověk nerozlučuj (Mat.19,6; vyd.)“

8) Poté pravili **farizeové**: „Jsi-li již tak znalý Písma, pak zajisté také budeš vědět, že nám právě týž Mojžíš, jenž popsal stvoření člověka, zanechal zcela zákonitou rozvodní listinu a ustanovil z odůvodněné příčiny rozvod se ženou.“ (Mat.19,7; vyd.)“

9) Na to jsem odpověděl **JÁ** : „Mojžíš vám sice dal rozvodní listinu, podle níž se můžete dát rozvést se svými ženami; ale učinil to jen pro tvrdost vašich srdcí. Leč z počátku lidstva na této Zemi tomu tak nebylo, nýbrž tak, jak jsem vám to řekl dříve. (Mat.19,8; vyd.)“

(10) Podotýkám vám však ještě dále: Kdo se, se svou ženou, byť by to bylo i pro neblahé smilstvo, rozvede a pojme ženu jinou, ten také cizoloží. A také ten, kdo pojme ženu rozvedenou, cizoloží. (Mat.19,9; vyd.) Jaký hřích je však cizoložství, to beztoho víte, o tom vám nemůžu podávat další vysvětlení.“

11) Tu Mne farizeové bez dalšího slova opustili.

---

256. VÝJIMEČNÉ PŘÍPADY VE VĚCECH MANŽELSKÝCH.

MAT. 19, 10-12.

1) Zato však **Moji učedníci** přistoupili ke Mně a pravili: „Pane, je-li to se záležitostí muže a jeho ženy takové, pak věru není dobré ženit se! (Mat.19,10; vyd.) Neboť jsou přece tu a tam ženy, které jsou vůči muži pravými satanami a proto myslíme, že by to pro Tvůj řád nebylo zrovna tak nevhodné s takovou ženou se rozvést a vzít si do domácnosti ženu jinou. Neboť podrží-li muž zlou záletnou ženu, pak je v takovém domě věčný svár a hádka a padnou mnohá zlá slova, což v domě samém a u sousedů musí vždy vzbuzovat neblahé pohoršení. Dá-li se však, takový muž rozvést se ženou, zavládne v domě ihned klid. A v tom případě tedy myslíme, že Mojžíšova rozvodní listina má přede vším lepším lidským rozumem své úplně ospravedlnění.“

2) **Poté jsem pravil JÁ** k poněkud rozpačitým učedníkům: „Slovo (jež bylo promluveno před farizeji) nechápe každý člověk, nýbrž jen ti, jimž je dáno je chápat (Mat.19,11; vyd.) a také vy jste ho dosud nepochopili, ačkoliv je vám dáno chápat jej ale vy je nicméně máte chápat a také je pochopíte!

3) Předně vás odkazuji na to, co jsem již častěji mluvil o tomto předmětu a to zevrubně.

4) Zadruhé se však rozumí samo sebou, že bych vám byl nikdy nedal Mojžišem rozvodní listinu, kdyby Mně nebyla v leckterých případech, které se dají zajisté odůvodnit, zřejmá její nutnost. Cožpak nevíte, jak farizeové v této době a již odedávna zhoubně zneužívají rozvodů?! Oni sami způsobují potají všeliký nepokoj jinak v sebelepším manželství a konečně to přivedou tak daleko, že se manželé musí dát rozvést. Nuže, kněží provádějí rozvod, který stojí mnoho peněz a v tom právě spočívá důvod, proč se v této době tak často vyskytují rozvody a proč jsem v tom směru postavil před oči farizeů původní Boží zákony. Oni znají mou moc a proto také odešli se skrytou zlobou.

5) Zatřetí pravím vám však ještě něco, na co si dejte pozor a dobře si to dokonce poznamenejte! Hledte, mezi lidmi obého pohlaví jsou někteří, kteří jsou vykleštěni již z těla mateřského, jiní, avšak jen muži, kteří byli z jakékoli příčiny vykleštěni lidmi a konečně jsou tací vykleštění, kteří se vykleštili sami pro Království nebeské! Kdo to může pochopit, pochop! (Mat.19,12; vyd.)

6) Krátce, ti již nejsou pro manželství a s takovým kleštěncem je zcela neplatný a může pochybností úplně rozloučen a neobřezaná strana cizoložství, znovu vstoupit ve sňatek.

7) Je-li však žena někoho neplodná, ať učiní v náležitém smyslu to, co činili staří otcové, aby si probudili símě a nebude za to postaven před soud. - Nyní myslím, že jste to konečně snad pochopili.“

8) Pravil **PETR**: „Až na jednu věc; má-li však někdo ženu, která z vrozené pouhé chlípnosti přes veškerá napomenutí a laskavé rozklady přece neustále smilní a je tedy zcela nepolepšitelná, nemá se muž dát ani s takovou ženou rozvést? Anebo co tu má podle Tvé vůle správně učinit?“

9) Pravil jsem **JÁ** : „Se ženou, která je zřejmě cizoložnicí, se můžeš dát beze všeho dalšího rozvést, - avšak nesmíš, žije-li někde, žádnou jinou za ženu pojmout! Neboť nemůžeš vědět, zda se žena budoucně nepolepší a v úplné lítosti nenavrátil do tvého domu, abys měl pak polepšenou věrnou ženu. Pojmul-li jsi však zatím ženu jinou a tvá dřívější žena by se pak k tobě vrátila polepšená a plna lítosti, pak bys ji již nemohl přijmout pro svou novou ženu a hle, to by pak přece jen bylo něco zlého pro tebe a ještě něco horšího pro tvé nyní obě ženy; neboť ženě starší bys nemohl prokázat milosrdenství, nemoha se dát rozvést s mladší ženou a přece máš být milosrdný, jako je Otec v nebi milosrdný. Nemůžeš-li však konat milosrdenství, co potom jsi a co chceš činit, abys zůstal v Mém řádu? Máš-li však puzení a mnoho přirozenosti, pak pohlédni zpět na pradědy; v srdci však bud Bohu věrný a varuj se chlípnosti, smilstva a nevěstkářství!. Neboť smilníci a.-cizoložníci nevejdou do království, Božího. - Porozuměl jsi tomu nyní dobře?“

10) Pravil **PETR**: „Ano, Pane, nyní je mi také tu jasno!“

---

257. PÁN ŽEHNÁ DĚTEM.

MAT. 19, 13-15:

1) Tu však přistoupil ihned ke Mně **hospodský** a pravil: „Pane, platí to také pro nás pohaný?“

2) Pravil jsem **JÁ** : „Ovšem! Neboť je jen jeden Bůh a Pán; Ten chce mít všechny lidi stejně vychované a Já jsem přišel do tohoto světa proto, abych také pohanům otevřel bránu ke světlu a životu. .A-jednou přijde čas - a je vlastně již zde - , kdy-bude-Židům světlo odňato a dáno pohanům“.

3) Tu pravil **hospodský**: „Zcela dobře, Pane a Mistře, je dobře že to nyní vím; já již přidržím své druhy k tomu, aby zůstávali v Tvé nauce a jednali podle ní. Neboť nyní již vidím, s kým mám co činit! Ty jsi Bůh a ne člověk; neboť skutky jaké Ty konáš, ještě nikdy člověk nekonal a slova, jaká Ty jsi promluvil, také ještě nikdy nevyšla z úst člověka. Toto vše je jen Bohu možné!

4) Avšak nyní mám ještě jednu prosbu k Tobě, Jenž Jsi Se nyní stal pro mne pravým Bo-

hem. Hle, v této obci máme mnoho dětí a já myslím, že kdybys jim požehnal vpravdě všemohoucím způsobem, muselo by jim to být pro budoucnost v jejich zralosti k velikému mravnímu prospěchu! Pane a - říkám - můj Bože, vznesl jsem na Tebe správnou žádost?"

5) Privil jsem **JÁ** : „Nuže, jdi a dej maličkým přijít ke Mně!“

6) Poté vyslal hospodský co nejrychleji své mnohé sluhy do celé obce, aby oznámili všem, aby k němu přivedli své děti, načež jim zázračný Spasitel požehná a je posílí.

7) Brzy poté bylo ke Mně přivedeno mnoho dítek, abych na ně vkládal ruce a vykonal nad nimi modlitbu požehnání.

8) Protože se děti ke Mně tlačily, neboť několik živějších chtělo být u Mne první, obořili se na ně učedníci pro nezpůsobné tlačení vytýkajíce jim tento nezpůsob. (Mat.19,13; vyd.) Tu se staly děti nesmělé a netroufaly si ke Mně.

9) **JÁ** jsem však napomínal učedníky řka jim: „Nechte děti; neboť jim patří Království nebeské!“ (Mat.19,14; vyd.)

10) Poté jsem povzbudil děti, aby bez bázně a bez ostychu šly ke Mně. A děti nabyly odvahy a spěchaly ke Mně. Já pak jsem vkládal na všechny ruce a žehnal jim.

11) Po tomto výkonu všichni děkovali, načež se vrátili domů. (Mat.19,15; vyd.)

12) Tu přistoupil ke Mně opět **hospodský** a pravil: „Pane a Bože! Nechtěl bys prokázat mému domu ještě tu velkou milost, že bys Se tu zdržel ještě několik dní anebo týdnů a měsíců?“

13) Privil jsem **JÁ**: „Dokud zůstaneš při Mé nauce, kterou jsi slyšel od učedníků, dotud zůstane u Tebe Ten, Kterého jsi nazval ve Mně Bohem; opustíš-li však tuto novou nauku ve víře a v jednání podle ní, pak tě také opustí tento tvůj Bůh. Avšak já, jako nyní také ještě tělesný člověk, musím nyní odtud ihned odejít; neboť přebývat pod jednou střechou s farizeji nebylo by zrovna zvlášť dobré - ani pro jednu ani pro druhou stranu.

14) Já jsem nyní nevolán prokázat tvému domu a této celé obci jistě velké dobrodiní! Vzpomínejte na tento den a kdyby vás snad opět tížila nějaká nesnáz, zavolejte Mne v plné důvěře ve svých srdcích a bude vám pomozeno!“

15) Poté jsme rychle vstali a odešli z této obce.

258. BOHATÝ JINOUCH.

MAT.19, 16-26.

1) Když jsme byli malou hodinu cesty od obce, tu nám přicházel na cestě vstříc mladý člověk z téže obce. Také on byl včerejšího večera svědkem Mých skutků a Mého učení a na své mládí to byl dokonce zcela zdatný zákoník, ne však povoláním. Když Mne spatřil a poznal, přistoupil ke Mně, zastavil Mne a prosil Mne, abych mu dovolil dáti Mi otázku.

2) Já jsem to učinil a tento, **mladý člověk** pravil: „Dobrý Mistré, co vše dobrého mám učinit, abych dosáhl onoho věčného života, o němž včera vyprávěli tvoji učedníci u řeckého hospodského Raurise tolik nádherného a jistě velmi pravdivého, kratší cestou, nežli ji označili tvoji učedníci?“ (Mat.19,16; vyd.)

3) **JÁ** však jsem pohlédl vážně na něho a řekl jemu: „Jak můžeš jako zákoník nazývat dobrým Mne, jenž jsem ti znám jen jako člověk?! Cožpak nevíš, že mimo Boha není nikdo dobrý?! - Chceš-li však vejít do života věčného, pak zachovávej přikázání!“ (Mat.19,17; vyd.)

4) Tu se tázal ten mladý člověk dále a pravil: „Jaká přikázání?“ - Tuto otázku však položil proto, že se domníval, že mám k tomu snad zcela nové a úplně neznámé zákony.

5) **JÁ** jsem však řekl jemu: „Přikázání, která dal Mojžíš, jako: Nezabiješ; nezcizoložíš; nepokradeš; nepromluvíš křivého svědectví! (Mat.19,18; vyd.) Cti otce svého i matku svou; a milovat budeš bližního svého jako sebe samého!“ (Mat.19,19; vyd.)

6) Poté se otázal jinouch: „Koho však mám anebo mohu považovat za svého bližního?“

7) Poté jsem mu vyprávěl známé podobenství o milosrdném Samaritánovi a on pochopil, koho má považovat za svého bližního.

8) Když však toto ode Mne uslyšel a také to uznal, řekl poté: „Je-li tomu tak, pak tě úplně ujišťuji, že to všechno jsem zachovával již od svého chlapectví! Co mi ještě chybí?“ (Mat.19, 20; vyd.)

9) A **JÁ** jsem mu odvětil: „Chceš-li však být zcela dokonalý, jdi, prodej všechny své pozem-

ské statky a rozděl mezi chudé a budeš mít poklad v nebi! Potom přijď a následuj Mne; staň se Mým učedníkem a uč se ode Mne tajemstvím Království nebeského! (Mat.19,21; vyd.)

10) Uslyšev mládenec toto ode Mne, zesmutněl, protože měl mnoho velkých statků, obrátil se ke Mně zády a šel svou cestou dále. (Mat.19,22; vyd.)

11) Tomu se učedníci podívovali a pravili: „To je ale zvláštní! Zdálo se, že ten člověk je si velmi dobře vědom toho, že z Tebe mluví Duch Boží; avšak pro marnivé světské poklady se všemohoucímu Božímu Duchu raději obrátil zády, nežli by následoval Jeho napomenutí! To je zvláštní, nadmíru zvláštní! Co bude jednou s takovým člověkem?“

12) Pravil jsem **JÁ** : „Boháč, jakým je on, stěží vejde do Království nebeského! (Mat.19,23; vyd.) Dejte pozor, co vám tu řeknu ještě dalšího! Věru, snáze je projít velbloudu uchem jehly, nežli takovému boháči vejít do Království Božího!“ (Mat.19,24; vyd.)

13) Uslyševše to **učedníci** na cestě ode Mne, zhrozili se velice a pravili: „O, je, ó běda, - je-li tomu tak, kdo potom přijde do Království nebeského a stane se blaženým?!“ (Mat.19,25; vyd.)

14) Já však jsem pohlédl vlídně na velmi rozpačité učedníky a utěšil jsem je tím, že jsem jim řekl: „U lidí by bylo něco takového ovšem nemožné; ale u Boha jsou všechny věci možné!“

15) Já jsem však již beztoho u rybáře Aziony podrobně mluvil o tomto předmětu, kterak je možné, že duše ještě horších lidí se mohou na božích skrytých cestách stát ještě blaženými a tak by zde bylo zcela zbytečné říkat o tom ještě něco dalšího. Budete snad o tom ještě něco vědět?!”

259. OTÁZKA UČEDNÍKŮ PO NEBESKÉ ODPLATĚ .

MAT. 19. 27-30.

1) Pravil **PETR**: „Ó, ano, mám to a jistě také všichni ostatní ještě zcela dobře v paměti! Ale dovoluji si Tě jménem všech otázat, co za to jednou dostaneme !!2.r, kteří jsme všechno opustili a šli věmě za Tebou?“ (Mat.19,27; vyd.) ,

2) Na to jsem odpověděl **JÁ** řka: „Věru, pravím vám, kteří jste Mne následovali: Ve vašem úplném znovuzrození až vstanu z mrtvých a sedět budu na stoličce Svě věčné velebnosti, budete i vy vedle Mne a stejně jako Já, sedět na dvanácti stolicích a soudit dvanáct pokolení izraelských (Mat.19,28; vyd.) , což značí tolik, jako že budete jednou v Mých nebesích se Mnou stále jako Já činní k věčnému blahu všech lidí této Země a také ostatních Světů a že budete jako ochranní, pozemským lidem neviditelní duchové právě tyto lidi zde a také ještě na onom světě opatrovat, řídit a vést! Neboť jen ve stále se rozhojňující pravé činnosti z lásky záleží pravé Království nebeské a jeho rostoucí blaženost.

3) A ještě vám dodávám: Každý kdo tu pro jméno Mé opustí domy bratry nebo sestry nebo otce nebo matku, nebo ženu nebo děti, nebo pole anebo zahrady a louky a stáda. Ten to vše stonásobně v Mém Království znovu obdrží a tím právě ten pravý věčný život. (Mat.19, 29; vyd.)

4) Zapamatujte si však také: Ti, kdož tu jsou nyní první, budou tam zcela snadno poslední a ti, kdož tu budou poslední, budou tam také snadno první!“ (Mat.19,30; vyd.)

5) Tomu učedníci nerozuměli a **PETR** se tázal: „Co to má znamenat, co tím chceš říci? Neboť co Ty vyslovíš, má platnost pro celou věčnost a my chceme vše přesně vědět a všemu rozumět, co přichází z Tvých úst! Toto se, jak se zdá, vztahuje na nás a nebylo by zrovna velmi pěkné, kdybychom měli být v druhém Království právě proto posledními, že jsme zde byli prvními.

6) Pravil jsem **JÁ** : „Milý Šimone Judo, proto jistě ne; ale kdyby se někdo z vás domníval být lepším proto, že jsem ho vyvolil dříve, tím by již upadl do domýšlivé pýchy, s níž by v Království nebeském jistě nemohl být nikdy první. Tu by byl ten, kterého jsem probudil a vyvolil po více než tisíci letech jistě co do volby poslední; kdyby však byl ve svém povolání ve vysokém stupni pokorný, takže by se přitom vždy považoval za nejvyšší nehodného takové milosti, ale přitom by byl ve svém povolání přesto věrný a vytrvalý, ačkoliv by neměl důkazy o úplné pravosti toho, co mu bylo dáno, nýbrž musel by se propracovávat jedině vírou - nebyl by pak takový povoláný první v Království nebeském?!”

7) Nebyl bych vám tuto poznámku učinil, kdybyste se nebyli bývali tázali již zde na odměnu za to, co se domníváte nyní pro Mne činit! To, Šimone Judo, nebylo také od tebe a vás všech

pěkné, že jste se ještě tázali na odměnu, ač tím, že jsem vás vyvolil, prokázal jsem vám duchovně a tělesně jen největší dobrodiní! Ukřivdil jsem vám tedy nějak, dal-li jsem vám malý štulec?!”

8) Privil **PETR**: „nikoli, Pane a Mistře; byl, jak nyní poznávám, až příliš malý na naši velkou hrubost! - Ale nyní jde o něco jiného: Kam půjdeme nyní!“

9) **JÁ** jsem řekl: „Navštívíme velmi skrytou obec a právě v této obci si odpočineme; neboť dosud jsme pilně pracovali. Po pilné práci však také patří odpočinek; proto krácejme jen zmužile kupředu brzy dorazíme do oné skryté obce! Tam uvidíte opravdu Mé anděle vstupovat a sestupovat; proto jen zmužile kupředu!“

260. PÁN NAVŠTĚVUJE SE SVÝMI JEDNU HORSKOU OBEC.

1) Po dvouhodinové cestě jsme došli do skryté obce, která, podobně jako mnohé jiné obce, neměla jméno. Židé jakož i Řekové nepojmenovali své obydlené obce často proto, aby je Římané a lenní knížata nemohli za účelem zdanění tak snadno nalézt; neboť byla-li taková obec jednou nalezena, popsána a pojmenována, byla pak také povinna daněmi.

2) Vedle toho byl však také ještě jiný důvod tak často se zde vyskytující bezejmennosti osad, který spočíval v tomto: Kvůli rychlejší a snazší kolonizaci a vzdělávání nehostinných a pustých krajin bylo zvykem, že nová kolonizace i se svými nově zbudovanými obcemi bývala po 20, 30, 40 - 50 let osvobozena od daní, podle toho, zda ta či ona krajina potřebovala větší nebo menší dobu ke svému úplnému zkultivování. Nuže, že Židé a Řekové, kteří nebyli nikdy zvláštěními přáteli placení daní, dovedli tento humánní římský zákon využít ve svůj prospěch, o tom nebude jistě nikdo nějak pochybovat. Proto nedali nově zbudované obci žádné jméno a když byli někde nějakým římským komisařem dotázáni, pak byla jejich obec teprve deset let stará, i kdyby měla za sebou již dávno přes polovici století. Poté dostala obec, komisařem takto shlednutá, číslo, ale ještě ne jméno; teprve od této chvíle byla nová obec po uplynulé zákonitě lhůtě zdanitelná a obdržela jméno.

3) A tak byla tedy tato malá obec, do níž jsme právě dorazili, bezejmenná, proto tedy také ještě daně prostá. Tato okolnost však právě také nám často prospěla; neboť obyvatelé takovýchto nových anebo lépe řečeno ještě nezdaněných obcí byli mnohem štedřejší a přístupnější. A tak tomu bylo i zde. Přišli jsme do této opravdu velmi skryté obce právě se západem Slunce před sobotou.

4) Obec se rozkládala ve velehorském údolí, které bylo velmi úrodné a zejména pro chov dobytka způsobilé; ale bylo přístupné jen s jedné strany a i tu bylo velmi těžko přístupné. Lidé trpící závratí by se byli asi sotva odvážili odebrati se nahoru po těchto příkrých stezkách. Údolí samo se podle nynějšího měření rozkládalo přes čtyři tisíce stop nad mořem, což ovšem v Asii zrovna příliš mnoho neznámá, protože tu bývaly a dosud ještě jsou osady mnohem výš položené.

5) Když jsme tedy přišli do této obce, spatřilo nás ihned několik obyvatel, kteří zavolali rychle svého staršího a představeného, aby přišel a zvěděl na nás, proč jsme sem přišli. Představený, silně již zešedivělý Žid, byl ihned po ruce, prohlédl si nás a poté se nás tázal, co tu hodláme dělat a co nás přimělo, že jsme se vyšplhali do této ode všeho světa odloučené obce.

6) **JÁ** jsem mu však řekl: „Pokoj s tebou a s touto celou, věru ne nepatrnou obcí. Přiblížilo se Království Boží, což vy prostí a jednodušší lidé ještě dostatečně poznáte během Mého odpočinku, který chci u vás strávit! Nyní se však Já tebe táži, zda se budeme moci u Tebe na krátkou dobu ubytovat.“

7) Privil představený: „Vy nejste zlí lidé, to jsem objevil na prvý okamžik; jste však dobrodruhové, ale to nic nevádí a tak můžete již mít příbytek pod mou střechou. Ale musíte mi velmi mnoho vypravovat, jak to asi vypadá nyní ve světě; neboť já jsem nyní již asi 20 roků nešel dolů do širého světa a vím tedy o něm pramálo! Také obyvatelé této obce jdou jen občas do blízkého městečka Nahima pro sůl, kterou zde nemáme. V Jeruzalému jsme však nebyli již asi 20 let, ačkoliv jsme dobří Židé. Neboť tam již tehdy nevládlo nic jiného nežli lež, podvod, vládychtivost a nejvyšší páchnoucí pýcha počínajíc od chrámu dolů ve všech vrstvách. Jak to bude teprve nyní vypadat?!”

8) Proto jsem se také jako pravý Žid uchýlil ještě s několika stejně smýšlejícími z opravdové

lásky k Bohu sem, založili jsme zde tedy svobodnou, avšak co možno čistou, Bohu, jedinému Pánu, věrně oddanou obec a On nám za to již velmi hojně požehnal.

9) Vy jste také Židé a ještě si asi pro spásu duše vážíte velice chrámu jeruzalémského!? Ale nebyli jste nikdy zákoníky a sluhy chrámu a proto také nemůžete mít vůbec ani tušení, jak strašné, každou lepší lidskou mysl pobuňující neplech se tu uvnitř svatých zdí provádí s nejsvětějšími právy lidí! To mne a několik mých přátel pobouřilo! Prchli jsme a našli toto údolí, v němž jsme ihned našli nutnou potravu pro život.

10) Časem jsme si zde postavili tyto velmi slušné domy, žijeme nyní pospolu velmi srdečně a pokojně a vzdáváme vždy čest jedinému Bohu. Jen o jedno vás prosím, abyste nás při svém návratu dolů do zpuštěného světa nikomu neprozrazovali. Jinak jste nám velmi vítanými- hosty. Nyní se odebereme do mého domu, jenž je nyní Pánu Bohu jistě milejší nežli Šalomounův chrám v Jerusalemě. V domě u dobré večeře si ještě o leccems pohovoříme a tak; nás teprve náležitě poznáte!“

261. V DOMĚ PŘEDSTAVENÉHO OBCE. ZÁZRAČNÉ VÍNO.

1) Nyní jsme se odebrali do velmi ladného a prostranného domu horského údolí a byli jsme ihned obslouženi chlebem, solí a čerstvým mlékem. Představený se omlouval, že nám nemůže posloužit vínem; má však několik měchů rybízové šťávy, která neméně chutná jako víno. Kdybychom chtěli okusit, dá nám s velkou radostí dva džbány této šťávy.

2) **JÁ** jsem pravil: „Učiň tak; okusíme tvého lesního vína! Zachutná-li nám, požádáme tě ještě o dva džbány.“

3) I šel hospodář do sklepa a přinesl nám dva plné džbány rybízové šťávy, která chutnala zcela jako víno, protože to v podstatě bylo také víno; neboť hrozníček zvaný nyní také rybízový hrozníček patří jistě také k různým druhům rév., jejichž plod je asi nejmenší druh hroznů. Krátce a dobře pili jsme toto lesní víno smíchané poněkud s vodou velmi rádi a hospodář měl velkou radost, že nám velmi chutná jeho víno.

4) Když byly oba džbány vyprázdněny, chtěl je jít hospodář opět naplnit; avšak **JÁ** jsem pravil nyní výrobci rybízového vína, který se nyní již velmi rozhovořil: „Poslyš, zanech toho a nyní naplň džbány místo lesním vínem raději zcela čerstvou vodou a Já proměním vodu ihned v nejlepší víno!“

5) Tu **hospodář** vyvaliv oči pravil: „No, na tento umělý kousek jsem věru velmi zvědav!“

6) Oba velké džbány byly ihned naplněny vodou, postaveny na stůl a hospodář pravil: „Nyní stoj již na stole oč jsi žádal a tak nám, příteli, ukaž co můžeš a dovedeš!“

7) A **JÁ** jsem pravil jemu: „Vezmi jeden anebo druhý džbán do ruky a okus obsah!“

8) Hospodář okusil obsah a byl přitom tak překvapen, že svolal ihned svůj celý domácí náruček a každému dal ochutnat. Všichni tvrdili, že tak dobré víno neměli ještě nikdy v ústech. Nyní chtěl však také každý vědět, jak to přišlo, že se z pouhé vody stalo tak nebesky dobré víno.

9) **Hospodář** však pravil těmto mnoha milí, zeptejte se tam toho uprostřed! Mně záhadou! Něco takového tu ještě nebylo zcela neslýchané!“

10) Tu se obrátil hospodář na Mne a pravil: „Mistře, mistrů ve Svém mně nepochopitelném zázračném umění! Dej nám zcela malé poučení o tom, jak a jakým způsobem ti bylo něco takového možné! Dovedeš ještě více takových umělých kousků?“

11) Pravil jsem **JÁ** : „Milý příteli, na tvou prvou otázku nemohu ti nyní dát odpověď; zítra však na to již beztoho přijdeš sám! Ale na druhou otázku ti mohu říci to, že Mně vlastně není zcela nic nemožno a že bych ti mohl jedinou mocí a silou Své vůle předvést nesčíslné zázraky! Jsi s tím srozuměn?“

12) Pravil **hospodář**: „Ty mluvíš mnoho o sobě, ač jsi přece jen člověk! Což nepovážíš, že jedině Bůh je všemohoucí?! Kdyby ti byly všechny věci možné, pak bys musel být Sám Bůh, anebo bys to musel provádět s pomocí belzebuba, kterýž je nejvyšším všech ďáblů, k čemuž však máš až příliš čestný, zbožný a otevřený obličej, o němž lze říci: Hle to je pravý obraz Boha!“

13) Já však nechci mluvit nějak rozhodně a vzpomínám dobu, v níž jsem byl v Jeruzalému a také v jiných městech, zejména kdysi v Damašku, kde jsem poznal také jednoho indického mága, který také s přenesmírným přeháněním o sobě sděloval, že také jemu není zcela nic

nemožné. Skutečně konal věci, jejichž možnost mně byla právě tak málo zřejmá jako způsob, jak ty jsi nyní proměnil vodu v nejlepší víno. Ale u všech mágů a umělců je zejména nám laikům jejich přehánění jejich zázračných schopností již dávno obvyklou věcí, která se jim ráda promíjí, protože to jsou v podstatě přece jen neobyčejní lidé. Něco však bych přece jen rád viděl tento večer, Mistře mistrů od tebe!“

14) Privil jsem **JÁ** : Hle, každý člověk usuzuje podle svého rozumu a tedy také ty a nebylo by ode Mne nikterak pěkné, abych ti k tomu něco namítal! Dojdeš-li k názoru hlubšímu, pak budeš také soudit jinak; proto nyní o tom nic dalšího! Ty jsi Mne ještě pro dnešek požádal o tak zvaný umělý kousek a Já jej také učiním. Avšak abys snad nemyslel, že Já mohu jen co dovedu (co jsem se z umělých kousků naučil; vyd.), oznam, co ti mám učinit!“

262. UZDRAVENÍ ZMRZAČENÉ DCERY HOSPODÁŘOVY.

1) Privil **hospodář**: „Není-li ti zcela nic nemožné, pak musíš být s to uzdravit nějakého velmi nemocného člověka?!“

2) Privil jsem **JÁ** „Ó ano, máš nějakého?“

3) Privil **hospodář**: „Ano, žel, - jednu z mých nejmilejších dcer; - avšak té bude možno těžko pomoci! Je jí nyní 20 let a bylo to čilé a snaživé dítě. Před rokem šla s tímto nejstarším a nejsilnějším synem do Nahimu pro sůl. Na zpáteční cestě, tam kde je cesta nejpříkřejší sklouzla, spadla. s výše větší pěti mužských výšek na skalní výběžek a tímto pádem si zlomila ruce a nohy. Více než 3/4 roku trpěla ty největší bolesti; po čase sice bolesti polevily, nicméně se však scvrkla v takového mrzáka, že nebude moci nikdy opustit lůžko. Mistře, mistrů dovedeš-li uzdravit tuto mou dceru, pak bych ti skoro uvěřil, že ti již téměř žádná věc, není nemožná!“

4) Privil jsem **JÁ**: „Přines ji sem!“

5) Privil **hospodář** silným bratřím nemocné sestry: „Jděte do jejího pokoje a doneste ji sem i s lůžkem!“

6) I pospíšili si bratři a přinesli ubohou a vpravdě velmi nemocnou sestru a postavili ji přede Mne.

7) Pohlédl jsem na ubohou nemocnou a řekl jí: „Dcero, chtěla bys být opět tak zdravá, jako jsi byla ještě před rokem?“

8) Privil slabým hlasem nemocná: „Ach, ano, to by bylo pro mne velké dobrodiní; avšak mně uzdravit nedovede již žádný lékař, - jen všemohoucímu Bohu je něco takového možné!“

9) Privil jsem **JÁ** : „Když toto myslíš a věříš, pak vstaň a choď a vzdej Bohu čest!“

10) V tom okamžiku bylo děvče tak zdravé, jakoby mu nikdy nic nechybělo.

11) Když **hospodář** a všichni kdož byli v domě toto spatřili, jali se zcela uctivě tvářit a všichni úžasem pozbyli téměř řeč; teprve po chvíli privil **hospodář** uctivým podivným hlasem: „Ne, to již není v oblasti toho, co by se mohl sebe duchaplněji nadaný člověk na této Zemi naučit, nýbrž to je nejvyšší vzácný dar a milost od Boha, jediného Pána, jemuž nyní vzdáme všeobecnou a nejvyšší chválu, že dal člověku na Zemi opět jednou k mnohonásobné spáse lidí tak čistě božskou sílu a moc, jakou měli v šedém dávnověku jen velcí proroci!“

12) Nyní však také již rozumím prvému pozdravu tohoto našeho milého zázračného hosta: „Pokoj s tebou!“ a „Království Boží se přiblížilo k vám!“ Poslyšte, vy všichni moji domácí lidé, to je nějaký vzácný miláček Boží, nový velký prorok! Toho musíme kvůli Bohu vysoko ctít a poslouchat!“

13) Poté se obrátil **hospodář** ke Mně a řekl: „Vznešený příteli a Mistře všech mistrů, nemám slov, jimiž by mně bylo možné i jen poněkud vyjádřit pocit díky k Bohu a k tobě, Jeho nejpravdivějšímu velkému proroku! Ó, odpusť mně, jestliže jsem se snad na počátku našeho spolubytí vyjádřil vůči tobě nějak neslušně! Jelikož jsi si však beztoho předsevzal po nějakou dobu u mně prodlet, budu se ze všech svých sil snažit, abych se ukázal již co nejvíce vděčným tobě a tvým učedníkům.“

14) Ó, ty jsi mně navrátil mé nejmilejší dítě a tím jsi mi dal více, nežli kdybys mi dal všechny říše světa! Proto ti přináležejí po Bohu také ode mně také ta nejvyšší vděčnost!“

15) Privil jsem **JÁ** : „Buď jen klidný, Barnabe a hled, aby tvá dcera Elisa dostala něco jísti neboť nyní je úplně zdravá a musí nyní také náležitě jíst a pít, aby opět úplně zesílila.“

16) To se stalo a **uzdravená** vstala s lože, narychlo se jednoduše oblékla, pospíšila pak ta-

ké ke Mně, uchopila chvatně Mou ruku a se slzami díky ji přitiskla na svá krásná ústa a srdce a vzlykajíc díky a velkou blaženou radostí pravila: „Ó, ty vpravdě všemohoucí příteli a Mistře! Po-
něvadž tobě je vše možné, nebude ti také nemožné pohlédnout do mého srdce; tam najdeš
nejžhavějším písmem lásky napsán dík, který ti budu navěky dlužná!“

17) Privil jsem **JÁ** : „Zůstávej v této lásce a ona ti přinese mnohé požehnání! Avšak nyní se
posad' k našemu stolu, jez a pij a buď veselý myslí! Půjdeš-li však opět do Nahimu, pak nemu-
síš skákat jako gazela, nýbrž krácej hezky skromně po poněkud nebezpečné pěšině, tak již ne-
utrpiš žádnou takovou škodu na těle! Pamatuj si to jen, Má jinak jistě nejmilejší dcero Eliso! Ny-
ní se posad', buď klidná a jez a pij!“

263. BARNABE SI VZPOMÍNÁ NA DVANÁCTILETÉHO JEŽIŠE V CHRÁMU.

1) Tu šla Elisa ke svému otci, který ji za mnohých slz díky přitiskl k srdci, vykázal jí místo
mezi sebou a svou ženou a dal jí jíst a pít ode všeho co tu bylo; zejména jí však chutnalo Mé
víno učiněné z vody.

2) Když nyní zcela zdravá dcera jedla a pila, tu se Mne se vši úctou otázal **hospodář**: „Pa-
ne a Mistře všech mistrů! Je sice ode mě velmi hloupé, že se tě ptám, odkud můžeš vědět, že
se jmenuji „Barnabe“ a tato má dcera „Elisa“; neboť je-li ti Bohem dáno, že ti jsou takové věci
možné, proč by ti nebylo tedy také možno vědět, jak se jmenuji já a také všichni ostatní?! Avšak
já jsem si jen myslel, že jsi mně snad již v Jeruzalému viděl a poznal při nějaké příležitosti. A
kdyby tomu tak snad bylo, zajímalo by mně to dvojnásobně!“

3) Privil jsem **JÁ** : „Mluv, co tě nyní přivedlo na tuto myšlenku!“

4) Privil **hospodář**: „Odpusť mně jen již předem, kdybych se snad nějak neslušně vyjádřil, -
neboť požil jsem nyní již trochu vína a to mně již asi poněkud rozvázalo jazyk; ale já se podle
možnosti již tak dalece seberu, že můj jazyk příliš velkou hanbu neudělá!“

5) Hleď, as před 20 lety jsem byl v Jeruzalému ještě levitem a vlastně již nastávajícím fari-
zejem (Varizar = pastýř, také představený pastýřů). Tu se stalo jednou, - jako ne opět předtím a
potom - že nám byl při obvyklém zkoušení dvanáctiletých chlapců předveden chlapec jménem
Ježus z Nazareta v Galileji. Tento chlapec věděl již tehdy více nežli všichni templáři dohromady
a byl vlastně hlavní příčinou, proč jsem brzy poté opustil navždy chrám.

6) K tomu zde však musím nyní ještě otevřeně doznat, že právě ty, Mistře mistrů, se zejmé-
na obličejem neobyčejně podobáš onomu nejopravdovějšímu zázračnému chlapci. Tím však
nechci nikterak tvrdit, že jsi jako nynější muž vyrostl z onoho chlapce, což by právě také nebylo
nic nemožného; ale jen bych tím chtěl poznamenat, že je totiž nejvyš pozoruhodné, jak si jsou
podobní velcí duchové, sledují-li jeden a týž cíl, velmi často také obličejí.

7) Onen paměťihodný chlapec nám po tři dny v chrámu navlas dokazoval, že on sám je
právě tím zaslíbeným Mesiášem; potom jsem však z různých důvodů odešel samovolně z
chrámu do této samoty a nikdy jsem tam již nepřišel, také ne někam jinam a nemohu tedy také
vědět, co se asi stalo z onoho chlapce. Tehdy jsem byl jeho odpůrcem; avšak zanedlouho se mi
stávalo tvrzení onoho chlapce stále jasnější, zato však chrám den ze dne protivnější a nesnesi-
telnější.

8) Ano, slova tohoto chlapce byla mým zachráncem z pravého pekla chrámu! A tu bych se
tedy nyní také ještě rád od tebe dověděl, co se asi stalo z onoho chlapce! Co mně tedy u sta-
rých zarytých chrámových hrdinů nejvíce roztrpčilo bylo to, že určili zcela tajně odměnu tomu,
kdo by při nějaké dobré příležitosti sprovodil se světa tohoto chlapce. Dokud jsem byl ještě v
chrámu, něco takového se ovšem nestalo; avšak nyní je tomu již téměř 20 let, co jsem tady, -
kdož ví, co vše potom nepodnikl chrám proti tomuto chlapci! Ty, Mistře mistrů, jistě to budeš
vědět a proto tě tedy prosím, abys mi podal o tom vysvětlení!!“

9) Privil jsem **JÁ** : „Hle, právě proto jsem nyní přišel k tobě; neboť právě Já Sám jsem onen
chlapec, jenž tehdy v chrámu silně útočil na starší, farizeje a zákoníky! A poněvadž nyní to víš,
bude ti nyní také zcela snadno jasnější, proč jsem ti hned při Svém příchodu řekl: „Pokoj s te-
bou a s tvým domem! Přiblížilo se Království Boží!“ Avšak teprve zítra budeme o tom jednat
dále! Dnes však nám dej připravit dobrá lůžka, abychom se zhostili malé únavy a zítra tu opět
byli posílení k činnosti!“

10) Poté poručil hospodář Barnabe svým sluhům, aby nám ihned připravili dobrá lůžka a oni učinili jak jim bylo poručeno.

11) Když jsme vstali od stolu, tu přistoupila uzdravená dcera ještě jednou ke Mně a co nejvroucněji Mně děkovala za uzdravení ze svých utrpení a rovněž tak učinil také hospodář, jeho žena a jeho ostatní děti; neboť všichni měli krásnou a čilou Elisou velmi rádi a proto se tak velice těšili, že mají svou Elisou zcela svěží a zdravou opět před sebou. Já jsem jim všem požehnal a poté jsem Se odebral se Svými učedníky rychle na lůžko.

264. SVĚCENÍ SOBOTY.

1) Když jsme se záhy zrána probudili, našli jsme již celý dům v plné činnosti a na ohništi hořel již vesele oheň, kolem něhož stálo několik hrnců, v nichž se vařila všeliká kořeněná jídla pro nás a pro domácí lidi; také tu byly ryby a to nejlepší a nejkrásnější horští pstruzi. Uzdravená dcera byla u ohniště nejhovlivější a velice pospíchala, aby nám co nejdříve připravila dobrou snídani: Když. Mne spatřila, vrhla se s chvatem lásky na Mne a znovu Mně děkovala za své uzdravení.

2) **JÁ** jsem jí však pravil, jak může dnes v sobotu tak pracovat?!

3) A **ELISA** odpověděla řka: „Pane a Mistře, v Písmu není nikde zákon, který by člověku zakazoval sloužit v sobotu Bohu!“

4) Pravil jsem **JÁ** : „Zcela dobře, - obzvláště v sobotu se má jediné sloužit Bohu; ale ty přece sloužíš nyní svou pílí jen Mně a Mým učedníkům! Cožpak jsme bohové?!“

5) Pravila **horlivá dcera**: „Ó Pane, Tvoji učedníci jsou sice jen lidé jako našinec; ale Ty jsi skrz naskrz Bůh, což poznávám nyní až přímo jasně! A jestliže já a všichni v domě sloužíme svou činností nyní Tobě, pak jistě neznesvěcujeme sobotu!“

6) Pravil jsem **JÁ** : „Ale řekni Mi, Má nejmilejší Elisou, kdo ti řekl, že já jsem Bůh! Neboť hle, kdybych já byl Bůh, pak by byli zřejmě bohové dva; v Písmu však je výslovně psáno: „Jedině Já jsem tvůj Bůh a Pán; proto žádných jiných a cizích bohů nebudeš mít vedle Mne!“ Nuže, jak se to spolu srovnává, jsem-li také já Bůh?“

7) Pravila **ELISA** vedle své pilné přípravy ryb: „O, Pane, to se velmi dobře srovnává!“

8) Pravil jsem **JÁ** : „A jak tedy?“

9) Pravila **ELISA**: „Protože Ty a Otec v nebi nejste dva, nýbrž úplně jedno a nebe je vždy, a věčně jen tam, kde jsi, ó Pane, Ty!“

10) Pravil jsem **JÁ** : „Kdo ti však řekl a kdo tě o tom poučil?“

11) Pravila **ELISA**: „Především Ty Sám, ó Pane! Pokoj s tebou a s tvým domem!“ a „Království Boží se přiblížilo k vám!“, to jsou slova, která mohou vyjít jen z úst Boha! Potom přišly Tvé zázraky, které mimo Boha nemůže nikdo konat! Včera, když jsi Se, ó Pane, odebral na lůžko, hovořila jsem ještě mnoho se svým otcem o dvanáctiletém Ježíši v chrámu a v Isaiášovi jsem prohledala všechny texty na Tebe se vztahující a tu se nad Slunce jasně ukázalo, že Ty jako zaslíbený Mesiáš nejsi a nemůžeš být nikdo jiný nežli právě v Tvém Duchu Sám Jehova Cebot! Hle, ó Pane, to jsou mé důvody, abych Tě nyní považovala za to, čím zřejmě jsi!“

12) Pravil jsem **JÁ** : „Nuže, budeš mít pravdu, jako také tvůj pozemský otec; ale nesmíte Mne předčasně prozradit svým sousedům! A ježto jste Mne takto poznali a svou pílí sloužíte dnes v sobotu jen Mně, pak pracujte; avšak hledte, abyste tím snad nepohoršili některého z vašich sousedů!“

13) Pravila **ELISA**: „O to se nestarej! To nám všem nic nevadí. V sobotu sice nekonáme žádnou těžkou otrockou práci; ale čeho tu třeba, to konáme také každou sobotu. Nyní nestojíme již pod pokrytectvím chrámu a jeho zisťných zákonů, z nichž se může každý boháč na určitou dobu vykoupit, nýbrž náš zákon je pravda a její dobro a ta nikomu nezakazuje, aby se v sobotu nepostaralo o to, co je jeho domu nejnnutnější.“

14) Kdyby však bylo zcela nečinné obcházení a zevlování k získání života věčného něco tak nutného, pak bys, ó Pane, jistě byl předcházet všem lidem dobrým příkladem tím, že bys v sobotu nedal vycházet a zapadat Slunci, Měsíci a Hvězdám, což by jistě také bylo v Tvé všemohoucnosti. Také by nesměl vanout vítr, nesměly by vystupovat mraky a mlhy, nesměl by téci žádný potok, žádné moře se pohnout a také dokonce zvířata by musela jako příklady pro nás lidi instinktivně zachovávat úplný sobotní klid! Avšak pozoruje-li se veškeré velké stvoření jen

poněkud přesně, tu se až příliš brzy shledává, že Ty jsi v sobotu právě tak činný jako ve všech ostatních všedních dnech a ježto my jsme podle Písma již děti Boží, nečiníme jistě nic nesprávného, napodobíme-li ve všem dobrého, svatého a milého Otce!“

15) Privil jsem **JÁ** : „Věřu, tolik moudrosti bych byl v tobě jako v člověku sotva hledal! Proto zůstaň jakou jsi a předcházej všem dobrým příkladem, tak jako Otec v nebi stále předchází všem lidem tím nejlepším příkladem.“

---

265. UZDRAVENÁ ELISA VYDÁVÁ SVĚDECTVÍ PÁNU. PŘETVOŘENÍ PŘÍCHODU K HORSKÉ VESNICI.

1) Poté jsem vyšel s Barnabem a s několika Svými učedníky na čerstvý vzduch a Barnabe nám ukazoval své usedlosti. Prošli jsme celou obec, skládající se as z 20 domů; vypadala velmi ladně a všude velmi čistě.

2) Když nás však obyvatelé spatřili, dostali strach, že jsme komisaři, kteří nyní budou od nich požadovat daně a uloží jim snad dokonce nějaké tresty. Tu jsem sdělil potají příčinu této jejich liché bázně Barnabovi a on povolal některé k sobě a dal jim nejúplnější ujištění, že jejich bázeň je úplně zbytečná a že si právě zcela naopak může tato obec pokládat jen za největší štěstí, že právě Já jsem ji navštívil a že jsem jako nejprvnější a nejlepší Lékař v okamžiku uzdravil jeho jinak v celém světě nikým nevyléčitelnou dceru tak dokonale, že nyní je stokrát zdravější, čilejší a čerstvější nežli byla kdy předtím.

3) Když to obyvatelé uslyšeli od svého představeného, zmizela jejich bázeň a všichni se tomu velice divili; jen **několik žen** pravilo: „Tomu dříve neuvěříme, dokud samy Elisou nevidíme; neboť té by mohl jen anděl Boží z nebes pomoci, - člověku by to nebylo možné, ani kdyby to byl nejpřednější lékař světa!“

4) Zatím však co ženy toto ještě mezi sebou mluvily, přišla rychle za námi také již Elisa a zvala nás ke snídani. Když ženy spatřily Elisou, tu se ulekly a sotva si troufaly uvěřit svým očím; konečně však přece šly k ní a dotazovaly se jí, jak se to přihodilo.

5) **ELISA** však pravila ukazujíc na Mne: „Tu stojí ten božský vznešený Lékař; Toho se tažte! Že jsem nyní zcela zdravá, to vím a cítím, a to vidíte také vy; vše ostatní a jak to asi bylo možné, nevím.“

6) Poté jsme se obrátili a šli do domu Barnabova, kde nás čekala bohatá snídaně. Že nás tam jak mužové tak i ženy následovali, rozumí se samo sebou; zůstali pak celý tento den zde a učedníci je poučovali o Mně a o Mém poslání z nebes na Zemi a všichni nyní uvěřili ve jméno Mé.

7) Po požití snídani zavedl Mne hospodář k onomu velmi nebezpečnému místu, kde se zřítila jeho dcera a tázal se Mne, zda bych tu nemohl a nechtěl Svou všemohoucností pomoci tak, aby tento úsek cesty byl aspoň trochu schůdnější.

8) Privil jsem **JÁ** : „Ty nyní již víš, že Mně není nic nemožné; avšak pro nynějšek toto místo ještě necháme, - neboť slouží k vaší ochraně! Kdyby toho místa nebylo, byli byste již dávno objeveni. Proto myslím, abyste toto místo ponechali tak jak je a učiním-li vám tu již něco, pak učiním toto místo ještě neschůdnější a to tak, že budoucně nebude s to přes ně ani kočka přejít. Zato vám však ukážu jinou cestu, která již trvá, ale kterou jste dosud ještě neobjevili.“

9) Když to Barnabe ode Mne uslyšel, prosil Mne, abych to učinil a Já jsem řekl: „Nuže, staň se!“

10) Tu se hlouběji dole uvolnila velká kamenná masa a tím vznikla dokonce převislá příkrá asi 100 mužských výšek vysoká stěna, kterou již žádný člověk nebyl s to přešplhat. Tam však, kde jsme stáli, vzniklo jakési podprsí, přes které bylo možno vyhlížet, avšak ne tak snadno je přestoupit, což by byla beztoho marná námaha, spojená s velkým nebezpečím života. S tímto nadělením byl nyní náš hospodář pln obdivu zcela spokojen.

11) Tázal se Mne však také ihned na onu pohodlnější a méně nebezpečnou cestu a **JÁ** jsem mu řekl: „Tu vyhledáme teprve odpoledne! Je ovšem o něco dále, aby se po ní přišlo do Nahimu; ale je mnohem pohodlnější a můžete po ní beze vší překážky vyhánět a vhnět, nahánět a odhánět všechna domácí zvířata a to přece je pro vás podstatná výhoda.“

266.DUCHOVNÍ ZŘENÍ.

1) (**PÁN:**) „Hle, Já chci, aby ti, kdož žijí podle zákonů Mojžíšových, nebyli také ve svých pozemských statcích příliš zkráceni.“

2) A tak jsem tedy také přišel sem k vám předně, abych vám všem zvěstoval, že Království Boží a tedy všechna nebe sestoupila ve Mně a Mnou k vám na tuto Zemi, což nyní již poznává a veřejně doznává velký počet dříve nejpevnějších pohanů, aby se tu naplnilo, co prorokoval Daniel: „Také ti, kteří v hrobech jsou, uslyší hlas Jeho!“ Neboť jsou to právě pohané, kteří byli již od kolébky pohřbeni v hrobě noci, soudu a smrti.

3) Zadruhé chci vás a vaše děti a vnuky také pozemsky postavit tak, abyste netrpěli nouzi v tělesných potřebách. Nechci sice, abyste hýřili ve velkém přebytku, avšak nebudete muset také trpět příliš velkou nouzí, jak se to dosud u vás velmi často stávalo.

4) Třetí důvod Mého příchodu sem je ti však již beztoho znám, protože jsem Si předsevzal, že Si zde v této tiché krajině se Svými učedníky několik dní odpočinu. - A nyní, ježto jsme skončili tuto pro vás nutnou záležitost, odebereme se opět domů a uvidíme, co se tam všem stalo!“

5) Cestou pravil **hospodář**: „Pane a Mistře! Nebylo by Ti milé, kdybychom šli domů přes tuto malou výšinu a tedy malou oklikou? Neboť s této výšiny je opravdu přenádherný výhled; vidíme odtud dokonce do Jeruzaléma, vidíme také část Galilejského moře a při velmi jasném počasí můžeme dokonce vidět velké Řecké moře! Kdybys, ó Pane, chtěl, ukázal bych Ti nyní toto mé pravé místo blaženosti!“

6) Pravil jsem **JÁ** : „Souhlasím; neboť také Já jsem přítelem hor a velmi dalekých výhledů a tak tedy vystoupíme na tuto malou výšinu!“

7) Vystoupili jsme tedy na tuto malou výšinu a bylo velmi půvabné býti nahoře a Barnabe byl ve vychvalování krásné krajiny téměř nevyčerpatelný.

8) **JÁ** jsem ho však napomínal řka: „Nelze popřít, že krajinu, pozorovatelnou zde s této výšiny lze pokládat za velmi půvabnou - dělá to ten celkový obraz; představ si však nyní každou jednotlivost, kterou zde v tom celku spatřuješ hodně blízko u sebe a brzy se nasytíš krásy těchto krajin!“

9) Jen co je duše a ducha, to je vpravdě a navěky trvale krásné. Líbí-li se ti nyní jen obraz této krajiny a její jemná hra barev, pak máš stále ještě značně větší zalíbení na hmotě a jejích tvarech nežli na duchovnu, které ti jako v nějakém velkém písmu představují tuhé tvary. Á, až budeš však s to vnitřními duchovními očima zřít, číst a chápat všechny tyto tvary, tehdy budeš moci také zvolat s Davidem: „Ó Pane, jak velká a nádherná jsou všechna díla Tvá! Kdo jich si váží, marnivé z nich potěšení má!“

10) Hle, pravé vážení si veškerých děl Božích je ohledávání jich očima ducha, z čehož pak čerpá duše pravé pochopení a teprve to poskytuje člověku pravou radost, která již není pomíjející, nýbrž zůstává duši vlastní provždy a navěky. A budeš-li pak chtít také zřít svět duchovní, pak jej budeš spatřovat zprvu také jen duchovně porozuměním především jediné tvarů tohoto světa a potom stále více poznáváním různých činností, snad a vzájemných vztahů těchto tvarů, které se ti nyní také již tak velice líbí bez jejich dalšího a hlubšího poznání.

11. Duchovní zření je především jen poznávání vnějších a vnitřních vztahů podobností; když se však potom člověk stále cvičí s čistou, pokud možno hříchu prostou myslí v čisté lásce k Bohu a z ní k bližnímu, pak přechází poznávání a chápání v jasné zření a podává pak diváku důkaz, že se v sobě sjednotil a že dosáhl pravého znovuzrození svého ducha a zmrtvýchvstání duše z hmotného smrtelného hrobu jejího těla. Rozumíš Mi dobře?“

12) Pravil **hospodář**: „Ó Pane a vpravdě můj Bože! Kdybych tomu náležitě v hloubi rozuměl, byl bych zřejmě jedním z nejšťastnějších lidí této Země; ale takto jsem se svým porozuměním velmi pozadu, ačkoliv jsem dostal nyní jakési polotemné tušení o tom, co jsi mi vlastně chtěl říci! Moje Elisa, která je beztoho zpola duchovidka, by toto Tvé vysvětlení zřejmě lépe pojala a pochopila nežli já; ale něčemu jsem porozuměl také já! je však nejvýš mnoho třeba k tomu, aby se ve vnějších tvarech našly vnitřní duchovní podobnosti a správně se jim v jejich nesčíslných vztazích porozumělo. Pane, nemohl bys mi to nějakým vhodným obrazem učinit poněkud názornější?“

13) Pravil jsem **JÁ** : „Ó, ano, to jistě a tak Mne tedy poslyš!“

---

267. OBDOBY (PODOBENSTVÍ) MEZI HMOTOU A DUCHEM.

1) (**PÁN:**) „Když jste přišli ty a tvoji vládní sousedé do této krajiny, nenalezli jste tu nic jiného nežli kameny a dřevo. Přiložili jste ihned ruce k dílu, nashromáždili jste to nejlepší a nejzpůsobivější, poté jste vešli do sebe a začali jste řádně přemýšlet podle jakých pravidel stavitelského umění byste spojili váš snesený- materiál v chatu anebo dokonce v obytný dům.“

2) Když jste však ještě hlouběji v sobě bádali, tu se vám ukazovaly obrazy; z nich jste pak navrhli brzy plán a podle tohoto plánu jste začali stavět dům za domem a ve vašem horském údolí stály brzy zcela ladné domy. Kdybyste tu nebyli našli vhodné stavební materiály, nebyli byste mohli ze svého vnitřního rozumu také nikdy duchovně navrhnout nějaký materiálu přiměřený plán; ježto jste však našli takový materiál, našli jste také brzy jemu přiměřený obraz obytného domu a poté jste spojovali materiál tak, že potom představoval něco zcela jiného, nežli jak jste jej našli původně před sebou.

3) Ačkoliv je to jen obraz hmotný, je to však nicméně počátek toho, aby se člověku vstříply první pojmy o obdobách mezi zcela hrubou hmotou a tím, co z ní může udělat duch. Jestliže člověk ocenil a pochopil to, pak to jde již zcela snadno dále a hlouběji a tak je tu pak to, že kdo hledá, nalézá, kdo prosí, tomu bude dáno a kdo tluče, tomu bude otevřeno!

4) Hle, čím jsou lidé někde duchovněji vzděláni, tím uspořádanější, umělečtější budou také jejich díla a výrobky. A proč? Protože jejich duše je již v užším spojení s jejím duchem. tím úžeji a vroucněji se spojuje duše se svým duchem, jenž přichází z božího srdce, tím výše také bude stoupat v řádu všeho poznávání a vědomí a stále víc a více nacházet obdoby mezi hmotou a duchem. A tu lze tedy také snadno poznat, že člověk, který to přivedl ve znalosti obdoby mezi hmotou a duchem nejdále, učiní si tím jistě také hmotu co nejvíce služebnou a poplatnou. Tento nejvyšší blažený případ nastává však většinou teprve na onom světě u dokonalých, ve svém duchu znovuzrozených duší, kde jim nebude již nic nemožné. - Nyní Mi řekni, zda jsi Mi porozuměl již o něco lépe!“

5) Praví **hospodář:** „Ano, můj Pane a Bože v Tobě Samém; nyní se mi již začíná jaksi rozbřeskovat! Staří národové, jako například Egyptané, byli asi velice zkušený ve vědě o podobnostech, neboť jejich díla ukazují ještě dodnes řád, o němž si nyní v našich dobách nedovede již téměř nikdo učinit náležitý pojem.“

6) Pravím **JÁ :** „Ovšem, - neboť jen duchovní probudilost ukazuje duši vždy víc a více řád a učí ji poznávat a bádát vztahy mezi hmotou a opět hmotou, mezi hmotou a substancí, mezi substancí a duší a mezi duší a duchem; a duch proniká nakonec vše a vše musí v nejvyšším a v nejhlubším řádu sloužit jemu. - Rozumíš tomu?“

7) Praví **hospodář:** „Ano, nyní tomu rozumím již vždy jasněji a časem tomu snad porozumím ještě lépe! Ale nyní jen ještě jednu otázku! Hle, já přece znám Písmo; četl jsem v něm často o andělech Božích, kteří jsou prý nejčistší duchové! Jsou to snad duchové, kteří se mají spojit s našimi dušemi, aby se teprve tím stali Bohu úplně podobnými?“

8) Pravím **JÁ :** „Z velmi nepatrné části tu a tam ano, jestliže je k tomu ze zcela zvláštních důvodů určí Můj Řád; jenže něco takového se děje nejvýš zřídka. Co se však častěji děje a budoucně se ještě častěji stane, spočívá v tom, že také velmi mnozí andělé prodělají cestu tělem jako ji prodělávám nyní Já Sám jako nejvyšší Boží Duh, aby se pak mohli státí pravými dětmi Božími.“

9) Ale tehdy si sami zvolí vhodnou, ještě nikdy v těle nebyvší duši a dají ji do těla nějaké čisté matky a budou pak pečovat o další zdar a o náležité životní vzdělání podle svého světla a podle své síly, aby taková duše zesílila pro věčné sjednocení s nimi.

10) No, to nyní ovšem ještě nepochopíš; ale přijde již čas, kdy budeš chápat také takovéto tajuplné nebeské věci. Ale nyní se můžeme odebrat dolů do domu; neboť hle, jednomu z tvých sousedů se přihodila nehoda a musíme k němu zajít, abychom to zase napravili!“

11) To bylo hospodáři velmi vhod a my jsme šli a byli jsme brzy na místě samém.

---

268. UZDRAVENÍ UŠTKNUTÉHO JEDOVATÝM HADEM. ZÁZRAČNÉ VÍNO.

1) Když jsme však byli před domem nešťastím postiženého souseda, tu vyšly jeho žena a děti ven a prosily Mne o pomoc.

2) **JÁ** však jsem pravil: „Jen se vraťte k němu; neboť Já jsem mu již pomohl!“

3) I pospíšily žena a děti k hospodáři, který jim šel vstříc již zcela zdráv. Konal předtím bosý cestu křovím a byl uštknut zlým hadem, hned velmi otekl a byl v nebezpečí života; Já jsem však přišel a uzdravil ho.

4) Když vyšel ven, aby Mi poděkoval, řekl jsem: „Podruhé nešetři obuv, budeš-li mít co dělat v křoví! Ale od nynějška se nebude plazit žádný takový had po této krajině! Amen!“

5) Poté jsme šli domů, kde nás s učedníky čekal oběd. Oběd byl tentokrát velmi hojný, jen vína bylo poskrovnu; proto se Mne ptal hospodář, zda má opět posloužit borůvkovou šťávou.

6) **JÁ** jsem mu však pravil: „Učiň také dnes jako včera večer a nebudeme mít ani vína nedostatek!“

7) I dal naplnit několik velkých džbánů vodou a já jsem chtěl- a voda se stala vínem.

8) Jelikož však tentokrát bylo pozváno ke stolu Barnabovu také několik sousedů a obědvali s námi, poznamenal jeden soused řka: „Já myslím, že pro tak vzácné hosty by se přece jen lépe hodilo borůvkové víno, které je u tebe velmi dobré a silné, nežli pouhá voda!“

9) Pravil **hospodář**: „Ale milí sousedé, to já vím tak dobře jako kterýkoli z vás; avšak také vím, že jste od rána dosud mluvili s učedníky a že jste také tak dalece poznali, kdo vlastně je tento Mistr všech mistrů a že Mu není nic nemožné! A tak jste se také museli dovědět, že nejen včera zde, nýbrž také již na jiných místech v Galileji proměnil pouze Svou požehnanou vůlí vodu v nejlepší víno a že potom užaslí hosté dostali vždy pít nejlepší víno. Mně se aspoň včera jeden z učedníků tajně svěřil, že něco takového jejich Pán a Mistr provedl již velmi často a proto to nyní vím. Neoznámili vám o tom učedníci ještě nic?“

10) Pravil **soused** starající se o borůvkové víno: „Ano, o tom nám učedníci sice leccos vyprávěli; a právě proto, že až příliš dobře víme, Kdo je tento Pán a Mistr, neodvažovali jsme se jako hříšníci požádat o to Svatého Jehovu; avšak nyní jsme také již úplně přesvědčeni, že dopravená sem voda je proměněna v pravé nejlepší víno. Proto mně neměj tentokrát za zlé mou poněkud příliš prostořekou starost o borůvkové víno!“

11) Pravil **hospodář**: „Již je vše opět dobře; jezte a pijte nyní podle vašeho hladu a žízně!“

12) Poté jsme zcela v dobré míře jedli a pili a při tomto obědě se mluvilo mnoho o různých dobrých věcech, jak tomu bývalo při podobných příležitostech také jinde.

13) Když jsme však takto as dvě hodiny seděli u stolu, přišel jeden poněkud vzdálenější **soused**, jenž ještě nic nevěděl o Mé přítomnosti, se zcela zoufalou tváří do domu představeného a pravil: „Barnabe, Barnabe, jsme ztraceni! jak se to stalo, nevím; ale je to skutečně pravda: Naší jediné a nejnütnější cesty do Nahimu již není! Přijde se k jakési poprsní zdi; přes ni je vidět velkou hloubku, že z toho obchází hrůza! Sejit odtud dolů je možné již jen ptáku, avšak žádnému člověku! jinou cestu však neznám, ježto toto pohoří nemá na všechny strany nic jiného, nežli jen nejvyšší příkré skalní stěny. Co budeme dělat, až budeme potřebovat někdy sůl? Má zásoba je u konce a vaše bude také; co potom? Kdo nám to asi udělal?“

14) Pravil **hospodář**: „Nestarej se! Nenalezl-li jsi dosud ještě žádnou lepší cestu ty, jsou tu jiní lidé, kteří znají mnohem pohodlnější cestu a po té budeme budoucně také my chodit. Neboť vidíš zde u mně cizí hosty; jsou to velmi podivuhodní lidé a oni již vědí o lepší cestě a ukážou nám ji. Od nynějška nebudeme však muset zrovna příliš často cestovat, protože nám Mistr, tento velký Mistr všech mistrů světa, ukáže také v tomto našem pohoří ještě lepší sůl, nežli je v Nahimu. Nyní si však přisedni a jez a pij s námi!“

15) Soused se nedal dvakrát pobízet, posadil se ihned ke stolu a jedl a pil s námi a nemohl se dobrotě vína ani dost vynadivit; tázal se hospodáře, odkud opatřil to víno.

16) **Hospodář** však pravil: „Pohled sem! Mistr mistrů, jenž tu sedí s námi u stolu a jenž jak vidíš v okamžiku uzdravil pouze Svým všemohoucím slovem mou dceru Elisou tak, jak ji tu vidíš sedět po mém boku, stvořil nám také toto nyní přenádherné víno z vody a tímto způsobem se také jistě postará o to, abychom měli vlastní sůl. Řekni nyní, zda máš ještě úzkost proto, že nám právě tento pravý Pán a Mistr na všechny časy zahradil pouze Svým všemohoucím Slovem onu vždy velmi nebezpečnou cestu a zato nám otevřel skrytou a pohodlnou cestu na níž

budeme moci zcela bez nebezpečí vodit také naše potřebná domácí zvířata! - jsi s tím srozuměn?”

17) Pravit **vzdálený soused**: „Ano, je-li tomu tak, o čemž nyní ani v nejmenším nepochybuji, pak je to pro nás ovšem velmi dobré; neboť byl jsem již dávno ve veliké úzkosti, že nás Nahimští nakonec přece jednou vyslídí a zradí Římanům anebo jeruzalémským Židům, což by nám ke štěstí nikterak neposloužilo. Takto však můžeme ještě dlouho požívat požehnání tohoto vzácného vysoko položeného údolí, aniž bychom museli zapravovat mrzkým světským hýřilům nějaký poplatek. Ale nyní bych se přece jen rád dověděl něco podrobnějšího o tomto mimořádném divotvůrci! Budte tak dobří a povězte mi něco!“

18) Pravit **hospodář**: „Jen počkej ještě! Tento božský Mistr zůstane se Svými učedníky ještě delší dobu v našem středu a tu se také již najde vhodná doba, kdy se s Ním budeš moci důkladněji seznámit!“

269. O PRAVÉ CESTĚ A O PRAVÉ SOLI.

1) Pravit jsem **JÁ** : „Poslyšte! Když jsme nyní posílili pokrmem a nápojem své údy, povstaneme od stolu a půjdeme a uvidíme, kde je ona nová cesta dolů do Nahimu! Také vám ukáží, nemáte-li žádný nic proti tomu, aby se také v sobotu konalo dobro, velmi mocný solný pramen tohoto pohoří, poněvadž jsi se již o něm, Barnabe, zmínil. Pojdte však s sebou všichni, kteří tu jste; neboť co vám zde ukáží a co vám ušetřím, bude všeobecným majetkem všech, kteří pobývají v tomto údolí!“

2) Poté jsme se zvedli a šli obstojný kus cesty údolím vzhůru. Přišli jsme k jakési skalní stěně, která měla v dobré mužské výšce od země silnou rozsedlinu, do které bylo možno snadno se dostat přes několik rychle sem přivalených kamenů. Byli jsme tedy brzy ve velmi prostranné rozsedlině, za níž se ukazovala velká jeskyně.

3) A **JÁ** jsem nyní pravit těm, kteří šli s sebou: „Hledte, touto jeskyní vede zcela pohodlně a úplně bezpečně nová cesta! pojdte za Mnou a sami se přesvědčte! Jen na konci bude jeskyně poněkud užší; je však ještě vždy dosti široká, aby mohl projít vůl. Uprostřed jeskynní chodby bude ovšem poněkud temněji nežli zde; avšak tolik světla přece jen přijde dovnitř, aby mohl každý z vás velmi dobře vidět na cestu.“

4) Nyní jsme beze vší nesnáze kráčeli jeskyní a když jsme byli na jejím konci a vystoupili na čerstvý vzduch, tu se ukázal zcela snadno a úplně bezpečně schůdný, skrovnou travou a mechem porostlý svah přecházející do roviny, která ovšem vypadala velmi pustá, což však bylo právě velmi dobré, protože jen zřídka kdy na ni vstoupil cizinec a proto naši obyvatelé horského údolí mohli tím nepozorovatelněji sestoupit do hlubokého údolí.

5) Když to spatřil **BARNABE** a všichni, kteří tu byli, padli přede Mnou na kolena a pravili: „Děkujeme Ti, ó Pane z hloubi srdcí; neboť tím, že jsi nám ukázal tuto novou a jistou cestu, prokázal jsi nám nevýslovně velké dobrodiní a vysvobodil jsi nás z veliké trýzně, kterou nám způsobovala dřívější hrozná cesta!“

6) **JÁ** jsem jim přikázal, aby vstali a řekl jim: „Tak jako jsem Já vám zde ukázal novou, jistou a také pohodlnější cestu, po níž byste kráčeli, tak vám také všem ukazuji jediné pravou, dobrou a jistou cestu k věčnému životu!“

7) Tuto cestu vám ukazuji velmi málo slovy a tato slova znějí: „Budte z celého srdce dobromyslní a pokorní! Milujte Boha nadevšecko a své bližní jako sebe samé; neboť v tom spočívá celý zákon a všichni proroci! Pak věřte, že právě Já jsem Ten, Který byl Bohem zaslíben a proroky prorokován, tak máte bránu a cestu do Království Božího, které k vám nyní přišlo, právě tak otevřenou, jako vám nyní byla otevřena a ukázána cesta tohoto horského údolí dolů do nížiny!“

8) Že všechny zákony Mojžíšovy vězí zároveň ve dvou přikázáních lásky, rozumí se samo sebou; neboť kdo miluje Boha nadevšecko, vyhne se jistě všemu tomu, co je hříšné a nebude hřešit proti tomu anebo onomu Božímu přikázání a kdo miluje svého bližního jako sebe sama, nebude mu nic zlého chtít a ještě méně konat.

9) Budete-li uvažovat o těchto Mých slovech a jednat podle nich, to bude pak ona pravá sůl života a proto vám nyní tedy také ukáží a dám sůl přirozenou. Proto opustíme nyní tedy také

toto místo, vrátíme se do vašeho údolí a najdeme tam v jednom vám všem ještě zcela neznámém koutě údolí zcela čistou a dobrou sůl! A tak tam tedy pojďme!“

10) Všichni Mně s opravdovou vroucností děkovali a dali jsme se na zpáteční cestu.

270. SOLNÁ SKÁLA. ZÁZRAČNÁ A POŽEHNANÁ VEČEŘE.

1) Když jsme stáli opět v údolí před stěnou sloje, kladli odtud všichni značky až k nejbližším domům, aby mohli pro příští případy nalézt opět tento východ. Šli jsme nyní zcela opačně až ke vzdálenému sousedovi, jenž měl svůj dům na velmi vysokém pahorku vzdáleném asi půl hodiny cesty od ostatních domů.

2) Když jsme došli sem, pravil jsem majiteli tohoto domu: „Hleď, právě ve směru, kde nyní zajde brzy Slunce, spatřuješ v nepatrné vzdálenosti odtud bílou rozsáhlou skalní stěnu; to je samá sůl a můžete jí ihned bez všeho předchozího čištění používat! Jen jí však musíte brát k pokrmům trochu méně; neboť tato sůl je silnější nežli sůl nahimská, ačkoliv také sůl nahimská - ovšem již ve velké hlubině - se získává z tohoto trsu. Kdo z vás tam chce jít, ať jde a přinese jí trochu sem!“

3) Majitel tohoto domu se ihned nabídl, že tam doběhne, protože bylo třeba sotva čtvrt hodiny cesty, aby se tam hbitýma nohama přišlo. Vzal s sebou lopatu a nádobu, uvolnil snadno několik kusů od stěny, naplnil nádobu a přinesl zase tak brzy k nám. Všichni okusili sůl a shledali ji nadmíru znamenitou. Poté Mně opět děkovali. Já jsem požehnal tomuto vysoko položenému domu, načež jsme se vydali všichni na zpáteční cestu; také tento vzdálený soused šel s námi a vzal s sebou dokonce svou ženu a několik dospělých dětí.

4) Když jsme přišli opět k domu Barnabovu, čekali nás tu již všichni obyvatelé obce a hlasitě vyslovovali radost nad štěstím, že Mne opět vidí a mají mezi sebou.

5) A **soused**, kterého jsem v poledne vyléčil hlasitě zvolal: „Hosana v této výšině Tomu, Jenž je nyní onen pravý nový Jeruzalém, o němž již to staré a špatné však zakrátko zahyne!“

6) Tento výrok všichni opakovali a to s takovým nadšením a silou hlasu, že to zaznívalo od mnohých dalekých a vysokých skalních stěn ještě tisíci ozvěnami. Obyvatelé, jimž byla tato hra přírody dosud cizí, se domnívali, že jsem jistě nejvyšším duchovním člověkem již proto, že nyní dokonce i duchové vzduchu a hor zanotovali do jejich chvály.

7) Já Sám jsem jim však vysvětlil tento zjev a oni také toto Mé vysvětlení vděčně přijali; zkusili však své silné hlasy ještě jednou a také obdrželi stejný zpětný účinek bez Hosana.

8) A poté všichni uvěřili a pravili: „Ty Jediný jsi pravdomluvný; neboť templář by nás byl již ukamenoval, kdybychom nevěřili, že to jsou zcela opravdoví duchové hor a vzduchu!“

9) **JÁ** jsem pak pravil hospodáři, aby se nyní poohlédl, jak by byli tito mnozí hosté, počtem asi 200, zaopatření večeří.

10) **Hospodář** však pravil: „Pane, co a kolik mám, bude připraveno a dáno sem: jen se obávám, že to pro všechny sotva vystačí!“

11) **JÁ** jsem však pravil: „Jdi tedy dovnitř a poohlédni se!“

12) A **hospodář** vešel dovnitř, poohlédl se a našel všechny své spižírny naplněné chlebem, vínem, mlékem, medem a čerstvými rybami a také ještě velkým množstvím nejjemnější mouky pro žemle a jiné pokrmy.

13) I vrátil se ihned zpět, bil se v prsa a řekl: „Ó, to jde nyní již přes všechnu míru! Vím přesně, co bylo dříve v mých spižírnách; byly naplněny jen poskrovnu pro mou domácí potřebu, nyní překypují nejvyšším nadbytkem! To jsi byl .již opět Ty, ó Pane! Ano, nyní se může vařit pro tisíce, nejen pro dvě stě! Ale kde nyní vzít tolik kuchařů? Milí sousedé musí dnes všichni přiložit ruku k dílu; neboť mé lidičky by s tím nebyli ani do zítřka hotovi!“

14) Když to ženy a dcery sousedů uslyšely, pospíšily rychle do velké kuchyně, daly se do práce a velká hostina byla za hodinu hotova.

15) Hostina byla sice nyní hotova; ale tu se objevila zcela jiná okolnost. Hospodář měl nyní příliš málo stolů a lavic a také jeho pokoje byly pro 200 hostů příliš malé. Krátce a dobře, na takovou událost mu chybělo vše. Proto přistoupil ke Mně a prosil Mne o radu, co by se tu mělo dělat.

16) **JÁ** jsem pravil: „Ano, milý příteli Barnabe, přirozeným způsobem se tu nedá mnoho dělat! Kdyby nebylo zde na této výšině tak chladno, mohli bychom se usadit zde na čerstvém

vzduchu; leč večery bývají nyní již velmi chladné a tmavé a tak to venku již dobře nejde. V ovčinci je ovšem pro mnoho pokojných ovcí místo; ježto však ti chybí také lavice a stoly, je věc přece jen poněkud těžká. Také s osvětlením to bude v tvém domě jistě trochu poskrovnu vypadat! To je Mi známo, Nicméně však najdeme prostředky, pomoc! nichž budeme všichni velmi dobře umístěni. Podívej se v domě, jak je to se stoly a lavicemi a pak přijď a řekni Mi to!“

17) Tu šel hospodář do domu, vše nyní ohledal a brzy se vrátil pln obdivu. Já jsem se ho otázel, jak to vypadá.

18) A **BARNABE** opět pln obdivu odvětil: „Ó, všedobry Pane, nyní teprve nadmíru jasně poznávám, že Tobě není vůbec žádná věc nemožná! Pokoje na zadní straně jsou více než o polovinu rozšířené a stolů a lavic je více než dostatek a nechybí také nejkrásnější světla. Na všech stolech jsou již připravena jídla a čekají na nás a tak já, ubohý hříšník myslím, abychom se nyní odebrali do pokojů a požili zázračnou večeří.“

19) Privil jsem **JÁ** : „Ano, to nyní učiníme a tak Mne všichni následujte; neboť ve vás jsem učinil dobrou žeň!“

20) Poté jsem šel napřed a všichni šli za Mnou. Za několik okamžiků jsme sedě-li všichni v nejlepší pořádku u stolů.

21) Dříve však nežli se začalo jíst, vstal **hospodář** a prvil: „Poslyšte mně, všichni moji milí sousedé! Tato večeře je pravá Boží hostina v ráji, který byl vinou lidí ztracen. Velký svatý Bůh a Pán nám jej Sám opět navrátil. On sedí, ó dive všech divů, nyní tělesně v našem středu a Sám nám připravil tuto pravou rajskou hostinu! Tato hostina je tedy nejvyšší požehnaná. a svatá. My však jsme hříšní lidé - a chtěli bychom nyní požívat tuto večeří jako nehodní. Poprosme tudíž všichni napřed Pána, aby nám odpustil naše hříchy a pak nás považoval aspoň za poněkud hodnější, bychom s Ním mohli požívat tuto svatou večeří! Povstaňte a říkejte se Mnou: ó, zázračný Pane! Odpusť nám naše hříchy, abychom se stali hodnějšími sedět s Tebou u stolu!“

22) Poté jsem prvil **JÁ**: „Já jsem Lékař a přicházím, abych tu uzdravil nemocné. Hříšník je však také nemocný a tak jste byli tedy také vy na duši i na těle nemocní. A proto jsem vás vyhledal a úplně uzdravil a nyní již nejste tudíž hříšníky; proto se posadte vesele ke stolu a jezte a pijte do sytosti! Tvá slova, Barnabe, způsobila Mně však opravdovou radost a proto všichni na Mně zpozorujete ještě více slávy Boží než nyní! A nyní jezte!“

23) Poté se všichni posadili, děkovali Mně a jali se s opravdovou srdečnou radostí jíst a pít; a Já a učedníci jsme učinili totéž. Za jídla a pití se však málo mluvilo; teprve po jídle všichni sousedé hosté vstali, položili ruce na prsa a hlasitě Mi děkovali za tu rajsky dobrou večeří. Když pak byli se svým díkem u konce, chtěli odejít domů; Já jsem jim však dal na vědomí, aby ještě chvíli počkali a poněkud si pohovořili o událostech této uplynulé soboty.

271. O SKROMNOSTI, VLÍDNOSTI A POKOŘE. ZLATÁ STŘEDNÍ CESTA.

1) Tu prvil **jeden** z jejich středu: „Ó, Mistře a Pane! Hleď, je-li někdo ve své mysli naplněn tisíckrát tisíci myšlenkami o Tobě, o Tvých skutcích a o Tvém učení a dlouho ještě nemůže dospět v sobě k úplně jasnému klidu, pak je mu těžko mluvit, protože vůbec neví, kde má začít a kde skončit! K tomu však zde přistupuje ještě to, že jsi tu přítomen právě Ty Sám, Který také každou naši myšlenku jistě znáš ještě dříve, nežli se v nás vynořila a nežli jsme ji pocítili. Co my tu pak můžeme mluvit a o čem si pohovořit v Tvé osobní přítomnosti? Ano, kdybys chtěl Ty zde ještě o něčem mluvit, pak bychom Tě rádi poslouchali, dokud bys chtěl mluvit; ale s naším mluvením by to dopadalo asi velmi bledě!“

2) Privil jsem **JÁ** : „Poslyšte! Skromnost je krásná ctnost a může se lidem velice doporučovat; ale být příliš skromný je nezřídka nemoudré, protože příliš velkou skromností se bližnímu dopomáhá k přílišnému přeceňování jeho byt' sebelepších schopností a ponenáhlu dokonce i k pýše, což zrovna není dobré, nýbrž naopak velmi špatné. U Mne vůči vám to ovšem nikdy být nemůže, ale u jiných vůči vám velmi snadno.

3) Hleďte, příliš velká skromnost lidí jinak zcela čestných vůči těm, kdož se vyznačovali naproti nim obzvláštními talenty a schopnostmi a příliš velký prokazovaný jim proto obdiv a úcta učinily z nich krále a nakonec nejvyšší pyšné tyrany, jakož i nejvyšší pyšné kněžstvo! Proto i v ctnostech, jakými jsou pokora, vlídnost a skromnost zachovávejte vždy zlatou střední cestu, jinak byste si, i kdybyste byli sebe svobodnější, během času mezi sebou vytvořili i takové lidi,

kteří by pak s vámi zacházeli se vši krutostí a pod jejichž tlakem byste pak vzdychali.

4) Víím dobře, že Mé skutky a Má slova vám vzaly odvahu něco přede Mnou mluvit; ale na tom nicméně tolik nezáleží jako na tom, že v srdci věříte, že Já jsem Ten, Jenž byl od Boha ústy proroků zaslíben především Židům a jimi všem národům Země.

5) Budete-li tomu opravdu živě věřit a Mou nauku a Má snadná přikázání skutky zachovávat, pak také přijmete Mého Ducha a jím budete konat ještě větší věci, nežli jsem nyní Já konal před vámi; neboť jste-li děti jednoho a téhož Otce v nebi, pak jste také dědicové Jeho dokonalostí, k čemuž jste povoláni. A tehdy budete moci také jednat a konat, jak nyní již mohou také tito Moji učedníci konat a jednat, je-li toho zapotřebí. Vííte-li nyní to, pak můžete také bez bázně a bez ostychu mluvit přede Mnou, jakož i před Mými učedníky.

6) Neboť kdyby nebylo nikdy možné toto dokázat, pak bych jistě neměl žádné učedníky u Sebe proto, aby byli tak dokonalí, jako je Otec v nebi a ve Mně dokonalý; neboť já přece nepotřebuji za sluhu jistě žádného člověka, protože Já Sám mohu všem lidem sloužit a také vždy sloužím. Kdybych však již chtěl mít bytosti, které by Mně sloužily, pak bych mohl jen chtít a v okamžiku by Mi byly k službám nesčíslné zástupy nejmocnějších andělů a poslouchali by Mé pokyny. Z toho již tedy můžete nejvýš neklamně soudit, že Já jsem vzal k Sobě učedníky jen proto, aby se ode Mne naučili všemu, co dovedu Já Sám a že jsem také ze zcela téhož důvodu přišel k vám. - Řekněte Mi, zda se také nyní ještě neodvažujete před Mnou mluvit!"

272. ŘEČ PROROKŮ V PODOBENSTVÍCH.

1) Pravidl **vzdálený - soused**: „Ó, Pane, mluvit bychom se nyní již odvážili, jen kdybychom věděli o čem! K tomu přistupuje, jak se samo sebou rozumí ještě to, že jsme všichni ještě až příliš plni myšlenek o tom, co vše jsme dnes slyšeli, viděli a zakusili. Směl-li bych se Tě ale jen pro svou osobu na něco tázat, pak je to, to, abys nám všem anebo pouze mně samému řekl, co bude jednou se mnou po jisté smrti tohoto těla.

2) Podrží pouhá duše své vědomí dále, anebo se probudí do vědomí teprve po zmrtvýchvstání těla, které hlásali proroci? Toto všeobecné zmrtvýchvstání se má stát v den soudný; kdy však tento den přijde, to je nanejvýš neurčité. V tento hrozný den přijmou prý spravedliví před Bohem věčnou odměnu v nebi a hříšníci věčný trest v pekle.

3) Nuže, to jsou věru nauky, s nimiž se mé srdce a také můj rozum nemohly nikdy úplně spřátelit! Jak tomu vpravdě rozumět, či stane se přesně doslova tak?

4) Věru, stane-li se to vše doslova tak, pak je to s lidstvem velmi smutné a za takovýchto okolností by bylo mnohotisíckrát lepší, kdyby se byl nikdo nenarodil a nestal člověkem! Jak mnoho tisíc lidí neví nic o našem učení, jsou temní pohané a jejich nezaviněným soudem bude pak věčný trest v nejhroznějším ohni pekelném!

5) Věru, když tak náležitě uvažuji o Boží moudrosti, lásce a dobrotě, pak se mi zdá takovéto konečné opatření s lidmi téměř nemožné! O Pane, Ty nám budeš moci o tom podat jistě lepší vysvětlení! Je-li však tomu tak, pak jsme my lidé nejnešťastnějšími tvory na celé Zemi!"

6) Pravidl jsem **JÁ** : „Moji milí, tato věc se vám nyní pro tento okamžik dá těžko několika málo slovy vysvětlit; ale Já jsem toto vše Svým učedníkům dopodrobna vysvětlil a oni vám to vysvětlí znovu.

7) Co o tom psali proroci ze svého vnitřního vnuknutí, to napsali v obrazech, které jsou pouhými obdobami (podobenstvími) v nich skrytých holých pravd. Kdo tedy rozumí staré nauce o podobenstvích, tomu bude brzy jasno, co vše znamenají tyto obrazy proroků.

8) Vy jste o podobenstvích nikdy nic neslyšeli a tak také znáte z Písma jen hrubý přirozený smysl; ale v obrazech Písma proroků je vždy trojí smysl; předně přirozeno-duchovní, zadruhé pouze duchovní a za třetí čistě nebeský ze srdce Božího.

9) Podle smyslu prvého se mravní život člověka rozpoznává tím, že člověk jako přirozený člověk následkem řádné výchovy myslí a také jedná tak, že nelpí na hmotě, nýbrž se odvrací od hmoty a používá jí jen potud, aby pomocí ní vnikal stále hlouběji a jasněji do čistého duchovna.

Kdo to koná jsa k tomu vyučován, ten pak nalezne brzy obdobu mezi hmotou a duchem. Má-li to, pak vejde z duchovního do nebeského aneb do čistého duchovna. Odtud přejde pak snadno do čistě božsky nebeského. Teprve tehdy se mu stane úplně jasné, co vše v podstatě jako úplně odhalené obsahuje Písmo proroků.

10) Kdo však má již za všechno jen pouhé hmotné obrazy v Písmu ten dokazuje, že on sám je ještě pouhá hmota, která je a musí být souzena a že ve svém vědomí a pocitu za doby svého pozemského života podržuje dále její soud a ocitá se ve stálé bázni a úzkosti, že také se svou duší po odpadnutí těla se octne v onom čistě hmotném stavu, ve kterém Písmo obrazně líčí a popisuje stav hmoty.

11) Já však pravím tobě a vám všem, že se má na onom světě vše jinak, nežli jak je to podáno v obrazech Písma.

12) Slova Písma se podobají skořápce vejce, v ní se skrývá také trojnost, totiž bílé a žluté a uprostřed žlutého teprve červenavé životní klubičko, které v sobě skrývá zárodek života.

13) Tento obal musí však být v hmotném světě všude tam, kdekoli něco je, aby ono nejnvtirnější božské nemohlo být nikde a nikdy nikým znečištěno. Protože však všude ve všem přirozeném vězí duchovní, nebeské a božské, což zřejmě dokazuje všudypřítomnost vůle Boží, je také obdoba mezi vším, co se vyskytuje ve světě, v říši duchovní, v nebi a konečně i v Bohu Samém.

14) Moji učedníci však, kteří nyní již mají znalosti o velmi mnohých věcech, oznámí vám za Mého delšího pobytu ve vašem středu jasně ještě podrobnosti o tom a při mnohých příležitostech vám ukáží, že jsou Mými učedníky - až na jednoho, jenž dosud zrovna příliš mnoho nepochopil následkem svého stále ještě světsky zjištěného hrabivého srdce. Avšak ostatních jedenáct a písař Matouš se stali již zcela zdatnými bohomoudrymi muži a budete se moci od nich mnoho naučit a dovědět; jen je poslouchejte!"

15) Tu praví **PETR**: „Pane, Tvé božské svědectví je zajisté nade všechna svědectví tohoto světa; jenže my ho nejsme ještě dávno hodni!“

16) Pravil jsem **JÁ** : „Mezi lidmi ve světě neexistuje žádná jiná hodnota, leč ta, že jsou Božími obrazy a proto také má člověk bližního milovat a si vážit. A slyší-li někdo Mé slovo, věří mu a podle něho jedná, pak je také hoden toho, abych o něm vydal řádné pravé svědectví; neboť kdo je Mým svědkem zde, toho nejplatnějším svědkem jsem také já před svým Otcem v nebi všeho života. Dám-li však někomu svědectví také před světem, nečiním to abych ho před světem oslavoval, nýbrž tím jen oznamuji, že je v něm pravda z Boha. A takto již můžete snést Mé svědectví!“

273. LAČNOST JIDÁŠE IŠKARIOTSKÉHO PO PENĚZÍCH.

1) Tu děkovali Mně všichni učedníci až na jednoho, což mu Tomáš potají velice vytýkal.

2) Tento jeden (**JIDÁŠ IŠKARIOTSKÝ**) však pravil: „Já Mu potichu děkuji za vše, co jsem obdržel; vy jste však podle jeho svědectví obdrželi více nežli já - proto je nyní také správné, že děkujete Pánu za to, co jste obdrželi, více. Vy dovedete již konat všelijaké zázraky; mně se nepodaří ani jeden i kdybych sebevíce věřil, že se mi podaří - a vám se zdaří již téměř všechno! Za to, co jsem tedy ještě neobdržel, nemohu děkovat, nýbrž jen o to prosit. Já jsem sice již velmi často potichu o to prosil, ale dosud jsem mimo pokrm, nápoj a nauku ještě nikdy nic neobdržel a je mi proto děkovat jen za to, - ale za zdar konat zázraky, jistě ne! Rozumějte mně, chcete-li mi rozumět!"

3) Toto mluvil ten jeden ovšem spíše jen potichu, ale ostatní učedníci a Já jsme ho slyšeli zcela dobře.

4) A **JÁ** jsem mu pravil: „Jidášu Iškarjotský, máš zcela pravdu, že Mi neděkuješ za to, co jsi v náležité hojnosti neobdržel jako ostatní učedníci. Ale když jsem vás jednou před několika měsíci vyslal před Sebou, abyste na Mne připravovali lid v Galileji, tehdy jsem dal moc konati zázraky právě tak dobře tobě jako ostatním; ale ty jsi s ní začal dělat jako člověk dychtící po penězích normální obchod a za své vykonané zázraky jsi si dával vysoce a draze platit. Tím jsi získal v několika málo týdnech velké množství zlata a stříbra, k němuž Inulo tvé srdce. Poněvadž však tvé srdce tak velice Inulo právě jen k největšímu lejnu Země a k daru konat zázraky jen pro to lejno, - poněvadž tedy tak tomu skutečně u tebe bylo, byl ti tento dar z moudrého a dobrého důvodu opět vzat, ne však nauka a tak můžeš také, chceš-li, zcela dobře udílet lidem vyučování o příchodu Království Božího na Zemi; nechceš-li však, můžeš toho také nechat! Já však myslím: Nemrzí-li tě jíst a pít, nemusí tě také mrzet trochu pro sebe a pro Mne pracovat!“

5) Privil zcela dotčen **JIDÁŠ** Iškariotský: „Á, to já dělám beztoho rád; avšak bratři mne vždy nenechají, - - já se nechci hádat a tak jsem pak opět klidný a mlčím!“

6) Privil jsem **JÁ** : „Ano, tu máš již zase pravdu, - ale jen potud, že tě bratři nechtějí nechat kázat teprve tehdy, když začneš na konci svého kázání projevovat nekalé úmysly. Zanech toho tedy budoucně a pak budeš moci a smět kázat nerušeně! Proč chtít u posluchačů vyžebrávat almužnu, když u Mne ještě žádný z vás netrpěl ani den nějakou nouzí! Proto čiň tak, jak Já to chci mít, pak učiníš vše správně a nikdo tě nebude nikdy rušit při tvém počínání! - Rozuměl jsi Mi dobře?“

7) **JIDÁŠ** Iškariotský privil: „Ano, Pane a Mistře, také já se vynasnažím učinit Tvé vůli zádost! Ale nyní mně nechte jít trochu na čerstvý vzduch; neboť pudí mne to silně ven!“

8) Poté rychle vstal a vyšel ven. Učinil to však proto, že se cítil prozrazen a zahanben.

9) Hospodář se Mne tázal, jak to přijde, že učedník, který vyšel ven, není tak dokonale jako ti ostatní.

10) Privil jsem **JÁ** : „Milý příteli, to pochází z jeho občasně zjištěnosti! je povoláním hrnčír a tím si vydělal na trzích mnoho peněz. Když však uslyšel o Mně, tu přišel též ke Mně, poslouchal Má slova a viděl Mé skutky. Tu Mne prosil, aby směl být také Mým učedníkem. Já jsem mu dovolil a tak se také stal Mým učedníkem. Leč je ještě tím čím byl, kupcem a peníze považuje za věc pro pozemský život nepostradatelnou; proto by tedy také chtěl vždy a vlastně jen pro sebe konat zázraky a dát si za to jako mágové platit. ježto však něco takového se nikdy nemůže a nesmí spojovat s Mými zázraky, ztratil svým vlastním zaviněním tuto již nabytou schopnost a proto je nyní vždy potají u sebe poněkud nespokojen. Ale jinak zná vše a je dobrým řečníkem a poučuje-li někoho o Mně a o mém poslání z nebes, mají jeho slova vždy dobrý účinek a proto je tak jako ti ostatní z Mých počátečních 72 učedníků vyvoleným apoštolem. - Nyní zcela víš, kdo je a zač ho máš pokládat.“

11) Privil **hospodář**: „Á, pak si ho musíme vždy velice vážit a já si s ním ještě velmi často pohovořím! Ale nyní bych rád věděl, co se stalo s ostatními 60 učedníky! Nemohli pochopit smysl a vůli, aby Tě jako těchto dvanáct na všech cestách a stezkách následovali, aby tu ještě velmi mnoho slyšeli a viděli, což by pro ně bylo jistě největším užitkem?“

12) Privil jsem **JÁ** : „Slyšeli a viděli tolik, že vědí přesně co mají činit, aby dosáhli věčného života a více nepotřebují. Pro své domácí poměry nechtěli Mne také vždy a všude následovat a tak jsem je zatím propustil; ale oni již opět přijdou a budou Mne na všech cestách a stezkách následovat, - neboť přijali Mé slovo, žijí a jednají nyní podle něho a nyní je to již velice pudí, aby zase co nejdříve přišli ke Mně. Jsou to většinou Galilejci, tak jako také Já a těchto Mých dvanáct hlavních učedníků. - Nyní víš podle nejuplnějši pravdy také to; chceš-li však ještě něco vědět, taž se!“

274. O ESEJCÍCH A JEJICH ZÁZRACÍCH.

1) Tu privil **hospodář**: „Chtěl bych se Tě ještě na něco zeptati ale nesměl bys Se proto na mne hněvat!“

2) Privil jsem **JÁ** : „Taž se nač chceš!“

3) Privil **hospodář**: „Nuže, dobře tedy! Hle, když jsem byl v chrámu ještě levitem, stalo se jednou při jistém poslání pro nedoplatek desátku, že jsem se sešel s několika Esejci! Byli velmi vlídní a s největším ujišťováním o pravdivosti mně vyprávěli, že se v jejich chrámu, jenž je větší nežli chrám jeruzalémský, konají ty největší zázraky.“

4) Jsou prý tam uzdravováni všichni nemocní, ba jsou dokonce i mrtví povoláváni znovu v život. Mají dokonce v úplné moci živly a síly veškeré přírody a Slunce, Měsíc a všechny Hvězdy se musí jejich vůli podrobit a tak teprve v nich a u nich se jeví člověk jako pravý pán přírody, jakým byl kdysi praotec Adam nežli zhřešil. U nich musí dokonce stromy, tráva, kameny, voda vzduch a všichni tvorové mluvit a svědčit o jejich nejuplnějši pravdě a kdybych tomu nemohl uvěřit, ať jen jdu s nimi a sám se o všem tom osobně přesvědčím.“

5) Nuže, má služební záležitost chrámu zrovna nespěchala, neboť co se u nás nemůže vyřídít v prvním týdnu, to se může zcela pohodlně také bez jakékoli závady provést ve třetím týdnu. Měl jsem tedy čas a přijal jsem velmi vlídně pozvání obou Esejců. Pomocí tří rychlonohých

velbloudů, které oba měli u sebe, došli jsme brzy na místo, protože mou záležitost vybírání de-
sátku bylo možno ostatně vyřídit nedaleko državy Esejců.

6) Oba Esejci mně představili ihned svému představenému, nanejvýš vlídnému muži, jenž
mně přijal s velkou láskou a všeho mi dopřál. Jeho pohoštění bylo nad očekávání! Zdržel jsem
se tam 8 dní a přesvědčil jsem se sám podle nejuplněnější pravdy o všem tom, co mně oba před-
tím uvedli. Často jsem na to myslel a byl bych sám rád přešel k nim; avšak nebyl jsem přijat pro
své mládí, čehož mně bylo opravdu velice líto.

7) Nuže, tu bych se tedy rád od Tebe dověděl, co říkáš o tomto ústavu. Neboť jeho zázraky
jsou zcela podobné zázrakům Tvým, takže jsem byl potají vždy toho mínění, že snad také Ty jsi
Esejec. Neboť také mi řekli, že z nich vyjde mesiáš světa. Pouč mě o tom více!"

8) Pravil jsem **JÁ** : „Nedejte se šálit Esejci; neboť jejich slova jsou lži, jejich skutky podvod a
jejich přátelství je pouhé pokrytectví! U nich účel posvěcuje prostředek, kterým se dosahuje
účelu; i když je tento prostředek o sobě sebe ničemnější a špatnější, stává se dobrým a posvě-
ceným, jen když se dosáhne pro lidstvo dobrý účel. Činí lidem, ovšem jen za peníze, mnoho
pozemsky dobrého; leč toto dobro není dobrem, protože je pouhým podvodem.

9) Neboť kdyby přišel člověk již zde v tomto životě nějak prokazatelně věci na kloub, což by
právě v osvětlené době nebylo nic nemožného, byl by pak dvojnásobně nešťasten, - předně že
byl za mnoho peněz nejhanebněji oklamán a zadruhé, že k tomu musel ještě mlčet, aby se mu
nezpůsobilo horší zlo.

10) Neboť tito tak vychvalovaní a se všech světových stran nadmíru hledaní Esejci mají
všude velké množství vyzvědačů, kteří se pod všelikými lidskými charaktery v mnohých krajích
potloukají. Pomocí těchto vyzvědačů se hlavní ředitelé a přednostové velkého ústavu dozvídají
vše, cokoli snad někde něco zvláštního je a se děje. A tak není vůbec radno vytáhnout někde
proti nim do pole, protože by se to jistě brzy dověděli a na svém odpůrci by se pak pomstili.

11) S tím buď, Barnabe, zcela spokojen; další ti o tom sdělí též Moji učedníci. Dokonce je
mezi Mými učedníky jeden, jenž byl ještě před krátkou dobou předním Esejcem; ten ti nejlépe
popíše jejich zázraky a pak užasneš nad svou tehdejší slepotou.

12) Nyní se však odebereme ještě trochu do přírody a venku se poněkud obveselíme pozoro-
váním dnešní velmi hvězdnaté oblohy!"

13) To bylo všem vhod, i vstali jsme s lavic a od stolů a byli jsme brzy poté na čerstvém
vzduchu.

275. POHLED NA HVĚZDNÉ NEBE.

1) Všichni žasli nad velkou nádherou nebe a hospodář se Mne tázal, co asi jsou tyto nesčí-
slně velké a malé Hvězdy. A Já jsem jim to vysvětloval právě tak, jako jsem to také již učinil při
jiných podobných příležitostech; ano, učinil jsem zde ještě více.

2) Když jsem as dvě hodiny jasně byl vykládal vše nejnütnější o tom, čímž v jejich myslích
vzniklo skryté přání, aby se sami, kdyby to bylo možné, mnohem jasněji a hlouběji přesvědčili o
pravdě toho, co bylo řečeno, uvedl jsem je všechny, ani mohli tušit co se jim tu stalo, do probu-
dilého, čistě duchovního stavu a oni nyní upírali své pohledy v nejvyšším stupni vyjasněné na
Hvězdy a mohli pozorovat jednu za druhou jako zcela v blízkosti.

3) Tu vznikl náhle převeliký jásot, jenž by se byl stával stále prudčí, kdybych byl nechal tuto
společnost ještě déle v takovéto duchovní probudilosti; ale Já jsem je povolal všechny zpět do
přirozeného stavu a žádný z nich nechápal, co se to s ním přihodilo, že mohl zřítí ve Hvězdách
takové neslýchané zázračné věci.

4) **JÁ** jsem jim však řekl: „Nedivte se tomu příliš! Já jsem vám jen mocí Své vůle otevřel va-
še vnitřní duchovní oko a tak jste byli pak také s to ohledávat tyto daleké Světy zcela jako v
blízkosti; neboť pro ducha je každá pozemská a tedy prostorová vzdálenost tolik jako žádná.
Přemýšlejte však nyní o tom doma a zítra si o tom ještě leccos povíme! Nyní se však odeberte
domů k odpočinku a tím budiž sobotní klid a svátek ukončen!"

5) Poté Mně všichni děkovali a ubírali se do svých příbytků. Jen vzdálený soused zůstal ce-
lou krátkou noc u nás. Také Já jsem Se odebral s učedníky k odpočinku a tak byla sobota strá-
vena dobrými skutky.

6) Noc brzy uplynula a již záhy zrána byli mnozí sousedé s ženami a dětmi shromážděni

před domem Barnabovým a celý dům Barnabův byl již v plné činnosti, aby připravil dobrou snídani.

7) Také Já jsem vyšel brzy se Svými učedníky na čerstvý vzduch k čekajícím a Barnabe učinil Mně velmi nádherný ranní pozdrav, jakož i také Mým učedníkům. Poté učinili totéž také všichni ostatní zde přítomní sousedé a velice se radovali, že Mne mají ve svém středu a nemohli se stále ještě dost vynadivit nad včerejším pohledem na hvězdné nebe.

8) Jeden z nich, jenž byl v duchu uveden na povrch jedné vzdálené oběžnice a to na Uran, tázal se Mne, zda jsou oni mnozí a velmi silní lidé, které tam zcela dobře viděl, již jakýmsi druhem blažených. On je aspoň považoval za takové; bylo mu jen poněkud divné, že je viděl mnohem horlivěji pracovat nežli nejpilnější lidi na této Zemi. Také viděl mnohé a velmi velké budovy a mnohé, které se teprve se vši horlivostí stavěly. Přemítal, zda si také v Království nebeském musí blažení, jako lidé zde na této Zemi, stavět domy.

9) **JÁ** jsem mu však pravil: „Dilem sice také; ale lidé, které jsi viděl na zmíněném Světě, nejsou zrovna dávno ještě duchové a tedy také ne blažení, nýbrž jsou pro dotyčný Svět právě tak hmotní lidé jako vy zde na tomto světovém tělese, jenže s tím rozdílem, že jedině vy pozemští lidé jste povoláni státi se dětmi Božími, kdežto lidé na všech nesčíslných myriádách světových těles k tomu vůbec povoláni nejsou, ačkoliv nejsou z toho zrovna zcela vyloučeni. Ale tam je k tomu mnohem více třeba nežli zde na této Zemi, která k tomu byla určena již od počátku.

10) Byla sice ještě jedna velmi velká Země, která dostávala světlo od tohoto Slunce a která měla také totéž určení; ale její lidé zašli příliš daleko a proto se stalo, že na ně přišel velmi velký soud, jak se také již jednou této Zemi nedařilo o mnoho lépe. Ona Země byla zcela zničena a roztříštěna a s ní také její lidé, stavší se nadmíru pyšní a neřestní.

11) Další o tom se můžete dovědět od těchto Mých učedníků; celou věc vám však časem ukáže, zůstanete-li zcela věmi a činni v Mé nauce, váš duch až se sjednotí s vaší duší a uvede vás do všech nejvyš podivuhodných pravd.“

12) I divili se opět všichni Mé vševedoucnosti, děkovali Mně a chválili a velebili Mne za to, že jsem je uznal za hodna Své návštěvy.

13) Nyní však přišla již také zcela čilá Elisa, která se co nejhorlivěji účastnila přípravy snídaně a zvala nás ke snídani. Sousedé se však omlouvali tím, že snídali již doma.

14) **BARNABE** však pravil: „To je vše jedno! Připraveno je pro všechny tak jako včerejší večeře a proto ať jen se všichni v dobré míře odeberou ke stolům!“

15) Poté šli tedy všichni opět do domu a vesele se snídalo. Po odbyté snídani měli učedníci mnoho práce; neboť sousedé se jich začali dotazovat na Esejce a tu slovo dalo slovo. Toto dotazování a vysvětlování trvalo téměř až do večera a až na trochu chleba a vína se neobědvalo. Při této příležitosti provedlo několik učedníků také několik ukázek své zázračné síly, jimž se sousedé nejvyš podivovali a tím dostávali více horlivosti, aby se zcela přesně chovali podle slyšených nauk.

16) Já pak jsem byl zaměstnán stále naším Barnabem a při této příležitosti učinil Barnabe také zmínku o dvou zázracích, které jsem vykonal jako dvanáctiletý chlapec v chrámě a že tyto dva zázraky učinily naň sice nesmírný dojem, ale přesto zůstal stále ještě při mínění, že jsem ze školy Esejců, nyní však uznává, že je tomu naprosto opak a poznává Mne úplně jako takového, jímž jsem Se již tehdy v chrámu představil Sám. Krátce, celá obec i s Barnabem byla nyní úplně získána a dostalo se nám nyní velmi mnoho volného času, abychom pohovořili o různých věcech a tak se tedy také brzy přiblížil večer, při němž ovšem nechyběla večeře.

276. ROZLOUČENÍ PÁNĚ S HORSKOU VESNÍ.

1) Příštího dne se šlo ke vzdálenému sousedovi, kde jsme strávili celý den, jakož i celou noc. Zde se stalo, že jsem dal Sebe a také ostatní hosty všem viditelně obsluhovat nebeskými anděly. Tu již úžas nebral vůbec konce a naši obyvatelé se cítili přesazeni zcela do nebe. Také s těmito čistými nebeskými duchy mnohostranně rozmlouvali a chválili jejich velkou moudrost a jejich velkou moc; neboť této noci bylo vykonáno velmi mnoho zázraků a to ve prospěch těchto velmi hodných horalů.

2) Mezi mnohými zázraky bylo také to, že vzdálený soused obdržel zcela nový a velmi

účelný dům a ještě hojnost potravin a těch nejlepších vín. Všichni obyvatelé byli také opatřeni užitečnými domácími zvířaty a jejich zahrady byly co nejlépe upraveny, také jejich veškeré obytné domy byly zcela dobře zbudovány a opatřeny hospodářskými budovami, každá podle své potřeby. Že se tito lidé samým obdivem a vděčností přímo rozplývali, o tom se zajisté již netřeba podrobněji zmiňovat.

3) Tento noční výjev se zrána ukončil a všichni sousedé se vraceli po Mém boku převeselí, nadmíru povznesení a nejvyšší vděčností naplnění domů a plni nejblaženějšího obdivu pozorovali všichni své velmi zlepšené domy, zahrady a role. Avšak přitom všem se nemohli ode Mne nicméně odloučit a já jsem musel hned v tom a hned v jiném domě být i s učedníky jejich hostem, kde se pak vždy mnoho mluvilo o všelikých světských poměrech.

4) A tak bylo tomuto nechudšímu nárůdku pomozeno, totiž fysicky i mravně. Když jsem však po uplynulé době začal mluvit o tom, že co nejdříve odtud odcestuji a odeberu se na slavnost do Jeruzaléma, tu všichni velice zesmutněli a **BARNABE** se Mne tázal, jak mohu jít do tohoto nejvyš znemravnělého bezbožného města.

5) Tu pravil jsem **JÁ** : „Příteli, kde je nejvíce nemocných, tam je také nejvíce potřeba lékaře!“

6) Na mnohé prosby jsem však zůstal ještě několik dní tamtéž a poučoval jsem je ještě o lecčem dobrém a užitečném a také Svě učedníky, kteří zrovna také nebyli srozuměni velmi s tím, že se odeberu k této podzimní slavnosti do Jeruzaléma.

7) **JÁ** jsem jim však pravil: „Taková je vůle Otcova a tu tomu nemůže být nikdy jinak!“

8) Když toto uslyšeli, spřátelili se s tím a neměli již co namítat.

9) Bylo před sobotou, když jsme se vydali na cestu. Chtěli jsme v sobotu, kdy začínala slavnost, dorazit do Jeruzaléma a proto jsme museli naše několik týdnů trvajícím místem odpočinku opustit již před sobotou, abychom byli v sobotu zrána v Jeruzalému; neboť odtud tam bylo ještě dobrý den cesty.

10) Po snídani jsem požehnal obci a jejím obyvatelům a všemi doprovázen vydal jsem Se na cestu novým východem, po kterém předtím ještě nikdy nikdo nekráčel. Při východu z jeskyně jsem vyzval průvodce k návratu a doporučil jsem jim ještě jednou úplnou víru ve Mne a lásku k Bohu. Také jsem jim řekl, aby nikdy nekolísali v této víře, neboť po dvou letech k nim přijdu opět a všem jim udělím sílu Svého Ducha. Za to Mně všichni poděkovali a prosili Mne, abych také nadále na ně nezapomínal.

11) **JÁ** pak jsem pravil: „Milí přátelé! U Mne není zapomínání; to je jen u lidí. Kdo nezapomene na Mne, na toho navěky nezapomenu ani Já. Proto zůstávejte Mně věrni, dokud dlíte v těle a Já vám dám, jak jsem vás několikrát ujistil a dokonce vám i ukázal nepomíjející věčný život v Mém Království Amen!“

12) Poté jsem nastoupil rychle cestu, načež se průvodci ještě as hodinu dívali za námi posílající nám pozdravy a dobrá přání.

13) Poté se plní nejlepších předsevzetí a nejlepší vůle vrátili; zároveň se však, ježto byli nyní vším možným opatřeni a nebylo již třeba chodit pro sůl do Nahimu, rozhodli přeložit také tento vchod a východ tak, aby je nemohl již nikdo nalézt. A na čem se rozhodli, to také spojenými silami v tomto předsobotí provedli, byli tedy ode všeho světa zcela uzavřeni a žili tu přísným životem přesně podle Mé nauky.

---

* * * K O N E C D Í L U P Á T É H O * * *

O B S A H

JEŽÍŠ V KRAJINĚ CESAREJE FILIPPI MATOUŠ - KAPITOLA 16. (POKRAČOVÁNÍ)

KAP.	STR.
1. Zázračný oběd	4
2. Jak se konají zázraky	5
3. Boží Prozřetelnost a svoboda vůle lidské.....	6
4. Novó usedlost Markova zázračným dílem Rafaela	7
5. Děti světa a děti Páně	8
6. Pán dává hospodskému Markovi příkázání o chování	9
7. O římském veleknězi. Posouzen pohanského kněžství v Římě	10
8. Náboženské poměry v Římě za času Ježíšova	11
9. Předpověď Páně o osudu Říma a Jeruzaléma.....	12
10. Evangelium pro ženské pohlaví	14
11. Názory Nubijců o konání zázraků	15
12. O osobivosti.....	16
13. Možnost konat větší věci než Pán.....	17
14. Konání divů duchovního člověka v Boží vůli vešlého	18
15. Pán utěšuje Nubijce nepovolané k Božímu dětství.....	20
16. Deputace z Cesareje před Cyreniem	21
17. Moudré zákonodárství v Mathaelovi království na Pontu	22
18. Právní spor mezi Cyreniem a Roklem.....	23
19. Vlastní úmysl Roklův a jeho druhů.....	24
20. Roklus prohlíží zázračnou stavbu	26
21. Roklovo ateistické vyznání víry	27
22. Roklus dokazuje svůj ateismus	28
23. Názory Roklovy o bozích a kněžích	30
24. Roklus se snaží odůvodnit svůj ateismus jako pravý názor světový ..	31
25. Povaha Roklova osvětlena Pánem	33
26. Cyreniova vlídná odpověď Roklovi. Příčiny úpadku kněžstva	34
27. Umělá svatyně v chrámu jeruzalémském. Indická ohavnost pokání ..	35
28. Indická kněžská věda	37
29. Sídlo velekněze Lamy.....	38
30. Roklus posuzuje Indickou a židovskou soustavu náboženskou	39
31. Roklus velebí bezbožnost a nebytí	39
32. Roklova přírodní filozofie	40
33. Bůh přírodních filozofů.....	41
34. Roklus porovnává skutky lidské se skutky Božími.....	42
35. Roklus poukazuje na srdce jako sídlo pravého Božství	43
36. Roklus je odkázán na Rafaela	45
37. Rafael líčí podstatu Boha.....	46
38. Účel pokání v Indii	46
39. Nebezpečí vysokého vědeckého vzdělání	47
40. Vznik otroctví	48
41. Egoistická domácnost starých Egyptanů a její neblahý stav	49
42. Státní řád starých Indů.....	49
43. Náboženský svazek Indie s Čínou	50
44. Roklus vypravuje o kouzlech jednoho Indického mága.	51
45. Rafael vysvětluje kouzla Indického mága	52
46. Kněžstvo nepřitelem Světla	53
47. Plody noci a plody duchovního Světla.....	54
48. Roklus obhajuje esejství a jeho falešné zázraky	55
49. Rozdíl mezi životní moudrostí a podvodem.....	56
50. Nebezpečí klamných zázraků řádu Esejců	57

51. Práví a falešní divotvůrci	59
52. Pochybnost Roklova o moci Rafaelově	60
53. Roklus ospravedlňuje založení řádu Esejců	61
54. Roklovy zkušenosti o názory o Nazarejci	62
55. Zázrak Rafaelův požadovaný Roklem	64
56. Domněnky Esejců o osobě Rafaelově	64
57. Roklova řeč o důležitosti vyspělého rozumu	65
58. Vliv lásky na rozum	67
59. Rafael odhaluje nejvnitřnější Roklovy myšlenky o Pánu	68
60. O podstatě lásky	69
61. Síla poznání lásky. Nedostatečnost smyslu rozumového	70
62. Láska a její světlo poznání	71
63. Roklus a jeho druhové se radí.....	72
64. Ruban mluví u svých druhů pro Pána.....	73
65. Řeč Rubanova k Pánu	74
66. Rada a řeč Páně Esejcům.....	74
67. Roklus se snaží ospravedlnit před Pánem svou nepravdivost	75
68. Kněžstvo nejsilnější překážkou šíření nauky Páně	76
69. Prává cesta života.....	78
70. Podstato satana a hmoty	78
71. Osud zhmotnělé duše na onom světě	79
72. Vysvětlení slovo „SHEOULA“ (pekla). O jasnovidství	80
73. Jak Boha nadevšecko milovat. Prává Bohu libá práce člověka.	82
74. Otázky týkající se nemocí a jejich léčení	83
75. Bolest, nemoc a smrt	83
76. Svoboda lidské vůle	84
77. O pravé a nepravé horlivosti.....	86
78. Výcvik svobodné vůle. Nevýhody přehnané horlivosti	87
79. Narážky Páně na Jeho poslední večeři a na Jeho smrt no kříži	88
80. Rafael jedlík	88
81. Rafaelova osoba a povaha na rozdíl od lidí Země.....	89
82. Zázračné působení Rafaelovo	91
83. Životní zdokonalení a zázračná síla láskou k Bohu a k bližnímu. Práví o falešní proroci.....	92
84. Význam dětství Božího na této Zemi	93
85. Přechody v říši přírodních duchů.....	94
86. O podstatě diamantu o rubínu .....(thummim a urim)	95
87. O ozdobách ze zlata o drahokamů u vládců.....	96
88. Víra a rozum	97
89. Nebezpečí zlata	98
90. Hlavní úkol člověka: státi se dokonalým obrazem Božím ..	99
91. Vše má svůj čas.....	100
92. Pohoršení a nevole farizeů nad veselou večeří Páně	100
93. Ostrá řeč Roklova k farizeům	101
94. Rafael vysvětluje Roklovi pojmy „satan“ a „děbel“	102
95. Námitky Roklovy	103
96. Démoni a jejich vliv	104
97. Svobodná vůle člověka. Pomoc Božské milosti.....	105
98. Sebeurčení duše	106
99. Floran vytýká farizeům jejich bezcitnou kritiku Pána.....	107
100. Požehnání římského panství pro národ židovský	108
101. Roklus a Floran v rozmluvě o Staharovi	109
102. Roklus osvětluje farizejství	111
103. Roklus se rozhorluje nad Staharovou duchovní slepotou ..	112
104. Stahorovo vlastní doznání o jeho životní zkušenosti.....	113

105. Nepochopitelné cesty prozřetelnosti. Důvody Staharovy pro jeho pochybné chování se k Pánu	114
106. Omezené nahlížení andělů do myšlení Pána	116
107. Předpověď Páně o budoucnosti: Stěhování národů	117
108. Věk techniky	118
109. Sebe soud člověka	118
110. Budoucí navštívení Země. Bezpečí dětí Božích	120
111. Konec hmoty Země	120
112. Budoucí proměna světů hmotných v duchovní. Boží děti o Boží tvorové	121
113. Lidé hvězdných světů a Boží dětství	122
114. Velký člověk – stvoření a Země	123
115. Podstata a obsah slupkového globu	124
116. Nedostatečnost lidského poznání. Útěcha v božské lásce	126
117. Poznání Božství Ježíšova předchází podmínkou opravdové lásky k Bohu.	127
118. Zlaté směrnice pro šíření evangelia	127
119. Rozdíl mezi pravým a falešným vůdcem	128
120. Budoucnost a zachování čistoty nauky	130
121. Bez uskutečňovatelů slova - žádní znalci Slova	130
122. Důležitost činnosti křesťanství	132
123. Moudrost jako účinek činnosti lásky	132
124. Mnoho vědění bez životního skutku	133
125. Nutnost sebe zkoušení	134
126. Lásko k bližnímu regulátorem spořivosti.	135
127. Láska nejpravdivější chválou Boha. Podobenství Páně o žni a o sázení.	136
128. Duchovní smysl obou podobenství	137
129. Duchovní zralost ženců Páně	139
130. Učební pokyny Páně k šíření evangelia	140
131. Jednání podle nauky a Boží zaslíbení. O službě obřadní	141
132. Vysvobození od jha obřadní služby a zákona	142
133. Poměr Božích dětí k politickým státním zákonům	143
134. Základy dětské výchovy	144
135. Nesnáze ústavu Esejců	144
136. Zákaz podvodného esejského probouzení z mrtvých	146
137. Zásady nově uspořádaného esejského ústavu	147
138. Roklus se pokouší ospravedlnit lhaní z nouze	148
139. Oprávnění rozumu a chytrosti	150
140. Zastřené pravdy o zastřené lži. Falešní proroci o jejich zázraky	151
141. Pokora a bratrská láska. Roklus o jeho druhové v nesnázích	152
142. Reformní návrhy Roklovy pro ústav Esejců	153
143. Rada Páně Roklovi	154
144. Příští poměr Esejců ke kněžstvu	156
145. Farizeové obžalovávají u Cyrenia Pána jako pobuřovatele proti státu	156
146. Odhalení falešných žalobců	158
147. Jednání s farizeji	158
148. Doznání farizea	160
149. Svědectví Cyreniovo o Pánu	161
150. Hlupota a slepota farizeů	162
151. Chrámová morálka farizea. Zázraky Mojžíšovy ve farizejském osvětlení.	163
152. Další výklady a starozákonních zázracích	164
153. Farizeova přírodní filosofie	165
154. Cyrenius poukazuje na zázraky Páně	166
155. Poučení farizeů zázrakem vína	167
156. Pochybnosti farizea o Boží jsoucnosti	168
157. Země cvičnou školou pro děti Boží	169
158. Nouze výchovným prostředkem	171
159. Pravý a falešný způsob světské činnosti	172

160.	Egoistický snaživce o znovuzrození	173
161.	Dojem zázračných děl Páně na farizeje.....	173
162.	Cyrenius odhaluje názory farizeovy o zázracích Páně.....	174
163.	Materialistická víra vůdce farizeů.....	175
164.	Náboženská filozofie farizea.....	177
165.	Řeč Markova o víře a nevěře	178
166.	Obrácení farizeů	179
167.	Hodina loučení Páně u Marka	181
168.	O lakotě a spořivosti.....	181
169.	Zaslíbení pomoc hledajícím. Rozloučení Páně s domem Markovým ..	182
170.	Petrova slepá horlivost a péče o Pána. MAT.16, 20-23.....	183
171.	Podstata satana a hmoty.MAT 16, 24-28	184
172.	Pán se Svými učedníky v rybářské vesnici u Cesareje.....	185
173.	Stoicismus obyvatelů rybářské vesničky.....	186
174.	Víra působící zázraky.....	187
175.	Stoický světový názor rybáře Aziony	188
176.	Jan odhaluje život Azionův	190
177.	Pravá živá víra	191
178.	Cesta k pravé víře	192
179.	Sen Hiramův	192
180.	Zření duše ve snu	193
181.	Hiramův stoicko-naturalistický světový názor	194
182.	Tvůrčí síla lidské duše ve snu	196
183.	Hiramovy magické zážitky	197
184.	Předexistence a poexistence duše lidské	199
185.	Hiramova pochybnost o další věčné existenci člověka	200
186.	Nekonečnost, věčnost a blaženost	201
187.	Tři námítky proti dalšímu trvání života po smrti.....	202
188.	Nutná různost bytostí a poměrů na Zemi	203
189.	Otázka týkající se Mesiáše.....	204
190.	Janovi je úzko z Hiramovy rozumové bystrosti	205
191.	Janův zázrak s ohněm	206
192.	Zázračná večeře	207
193.	Blížící se loď s pochopy.	208
194.	Soud nad pochopy	209
195.	Životopis pochopů	210
196.	Jidášova dychtivost po penězích. Výhody nočního odpočinku na stolicích k ležení	211
197.	Pradějiny lidstva	212
198.	Pradějiny živých bytostí na Zemi ..	213
199.	Různost světů	214
200.	Rozdíl mezi lidmi této Země a lidmi jiných Světů	215
201.	Pohled do Saturna	215
202.	Otázka týkající se Mesiáše.....	216
203.	Hiramův pojem o Mesiášovi	217
204.	Mesiáš a vykoupení	218
205.	Vysvětlení pojmu Mesiáše.....	219
206.	Svědectví Hiramovo o Pánu.....	220
207.	Shromáždění a ukrytí lodní kořisti. Zvědavost vesničanů	221
208.	Přípravy ke snídani	222
209.	Aziona a Hiram v rozmluvě se svými sousedy ..	223
210.	Epifan filosofem	224
211.	Člověk jako nepomíjející bytost.....	225
212.	Pochybnosti a otázky Epifanovy ..	226
213.	Nutnost pravé světlé víry.....	227
214.	Lehkověrnost a pověra ..	228

215.	Poslání Páně. Epifanovy pochybnosti o porozumění nauky Páně lidmi .	229
216.	O zázračné síle slova. Lepší je učit nežli konat zázraky..... . . .	230
217.	Zázračné přeměnění krajiny. Svoboda vůle a vejítí do vůle Boží .	231
218.	Důležitost klidu mysli	233
219.	Epifanova odvaha.....	234
220.	Účel ukřižování Páně.....	234
221.	Návrhy Epifanovy na zabránění smrti Páně.....	235
222.	Obdiv učedníků nad změněnou krajinou. O postěň	236
223.	Nepřátelské vyzvědačské lodi na dohled. Bouře obranou.....	237
224.	Azionova otázka o životě duše po smrti.....	238
225.	Děti Boží (shora) a děti světa (zdola).....	239
226.	Život světských lidí na onom světě	240
227.	Nicotnost síly bez protisíly.	241
228.	Protipól Boha	242
229.	Oba póly bytí	242
230.	Cesta k vykoupení	243
231.	Otázka týkající se vykoupení nevědoucích.....	244
232.	Vedení na onom světě a znovutělování	244
233.	Zanikání a vznikání hmotných stvoření	246

JEŽÍŠ V KRAJINĚ KAFARNAUMSKÉ
„MATOUŠ - KAPITOLA 17.

234.	Proměnění Páně na hoře Tábor. Mat.17,1 – 2	246
235.	Rozmluva Páně s Mojžíšem a Eliášem MAT.17, 3.	247
236.	Tři učedníci ve styku s (bytostmi) onoho světa Boží Duch v člověku jako vůdce do vší pravdy. MAT.17, 4-9...	248
237.	Inkarnace (vtělení) Jana Křtitele MAT.17, 10-13.....	249
238.	Zmrtvýchvstání těla	250
239.	Požehnání střídmosti. Příprava masa nečistých zvířat.....	251
240.	Uzdravení posedlého chlapce. MAT.17, 14-21.	252
241.	Pobyť Páně v Jesaiře a zastávka v Petrově rybářské chatrči u Kafarnaum	253
242.	Pán mluví o Svém nastávajícím utrpení. MAT.17 22-23	254
243.	Petr a celník. MAT. 17, 23-27.. . . .	255

PÁN V DOMĚ ŠIMONA PETRA
MATOUŠ - KAPITOLA 18.

244.	O Největším v Království nebeském. O pohoršeních. MAT.18, 1-9 ..	255
245.	Vysvětlení obrazu o pohoršeních.	257
246.	Děti, vzory učedníkům. Bůh a člověk v Pánu.MAT. 18, 10.	258
247.	Tajemství Golgoty.....MAT, 18, 11-14.	259
248.	O odpouštění.....MAT. 18, 15-22.	260
249.	Podobenství o nehodném sluhovi. MAT. 18, 23-35.....	262
250.	Nutnost soudu světských. Příčiny zločinů o jejich zabránění	262
251.	Tah kobylek.	263

V JORDÁNSKU U MOŘE GALILEJSKÉHO
MATOUŠ - KAPITOLA 19.

252.	Přeplavbo Pána a Jeho (učedníků) na protější mořský břeh. MAT. 19, 1.	264
253.	Uzdravení slepého od narození a jiných nemocných. MAT. 19, 2.	265
254.	Pán a Jeho učedníci v domě řeckého hospodského. Pravda osvobozuje...	267
255.	Zákaz manželského rozvodu MAT. 19, 3-9.....	268
256.	Výjimečné případy ve věcech manželských. MAT. 19, 10-12.	268
257.	Pán žehná dětem.....MAT. 19, 13-15.	269
258.	Bohatý jinoch.	270
259.	Otázka učedníků po nebeské odplatě..... MAT. 19, 27-30.	271
260.	Pán navštěvuje se Svými JEDNU HORSKOU OBEC.	272

261. V domě představeného obce. Zázračné víno.	.	..	273
262. Uzdravení zmrzačené dcery hospodářovy.....	.	..	274
263. Barnabe si vzpomíná no dvanáctiletého Ježíše v chrámu. .	..	.	275
264. Svěcení soboty.....	..	.	276
265. Uzdravená Elisa vydává svědectví Pánu. Přetvoření příchodu k horské vesnici.....	..	.	277
266. Duchovní zření.	.	..	278
267. Obdoby (podobnosti) mezi hmotou o duchem.	.	..	279
268. Uzdravení uštknutého jedovatým hadem. Zázračné víno. ...	.	..	280
269. O pravé cestě a o pravé soli	.	..	281
270. Solná skála. Zázračná a požehnaná večeře.	.	..	282
271. O skromnosti, vlídnosti a pokoře. Zlatá střední cesta	.	..	283
272. Řeč proroků v podobnostech.....	.	..	284
273. Lačnost Jidáše Iškariotského po penězích.	.	..	285
274. O Esejcích a jejich zázracích.....	.	..	286
275. Pohled na hvězdné nebe.....	.	..	287
276. Rozloučení Páně s horskou vesnici.....	.	..	288

* * *

NÁZEV DÍLA	VELKÉ EVANGELIUM JANOVO	*	PÁTÝ DÍL
AUTOR	JALOB LORBER		
PŘEKLADATEL	PROF. ING. VINCENC KROUŽIL		
VYDAVATEL	NAKLADATELSTVÍ * T R I G O N		
	VLADISLA ZADRIBÍLEK		
	UMĚLECKÁ 2. – 170 00 PRAHA 7		
PŘIPRAVUJE	KRUH PŘÁTEL NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA - BRNO		
	ZASTOUPENÍ: ING. ARCH. ZDENĚK KŘÍŽ		
	BOH. MARTINŮ 5.		602 00 BRNO
ROK VYDÁNÍ	02 – 1997		
PŮVODNÍ NÁZEV	JOHANNES DAS GROSSE EVANGELIUM 5. TEIL		
	PŘEKLAD Z NĚMČINY PODLE ČTVRTÉHO VYDÁNÍ		
AUTORSKÁ PRÁVA	LORBER VERLAG – ING. FRIEDRICH ZLUHAN		
	HINDENBURGSRASSE 3.		
	7120 BIETIGHEIM – BISSINGEN – BRD		
TISK A			
KNIŽNÍ VÝROBA	* C E N T A * SPOL. s R. O.		
	ODŠTĚPNÝ ZÁVOD BRNO		
	VEVEŘÍ 39. – 602 00 BRNO		

ePub&Pdf: 2013 LiveSpirit